

Giới thiệu Nữ Hoàng Làm Dáng

Tên gốc: Toàn giới giải trí đều cho rằng ta là đà tinh.

Edit: Jeongie

Bìa: Qin Zô (Qin Zô đi cùng bạn =))

Thể loại: Hiện đại, showbiz, sủng, hài.

Độ dài: 83 chương + 16 ngoại truyện.

Đoá "bach liên hoa" Sở Tích ở trong giới là một tồn tại khá thần kì. Ai ai cũng công nhận cô nàng là người xinh đẹp nhất, điệu đà nhất, và dĩ nhiên anti-fan cũng cao chót ngất. Nhưng, nhưng, nhưng, quan trọng nhất là kim chủ của cô cũng là người có tiền nhất đó ngaaa~

Một ngày nọ, ông trời chương mắt cô quá, tiện tay phát cho cô một tờ giấy chẩn đoán bệnh nan y.

Cứ ngỡ ở bên nhau đã hai năm, tốt xấu gì cũng có tình cảm, thế là Sở Tích mếu máo chạy đi tìm đại gia khóc lên khóc xuống.

Ai ngờ người kia vừa thấy cô rơi nước mắt thì cười khinh bỉ, tiện tay xé luôn tờ giấy chẩn đoán bệnh của cô, "Đẹp ngay ba cái giọt nước mắt cá sấu ấy đi, cô cũng biết là giữa chúng ta không nói đến chuyện tình cảm."

Sở Tích có người chống lưng là chuyện cả showbiz đều biết, nhưng dạo gần đây tài nguyên của cô xuống dốc không phanh, hình tượng khác hẳn một trời một vực so với trước kia. Thậm chí vì để thu hút sự chú ý mà cô còn dùng tay không chặt gạch trong một chương trình giải trí, thế là hình tượng bông hoa trắng bé nhỏ bị sụp đổ trong chớp mắt.

Cả giới showbiz đều vỗ tay ăn mừng khi cuối cùng Sở Tích cũng bị đá, sen trắng giả tạo bị lật tẩy nên đã bị đại gia thần bí đá bay.

Đến một lần nọ ở studio, có người chụp được cảnh Sở Tích dùng thể thân để diễn cảnh hôn.

Còn đương sự Sở Tích lại bị đại gia lạnh lùng lôi đi, sau đó ôm lấy eo cô, đè lên tường hôn.

Editor có lời muốn nói: Chọn truyện cũng giống như chọn người yêu, đúng thời điểm, đúng gu là mình cảm xéng lên thôi. Hy vọng mọi người sẽ thích bộ truyện này ^^

Chú ý: Bộ này đa số nói về quá trình phát triển của nữ chính, thế nên phân cảnh tình cảm trong đoạn đầu truyện sẽ không xuất hiện nhiều, nhưng khá đáng đọc đấy ạ ^^

Bạn đang đọc truyện Nữ Hoàng Làm Dáng được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

G là thương hiệu cao cấp đến từ châu Âu với lịch sử được trăm năm. Tất cả các sản phẩm với chất lượng nổi tiếng là hàng công phẩm hoàng gia và mức giá trên trời. Những năm gần đây, sau khi thương hiệu này tấn công vào thị trường Trung Quốc đã đón nhận được sự yêu thích từ mọi người. Tuy đắt đỏ nhưng vẫn không thể ngăn được sự chú ý của mọi người về thương hiệu xa xỉ này, trong mấy năm gần gũi, G đã mở hết chi nhánh này đến chi nhánh khác.

Hôm nay, thương hiệu G lại khai trương một chi nhánh tại Joy City. Các vệ sĩ mặc áo đen, đeo kính râm đang ngăn lại đám fan đông như kiến kia.

Thương hiệu cao cấp như G, lúc khai trương sẽ mời những người nổi tiếng có mối quan hệ tốt với nhãn hiệu đến để cắt băng khánh thành. Hoạt động ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, Sở Tích mang đôi giày cao gót hơn tám phân đứng ở giữa đám người, tay cầm cây kéo màu vàng, mắt nhìn về một rừng ống kính đen ngịt ở phía trước, gương mặt nở nụ cười khéo léo, nghe theo yêu cầu của người dẫn chương trình, cắt băng khai trương.

Toàn hiện trường vang lên tiếng vỗ tay không dứt.

Sau đó là thời gian chụp ảnh, mấy vị quản lý cấp cao của G tại Trung Quốc, các cửa hàng trưởng, và cả ba nữ nghệ sĩ được mời đến cắt băng ngày hôm nay, mỗi người cầm một ly champagne, đứng cạnh nhau chụp hình.

Ông kính của các nhiếp ảnh gia tại cửa hàng không hện mà nhắm về phía ba nữ nghệ sĩ đang đứng cùng nhau kia.

Bên trái là tiểu hoa mới nổi xuất thân từ ngôi sao nhí, năm nay tròn mười tám tuổi, vừa thi vào Bắc Ảnh, rất có tương lai, rất được G yêu thích. Người đứng giữa là "Tam kim ảnh hậu"* đang nổi, đáng người cao ráo, hình tượng phong cách khá phù hợp với G. Còn người bên phải kia...

**Gồm ba giải thưởng Kim Tượng, Kim Mã, Kim Kê.*

Rốt cuộc thì sau lưng Sở Tích là vị đại gia thừa tiền nào nâng đỡ vậy!

Debut được hai năm, tất cả vai diễn từ điện ảnh đến phim truyền hình đều là những đoàn phim chế tác lớn, có vốn đầu tư mạnh. Là người mới nhưng có thể khiến những người có máu mặt làm nền cho cô, nhưng vì diễn xuất non kém mà khiến cho mọi người khinh bỉ, chỉ có thể ngáp ngáp ở tuyến 2. Sau đó, cô ấy vẫn chưa hết hy vọng mà tham gia chương trình thực tế, nhưng biểu hiện quá giả tạo nên lại tiếp tục "hứng nước bọt" từ khán giả. Vừa giả tạo vừa ra vẻ, lại vừa không có thực lực nhưng toàn nhận được tài nguyên* tốt, thế là lại rước một làn sóng phản nộ từ cư dân mạng, hốt về một đồng anti-fan hùng hậu. Nhưng mọi tin đồn nhằm hoặc những công kích cá nhân đều bị giấu nhem. Anti-fan phải cần rằng nghiêng lợi vì hậu thuẫn quá mạnh của cô, nhưng lại không cam lòng, thế là bắt đầu đẩy hastag #Hôm nay Sở Tích nổi tiếng chưa?#, mang theo ý châm biếm dù có nâng đỡ cỡ nào thì cô cũng sẽ không nổi lên được.

**Tài nguyên: chỉ những hợp đồng hợp tác, phim ảnh, quảng cáo... của nghệ sĩ.*

Nhưng bị anti đến thế này mà vẫn còn có thể đứng bên cạnh tiểu hoa mới nổi và ảnh hậu, cùng đứng cùng ngôi, còn cùng cắt băng khánh thành với nhau.

Nhìn thấy mà tức á.

Nhóm nhiếp ảnh gia nhìn ba người phụ nữ trong ống kính rồi lại chặc lưỡi.

Không nói đến mấy cái khác, mặc dù trong mắt mọi người, người kia là kẻ coi tiền như rác, nhưng ánh mắt của anh ta quả thật không tệ.

Tiểu hoa mới nổi tuy xinh đẹp nhưng lại không được cao cho lắm, tỉ lệ dáng người cũng không chuẩn, vai nhỏ, đôi chân cũng không có gì đặc sắc. Vị ảnh hậu kia khung xương khá tốt, gương mặt chuẩn điện ảnh, trên màn hình rộng đúng là không gì hoàn mỹ hơn, nhưng trước ống kính hiện thực thì gương mặt không có điểm nhấn. Trong ba người thì chỉ có mỗi Sở Tích đứng bên phải, giành chiến thắng trong im lặng.

Làn da trắng muốt như muốn phát sáng khiến người ta không thể nào dời mắt, lễ phục chạm gổ làm tôn lên dáng người, eo thon, chân nhỏ, bờ vai mảnh khảnh ăn đứt biết bao người. Dưới ống kính chất lượng cao tại hiện trường, làn da không tỳ vết phối hợp với mái tóc đen dài được uốn xoắn và đôi môi anh đào đỏ mọng, đôi mắt cong cong, đúng chuẩn hoa trắng nhỏ*.

**Chỉ những cô gái trẻ xinh đẹp, bề ngoài yếu đuối, mềm dẽo đáng yêu, động một chút là nước mắt lưng tròng.*

Dáng thon eo nhỏ, trách sao đại gia thần bí lại thích cô như thế, tài nguyên cứ đến tới tấp.

Tay nhiếp ảnh gia không thể rời khỏi nút chụp, bấm "tách tách" liên tục.

Sau khi chụp ảnh chung xong, mọi người vẫn phải uống ly champagne trong tay, ai ai cũng thế, nhất là tiểu hoa mới nổi, uống một cách phóng khoáng. Chỉ có Sở Tích, khi người ta đi đến chạm ly với cô lại giả vờ dậm chân làm nũng, ra vẻ đáng yêu, "Ngại quá, người ta không biết uống rượu."

Nhóm nhiếp ảnh gia: "..."

Được thôi, chuyện này nếu rơi trên người nữ nghệ sĩ khác thì có lẽ sẽ viết được một tin, nhưng nếu rơi lên người Sở Tích thì mọi người chẳng còn thấy xa lạ gì.

**

Chín giờ tối, hoạt động khai trương kết thúc.

Sở Tích bước lên xe chuyên dụng, vội vội vàng vàng đá đôi giày cao gót ra khỏi chân, sau đó cúi người xuống xoa bóp bắp chân nhức mỏi của mình.

Cô cúi người thì lại thấy không thuận tay, đang định đặt chân lên lưng ghế đằng trước cho tiện xoa. Ánh mắt nhìn sang người đại diện Diêu Ngọc đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, cô yên lặng thu chân lại, khép hai chân vào nhau, lặng lẽ mang đôi giày đế bằng để sẵn trên xe vào.

"Mấy ngày này không có sự kiện gì đúng không chị Diêu?" Sở Tích cẩn thận hỏi. Vừa nãy, suýt nữa là cô đã uống ly Champagne kia rồi, bỗng nhìn Diêu Ngọc ở dưới sân khấu mới lấy lại tinh thần, hình tượng hoa trắng nhỏ của cô có kèm một điều chính là không biết uống rượu. Nếu Diêu Ngọc nhìn thấy rồi nói lại cho Cố Minh Cảnh biết là cô tiêu đời.

Diêu Ngọc máy móc cầm ipad ra xem lịch trình, "Tuần sau em cũng không có lịch làm việc, chẳng qua..."

"Chẳng qua sao?" Sở Tích vừa thờ phào khi nghe không có lịch trình, trái tim bỗng chốc bị nhấc lên cao.

Diêu Ngọc nói, "Tôi mai anh Cố sẽ về, mời em đến căn hộ chờ anh ấy đứng giờ."

"... À, được rồi." Sau khi nghe xong, Sở Tích gật đầu, ngoài ra không có biểu hiện gì khác.

Chiếc xe yên lặng chạy lên cầu vượt, bầu không khí trong xe vô cùng yên tĩnh, Diêu Ngọc đang bận, Sở Tích thì im lặng lướt điện thoại.

Ảnh trong hoạt động vừa nãy đã được đăng lên, Diêu Ngọc giúp cô lấy Weibo chính "Diễn viên Sở Tích" chia sẻ bài đăng của Weibo thương hiệu, nên cô lấy nick phụ của mình là "Hôm nay chạy lười trang điểm", lướt tin tức về hoạt động ban nãy.

Tin giải trí Tra Lãng* đã đăng bài: "Hôm nay G khai trương cửa hàng tại Joy city, ba nữ nghệ sĩ đang hot đã cùng nhau tham dự lễ cắt băng khai trương."

**Sina (Tân Lãng), nhưng thường bị gọi mĩa mai là Tra Lãng.*

Ảnh chụp chung của ba người đều bị cắt ra thành từng phần, Sở Tích rất hài lòng khi nhìn mình trong ảnh, không uống công hôm nay trước khi trang điểm cô đã đắp mặt nạ SK-II.*

**Ở Trung Quốc, mặt nạ SK-II còn có tên gọi là "Mặt nạ bạn trai cũ"*

Sở Tích xem bài đăng này, nghĩ một hồi rồi lại bấm chia sẻ kèm theo một câu "Xinh quá đi ~"

Đây là lần đầu tiên, cô dùng tài khoản phụ chia sẻ tin tức về mình. Sở Tích thường xuyên chia sẻ sản phẩm trang điểm yêu thích, thỉnh thoảng cũng đăng vài chuyện trong cuộc sống của mình lên "Hôm nay chạy lười trang điểm". Bỗng một ngày nào đó, cô được một nhà trang điểm có chữ V* chia sẻ bài đăng của mình, thế mà sau đó cũng dần dần gom được hơn 2 vạn fan. Weibo chính có hơn ba mươi triệu fan kia của cô bình thường do Diêu Ngọc quản lý. Sở Tích dùng nick phụ của mình nhiều nhất, cô rất thích giao lưu với fan của mình. Sau đó, bởi vì video tay không đập gián mà cô được fan hâm mộ đặt nick name cho mình là "Chó con"

**Weibo có chữ V màu cam bên cạnh là weibo đã được chứng thực, giống facebook có tick xanh.*

Sở Tích chia sẻ weibo xong thì hồi hộp chờ đợi fan vào bình luận, không biết trong nhóm fan của "Hôm nay chạy lười make up" có ai thích diễn viên Sở Tích không.

Khác với nick chính có ba chục triệu fan ảo của cô, hai vạn fan của nick phụ đều là fan thật. Chỉ trong chốc lát, Sở Tích bắt đầu liên tục nhận được thông báo.

[Hôm nay Chó Con lại lười trang điểm hả?]

[Chó Con, chị nói xem ba người này ai đẹp nhất, chẳng lẽ là Sở Tích ư?]

Trả lời bình luận nhắc đến Sở Tích vô cùng đặc sắc.

[Thôi đi, sao có thể là Sở Tích hả. Cô gái tay không đập gián như Chó Con thì sao lại thích loại hình "sen trắng" như Sở Tích kia chứ?]

[Nhìn mặt con mẹ Sở Tích này là thấy ghét rồi. Cái đợt "Thử thách lòng dũng cảm" còn để cho cả dàn MC nam đổ dành, gặp mấy chuyện này thì ngoại trừ khóc ra thì còn biết làm gì? Diễn dở như hạch mà tài nguyên vẫn tốt chán, đúng là làm nhục showbiz mà.]

[Dù cô ta có làm gì thì người khác cũng chỉ thấy hai chữ, giả tạo.]

[Hôm nay Sở Tích hot chưa? Chưa nhé. Ha ha ha ha ha.]

[Bạn trai người ta thích thì nâng đỡ thôi.]

[Thế nên, Chó Con chừng nào kiếm được tiền bao nuôi bọn tôi thế?]

[Nâng đến cỡ đó rồi mà Sở Tích chỉ mới lết đệt ở tuyến 2. Bạn trai sao lại thế được? Người nâng đỡ này chắc phải là ba ruột đó!]

[Chưa chắc là ba ruột nha thím, biết đâu được là người mà Sở Tích gọi ba mỗi khi đêm về. Liếc mắt cười.jpg]

[Bên dưới bình luận của mấy blogger đăng bài liên quan đến Sở Tích đều do tài khoản ảo không chế bình luận cả. Đúng là phát ón mà.]

...

Sở Tích cầm điện thoại đọc hết những bình luận này, trái tim trở nên lạnh lẽo.

Cô cứ tưởng dù gì cũng cùng là một người, fan trong tài khoản phụ của cô ấn tượng về Sở Tích không đến nỗi nào. Kết quả, không ngờ cái duyên với người qua đường của cô quả thật quá kém.

Nếu không phải Cố Minh Cảnh mua tài khoản ảo quá lố, đọc phần bình luận bên dưới của đám tài khoản ảo đó, suýt nữa là cô đã tin mình rất được yêu

thích đấy.

Có hơi mắt mắt.

Sở Tích không hiểu, Cố Minh Cảnh thích cô làm nũng, ra vẻ, hưởng thụ nước mắt của cô, nhưng khi đem mấy thứ này ra trước mặt công chúng lại trở nên vô dụng.

Thật ra Sở Tích không hiểu Cố Minh Cảnh, ở bên nhau hai năm, anh ném cho cô bao nhiêu là tài nguyên tốt. Mỗi lần quay một bộ phim, Sở Tích vô cùng lo sợ, nóng lòng đi chịu tội, chỉ sợ Cố Minh Cảnh sẽ mắng cô vô dụng, không nên thân. Nhưng dù có lỗ vốn thì anh cũng không hề nhăn mặt lấy một cái, sau đó lại tiếp tục đề công ty chuẩn bị cho cô tham gia vào một bộ phim có kinh phí lớn và những hợp đồng đại diện cao cấp.

Không chỉ đơn giản như thế, thậm chí anh còn dẫn cô đến những bữa tiệc gặp mặt, hầu như mọi người trong giới xã giao của anh đều biết Cố Minh Cảnh đang quen với Sở Tích, hoa trắng nhỏ có nâng đỡ cỡ nào cũng không hot lên được.

Sở Tích cảm thấy Cố Minh Cảnh đối tốt với cô một cách bất thường, đãi ngộ của anh dành cho cô đúng là chỉ có con gái ruột mới được như thế.

Sở Tích bỗng nhiên nhớ đến mấy bình luận vừa nãy có một cái nói cô đến tối gọi ba, mặt đỏ bừng bừng.

Cô chưa bao giờ gọi anh là ba, mà Cố Minh Cảnh cũng chưa từng bắt cô kêu ba.

Xe chuyên dụng lái vào hầm gửi xe của khu nhà, Diêu Ngọc đưa Sở Tích đang chìm trong suy tư đi lên lầu, đưa tay lên trước mặt cô vỗ hai cái.

"Hả?" Sở Tích vội lấy lại tinh thần.

Diêu Ngọc thấy cô hoàn hồn thì dặn, "Mai chị sẽ không gọi điện đánh thức em, nhớ là tối mai anh Cố về rồi, còn nữa, kết quả kiểm tra sức khỏe năm nay của em sắp có rồi..."

"Hôm qua nói rồi mà." Sở Tích cười với Diêu Ngọc, "Trễ rồi, chị về nhanh đi."

"Được rồi, vậy chị đi trước đây." Diêu Ngọc tạm biệt Sở Tích, cô ấy là người đại diện mà Cố Minh Cảnh sắp xếp cho cô, nhất cử nhất động của cô đều không thể thoát khỏi tầm mắt của Diêu Ngọc, đương nhiên cũng sẽ không thoát khỏi đôi mắt của Cố Minh Cảnh.

Sở Tích chờ bóng lưng Diêu Ngọc khuất sau cánh cửa thang máy mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đóng cửa lại, cuộn chặt tay nhìn căn phòng trống rỗng, lúc này ở trên xe nên không thể biểu hiện ra bên ngoài, bây giờ đã có thể kích động rồi.

Ngày mai Cố Minh Cảnh sẽ trở về a a a a a a!

Hai tháng nay không biết anh làm gì mà rất bận rộn, gọi điện cho anh đều được trợ lý bắt máy. Sở Tích không dám làm phiền anh, hôm nay nghe Diêu Ngọc nói anh sắp về, nghĩ là anh đã hết bận rồi.

Sở Tích tẩy trang xong rồi đi tắm, sau đó cô mặc váy ngủ cotton có in hình heo Peppa nhún nhảy bước ra, bắt đầu chọn áo ngủ sẽ mặc vào tối mai khi ở cùng Cố Minh Cảnh.

Sở Tích xoắn xuýt với hai lựa chọn.

Một là váy dây tơ tằm màu hồng đất, một cái là váy dây viền ren màu đen.

Váy tơ tằm màu hồng đất thì sở rất thích, chính bản thân cô cũng không nhận được mà sờ tới sờ lui. Váy đen thì lại rất tôn da, mặc váy này vào rồi búi tóc lên sẽ làm lộ phần cổ trắng như tuyết, trông rất giống thiên nga đen.

Đều là loại Cố Minh Cảnh thích.

Sở Tích chọn tới chọn lui vẫn không chọn được, cô ngáp một cái, cúi đầu nhìn cái váy trên người mình.

Dù có chọn một bộ thì chắc chắn không thể nào là cái váy cô đang mặc.

Váy ngủ heo Peppa đang hot trên mạng.

Cô chỉ dám mặc đồ ngủ hoạt hình bằng bông những lúc Cố Minh Cảnh không có ở đây mà thôi. Người đàn ông từ nhỏ không xem hoạt hình như Cố Minh Cảnh, Sở Tích không dám nghĩ đến vẻ mặt của anh khi nhìn thấy đồ ngủ heo hồng hoạt hình trên cơ thể luôn tỏ ra quyền rũ, lăng lợ như cô thì sẽ như thế nào.

Nhưng cô sẽ không để chuyện này xảy ra, Sở Tích tự hiểu lấy mình, tuân thủ đạo đức nghề nghiệp của bạn gái hợp đồng. Xếp hai cái váy ngủ lại, cô chui vào chăn đi ngủ.

Bận rộn cả một ngày nên cô nhanh chóng thiếp đi. Nhưng ngủ chưa được bao lâu, đang chập chờn thì bỗng nghe thấy trong phòng có tiếng sột soạt.

Sở Tích mơ mơ màng màng mở mắt ra, bất chợt nhìn thấy có một bóng đen đang đứng trước giường của mình.

!!!!

Cũng may, lúc cô đang định hét lên thì đèn ngủ đã được bật.

Sở Tích nhìn Cố Minh Cảnh bỗng đứng xuất hiện ở đầu giường, cô bò ra khỏi chăn mà vẫn còn sợ hãi.

Sở Tích, "Anh, sao anh lại..."

Không phải anh bảo tối mai mới về ư!

Cố Minh Cảnh thấy Sở Tích chui ra khỏi chăn, đang định mở miệng thì ánh mắt lại bị hấp dẫn bởi chiếc váy ngủ xinh đẹp trên người cô.

Anh thường thấy Sở Tích mặc đủ loại váy ngủ to tằm đủ màu sắc, nhưng cái váy cô mặc hôm nay lại là lần đầu tiên.

Sở Tích nhìn theo ánh mắt của anh, lúc nhìn đến chú heo màu hồng trên váy ngủ của mình, sắc mặt nhanh chóng thay đổi.

Cô im lặng kéo cái chăn lên, quấn kín mít cả người từ trên xuống dưới.

Chưa bao giờ cô mong Cố Minh Cảnh bị mù như bây giờ.

Heo Peppa:

Định cho lên sàn từ tối qua nhưng vì ham chơi nên quên beta TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Cố Minh Cảnh đẩy lười về phía má trái, nghiêng ngẫm nhìn cô giống như một tên sơn tặc đang nhìn con gái nhà lành cô gắng che giấu bản thân.

Cô mặc cái gì thế này?

Chú heo với làn da hồng sinh ra tại Anh quốc, thích nghịch bòn, lúc nói chuyện thì thoảng xen vào tiếng heo kêu?

Cố Minh Cảnh nhớ mang máng, hình như anh từng thấy nhân vật hoạt hình này trên bộ đồ của cô con gái mười tuổi của một đối tác làm ăn nào đó.

"Cởi ra." Anh hờ hững nói.

Sở Tích khó hiểu nhìn anh, vẻ mặt đầy ngờ ngạc.

Cố Minh Cảnh từ tốn cởi nút tay áo ra, "Tôi không muốn có cảm giác mình đang đứng trước mặt trẻ vị thành niên."

...

Váy ngủ bé heo Peppa thê thảm rơi xuống sàn nhà.

**

Sáng ngày hôm sau.

Sở Tích đã thức dậy, cô lấy mu bàn tay dụi dụi đôi mắt, nằm trên giường nhìn lên trần nhà một hồi lâu, sau đó mới rục rịch ngồi dậy.

Đưa tay sờ vị trí tối qua Cố Minh Cảnh nằm ngủ bên cạnh, sự lạnh lẽo báo cho cô biết rằng anh đã rời khỏi khá lâu.

Chuyện này rất bình thường, từ khi Sở Tích biết anh, cô đã biết Cố Minh Cảnh luôn kiên trì thức dậy vào bảy giờ sáng, tập thể dục, ăn sáng, sau đó 9 giờ sẽ đến công ty. Sau khi hai người gặp nhau, cô mới biết được trên đời này thật sự có những người như thế. Bọn họ vừa sinh ra đã đứng ở vạch đích, nơi mà rất nhiều người dù có phấn đấu cả đời cũng không thể đến được. Thật ra chuyện này cũng không đáng sợ mấy, đáng sợ chính là, bọn họ lại đưa ra những yêu cầu khắc nghiệt cho bản thân, hơn cả những người bình thường, không có chí tiến thủ. Họ ăn những món mà các nhà dinh dưỡng tí mĩ phối hợp, dựa vào kế hoạch đã được định sẵn do các huấn luyện viên đưa ra để tập luyện. Đồng thời, bọn họ chỉ hận không thể dùng thước đo để phân chia thời gian trong một ngày của mình một cách chuẩn nhất, có thể tự hạn chế mình một cách tốt nhất.

Sự tự hạn chế của Cố Minh Cảnh thể hiện ngay trên người của Sở Tích, đại khái là, dù cho tối ngày hôm trước có chiến đấu đến khuya, thì sáng hôm sau anh vẫn thức dậy đúng giờ.

Người ngủ cùng lúc với anh là Sở Tích lại dậy rất trễ, cô lười biếng đứng dậy đi đến trước bồn rửa mặt đánh răng, rửa mặt.

Sở Tích vừa chải răng vừa nhìn mình trong gương.

Gương mặt của những nữ nghệ sĩ trong giới được chia thành nhiều kiểu. Có người có gương mặt phù hợp với màn ảnh rộng, có người có gương mặt cá heo* xinh đẹp, có người thì ngọt ngào dễ thương, còn có người lại sở hữu gương mặt của tinh đầu quốc dân.

**Mặt cá heo: có đôi mắt dài, khoảng cách giữa hai đầu chân mày khá rộng, đôi môi khá dày và dài. Những người có gương mặt này lần đầu nhìn thấy sẽ cảm thấy không được đẹp, nhưng càng nhìn sẽ càng cảm thấy khá thu hút, đặc biệt rất ăn ảnh trước ống kính. Thư Kỳ, Nghệ Ni, Lâm Duẫn... đều sở hữu gương mặt này.*

Còn cô? Lúc trước khi được người tìm kiếm ngôi sao tương lai phát hiện, đã khen cô có gương mặt ngây thơ đúng chuẩn tinh đầu của hoa trắng nhỏ. Sau khi debut, công ty quản lý cố gắng xây dựng hình tượng của cô theo hướng ấy, tất cả phim, quảng cáo đều dựa trên phong cách này mà chọn. Kết quả, sau này không biết là ai trong đám anti-fan ngày ngày chằm chọc cô "Hôm nay Sở Tích đã hot chưa?", nói là Sở Tích có gương mặt của mối tình đầu, rõ ràng là loại vừa nhìn thì thấy ngây thơ, thảo mai, nhưng nhìn vài lần sẽ biết đây là gương mặt "sen trắng" chuẩn "ngành" chuyên môn dụ dỗ đại gia. Bình luận này bị kẻ nào đó không ưa cô âm thầm đẩy lên đầu, ngay lập tức nhận được sự phẫn nộ từ cư dân mạng. Càng trở về sau, những tin đồn về gương mặt của Sở Tích càng đi lệch hướng, đám người trên mạng cứ dựa vào quan điểm của họ mà đánh giá, càng thấy Sở Tích trông thì có gương mặt của mối tình đầu, nhưng thật ra lại là "sen trắng".

Sở Tích ngậm bàn chải ngắm mình trong gương, người trong gương có làn da trắng như tuyết, ở phần vai và cổ còn lưu lại vài dấu hôn đỏ tối qua, cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn, đôi môi anh đào căng mọng, và đôi mắt trong veo như hồ nước trông rất ngây thơ, nhưng đuôi mắt khẽ nhếch lại khiến vẻ ngây thơ ấy trở nên biến chất. Đừng nói cư dân mạng, chính bản thân cô mỗi khi nhìn ngắm bản thân mình cũng cảm thấy cái gương mặt này tràn ngập hương vị "sen trắng" giả tạo.

Xùy xùy xùy! Sở Tích vội vàng ngừng lại suy nghĩ này. Nào có ai tự nghĩ mình như thế chứ. Hơn nữa, dù đáng về có thể nào đi nữa, chỉ cần Cố Minh Cảnh cảm thấy cô là hoa trắng nhỏ ngây thơ là được rồi.

Kể từ khi debut, Sở Tích bắt đầu dựa vào hợp đồng xây dựng hình tượng hoa trắng nhỏ ngây thơ. Người đại diện trông chừng cô mọi lúc mọi nơi, không được đi quá nhanh, không được nói chuyện lớn tiếng, càng không được để mặt mộc, váy thì phải mặc váy trắng dài đến đầu gối, phải giữ tóc vừa đen vừa dài vừa thẳng, uống nước phải nhờ người khác mở nắp dùm, nhìn thấy chuột, thấy gián phải hét lên thật to, gặp chuyện buồn thì không được nói trực tiếp với người ta, mà phải dùng nước mắt để cảm hóa đối phương.

Đáng tiếc, quản lý lúc đó của công ty không đáng tin chút nào, không tìm hiểu kỹ hướng gió của thị trường, không biết rằng mọi người đã chán ngán hình tượng hoa trắng nhỏ ngây thơ. Bây giờ người ta chỉ thích hình tượng nữ mạnh mẽ, hình tượng tài sắc vẹn toàn, hoặc là hình tượng thẳng thắn. Kết quả, lần lộn trong giới hơn nửa năm nhưng vẫn không nổi lên được tí nào, đến nỗi cô chuẩn bị rút lui khỏi giới. Bỗng dưng vào một ngày nào đó, có một miếng bánh từ trên trời rơi xuống, giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh để ý hoa trắng nhỏ ngây thơ của công ty bọn họ, bảo là muốn ký hợp đồng với cô.

Sở Tích nhảm thời gian, từ lúc Cổ Minh Cảnh ký hợp đồng với cô đến giờ cũng sắp được hai năm rồi.

Anh thay đổi ekip cho cô, đầu tư để cô đóng phim, cho cô vô số thẻ tín dụng không giới hạn. Cô nom nớp lo sợ khi ở bên cạnh anh, gọi đến thì đến, giống như thú cưng quấn quýt bên anh, tận tụy với chức trách tình nhân của mình, không dám tự tay mở nắp chai trước mặt anh, không dám tay không đập gián. Anh thích con gái mặc váy ngủ tơ tằm, thế nên cô tuyệt đối không thể để lộ mình thích nhất là heo Peppa.

Đĩ nhiên, tối hôm qua là chuyện ngoài ý muốn.

Sở Tích rửa mặt xong, thông thả ăn bữa sáng kiêm bữa trưa, sau đó mới bắt đầu sắp xếp kế hoạch ngày hôm nay.

Hôm nay cô không có lịch trình làm việc, Cổ Minh Cảnh thì đi làm cả ngày, đến tối mới về đây, thế nên cô còn cả một buổi trưa và buổi chiều tự do sắp xếp.

Sở Tích đang suy nghĩ xem chiều nay có nên đánh vài ván game rồi đi spa. Nhưng sau đó cô bỗng nhận được một cuộc điện thoại từ bệnh viện gọi đến, họ báo rằng kết quả kiểm tra sức khỏe lần trước của cô đã có.

Kết quả kiểm tra sức khỏe có thể dễ trợ lý của cô đến lấy, nhưng hôm nay bệnh viện thông báo rằng kết quả kiểm tra của cô xuất hiện hai vấn đề, muốn cô phải tự mình đến để kiểm tra kĩ hơn.

Chắc chắn là bên bệnh viện kiểm tra thấy nội tiết tố của cô rối loạn dẫn đến kinh nguyệt không đều, vì đợt trước cô thức đêm nhiều để quay phim. Vừa hay, đến bệnh viện có thể nhờ bác sĩ điều trị cho mình. Sở Tích không để ý chuyện này lắm, cô trang điểm nhẹ nhàng, đeo chiếc kính râm Hermes mà Cổ Minh Cảnh vừa mua tặng cô, miệng thì hát vu vơ đi đến bệnh viện.

Tòa nhà Nguyên Cảnh, Cổ Minh Cảnh xoay xoay cây bút, khoe môi khẽ cong, anh đang nghe trợ lý báo cáo về mấy chuyện nhà cũ của anh bên kia.

"Tốt lắm" Cổ Minh Cảnh nghe báo cáo xong thì gật đầu nhẹ.

Trợ lý Cao sau khi báo cáo xong thì đóng tập tài liệu lại, có hơi do dự nhìn Cổ Minh Cảnh, "Cổ Tổng, mọi chuyện đã giải quyết xong, vậy cô Sở Tích..."

Cổ Minh Cảnh nghe thấy hai chữ "Sở Tích", ngòi bút trên tay khẽ chấm lên bàn một cái, ánh mắt sâu thẳm.

Sở Tích là nguy trang của Cổ Minh Cảnh.

Nhà họ Cổ tuy giàu có nhưng lại rất phức tạp, vì để cho mẹ kế ngày ngày âm mưu chiếm đoạt gia tài của ông già mình buông lỏng cảnh giác, Cổ Minh Cảnh giả vờ để ý đến một nữ diễn viên, sau đó điên cuồng vùng tiền lên người cô ấy, thậm chí còn dẫn nữ diễn viên ấy đến tất cả các bữa tiệc xã giao, để cho mọi người nghĩ rằng đại thiếu gia nhà họ Cổ bị một diễn viên hạng ba mê hoặc đến chết đi sống lại, mỗi ngày không thềm làm việc mà chìm đắm trong xa hoa. Cổ Minh Cảnh chờ mẹ kế của mình mất cảnh giác, bắt đầu lòi ra đuôi cáo, anh liền thu lưới. Trong vòng hai tháng đã thành công trở mình, khiến cho cái người luôn mong ngóng gia sản ông già sau khi chết biết được thế nào gọi là phí công tính toán.

Bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, nguy trang Sở Tích đã không còn tác dụng, trợ lý Cao phải nhắc đến.

Ông ta che miệng khẽ ho, âm thầm quan sát vẻ mặt của Cổ Minh Cảnh.

Dù sao đi nữa thì trong hai năm này, Cổ tổng đã tiêu khá nhiều tiền để nâng đỡ Sở Tích, nào diễn, nào bù lỗ, nào đầu tư, rồi thua lỗ, vất vả lắm mới mò đến được hạng hai. Nhưng cái duyên với người qua đường lại thế thâm không thôi, cũng may là có Cổ tổng bao thầu Tra Lăng và các diễn đàn lớn mấy năm nay nên mới có thể áp anti-fan xuống. Mặc dù số tiền này cũng chỉ là số lẻ so với tập đoàn Nguyên Cảnh, nhưng đối với một nhà tư bản đầy âm mưu thì, mục đích đã đạt được thì làm gì có chuyện tiếp tục làm ăn lỗ vốn như thế.

Trợ lý Cao là một trợ lý chuyên nghiệp, ông phải suy nghĩ thay Cổ Minh Cảnh.

Anh bỗng cười một tiếng.

Trợ lý Cao giật nảy mình vì tiếng cười bất ngờ của Cổ Minh Cảnh, "Cổ... Cổ tổng?"

Cổ Minh Cảnh lập tức thu lại nụ cười, ném cây bút máy trên tay lên bàn, đứng dậy nói, "Về Sở Tích thì, cứ duy trì tình trạng như bây giờ là được."

"Vâng, Cổ tổng." Trợ lý Cao lập tức đáp lại.

Anh cảm thấy Sở Tích ở bên cạnh mình hai năm nay cũng không đến nỗi nào, lạnh lợi, dịu dàng, ngoan ngoãn, lại biết nghe lời. Cô giống một chú mèo con bám người, anh rất thích dáng vẻ tội nghiệp nhìn anh khi không mở được nắp chai, càng thích dáng vẻ ngậm nga tiếng khóc mỗi khi đêm về của cô.

Anh càng nghĩ càng cảm thấy quan hệ giữa mình và Sở Tích vô cùng hoàn mỹ, lập tức dặn dò trợ lý Cao đầu tư cho Sở Tích một bộ phim với kinh phí đầu tư lớn nhất và vai phụ cũng phải hoành tráng nhất, cái anh không thiếu chính là tiền.

Tâm trạng Cổ Minh Cảnh hôm nay rất tốt, anh bảo thư ký báo cho Sở Tích tối nay ăn tối cùng anh. Kết quả một lát sau, thư ký lại do dự quay trở về.

"Sao thế?" Cô Minh Cảnh khẽ nhủ mày.

Thư ký thấp thỏm trả lời, "Cố Tổng, chuyện là, cô Sở nhờ tôi nói với anh rằng, à, hôm nay cô ấy không muốn ra ngoài ăn, chỉ muốn ăn ở nhà."

Cố Minh Cảnh nghe mà cứ nghĩ rằng mình nghe lầm, Sở Tích từ chối cuộc hẹn của anh, còn nói là không muốn ra ngoài ăn tối?

Được rồi, Cố Minh Cảnh nghĩ lại đành thôi vậy, Sở Tích muốn ăn ở nhà thì ăn ở nhà, cũng không phải chuyện gì to tát.

Thế là sau khi tan làm, anh lái xe chạy thẳng về tiểu khu Nam Tĩnh.

Lúc mở cửa ra, anh phát hiện rèm cửa trong phòng đều bị kéo lại, cả căn phòng tối om, vô cùng yên tĩnh.

Không lẽ là bữa tối dưới ánh nến?

Cố Minh Cảnh không mở đèn ngay, anh đứng ở cửa đổi giày xong xuôi rồi mới đi vào, sau đó lại nhận ra dưới chân tối đen như mực.

"Sở Tích?" Cố Minh Cảnh loáng thoáng nhận ra gương mặt của cô trong bóng tối.

Anh mở đèn lên, nhìn thấy Sở Tích với cái mũi đỏ ửng, yên lặng nhìn anh.

Trên bàn không có bày biện gì cả, cũng không hề có bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.

Lần đầu tiên Cố Minh Cảnh về nhà mà lại gặp cảnh tượng như thế, anh bức bối nhủ mày, "Chuyện gì thế?"

Sở Tích hít mũi, "Cố Minh Cảnh, em, có lẽ em không còn sống được bao lâu nữa." Cô vừa dứt lời, nước mắt ào ào.

"Cái gì?" Cố Minh Cảnh khó hiểu.

Sở Tích lau nước mắt, "Em có thể nhờ anh một việc được không? Chụp hình kết hôn giả với em, sau đó về quê thăm bà nội em, bà vẫn luôn mong ngóng gặp cháu rể."

Cố Minh Cảnh, "..."

"Xin anh, em xin anh đó." Sở Tích nghĩ đến bà nội là khóc đến không thở được, cô duỗi bàn tay nhỏ ra nắm lấy góc áo của Cố Minh Cảnh.

Dù gì thì cô cũng đã theo anh hai năm, không có công lao thì cũng có khổ lao. Lên giường biết bao nhiêu lần chắc cũng phải có chút tình cảm. Cô sắp chết rồi, mà cô chỉ có một yêu cầu nhỏ nhoi thế thôi, hy vọng anh sẽ đồng ý giúp cô.

Cố Minh Cảnh nhủ chặt mày, nhìn Sở Tích nước mắt như mưa trước mặt, anh nhìn gương mặt tình đầu lúc trước mình để ý, bỗng cảm thấy nó đã thay đổi.

Anh có thể cho, nhưng lại rất ghét có người chủ động đòi hỏi.

Không sống được lâu, cho nên anh phải nể tình giúp cô thỏa mãn ước nguyện, chụp ảnh kết hôn giả, giả làm cháu rể để gặp bà nội của cô.

Giả vợ, có đôi khi lại trở thành thật.

Sống không được bao lâu, cuối cùng lại sống rất lâu.

Bà mẹ kế nhỏ hơn ba của anh hơn hai mươi tuổi, cách bỏ lên vị trí chính cung lúc trước, đã trở thành đề tài tám chuyện hăng say của mấy phu nhân trong giới thượng lưu.

Cố Minh Cảnh không biết vào ngày đầu tiên mình giải quyết ổn thỏa chuyện bên nhà họ Cố xong, Sở Tích luôn dịu dàng ngoan ngoãn bỗng nhiên thay đổi.

Anh nghĩ đến mẹ kế là lại thấy bức bối, phui bàn tay đang nắm lấy góc áo của anh đi.

"Đi, ra ngoài ăn tối với tôi," Cố Minh Cảnh không muốn tiếp tục chủ đề này. Nể tình biểu hiện hai năm nay của Sở Tích, anh có thể vờ như không có chuyện gì xảy ra, cho cô thêm một cơ hội.

Sở Tích lui về sau một bước, lẳng lặng nhìn Cố Minh Cảnh,

Anh nói, anh chỉ nói chuyện giao dịch, không nói đến chuyện tình cảm.

Đúng rồi, dù có lên giường bao nhiêu lần thì cũng chỉ là quan hệ hợp đồng. Tối qua có nhiệt tình như lửa thì cuối cùng anh cũng chỉ là nhà tư bản vô tình.

Sở Tích bỗng cảm thấy mình thật buồn cười, thế mà cô lại hy vọng Cố Minh Cảnh sẽ nghĩ đến đoạn tình cảm này.

Cái cô nghĩ là tình cảm, hóa ra chỉ là giao dịch, chỉ là do cô đơn phương mà thôi.

Cố Minh Cảnh thấy Sở Tích không có phản ứng gì, anh nhíu mày không vui, "Có đi không?"

Sở Tích nhớ ra hợp đồng của họ hình như đã sắp hết hạn, hoặc có thể nói là đã đến hạn rồi.

Cô nhắm mắt, hít sâu một hơi, sau đó mở mắt ra rồi nói:

"Cút."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

"Sở, Tích." Cố Minh Cảnh hít sâu, cố gắng để mình bình tĩnh lại. Không ngờ cái từ đơn tiết kia lại phát ra từ miệng của cô tình nhân dịu dàng, ngoan ngoãn ở bên mình hai năm nay.

"Biệt thự Kim Thủy, tự mình chọn một căn đi." Cố Minh Cảnh cảm thấy mình đã quá nhượng bộ rồi. Sở Tích gấp gấp muốn đòi hỏi danh phận, đơn giản cũng chỉ vì tiền, anh có thể cho cô tiền, nhưng phải dẹp bỏ suy nghĩ muốn danh phận của cô, "Chuyện hôm nay tôi có thể coi như chưa từng xảy ra. Từ nay về sau, tôi cho em sẽ không thiếu thứ gì, nhưng mong em kể từ bây giờ đừng nên suy nghĩ những thứ không thuộc về mình."

Sở Tích lẳng lặng nghe Cố Minh Cảnh nói, nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, cô bỗng cảm thấy khoảng thời gian hai năm làm tình nhân của mình chẳng có ý nghĩa gì.

Báo ứng, đúng là báo ứng! Ai bao cô vứt hết lương tâm chạy đi làm tình nhân cho kẻ giàu, đáng đời cô lắm!

Lúc trước khi ký hợp đồng còn giả vờ khó chịu, tự an ủi bản thân rằng Cố Minh Cảnh đẹp trai, rằng Cố Minh Cảnh độc thân, không có bạn gái, không có vợ. Nếu cô có làm tình nhân, thì cũng sẽ khác với loại hồ ly tinh dễ tiện phá hoại tình cảm của người khác, bị người người phi nhổ. Ít ra cô vẫn còn chút đạo đức, kết quả, nghiệp tới quá nhanh. Tình cảm là gì? Trong mắt của người ta, cô chỉ là một món đồ chơi được mua bằng tiền, gọi đến là đến, đuổi đi thì đi, lại còn mơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình.

Nội dung tờ chẩn đoán bệnh hồi chiều vẫn còn rõ mồn một ở trước mắt, dòng chữ trên Baidu nói rằng bệnh nhân mắc bệnh này chỉ có thể sống tiếp thêm nửa năm lại càng hiện rõ ở trước mắt cô hơn. Tựa như, thượng đế bỗng lấp đặt một cái đồng hồ bấm giờ vào sinh mạng của bạn, sau đó bắt đầu chế độ đếm ngược 180 ngày.

Biết mình không còn bao nhiêu thời gian nữa, những thứ như áp bức, trói buộc, chèn ép bỗng dưng đã không còn ý nghĩa nữa.

"Ai mà thêm đồng tiền dơ bẩn của anh!"

Đây là lần đầu tiên Sở Tích lớn tiếng trước mặt Cố Minh Cảnh, cô nói xong rồi bước đi một mạch không quay đầu lại.

Cố Minh Cảnh nhìn dáng vẻ hung hăng của cô, kinh ngạc cả buổi vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Sở Tích về đến phòng liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, trong đầu bây giờ cô chỉ có một câu.

Không làm, bà đây không làm nữa.

Chỉ còn có nửa năm, cái vai tình nhân tui thân này ai muốn thì cứ làm, hoa trắng nhỏ giả tạo này ai thích diễn thì cứ diễn, có cho thêm tiền bà đây cũng không làm nữa. Dù sao cô cũng là khúc củi mục có ném bao nhiêu tài nguyên thì cũng không nâng lên nổi. Dù sao cô cũng chỉ là "sen trắng" mà người người đều ghét, có giầy vò nhau thêm nữa cũng không nổi tiếng được. Nếu như khoảng thời gian còn lại trôi qua trong sự uất ức như thế, cô sống cũng uổng phí quá rồi.

Sở Tích chỉ gom vài bộ quần áo và đồ dùng vệ sinh cá nhân, túi xách hàng hiệu, trang sức đắt tiền Cố Minh Cảnh mua cho cô đều không mang theo. Chờ đến khi cô kéo vali đi ra thì phòng khách trống không, Cố Minh Cảnh đã đi mất rồi.

Đi thì cứ đi, dù sao anh còn rất nhiều nhà, căn nhà này không lâu sau cũng sẽ có tình nhân mới vào ở mà thôi.

Trời đã tối rồi, Sở Tích muốn về nhà cũng đã muộn, thế là cô lấy điện thoại ra đặt phòng khách sạn.

Cô bắt xe đi đến khách sạn. Vì có chút trục trặc nên khi xuống xe tài xế lại thả cô xuống ở đối diện khách sạn, muốn đến nơi thì phải băng qua một con đường lớn.

Con đường này về đêm xe cộ rất nhiều, tài xế đã thử nhiều lần nhưng vẫn không thể quay đầu xe.

Sở Tích thấy cũng chỉ cách một con đường, thế là cô dứt khoát xuống xe, nói với tài xế để tự cô đi qua là được.

"Cám ơn cô nhé." Tài xế không nhận ra Sở Tích, lái xe rời đi.

Đường này xe thì nhiều, người lại vắng, đèn xanh vừa sáng lên, trên đường cũng chẳng có mấy người. Sở Tích vừa xuống xe đã nhìn thấy bóng người run rẩy trên đường từ xa.

Nhìn bóng lưng chắc hẳn là một cụ già, có lẽ khoảng năm sáu mươi tuổi, nhưng nhìn ông ấy đi đứng không tiện, từng bước từng bước chậm chạp ở giữa đường.

Đèn xanh dành cho người đi bộ đã bắt đầu nhấp nháy, sắp sửa chuyển sang đèn đỏ, nhưng ông bác vẫn còn cách vỉa hè bên kia một đoạn.

Sở Tích thầm nghĩ người ta cũng chẳng biết mình là ai, cô vội để hành lý sang một bên rồi chạy đến, "Bác ơi, để con đỡ bác sang đường."

Ông bác tóc vẫn còn đen, nhưng trên đỉnh đầu đã bị hói, cách ăn mặc vẫn rất đẹp, dáng người mập mập hơi có bụng bia, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền bằng vàng, nhìn thấy Sở Tích chạy đến đỡ mình thì rất vui, vội vàng cám ơn.

Sở Tích đỡ ông bác, một giây trước khi chuyển sang đèn đỏ đã sang đường bên kia.

Hai người trò chuyện vài câu, hóa ra ông bác ở chung cư gần đây, buổi tối một mình ra đây đi dạo, nhưng không cẩn thận bị trật chân.

"Có cần con đưa bác đến bệnh viện kiểm tra không?"

Ông bác cười khoát tay, "Cô gái thật tốt bụng, không cần đâu, bác gọi điện cho con trai mình rồi, nó tới liền bây giờ đây."

"Vậy thì được, bác chú ý an toàn nhé, chào bác." Sở Tích tạm biệt ông bác, quay lại bên kia đường để lấy hành lý.

Chờ đến khi làm thủ tục nhận phòng xong xuôi thì đã tối muộn.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Sở Tích ngồi trên giường, đoạn phim lúc chiều không ngừng hiện lên trong đầu cô,

Cuốn sổ khám bệnh phán cô tử hình, và cả Cố Minh Cảnh.

Khi Sở Tích biết mình không còn sống được bao lâu nữa, cô đã tự giam mình khóc cả buổi trưa. Bây giờ cô không thể khóc được nữa, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi.

Cuộc sống này quá mệt mỏi,

Cô duỗi tay che mặt lại, yên lặng chờ đợi.

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

Sở Tích nhìn màn hình, người gọi đến là trợ lý Cao.

Trợ lý thân cận của Cố Minh Cảnh.

Cô điều chỉnh lại tâm trạng, sau đó mới nhận điện thoại, "A lô."

"Xin chào cô Sở, tôi là Cao Minh. Tôi muốn hỏi địa chỉ hiện tại của cô vì cô còn để lại rất nhiều đồ ở khu Nam Tĩnh, chúng tôi có thể gửi chúng sang cho cô."

Sở Tích nghe xong thì nở nụ cười, đồ gì? Mấy món đồ xa xỉ của Cố Minh Cảnh ư?

"Không cần đâu, cho ông hết đây." Sở Tích thân nhiên đáp lại, khi cô chuẩn bị cúp điện thoại thì trợ lý Cao vội vàng ngăn lại, "Chờ chút đã!"

Sở Tích, "Hả?"

Trợ lý Cao do dự một lát rồi mới nói, "Cô Sở, cô muốn chia tay Cố tổng thật hả? Quả thật hợp đồng của hai người chỉ còn vài ngày nữa là đến hạn rồi, nhưng tôi có thể nói cho cô biết rằng, Cố tổng rất hài lòng với biểu hiện suốt hai năm qua của cô, nên định sẽ ký tiếp với cô. Mặc dù hôm nay tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi nghĩ chỉ cần cô xin lỗi Cố tổng, anh ấy nhất định sẽ tiếp tục ký hợp đồng với cô thôi."

"Dù sao..." Trợ lý Cao tận tình khuyên bảo, "Nếu cô đi, hợp đồng giữa cô và Nguyên Cảnh cũng sẽ hết hiệu lực, điều này có nghĩa là tất cả tài nguyên của cô đều sẽ..."

"Cám ơn, nhưng tôi không cần." Sở Tích cúp điện thoại, nằm trên giường.

Dù tài nguyên có tốt cách mấy cô cũng không thêm.

Chuyện mà cô không thể buông bỏ chính là bà nội.

Ngày mai là được gặp bà nội rồi.

Sở Tích ngủ một giấc thật sâu, cô hy vọng sáng mai khi thức dậy sẽ phát hiện ra mọi chuyện hôm nay chỉ là một giấc mơ. Nhưng sau khi thức dậy, cô nhận ra mình đang nằm trong khách sạn, ảnh chụp cuốn sổ khám bệnh vẫn nằm trong album ảnh ở điện thoại của cô.

Sở Tích nhìn sổ khám bệnh chăm chăm, sau đó điện thoại bỗng nhiên nhận được tin tức từ Weibo.

Bình thường chỉ khi xảy ra chuyện gì lớn Tra Lăng mới gửi tin về cho người sử dụng, nhưng dù chuyện có lớn hơn nữa thì bây giờ Sở Tích cũng chẳng muốn xem. Cô định lướt qua thì bỗng dưng nhìn thấy tên mình trên bảng tin.

Đầu đề tin tức giật tít #Lộ mặt đại gia của tiểu hoa đang nổi Sở Tích! Đêm khuya tay trong tay khoe tình cảm trên đường lớn!#

Chuyện gì xảy ra thế này?

???

Lòng Sở Tích run lên, không lẽ là Cố... Cố Minh Cảnh...

Không thể nào, ngón tay cô run run bấm vào, quả nhiên, đám chó săn đã tung ra hình ảnh rõ ràng.

Trong màn đêm, Sở Tích nắm tay một người đàn ông, chậm rãi đi dạo trên đường.

Người đàn ông hỏi đầu, dáng người mập mập với cái bụng bia lòi ra, nhưng được cái ăn mặc cũng khá ổn, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền bằng vàng.

Ngôi sao nữ xinh đẹp trẻ trung, người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi đầu hói, bụng bia, đeo dây chuyền vàng to bằng dây xích. Sau hai năm chờ đợi, cuối cùng thì cư dân mạng cũng đã chờ được đến ngày này.

Hóa ra đây là đại gia dám chi mạnh tay để nâng đỡ Sở Tích, tài nguyên Sở Tích từ trước đến giờ luôn tốt không chỉ khiến người trong giới ngửa mặt, mà ngay cả fan của những ngôi sao nữ khác cũng không ưa gì cô.

Trong mắt fan, mấy chị nhà mình có điểm nào thua kém Sở Tích, dựa vào đâu mà để Sở Tích chiếm hết biết bao tài nguyên tốt như thế. Anti-fan của Sở Tích đông chủ yếu đều là fan của mấy ngôi sao nữ đối thủ của cô. Bọn họ một mặt thì phỉ nhổ hành vi dựa vào đại gia nâng đỡ, nhưng không một ai chịu thừa nhận, trong lòng bọn họ đang lặng lẽ hâm mộ và ghen tị, đại gia kia sao lại nhìn trúng Sở Tích, nâng đỡ Sở Tích chỉ bằng nâng thần tượng của bọn họ!

Nhưng khi nhìn thấy tấm hình ngày hôm nay, tâm tư của đám fan đối thủ bỗng chốc tan vỡ, bao nhiêu hâm mộ, ghen tị hoàn toàn biến thành chế giễu.

Nhìn số tuổi, dáng vẻ, nhìn cái đầu hói này xem, cả cái bụng bia nữa kia, chắc chắn chắc.

Đám cư dân mạng lập tức cười ha ha trên nỗi đau của người khác, ông già sáu mươi béo ục ịch vậy mà Sở Tích cũng há miệng đón lấy cho được. Mỗi tối đều phải uống Viagra, gọi ba ơi ba, dù Sở Tích có nhận được tài nguyên tốt cỡ nào thì chị nhà bọn tôi cũng chẳng thèm nhé ha ha ha ha!

Mắc ói quá, đại gia giàu xổi và bỏ nhí của lão!

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người bị bệnh thì phải khám bác sĩ, đừng như Sở Tích chỉ tra Baidu.

Nghe tác giả nói là biết độ chính xác của tờ kết quả kiểm tra sức khỏe rồi nhé =))

Ồm, có người không chịu cho danh phận, sau này nghiệp quật muốn có danh phận cũng trầy trật =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Loại tin tức ngoại tình, chìm chuột được đại chúng hoan nghênh này luôn được truyền đi rất nhanh. Chỉ trong chốc lát, tên của Sở Tích đã chiếm chỗ trên hot search.

Suýt chút nữa Sở Tích đã bị tin tức này chọc tức đến bật cười.

Hóa ra trí tưởng tượng của giới truyền thông lại phong phú như thế, cô học tập Lôi Phong làm việc tốt, dù ông bác qua đường, ấy thế mà trong mắt của những người có ý đồ xấu lại trở nên quá đáng như thế.

Sở Tích bấm vào phần bình luận, cô cứ nghĩ sẽ có fan hoặc tài khoản ảo* không chế bình luận như trước, kết quả trước mắt cô đều là "sen trắng", "tuesday", "dâm phụ", "mắc ói quá". Lúc trước, mấy tin tức giải trí có liên quan đến Sở Tích, phần bình luận bên dưới bị báo cáo đến nổi trở nên vô cùng hài hòa, mấy bình luận chửi bới, lăng mạ không ngóc đầu lên được. Hôm nay, tất cả những bình luận này như ong vỡ tổ mà tuôn ra.

**Thụy quân: những tài khoản ảo được thuê để khen thuê hoặc chửi thuê một ngôi sao nào đó. Tùy trường hợp mình sẽ dùng tài khoản ảo, khen thuê, chửi thuê nhé.*

Ngay lập tức, Sở Tích giật mình nhận ra một sự thật.

Đờ mờ!

Cô chia tay với Cố Minh Cảnh, gói dịch vụ hot search và bình luận bao năm nay được Cố Minh Cảnh mua cho chắc chắn cũng đã hết hiệu lực.

Sở Tích cắn chặt răng.

Cố Minh Cảnh đúng là Cố Minh Cảnh, năng lực làm việc của tổng giám đốc Cố quả nhiên kinh người. Cô và anh mới tách ra hồi chiều hôm qua, sáng nay anh đã rút lại tất cả, ngay cả một cái tài khoản ảo cũng không thêm để lại cho cô.

Sở Tích tức đến run người vì mấy cái bình luận, cô hận không thể bò theo dây cáp mà đến bắt mấy người tung tin, bình luận đập cho một trận. Cuộc đời diễn viên của cô suốt hai năm qua đều được sắp xếp rõ ràng. Dù biểu hiện yếu ớt trên chương trình giải trí bị cư dân mạng bôi đen đều được ekip quản lý không chế đầu vào đó. Bây giờ một mình cô đối mặt với loại tin tức thế này mà không hề có tí ti năng lực quan hệ xã hội, biện pháp duy nhất mà cô nghĩ đến chính là đăng Weibo giải thích.

Sở Tích đăng nhập vào tài khoản "Diễn viên Sở Tích" bình thường do Diêu Ngọc quản lý, cũng may tài khoản này vẫn còn thuộc về cô. Bình thường Sở Tích ít khi nào đăng bài trên tài khoản chính, nếu có đăng đều là những hình ảnh và lời văn mà sau khi Diêu Ngọc dày công chọn lựa, chỉnh sửa, dựa theo kiểu năm tháng tĩnh lặng, không tranh với đời. Bây giờ bên cạnh cô lại không có ai giúp cô soạn thảo, Sở Tích đành tự mình ngồi trên giường tự mình kích động gõ bàn phím đăng Weibo:

"Xin mọi người tôn trọng! Trên đường gặp phải bác trai đi đứng bất tiện, tôi chỉ tiện tay dìu bác ấy qua đường mà thôi!"

Sở Tích chỉnh sửa đoạn văn này một chút, đọc lại hai lần, sau đó bấm nút đăng bài.

Tự dung bị mắng oan, thứ nhất cô không mắng người, thứ hai cô không tức giận, chỉ dùng từ ngữ đơn giản để làm sáng tỏ sự việc, không "bán than" cũng không mượn cơ hội để lăng xê, chỉ hy vọng đám người kinh tởm này ngậm miệng lại mà thôi.

Sở Tích đăng Weibo xong, hít một hơi thật sâu, lại bấm vào Weibo chính của mình.

Bài đăng tuy lời lẽ quyết liệt nhưng mang ý nói rõ sự thật nhằm thoát khỏi phỏng đoán ác ý, nhìn lại thì sẽ thấy khác hẳn với phong cách văn nghệ như "năm tháng tĩnh lặng" lúc trước do Diêu Ngọc quản lý.

Hoa trắng nhỏ ngây thơ Sở Tích ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, bây giờ đăng Weibo lại dám dùng dấu chấm than?

Sở Tích không quan tâm phong cách có hợp hay không, cô chỉ hy vọng sau khi làm sáng tỏ, mọi chuyện sẽ chìm xuống. Cô không còn sống được bao lâu nữa, chẳng lẽ nửa năm sau, xuống mồ rồi mà vẫn phải hứng chịu nước bắn này ư?

Không lâu sau, phần bình luận bên dưới bài đăng thanh minh của cô nhanh chóng bứt phá lên một vạn.

Sở Tích điều chỉnh lại cảm xúc, hy vọng những người kia ngưng suy đoán ác ý, tốt nhất là xin lỗi cô, cô bấm vào khung bình luận.

Nhìn lướt qua mà kinh hãi.

[Thời đại gì rồi mà còn dìu ông bác qua đường, cô nghĩ bọn tôi là bọn ngốc chưa từng đọc tập làm văn của mấy đứa tiểu học hả ha ha ha ha.]

[Ông bác này nhìn trẻ lắm, không giống ông bác không đi nổi.]

[Bản lĩnh giả vờ ngây thơ của Sở sen trắng chỉ có thể lừa gạt gã đại gia giàu xổi xĩnh làm ba của cô ta mà thôi, thế mà cô ta cũng dám ngu. Đại gia thật sự thì ai thèm để mắt để cô ta chứ.]

[Thật ra mì thấy Sở Tích cũng chả đẹp đẽ gì. Gương mặt của cô ả đưa vào showbiz so ra là xấu ấy chứ.]

[Xấu +1]

[Xấu +10086]

... Sở Tích không ngờ dù cho cô có giải thích cũng chỉ tốn công.

Đa số những nghệ sĩ trong giới gặp phải tình huống như thế thường sẽ có hai biện pháp, một là chọn mua tài khoản ảo để khống chế những bình luận ác ý, một là trực tiếp xóa hết những bình luận xấu đi, chỉ để lại những bình luận có ý tốt.

Tài khoản ảo mà Cố Minh Cảnh mua đã không còn nữa, bây giờ cô có muốn mua cũng không kịp, Sở Tích nhìn màn hình tràn ngập những bình luận ác ý, cô vươn tay muốn xóa hết.

Nhưng nhiều như thế, sao cô có thể xóa hết được.

Lúc trước có tài khoản ảo can thiệp nên cô không thấy gì, bây giờ mới phát hiện ra, fan có thể ra mặt nói chuyện giúp cô thậm chí còn không bằng tài khoản phụ cô dùng để bung lụa kia.

Sóng mũi cay cay.

Sao lại thành ra thế này.

Cô chưa từng làm chuyện gì hại người, chưa bao giờ, chuyện xấu duy nhất cô từng làm trong suốt hai mươi năm qua, chính là vì tiền mà ở bên cạnh Cố Minh Cảnh.

Cái ngày cô ký hợp đồng, cả đêm không thể nào yên giấc, cô mơ thấy ba, mơ thấy mẹ mình.

Ba cô trong mơ vẫn mặc bộ đồng phục ấy, dáng vẻ giống hệt như trong ký ức khi còn bé, cực kỳ uy nghiêm. Ông nhìn thấy bản hợp đồng trong tay cô, xông tới tát cho cô một bạt tay, "Nhà họ Sở sao lại có đứa con gái như con! Liêm sỉ của con đâu!"

Mẹ cũng nhìn cô bằng đôi mắt đăm đăm, "Con còn dám nhìn mặt ba con hả?"

Sở Tích bừng tỉnh khỏi cơn mơ, lúc tỉnh dậy mới phát hiện trong lúc mơ mình đã khóc đến ướt cả gối. Cô lập tức muốn gọi điện cho quản lý công ty, gọi cho Cố Minh Cảnh, cô không ký hợp đồng nữa, cô không muốn làm tình nhân nữa. Nhưng khi mở điện thoại ra, hóa đơn giục nộp tiền từ bệnh viện hết tám này đến tám khác đập vào mắt cô.

Cuối cùng cô vẫn ký tên vào hợp đồng.

Nhưng cũng vì cái hợp đồng này, mọi người ai cũng đoán ra cô có kẻ chống lưng, bọn không không ưa cô làm nũng, nhõng nhẽo trước ống kính. Không một ai thích cô, ngay cả Cố Minh Cảnh, người đàn ông cô đi theo suốt hai năm, cuối cùng anh cũng đã cho cô nhìn thấy vị trí của bản thân mình, bảo cô đừng có mà mơ mộng hão huyền. Bây giờ đến ông trời cũng chán ghét cô, chỉ cho cô sống thêm nửa năm mà thôi.

Nửa năm, một trăm tám mươi ngày.

Bàn tay đang xóa bình luận ác ý dừng lại.

Chỉ còn có nửa năm, dựa vào đâu, dựa vào đâu mà cô phải yên lặng nhận lấy những lời mắng nhiếc, sỉ nhục này. Đám anh hùng bàn phím động tay một cái là khiến bạn thương tích đầu mình, bạn là người của công chúng, bạn không thể so đo với bọn họ, phải nhẫn nhịn nhận lấy từng chậu nước bẩn.

Nhưng Sở Tích không muốn nén cơn giận này đến khi chui vào quan tài. Bây giờ cô chẳng sợ gì, thế là động động ngón tay, định xả hết cơn tức này.

Thế là một lát sau, mấy anti-fan vừa mắng chửi cô bỗng nhận được thông báo.

Người dùng Weibo "Diễn viên Sở Tích" trả lời bình luận của bạn.

[Thời đại gì rồi mà còn điu ông bác qua đường, cô nghĩ bọn tôi là bọn ngốc chưa từng đọc tập làm văn của mấy đứa tiểu học hả ha ha ha ha.]

Diễn viên Sở Tích: [Dù là ở thời đại nào, giúp đỡ người già qua đường là đức tính cao đẹp của dân tộc Trung Hoa của chúng ta. Nhưng mà có lẽ bạn không có đức tính này rồi.]

[Ông bác này nhìn trẻ lắm, không giống ông bác không đi nổi đâu. Sở Tích có phải mỗi tối cô đều gọi ông ta là ba không?]

Diễn viên Sở Tích: [Người ta có già không đi nổi hay không thì không thể nhận ra qua tám ảnh, nhưng tôi có thể nhìn thấy những người ốm yếu có thể nói ra những lời này thông thường sẽ không có ba.]

[Bản lĩnh giả vờ ngây thơ của Sở sen trắng chỉ có thể lừa gạt gã đại gia giàu xổi xụp làm ba của cô ta mà thôi, thế mà cô ta cũng dám ngủ.]

Đại gia thật sự thì ai thèm để mắt để cô ta.]

Diễn viên Sở Tích: [Đại gia thật sự có để ý tôi hay không thì cô không biết, nhưng tôi biết chắc là họ chú ý đến cô.]

[Thật ra mọi người thấy Sở Tích cũng khá đẹp để gì. Gương mặt của cô à đưa vào showbiz so ra là xấu ấy chứ.]

Diễn viên Sở Tích: [Tôi nhìn ảnh tự sướng của cô trên Weibo rồi, xấu như heo mà còn dám bảo tôi xấu. Xin hỏi, cô xứng sao?]

...

Bên dưới bài đăng ấy, ""Diễn viên Sở Tích" trút giận từng cái một.

Chờ đến khi cư dân mạng xem thử Sở Tích lại đăng bài thanh minh thanh nga gì để bị bạo lực mạng, thì lại trở tay không kịp.

Có người còn không tin, nào có ngôi sao nào phải tự mình đáp trả anti-fan. Bọn họ chắc chắn đây nick giả, nhưng khi bấm vào thì thấy là tài khoản được chứng nhận dấu V, lượng fan là 23 triệu.

Chuyện gì thế này!

Sở Tích đáp trả hết tất cả những bình luận ác ý trên bình luận hàng đầu, đặt điện thoại xuống, cô bỗng cảm thấy cả người sáng khoái không thôi.

Mặc xác bọn họ, lần đầu tiên cô không cần ra vẻ, không cần cười giả tạo, không cần phải đeo mặt nạ, mà cô được làm chính mình, muốn nói gì thì nói, không sợ gì cả.

Có mấy nhà báo gọi điện đến, Sở Tích đều từ chối không nghe, không thèm nhìn điện thoại, cô thu dọn đồ đạc rồi trả phòng. Sau đó ngồi xe hơn hai tiếng đồng hồ, đi đến vùng ngoại ô của thành phố B, là một thị trấn nhỏ ở ven ngoại thành.

Tài xế không ngờ vị khách này lại đi xa như thế, chiếc xe men theo con đường nhỏ cong cong lượn quanh thị trấn. Lúc đầu tài xế có hơi mất kiên nhẫn, nhưng cô gái ngồi phía sau xe cứ nhào người lên chỉ đường cho ông, nhìn dáng người xinh giống mấy cô minh tinh trên TV, thế là dù mất kiên nhẫn ông cũng nhịn, tập trung lái xe, cuối cùng dừng lại trước căn nhà trệt cũ kỹ.

Cửa nhà không khóa, trong phòng khách truyền ra tiếng quảng cáo từ TV, Sở Tích kéo vali đi vào cửa, nhìn người ngồi trong phòng nở nụ cười, "Bà nội."

Bà lão đang ngồi xem TV trong phòng nghe thấy thì quay đầu, nhìn thấy người đang đứng trước cửa thì ngạc nhiên, "Niên Niên về đó hả con!"

Tên của Sở Tích đồng âm với "giao thừa"*, giao thừa lại mang nghĩa là đón Tết, thế nên nữ danh gọi là "Niên Niên". Sở Tích nghe bà gọi tên mình, mũi lại cay cay, cô cố gắng nở nụ cười để bà không nhận ra sự khác thường của mình. Sau đó, cô để hành lý xuống, chạy đến ngồi bên cạnh bà, nũng nịu ôm lấy bà, cảm nhận mùi hương quen thuộc trên người bà, "Bà nội."

**Sở Tích 楚哲 [chǔzhī] và giao thừa 除夕 [chúxī] đọc khá giống nhau.*

"Không phải con bận sao, sao lại về đây thăm bà thế này." Bà lão mỉm cười đưa tay phải lên vuốt tóc Sở Tích, trên tay trái đang đeo hai dây đai màu xanh và đỏ sau khi làm thẩm tách máu.*

**Thẩm tách máu là kỹ thuật loại bỏ chất thải hoặc chất độc trong máu, sử dụng nguyên lý thẩm tách. Thẩm tách máu được áp dụng cho người có thận đã ngưng hoạt động, thực hiện bằng thận nhân tạo hay máy thẩm tách. Là quá trình khi chạy thận nhân tạo.*

Bà lão nhìn ra ngoài cổng, "Tiểu Cố đâu, sao không về cùng con, hai đứa yêu nhau đã lâu rồi, tình cảm rất tốt, sao không đi đăng ký kết hôn. Bà nội sốt cả ruột rồi đây này."

"Niên Niên về rồi hả." Lúc này, có một người phụ nữ hơn bốn mươi bụng đồ ăn từ trong phòng bếp ra, bà đặt đồ lên bàn, cười híp mắt nhìn Sở Tích, "Về cũng không báo trước, may là hôm nay dì nấu cơm nhiều lắm, đủ ăn."

"Dì Trần." Sở Tích cười chào bà.

Di Trần lau tay lên tạp dề, "Bà con vừa mới thẩm tách máu về, chúng ta mới ăn trưa xong."

Sở Tích đau lòng nhìn hai cái ống thẩm tách máu trên tay bà nội.

Bà Sở kéo tay cháu nội, tiếp tục hỏi, "Dạo này con và Tiểu Cố sao rồi? Đã nói là dẫn nó về gặp nội, nói rồi sao vẫn không chịu dẫn về."

Sở Tích ti lên vai bà, trả lời vẫn giống như mọi khi, "Anh ấy bận."

Bà nội Sở thở dài, "Sao lại bận thế, con hỏi nó xem, tiền quan trọng hay Niên Niên của chúng ta quan trọng."

"Bà nội." Sở Tích nghe thế thì giấu mặt đi.

Bà nội sờ đầu cô, nghĩ rằng cháu nội ngại ngùng, đang lên cười.

Sở Tích giấu mặt đi, không để cho bà nội thấy vành mắt đỏ ửng của mình.

Bà nội bị suy thận mãn tính, mấy năm trước luôn uống thuốc điều trị, hai năm trước bỗng nhiên bệnh chuyển biến xấu phải nhập viện. Bác sĩ nói rằng suy thận dẫn đến tăng huyết áp gây ra đột quỵ do thiếu máu cục bộ, phải phẫu thuật vì chức năng của thận bị giảm không đủ sức để chống đỡ, sau đó phải thẩm tách máu.

Sở Tích và bà nội sống nương tựa lẫn nhau, nhìn bà lão nằm trong phòng theo dõi, cô vừa tuyệt vọng lại bất lực.

Phẫu thuật não không thể nào miễn phí, mà đáng sợ hơn là tiền làm thẩm tách máu, muốn kéo dài sinh mạng, nhất định phải liên tục tiến hành thẩm tách máu với chi phí cực cao.

Cô chỉ mới debut chưa đầy một năm. Cái công ty quản lý đã từng cam đoan sẽ để cô kiếm tiền nuôi gia đình bây giờ đang ngáp ngáp chờ chết. Cô vẫn chưa có chút danh tiếng gì trong giới, một cái lịch trình cũng chưa đến tay.

Sở Tích hết mượn lại vay, ngay cả tiền giải phẫu cho nội cũng không góp đủ. Cô bắt đầu tuyệt vọng, nhưng đúng lúc này, công ty lại chạy đến nói rằng cô thật may mắn, có một sếp lớn đề mắt đến cô, muốn cô làm bạn gái anh ta.

Sau khi Sở Tích xem xong hợp đồng mới phản ứng lại, ba chữ "làm bạn gái" nghe thật êm tai, lần đầu tiên cô mới biết, hóa ra làm bạn gái cũng cần phải ký hợp đồng.

Bệnh viện đã gửi thông báo nguy kịch về bệnh tình của bà nội.

Sở Tích đành đặt bút ký vào hợp đồng kia.

Sau khi phẫu thuật, bà nội tỉnh lại, hỏi căn bệnh này của bà đã tốn bao nhiêu tiền, tiền đâu con có, bệnh bà trị không được, con đừng quan tâm.

Sở Tích cười, đứng bên cạnh giường bệnh đưa cho bà xem ảnh chụp của Cố Minh Cảnh, cô nói đây là bạn trai của con. Bà thấy đó, bệnh của bà không tốn nhiều tiền đâu, tiền đều là mượn của anh ấy cả, bà cứ an tâm mà chữa bệnh, xuất viện rồi con sẽ mời người đến chăm sóc cho bà. Sau này con kiếm được tiền rồi sẽ trả lại cho anh ấy.

Bà nội xem ảnh.

Là ảnh cháu nội chụp cùng bạn trai, chàng trai trẻ tuổi anh tuấn không nhìn vào ống kính, cháu nội nhìn vào ống kính đưa hai ngón tay làm hình cây kéo, hai người trong ảnh trông rất xứng đôi.

"Sao không nhìn ống kính?" Bà Sở hỏi.

"Anh ấy không thích chụp ảnh, con chụp là anh ấy né ngay." Nụ cười của Sở Tích vô cùng ngọt ngào, tựa như cô gái đang chìm đắm trong tình yêu.

Thật ra tấm ảnh này là do cô nhân lúc Cố Minh Cảnh không chú ý đã chụp lén anh, để có cái mà khai báo với bà nội.

Bà nội gật đầu, "Thế à, thế khi nào con dẫn nó đến gặp bà."

Sở Tích cất điện thoại vào, ôm cánh tay của bà rồi nói, "Công việc của anh ấy bận lắm, chờ khi nào anh ấy hết bận con sẽ đưa cháu về đến gặp bà nhé?"

Đáng tiếc, cuối cùng cô vẫn nuốt lời. Bà nội sẽ không gặp được cháu về Tiểu Cố luôn treo trên miệng bà suốt hai năm nay.

Sở Tích thờ dài, cảm thấy thật mệt mỏi.

Cô đã thử năn nỉ Cố Minh Cảnh đến gặp bà nội một lần, nể tình cô sắp chết, nể tình cô đi theo anh hai năm, đến đây đóng kịch trước mặt bà nội của cô.

Cố Minh Cảnh để cô nhớ đừng mơ đến những thứ không thuộc về mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Sau này,

Cố Minh Cảnh: Cô kia, nói đi! Đến lúc nào em mới chịu dẫn anh đi gặp nội!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Bà nội có thói quen ngủ trưa sau giờ cơm, còn di Trần được cô mượn đến chăm sóc cho bà cũng đang lìm dìm. Căn nhà trở nên yên tĩnh hẳn, Sở Tích quay về phòng mình, mặc dù cô ít về đây, nhưng phòng của cô luôn được quét dọn sạch sẽ.

Sở Tích kiểm tra số dư của tất cả tài khoản do mình đứng tên.

Mặc dù hai năm nay, những bộ phim kia đều do Cố Minh Cảnh đầu tư, nhưng cơ bản cô vẫn được nhận thù lao, dần dần cũng để dành được không ít tiền.

Bây giờ có rất nhiều viện dưỡng lão, số tiền này đủ để bà nội an hưởng tuổi già sau khi cô chết.

Nhưng Sở Tích cảm thấy không an tâm với số tiền này, nói là thù lao cô kiếm được nhờ đóng phim, chi bằng nói là tiền kiếm được nhờ làm tình nhân của Cố Minh Cảnh. Cô chỉ mới làm tình nhân của Cố Minh Cảnh được hai năm đã bị báo ứng sắp chết, thế thì số tiền kiếm được nhờ làm tình nhân cũng không sạch sẽ gì.

Sở Tích rầu rĩ nhìn mấy tấm thẻ ngân hàng, cuối cùng, cô dứt khoát cắt hết thẻ vào ngăn kéo, cô quyết định trừ phi tình huống bất đắc dĩ nếu không sẽ không đụng đến nó.

Đây là tiền kiếm được nhờ làm tình nhân, là tiền bất hợp pháp, cũng không sạch sẽ.

Không cần tiền của Cố Minh Cảnh, thế thì cô đi đâu để kiếm tiền đây.

Ngay cả tài khoản ảo Cố Minh Cảnh cũng không để lại cho cô, đương nhiên anh cũng sẽ tạm dừng tất cả tài nguyên của cô. Vốn dĩ tháng sau phim mới của cô sẽ được khai máy, bây giờ nghĩ lại chắc cũng sẽ tự động chấm dứt mà thôi. Sở Tích nghĩ tới nghĩ lui, bèn gọi điện thoại cho một người.

Phó Bạch là trợ lý mà công ty cũ sắp xếp cho cô khi vừa debut, lúc ấy hai người rất hợp tính nhau, sau đó Sở Tích ký hợp đồng với Cố Minh Cảnh nhưng vẫn duy trì liên hệ, khá là thân nhau. Sở Tích biết anh ta đã nghỉ làm trợ lý chuyển sang mở phòng làm việc, làm người đại diện.

Lâu rồi không nói chuyện với nhau, nghe âm thanh kết nối cuộc gọi, cô bỗng cảm thấy hồi hộp.

Sau khi chuông reo ba tiếng thì điện thoại đã được kết nối, "Sở Tích? Là em hả?"

Tay cầm điện thoại của Sở Tích siết chặt lại, "Là em đây."

Nghe Sở Tích trả lời, Phó Bạch kinh ngạc, "Xảy ra chuyện gì thế?! Sao em lại bị tung tin đồn kia, Cố Minh Cảnh đâu? Mấy bình luận đáp trả anti-fan đó đều là do Điều Ngọc làm hả, bộ cô ta điên rồi sao!!"

Sở Tích biết Phó Bạch đang nói đến chuyện ông bác bị lừa là đại gia bao nuôi cô, rồi chuyện cô trả lời bình luận của anti-fan, cô hít sâu một hơi, "Phó Bạch, hợp đồng của em và Cố Minh Cảnh đến hạn rồi."

"Anh có phim hay chương trình giải trí nào không, giúp em với, em đang rất cần tiền."

Hai người trò chuyện đôi câu, Sở Tích không nói chuyện mình chỉ còn sống sáu tháng nữa, chỉ nói sau khi hợp đồng giữa cô và Cố Minh Cảnh kết thúc đã chia tay nhau, bây giờ cô là người tự do, muốn mời anh làm người đại diện, nhận lịch trình làm việc, không có yêu cầu gì khác, chỉ cần đứng đắn, thù lao khá là được.

Phó Bạch nghe xong có hơi khó xử, "Không phải anh không muốn giúp em, nhưng mà em cũng biết phòng làm việc của bọn anh chỉ mới được thành lập, làm gì có tài nguyên nào tốt, em... chỉ sợ em ngửa mặt thôi." Trong tay Cố Minh Cảnh đều là những bộ phim có đầu tư lớn, chương trình giải trí nổi tiếng, làm sao có thể để ý đến vài ba tài nguyên nằm rìa showbiz của phòng làm việc bé nhỏ của bọn họ chứ.

Sở Tích vội nói, "Không sao đâu anh, quảng cáo cần cầu hay đồ ăn cho heo em đều nhận hết, em năn nỉ anh đó."

Nghe bốn chữ "đồ ăn cho heo", Phó Bạch bật cười, sau đó lại thở dài, "Được rồi, phòng làm việc của anh đang muốn ký hợp đồng với người mới. Mà em đang nổi nên chắc chắn sẽ mạnh hơn so với những người vô danh. Anh sẽ để ý giúp em, thù lao thì cứ dựa trên hợp đồng mà chia."

"Cám ơn anh Phó Bạch!" Sở Tích vui vẻ cúp điện thoại.

Buổi sáng sau khi đáp trả anti-fan xong thì cô không dám nhìn phản ứng của cư dân mạng nữa, bây giờ nói chuyện với Phó Bạch xong, cô ngẫm nghĩ rồi mở Weibo lên.

"Đại gia của Sở Tích" vẫn chiếm chế trên vị trí số một hot search.

Sở Tích cảm thấy thật buồn cười, lúc trước cô toàn dùng tiền để mua hot search, nhưng ngày đầu tiên rời khỏi Cố Minh Cảnh lại có thể lên hot search bằng thực lực bản thân. Cô đăng Weibo thanh minh lại bị coi là giấu đầu hở đuôi, cô đáp trả lại anti-fan thì lại bị nói là thẹn quá hóa giận. Nhưng sao mấy người đó không chịu nghĩ lại, nếu ông bác kia là đại gia của cô thì sao có thể để tin tức này nằm trên hot search lâu như thế, đã sớm bị gỡ xuống rồi.

Thử nhìn đại gia chân chính Cố Minh Cảnh của người ta đi, trong suốt hai năm có để mình lộ ra một sợi tóc nào chưa?

Bài thanh minh hồi sáng có hơi qua loa, Sở Tích tự giam mình trong phòng, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu bản nháp thông báo đính chính.

Thông báo đính chính được đăng lên sau khi tin đồn của nghệ sĩ bị tuôn ra đều do bộ phận PR của ekip soạn thảo. Nhưng bây giờ cô đã không còn ekip quản lý, thông báo này chỉ có thể tự mình làm. Sở Tích cắn bút, đành tham khảo mấy thông báo đính chính cũ của những nghệ sĩ nổi tiếng.

Có ngoại tình, chơi thuốc, còn có trường hợp bị bắt gặp tiểu tiện nơi công cộng, cái nào cũng viết một cách xuất sắc.

Sở Tích mất một buổi mới viết được hai trăm chữ, nhìn mấy dòng chữ đó mà đau đầu nhức óc.

Nếu tìm được ông bác tối hôm qua thì tốt rồi.

Nhưng hai người chỉ tình cờ gặp nhau, đến cả tên của bác ấy cô cũng không biết, trong ảnh cũng không lộ mặt, mấy ông bác không hay xem tin tức giải trí, có khi còn chẳng biết chuyện này, dù có phát hiện ra thì người bình thường có mấy ai muốn nhúng chân vào vũng nước đục này chứ.

Sở Tích cắn răng tự viết bản thảo đính chính.

Chết thì chết, nhưng cô tuyệt đối không chấp nhận bị nói xấu như thế này.

Vì tập trung nên thời gian trôi qua rất nhanh, lúc Sở Tích ngẩng đầu lên đã thấy trời sập tối.

Di Trần ở bên ngoài gọi cô đi ra ăn tối.

Sở Tích chưa viết xong thông báo bèn đáp, "Chờ con chút, con ra ngay ~"

Di Trần gọi ba lần, Sở Tích đều nói câu này, thế là bà nội bức bối, đến gõ cửa phòng Sở Tích, "Niên Niên, ra ăn cơm."

Bấy giờ Sở Tích mới chịu đặt bút xuống, đi ra ngoài.

Đồ ăn đã được dọn lên, TV trong phòng khách vẫn còn mở.

Sở Tích liếc sang, TV đang chiếu chương trình thời sự nhân dân của đài địa phương "Mất Vàng 1919".

Ông bác đầu hói, bụng bia, đeo dây chuyền vàng xuất hiện trên màn hình, cảm phần nói với phóng viên trước mặt, "Tôi rất tức giận! Vô cùng tức giận."

"Tôi qua tôi ra ngoài tản bộ nhưng bất cẩn nên bị đau chân, cô gái kia tốt bụng dìu tôi băng qua đường, có ai ngờ sẽ xảy ra chuyện này!" Ông kính máy quay lia xuống chân của ông bác, đúng là ông chỉ mang dép, cổ chân còn quần băng trắng.

"Lúc ấy tôi còn nghĩ cô gái kia không những xinh đẹp lại còn tốt bụng, giống hệt nghệ sĩ trên TV, ai ngờ người ta đúng thật là nghệ sĩ. Sáng sớm thức dậy, lại thấy con gái tôi cầm điện thoại lướt tin, còn bảo sao bóng lưng ông này nhìn giống ba nó thế, tôi nghĩ giống tôi ở chỗ nào, thế là bước tới xem thử. Haiz, đây không phải là tôi sao!"

"Mẹ nó, truyền thông bây giờ đúng là nói láo ăn tiền, ông già đây không quen biết ai, cũng chả có liên hệ với ai. Cô gái nhà người ta làm chuyện tốt lại bị mấy người quy chụp như thế, có còn công lý nữa hay không? Bọn tôi chỉ là người dân bình thường, không biết phải làm thế nào, nhưng không thể để cô gái kia bị oan ức như thế được, đành gọi điện cho mấy người để nói rõ chuyện này." Ông bác chống nạnh, trên cổ tay còn đeo một cái đồng hồ mạ vàng, giận dữ nói.

Quay phim quay lại bóng lưng từ sau của ông bác, quả thật giống hệt với "đại gia" của Sở Tích trong ảnh.

Sở Tích cầm chén cơm đứng trước TV, đôi mắt dán chặt vào màn hình, xem hết đoạn tin tức này.

Không biết tại sao cô có thể đợi đến khi ăn cơm xong mới cầm điện thoại lên xem, thông báo cô mất cả buổi chiều để viết vẫn chưa kịp đăng lên, cô lại tiếp tục lên hot search.

"Sở Tích Mất Vàng 1919"

Cư dân mạng hóng hớt ăn dưa tin đại gia của Sở Tích bị lộ cả ngày nay, có ai ngờ đâu là dưa giả. Hóa ra Sở Tích đúng là đỡ một ông bác đi đứng bất tiện băng qua đường, mà ông bác này ăn mặc trông rất giống người giàu có, cũng là một ông bác đại gia.

Kịch bản bỗng chốc bị đảo ngược, bầu không khí trở nên có hơi xấu hổ.

Sở Tích bị nắng n嘿 cả ngày nay, bây giờ nên làm gì.

Hướng dư luận của người qua đường xưa giờ nổi tiếng là lật mặt còn hơn lật sách, sáng nay còn bám theo mắng Sở Tích, bây giờ lại lật mặt, "Hoa trắng nhỏ ngây thơ, lương thiện, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng như Sở Tích, bị cư dân mạng chửi rủa cả một ngày, chắc chắn là suy sụp lắm, đau lòng."

"Bây giờ tôi hơi hơi tin Sở Tích là hoa trắng nhỏ ngây thơ rồi, bị tui thân thể này, chắc là cũng không dám đáp trả lại rồi."

"Hóa ra trong showbiz vẫn còn tồn tại nàng tiên bé nhỏ ngây thơ, tốt bụng biết đỡ người già qua đường ư."

Nghĩ lại, hoa trắng nhỏ hiền lành, ngây thơ như thế lại bị anti-fan công kích thì rất tức giận, cả đám người bám vào Weibo của cô, đang định an ủi vài câu dưới bài đăng thanh minh, họ bỗng phát hiện ra, Sở Tích đã tự mình ra trận từ lúc nào.

Bên dưới có vài bình luận công kích, tất cả đều được Sở Tích trả lời lại.

Có một bình luận đứng đầu:

"Hồng lẽ chỉ có mình mị thấy Sở Tích cũng chả đẹp để gì ư, nhìn gương mặt cô ta là thấy xấu rồi."

Diễn viên Sở Tích: [Với thân hình như heo của cô mà dám nói tôi xấu, cho hỏi cô xứng ư?]

Cái... cái cảm giác sắc bén này, không phải đây chỉ là hoa trắng nhỏ ngay cả nói cũng không dám nói lớn tiếng ư?

Dưa trong tay đám người hồng hót rơi đầy trên đất.

Sở Tích không ngờ ông bác kia lại tự mình ra tay bác bỏ tin đồn, cô vô cùng cảm động, gọi điện đến tiết mục "Mắt Vàng 1919" xin số điện thoại của ông bác, đặc biệt gọi đến để cảm ơn.

Ông bác vừa nghe Sở Tích gọi đến thì mừng rỡ không thôi, "Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, đây là chuyện mà bác phải làm mà. Rõ ràng là con giúp bác, nếu bác để con vì chuyện này mà tui thân thì chẳng khác nào giống mấy đứa khôn kiếp chứ."

"Cô gái, cố lên nhé. Gia đình bác bây giờ đều là fan ruột của con, cố lên, cố lên."

Lúc Sở Tích nghe thấy mấy chữ fan ruột thì hốc mắt ửng đỏ, thật tốt, cô cũng có fan ruột rồi.

Sở Tích, "Con cảm ơn, chúc bác sức khỏe dồi dào."

"Được rồi mà." Ông bác cười sang sảng.

Sở Tích cúp điện thoại, cô nhận được tin nhắn Wechat từ Phó Bạch.

Phòng làm việc nhỏ nhỏ của Phó Bạch đúng thật không có tài nguyên gì, tạm thời không có kịch bản phim, chỉ có vài chương trình chiếu mạng.

Một là chương trình hẹn hò thực tế của các ngôi sao, nói là thể nhưng thực ra khách mời đa số đều là người nổi tiếng trên mạng, một là chương trình thi nhảy, cuối cùng là chương trình thực tế huấn luyện trong quân đội, sáu khách mời tham gia vào một đội, cùng ăn cùng ở với các chiến sĩ bộ đội, trải nghiệm sinh hoạt trong quân đội.

Hai tiết mục đầu đều vớ vẩn, Sở Tích không ngờ chính là chương trình trải nghiệm ở quân đội. Đây là chương trình mới của Tencent, mặc dù không biết có hot hay không, nhưng dù sao cũng là sản phẩm của Tencent, rõ ràng không cùng đẳng cấp với hai chương trình đầu tiên.

Phó Bạch cũng đoán được nghi ngờ của Sở Tích, anh ta nói danh sách khách mời nam của chương trình quân đội ấy đã định rồi, tổ chương trình không tìm được khách mời nữ. Chương trình này lấy nguyên bản từ chương trình của nước bạn, khách mời nữ bị hành rất thảm, vì ở trong quân đội nên không chỉ không được trang điểm, còn phải cùng các chiến sĩ tham gia làm nhiệm vụ. Trong quân đội, mang theo vật nặng chạy 10 cây số là chuyện nhẹ nhàng, mấy nữ nghệ sĩ xem bản gốc rồi đều sẽ yểu chuyển từ chối lời mời của chương trình.

Chỉ nói đến việc không thể trang điểm thôi, ít có ai trong nhóm nữ nghệ sĩ ở tuyến trên có thể đồng ý. Nếu chỉ quay hình bình thường thì còn có chỉnh sửa hậu kỳ, nhưng quan trọng ở đây là chương trình này là chương trình trực tiếp, quả thật không chừa cho người ta chỗ trốn mà.

Không có nữ nghệ sĩ nào chấp nhận tham gia, tổ chương trình không tìm được người, cho nên phòng làm việc nhỏ như Phó Bạch mới nhận được tài nguyên thể này.

Sở Tích cắn môi, hỏi thù lao của mấy tiết mục này.

Tiết mục tham gia quân đội là chương trình của đài lớn, cho nên thù lao cao nhất, chương trình hẹn hò thì đứng thứ nhì.

Phó Bạch: "Nếu không thì em suy nghĩ rồi chọn chương trình hẹn hò kia đi, anh thấy nó khá hợp với em, thù lao cũng không tệ."

Sở Tích nhớ đến mấy cái thẻ ngân hàng đã bị cô cất đi.

Cô muốn tự mình kiếm chút tiền sạch sẽ, cố gắng kiếm thật nhiều tiền, chờ cô chết rồi sẽ để lại cho bà nội.

Sở Tích, "Em có thể nhận chương trình tham gia quân đội kia không?"

Cô biết Phó Bạch đang lo lắng chuyện gì, bèn nói tiếp, "Không sao cả, em không sợ."

...

Không lâu sau, chương trình trải nghiệm trong quân đội của Tencent "'Trái Tim Dừng Cảm'" công bố poster dàn khách mời.

Năm khách mời nam, từ tiểu thớt tuổi đang nổi đến các "chú" chín chắn, đủ độ tuổi, còn có một khách mời nữ, đứng ở trung tâm poster.

Trong poster, khách mời nữ với mái tóc ngắn gọn gàng, gương mặt xinh đẹp, ánh mắt đầy kiên định.

Mái tóc ngắn khá ổn, nhưng trải nghiệm quân đội cũng chẳng phải trò đùa, rốt cục là nữ nghệ sĩ nào lớn gan như thế.

Là Lý Mỹ Kỳ nổi danh là đả nữ? Hay là người từng đạt giải quán quân judo, hiện tại đã tiến vào showbiz - Triệu Dược Phi? Hay là tổ tiết mục kéo một vận động viên nào đó tham gia. Tóm lại là, mấy cô sao nữ nũng nịu sợ ra ngoài bị nắng đen da, bị kín từ đầu tới chân, khác hẳn với những nam nghệ sĩ luôn xây dựng hình tượng mạnh mẽ, có ai chấp nhận tham gia chương trình gian khổ thế này. Chương trình này khác hẳn với mấy chương trình thực tế ngoài trời, thoát nhìn thấy nhảy tới nhảy lui khá mệt, nhưng thực chất cũng chỉ là một nhóm người vui đùa với nhau.

Cư dân mạng tò mò bấm vào tấm poster, lúc nhìn thấy gương mặt khách mời nữ đứng giữa thì bỗng giật mình.

Cái gì?!

Sờ, Sờ Tích điên rồi hả?

Sờ Tích chuẩn bị hành trình tìm lại bản thân, còn... Cố tổng thì... hành trình tự và =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Mẹ nó, có ai mà không biết Sờ Tích là ai chứ.

Năm ngoái khi tham gia chương trình siêu hot "Giới Hạn Vô Định", cô ta đóng vai công chúa đi thị sát dân đen thì không nói làm gì, đã thế còn bắt tất cả MC nam trong chương trình phải đổ dành, nhường nhịn cô ta. Còn cô ta thì nhõng nhẽo, giả vờ ép các MC giao lại việc nhẹ nhàng nhất cho mình, tưởng sao, làm thì không nên thân, mới khiêng có hai cục gạch đã than mệt, là người kéo chân của những thành viên còn lại, suýt nữa đã hại người ta không hoàn thành nhiệm vụ trong ngày.

Quá đáng hơn chính là trong chương trình cuộc sống nông thôn nửa năm trước, lớn già đầu rồi mà cái nắp chai nước cô ta cũng không mở được, ông ẹo bắt khách mời nam phải mở giúp, có mỗi con gián mà nửa đêm nửa hôm la hét ầm trời, mém tí là dỡ luôn cả nóc nhà, đúng là giả vờ đến đẳng cấp thượng thừa. Bây giờ chỉ cần nhìn thấy cô ta là bọn họ chỉ muốn xông vào màn hình đập cho vài phát.

Bây giờ cô ta lại còn dám tham gia chương trình trải nghiệm cuộc sống quân đội?

Bên dưới tuyên truyền poster của chương trình toàn là những lời mắng chửi.

[Vi tạo đề tài mà Tencent không cần mất mũi đi mời cả Sờ Tích luôn? Định vào quân đội làm công chúa bé nhỏ của mấy anh lính hay sao? Hay là để mọi người cùng mở mang kiến thức làm thế nào để trở thành "trà xanh"?]

[Mẹ nó, cứ nghĩ đến một chương trình đầy tính tích cực thế này lại chứa một cục cực chuột là tao muốn ói rồi.]

[Cầu Sờ Tích tha cho chương trình này, tài nguyên của thím tốt lắm mà, sao lại chịu để mắt đến cái show chiếu mạng bèo bọt này vậy?]

[A a a! Nghiêm Chuẩn cũng tham gia chương trình này đó! Sờ Tích cô mà dám nhõng nhẽo với Nghiêm Chuẩn là chết với tôi!]

[Show của đàn ông mà cũng phải thêm phụ nữ vào, đúng là cạn lời.]

[Tôi đã nghĩ đến cảnh tượng khóc sụt sùi của cô ta trong lúc huấn luyện rồi đây, muốn nổi khùng luôn. Tạm biệt.jpg]

[Chắc con mẹ cũng khoai cái cảm giác được đàn ông xung quanh đổ dành lắm đây.]

...

Phó Bạch bảo Sở Tích đừng xem bình luận dưới bài tuyên truyền, nhưng cô vẫn xem.

Cô không hề phản ứng mạnh như Phó Bạch nghĩ, ngược lại còn rất bình tĩnh.

Phải nói thật một điều, có đôi khi cô cũng cảm thấy ghét chính bản thân mình khi đứng trước ống kính.

Trước mặt Cố Minh Cảnh, cô là tình nhân bé nhỏ không bao giờ mở nổi nắp chai nước, thế nên không thể nào vừa lên show đã mở được.

Trong khu chung cư, chỉ cần nhìn thấy thú cưng như mấy con chó nhỏ bằng bàn tay thôi là cô đã nhào vào lòng của Cố Minh Cảnh vì sợ, nên không thể có chuyện lên show thấy giám mà vẫn có thể bình tĩnh được.

Nhưng nói cô hưởng thụ cảm giác làm công chúa của tất cả các khách mời nam, Sở Tích cảm thấy thật oan uổng. Ban đầu, "Trái Tim Dừng Cảm" định mời hai khách mời nữ, nhưng trong giới chỉ có mình cô đồng ý tham gia, còn lại đều là mấy người vô danh hoặc người nổi tiếng trên mạng nhưng Tencent lại không thích, cuối cùng dứt khoát đổi thành Sở Tích làm khách quý, thế này thì có thể tạo đề tài dễ dàng hơn.

Mấy khách mời nam đã quyết định từ trước, chỉ có mỗi vị trí khách mời nữ là vẫn chưa tìm được, vì Sở Tích gặp khó khăn nên mới nhận lời, vừa ký hợp đồng không lâu, chương trình đã rục rịch chuẩn bị phát sóng.

Sở Tích nghĩ nghĩ, sau khi ký hợp đồng xong thì tìm một stylist bên phòng làm việc của Phó Bạch, cô muốn cắt tóc.

Từ lúc debut đến nay, cô luôn để mái tóc đen dài đến eo, chưa từng nhuộm, cũng rất ít khi uốn. Có khi make up, cần để kiểu tóc thì nhà tạo mẫu mới uốn nhẹ một chút. Cố Minh Cảnh rất thích mái tóc dài của cô, lúc trước mỗi khi thức dậy cô đều thấy anh đưa tay nghịch mái tóc dài của cô. Nhưng Sở Tích không hề thích nó, tóc dài rất khó chăm sóc, hè thì nóng, đông đến lại dễ tĩnh điện, mỗi lần gội đầu thì phải sấy rất lâu mới khô.

Thế nên lần này cô muốn làm theo ý mình.

Stylist có hơi do dự, vuốt mái tóc dài mượt như sa tanh của Sở Tích, tiếc nuối nói "Tóc đẹp thế này mà cắt thì tiếc lắm, hay cô suy nghĩ lại đi?"

"Không sao, cứ cắt đi." Sở Tích cười nói.

Bấy giờ stylist mới cẩn thận hạ nhất kéo đầu tiên.

Mái tóc dài rơi xuống như mưa, stylist nghiêm túc hơn mọi khi, một tiếng sau, anh ta cầm cây cạo nhỏ quét đi phần tóc thừa ở trên cổ cô, "Xong rồi."

Phó Bạch ngồi bên cạnh chờ Sở Tích cắt tóc, lúc cô quay người sang, đôi mắt anh ta tỏa sáng.

Sở Tích có gương mặt trái xoan điển hình, nước da trắng mịn, cái cổ thiên nga, mái tóc dài dịu dàng lại quyến rũ. Còn bây giờ, mái tóc ngắn khiến cô thay đổi hẳn, đôi mắt đen lay láy, tinh nghịch như những tinh linh nhỏ trong rừng sâu của truyện cổ tích, khiến người ta chỉ muốn tiến lên nựng một cái.

"Anh thấy đẹp không?" Sở Tích vuốt tóc hỏi anh ta.

Phó Bạch vẫn chưa trả lại, Sở Tích nhìn vào gương làm mặt quỷ, "Minh em thấy đẹp là được rồi, hừ."

Sở Tích có kiểu tóc mới, cô nhìn vào gương tự chụp một tấm, không chỉnh ảnh mà bấm vào Weibo, lướt qua mấy tin nhắn mắng chửi cô, sau đó đăng tấm ảnh vừa chụp lên, kèm theo trạng thái "Ngày mới cố lên!"

Sở Tích đăng Weibo xong cũng không thèm ngó đến mấy bình luận mắng chửi.

Cô đăng cho những fan chân chính của cô xem, dù lúc trước cô không có fan, nhưng bây giờ ít nhất cô cũng có cả gia đình của ông bác kia là fan của cô.

Dù chỉ có một người hâm mộ thì cô cũng muốn yêu chiều họ.

**

Địa điểm quay "Trái Tim Dừng Cảm" là một khu huấn luyện quân sự nằm ở ngoại ô thành phố B. Vì đây là chương trình có tính chất giáo dục, cách ghi hình cũng nghiêm khắc hơn so với những chương trình khác, 24 tiếng ghi hình không được gián đoạn, quay lại sinh hoạt của tất cả khách mời trong quân đội một cách trực tiếp, đồng thời, trong lúc ghi hình, nhân viên trong đoàn không được làm phiền, thực hiện quy tắc "không can thiệp", chỉ ghi hình mà thôi.

Chỗ đóng quân xa xôi lại bí ẩn, Sở Tích đến nơi ở gần đó trước một đêm, gặp mặt năm khách mời nam trong chương trình lần này.

Người chào Sở Tích đầu tiên chính là ngôi sao trẻ Vu Nhất Nguyên, mười bảy tuổi hiện đang học lớp 11, năm sau dự định thi vào học viện điện ảnh.

Người trong giới gặp nhau có hơi khách sáo, trước khi đến đây Sở Tích đã đọc lướt qua tư liệu của từng người về mấy khách mời nam lần này.

Diễn viên gạo cội Lưu Kinh Tường, giọng ca thực lực Đồng Vi, MC Triệu Mẫn Thông, và cả thần tượng của các thiếu nữ Nghiêm Chuẩn.

Mọi người vẫn chưa quen nhau, chỉ có Triệu Minh Thành và Đồng Vi quen nhau từ trước, cho nên mọi người chỉ gặp rồi chào nhau vài câu rồi quay về phòng khách sạn nghỉ ngơi.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, sáu người tập hợp trước cửa khách sạn đúng giờ, sau đó lên một chiếc xe buýt, đi về hướng đồng quân.

Vị trí quân khu vô cùng bí ẩn, chiếc xe buýt chạy quanh co khúc khuỷu một vòng, trước chín giờ sáng, lái thẳng vài công chính của quân khu.

Sở Tích nhìn mấy anh lính đứng gác bên ngoài cửa sổ, bỗng chốc cảm thấy hơi hẹp.

Chiếc xe dừng hẳn, mọi người lục tục xuống xe. Cùng lúc đó, trang web lớn nhất nước chính thức trực tiếp chương trình "Trái Tim Dững Cầm".

Tencent tuyên truyền rất mạnh tay, cộng thêm chuyện Sở Tích là khách mời nữ duy nhất của chương trình đã dẫn đến không ít tranh luận ở trên mạng, độ hot khi phát sóng của "Trái Tim Dững Cầm" rất cao, nhóm fan đứng giờ bấm vào kênh trực tiếp, nhìn thấy mấy vị khách mời theo thứ tự bước xuống xe.

Người đầu tiên bước xuống chính là tiểu sinh đang nổi - Nghiêm Chuẩn.

Nhóm fan không ngờ mới sáng sớm mở trực tiếp đã nhận được một đòn nhan sắc đến từ Nghiêm Chuẩn, bình luận trên màn hình bỗng chốc biến thành một màu hồng.

[Trời má, mọi người nhanh liếm màn hình nào!!!!]

[Mong chờ Nghiêm Chuẩn mặc quân phục! Sắp được mặc rồi, tia má ơi háo hức quá.]

[Hôm nay xem trực tiếp là vì anh đó a a a!]

Khách mời nam lần lượt bước xuống xe, mặc dù lúc ra mắt poster tuyên truyền, nhóm fan vẫn nhiệt tình và háo hức, ghi hình trực tiếp rất náo nhiệt. Nhưng đợi đến vị khách cuối cùng xuất hiện, bình luận trên màn hình bỗng chốc thay đổi.

Sở Tích với mái tóc được cắt ngắn nhẹ nhàng xuất hiện trước ống kính, áo sơ mi trắng, quần jeans, giày canvans, cách ăn mặc vô cùng đơn giản, người quay phim còn cố ý cho cô một cảnh quay đặc tả. Trong ống kính, Sở Tích trang điểm khá nhẹ nhàng.

Bình luận:

[Mấy thím còn nhớ nỗi sợ hãi trong kỳ "Giới Hạn Vô Định" năm ngoái bị Sở Tích quây không...]

[Tôi biết nè, lúc xuất hiện cô ta mặc đồ cứ như mình sắp kết hôn, để mấy MC nam phải đi xách váy cho cô ta. Bây giờ giả vờ cắt tóc ngắn rồi mặc bộ đồ này thì mọi người sẽ quên hết chuyện cũ hả? Nực cười.]

[Vào quân đội rồi mà còn trang điểm đậm như thế, tưởng mình là khách du lịch chắc? Ồi luôn.]

[Bỗng dưng tôi thấy ngộ ngộ, đại gia của Sở Tích lắm tiền như thế sao lại để cô ta tham gia chương trình thế này?]

[Thì để tạo độ hot thôi chứ gì nữa. Mà sao kẻ lắm tiền kia lại không nhận ra người mình nâng đỡ chỉ là một kẻ vô dụng nhĩ? #Hôm nay Sở Tích nổi tiếng chưa? #Chưa nhé ha ha ha ha!]

[Tự dưng mị có dự cảm là chương trình này thế nào cũng bị Sở Tích làm cho flop nè.]

[A a a mấy ngày này Nghiêm Chuẩn đừng để ý đến Sở Tích nha! Đừng nhìn cái thể loại "đầy sen trắng" này!]

[Em trai Vu Nhất Nguyên cũng thế nha!!!]

[Anh Đồng Vi nữa!]

[Thầy Triệu Mẫn Thông cũng vậy nha!]

[Chú Lưu Kinh Tường cũng thế!]

Trong cơn mưa bình luận "... cũng thế", vẫn có một vài người nêu lên ý kiến khác.

[Thật ra tôi thấy Sở Tích cũng không đến nỗi nào. Lần trước người ta cũng giúp người gia qua đường đấy thôi. Cô gái này cũng tốt bụng đấy chứ.]

[Con gái không nhẽo, mít ướt ở ngoài đời cũng hay gặp mà, chỉ là do lên hình thì bị phóng đại mà thôi.]

Nhưng hai bình luận này lại bị giễu cợt.

[Ừ đúng rồi, cô gái tốt bụng, không tốt bụng thì sao đại gia để ý được chứ, một đêm quý lắm đó.]

[Mấy cô gái tốt bụng đã làm sai chuyện gì mà lại phải đứng cạnh loại người này vậy.]

[Con gái không nhẽo, mít ướt đã làm sai chuyện gì, lại bị nhập lại thành một với cái loại "sen trắng" này thế.]

Hai bình luận nói giúp Sở Tích lặng im thín thút.

Khách mời tự kéo hành lý của mình, đầu tiên sẽ đến ký túc xá của mình. Sáu người đứng thành một hàng trước cửa ký túc xá, hai người mặc quân phục bước ra, cùng chào mọi người, sau đó cất giọng đầy mạnh mẽ:

"Xin chào mọi người, bắt đầu từ bây giờ, mọi người sẽ tiến vào tiểu đội 3, đại đội sáu, tiểu đoàn xx của đơn vị xx. Tôi là đại đội trưởng của mọi người - Vương Kim Chiêu."

"Tôi tên Luru Vi, là tiểu đội trưởng của mọi người."

Sáu khách mời đứng một hàng, đối mặt với hai sĩ quan nghiêm mặt, len lén nhìn nhau.

Sở Tích lặng lẽ đứng ở nơi gần nhất.

Đại đội trưởng Vương Kim Chiêu lướt một lượt sáu người bọn họ, ánh mắt dừng trên người Sở Tích, "Đây là nơi nghiêm túc và thiêng liêng, ở đây chỉ phân biệt kẻ mạnh và kẻ yếu, không thiên vị giới tính. Đầu tiên, mọi người sửa soạn lại bản thân, quân trang đặt ở phía sau, hy vọng mọi người có một đáng về quân nhân chân chính!"

"Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp lời.

Trên màn hình: *[Ha ha ha, chắc là nói cho Sở Tích nghe đấy, nghe mà thấy vui ghê.]*

Kết quả của việc sửa soạn lại bản thân chính là, trong nhóm khách mời nam có Nghiêm Chuẩn và Đồng Vi vì tóc hơi dài nên bị kéo đi cắt tóc, Sở Tích được yêu cầu tẩy trang. Sau đó, sáu vị khách mời phải sắp xếp hành lý mình mang đến, chỉ được để lại đồ dùng vệ sinh cá nhân, đặt ngay ngắn ở bồn rửa tay bên ngoài, cùng một chỗ với các chiến sĩ khác, thời gian tổng cộng chỉ có bảy phút.

Trong vòng bảy phút, mọi người phải sắp xếp mọi thứ, bao gồm cả thay quân phục.

Tiếng còi vang lên, tất cả khách mời vội vàng chạy đi.

Vu Nhất Nguyên luống cuống tay chân kéo va li, "Bắt, bắt đầu liền luôn hả?!"

"Thời gian đã qua một phút." Tiểu đội trưởng Luru đứng bấm giờ bên cạnh nhắc nhở.

Vu Nhất Nguyên mới bừng tỉnh mình đã lãng phí mất một phút, vội vàng mò va li ra lấy đồ.

Sáu khách mời đang bận rộn tay chân, thế là ống kính quay lại toàn cảnh bên ngoài căn phòng, khán giả chỉ thấy chốc chốc có người chạy đến, chốc chốc lại có người bùng thau chạy đi.

Đầu tiên, Sở Tích chạy đến bồn rửa tay để tẩy trang, thậm chí cô còn chẳng kịp lau nước trên mặt đã vội chạy về sắp xếp đồ dùng. Cô cẩn mõi nhìn túi đựng đồ cá nhân của mình, quyết định để lại kem đánh răng và sữa rửa mặt, thêm chai kem chống nắng. Còn lại tất cả kem dưỡng mắt, dưỡng da mặt đều bỏ vào giỏ đồ bỏ.

Quay phim nhắc nhở chỉ còn có hai phút.

Sở Tích nhìn bộ quân phục cô đặt ở trên giường, chết rồi!

Cô vội vàng đi thay đồ.

Bắt đầu đếm ngược.

Ba

Hai

Một

Tiếng còi báo hiệu vang lên.

"Tập hợp!"

Sáu khách mời cùng lúc xuất hiện trước ống kính.

Trong phòng trực tiếp nhìn thấy mấy người trước máy quay, đầu tiên lấy lại tinh thần, sau đó màn hình ngập tràn bình luận [ha ha ha ha ha ha]

Đồng Vi mặc áo trái, Lưu Kinh Tường không kéo khóa quần, Triệu Mẫn Thông chưa kịp mặc quần, chỉ mặc mỗi quần đùi.

Trong số khách mời nam chỉ có Nghiêm Chuẩn là khá ổn, chỉ chưa cột dây giày, khoa trương nhất chính là Vu Nhất Nguyên, đồ vẫn chưa kịp thay, có mỗi đôi giày trên chân cũng mang ngược.

Sở Tích không đội nón, quần áo cũng xốc xếch.

Hai huấn luyện viên nhìn cảnh tượng trước mắt, suýt nữa không thể giữ mặt nghiêm được.

Khách mời nhìn nhau, cười sặc sụa.

Đại đội trưởng Vương Kim Chiêu nghiêm mặt, cứng rắn hô, "Nghiêm!"

Mọi người vội vàng đứng nghiêm.

Đại đội trưởng Vương nhìn sang, đầu tiên giáo dục bọn họ một trận, sau đó dựa vào mức độ chỉnh tề của quần áo mà ra mức phạt tương ứng.

Nghiêm Chuẩn chỉ không thắt dây giày nên phạt năm cái hít đất.

Vu Nhất Nguyên chưa mặc được gì, phạt năm mươi cái.

Sở Tích không đội nón, phạt mười cái.

Tuyên bố mức phạt xong, tiểu đội trưởng Lưu kiểm tra phía sau đã về.

Anh ta cầm cái gì đó trên tay.

Tiểu đội trưởng giờ món đồ trong tay lên, "Mấy cái này là của ai? Giấu bên dưới bồn rửa mặt, mấy người nghĩ tôi không phát hiện ra ư?"

Trên tay tiểu đội trưởng Lưu có chỉ kẻ mày, tinh chất dưỡng ẩm, và cả mặt nạ SK-II.

Bình luận:

[Nhất định là của Sở Tích ha ha ha.]

[Vào quân đội mà còn làm dáng, mắc ói.]

[Cái loại người này luôn tranh thủ thời cơ, đúng là báỉ phục.]

[Còn giấu ở phía dưới bồn rửa mặt nữa chứ, cười ỉa!]

[Hai vị huấn luyện viên chắc không biết đây chỉ là trang mớ đầu của Sở "sen trắng" mà thôi, sau này còn dài dài nè ha ha ha!]

[Tâm đã xấu thì có dưỡng bao nhiêu cũng vô dụng thôi.]

[Có thể đổi Sở Tích được không! Không muốn xem cô ta tí nào! Người đầu tiên viết huyết thư yêu cầu đổi Sở Tích!]

[Người thứ hai]

[Người thứ ba]

...

Dường như ánh mắt của tất cả mọi người, từ huấn luyện viên đến khách mời nam đều dừng lại trên người Sở Tích.

Cô ngẩng đầu, nhận thấy mọi ánh mắt đổ dồn lên mình.

Ánh mắt hai vị huấn luyện viên vô cùng nghiêm khắc, Lưu Kinh Tường thì xem thường, Nghiêm Chuẩn khinh miệt, Đồng Vi không quan tâm, và cả ánh mắt tò mò của Vu Nhất Nguyên.

Không cần nghĩ cũng biết phản ứng của khán giả đang xem chương trình.

"Cái đó..." Sở Tích đang định lên tiếng, MC Triệu Mẫn Thông ở bên cạnh bỗng nhiên giơ tay lên.

Anh ta che miệng giả vờ ho, "Xin lỗi tiểu đội trưởng, mấy thứ này đều là của tôi."

Mọi người, "..."

Bầu không khí đáng sợ bỗng chốc trở nên im lặng.

Ở đây có đoạn nói Đồng Vi và Triệu Minh Thành là người quen, nhưng ở đây chỉ có tổng cộng 6 khách mời nên mình nghĩ là tác giả để lộn Triệu Mẫn Thông thành Triệu Minh Thành, nên mình xin phép đổi sang cho thống nhất nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Không ai ngờ đến mấy thứ trong tay tiểu đội trưởng là của Triệu Mẫn Thông.

Trong lúc mọi người còn đang nghi ngờ có phải Triệu Mẫn Thông đang bao che cho Sở Tích hay không, thì ông ấy lại nói tiếp, "Báo cáo tiểu đội trưởng, anh chưa cảm hết đồ, tôi còn giấu một tuýp kem dưỡng mắt, cũng ngay chỗ đó luôn."

Tiểu đội trưởng đi được ba mươi giây, sau khi quay lại, quả thật anh ta cảm về một tuýp kem dưỡng mắt.

Mọi người, "..."

Cuối cùng Sở Tích cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nếu không nhờ Triệu Mẫn Thông chủ động khai báo còn một tuýp kem dưỡng mắt, chứng minh mấy thứ đó là do ông ấy giấu đi, thì có lẽ sẽ có người nghĩ rằng thầy Triệu bao che cho cô.

Triệu Mẫn Thông đã hơn bốn mươi, nhưng gương mặt lại không có lấy một vết nhăn, có thể nhận ra bình thường ông ấy quan tâm đến việc dưỡng da thế nào, nhưng không ngờ vào đến quân đội lại tinh ranh như thế, giấu mỹ phẩm dưỡng da giống như giấu đồ ăn vặt vậy.

Bình luận trên màn hình vô cùng sôi nổi:

[Ha ha ha ha ha ha ha thầy Triệu cứng quá đi!]

[Da thầy Triệu đẹp thật đó, cầu thầy Triệu truyền thụ lại bí kíp dưỡng da!]

[Cô gái hơn hai mươi xuân xanh nhưng chưa bao giờ đụng vào kem dưỡng mắt, tôi nhận thua.]

[Cho mị hỏi, chi kê mảy xài có tốt không?]

[Mặt nạ SK-II bị tịch thu rồi, chắc trong lòng thầy Triệu đang rỉ máu đó ha ha ha ha.]

Trong số những bình luận vui vẻ, vẫn có một số người đưa ra câu hỏi.

[Vừa nãy cho rằng đó là của Sở Tích thì bị chửi sa sả, có phải có hơi tiêu chuẩn kép không...]

[Sao Sở Tích giấu mỹ phẩm là đi, còn thầy Triệu giấu lại trở thành đáng yêu rồi?]

Nhưng hai bình luận này nhanh chóng bị những bình luận khác nhấn chìm, không ai đáp lại.

Vì cất giấu mỹ phẩm, Triệu Mẫn Thông bị tăng hình phạt thêm hai mươi cái hít đất.

Tòa nhà Nguyên Cảnh, Cố Minh Cảnh nhú chặt mày nhìn điện thoại.

Trợ lý Cao biết Cố Minh Cảnh là người không quan tâm đến tin tức giải trí, ông ta dứt khoát tổng hợp các hoạt động của Sở Tích thành một file powerpoint, báo cáo lại cho Cố Minh Cảnh.

Dù một ông bác qua đường lại bị chụp lên rồi bị nhận nhầm là đại gia, đáp trả anti-fan trên weibo, tham gia chương trình thực tế quân đội, thậm chí còn

cắt tóc ngắn.

Trang cuối cùng trên powerpoint chính là ảnh chụp tự sướng được Sở Tích đăng trên Weibo.

Thời gian Cổ Minh Cảnh dừng lại ở trang trình chiếu này lâu nhất.

Trợ lý Cao thấy Cổ tổng nhìn tấm ảnh chụp tự sướng của cô Sở gần mấy phút đồng hồ.

Thư ký có tâm luận đoán được ý nghĩ của giám đốc, trợ lý Cao không cắt ngang sự xuất thần của Cổ Minh Cảnh, không những thế, trước khi đi còn "vô tình" lộ ra tin tức chương trình "Trái Tim Dững Cầm" của Sở Tích đang được chiếu trực tiếp.

"Vô tình" tiết lộ thông tin xong, trợ lý Cao bước ra khỏi văn phòng giám đốc một cách suôn sẻ, còn rất có tâm thuật tay đóng cửa phòng lại.

Cổ Minh Cảnh tắt file trình chiếu "Tình hình gần đây của cô Sở" đi, vút điện thoại lên bàn làm việc, sau đó anh thả lưng lên ghế dựa, mười ngón tay khẽ động, tay trái nhẹ nhàng áp lên lòng bàn tay phải, khuỷu tay gác lên hai bên thành ghế.

Đây là tư thế anh thường nghe cấp dưới báo cáo, cái cảm khẽ hất lên vô cùng mạnh mẽ, bây giờ ngồi để suy nghĩ, trông lại rất thoải mái.

Không thể phủ nhận một điều, anh rất hài lòng với biểu hiện của Sở Tích trong hai năm này, hài lòng đến độ chấp nhận tiếp tục ký hợp đồng kéo dài quan hệ với cô. Anh vẫn luôn nghĩ rằng, nếu có ngày kết thúc mối quan hệ này thì người đưa ra lời kết thúc chắc chắn phải là anh.

Nhưng tình huống bây giờ lại khiến người ta bất ngờ.

Anh bị Sở Tích đá.

Mặc dù trợ lý Cao nói hai người chấm dứt quan hệ vì hợp đồng đã đến hạn nên chia tay trong hòa bình, nhưng Cổ Minh Cảnh biết, anh đã bị cô tình nhân nhỏ mà mình bao nuôi trong hai năm đá bay.

Anh không hiểu, anh cho cô ăn ngon mặc đẹp, cho cô bao nhiêu tài nguyên tốt, anh là đại gia cao cấp mà những nữ minh tinh khác phải tranh nhau sút đầu mỡ trán để đoạt lấy, Sở Tích không hài lòng với anh ở điểm nào.

Ngoại trừ một khả năng, cô có người khác.

Cổ Minh Cảnh nghĩ đến khả năng này, mặt đen lại như đất nòi, nhưng sau đó anh lại phủ định ngay lập tức.

Mọi hành động của Sở Tích đều được anh giám sát, con muỗi đậu trên chân cô là đực hay cái anh đều biết, không thể nào có chuyện cô có người khác ở bên ngoài được.

Thế thì là vì chuyện gì?

Mà sau khi đá anh xong, cô tình nhân này lại lộ ra vài điểm khác lạ.

Ít nhất, anh biết Sở Tích là một tình nhân nhỏ ngoan ngoãn nghe lời, nói chuyện lớn tiếng cũng không dám nói chi là mắng người.

Không biết tại sao, Cổ Minh Cảnh bỗng nhiên có cảm giác mình bị qua mặt suốt hai năm nay.

Trợ lý Cao vừa nói gì nhỉ?

Cổ Minh Cảnh cầm điện thoại lên, nghĩ nghĩ một hồi, sau đó vào ứng dụng tải phần mềm Tencent về.

Quảng cáo khi mở phần mềm chính là phân đoạn trực tiếp của "Trái Tim Dững Cầm".

Cổ Minh Cảnh bấm vào.

Đập vào mắt anh chính là cảnh Sở Tích đang hít đất.

Hai tay cô dang rộng bằng vai, cả người kéo thành một đường thẳng, hai chân tách ra, đứng chuẩn góc ba mươi độ.

Giống hệt tư thế hít đất trong sách giáo khoa.

Lúc cô thực hiện động tác, khuỷu tay khẽ cong, cơ thể hạ xuống, đến khi phần ngực chỉ cách mặt đất bằng một nắm tay, sau đó cô chống người, cánh tay thẳng ra, bắt đầu lặp lại lần nữa.

Con gái khi hít đất khó mà thực hiện đúng chuẩn động tác, nếu không phải do eo quá yếu thì chính là tay không chống được. Đây là lần đầu tiên Cổ Minh Cảnh thấy có người thực hiện động tác chuẩn như thế. Anh thầm khen ngợi trong lòng.

Máy quay bắt đầu lướt qua, một hàng người ngay ngắn đang hít đất.

Cố Minh Cảnh nhìn một lát, hàng mày bỗng nhăn tít lại.

Cái gì đây, tổng cộng sáu người hít đất, nhưng chỉ có mỗi Sở Tích là nữ.

Ông kính lia tới đại đội trưởng Vương và tiểu đội trưởng Luru.

Cũng là nam.

Sau đó máy quay chuyển sang khung cảnh bên ngoài, trên bãi tập có mấy người lính đang huấn luyện, nhóm lính trẻ chạy bộ đến độ âm thanh cũng đều bước.

Sở Tích đang ở đâu thế này?

Cố Minh Cảnh xem gần nửa tiếng, ngoại trừ Sở Tích thì không nhìn thấy bất kỳ sinh vật giống cái nào trong đó. Mỗi lần xếp hàng, Sở Tích đứng giữa đám tân binh, ông kính lướt qua tựa như bấp cái trắng trồng giữa đám đất bùn, trắng đến lóa mắt, tươi đến mọng nước.

Hàng mày Cố Minh Cảnh nhú chặt đến độ có thể kẹp chết một con ruồi, anh đưa điện thoại ra xa.

Cái chương trình rách nát gì thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nhiệm vụ ngày đầu tiên khá nhẹ nhàng, trước tiên là tập xếp đội hình, sáu người cao thấp mập ốm khác nhau, có người vung tay quá nhanh, có người lại nhắc chân quá cao. Buồn cười nhất chính là Đồng Vi cứ bị ngược tay* mãi. Anh ta là người cao nhất nhóm, nhưng không ai ngờ rằng, tay chân anh ta lại không được nhịp nhàng.

**Khi thực hiện động tác bước đều, chúng ta sẽ bước chân trái và đánh tay phải, nhưng có vài người sẽ bước chân trái và đánh tay trái, ví dụ vậy.*

"Đầu tiên nhắc chân phải lên, tay trái đánh ra, nhìn tôi này!" Tiểu đội trưởng Luru bảo Đồng Vi bước ra khỏi hàng, tự mình phụ đạo cho anh ta.

"Rồi!" Đồng Vi làm theo động tác của tiểu đội trưởng Luru, nhắc chân phải, đánh tay trái.

"Đứng rồi, nào làm theo tôi, chuẩn bị, một hai một hai một hai một hai một hai..."

Tiểu đội trưởng Luru hô rất có tiết tấu, đáng tiếc, Đồng Vi bước được mấy bước, cánh tay đã không nghe lời, mới vài lần đã tiếp tục bị ngược tay.

Tiểu đội trưởng Luru thấy tay chân Đồng Vi lại sai nhịp thì tức không chịu nổi, "Nhìn theo tôi! Tôi nhắc chân nào thì cậu nhắc chân đó, tôi đánh tay nào thì cậu đánh tay đó! Nghe rõ chưa!"

"Đã rồi!" Đồng Vi đáp lại đầy kiên định.

Hai người tập lại hai lần, kết quả Đồng Vi càng cố gắng bắt chước theo động tác của tiểu đội trưởng thì lại càng dở hơn ban đầu. Lúc này ít ra còn bước được vài bước, bây giờ vừa bước vừa nhìn tiểu đội trưởng, đi theo anh ta lại quên mất tay chân mình, vừa quên một cái lại bắt đầu ngược tay.

Tiểu đội trưởng Luru dựa theo phương pháp nếu cậu làm không được phải dạy đến khi nào cậu làm được mới thôi. Anh ta kiên nhẫn tập với Đồng Vi, kết quả tập đến lần thứ ba, hai người đều cùng ngược tay.

Bầu không khí trên sân huấn luyện bỗng chốc yên tĩnh, chỉ có âm thanh "một hai một" của tiểu đội trưởng Luru quanh quẩn bên tai.

Tiểu đội trưởng Luru kèm Đồng Vi đi một hồi mới phát hiện ra điều bất hợp lý. Khó khăn lắm Đồng Vi mới làm giống mình, nhưng khoe mắt anh ta lướt qua Đồng Vi, tay chân thẳng nhóc này lại đồng bộ nữa rồi.

Tiểu đội trưởng Luru nhận ra một sự thật.

Đồng Vi đã đồng bộ với anh ta, nhưng Đồng Vi lại ngược tay, vậy anh ta...

Ông kính đi theo bóng lưng của hai người, trông bọn họ vô cùng hài hòa, tự nhiên, vô cùng hiền ngang, nếu không có người nhìn kỹ, chắc chắn sẽ không nhận ra trong lúc vô tình, hai người đã đồng bộ đánh ngược tay.

Tiểu đội trưởng Lưu ngừng lại.

Mọi người đang xem trực tiếp cười như điên, màn hình ngập tràn bình luận [ha ha ha ha ha ha ha]

[Ha ha ha ha ha ha, tiểu đội trưởng Lưu không những không sửa được Đồng Vi mà còn bị Đồng Vi "lây" ngược tay ha ha ha, cười rưng rưng.]

[Dáng vẻ nghiêm túc ngược tay của tiểu đội trưởng Lưu dễ cưng quá trời ơi!]

[Giống hệt đợt mị huấn luyện quân sự, một người ngược tay kéo theo cả đám ngược tay ha ha ha ha ha]

[Đồng Vi: Mấy người cười cái gì, coi chừng tôi ngược tay cho biết mặt!]

[Tiểu đội trưởng Lưu ngược tay mà cũng đẹp trai thế, đúng là trai đẹp đều giao nộp cho tổ quốc hết rồi.]

...

Không riêng gì khán giả, ngay cả năm khách mời đang đứng trên sân huấn luyện, nhìn thấy tiểu đội trưởng Lưu bình thường nghiêm khắc lại bị Đồng Vi kéo theo, nhin cũng không nhin nổi, bật cười thành tiếng.

Tiểu đội trưởng Lưu và Đồng Vi đã đi xa, chỉ còn lại năm vị khách mời cười đến nỗi đứng không vững.

Nghe thấy tiếng cười ha ha Vu Nhất Nguyên ké bên, Sở Tích cũng không nhịn được mà cúi đầu cười lên.

Tiểu đội trưởng ngược tay trông thật vui mắt, trong đầu Sở Tích nhớ đến dáng vẻ hai người vừa rồi, càng nghĩ càng mắc cười, đến khi mọi người xung quanh đều đã ngưng cười nhưng cô vẫn còn cúi gằm mặt, đắm chìm trong thế giới nhỏ của mình mà cười lên.

Sở Tích cười một hồi mới phát hiện ra có chỗ không đúng.

Sao... sao lại yên lặng thế.

Không nghe tiểu đội trưởng hô khẩu hiệu, không còn tiếng cười xung quanh, Sở Tích lặng lẽ ngẩng đầu, phát hiện Vu Nhất Nguyên không còn cười nữa, cậu ta đứng thẳng lưng, gương mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Mấy khách mời nam còn lại cũng thế, ai cũng đứng nghiêm.

Sở Tích cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, cô rụt rè ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy gương mặt hung dữ của tiểu đội trưởng Lưu.

Tiểu đội trưởng, "Sở Tích, cười đủ chưa?"

Sở Tích, "..."

Trên thế giới này, có vài chuyện xui xẻo thế đấy, rõ ràng là mọi người cùng cười, tất cả mọi người đều không đứng nghiêm, nhưng chỉ có Sở Tích bị bắt tại trận.

Đôi mắt tiểu đội trưởng Lưu sáng như đuốc, "Sở Tích, vừa nãy lúc tôi đi đã nói gì, để mọi người giữ nguyên tư thế tại chỗ, hay là bảo mấy người cười nghiêng ngả vậy hả? Cô xem cô bây giờ đi, có dáng vẻ của một người lính hay không?"

"Tiểu đội trưởng, tôi..." Sở Tích định cãi lại.

Màn hình lại hiện lên bình luận:

[Đừng nói là Sở Tích khai hết mấy người còn lại nha, mẹ nó sao con mụ này lại đáng ghét thế chứ.]

[Vừa nãy Nghiêm Chuẩn không có cười nhé! Anh ấy đứng nghiêm nhất đấy! Sở Tích mà dám khai Nghiêm Chuẩn thì bà đây liều mạng với ả!]

[Cái thể loại này đúng là, mình vừa ngã xuống là vội vàng kéo người khác xuống theo, ai mà thêm làm bạn với cô ta chứ, trời ạ.]

[Chương trình này không có Sở Tích là ngon rồi!]

[Mọi người bị sao thế, vừa nãy mấy khách mời ai cũng lười hết mà, dù Sở Tích có khai ra thì cô ấy cũng không hề sai.]

[Thế thì chỉ có thể trách cô ta không có cảnh giác. Hồi xưa đi học, cả lớp ồn ào nhưng rồi chủ nhiệm bước vào, chỉ có bạn vẫn còn hi hi ha ha, chủ nhiệm không phạt bạn thì phạt ai hả?]

...

Sở Tích nói được nửa câu, nhìn ánh mắt nghiêm túc của tiểu đội trưởng Lưu, cô cúi đầu xuống, nấp máy đôi môi, "Xin lỗi tiểu đội trưởng, là do tôi lười biếng."

Trước đó, tổ chương trình đã đánh tiếng rằng không cần đối xử đặc biệt với Sở Tích, tiểu đội trưởng lại là người công chính nghiêm minh, tuyên bố xử phạt, "Sau khi kết thúc huấn luyện, Đồng Vi luyện thêm một tiếng, Sở Tích luyện thêm nửa tiếng."

"Nghe rõ." Đồng Vi và Sở Tích đồng thanh đáp.

Bình luận lúc này còn đang tranh cãi nói Sở Tích muốn kéo mấy người còn lại xuống nước, rốt cuộc đã yên tĩnh.

Hai bình luận yếu ớt hiện lên:

[Sở Tích xui ghê.]

[Thê thảm thật.]

Huấn luyện ngày đầu tiên đã kết thúc, mọi người chuẩn bị đi ăn tối, trong sân huấn luyện chỉ còn lại hai bóng người cô đơn. Mặt trời dần dần xuống núi, ánh chiều tà le lói kéo dài hai bóng người từng chút một.

"Một hai một, một hai một, trái phải trái, trái phải trái, một hai một..."

Sở Tích vừa hô khẩu hiệu vừa quan sát tay và chân của Đồng Vi.

Tiếp tục đánh ngược tay, Đồng Vi thất bại dừng lại. Có người tứ chi bẩm sinh đã không nhịp nhàng, nhưng trong quân đội lại coi trọng nhất là sự nhịp nhàng. Nếu là huấn luyện bình thường không nói làm gì, chủ yếu là quân khu xx sẽ tổ chức một cuộc kiểm tra trong kỳ cuối của chương trình "Trái Tim Dững Cầm". Sáu khách mời cũng nằm trong đội ngũ kiểm tra, mọi người đều thực hiện nghiêm túc, nếu có một người bị ngược tay thì chắc chắn sẽ bị nhận ra.

Sắc trời dần tối, Đồng Vi nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói với Sở Tích, "Nửa tiếng của cô đã hết rồi, mau đi ăn cơm đi."

Sở Tích lắc đầu, "Không sao đâu, tôi ở lại tập với anh một lát, dù gì cũng đã tối, trễ thêm tí cũng không sao."

"Hôm nay mới là ngày đầu mà, từ đây đến ngày kiểm tra vẫn còn xa, chắc chắn sẽ không sao."

Đồng Vi thăm biết ơn, "Vậy thì tốt, tôi nhất định sẽ luyện tập từ tể."

Trên bầu trời bắt đầu xuất hiện vài ngôi sao, đèn trên sân huấn luyện đã được mở, tổ chương trình chắc chắn sẽ không bỏ qua hình ảnh với năng lượng tích cực như thế, máy quay cần thận quay lại cảnh tập luyện của Sở Tích và Đồng Vi.

Tiểu đội trưởng Lưu mặc dù có năng lực tác chiến mạnh nhưng dạy học không phải là sở trường của anh ta. Anh ta chỉ bảo Đồng Vi nhìn theo mình rồi làm, ngược lại Sở Tích kiên nhẫn hơn, cô cẩn thận, kiên trì sửa lỗi cho Đồng Vi.

Chờ đến khi tập luyện có chút kết quả rồi lại nhìn đồng hồ, tiểu đội trưởng bắt anh ta luyện một tiếng, nhưng hai tiếng đã trôi qua lúc nào chẳng hay.

Đồng Vi có tiến bộ rõ ràng, tuy thỉnh thoảng vẫn bị ngược tay nhưng anh ta có thể bước được một đoạn khá dài.

"Một hai một, một hai một, trái phải trái, trái phải trái... Nghiêm."

Đồng Vi không sai động tác nào, hoàn chỉnh bước đều hơn 50 mét.

Thậm chí hai người đã quên mất mình chưa ăn cơm, cái bụng đói meo.

Khán giả xem trực tiếp chứng kiến Đồng Vi luyện tập từ lúc hoàng hôn đến lúc trời đầy sao, cuối cùng đã có tiến bộ, ai nấy đều cảm động.

[Đây mới gọi là tinh thần quân nhân này, Đồng Vi quả thật rất cố gắng.]

[Hu hu hu, nhìn Đồng Vi tiến bộ mà mắt tôi đỏ hoe.]

[Đồng Vi giỏi quá!]

[Có lẽ nhiều người cảm thấy bước đều rất đơn giản, nhưng đối với một người tứ chi không nhịp nhàng thì đó không phải chuyện dễ dàng gì.]

Có người nhắc đến Sở Tích.

[Không ai khen Sở Tích hết vậy, cô ấy cũng tập cùng Đồng Vi mà.]

[Đúng vậy, cảm thấy Sở Tích kiên nhẫn thật, luôn chỉ dẫn cho Đồng Vi.]

[Ha ha, rõ ràng là đang diễn trước máy quay mà, giả lòi ra đó.]

[Đối trá.]

[Dù mọi người suy đoán thế nào thì sự thật Sở Tích vẫn tập cùng Đồng Vi, dù cho có diễn trước máy quay thì cô ấy vẫn làm thật.]

[Ồ, Sở sen trắng có người che chở rồi à, bây giờ bình luận thế này cũng mua được hả?]

[Làm ơn tập trung xem chương trình đi, ồn ào riết không thấy chán hả!]

...

Sau khi Sở Tích và Đồng Vi tập xong thì đi đến nhà ăn, quả nhiên nhà ăn đã đóng cửa từ lâu.

Trong quân khu không có quầy bán đồ vặt, dù có thì hai người cũng không có tiền, trong vali vốn có mang theo đồ ăn vặt, nhưng sáng nay đã bị tịch thu mất rồi.

"À, thật ngại quá, hôm nay làm phiền cô rồi." Đồng Vi đi bên cạnh Sở Tích mở lời.

Sở Tích cười, "Không sao, coi như giảm cân vậy."

Hai người quay trở lại ký túc xá, đẩy cửa vào thì phát hiện tiểu đội trưởng Luru và bốn khách mời nam đang ngồi cùng nhau tám chuyện, có hai ghế trống hẳn là để dành cho Sở Tích và Đồng Vi.

"Tập đến đâu rồi?" tiểu đội trưởng Luru hỏi hai người.

Đồng Vi đáp, "Tạm ổn, ha ha."

"Vừa nãy xuống sân thấy hai người, không ngờ cậu lại nghiêm túc như vậy, thế nên tôi không quấy rầy." tiểu đội trưởng Luru đứng dậy, lấy hai hộp giữ nhiệt ở phía sau ra, "Nhà ăn đóng cửa rồi, để dành cho hai người này." Tiểu đội trưởng nói nhỏ, "Quy định cấm không được ăn trong ký túc xá, hai người lên ăn đó, đừng để đại đội trưởng phát hiện, ăn xong thì đưa lại cho tôi về lên lên rửa sau lưng ông ấy là được."

Sở Tích và Đồng Vi cầm hộp cơm cảm động không thôi.

Bình luận:

[Hu hu hu, tiểu đội trưởng Luru nhìn nghiêm khắc vậy thôi chứ thật ra rất ấm áp ghê.]

[Tiểu đội trưởng, em yêu anh!]

[Lâu trên, hồi sáng cô mới nói yêu Nghiêm Chuẩn mà? Con gái đúng là thánh thay đổi.]

[Bảo hai người im lặng ăn đừng để đại đội trưởng phát hiện, nhưng lại quay trực tiếp hả.]

[Bị mọi người phát hiện rồi 233333]

[Không sao, đại đội trưởng không xem trực tiếp đâu, xuyt, mọi người yên lặng, đừng để bị lộ.]

[Ha ha ha ha ok con dê.]

...

Mấy người ngồi quay quần nói chuyện, Sở Tích và Đồng Vi ngồi trên ghế nhỏ ôm hai hộp cơm, vừa ăn vừa gia nhập nhóm tám chuyện.

"Báo cáo tiểu đội trưởng." Triệu Mẫn Thông bỗng nhiên giơ tay lên, "Tôi có chuyện muốn nói."

Tiểu đội trưởng Luru nghe thế thì nhướng mày, trong quân đội anh ta có hơi qua loa, sáng nay nhìn thấy ba cái chì kẻ mày, tinh chất dưỡng ẩm, mặt nạ SK-II, kem dưỡng mắt của Triệu Mẫn Thông đã khiến anh ta hết hồn. Ban đầu anh ta cũng nghĩ mấy cái đó là của Sở Tích, ai ngờ mặt đàn ông cũng có thể bôi bôi trét trét bao nhiêu thứ, thế là anh ta hỏi, "Muốn nói chuyện gì? Không lẽ anh còn lên giấu ba cái kem dưỡng da kia hả?"

Bình luận, [Ha ha ha ha ha ha ha.]

[Đồng chí Triệu Mẫn Thông không qua được rồi ha ha ha ha.]

[Thầy Triệu khi nào ra sách vậy! Da đẹp quá!]

Triệu Mẫn Thông, "..."

"Tiểu đội trưởng." Triệu Mẫn Thông hắng giọng, sau đó nhìn sang Nghiêm Chuẩn, Vu Nhất Nguyên và Luru Kinh Tường, nhận được ánh mắt của bọn họ liền nói, "Chiều nay lúc tiểu đội trưởng và Đồng Vi tập luyện, ặc, người lười biếng không chỉ có mỗi Sở Tích, mà còn có cả chúng tôi."

Mấy người còn lại gật đầu, "Thật xin lỗi tiểu đội trưởng."

Triệu Mẫn Thông nói tiếp, "Chẳng qua là do Sở Tích phản ứng chậm nên bị anh phát hiện."

Sở Tích đang ăn cơm, "..."

Nghe câu này mà sao cô không thấy vui gì hết trơn.

Triệu Mẫn Thông, "Bây giờ chúng tôi nhận lỗi với tiểu đội trưởng, xin anh trách phạt."

tiểu đội trưởng Lư nghe thế thì gật đầu, "Thế à, ra là thế."

Anh ta nhìn sang Sở Tích, "Sở Tích, sao lúc đó cô không nói?"

Sở Tích ngẩng đầu nhìn mấy người đàn ông, "Tôi không thể... bán đứng đồng đội mà."

"Một người đại diện là được rồi."

"Cô cũng có nghĩa khí đấy chứ." Tiểu đội trưởng Lư cười, "Nhưng mà..." Anh ta nhìn về phía mấy người Triệu Mẫn Thông, "Đã muốn chịu phạt thì sáng mai phạt chạy ba cây số."

"Chuyện nhỏ tiểu đội trưởng." Mọi người đồng thanh đáp lời.

Sau khi thủ tội xong, mọi người bắt đầu trò chuyện với nhau.

Hôm nay, bọn họ đã trở nên quen thuộc hơn, khán giả xem trực tiếp say sưa nghe đoạn tám chuyện.

[Trời má, tiểu đội trưởng Lư chưa có bạn gái kìa!]

[Không, không phải là chưa có, mà là chưa từng có đó! Tôi chết đây!!!]

[Tiểu đội trưởng Lư ơi, em nè!]

[Nghiêm Chuẩn: cảm không được trèo tường!]*

**ngoại tình*

[Chú Lư Kinh Tường trông bặm trợn mà cũng đáng yêu ghê!]

[Tối nay thầy Triệu không có kem dưỡng mắt, dưỡng da, mặt nạ để thoa rồi, bên ngoài thì tỏ vẻ không quan tâm nhưng trông đau lòng ghê ha ha ha ha ha ha.]

[Dáng vẻ ngồi ăn cơm của Sở Tích ngoan ghê.]

[Cái người nói cô ta ngoan chắc mắt mù rồi, mắt yếu thì lo mà đi khám đi.]

[Cứ nói đến Sở Tích là bắt đầu xiên xỏ, mấy người có phiền không hả?]

Mọi người đang nói đến chuyện bạn gái, Lư Kinh Tường là người đã kết hôn cho nên rất hăng hái với đề tài này. Đầu tiên hỏi tiểu đội trưởng Lư, sau đó chuẩn bị hỏi người tiếp theo.

Có bạn gái chưa? Mấy người đàn ông ở đây đều là nhân vật công chúng, cho nên vấn đề này có hơi nhạy cảm.

Lư Kinh Tường giật một tờ giấy, làm mấy cái thăm, ai bốc được tờ có ký hiệu thì phải trả lời.

Mỗi người bốc một cái, sau đó bắt đầu mở ra.

Người đầu tiên thờ phào nhẹ nhõm là Vu Nhất Nguyên, cậu giơ tờ giấy trắng lên, "Không phải tôi, hi hi hi."

Bình luận, "Em trai không được yêu sớm đâu đấy!"

Mấy người còn lại cũng bắt đầu mở tờ thăm của mình ra.

Không phải Đồng Vi, không phải Triệu Mẫn Thông, cũng không phải là người được mong chờ nhất - Nghiêm Chuẩn, thế là tầm mắt mọi người đổ dồn lên người Sở Tích.

Sở Tích, "..."

Mọi người, "..."

Buổi chiều người bị tiểu đội trưởng bắt phạt là cô, buổi tối bốc được lá thăm trả lời câu hỏi riêng tư cũng là cô.

Sở Tích hẳn là "kẻ được chọn" rồi.

Ai bốc được thăm thì phải trả lời câu hỏi có bạn gái hay chưa.

Bầu không khí bỗng trở nên nghiêm túc.

Tiểu đội trưởng Lưu thì không biết chuyện, Vu Nhất Nguyên đi học, quay phim suốt ngày nên cũng không biết. Nhưng mấy người còn lại, ai ở trong giới ít nhiều đều biết Sở Tích có người chồng lưng, người đàn ông kia rất nâng đỡ cô, nhưng mối quan hệ giữa hai người thì khá phức tạp.

Huống chi bây giờ còn đang trực tiếp.

Triệu Mẫn Thông mở lời xoa dịu, "Nếu không thì..."

"Không có." Sở Tích lên tiếng, cô nhìn mọi người rồi nhỏ giọng trả lời, "Tôi không có bạn gái."

"Ha ha ha ha." Lưu Kinh Tường bật cười ha ha.

Bình luận, [Ha ha ha ha ha ha.]

Câu hỏi là có bạn gái không, Sở Tích trả lời thì đúng là không có bạn gái rồi.

Ừ, đúng là thẳng nữ.

Đám người đang định chuyển sang chủ đề tiếp theo, Sở Tích nhìn cái chén trong tay, lại nhớ đến Cố Minh Cảnh.

Nhìn cái chén này xem, càng nhìn càng giống anh ta.

Lúc trước cô nói với bà nội Cố Minh Cảnh là bạn trai cô, lúc đi cùng anh cô cũng tự an ủi bản thân, anh ấy xem mày là tình nhân, mày cũng có thể xem anh ấy là bạn trai. Nhưng bây giờ, hai người đường ai nấy đi, không còn quan hệ nào cả.

"Cũng không có bạn trai." Sở Tích bỗng nhiên lên tiếng. Cô sắp chết rồi, cô không thể nào chết một cách oan uổng được, không thể nào rời đi với thân phận là tình nhân, là hoa trắng nhỏ của đại gia trong mắt mọi người.

Cô muốn nói cho tất cả mọi người biết, cô hiện tại đang độc thân, không làm tình nhân của ai, cũng không làm bạn gái bí mật của ai.

Mọi người không ngờ Sở Tích còn bổ sung thêm câu này.

Khán giả xem trực tiếp cũng không ngờ tới.

[Trời má! Sở Tích nói gì thế?]

[Không có bạn trai? Ha ha ha thật là hê hước! Tên đại gia lắm tiền kia không phải bạn trai cô, vậy thì là ba cô à?]

[Biết đâu người ta nói không có bạn trai là đang muốn bức đại gia, muốn lên làm chính thất thì sao?]

[Góm, đúng là con đĩ mưu mô.]

[Mọi người chắc nghĩ nhiều rồi, có lẽ người ta không có bạn trai thật, hiện đang độc thân thì sao.]

[Ai cũng nói cô ấy có đại gia, nhưng cũng đâu có bị chụp được đâu. Lần trước đã giải thích rõ là điu người lớn tuổi qua đường rồi mà. Thật ra cô ấy là một cô gái tốt đó chứ.]

Chuyện liên quan đến bạn trai Sở Tích, bình luận trực tiếp trên màn hình phải nói là âm ỉ, mấy người trong chương trình biết rõ đây là vấn đề tế nhị, cho nên chuyển sang chủ đề khác.

Mọi người vẫn tiếp tục cười đùa.

Đồng Vi đã chén sạch hộp com tiểu đội trưởng mang đến, dọn dẹp hộp com, còn ợ một cái thật to.

Sở Tích ăn cũng no rồi, đang chuẩn bị dọn hộp com, bỗng nhiên, cửa phòng vang lên, sau đó bị đẩy ra.

Đến kiểm tra phòng.

"Đã trễ rồi mà còn nói chuyện gì nữa, lát nữa sẽ tắt đèn, Luru Vĩ khi nào về ký túc xá của cậu hả?"

Đại đội trưởng Vương Kim Chiêu xuất hiện trước cửa phòng, nhìn mấy người đang trò chuyện bên trong, nở nụ cười.

Nhưng sao bọn họ lại nhìn ông lạ thế?

Đại đội trưởng Vương chấp tay sau lưng, ánh mắt lướt qua từng người.

Luru Vĩ, ừ, không có vấn đề.

Nghiêm Chuẩn, không có vấn đề.

Luru Kinh Tường, không có vấn đề.

Vu Nhất Nguyên, cũng không có vấn đề.

Triệu Mẫn Thông, ba cái dưỡng da của anh ta đã bị tịch thu, không có vấn đề.

Đồng Vi, ngoại trừ cái miệng bóng lưỡng như vừa mới ăn xong không kịp lau miệng, hình như cũng không có vấn đề.

Về phần nữ đồng chí duy nhất...

Ánh mắt đại đội trưởng Vương rơi lên mặt Sở Tích, sau đó đi xuống, thấy cô đang cầm nửa hộp com trên tay.

Đại đội trưởng Vương, "Sở -- Tích--"

Sở Tích cúi đầu nhìn hộp com trong tay mình, sau đó lại nhìn sang Đồng Vi vừa ăn xong đã cất hộp đi.

Sừng sốt.jpg

Bầu không khí yên tĩnh.

Bình luận: *[Ha ha ha, má ơi sao mỗi lần làm chuyện xấu thì người bị bắt luôn là Sở Tích thế ha ha ha ha.]*

["Kẻ được chọn" Sở Tích.]

Ở ngoài chắc chẳng có chương trình nào trực tiếp từ sáng đến tối đâu ha =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hậu quả của việc ăn vụng trong ký túc xá chính là... Sở Tích bị phạt chạy ba cây số, tiểu đội trưởng Luru đem com đến rồi bao che cho cô nên bị phạt chạy năm cây số. Đồng Vi cũng ăn vụng nhưng lại ăn xong trước khi đại đội trưởng đến nên đã thoát tội.

Sân vận động về đêm vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng chạy bộ của hai người.

Đối với tiểu đội trưởng thì năm cây số chỉ là chuyện nhỏ, nhưng với Sở Tích thì ba cây số quả thật rất khó khăn. Sau khi chạy xong, cô mệt như chó, ôm bụng thở hổn hển, tiểu đội trưởng nhiều hơn cô 2 cây nhưng đã hoàn thành xong từ sớm, và đã bị đại đội trưởng đuổi về ký túc xá.

...

Cố Minh Cảnh ở trong một tòa biệt thự tư nhân của tiểu khu Nam Tĩnh, tắm rửa xong, anh nằm trên giường xem Sở Tích chạy bộ ba cây số, sau đó lê đôi chân đi về ký túc xá.

Vì khác biệt giới tính nên một mình Sở Tích ở một phòng ký túc xá riêng, nhưng lại ngủ trên chiếc giường rộng một mét hai giống mọi người.

Khu ký túc xá đã tắt đèn, camera quay ban đêm quay đến năm vị khách mời nam đã ngủ thiếp đi, có người còn ngáy ra tiếng. Có lẽ Sở Tích đã mệt, cô ngồi trên giường một lát rồi mới đi ra ngoài rửa mặt.

Mười một giờ đêm trong quân khu đã tiếng vào trạng thái nghỉ ngơi, nhưng lại có rất nhiều cú đêm hóng hớt chỉ vừa mới bắt đầu hoạt động, thế nên chương trình trực tiếp vẫn náo nhiệt như cũ, cảnh Sở Tích một mình đánh răng trước bồn rửa mặt lớn như thế mà họ cũng có thể xem một cách say sưa.

Ban đầu Cố Minh Cảnh định điều chỉnh ánh sáng màn hình thấp xuống, nhưng không biết anh ấn nhầm nút nào mà bình luận bỗng dưng xuất hiện tràn ngập màn hình.

Bấy giờ Cố Minh Cảnh mới phát hiện ra chương trình này cũng có bình luận, thế là anh lướt lên từng hàng chữ đang chạy như bay kia.

[Má nó, sao tôi thấy muộn thế này, mọi người đều đã ngủ mà Sở Tích một mình đánh răng thấy tội nghiệp quá?]

[Hôm nay Sở Tích đúng là thâm quá thâm ha ha ha ha!]

[Đáng đời!]

[Ôi ôi ôi, bây giờ cũng bắt đầu biết than khổ rồi nhì, công chúa showbiz được đại gia lắm tiền nâng đỡ mà cũng biết than khổ hả?]

[Thật tình tôi thấy hôm nay Sở Tích không đến nổi nào, lúc đầu tôi còn nghĩ lúc bị phạt chạy ba cây số cô ấy sẽ giờ thôi không chịu chạy ấy chứ.]

Lúc đại đội trưởng tuyên bố hình phạt của hai người, máy quay trước và sau đều đổ dồn lên Sở Tích.

Mọi người vẫn còn nhớ rõ như in mấy trò trong "Giới Hạn Vô Định" lần trước, lúc rút trúng nhiệm vụ khó nhất lại nhõng nhẽo một hai bắt nam MC đổi nhiệm vụ nhẹ nhàng của bọn họ cho cô, cuối cùng đến khi đòi gạch, mới đòi được hai viên đã mệt mỏi ngồi xuống khóc, khiến chương trình không thể tiếp tục quay, ngay cả tổ đạo diễn phải chạy lên đỡ.

[Tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ nhõng nhẽo xin tha, sau khi bị từ chối sẽ bắt đầu khóc lóc, không ngờ cô ấy không khóc mà lại ngoan ngoãn chạy phạt.]

[Đúng đó đúng đó, tôi còn đang lo nếu cô ấy khóc lên thì sẽ thế nào?]

[Thôi đi, mới chạy có 3 km mà đã muốn "tẩy trắng" rồi?]

[Dù gì thì tôi cũng thấy Sở Tích tham gia chương trình lần này khác với trước kia.]

[Lại bắt đầu xây dựng hình tượng mạnh mẽ à? Ha ha.]

...

Sở Tích đánh răng xong thì quay về ký túc xá, cô mặc áo thun và quần đùi do quân đội phát, chạy đến tắt đèn. Cô ngủ giường ở trên cho nên sau khi tắt đèn xong thì trèo lên giường như một chú khỉ con.

Cố Minh Cảnh không muốn để ý để đám bình luận lung tung kia, anh nhủ mày tắt trực tiếp. Không biết vì sao mà trong đầu chỉ toàn là đáng về lạnh lợi tắt đèn trèo lên giường của cô.

Giống mấy bình luận vừa nãy đã nói, Sở Tích khiến người ta cảm thấy cô đã khác.

Từ trước đến nay anh chưa từng thấy đáng về hoạt bát trèo lên giường của cô tình nhân ngoan ngoãn này.

Ít nhất lúc lên giường với anh, anh chưa từng nhìn thấy.

Cố Minh Cảnh lại nhớ đến cái váy ngủ hoạt hình của cô đêm đó.

Cô tưởng tới mai anh mới về, thế nên mới mặc như thế.

Sở Tích có vấn đề, trực giác của Cố Minh Cảnh nói cho anh biết điều đó.

Chương trình "Trái Tim Dừng Cảm" sau khi được phát sóng luôn duy trì vị trí đầu trong số các chương trình gần đây. Trong đó điểm đáng xem nhất, không ai có thể vượt qua "Kẻ được chọn" - Sở Tích cả.

Huấn luyện trong quân đội vô cùng nghiêm khắc và vất vả, thỉnh thoảng sẽ xây dựng vài thử thách có độ khó khác nhau cho mọi người. Có đôi khi vì vận động các chiến sĩ mà chia tổ thi đấu. Mấy ngày tiếp theo, bọn họ bắt đầu phát hiện hóa ra Sở Tích số nhọ không chỉ được ông trời tuyển chọn mỗi ngày đầu tiên, mà là ngày ngày đều "đen", đen như người châu Phi, chỗ nào có cô thì cô xui nhất.

**Người hay gặp xui xẻo, đen đủi thường bị gọi là "mặt đen", "đen như châu Phi".*

Huấn luyện chạy bộ mang theo vật nặng, trong túi có nước, có chứa cát theo từng mức trọng lượng, nhóm khách mời nam để Sở Tích chọn trước. Kết quả, cô luôn chọn trúng bao cát nặng nhất.

Lúc huấn luyện bò trườn, mấy người đi trước bò đến hố cát đều an toàn, đến phiên Sở Tích thì trời bỗng đổ mưa, bãi cỏ biến thành bãi bùn, hố cát biến thành hố nước, cô lặn lê bò lết một hồi, cả người bắn thiêu ngay cả mặt cũng không nhận ra.

Vất vả lắm mới có cơ hội tiếp xúc với súng thật, kết quả ngày hôm đó, trong sáu người thì Sở Tích lại bị bốc trúng phải đi làm hậu cần, trợ mắt nhìn Vu Nhất Nguyên khoe khoang vỏ đạn ban sáng nhất được trước mặt mình.

Tóm lại, chỉ cần có liên quan đến may rủi, khó khăn nhất đều bị Sở Tích bốc trúng, thiết bị gặp trục trặc khẳng định Sở Tích sẽ bị dính vào. Ngay cả nằm không cũng sẽ bị bóng rỏ từ đâu bay đến đập trúng.

Mỗi ngày, chuyện đầu tiên khi mọi người mở trực tiếp chính là hỏi, "Hôm nay Sở Tích lại bị số mệnh chọn trúng ư?"

**

Người qua đường hóng hớt xem Sở Tích xui xẻo mỗi ngày, anti-fan thì ngẩng đầu hét to đúng là báo ứng. Nhưng dần dần, có người bắt đầu nhận ra, hình tượng của Sở Tích hình như đã bị phá vỡ thật sự.

Chọn được bao cát nặng nhất cũng cần răng đeo vào, lặn lộn dưới vũng bùn thành người đất, dù chỉ mỗi mình cô rút thăm không được bắn súng, cô vẫn thần nhiên đón nhận kết quả, nghe Vu Nhất Nguyên khoe khoang cũng chỉ hậm mộ chứ không hề phàn nàn.

Nhưng hình tượng sụp đổ này mọi người chỉ để trong lòng mà không nói ra, vì ai cũng không dám chắc chắn, chẳng may một giây sau Sở Tích lại òa khóc thì sao. Lại có người cho rằng cô đang diễn trò để xây dựng hình tượng mới, dù cô có tự hành hạ bản thân thì khán giả cũng không chấp nhận cô.

"Trái Tim Dừng Cảm" phát sóng đã được một tuần, sáu khách mời nhận bài kiểm tra đầu tiên của mình trong quân đội.

Sáu vị khách mời được chia làm hai nhóm, cùng nhau tiếp sức để hoàn thành ba nhiệm vụ, đội nào xong sớm nhất sẽ chiến thắng.

Sở Tích, Vu Nhất Nguyên và Đồng Vi được chia thành đội xanh.

Tiểu đội trưởng Lưu: "Thử thách lần này bao gồm bò trườn, đột kích, vượt tường. Để cho công bằng, mọi người sẽ bốc thăm để chọn ra chương ngại của mình, sau đây xin mời thành viên của hai đội bước lên rút thăm."

Đội đỏ rút thăm đầu tiên, Nghiêm Chuẩn rút được chương ngại bò trườn, Triệu Mẫn Thông rút đột kích, Lưu Kinh Tường phải vượt tường. Kết quả rút thăm này quả thật không được đẹp cho lắm, Thầy Triệu Mẫn Thông trông nhả nhận nên không hợp với đột kích, chú Lưu Kinh Tường đã lớn tuổi, vượt tường đương nhiên sẽ không nhanh bằng thanh niên.

Bình luận trên màn hình:

[Làm sao đây? Có thể đổi không? Để Nghiêm Chuẩn vượt tường đi!]

[Đúng là quá xui mà!]

[Không sao hết, xui xẻo gì chứ. Sở Tích còn chưa rút thăm mà.]

[Ha ha ha ha ha ha ha, để xem hôm nay Sở Tích có được số mệnh chọn trúng hay không.]

[Sở Tích cố lên! Đội của chị thắng hay thua là do chị đấy!]

...

Sở Tích nhắm mắt, mở tờ thăm nhỏ xúi trong tay ra.

"2. huấn luyện sức mạnh."

Vu Nhất Nguyên rút số 3: vượt tường, Đồng Vi rút số 1: trườn.

Ngoài dự đoán, ngoại trừ Sở Tích nhận thách thức sức mạnh có hơi khó nhằn ra, Vu Nhất Nguyên nhanh nhẹn vượt tường dễ như chơi, Đồng Vi trườn cũng không có vấn đề gì.

Sở Tích thở phào nhẹ nhõm. Có Vu Nhất Nguyên và Đồng Vi, đội của bọn họ vẫn có ưu thế hơn.

Bình luận:

[???]

[Không lẽ đã đổi vận rồi?]

Nhóm khách mời nhận kiểm tra nên có rất nhiều chiến sĩ vây quanh sân vận động cổ vũ. Trườn và vượt tường đều có thể nhìn thấy trực tiếp, rất khó. Chi

có Sở Tích và Triệu Mẫn Thông phải hoàn thành nhiệm vụ sức mạnh, bị đạo cụ chặn lại, tạo nên một sự hồi hộp nho nhỏ, phải chờ người số 1 giao gậy tiếp sức mới có thể công bố.

Dựa vào tiếng còi của tiểu đội trưởng Lư, Đồng Vi và Nghiêm Chuẩn bắt đầu xuất phát chặn trườn.

Động tác Nghiêm Chuẩn rất chính xác, tốc độ lại nhanh, Đồng Vi cũng không chịu thua, hai người gần như đồng thời trao gậy cho người tiếp theo.

Sở Tích đón lấy Đồng Vi, Triệu Mẫn Thông tiếp sức cho Nghiêm Chuẩn, hai người cùng lúc mở đạo cụ ra.

Đập vào mắt Sở Tích là hai viên gạch.

Sau đó mới là thẻ nhiệm vụ, nhiệm vụ sức mạnh, chặt được hai viên gạch xem như hoàn thành nhiệm vụ, có thể giao gậy cho người tiếp theo.

Sở Tích cầm hai viên gạch nặng trĩu kia ra, nhìn qua bên cạnh thì thấy Triệu Mẫn Thông cũng đang cầm hai viên gạch nhìn cô.

Hai người, "..."

Bình luận

[Trời má, ha ha ha ha ha ha, đối vận thất bại rồi!]

[Hôm nay Sở Tích vẫn bị số mệnh chọn trúng! Thoải mái quá!]

[Tôi nói chứ, chặt gạch cũng...]

[Không khó đâu, gạch này giòn lắm, người bình thường cũng có thể chặt.]

[Không khó thì thím chặt thử đi?]

[Nhìn thầy Triệu như muốn khóc luôn kìa ha ha ha ha ha.]

[Sở Tích đâu? Sở Tích có khóc không?]

[Khóc cái gì mà khóc, mặt đen luôn rồi, mấy bữa trước lăn lộn trong bùn còn giả vờ được, bây giờ xem cô giả vờ thế nào.]

[Cẩn thận công chúa Sở người ta mà giận lên là bỏ quay, trở về tìm đại gia "đóng băng" chương trình của mấy người bây giờ.]

[Tham gia chương trình quân đội đã muốn "tẩy trắng", xây dựng hình tượng mới, bây giờ mới biết cái gì gọi là dạy dỗ làm người nè.]

[Ôi ôi ôi, mong chờ quá.]

Bình luận phải nói là mồm năm miệng mười, màn hình hiện lên gương mặt khóc không ra nước mắt của thầy Triệu Mẫn Thông, sau đó chuyển sang Sở Tích.

Không đen mặt, không bỏ quay như mọi người dự đoán, bọn họ chỉ thấy Sở Tích nhìn viên gạch như đang suy nghĩ điều gì. Sau đó, cô đặt viên gạch lên bàn, một đầu để ra mép ngoài, một tay vịn viên gạch, một tay giơ lên thẳng tắp, như đang ướm vị trí và nhắm lực tác động lên viên gạch.

Tiếp theo, cô giơ cao tay trái, hét "a" một tiếng, trực tiếp chém xuống.

Mọi người:

[...]

[Má nó, Sở Tích bị ai chơi ngải rồi hả?]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Lúc Sở Tích chặt gạch, người quay phim đã vận dụng kỹ thuật quay từ đơn giản đến tinh tế.

Lấy góc quay từ dưới lên trên, bóng dáng gầy gò ngược sáng của Sở Tích làm tăng cảm giác hiu quạnh và dứt khoát. Góc quay từ dưới lên cũng không

làm giảm vẻ đẹp của cô, ánh mắt kiên định, sống mũi cao thẳng, ngay cả xương quai hàm cũng xinh đẹp không kém.

Cô giờ cánh tay trái thẳng như băng lên cao, giống như đao phủ chuẩn bị hành hình trong phim truyền hình, "ha" một tiếng đầy mạnh mẽ phá vỡ bầu không khí, tay nhỏ nhưng có lực giờ lên cao, sau đó trực tiếp chém thẳng xuống với tốc độ nhanh như chớp.

Trái tim của khán giả đang xem trực tiếp cũng bị nhấc lên theo cái tay kia của Sở Tích, lúc cô hạ tay xuống, trái tim của bọn họ như muốn nhảy khỏi cuống họng.

Khí thế mạnh mẽ giống như ta là vô địch trên cõi đời này khiến cho mọi người chứng kiến tại chỗ phải hoảng sợ.

Thời gian dường như ngừng lại.

Đặc biệt là Triệu Mẫn Thông, anh ta ôm viên gạch, miệng mở to đến độ có thể nhét được một quả trứng gà.

Bình luận:

[Sao sao? Chặt vỡ không?]

[Chắc chắn là vỡ rồi, trời má, đến góc chết thế này mà Sở Tích cũng đẹp quá vậy!!!!]

[Nói thật nếu bỏ qua mấy chuyện khác, thì tôi phải chịu thua với nhan sắc này của Sở Tích đấy.]

[Chặt gạch? Rốt cuộc là cô ta bị ai chơi ngái thế?]

[Lần đầu tiên thấy nữ nghệ sĩ chặt gạch trong chương trình giải trí đó...]

[Mọi người đoán xem Lương Yên có thể chặt vỡ không?]*

**Nữ chính của bộ Toàn giới giải trí đang chờ chúng ta ly hôn, có làm cameo trong ngoại truyện của bộ này ^^.*

[Đừng nói là gạch giả nha.]

[Chắc chắn là giả rồi, vì xây dựng hình tượng mạnh mẽ nên có ý dùng gạch giả. Tưởng tui tôi ngu chắc?]

[Mị cũng cảm thấy là gạch giả, trực tiếp thì sao, mấy chương trình dạo này đều có kịch bản cả.]

Hình ảnh bắt đầu tập trung lên người Sở Tích.

Trong tường tượng của mọi người, viên gạch giả bị chặt vỡ, Sở Tích đứng đó nở nụ cười vì đã xây dựng thành công hình tượng mạnh mẽ. Nhưng thực tế, bọn họ chỉ nhìn thấy viên gạch đặt trên bàn Sở Tích vẫn còn lành lặn, không bị sứt mẻ miếng nào, một cơn gió thoảng qua, chỉ có một viên gạch lơ lửng nằm đó, trông có vẻ hoang vu.

Sở Tích đâu rồi?

Máy quay hướng lên lại không tìm thấy người, hướng xuống lại phát hiện có gì đó.

Con người vừa nãy còn tràn đầy khí thế ngất trời, bây giờ lại cuộn tròn ngồi xổm dưới đất, ôm chặt cái tay phải vừa chặt gạch lúc nãy, mặt thì đỏ bừng đến tận mang tai.

Về mặt cô trông rất đau khổ, giống như phải chịu đựng chuyện gì đó, nhưng hít sâu mấy lần rồi mà vẫn không nhịn được, bèn bật khóc.

Khóe mắt lấp lánh ánh nước.

Đám người yên tĩnh mấy giây.

[...]

Sau đó:

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, má ơi ha ha ha ha ha.]

[Khí thế dữ dội làm tôi còn tưởng có thể chặt vỡ gạch ha ha ha ha ha.]

[Trời má, cô ấy dùng sức cỡ đó, mị nghĩ thôi mà còn thấy đau đây này!]

[Hình tượng "kẻ được chọn" vẫn chưa bị sụp đổ, ha ha ha, làm sao đây, tự dưng muốn làm fan quá đi!]

[Lầu trên báo chương trình kịch bản dùng gạch giả, tự và chưa.]

[Gạch giả cái cục shit á, mi xem đi viên gạch này rõ ràng là viên gạch có tâm với nghề nhất, không hề có một vết nứt sau khi bị chặt kia kìa!]

[Chương trình có link không? Đạo gần đây tôi đang sửa nhà, muốn mua loại gạch này!]

[Rốt cuộc thì Sở Tích lấy được khi ở đâu mà nghĩ mình có thể chặt gạch thế? Tưởng mình là vận động viên cử tạ Lương Anh Tuấn hả? (Mì không có chê Lương Anh Tuấn nha)]

[Đau đến khóc luôn rồi kìa, tội nghiệp quá.]

Mấy người ở đó thấy Sở Tích ngồi xồm xuống, tạm thời dừng cuộc thi, mọi người chạy đến xem.

Bình luận ngày hôm nay có chút thay đổi, sau khi cười đã đòi thi đa phần đều bình luận [Tội nghiệp Sở Tích.]

Biểu hiện của Sở Tích trong mấy ngày nay trong mắt mọi người, dù có giả vờ xây dựng hình tượng mạnh mẽ thì cô giả vờ cũng quá giỏi rồi.

Không bàn đến mấy cái khác, ít nhất thì Sở Tích giống như bị chơi ngải kia hiện tại khiến mọi người cảm thấy rất được, cái dáng vờ tay không chặt gạch của cô làm mọi người không thể nào ghét nổi.

Đội y tế đi đến xử lý tay trái chặt gạch của Sở Tích.

Khóc mất cô vẫn còn vệt nước mắt vì đau quá mà khóc lúc này.

Trong màn mưa bình luận [Tội nghiệp Sở Tích.] vẫn có mấy bình luận độc mồm.

[Ồ, còn khóc nữa hả, chắc lại giả vờ nữa rồi.]

[Chắc chắn là giả vờ, không ngờ có thể "tẩy trắng" nhanh như thế, ha ha.]

Ngay sau đó có người đã đáp lại ngay:

[Có thôi đi không hả, Sở Tích làm gì nên tội với mấy người. Tôi thấy biểu hiện của cô ấy dạo gần đây khá tốt mà.]

[Đúng đó, tôi sắp chuyển sang làm fan rồi nè.]

Gạch có lẽ là gạch thật, bây giờ bắt đầu có người tranh luận xem Sở Tích khóc thật hay giả vờ.

Anti-fan thì bảo giả vờ khóc, cô ta rảnh vụ này lắm, giả vờ giả vệt để tranh thủ lòng thương hại.

Fan qua đường lại nói Sở Tích khóc thật, tham gia chương trình giải trí vừa xui xẻo vừa liều mạng, quả thật khiến người khác thương yêu.

Hai bên chiến đấu kịch liệt, đến khi có người không chịu nổi, tức giận nói:

[Đủ rồi! Có thôi đi không! Mấy người làm như chưa bao giờ xem Sở Tích diễn vậy! Cái người diễn cảnh khóc luôn cầm chai thuốc nhỏ mắt không rời tay, mấy người thử để cô ấy nhìn vào ống kính trong ba giây rồi khóc xem!]

Vừa dứt câu, bầu không khí giương cung bạt kiếm dừng lại ngay lập tức.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh giống như mọi người đã chết.

Đúng rồi, mọi người làm như chưa bao giờ xem Sở Tích diễn vậy.

Cái cảnh khóc kia muốn giả bao nhiêu thì giả bấy nhiêu, muốn đơ bao nhiêu thì đơ bấy nhiêu. Từng có người bốc phốt Sở Tích diễn quá dở, quay cảnh khóc thì không khóc được, toàn dùng thuốc nhỏ mắt.

Sở Tích chưa bao giờ diễn đạt cảnh khóc, nhưng trong chương trình lại òa khóc sau ba giây khi thực hiện chặt gạch, mấy người bảo cô ấy diễn hả?

Sở Tích diễn giỏi thế này á?

???

Nói Sở Tích diễn cũng được, thế thì mời anti-fan thừa nhận kỹ thuật nhìn vào máy quay trong vòng ba giây đã bật khóc của Sở Tích.

Đại chiến lần này giữa fan qua đường và anti-fan cuối cùng kết thúc với sự thua cuộc của anti-fan.

Weibo của chương trình cắt đoạn clip này, clip Sở Tích tay không chặt gạch nhanh chóng lên hot search.

Một clip kéo dài hai phút đã xoay ngược tình thế.

Đầu tiên là Sở Tích bốc thăm thử thách chặt gạch, trong lúc mọi người suy đoán cô sẽ nhõng nhẽo mà bỏ quay, hoặc sẽ nổi giận thì cô lại vận khí đàn điền, thủ thế chặt gạch.

Tư thế vô cùng mạnh mẽ, trong lúc mọi người nghĩ sen trắng số một của showbiz sẽ đập vỡ hình tượng trước kia chặt gạch thì, tiếng "A" vang lên, viên gạch không xi nhê gì mà Sở Tích lại ôm tay ngồi dưới đất.

Nhiều người không xem chương trình nhưng cũng bị chuyên mục tìm kiếm nóng hấp dẫn, xem hết clip.

[Ha ha ha ha cười thấy tía luôn, sao mà thâm dữ vậy!]

[Đây là Sở Tích đó, ấn tượng của mọi về mẹ chỉ dừng lại ở mấy trò mèo vờ vịt trong "Giới Hạn Vô Định" mà thôi.]

[Đúng là Sở Tích đó! Mọi người xem chương trình này đi, tui đảm bảo Sở Tích bây giờ đã khác xưa!]

- Từ một người sau khi xem chương trình đã trở thành fan qua đường của Sở Tích]

[Má! Thím fan qua đường lâu trên, đúng là sống lâu mới thấy, Sở Tích cũng có fan nữa hả? Chắc không phải là tài khoản khen thuê đó chứ?]

[Nhìn ảnh đại diện với tài khoản đầu giống mấy tài khoản ảo trước kia đâu.]

[Đúng là fan đó, mọi người cứ xem đi, kẻ được chọn đó, Sở Tích hài lắm, biểu hiện trong chương trình của cô ấy dễ hút fan lắm.]

...

Trong quân đội không có điện thoại, đến lúc ăn cơm chiều Sở Tích mới biết cảnh chặt gạch hôm nay của mình đã lên hot search.

Tay trái của cô sau khi băng bó vẫn còn sưng, quân y bảo không sao hết, đau vài ngày là khỏi.

Sở Tích nhìn tay trái sưng vù của mình, dù có sắp chết cũng không thừa nhận trông nó rất giống móng heo.

Vừa nhớ đến hot search có liên quan đến mình, Sở Tích không khỏi buồn bực.

Cảnh tượng lần trước đỡ một ông bác qua đường bị chó săn chụp được, tung ảnh lên mạng bị cư dân mạng công kích nói đó là đại gia của cô, tình cảnh đó vẫn còn hiện rõ trước mắt cô.

Lần này không biết sẽ như thế nào.

Dù sao cũng không phải cảnh tượng tốt đẹp gì.

Sở Tích ôm chén thờ dài một hơi, không có điện thoại cũng tốt, không có điện thoại cô sẽ không đọc mấy bình luận bực mình kia, nhắm mắt làm ngơ.

Tối nay có thi hát, mấy chiến sĩ trong quân khu tập hợp lại hát đối quân ca.

Chiến sĩ liên đội sáu thấy Sở Tích ngồi ở hàng đầu tiên, trông cô có hơi lơ đãng, hình như vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện hồi sáng.

Đại đội trưởng Vương đi qua, "Sở Tích, sao thế, hát cũng không chịu hát cho tốt là sao?"

Sở Tích sợ nhất chính là đại đội trưởng Vương, cô bị dọa đến vội vàng ngồi nghiêm chỉnh. Nhưng nhìn gương mặt nghiêm túc của đại đội trưởng, cô không nhịn được mà mở miệng hỏi vấn đề khiến mình bối rối cả ngày nay.

Sở Tích tủi thân hỏi, "Đại đội trưởng, thử thách thể lực sao lại phải chặt gạch ạ?"

"Vốn dĩ là không chặt được, vậy thì thử thách này đâu còn ý nghĩa gì."

Sáng nay, vì cô bị thương nên buổi kiểm tra tân binh tạm thời hủy bỏ.

Đại đội trưởng Vương nhìn gương mặt trắng trẻo trong đêm dưới vành nón của Sở Tích, anh ta không trả lời ngay mà đi đến bãi đất trống bên cạnh tìm một viên gạch.

Anh ta cầm viên gạch quay về, ngồi xuống trước mặt cô, đặt viên gạch lên đầu gối mình, sau đó gơ tay trái lên, mạnh mẽ chặt xuống.

Viên gạch vỡ ra.

"Hay quá!" Có chiến sĩ khen ngợi.

Đại đội trưởng Vương nhật viên gạch bị anh ta chặt thành hai lén, đứng thẳng người, nhìn Sở Tích đang trợn mắt há mồm, anh ta hồ hững đáp, "Chỉ là kiến thức cơ bản ở nơi đây thôi mà."

Sở Tích nhìn hai miếng gạch trong tay đại đội trưởng, cả người như muốn bệnh.

Không phải là chặt không được, mà ở nơi đây, chỉ có cô là chặt đến sưng tay cũng không chặt vỡ mà thôi.

Mi đúng là đồ vô dụng mà.

Có chuyện này mà quên mất:

Chuyện là có khoảng 10 ngoại truyện về quá khứ của hai người, mình định làm xen kẽ trong lúc làm chính văn (thỉnh thoảng sẽ xen vào để mọi người bớt nhớ nam chính vì giai đoạn này nam chính ít lộ mặt ra lắm =))), mọi người muốn đọc thế không, hay chờ hoàn cả bộ rồi đọc?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Trong màn đêm tối tăm, tòa nhà Nguyên Cảnh tựa như người khổng lồ sừng sững uy nghiêm đứng đấy, chỉ còn mấy văn phòng trên tầng cao vẫn còn sáng đèn, giống như ngọn hải đăng dịu dàng lại xa xôi trong đại dương về đêm.

Cố Minh Cảnh vừa tăng ca xong, anh đặt bút máy xuống, đưa tay lên khẽ xoa da đầu nhằm làm giảm sự mệt mỏi.

Đạo gần đây anh thường xuyên tăng ca, làm việc đến tận khuya, có khi khuya quá anh sẽ ngủ lại ở phòng nghỉ phía sau văn phòng.

Toàn bộ công ty đều nói, sau khi tiếp nhận công ty, Cố tổng bắt đầu liều mạng làm việc là vì muốn chặn miệng mấy vị cổ đông. Nhưng chỉ có trợ lý Cao mới biết, Cố tổng vốn dĩ không hề quan tâm mấy ông già đó nói gì, anh tăng ca đến khuya là vì nguyên nhân khác.

Công việc của Cố Minh Cảnh tuy bận nhưng không nhiều, anh có thể tan làm đúng giờ. Nhưng anh bỗng phát hiện ra, mỗi lần đến giờ tan làm anh lại nhớ đến căn phòng ở tiểu khu Nam Tĩnh kia.

Tựa như một thói quen, trước khi tan làm sẽ để thư ký Cao gọi điện thông báo cho Sở Tích tối nay đi đâu ăn cơm, có sắp xếp gì. Chờ đến khi anh tan làm, Sở Tích đã ngoan ngoãn chờ anh ở đấy.

Lúc Cố Minh Cảnh đang định gọi cho thư ký, anh mới hoảng hốt nhận ra, hợp đồng giữa anh và Sở Tích đã hết hạn, hai người đã chia tay nhau, không có ai chờ anh, cũng không có người mỗi khi gặp anh sẽ chạy đến ngọt ngào gọi "anh Cố".

Cảm giác trống vắng bất ngờ này khiến anh vô cùng khó chịu, có mấy tối anh đi gặp bạn bè nhưng vẫn không vui, về nhà một mình lại cảm thấy mệt mỏi, thế là dứt khoát ở lại công ty tăng ca.

Hôm nay trợ lý Cao lại "vô tình" lộ việc Sở Tích trong chương trình lại được lên hot search.

Tiết mục rách nát đó vẫn chưa kết thúc ư? Cố Minh Cảnh không vui nhàu mày.

Rốt cuộc là sợi dây thần kinh nào của Sở Tích bị đứt vậy, lúc ở bên cạnh anh thì toàn là phim có kinh phí đầu tư lớn, chương trình giải trí nổi tiếng. Sau khi chia tay anh, cô lại nhận ba cái chương trình vừa khổ vừa mệt lại không được lòng này.

Dáng vẻ như chú khỉ con trèo lên giường của Sở Tích trong lần trực tiếp trước vẫn còn hiện rõ trước mắt anh, Cố Minh Cảnh lại bấm vào "Khái quát hot search của cô Sở hôm nay" do trợ lý Cao gửi tới.

Một clip được gửi kèm, ảnh thu nhỏ* chính là cảnh Sở Tích ngồi xổm trên mặt đất, gương mặt đỏ bừng, nước mắt còn đọng lại bên khóe mắt.

*Ảnh thumbnail: là ảnh thể hiện nội dung hoặc chủ đề của một video.

Cố Minh Cảnh nhìn ảnh thu nhỏ này rồi khẽ cười, Sở Tích giống chú khỉ con chỉ là một hình tượng. Thực tế, giọt nước mắt trên tấm ảnh kia nói cho anh biết, Sở Tích vẫn là hoa trắng nhỏ yếu đuối, mau nước mắt khiến người ta yêu thương trước kia.

Cố Minh Cảnh bấm vào clip, anh muốn xem thử rốt cuộc Sở Tích ở trong quân đội đã trải qua huấn luyện mà quý gì mà lại khóc. Sau đó anh nhìn thấy, hoa trắng nhỏ tiên nhiệm yếu đuối, hay khóc nhè khiến người khác yêu thương của anh đang bùng hai viên gạch.

Định chuyển gạch hả? Cố Minh Cảnh nghĩ, Sở Tích sức yếu, để cô chuyển gạch, đúng là sẽ lo lắng đến khóc.

Sau đó anh lại nhìn thấy Sở Tích đặt một viên gạch lên bàn.

Định xây tường ư? Cố Minh Cảnh lại nghĩ, Sở Tích được nuông chiều như thế sao có thể làm mấy việc nặng nhọc thế này, chắc chắn là mệt đến khóc rồi.

Vô số suy đoán hiện lên trong lòng anh, đơn giản đều là hình ảnh yếu ớt, bất lực khóc lóc khi đối mặt khó khăn của cô. Đến khi anh nhìn Sở Tích đưa tay lên, gương mặt không đôi sắc chặt thẳng xuống viên gạch.

Gạch không vỡ, chỉ thấy cô ôm tay, bật khóc vì đau.

Cố Minh Cảnh, "..."

"Lạch cạch", điện thoại trên tay anh rơi thẳng xuống đất.

Trong lúc trực tiếp "Trái Tim Dừng Cầm", về mặt nghỉ ngơi cuộc sống của Sở Tích sau khi biết mình không chặt gạch được là do mình quá yếu khiến mọi người bật cười.

Có mấy người xem trực tiếp đã chụp lại màn hình, sau đó thêm bốn chữ "nghỉ ngơi cuộc sống" vào, một meme sinh động nóng hổi được ra lò.

Trong siêu chủ đề của "Trái tim dừng cầm", fan photoshop đã chia sẻ tấm ảnh này, nhận được phản ứng khá nhiệt liệt.

Sở Tích vốn dĩ có gương mặt hồ ly nhỏ ngây thơ, ban đầu trong gói meme chả có gì hay ho, nhưng bây giờ qua bàn tay photoshop, mọi người bỗng phát hiện ra gương mặt hồ ly nhỏ ngây thơ này làm meme lại có cảm giác dễ thương khó nói.

Không ngờ lấy Sở Tích làm meme lại tạo ra hiệu quả tốt như thế. Tấm ảnh "nghỉ ngơi cuộc sống" đã khơi dậy nhiệt huyết chế ảnh của mọi người. Có người chụp lại cảnh Sở Tích cầm chén dưa ngo ngắc khi bị đại đội trưởng bắt quả tang ăn com trong ký túc xá, sau đó chèn chữ vào "sừng sốt.jpg."

Không ngờ hiệu quả của tấm ảnh này lại còn tuyệt hơn, đáng vẽ sừng sốt cầm chén kia giống hệt với đám cư dân mạng thích hóng hớt ăn dưa, sau đó, meme về Sở Tích liên tiếp được ra lò.

Cuối cùng, nó vượt lên dẫn đầu trong nhóm meme, ngang tài ngang sức với meme "thơm quá" đang hot kia.

Tấm thứ nhất, Sở Tích bung gạch đứng dưới ánh nắng mặt trời, trên cục gạch được chèn hai chữ "khó khăn", cả tấm ảnh được chèn một câu, "Ồ, chút khó khăn này có là gì so với chùy."

Tấm thứ hai, Sở Tích chuẩn bị gạch xong xuôi, thủ thế gơ tay chuẩn bị chặt viên gạch "khó khăn" kia, kèm theo câu "Xem chùy chuẩn bị chặt mi đây."

Tấm thứ ba, viên gạch hoàn hảo không có một vết nứt, cô đơn xuất hiện trên màn ảnh, không chèn chữ nào.

Tấm cuối cùng là tấm ảnh Sở Tích ôm tay ngồi xỏm dưới đất, gương mặt đỏ bừng, đau đến độ nước mắt đều chảy ra, gương mặt đau khổ, kèm theo, "..."

Không ngờ, chùm ảnh vừa xuất hiện đã trở nên hot, tốc độ chia sẻ nhanh chóng giống như virus cảm cúm lây lan khiến mọi người lú cả lười. Chỉ trong một đêm, ngày hôm sau toàn Weibo đều sử dụng gói meme Sở Tích chặt gạch, nội dung câu chữ đi kèm phải nói là đa dạng.

"Ồi, giảm cân gì chứ."

"Xem chùy đây giải quyết mi nè."

"..." (gương mặt đau khổ khi chặt gạch thất bại)

"Ồi, bạn trai thì tính là gì."

"Chùy đi tìm một thằng cho coi."

"..." (gương mặt đau khổ khi chặt gạch thất bại)

"Hừ, kiếm tiền gì chứ."

"Bà đây tìm anh ta lừa ngay một trăm triệu ấy mà."

"..." (gương mặt đau khổ khi chặt gạch thất bại)

Điều khiến tổ chương trình "Trái Tim Dừng Cầm" không ngờ đến là, "meme Sở Tích" nhảy lên hot search một cách khí thế, lên hần vị trí đầu tiên, còn cao

hơn so với "Sở Tích chặt gạch" ngày hôm qua.

Nhiều người sáng sớm ngủ dậy nhìn thấy "meme Sở Tích" nằm trên hot search thì vô cùng cạn lời. Cái mặt kia của Sở Tích sao có thể tạo meme được, chắc chắn lại mua hot search nữa rồi. Kết quả khi bấm vào xem thử, trước có "nghỉ ngơi cuộc sống", sau lại có "sừng sốt cầm chén.jpg", ở chính giữa, cũng là tấm ảnh lớn nhất "chặt gạch cảnh cáo."

Đám người... Má nó, ai làm mấy cái này thế!

Khác với mấy gói meme của những ngôi sao khác, chuyên dùng ảnh dim hàng để làm. Ảnh bị làm meme của Sở Tích không hề có một tấm dim hàng nào, tất cả đều mang theo vẻ đẹp hồ ly nhỏ ngây thơ của cô, lấy đáng vẻ nghiêm chỉnh làm meme, trông lại càng dễ thương hơn so với mấy cái cổ tình làm quá.

Hầu hết những người bấm vào tìm kiếm đều im lặng lưu ảnh lại.

Dù có ghét Sở Tích thì gương mặt dùng làm meme của cô cũng khá ổn.

Thế là bắt đầu có người hỏi đây là chương trình gì, sao lại mặc quân phục.

...

Sáng sớm thức dậy, Sở Tích chạy bộ cùng các chiến sĩ, lúc ăn sáng lại nghe nhân viên trong tổ chương trình lặng lẽ nói với cô rằng, meme của cô lại hot rồi, tăng độ nổi tiếng cho chương trình, bây giờ số lượng người xem trực tiếp cao đến nỗi tạo nên một lịch sử mới.

Sở Tích nghe như lọt vào sương mù.

Cái gì?

Meme?

Sau đó khán giả xem trực tiếp chương trình ngoại trừ nhóm fan của Nghiêm Chuẩn, Vu Nhất Nguyên, Đồng Vi ra thì còn có nhóm fan của Sở Tích, mặc dù số lượng ít nhưng đều là những người bị hấp dẫn vì biểu hiện gần đây của cô. Đồng thời tên của nhóm fan của cô khá đặt biệt, gọi là "Gạch".

Sao mình lại có fan được chứ? Sở Tích lắc đầu tỏ vẻ không tin.

Cô tham gia chương trình này không vì mục đích thu hút fan, dù sao cô cũng sắp chết, có fan cũng vô dụng thôi, cô đến đây là vì tiền cát xê.

Nhưng mà tay cô vẫn còn súng. Sở Tích mím môi nhìn bàn tay trái của mình.

Ở một diễn biến khác, tại văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh.

Trợ lý Cao thần thần bí bí nói cho Cố Minh Cảnh rằng, ông đã dùng nick phụ xâm nhập vào nội bộ group chat của fan Gạch của Sở Tích. Tổng giám đốc chỉ cần đăng nhập tài khoản này là có thể hòa mình cùng fan Sở Tích.

Ông đưa tài khoản và mật khẩu cho anh, khéo léo đặt hai tay phía trước, cung kính đứng một bên bàn làm việc, vẻ mặt như đang cầu khen ngợi.

Trong đầu của Cố Minh Cảnh bây giờ chỉ toàn là dáng vẻ chặt gạch của Sở Tích trong clip tối qua.

Hay cho Sở Tích! Trước mặt anh, có cái nắp chai thì mở hoài không ra, sau lưng anh lại tay không chặt gạch.

Sáng nay vừa đến công ty, trợ lý Cao lại báo cáo chuyện của Sở Tích cho anh nghe.

Sắc mặt Cố Minh Cảnh kém hẳn.

Sở Tích Sở Tích, đầu đầu cũng là Sở Tích, tổng giám đốc với giá trị bản thân hàng trăm tỷ, thời gian còn quý hơn châu báu như anh đây, đi làm chỉ để nghe trợ lý báo cáo tình hình mới nhất của tiền nhiệm hay sao?

Cố Minh Cảnh ngẩng đầu, lờ mờ trợ lý Cao đang chờ khen ngợi, "Có phải ông thấy tôi có ý gì với Sở Tích hay không?"

Trợ lý đang chờ khen, "..."

Nụ cười trên mặt dần cứng ngắc.

Trợ lý Cao theo nghề bao năm, đây là lần đầu tiên ông bị Cố Minh Cảnh dạy dỗ, lý do là đang trong giờ làm việc lại chạy đi báo cáo tình hình của một nữ nghệ sĩ, lần sau không được tái phạm, nếu không sẽ trừ thưởng.

Trợ lý Cao chờ khen ngợi thất bại, ngược lại còn bị phê bình, ủ rũ bước ra khỏi văn phòng Cố Minh Cảnh, trước đó còn quay đầu nhìn lại.

Một bên là Cố tổng chăm chỉ xem tài liệu báo cáo tình hình của Sở Tích do ông gửi đến, bây giờ còn phê bình ông, cảnh cáo lần sau không được tái

phạm

Một bên là hình ảnh cô Sở không thèm mấy cái túi xách do Cố tổng tặng ngày hôm đó.

Về mặt của trợ lý Cao vô cùng bình tĩnh.

Anh có ý với cô Sở không ấy hả?

Dù sao thì hình như cô Sở cũng không có ý gì với anh.

Meme ba dòng:

"Tôi sao có thể để ý Sở Tích chứ?"

"Xem anh đây quên cô ả ngay này!"

"..." (gương mặt đau khổ khi chặt gạch thất bại)

Ahihi nghiệp quật anh nè =))

* **超话 (超级话题):** siêu chủ đề (super topic), quy cách là #nội dung chủ đề#, là một cộng đồng với nội dung khá hay ho của weibo, nó khác với chủ đề bình thường ở chỗ, siêu chủ đề sẽ có người quản lý chủ đề đó. Mỗi lần người quản lý chủ đề đẩy nội dung đều sẽ thông báo, tập hợp những người có sở thích giống nhau lại rồi cùng thảo luận những chủ đề liên quan. Để tăng độ nóng chủ đề thảo luận, người sử dụng có thể điểm danh mỗi ngày, theo dõi những chủ đề mình quan tâm... Hiện nay, siêu chủ đề thường liên quan đến các nghệ sĩ, là nơi mà fan dùng để bày tỏ tình cảm của mình đối với thần tượng, tăng sự tương tác giữa fan và thần tượng, có thể tuyên truyền hoạt động nhằm tăng mức độ phổ biến cho thần tượng... (nguồn: wikipedia.com)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Chương trình "Trái Tim Dừng Cảm" đã phát sóng được một nửa chặng đường, cứ nghĩ Sở Tích sẽ là "con sâu làm rầu nồi canh" trong chương trình, không ngờ biểu hiện của cô lại khiến mọi người nhìn cô với cặp mắt khác xưa, chịu được khó khăn lại mạnh mẽ, quan trọng nhất là dựa vào meme của bản thân mà trở nên hot hơn, hấp dẫn khán giả xem chương trình, dẫn đến số lượng người xem trực tiếp cao vút.

Tiếc là mọi người đã bị hớ.

Bắt đầu từ hôm nay, Sở Tích xin nghỉ phép ba ngày để tham gia giải thưởng Kim Vũ - một trong ba giải thưởng lớn của giới điện ảnh.

Ba ngày nghỉ này Phó Bạch đã thương lượng trước khi ký hợp đồng với tổ chương trình "Trái Tim Dừng Cảm", trong lúc quay chương trình, Sở Tích sẽ xin phép nghỉ ba ngày để tham gia lễ trao giải Kim Vũ. Tổ chương trình biết rõ đây là giải thưởng rất quan trọng trong giới, chương trình vất vả, chịu khổ thế này lại mời được Sở Tích để tạo nhiệt độ cũng không dễ dàng gì, ba ngày nghỉ thì có làm sao.

Nhưng Sở Tích lại suýt quên mất một chuyện, đến khi cô thấy Phó Bạch kéo va li đến doanh trại đón cô, cô mới sực nhớ ra.

"Em có thể không đi không..." Sở Tích nghe phải tham gia lễ trao giải thì lại do dự.

Phó Bạch, "Tên em được đề cử sao lại không đi, anh đã đặt sẵn vé máy bay cả rồi."

Sở Tích nghe Phó Bạch nói cô được đề cử nhận giải, lúng túng không biết làm sao.

Năm ngoái nhờ bộ phim có kinh phí đầu tư lớn Người Phụ Nữ Của Đế Vương có doanh thu phòng vé và độ tuyên truyền bằng miệng phải nói là nát bét, thế mà lại được đề cử vai nữ diễn viên xuất sắc nhất trong Kim Vũ - một trong ba giải thưởng lớn trong giới. Những ngày đầu sau khi công bố danh sách đề cử đã bị mọi người mắng chửi thậm tệ, bọn họ bảo dựa vào đâu mà Sở Tích lại được đề cử, có đại gia chống lưng thì giỏi lắm chắc, đây đúng là sự sỉ nhục đối với nền điện ảnh nước nhà.

Đề cử ảnh hậu này là do lúc trước Cố Minh Cảnh đứng sau động tay, bây giờ tuy hai người đã chia tay nhau nhưng danh sách đã có, không thể thay đổi được.

Phó Bạch nhìn Sở Tích đang do dự thì nói tiếp, "Anh cũng không trông mong em có thể nhận giải, chỉ cần không cầm giải thì chỉ là đề cử mà thôi, người

ngoài cũng không màng lâu được. Tiệc tối sau trao giải có rất nhiều đạo diễn, nhà sản xuất và nhà đầu tư. Bộ phim tiếp theo của em cũng chưa có tin tức gì, đến đó thử biết đầu lại gặp may."

Phòng làm việc của Phó Bạch chỉ mới thành lập không lâu, có thể đi cùng với Sở Tích đến lễ trao giải là một cơ hội vô cùng quý giá, vì thế anh ta tiếp tục dùng tình cảm để nói chuyện, "Em đã không còn là Sở Tích ngồi một chỗ chờ mấy tài nguyên tốt ập tới như trước nữa, biết bao nhiêu nữ diễn viên phải tranh nhau vỡ đầu để được bước lên thảm đỏ. Còn em lại được đề cử đường đường chính chính, nhận được thư mời cao cấp nhất, nhưng em lại nhỡ không chịu đi. Em phải nhớ kỹ cho anh, Sở Tích ngày xưa đã chết rồi, bây giờ em chính là Nữ Hồ Lộc Thị Sở Tích."

**là một họ của người Nữ Chân rất phổ biến triều nhà Thanh. Có lẽ đây là tên của nhân vật Sở Tích đóng trong phim điện ảnh của mình.*

Nữ Hồ Lộc Sở Tích cúi đầu xuống, có hơi uể oải, "Anh không cần tranh thủ giúp em nhiều thế đâu, miễn sao là trong nửa năm này có lịch trình làm việc là được rồi."

Phó Bạch không hiểu vì sao Sở Tích cứ xoắn xuýt với thời gian nửa năm như thế, "Thế thì em cũng không thể quay chương trình suốt nửa năm được, ít nhất cũng phải quay một bộ phim chứ. Anh đã đặt vé máy bay xong cả rồi, trả lại vé cũng không được bao nhiêu. Nếu có đạo diễn lớn nào đó nhìn trúng em thì nữ chính của bộ phim tiếp theo sẽ là em đó. Chúng ta đi thôi."

Sở Tích nghĩ một hồi, cảm thấy Phó Bạch nói cũng đúng, thế là cô đành đến tìm tiểu đội trưởng Lưu xin nghỉ, sẵn tiện tạm biệt mấy khách mời còn lại. Cô nói mình xin nghỉ vài ngày để tham gia lễ trao giải. Thế là, mấy khán giả mới hí ha hí hửng bám vào xem trực tiếp, không ngờ vừa mở lên đã thấy Sở Tích đang chào tạm biệt đồng đội.

Mọi người bỗng nhớ ra chuyện Sở Tích dựa vào bộ phim điện ảnh rách nát mà được đề cử nữ diễn viên xuất sắc nhất trong giải thưởng Kim Vũ, bây giờ cô phải đến tham gia lễ trao giải.

Trên màn ảnh, tiểu đội trưởng Lưu nghe Sở Tích được đề cử ảnh hậu, phải đi tham dự lễ trao giải, lúc chào tạm biệt còn nói với cô, "Chúc cô mau mau nhận giải nhé."

Sở Tích dám chắc rằng tiểu đội trưởng Lưu chưa từng xem phim của cô đóng, ngượng ngùng cười với anh ta, "Cảm ơn tiểu đội trưởng."

Meme của Sở Tích dùng tốt ra sao tạm thời không nhắc đến, khán giả mới xem cũng không biết biểu hiện trước đó của cô ra sao, nhưng chỉ vừa nhắc đến lễ trao giải liền gây ra sự phẫn nộ không hề nhỏ.

[Đâu xanh, cô ta còn không biết ngại mà còn tham gia lễ trao giải? Có phải còn chuẩn bị tinh thần nhận giải ảnh hậu rồi không?]

[Có gốc đầu mà không biết tại sao cô ta được đề cử chứ?]

[Chỉ có thể nói rằng mặt dày là vô địch.]

[Cái phim Người Phụ Nữ Của Đế Vương kia, tôi xem chừng hai chục phút đã bỏ về, bố đây chưa bao giờ xem bộ phim nào mà nát đến vậy.]

Đối mặt với mấy bình luận ác ý này, fan hâm mộ Gạch của Sở Tích vừa mới thành lập tối hôm qua đã bắt đầu có người bất bình, nhưng vì số lượng quá ít nên sức chiến đấu quá yếu, ngay cả việc không chế bình luận cũng không thể làm.

Nhóm Gạch không khống chế bình luận được, đành tức giận báo cáo những người đăng những bình luận ác ý.

Nhưng báo cáo một hồi mới chột phản ứng lại: bình luận ác ý ùn ùn tăng lên nhưng sao mấy tài khoản ảo đất giá của Sở Tích đi đâu mất rồi?

Trong phòng làm việc, Sở Tích thay xong lễ phục bước ra khỏi phòng thay đồ, cô xoay người ngắm mình trong gương.

Phó Bạch đón cô từ doanh trại về đây, chuyện đầu tiên cần phải làm chính là thử lễ phục, buổi chiều chuẩn bị đi thành phố Hải, xế chiều ngày mai sẽ đi thảm đỏ, buổi tối tham dự lễ trao giải.

"Đẹp lắm" Phó Bạch khen.

Sở Tích nhìn mình trong gương, lễ phục màu trắng dài đến gối, ngoại trừ việc không lộ tay và chân ra thì bộ lễ phục này khá giống với phong cách của những bộ lễ phục trước đây của cô, theo phong cách tiên nữ ngây thơ.

Nhưng Sở Tích nhìn bộ lễ phục này có hơi quen mắt, cô cố gắng nhớ lại, bỗng chợt nhớ ra nó giống hệt với một thiết kế trên sàn diễn năm nay của nhãn hiệu C cao cấp. Lúc đó cô được ekip quản lý của Cố Minh Cảnh đưa ra nước ngoài tham dự tuần lễ thời trang, xem sản trình diễn của nhãn hiệu C nên cô khá ấn tượng với bộ lễ phục này.

Nhưng C là nhãn hiệu cao cấp, chỉ một cái áo thun bình thường thôi đã hơn một vạn tệ chứ đừng nói tới lễ phục cao cấp như thế này, giá cao đến run cả người. Phòng làm việc của Phó Bạch nghèo như thế, sao có thể sở hữu bộ lễ phục cao cấp như thế này?

Hằng năm các nữ nghệ sĩ phải tham gia rất nhiều sự kiện, không thể cứ mỗi lần tham gia một sự kiện là lại mua một bộ lễ phục mới được. Cho nên đa phần bọn họ đều mượn lễ phục từ các nhãn hiệu, cấp bậc của nghệ sĩ có liên quan đến khả năng mượn lễ phục cao cấp. Nhưng lúc trước Sở Tích rất ít

khi phải mượn đồ, vì cô toàn là mua, một cái váy dạ hội hơn trăm vạn, bên phía Cố Minh Cảnh cũng sẽ mua mà không chớp mắt, thậm chí có những bộ cổ tiền cũng không mua được, Cố Minh Cảnh sẽ dùng các mối quan hệ để giúp cô.

Thế là mỗi khi tham dự sự kiện, Sở Tích đều luôn mặc những chiếc váy dạ hội mới nhất của các nhãn hiệu cao cấp nhất, khiến không ít người nhìn thấy mà ngửa cả mắt. Có blogger thời trang từng soi đồ của Sở Tích mặc mỗi lần tham dự sự kiện, tổng kết lại một câu: Đồ nhà giàu xài sang.

Lúc trước cô từng diện rất nhiều mẫu của C, Sở Tích vuốt ve chất liệu chiếc váy trên người, cứ cảm thấy khác hẳn so với chất liệu của C.

"Cái váy này là anh mượn hả?" Sở Tích hỏi.

Phó Bạch đáp, "Stylist làm."

Sở Tích nghe thế thì hiểu ra ngay.

Trong giới luôn có người mới hoặc vô danh, ekip quản lý không đủ sức để mượn lễ phục từ các nhãn hiệu, vì thế sẽ tìm stylist thiết kế. Chiếc váy Sở Tích đang mặc bây giờ chắc chắn chính là hàng nhái của mẫu váy mới nhất năm nay của C.

Mặc lễ phục của stylist vô danh không có gì to tát, nhưng nếu mặc hàng nhái... Sở Tích cảm thấy khó chịu, không thể nào chấp nhận được.

"Em không muốn mặc cái này..." Sở Tích bĩu môi nhìn Phó Bạch.

Phó Bạch khó hiểu nhìn Sở Tích từ trên xuống dưới, "Bộ này đẹp mà, sao em lại không chịu mặc?"

Sở Tích lấy điện thoại ra tìm mẫu thiết kế của C trên sàn trình diễn cho Phó Bạch xem, chi tiết trên chiếc váy trên người Sở Tích thô ráp hơn hẳn so với hàng thật.

Phó Bạch nhìn ảnh, "... Mợ nó."

Anh ta tức đến chóng mặt, "Anh trực tiếp tìm stylist yêu cầu làm riêng, thấy bản thiết kế của cậu ta khá đẹp, ai ngờ lại là hàng nhái, tức chết đi được."

Mặc hàng nhái low không nói làm gì, nếu để bị phát hiện mình mặc hàng nhái, không những bị chế giễu toàn showbiz, trong giới thời trang xem trọng phong cách, sau này còn có thể đánh mất mấy tài nguyên thời trang.

Sở Tích ngồi trên sofa, nắm lấy tay mình, "Phải làm sao đây, ngày mai phải đi thăm đồ rồi."

Phó Bạch vò đầu bứt tóc, "Đề anh suy nghĩ, em đừng gấp. Đúng rồi, mấy bộ đồ trước đây của em có thể lấy ra ứng phó được không?"

"Chắc là không." Sở Tích lắc đầu, đồ của cô đa phần để bên tiểu khu Nam Tinh, lúc rời đi cô chỉ mang theo quần áo bình thường, không thể nào mặc đi thăm đồ được.

"Được rồi." Phó Bạch thở dài.

Sở Tích đứng dậy đi vào phòng trang phục, phòng làm việc của Phó Bạch có ký hợp đồng với vài người mẫu, nên có không ít quần áo trên kệ.

Sở Tích tiện tay lật vài bộ trong đồng đó, đột nhiên cô lấy ra một bộ,ướm lên người rồi hỏi Phó Bạch, "Anh thấy cái này thế nào?"

Phó Bạch nhìn cái váy trên người Sở Tích, sùng sốt một chút.

Chiều ngày hôm sau, tại thành phố Hải.

Thảm đỏ của lễ trao giải Kim Vũ ánh sáng rực rỡ, nhóm quay phim vác máy tác nghiệp bấm nút chụp không ngừng, tiếng fan hét chói tai liên tiếp vang lên. Phía bên tổ chức vô cùng thức thời, toàn bộ hành trình thảm đỏ đều được phát trực tiếp trên Weibo.

Từ trước đến nay, thảm đỏ luôn là đấu trường sắc đẹp của các ngôi sao nữ, thậm chí mỗi năm Kim Vũ còn có "giải thưởng trang phục đẹp nhất" dành tặng cho nghệ sĩ diện trang phục thảm đỏ tuyệt nhất. Vì thế các minh tinh đều hao tâm tốn sức, hy vọng mình sẽ được bình chọn, thậm chí hôm nay có cả mấy chương trình thời trang cùng lúc phát trực tiếp tại chỗ, để kịp thời phân tích thời trang dự thảm đỏ của các ngôi sao.

Thứ tự xuất hiện của Sở Tích nằm ở phía sau, trước cô có không ít nữ diễn viên đã chào sân, vài người ăn diện khiến cặp mắt mọi người đều tỏa sáng, nhất là tiểu hoa mới nổi được đề cử nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất - Nhạc San. Cô mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng được đặt may riêng của nhãn hiệu V, chiếc váy khiến mọi người sáng bừng đôi mắt, cả người toát lên vẻ ngọt ngào đậm chất thần tiên. Cô ta vừa xuất hiện ngay lập tức nhảy lên hot search. Vì thế thảm đỏ ngày hôm nay được các blogger thời trang bình luận rằng "giải thưởng trang phục đẹp nhất" là trận chiến thảm khốc nhất.

Chiếc xe màu đen tiến vào, MC giới thiệu người kế tiếp chính là người được đề cử giải nữ diễn viên xuất sắc nhất nhờ vào Người Phụ Nữ Của Đế Vương - Sở Tích.

Vừa nghe đến Sở Tích, màn hình bình luận vốn dĩ rất hài hòa bỗng chốc thay đổi ngay tức khắc.

[DM cô ta tới thật hả?!]

[Không phải đã đến rồi sao, còn đặc biệt xin chương trình bên kia cho nghỉ mà.]

[Mặt dày vô địch thiên hạ.]

[Coi chừng tới nay người ta lại được ảnh hậu đó.]

Nhóm fan Gạch ít ỏi của Sở Tích khi nghe cô chuẩn bị xuất hiện cũng bắt đầu bình luận, *[Sở Tích yên tâm bay, Gạch mãi luôn bên chị.]*

Mọi người, [...]

Tên fan gì mà quái quỷ thế này?

Cùng lúc đó, nhóm trực tiếp phân tích thời trang thảm đỏ cũng đã bắt đầu bình luận, blogger A nói: "Dựa vào phong cách thảm đỏ trước đây của Sở Tích, chắc chắn tới nay cô ấy sẽ mặc một chiếc váy màu sáng theo phong cách ngây thơ và ngọt ngào rồi."

Blogger B lại nói, "Thời trang thảm đỏ hôm nay của Nhạc San phải nói là vô cùng nổi bật, không biết Sở Tích sẽ thế nào? Nếu giống như mọi người nói là phong cách ngọt ngào vậy chẳng phải sẽ đụng hàng với Nhạc San hay sao? Thời trang thảm đỏ của Sở Tích trước giờ khá tốt. Lần này ai thắng ai thua thì nhìn là biết."

Blogger thời trang A cười trừ, "Ai thắng ai thua thì chưa biết, chỉ bằng chúng ta thử đoán xem giá trị bộ lễ phục của Sở Tích hôm nay có bao nhiêu chữ số, tin chắc cô ấy sẽ không làm chúng ta thất vọng đâu."

Bình luận, *[Sở Tích rút đi!]*

[Chỉ là một cái đề cử ảnh hậu rơm mà đòi đi so với Nhạc San hả? Ha ha ha ha.]

[Nhạc San đẹp muốn chết luôn, cái loại hàng lờn như Sở Tích thì dù có mặc váy đắt tiền cỡ nào cũng thua xa.]

[Thằng cha đại gia cũng chịu khó chi tiền ghê, chắc kỹ thuật trên giường dữ dội lắm nhì?]

Chỉ có nhóm Gạch vẫn kiên nhẫn bình luận, *[Sở Tích yên tâm bay, Gạch mãi luôn bên chị.]*, vừa nhỏ vừa yếu, lại không có sức chống đỡ.

Chiếc xe màu đen dừng trước thảm đỏ, cửa xe được nhân viên mở ra, một chiếc giày cao gót màu đen vững vàng giẫm xuống thảm đỏ.

Ổng kính quay từ dưới lên trên.

Mọi người bỗng chốc sững sờ.

Sở Tích nhìn một rừng ổng kính đen ngịt trước mặt, cô cắn môi, sau đó nở một nụ cười chuyên nghiệp, bắt đầu bước đi trên thảm đỏ.

Mọi người đều sợ ngây người.

Đây, đây là Sở Tích hả?

Đây đúng thật là Sở Tích.

Một chiếc đầm dây màu đen dài đến gối, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, chiếc váy ôm sát người làm hiện rõ cái eo thon nhỏ và bờ mông căng tròn, càng nhìn lên trên càng khiến mọi người không thể dời mắt nổi.

Váy đen làm tôn lên làn da trắng như tuyết, dây đeo mảnh và cổ áo được thiết kế hình chữ V khoe ra cánh tay mảnh khảnh của chủ nhân, cái cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo, bờ vai hoàn mỹ và cả... sự đầy đặn và đường rãnh chết người ở trước ngực.

Mái tóc ngắn của Sở Tích được vén ra phía sau, đôi môi được thoa son đỏ tươi. Cô cầm ví cầm tay, tự tin đối mặt với ổng kính.

Đây là lần đầu tiên cô mặc một chiếc váy mát mẻ như thế trước ổng kính, cô cứ nghĩ mình sẽ ngại ngùng, nhưng không ngờ lại bình tĩnh đến thế. Đây chỉ là một chiếc váy với kiểu dáng hết sức bình thường, không lộ hàng, lại không dung tục.

Thậm chí mấy blogger thời trang đều á khẩu không nói nên lời.

Thời trang thảm đỏ của Sở Tích từ trước đến giờ luôn bảo thủ, ngọt ngào đầy ngây thơ. Nếu gương mặt này không phải là gương mặt hồ ly ngây thơ thì có lẽ mọi người sẽ nghĩ ngờ không biết MC có gọi sai tên khách mời hay không.

Ngay lập tức có người làm ảnh so sánh, bên trái là Nhạc San mặc chiếc váy ngọt ngào đầy tiên khí, bên phải là Sở Tích mặc váy dây màu đen ôm sát người.

Không phải Nhạc San không xinh, không phải do váy áo của Nhạc San không đẹp, chẳng qua là khi đặt hai người cạnh nhau, ánh mắt của mọi người không nhìn được mà liếc sang bên phải.

"Đáng yêu" đứng trước mặt "gọi cảm", không thể chịu nổi dù chỉ một đòn.

Đồ mấy thím váy của Sở Tích của nhãn hiệu nào =))

Chương sau có người quăng luôn cả điện thoại vì... anh ghen ghen ghen mà =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Phải vỗ tay khen ngợi thợ quay phim, vì ông kính lại một lần nữa quay từ dưới lên trên rồi lướt qua toàn thân cô. Sở Tích thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi bước đi trên thảm đỏ, mỉm cười vẫy tay với nhóm quay phim hai bên.

Đoạn clip đi thảm đỏ của Sở Tích lập tức được chia sẻ trên Weibo, độ hot vượt lên cả bộ váy dạ hội đậm chất thần tiên của Nhạc San vừa mới được khen.

Sở Tích luôn mặc váy thần tiên kín cổng cao tường, chưa bao giờ cô mặc đồ hở hang. Nhưng hôm nay, cô lại xuất hiện trên thảm đỏ với chiếc váy hai dây màu đen ôm sát người. Điều khiến mọi người bất ngờ chính là, Sở Tích luôn xây dựng hình tượng ngây thơ bồng dung lại thoải mái hở bạo như thế, khuất sau những chiếc váy đậm chất thần tiên lại là một dáng người chuẩn như thế.

Gọi cảm nhưng không dung tục, mắt mẽ lại không hở hang, tự tin phô bày dáng người của bản thân, quan trọng nhất là cô làm toát lên sự quyến rũ của người phụ nữ.

#Dáng người của Sở Tích# lại được đẩy lên hot search, cuối cùng đứng vị trí thứ nhất.

Vừa nãy, trên màn hình còn ngập tràn bình luận mắng chửi Sở Tích chỉ có cái đề cử ảnh hậu dỏm mà không biết xấu hổ đến nhận giải, bây giờ đã hoàn toàn chệch sang hướng khác.

[Sở Tích đây á?!!!]

[Sao hôm nay Sở Tích lại mặc kiểu váy này vậy? Đâu phải phong cách bình thường của cô ta đâu trời.]

[Mẫu này của nhãn hiệu nào thế, váy vừa nhìn là biết mắc rồi.]

[Trời má nhìn ngực kia, nhìn khe ngực kia kia, làm mị cứ tưởng ngực bả lép không á!]

[Nhìn dáng người là biết hàng thật rồi, dáng ngon ghê. Máu mũi.jpg.]

[Eo thon quá má ơi, "điện nước" đầy đủ luôn, mị "cứng" luôn rồi nè.]

["Cứng" + 1]

[Cái kiểu váy ôm thế này chỉ cần dáng người hơi mũm mĩm xíu thôi là trở thành thảm họa ngay! Dáng người Sở Tích sao đỉnh thế này!]

[Một chút thịt thừa cũng không có luôn hu hu hu hu. Ghen tị quá đi!]

[Mặt cũng đẹp lắm chứ bộ, sau khi cắt tóc ngắn xong thì chất hẳn lên. Nhân tiện mị muốn tìm màu son của cô ấy!]

[Hình như tôi đã hiểu vì sao đại gia lỗ biết bao nhiêu tiền nhưng vẫn kiên nhẫn nâng đỡ cô ta rồi...]

[Mặt đẹp, dáng đẹp, nhìn mà muốn đ*...]

[Được rồi, mặc dù từng nói cái danh ảnh hậu rơm khiến người ta khinh bỉ, nhưng tối nay, ít nhất trong một giây này, mị là fan u mê body của Sở Tích.]

[Một giây này, mị là fan về ngoài, là fan u mê body của Sở Tích + 1]

[Hôm nay ngày đẹp, mị tuyên bố, từ giờ trở đi mị là fan của Sở Tích! Mị là người nông cạn thế đấy!]

Tất cả khách mời đã xuất hiện, "giải thưởng trang phục đẹp nhất" đêm nay của Kim Vũ đã bắt đầu tiến hành bình chọn. Tuy rằng trước đó có vài ngôi sao nữ diện váy khá xinh, chiếc váy của Nhạc San lại càng tỉ mỉ. Nhưng kể từ khi Sở Tích xuất hiện trên thảm đỏ, kết quả đã sớm định đoạt.

Đặc biệt là tấm ảnh trên thảm đỏ so sánh giữa Nhạc San và Sở Tích, mọi người đột nhiên hiểu ra, gọi cảm chính là kỹ năng chết người của phụ nữ.

Mấy blogger thời trang cũng chậm rãi lấy lại tinh thần, tiếp tục phân tích, mắt nhìn bọn họ khá gắt, chỉ cần nhìn lướt qua thôi đã có thể nhìn ra váy đó của nhãn hiệu nào, kiểu mới hay đã cũ. Nhưng chiếc váy được Sở Tích diện hôm nay lại khiến người ta không nhìn ra, hình như trên sàn diễn thời trang mới nhất cũng chưa từng nhìn thấy.

Nhưng dựa vào nhãn hiệu và giá cả của những bộ lễ phục trước đây của Sở Tích, lai lịch của chiếc váy này chắc chắn cũng không hề nhỏ. Blogger A đoán chiếc váy của Sở Tích là hàng đặt may riêng của nhãn hiệu C cao cấp. Blogger B lại đoán là mẫu mới nhất của G, toàn cầu chỉ có 5 bộ. Blogger C lại càng nói quá, bảo đây là hàng đặt trước của nhãn hiệu V.

Tất cả nhãn hiệu cao cấp đều bị mấy blogger thời trang lôi ra điểm danh, cái này là hàng đặt may riêng, cái kia là sản phẩm số lượng có hạn trên toàn cầu. Mọi người nghe thấy thế thì hai mắt bừng sáng, sôi nổi bình luận làm mình tỉnh vừa về vang lại vừa có tiền, giá tiền của một bộ lễ phục thôi còn hơn số tiền người bình thường một năm kiếm không ra.

Nhưng rốt cuộc thì tối nay Sở Tích mặc váy của nhãn hiệu nào thế?

Mấy blogger thời trang tìm kiếm theo suy đoán của mình, nhưng lại không tìm được bộ nào giống vậy. Nhưng có đôi khi càng tìm không ra thì người ta lại càng tò mò. Thế là bọn họ thề rằng tối nay nhất định phải tìm cho ra cái váy của Sở Tích từ đâu ra.

...

Lễ trao giải vẫn chưa bắt đầu, Sở Tích đi hết thảm đỏ thì vào phòng nghỉ ở hậu trường, từ xa đã nhìn thấy Nhạc San và người đại diện đứng cạnh nhau.

Hai người như đang nói gì đó, sắc mặt của Nhạc San không được tốt cho lắm.

Lúc trước, Sở Tích và Nhạc San không có quen nhau, nói chính xác hơn chính là lúc trước khi làm tình nhân cho người ta, hầu như cô đều không kết bạn với ai trong giới này. Sở Tích đang chuẩn bị về phòng nghỉ thì bỗng nhiên có người gọi cô lại.

"Chị Sở Tích."

Cô vừa quay đầu lại, đã thấy Nhạc San xách váy đi về phía mình, "Chị Sở Tích."

Sở Tích khẽ nhún mày.

Cô nhớ rõ Nhạc San lớn hơn cô hai tuổi, sao tự xưng lại gọi cô là chị.

Được rồi, thích gọi thì gọi, Sở Tích không thêm để ý mấy chuyện này, "Có chuyện gì không?"

Nhạc San lấy di động ra, "Chúng ta chụp một tấm tự sướng nha, em định lát nữa sẽ đăng Weibo."

Cô ta không chờ Sở Tích đồng ý đã mở máy ảnh lên, chọn chế độ tự sướng, rồi lại chọn màu.

Sở Tích không muốn chụp ảnh cùng cô ta, hai nữ nghệ sĩ cùng chụp ảnh với nhau, đặc biệt là hai người không quen nhau như bọn họ thì chắc chắn không có chuyện gì tốt, nếu không phải tranh ai đẹp hơn thì chính là chuẩn bị xây dựng hình tượng chị em.

Sở Tích tránh sang bên cạnh một bước, né tránh camera, "Không cần đâu, tôi không thích chụp ảnh."

"Được rồi." Nhạc San không để ý lắm, nhìn Sở Tích một lát bỗng nhiên lên tiếng, "Chị Sở Tích, hôm nay chị xinh quá."

Sở Tích cong môi nở nụ cười, "À, cảm ơn cô."

Nhạc San, "Là mẫu mới của C hả, đồ của bọn họ khó mượn lắm đấy. Lần trước em mượn không được, hâm mộ chị ghê."

"Không phải." Sở Tích lắc đầu, xoay người tìm Phó Bạch, sao anh còn chưa đến đón cô.

Nhạc San đứng bên cạnh cô, chân bỗng nhiên vấp một cái, ngã người về phía Sở Tích. Sở Tích hét hồn, vội đỡ lấy cô ta.

Cô cứ có cảm giác Nhạc San đang tìm gì đó trên người mình, "Cô không sao chứ?"

"À không sao, cảm ơn chị Sở Tích." Nhạc San đứng thẳng người dậy, bỗng nhiên cười một tiếng rồi đi.

Phó Bạch cầm áo khoác đi tới thì thấy Nhạc San rồi đi.

"Hai người quen nhau hả?" Phó Bạch tò mò.

Sở Tích khoác áo khoác anh ta đưa đến, lắc đầu trả lời, "Không quen."

"Đi thôi." Hai người đi đến phòng nghỉ.

Vì sợ trôi nổi nên Sở Tích không dám ăn tối, chỉ lấy ống hút uống miếng nước, sau đó lại phát hiện #Dáng người của Sở Tích# đang nằm trên hot search, vũng vàng đứng phía trên #Váy V cao cấp của Nhạc San#

Phó Bạch vui vẻ không thôi, "Tuy không mong chờ vào giải ảnh hậu, nhưng anh thấy chúng ta có thể mong chờ vào giải thưởng trang phục đẹp nhất."

Sở Tích ừ một tiếng, dáng vẻ có hơi đắc ý.

Cô không đi theo con đường gọi cảm, nhưng lâu lâu gọi cảm một lần cũng không tệ lắm.

Sở Tích lướt mấy Weibo có liên quan, bỗng nhiên nhận được một bài viết có gắn tag là #Thảm đỏ Kim Vũ#

Ai đã mua bài này, Sở Tích tò mò bấm vào, lúc nhìn thấy nội dung thì mặt đen như đất nòi.

"Thủy hậu"* Sở Tích xuất hiện trên thảm đỏ giải Kim Vũ với phong cách gọi cảm hở ngực, lễ phục Taobao quá low với giá 198 tệ."

*Ngôn ngữ mạng chỉ người nào đó quá cùi bắp, quá gà (trong trò chơi) hoặc làm trò cười thiên hạ, làm chuyện gì đó không được tốt, quá kém cỏi, người ta hay nói 太水. Thủy hậu: Ý chỉ giải ảnh hậu này chỉ là trò cười của thiên hạ.

Phía dưới tấm ảnh thảm đỏ cô ý bóp méo, còn đặt ảnh kiểu áo trên Taobao và đường link.

Bài báo Weibo được thuê viết này đã xuất hiện trong những đề tài có liên quan đến giải Kim Vũ. Bao nhiêu blogger thời trang tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không tìm ra chiếc váy của Sở Tích. Không ngờ bộ lễ phục này là từ Nghĩa Ô, mẫu cùng kiểu trên Taobao chỉ có 198 tệ?

Không thể nào, lễ phục thảm đỏ của các nữ nghệ sĩ luôn là biểu tượng khẳng định địa vị của mình, đẹp hay không rất là quan trọng, nhãn hiệu hoặc kiểu dáng mới hay cũ cũng thế. Những người nổi tiếng thì sẽ mặc nhãn hiệu cao cấp mùa mới nhất, tình cờ mặc một chiếc váy của mùa trước đó thôi cũng đã bị chê cười. Hiện giờ, lễ phục của MC hôn lễ thôi đã hơn một ngàn tệ rồi, làm gì có nghệ sĩ nào dám mặc đồ Taobao đi thảm đỏ, đặc biệt là người có đại gia làm tiền như Sở Tích.

Có người vẫn không tin, lấy kiểu váy Taobao kia so sánh với bộ váy trên người Sở Tích, phát hiện dù là chất vải hay thiết kế, tất cả đều giống nhau y đúc!

Không tìm được kiểu giống trong nhóm hàng hiệu, chỉ có hàng 198 tệ là có cùng kiểu.

Lễ phục 200 tệ của Sở Tích lại đứng đầu bảng tìm kiếm.

Bên dưới bài đăng Weibo bóc phốt trang phục của Sở Tích hết sức rõ ràng, bảo Sở Tích mặc lễ phục không đến 200 tệ đến dự thảm đỏ, low quá low, quả thật là sự sỉ nhục của thảm đỏ lần này.

Nhưng sự hạ hê ấy bất ngờ lại không thể gây xôn xao.

Vì mọi người vẫn còn đang đắm chìm trong khiếp sợ.

Hóa ra lễ phục đêm nay của Sở Tích... chỉ gần 200 tệ.

Biết bao blogger thời trang dự đoán tất cả các nhãn hiệu cao cấp, nhưng không ai ngờ chiếc váy của Sở Tích chỉ là một nhãn hiệu vô danh không biết tên, xuất xứ từ trang web thời trang Nghĩa Ô.

Chiếc váy rẻ tiền trên người người mẫu Taobao trông thật rẻ tiền, nhưng khi mặc lên người cô lại giống như đang trao cho nó một sinh mệnh mới, sáng lấp lánh.

Trên đời này luôn có người dù mặc quần áo mặc tiền thế nào cũng như hàng vỉa hè. Còn Sở Tích lại có thể mặc một chiếc váy 200 tệ nhưng lại mang đến hiệu quả 20 vạn tệ.

Dcnn cũng trâu bò quá đi!!!

Khách sạn Bulgari lớn nhất ở trung tâm thành phố Hải, bên trong phòng tổng thống của tầng cao nhất, Cố Minh Cảnh đứng trước cửa sổ nhìn cảnh thành phố lên đèn về đêm bên ngoài.

Mấy bữa nay, anh đang công tác ở thành phố Hải.

Điện thoại trong túi áo rung lên.

Anh lấy điện thoại ra xem, một người bạn gửi tin nhắn Wechat cho anh.

[Cô bé đáng thương đắc tội cậu hay là do cậu phá sản thế? Sao lại để người ta mặc cái váy có 200 tệ vậy?]

Cố Minh Cảnh cũng chẳng xa lạ cái biệt danh "cô bé đáng thương" này, đó là tên mấy người bạn anh đặt cho Sở Tích. Vì lúc trước anh đưa cô đi chơi, cô rất nhát gan, rõ ràng cô là người chưa bao giờ trải nghiệm những bữa tiệc hội thể này, đáng thương đi tò mò sau lưng anh, một bước cũng không dám rời. Sau này không biết ai nghĩ ra, bắt đầu gọi Sở Tích là "cô bé đáng thương".

Khá ít người biết chuyện của hai người, Cố Minh Cảnh cũng không nói với bạn bè.

Nhưng cái váy 200 tệ là sao?

Anh khó hiểu, nhưng bạn của anh nhanh chóng gửi cho anh mấy tấm ảnh.

Là ảnh thảm đỏ của Sở Tích lúc nãy.

Anh nhìn ảnh trên thảm đỏ, sững sờ một hồi rồi lờ mờ đoán ra.

Ngay sau đó, trong căn phòng cao nhất vang lên tiếng động như có ai đó quăng đồ.

...

Trợ lý Cao ở căn phòng dưới Cố Minh Cảnh một tầng, vốn dĩ ông đang vui vẻ làm spa, làm được nửa chừng lại nhận được cuộc điện thoại nội bộ, là của Cố tổng lâu trên gọi đến, bảo ông phải đi mua cho anh một cái điện thoại mới ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Đối mặt với bài viết rõ ràng được người mua nhằm bôi nhọ cô, Sở Tích giận đến nổi đau cả mẹ, sau khi Phó Bạch đọc xong thì mở miệng chửi tục ngay lập tức.

Váy 200 tệ thì sao? Váy 200 tệ ăn hết gạo nhà mấy người chắc?

Ban đầu hai người đều lo lắng không biết nên làm gì, chuyện này sẽ bị người ta cười thế nào. Nhưng khi mở Weibo lên thì khu bình luận đã trở thành thế này:

[Má ơi cái váy này có 200 tệ thôi á?! Bảo 20 vạn mị cũng tin nữa!]

[Xinh quá đi mất, hoàn toàn không giống kiểu váy 200 tệ mà.]

[Sở Tích trâu bò quá!]

Sở Tích, "?"

Phó Bạch, "Hình như không cần khâu quan hệ công chúng nữa rồi ㄟ_ㄟ"

Sở Tích, "..."

Không ngờ bài đăng Weibo được mua để bôi nhọ cô lại trở thành thế này.

Rốt cuộc là đối thủ ngu ngốc nào tự chạy sang nộp mạng vậy.

Đây rõ ràng là phe mình mà.

Lần đầu Sở Tích trải nghiệm phong cách gọi cảm vốn dĩ rất xinh đẹp, bộ lễ phục trông như hai mươi vạn nhưng thật ra chỉ gần 200 tệ càng khiến mọi người bất ngờ. Ảnh đi thảm đỏ khiến cư dân mạng điên cuồng, ngoại trừ ảnh đế và ảnh hậu ra, nó đã trở thành tiêu điểm trong lễ trao giải Kim Vũ tối nay.

Có người bảo Sở Tích diện váy 200 tệ đi thảm đỏ quá low. Nhưng bất ngờ thay, đa số mọi người lại không nghĩ thế, có lẽ mọi người đã mệt mỏi vì bị oanh tạc bởi giá tiền của những bộ váy áo của những nữ nghệ sĩ khác. Mỗi ngày đều bị tin tức ai mặc thiết kế cao cấp mấy chục, mấy trăm vạn tệ, fan

nhà ai bất mãn quay sang cắn ekip của thần tượng nhà mình vì dám để thần tượng mặc đồ quá rẻ, bỗng dưng xuất hiện một chiếc váy 200 tệ bất ngờ lôi kéo cảm tình của mọi người.

Không có gì là không thể cả! Không phải hàng fake, cũng không lộ hàng, trang phục cô mặc đường đường chính chính là hàng nội địa. Hiện nay khắp nơi luôn đề cao chính sách tiết kiệm, kiểu lễ phục này không giống với mấy kiểu chỉ mặc một lần rồi thôi, váy 200 tệ chẳng qua chỉ đang hưởng ứng chính sách tiết kiệm thôi mà? Có gì đáng để cười chứ?

Hơn nữa, có thể mặc một chiếc váy 200 tệ đẹp như thế cũng là bản lĩnh của người ta.

Thậm chí, cuối cùng có người chia sẻ ảnh trên thảm đỏ của Sở Tích, rồi khen đồng chí Sở Tích có thể bộc lộ phẩm chất tiết kiệm trong giới giải trí đầy xa hoa và lãng phí thế này.

Chiếc váy 198 tệ cùng kiểu với Sở Tích trên Taobao sau khi bị đào ra đã cháy hàng ngay lập tức. Mặc kệ các blogger thời trang đã cảnh cáo rằng nếu không có dáng người như Sở Tích thì chiếc váy này sẽ trở thành thảm họa, nhưng không thể nào ngăn được lòng quyết tâm phải thử một lần mới chịu hết hy vọng của các cô gái.

Không có gì ngoài ý muốn, Sở Tích chỉ là "kẻ qua đường" khi công bố giải ảnh hậu, sau đó cô lại nhận giải thưởng "trang phục đẹp nhất" của giải Kim Vũ.

Đêm đó, group chat Gạch của Sở Tích bỗng nhiên nhận được rất nhiều yêu cầu xin gia nhập nhóm.

"Có thể thêm mị không? Mị là fan u mê body Sở Tích nè."

Lễ trao giải kết thúc đã hơn mười giờ tối, Sở Tích ngồi xe do bên tổ chức sắp xếp quay về khách sạn.

Phía tổ chức giải thưởng Kim Vũ sắp xếp cho khách mời đến dự lễ đầu vào đây. Có vài nghệ sĩ ở tại thành phố Hải, sau khi tham gia lễ trao giải xong có thể trực tiếp về nhà, số nghệ sĩ còn lại được bên tổ chức lễ trao giải đưa đến khách sạn cao cấp Bulgari cách đó không xa để nghỉ ngơi.

Sau lễ trao giải, chủ đề gần như đã chuyển sang ảnh đế và ảnh hậu mới, #Lễ phục 200 tệ# của Sở Tích trên hot search đã lui hạng không ít.

Sở Tích đang nghe nhạc bằng tai nghe, Phó Bạch ngồi trước bỗng kích động nói với cô rằng hiện tại cô đã có fan rồi.

"Cái gì?" Sở Tích gỡ tai nghe ra.

Phó Bạch, "Group chat của fan, tên là Biệt đội Gạch, bây giờ đã được vài trăm người rồi."

Sở Tích, "..."

Cô lại đeo tai nghe vào.

Làm gì có tên FC của nữ nghệ sĩ nào tên là Gạch, Phó Bạch lại lừa cô rồi.

Hơn nữa, sao cô lại có fan chứ? Lúc trước fan của cô đều do ekip của Cố Minh Cảnh mua cho dùng để lừa mình dối người. Sở Tích không ngờ Phó Bạch lại dùng chiêu này, bắt đầu mua fan cho cô.

Mà mua cũng biết mua cái tên nào dễ nghe xiu, Sở Tích ngáp một cái, mặc xác anh ta.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn, cô vẫn mặc chiếc váy ban nãy, chỉ mặc thêm áo khoác ở bên ngoài. Vừa bước xuống xe, gió đêm lạnh lạnh thổi tới, Sở Tích không nhận được ôm cánh tay run lên.

Phó Bạch lấy thẻ phòng của Sở Tích và anh ta từ trong túi xách ra, buổi sáng bọn họ đã làm thủ tục nhận phòng, make up, làm tóc cũng đều làm tại khách sạn, bây giờ bọn họ vào thang máy, chuẩn bị quay về phòng nghỉ ngơi.

...

Trợ lý Cao xách điện thoại mới mua cho Cố tổng đứng ngay đầu đường của khách sạn, từ xa đã nhìn thấy bóng lưng quen thuộc.

Bóng lưng cô gái đằng trước sao lại giống cô Sở Tích thế?

Trợ lý Cao đang do dự có nên đi lên chào hay không, bỗng nhiên sững sốt vì nhìn thấy người đàn ông bên cạnh.

Đêm hôm khuya khoắt, trong khách sạn năm sao, một nam một nữ đi với nhau.

Trợ lý Cao ngir thấy có điều gì đó không ổn, lén lút đi sau hai người, nhìn bọn họ vào thang máy, ông vội nép vào tường như kẻ trộm.

Hai người kia xoay người lại, trợ lý Cao nhìn cánh cửa thang máy đang từ từ đóng lại, ông thấy mặt cô gái kia vô cùng rõ ràng.

Tóc ngắn, môi son, hình tượng khác hẳn so với lúc ở cạnh Cố tổng, nhưng dù có hóa thành tro thì ông vẫn nhận ra.

Tình nhân tiền nhiệm của Cố tổng - Sở Tích.

Lần trước sau khi bị mắng, trợ lý Cao không quan tâm đến tin tức của Sở Tích nữa. Ông đã là lão già bốn mươi không thể nào luôn chú ý đến tin tức xanh xanh đỏ đỏ trong giới giải trí được. Lúc trước đều là vì Cố tổng. Bây giờ Cố tổng không cần nữa, nên ông không hề biết tới nay Sở Tích tham gia lễ trao giải Kim Vũ.

Trợ lý Cao nhớ đến người đàn ông đi cùng Sở Tích vào thang máy, lòng loạn cả lên.

Nữ nghệ sĩ có đại gia chống lưng là chuyện hết sức bình thường, không ít nam nghệ sĩ cũng có đại gia. Sau khi chia tay đại gia này sẽ tìm đại gia khác cũng chả phải chuyện gì ghê gớm.

Trong chớp mắt, trợ lý Cao cảm thấy mình đã thông suốt vài chuyện, bảo sao cô Sở Tích lại dứt khoát chia tay khi kết thúc hợp đồng với Cố tổng, bảo sao cô ấy không thêm trang sức và túi xách mà Cố tổng mua tặng, hóa ra đã tìm được người mới tốt hơn.

Không lẽ "kế nhiệm" này tìm được lúc vẫn còn ở bên Cố tổng? Bỗng nhiên trợ lý Cao lại có cảm giác tủi thân vì Cố tổng nhà mình bị cấm sùng. Là Cố tổng của ông không đủ đẹp trai hay không nhiều tiền? Người đàn ông vừa nãy trông cũng thường thôi, có gì hơn Cố tổng của ông chứ!

Thật quá đáng!

Thế là khi Cố Minh Cảnh nhận được điện thoại mới, anh phát hiện trợ lý của mình còn bức bối hơn cả mình...

"Có chuyện gì? Nói đi!" Cố Minh Cảnh hờ hững đốt một điếu thuốc.

Lúc đầu anh định gọi điện báo xóa hết những tấm ảnh đi thăm dò của Sở Tích ở trên mạng, muốn chạy thẳng đến hiện trường trao giải kéo Sở Tích đi thay đồ, rồi chất vấn cô tại sao lại ăn mặc như thế. Cuối cùng anh bình tĩnh lại, Sở Tích chẳng qua chỉ là tình nhân cũ của anh, anh lo chuyện này làm gì. Quan hệ giữa hai người chỉ là quan hệ theo nhu cầu nam nữ, anh cũng chẳng có ý gì với cô.

Chỉ là một ả tình nhân, ăn mặc gọi cảm thì có liên quan gì đến anh, dù cô có đi thuê phòng với ai thì anh cũng mặc kệ,

Cố Minh Cảnh tự nhủ với bản thân như thế, sau đó yên lặng rút hai hơi thuốc.

Anh không thường hút thuốc, thỉnh thoảng sẽ làm một điếu. Hai năm nay lại càng ít hút. Lúc mới quen Sở Tích, mỗi lần cô ngửi thấy mùi thuốc lá sẽ bị ho, sau đó anh cũng không thuốc trước mặt cô nữa.

Trợ lý Cao không ngờ Cố tổng lại nhận ra mình có tâm sự, ông nhìn Cố tổng một lát, sau đó kể lại chuyện vừa nãy dưới sảnh khách sạn.

Trong lúc kể, ông thêm mắm dặm muối, kể rằng ông gặp cô Sở trước khách sạn, thấy cô nắm tay một người đàn ông đi vào thang máy, hai người cười cười nói nói, trông giống như đang đi thuê phòng.

Cố Minh Cảnh nghe hết câu chuyện, ngón tay khẽ run lên, tàn thuốc rơi khắp quần áo.

Trong phòng khách sạn, Sở Tích tẩy trang và tắm rửa xong xuôi, quần khăn tắm bước ra.

Phó Bạch ở phòng khác, vừa nãy anh ta gọi cho cô nói rằng dịch vụ spa của khách sạn này khá tốt, hỏi cô có muốn gọi spa không.

Sở Tích nhìn bảng giá tiền mà lòng đau như cắt, ban đầu định không gọi, nhưng Phó Bạch nói rằng tất cả chi phí của nghệ sĩ đều được bên tổ chức giải Kim Vũ bao hết, nghe thế Sở Tích mới chịu gọi.

Mấy ngày nay huấn luyện trong quân đội nên cô gầy đi hẳn, vừa nãy lúc tắm còn thấy người mình bắt đầu có cơ rồi.

Ngày mai bay về thành phố B, hôm sau nữa lại phải quay về doanh trại huấn luyện, tối nay thư giãn một chút cũng tốt.

Cô từ phòng tắm bước ra, cửa phòng vang lên vô cùng gấp gáp, không hề hợp với trình độ phục vụ của một khách sạn năm sao.

Nhưng Sở Tích không để ý lắm, nghĩ là nhân viên spa đã đến, cô trả lời "đến ngay" liền mang dép đi ra mở cửa.

Cô mở cửa với nụ cười trên môi, nhưng khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa, nụ cười bỗng chốc biến mất, cô lùi về sau mấy bước.

Cửa vừa mở ra, đôi mắt Cố Minh Cảnh không nhìn được mà nhìn vào trong phòng, giống như đang tìm xem có còn người nào khác hay không.

Khách sạn, người phụ nữ quần khăn tắm đứng trong phòng, người đàn ông đêm hôm chạy đến đây với gương mặt lạnh lùng ở ngoài cửa.

Trong tình cảnh này, không biết tại sao Sở Tích lại có cảm giác như bị đại gia tiền nhiệm bắt gian.

Nhân viên spa đã đến, cô ấy đẩy chiếc xe nhỏ nhìn đôi nam nữ đang giằng co trước cửa, "Xin hỏi, có phải cô Sở gọi phục vụ không ạ?"

"Không cần." Cố Minh Cảnh đi vào phòng, đóng cửa lại một cái rầm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Nhân viên spa đẩy chiếc xe nhỏ đến, nhìn đôi nam nữ đang giằng co trước cửa, "Xin hỏi, có phải cô Sở gọi phục vụ spa đúng không ạ?"

"Không cần." Cố Minh Cảnh vào phòng, đóng cửa lại một cái rầm.

"Cố Minh Cảnh! Cố Minh Cảnh anh làm gì đấy! Mau thả tôi ra!"

Cố Minh Cảnh nắm lấy cổ tay Sở Tích đi một vòng quanh căn phòng, nhưng không phát hiện có người nào khác.

Tay Sở Tích bị anh bóp đau, cô hung hăng giãy ra nhưng sức lực có hạn, cô giống như chú gà con mặc người làm thịt.

Trong phòng không có ai, Cố Minh Cảnh thở phào một hơi, lực trên tay Sở Tích cũng nhẹ hơn.

Sở Tích thuận thế giật cổ tay mình ra khỏi tay anh, lớn tiếng, "Làm gì thế? Anh điên rồi hả?"

Cố Minh Cảnh quay đầu nhìn Sở Tích đang hô to gọi nhỏ với anh.

Ngoan ngoãn ở bên anh hai năm, đến bây giờ anh không hề biết tính tình cô lại như thế.

Tính tình khá chất ấy chứ, trước mặt anh thì mờ không nổi cái nắp chai, vừa xoay lưng đi đã tay không chặt gạch.

Tất cả đều là giả, hóa ra ngoan ngoãn, vâng lời đều là giả cả. Vừa chia tay một cái, liền lộ bản tính ra ngay.

Cố Minh Cảnh cảm thấy lòng mình như trào dâng một sự phẫn nộ vì bị lừa dối, bỗng nắm lấy cằm Sở Tích, mặc cho cô phí sức kéo tay anh ra, anh nở nụ cười lạnh lùng, "Hai năm nay đúng là làm khó em rồi, mở miệng ngậm miệng là "anh Cố", ba chữ "Cố Minh Cảnh" cũng thuận miệng lắm nhỉ?"

"Tôi quả thực nhìn không thấu em đấy, Sở Tích." Ngón tay cái của anh lướt bên môi cô, nhẹ nhàng vuốt ve, "Em không sợ tôi sẽ tức giận sao?"

Sở Tích đương nhiên là sợ anh tức giận rồi, anh chưa từng tức giận với cô, nhưng cô đã từng nhìn thấy anh trút giận lên người người khác đáng sợ thế nào. Bây giờ hợp đồng giữa hai người đã kết thúc, cô không muốn mình bị yếu thế, mặc cho giọng nói vẫn còn đang run rẩy, trừng mắt nói với Cố Minh Cảnh, "Cố Minh Cảnh, hợp đồng giữa chúng ta đã hết hạn."

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, "Đúng là hết hạn, nhưng bây giờ ông chủ cũ của em phát hiện mình bị lừa thì phải làm gì?"

Cả người Sở Tích lạnh lẽo.

Cô ở bên anh hai năm, luôn tận tụy đóng vai tình nhân nhỏ dịu dàng, ngoan ngoãn. Lúc trước Cố Minh Cảnh để mắt đến cô cũng là do hình tượng hoa trắng nhỏ ngây thơ mà công ty quản lý cũ đã xây dựng cho cô. Cô không thể bỏ qua cơ hội này nên đương nhiên cũng sẽ không nói cho anh biết đó chỉ là hình tượng của mình, anh thích kiểu nào thì cô sẽ diễn kiểu đó cho anh xem.

Sở Tích nghĩ hợp đồng đã kết thúc thì cô và anh sẽ không còn dây dưa nữa, nhưng không ngờ lại bị anh tóm lấy không buông.

Đúng vậy, cô đã sơ suất, người trước mặt chính là nhà tư bản ăn thịt người không nhà xương, dù nhiều tiền nhưng khi đối mặt với lợi ích thì vẫn tính toán chi li, biết mình bị lừa dối hai năm liền, lại bị một người phụ nữ giả tạo nịnh nọt hai năm, sao anh có thể từ bỏ.

Giống như trước đó, cô nghĩ theo anh hai năm tốt xấu cũng có chút tình cảm, kết quả lại bị người ta cảnh cáo đừng nghĩ đến những thứ không thuộc về mình.

Mũi Sở Tích cay cay, thút tha thút thít, sau đó nước mắt không ngừng rơi xuống.

Từng giọt, từng giọt nước mắt chảy xuống gương mặt trắng nõn, rơi lên cánh tay đang bóp chặt cằm cô.

Tay Cố Minh Cảnh ướt ướt, nhú mày nhìn nước mắt cô, "Em khóc gì chứ?"

Sở Tích không nói gì, chỉ biết khóc sụt sùi.

Cố Minh Cảnh đột ngột xuất hiện khiến cô nhớ đến chuyện mình làm tình nhân hai năm đã bị báo ứng mắc bệnh nan y, thời gian chỉ còn lại nửa năm.

Cố Minh Cảnh bị Sở Tích khóc lóc đến bức bối, anh buông tay ra.

Cô dùng mu bàn tay lau nước mắt, hít hít cái mũi đỏ ửng vì khóc, sau đó nhìn thẳng vào mắt Cố Minh Cảnh, nức nở nói, "Tôi lừa anh đấy, thì sao?"

Sở Tích vừa khóc vừa nói, "Bên anh hai năm đều là giả vờ cả, tất cả đều là giả dối, anh thích con gái thế nào thì tôi giả vờ thế đó, anh nói sao thì tôi nghe vậy, trước mặt thì anh thấy tôi cười với anh, nhưng thật ra tôi thường nằng sau lưng anh. Tôi không muốn làm tình nhân của anh một chút nào, không muốn đi ăn cơm với anh, không muốn lên giường với anh. Lúc anh không có ở nhà chính là thời gian tôi vui vẻ nhất. Anh tốt với tôi là vì anh xem tôi như một món đồ chơi không biết làm trái ý anh, vui thì khen vài câu. Anh dựa vào đâu mà nghĩ tôi muốn làm bà Cố? Anh đừng có mà tưởng bở, làm đồ chơi cho anh hai năm, dựa vào đâu mà tôi phải hy sinh cả đời này nữa? Anh thích cười ai thì cười, thích bao nuôi ai thì cứ việc bao nuôi, không liên quan gì đến tôi cả!"

Sở Tích nói xong, nấc lên vài cái, nhìn Cố Minh Cảnh đáng sợ trước mặt, đôi mắt khóc xong vừa đỏ vừa sưng như con thỏ, "Tôi không sợ anh, tôi biết bây giờ anh rất tức giận, anh đánh chết tôi hay bóp chết tôi cũng được, tôi không sợ đâu hu hu hu..."

Trước sau gì cũng chết, thay vì chết vì ốm đau dần vặt, không bằng bây giờ được chết một cách sáng khoái.

Cố Minh Cảnh nghe cô nói thế quả thật chỉ muốn giết chết người phụ nữ to gan trước mặt này. Nhưng nghe tiếng cô khóc, anh lại không giận nữa.

Vừa sợ đến bật khóc, vừa thăm dò giới hạn của anh, như sợ anh sẽ bỏ qua cho cô.

Thật là thú vị.

Sở Tích cứ nghĩ Cố Minh Cảnh sẽ nổi trận lôi đình, cô nhắm mắt chuẩn bị chờ chết, ấy thế mà anh lại bật cười thành tiếng.

Cô nghe tiếng cười của anh, cả người rùng mình, mở to mắt lùi về sau vài bước, sợ hãi nuốt nước miếng, "Anh, anh cười gì hả?"

Cố Minh Cảnh áp sát xuống, cúi đầu ngửi mùi hương sau khi tắm trên cơ thể cô, "Em nói xem?"

...

Ngày hôm sau, trên chuyến bay từ thành phố Hải quay về thành phố B, tiếp viên hàng không đưa bữa ăn đến, Sở Tích cầm cái nĩa ghim đồ ăn trong hộp cơm, sau đó ghim một miếng gừng bỏ vào miệng, mặt không đổi sắc mà nhai.

Phó Bạch không nhịn được bèn hỏi, "Em sao thế? Từ sáng đến giờ cứ thấy em mắt hờn mắt vía? Ai bỏ bùa em rồi hả?"

Sở Tích "Hà" một tiếng, lấy lại tinh thần mới nhận ra mình vừa ăn phải gừng, vội vàng nhả ra.

"Không, không có gì." Cô lau miệng, sau đó bung ly nước lên uống cho nhạt mùi trong miệng bớt.

"Không có gì thật chứ?" Phó Bạch không tin hỏi lại.

Sở Tích nhớ đến chuyện tối qua, tự nhủ rằng chẳng qua chỉ là chuyện của những người trưởng thành, cô cũng không phải cô gái ngây thơ gì, ngoại trừ đáng đi hơi khác một chút thì mọi thứ vẫn ổn, vẫn ổn cả.

Ban đầu cô cứ nghĩ mình sẽ không sống nổi qua đêm qua, không ngờ lại bình an sống đến sáng ngày hôm nay.

Sở Tích bỗng có một loại cảm giác thỏa mãn khó nói trong lòng.

Lúc trước cô ký hợp đồng tình nhân, mỗi lần lên giường đều là giao dịch, mấy lần đầu cô chỉ thấy đau ghê gớm, nhưng lại không dám nói với anh rằng cô đau, chỉ có thể nhẫn nhịn, ngày hôm sau nằm cuộn trong bồn tắm với cơ thể đầy dấu vết, ôm lấy đầu gối mà khóc, cảm thấy nhục nhã.

Về sau càng làm nhiều hơn, cô cũng dần chết lặng, chỉ xem nó như một nhiệm vụ, làm tình nhân thì đương nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ của ông chủ.

Chỉ có tối hôm qua, cô không phải là tình nhân của anh, giữa bọn họ không có bất cứ giao dịch nào, hai bên đều bình đẳng như nhau. Mặc dù cô vẫn ở thế yếu, nhưng lúc trước, những lúc không nhịn được cô chỉ có thể cắn góc chăn hoặc cắn tay mình, nhưng hôm qua là lần đầu tiên cô dám cắn anh, để lại trên bả vai của anh vài dấu răng.

Coi như tình một đêm vậy, không cần suy nghĩ nhiều, Sở Tích tự nhủ với bản thân, sau đó cô kéo màn che cửa sổ xuống, chuẩn bị ngủ bù một giấc cho tối qua.

Nhưng trước khi ngủ, cô lại nhớ đến những lời mình nói với anh tối qua.

Cô nghĩ mình sẽ chết, kết quả cả người đều an toàn, không lẽ Cố Minh Cảnh cứ thế mà bỏ qua cho cô?

Hoặc là do anh nguy trang quá tốt, ngoài mặt thì giả vờ không thèm để ý, nhưng trong lòng lại đang tìm cách đẩy cô vào chỗ chết.

Sở Tích tâm sự trùng trùng.

Phó Bạch ngồi bên cạnh xem điện thoại, nói với cô mấy câu, nhưng Sở Tích đang có tâm sự nên không nghe rõ, chỉ đáp lại lung tung vài câu "ừ".

Sở Tích ngủ suốt hai giờ bay, sau khi máy bay hạ cánh, Phó Bạch đi lấy hành lý, Sở Tích đeo kính râm đi ra ngoài trước.

Mấy người xung quanh đều vội vàng vàng nên không ai nhận ra cô.

Sở Tích đi thẳng đến cửa sân bay, đang định tìm chỗ chờ Phó Bạch thì bỗng nhiên có người gọi tên cô.

"Sở Tích!"

Ai gọi cô thế?

Cô quay đầu nhìn theo hướng giọng nói phát ra, bỗng nhiên nhìn thấy một nhóm người sau lưng mình.

Có nam có nữ, khoảng chừng mười người, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười nhìn cô, sau đó riu ra riu rít chạy sang chỗ cô.

Ban đầu cô chỉ cảm thấy kỳ lạ, nhìn sang thì bỗng nhiên nhìn thấy trong tay mấy người đó lại cầm mấy viên gạch.

Vừa nhìn thấy gạch cô bỗng giật mình, nụ cười trên mặt bọn họ cũng trở nên dữ tợn hơn trong mắt cô.

Mười mấy người nhe răng cười tranh nhau chạy về phía cô, trong đó còn có người cầm gạch trong tay.

Sở Tích kinh hoàng.

Đây là người do Cố Minh Cảnh phái tới sao, thành phố Hải không thể ra tay, đến địa bàn mình liền xông cuồng, gọi một đám người đứng trước cửa sân bay chờ cô, tay cầm gạch muốn đập cô chết tươi trước mặt mọi người.

Má, ác quá rồi đó!

Chạy mau!

Sở Tích nắm chặt túi xách, liều mạng chạy bán sống bán chết.

Mười mấy người kia không ngờ Sở Tích vừa nhìn thấy bọn họ đã ngơ ngác, đá thể còn chạy nhanh hơn cả thỏ. Cả đám ghen hòng nhìn, sau đó thấy bóng lưng sắp sửa mất hút của Sở Tích mới phản ứng lại. Bọn họ đứng đợi cả buổi sáng mới đợi được người, sao có thể để cô chạy được, thế là cầm gạch đuổi theo.

"Sở Tích đừng chạy!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Sở Tích nghe thấy câu "Sở Tích đừng chạy" kia dọa đến phát sợ, cô lại càng chạy nhanh hơn.

Sắp khóc đến nơi rồi.

Rốt cuộc là cô đã gây ra tội ác tày trời gì thế? Sao lại có anti fans cầm gạch đứng chờ phang cô ở sân bay thế này!

Sở Tích đang chạy, phía trước bỗng nhiên xuất hiện vài người mặc đồng phục an ninh của sân bay, họ cầm dùi cui và gậy sắt chạy ra chặn đường.

Sở Tích đành phải dừng lại, cô lớn vẫy rồi nhưng đây là lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là trước có hổ dữ sau có truy binh.

...

Phòng cảnh sát ở sân bay, vì trị an xã hội khá tốt nên nửa năm nay không có một bóng người xuất hiện, nhưng trong nháy mắt lại trở nên rộn ràng tấp nập, hơn mười mấy người ồ vào, đến nỗi không đủ ghế để ngồi.

Mười mấy người chen chúc một chỗ, riu ra riu rít nói không ngừng, thỉnh thoảng còn nhìn về phía đối diện, vẻ mặt đầy phấn khích.

"Ồn ào cái gì mà ồn ào, yên lặng cho tôi!" Chú cảnh sát mặc đồng phục cầm giấy tờ bước ra.

Mấy người đang nhón nháo, nghe chú cảnh sát quát lên thì im bặt, đồng loạt cúi đầu giống hệt mấy chú chim non ngoan ngoãn.

Trong phòng, đương sự là Sở Tích ngồi đối diện với chú cảnh sát đang ghi chép, yếu ớt và bất lực bày tỏ quan điểm của mình:

Chính là hối hận, vô cùng hối hận.

Cảm thấy có lỗi, vô cùng có lỗi.

Làm sao mà cô biết được đám người cầm gạch đứng chờ cô ở cửa sân bay chính là fan của mình chứ?!

Cô có fan đó!

Cô có fan đến đón cô đó!

Không phải là người do Cố Minh Cảnh thuê đến đánh cô, cũng không phải anti fan cầm gạch đến phang cô, mà là fan chân chính đến sân bay đón cô!

Đều tại lúc trước quá thâm, dẫn đến việc fan đón ở sân bay như mấy nghệ sĩ khác cũng khiến cô hết cả hồn.

Chỉ là mấy cục gạch kia có hơi đáng sợ.

Hóa ra lời Phó Bạch nói với cô lúc còn ở trên máy bay chính là chuyện nhóm fan tổ chức đón cô tại sân bay, nhưng lúc đó Sở Tích đang có tâm sự, chỉ nghe thoáng qua rồi thôi. Phó Bạch lại tưởng cô nghe rồi, sau khi xuống máy bay mới yên tâm để cô ra ngoài một mình, còn anh ta thì đi lấy hành lý. Kết quả vừa kéo hành lý ra lại nghe thấy người ta đang bàn tán ở bên ngoài có trò hay.

Một cô gái mang kính râm chạy trốn chết đường trước, mấy người vác gạch chạy phía sau đuổi theo.

Sau khi Phó Bạch nhìn thấy, "..."

Cảnh tượng này cũng đã thu hút sự chú ý của lực lượng an ninh sân bay theo dõi bên trong, cứ nghĩ là có vụ án lớn, nên lập tức cho người ngăn lại.

Sau đó mọi chuyện thành ra thế này.

Cảnh sát ghi lại lời khai của Sở Tích, sau đó hoàn thành lời khai của nhóm fan, cuối cùng rầu rĩ nhìn đồng gạch trong góc nhỏ, đốt thuốc.jpg

Cứ tưởng là hung khí gây án, kết quả mấy người nói với tôi không phải gạch thật, chỉ là vật dùng để đón sân bay của fan?

Bây giờ nhìn kỹ, không giống mấy cục gạch bình thường cho lắm.

Cục gạch này được làm khéo léo hơn, đẹp hơn gạch bình thường nhiều, đồng thời một mặt được mài bình thường, một mặt đã được mài nhẵn nhụi.

Nghe nói mặt được mài nhẵn nhụi đó là do fan làm để đem đến cho Sở Tích ký tên.

Đại diện nhóm fan giải thích rất rõ ràng, chứng minh cái này không phải là hung khí, hôm nay bọn họ mang gạch đến chỉ muốn để Sở Tích ký tên lên vật dùng để đón sân bay thôi.

Nhưng bên cảnh sát vẫn giữ vững thái độ.

Làm gì có fan của nữ nghệ sĩ nào lại dùng gạch để làm vật đón thần tượng! Đặc biệt là nữ nghệ sĩ xinh đẹp, dịu dàng trước mắt này, mấy người coi bọn tôi là đồ ngốc hả?!

Sau đó, đại diện nhóm fan phải cho cảnh sát xem video Sở Tích tay không chặt gạch trong điện thoại, đồng thời giải thích với cảnh sát rằng, có rất nhiều bạn fan vì cái clip này mới gia nhập fandom, thế cho nên bọn họ dùng gạch để làm vật đón sân bay.

Cảnh sát, "..."

Tôi cũng bó tay với mấy người lun!

"Được rồi." Cảnh sát ghi lời khai xong thì đi ra ngoài, nói với nhóm fan giống như thầy chủ nhiệm la rầy bọn học sinh tiểu học, "Cũng may là không có chuyện gì xảy ra, tạm tịch thu ba cái gạch đón sân bay gì gì đó, chuyện này không có lần sau đâu đấy!"

Nhóm fan vừa nghe gạch đón sân bay bị tịch thu, theo bản năng mà la lên, nhưng gặp ánh mắt nghiêm khắc của chú cảnh sát, lập tức ngậm miệng ngay.

Nhận được lệnh có thể rời đi, nhóm fan giải tán như chim vỡ tổ.

Sở Tích xin lỗi cảnh sát xong cũng rời đi.

Nhìn fan đang đứng chờ cô ở bên ngoài.

Tuy là một trận nhảm lẫn âm ỉ, nhưng may mà không có chuyện gì xảy ra, so với chuyện đón sân bay gây náo loạn sân bay của vài nghệ sĩ nổi tiếng khác, chỉ có mười mấy fan đến đây tiếp đón thôi cũng đủ khiến Sở Tích cảm động không thôi.

Tuy gạch tiếp đón bị tịch thu, nhưng Sở Tích vẫn ký tên lên vở và áo thun của mỗi người, cùng họ chụp ảnh chung, sau đó dặn dò, "Vật dùng tiếp đón đó nguy hiểm quá, về sau cũng không cần mang theo đâu."

"Dạ được." Nhóm fan liên tục đồng ý, "Cảm ơn Tích bảo."

"Tích bảo chị tốt quá đi."

"Có phải ngày mai chị quay lại doanh trại rồi không? Tích bảo cố lên."

"Thăm đồ ở giải Kim Vũ siêu đẹp luôn!"

"Tích bảo, em thích chị lắm." Có fan bày tỏ với cô.

Sở Tích nghe thấy hai chữ "Tích bảo", nhin không được mỉm cười.

Nghe mới đáng yêu làm sao, nếu như bỏ qua mấy cục gạch kia.

"Tôi cũng rất quý mọi người, cảm ơn mọi người đã thích tôi, cảm ơn rất nhiều, bái bai ~" Sở Tích ra mắt đã hơn hai năm nhưng đây là lần đầu tiên được fan đi đón sân bay, cô vui đến suýt nữa đã nhảy cẫng lên, vừa đi vừa quay lại vẫy tay chào tạm biệt fan mình.

Cảnh tượng fan đuổi theo thần tượng ở sân bay hôm nay đã bị rất nhiều người chụp lại, tối đó, #Sở Tích bị rượt ở sân bay# đã leo lên hot search.

Mọi người không lạ gì chuyện fan đi đón sân bay, nhưng lúc bọn họ xem clip, thấy Sở Tích bị một đám người vác gạch đuổi theo thì giật cả mình.

Không lẽ anti fan đã nâng cấp đến trình công kích người thật rồi sao? Sở Tích dù có không được yêu thích đi nữa thì cũng không đến nỗi bị anti fan vác gạch truy sát chứ, đúng là quá đáng mà.

Mọi người đang định xả giận thay Sở Tích, kết quả sau khi xem hết giải thích mọi chuyện thì ngậm ngẩn cả người.

"..."

Hóa ra gạch là vật tượng trưng cho fandom của Sở Tích.

Cầm gạch đi đu thần tượng, sau đó dọa chính chủ phải bỏ chạy.

Quần chúng ăn dưa sau khi biết chân tướng sừng sốt một hồi, sau đó...

Ha ha ha ha, trời má sao lại hài hước đến thế!

[Trời ơi cười chết mất, ha ha ha ha, từng thấy tặng hoa quả, tặng rau dưa, tặng búp bê, tặng hoa, nhưng tặng gạch là lần đầu tiên mị thấy đó, fans nhà ai mà ngốc nghếch thế này!]

[Đợt trước không phải Sở Tích tay không chặt gạch trong chương trình sao? Hình như tên fandom của cô ấy cũng gọi là Gạch, vật tượng trưng cũng là gạch ha ha ha ha ha.]

[Lần đầu tôi biết có fandom của sao nữ tên là Gạch, vật tượng trưng cũng là gạch đó, má cười chết mất!]

[Ai không biết chắc tưởng anti fan đó.]

[Sở Tích bị dọa cho chạy luôn kìa ha ha ha.]

[Vừa xuống máy bay đã nhìn thấy một đám người cầm gạch đợi sẵn, gặp tôi tôi cũng chạy ha ha ha ha ha.]

[Chắc là tưởng anti fan nên mới sợ như thế, Sở Tích luôn bị máng đến thê thảm mà.]

[Hồi xưa Sở Tích có hơi tự tìm đường chết, nhưng chương trình hiện giờ đã tiến bộ rất nhiều, mong mọi người xem "Trái Tim Dừng Cảm nha!"]

[Đúng là kiên quyết theo đuổi idol luôn.]

[Trời ạ, Sở Tích vậy mà cũng có fan đón sân bay luôn.]

[Làm sao đây? Đáng yêu quá đi, muốn nhập hộ khẩu làm fan Sở Tích quá.]

[Muốn nhập khẩu fan + 1]

[Bạn muốn nhập khẩu ở trên ơi, chỉ cần bạn muốn làm Gạch, chúng ta liền kết bạn.]

...

Meme Sở Tích bị fan cầm gạch đuổi theo ở sân bay nhanh chóng ra lò.

Kèm theo lời dẫn, "Chỉ cần mị chạy nhanh thì mọi người không đuổi kịp mị."

Hoặc là, "Cầm gạch truy sát."

Chễm chệ trên hot search cả đêm.

Sở Tích ngơ ngác.

Lúc trước khi còn quen Cố Minh Cảnh, mấy hot search của cô đều mua bằng tiền, sao bây giờ không cần mua mà lại cứ lên hoài.

Cố Minh Cảnh.

Vừa nghĩ đến anh là cô lại bắt đầu đau đầu.

Ngày hôm sau, sau khi nghỉ phép 3 ngày, Sở Tích đã quay trở lại doanh trại. Tiểu đội trưởng Lưu còn dẫn theo năm vị khách mời nam xếp hàng chào đón cô.

Sở Tích rời đi ba ngày, khán giả xem trực tiếp ba ngày qua bắt đầu cảm thấy chương trình thiếu thiếu khi không có cô. Mấy người luôn miệng ồn ào muốn xem "Trái Tim Dừng Cảm" không có Sở Tích đã được như ý muốn. Mỗi ngày đều bình luận bảo không có Sở Tích chương trình trở nên thanh tịnh hơn. Kết quả, tỉ suất người xem khiến bọn họ nhận ra, ba ngày không có Sở Tích, số lượng người xem chương trình đã giảm đi nhiều. Tổ chương trình ngày ngày lo lắng, mong ngày mong đêm suốt ba ngày, cuối cùng cũng đợi được Sở Tích quay về.

Hôm nay Sở Tích vừa quay về, tỉ suất người xem trực tiếp bỗng chốc tăng vèo vèo.

Trong ống kính, Sở Tích trắng trẻo giống như một đóa hoa nhỏ, đứng giữa nhóm người trông khá vui mắt.

[Rốt cuộc Sở Tích cũng trở về rồi!]

[Tạo hình trên thảm đỏ Kim Vũ đã trở thành ảnh nền điện thoại của tôi, trời ơi đẹp quá hu hu hu hu.]

[Sở Tích có thể dừng về được không! "Bản không Sở Tích" tôi đang xem hay mà!]

[Dựa vào đâu mà Sở Tích không được trở về hả? Mấy bữa nay không có cô ấy, tỉ suất người xem trực tiếp thấp thế nào mà vẫn có vài người bị ngốc thì phải?]

[Tích bảo cố lên! Gạch luôn ủng hộ chị!]

...

Sở Tích quay lại đơn vị, lập tức tiến vào cuộc huấn luyện căng thẳng.

Chương trình "Trái Tim Dừng Cảm" đã đi đến giai đoạn cuối, đại đội trưởng Vương tuyên bố với mọi người cách thức kiểm tra sau quá trình huấn luyện bao lâu nay.

Tập cuối của chương trình chính là trận kiểm duyệt của toàn bộ quân khu, trong số khách mời chỉ có ba người được vào đội ngũ cầm cờ, thế nên trong sáu khách mời phải chọn ra được ba người ưu tú nhất.

Về phần chọn thế nào, mọi người đã được huấn luyện lâu như vậy, cũng coi như đã nắm được tố chất vốn có của một người lính. Quân đội sẽ tổ chức một trận huấn luyện dã ngoại, sáu khách mời sẽ tham gia cùng các nhóm chiến sĩ khác. Ba người giỏi nhất sẽ được tham gia đội ngũ cầm cờ đầy vinh dự.

Mọi người nghe thấy mà nhiệt huyết sôi trào, xoa tay quyết cạnh tranh danh sách chiến sĩ ưu tú nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời vẫn còn chưa sáng, các chiến sĩ tham gia tập huấn ngày hôm nay đã chuẩn bị hành trang tập hợp.

Lúc đầu, mỗi lần tập hợp, sáu khách mời đều lè mề, bây giờ tốc độ rời giường tập hợp lại cực nhanh, thậm chí bọn họ có mặt tại vị trí tập hợp trước cả thời gian quy định. Ông kính lướt qua, chắc hẳn sáu người rất chờ mong với buổi thực chiến ngày hôm nay, đặc biệt là Sở Tích, gương mặt mộc dưới ông kính HD như kính chiếu yêu, làn da trắng nổi bật trong đám người, so với khi trang điểm chỉ có một điều khác biệt, chính là xinh đẹp và vô cùng xinh đẹp.

Thời gian vẫn còn sớm, khán giả xem trực tiếp không nhiều. Rõ ràng mấy lần quay hình trước, Sở Tích cũng để mặt mộc, nhưng bây giờ cô xuất hiện trước ông kính, mọi người vẫn không nhận được mà ghen tỵ.

[Mặt mộc đỉnh thật đấy.]

[Sở Tích thế này trông trẻ ghê, bảo vị thành niên tôi cũng tin ấy. Cười chảy nước mắt.jpg]

[Cầu Sở Tích ra sách bí quyết dưỡng da hu hu hu.]

[Mỹ phẩm dưỡng da của cô ấy bị tịch thu vào ngày đầu tiên rồi con đâu, nhìn da cô ấy là biết đẹp bẩm sinh rồi.]

...

Hiện trường, đại đội trưởng Vương nói rõ nhiệm vụ và quy tắc của buổi huấn luyện ngày hôm nay.

Nhiệm vụ hôm nay chính là giải cứu con tin, sẽ có người đảm nhận vai trò đặc biệt đóng vai phần tử khủng bố giam giữ con tin. Nơi giam giữ con tin đã xác định, là một nhà xưởng bị bỏ hoang trên núi, sáu khách mời và các chiến sĩ tham gia buổi huấn luyện hôm nay sẽ cùng nhau chấp hành nhiệm vụ chống khủng bố, giải cứu con tin. Trong lúc chiến đấu, ai bị phần tử khủng bố giết sẽ bị loại, những người trụ đến cuối cùng sẽ dựa vào điểm số thực hiện nhiệm vụ, chọn ra những chiến sĩ ưu tú nhất.

Phần tử khủng bố sẽ được trang bị súng ống, ẩn nấp trong các lùm cây trong rừng, các trạm canh gác của quân địch dọc đường lên núi có khá nhiều khu vực được chôn mìn. Cuộc diễn tập khảo nghiệm năng lực tác chiến và khả năng phối hợp của các chiến sĩ.

Trong sáu vị khách mời sẽ tìm ra một người đóng vai con tin.

Con tin, đúng với nghĩa đen, chính là bị trói lại ở một chỗ, chờ phe mình tìm cách cứu viện.

Nhưng không phải con tin không có không gian để phát huy, trong lúc bị giam giữ có thể chiến đấu với kẻ địch, nghĩ cách trốn thoát.

Mặc dù đại đội trưởng Vương luôn nhấn mạnh rằng con tin cũng là một nhiệm vụ diễn tập rất tốt, nhưng chẳng ai muốn đóng vai một người bị trói từ đầu đến cuối. Tổ chương trình cũng biết sẽ không có khách mời nào xung phong đóng vai con tin, thế là bọn họ dùng cách công bằng nhất, công khai nhất, chính là rút thăm.

Đến phần rút thăm, màn hình lại bắt đầu hiện lên bình luận.

[Hôm nay Sở Tích lại bị chọn hả?]

[Kẻ được chọn Sở Tích sắp sửa lên sàn rồi.]

[Đừng nói rút trúng Sở Tích nha, xem chương trình này bao lâu nay, mỗi lần gặp xui đều là cô ấy.]

Sở Tích rút thăm, kẻ cả không dám mở ra nhìn.

Cô không muốn làm con tin đâu! Cô muốn được cùng mọi người chiến đấu đánh kẻ xấu cơ!

Cô không dám mở thăm, mấy khách mời nam đã bắt đầu xem lá thăm của mình.

"Tôi là quân cứu viện." Vu Nhất Nguyên là người đầu tiên vui vẻ.

"Tôi cũng là quân cứu viện." Triệu Mẫn Thông mở thăm của mình ra.

Mấy khách mời nam còn lại cũng đọc lá thăm của mình, không ai làm con tin cả. Cuối cùng chỉ còn lại Sở Tích và Nghiêm Chuẩn vẫn chưa công bố lá thăm của mình, con tin xui xẻo trong trận thực chiến lần này sẽ nằm trong tay một trong hai người kia.

Trái tim Sở Tích như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, căng thẳng nhìn Nghiêm Chuẩn bên cạnh.

Nghiêm Chuẩn thoải mái mở lá thăm của mình ra, nhìn dòng chữ bên trên, bình tĩnh nói, "Tôi là quân cứu viện."

Nghiêm Chuẩn cũng là quân cứu viện, nếu vậy thì con tin nhỏ nòi kia...

Cả người Sở Tích run lên, bờ môi trắng bệch, cô vẫn chưa từ bỏ ý định, chậm rãi mở lá thăm luôn bị mình nắm chặt kia.

Hai chữ "con tin" to đùng xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Sở Tích, "..."

Bình luận trên màn hình, [*Ha ha ha ha ha lại là Sở Tích.*]

[*Thảm quá đi, sao lúc nào cũng là cô ấy thế ha ha ha ha ha ha.*]

[*Dù thảm nhưng sao tôi cứ thấy mắc cười quá!*]

Ngay cả mấy khách mời nam tại hiện trường cũng nhin không được mà nở nụ cười.

Sở Tích cũng cười, cười còn khó coi hơn cả khóc.

Năm người còn lại vui vẻ khoác vai nhau bắt đầu cuộc chiến hôm nay.

Chỉ có Sở Tích bị trói gô lại, bị mang đến nhà xưởng bỏ hoang trên núi.

Con tin vào chỗ, diễn tập chính thức bắt đầu.

Sở Tích bị đưa đến một căn phòng nhỏ trong nhà xưởng, bên cạnh có một kẻ khủng bố cầm súng trông chừng cô.

Sở Tích ngồi trên ghế, tay chân đều bị trói, nhìn thoáng qua phần tử khủng bố bên cạnh, có lẽ nhiệm vụ trông giữ cô khá nhàn, anh ta còn lôi ra hai lon Coca, mở một lon ra rồi uống.

"Nhìn cái gì!" Phần tử khủng bố thấy cô đang nhìn mình, nghiêm mặt quát lên.

Sở Tích bị quát mà hết cả hồn, cô mím môi nói, "Anh cho tôi uống miếng coca được không, tôi cũng thèm."

Có lẽ đây là lần đầu tiên phần tử khủng bố gặp phải con tin có yêu cầu như thế, anh ta sững sốt một hồi.

Sở Tích nhìn chăm chăm lon coca trong tay anh ta, đáng vẻ như rất thèm thuồng.

Anh ta lập tức ngửa đầu uống hết lon coca, sau đó bóp cái lon không đi, cuối cùng ợ một cái, "Muốn uống hả? Mơ đi! Ngoan ngoãn cho ông!"

Sở Tích bị quát đến nỗi phải hoài nghi cuộc đời

Cô buồn quá đi, thèm lắm quá đi, vì sao mỗi lần bị bóc trứng đều là cô thế.

Cô chẳng qua chỉ muốn uống coca thôi mà, cô đã làm sai điều gì chứ.

Cô cũng muốn đi ra ngoài chiến đấu với phần tử khủng bố, chứ không phải bị trói lại như cua, đã vậy còn bị người xấu ăn hiếp nữa.

Màn hình trực tiếp ở giữa là các chiến sĩ đang chấp hành nhiệm vụ, dưới góc phải màn hình có một khung hình nhỏ quay Sở Tích đang bị trói chặt.

Màn ảnh chính đang quay mấy khách mời nam vừa gỡ được một khối mìn, đánh lên lính gác, màn nào cũng đầy căng thẳng lại kích thích và mạo hiểm. Ở dưới góc phải màn hình, Sở Tích nằm ngửa trên ghế, vẻ mặt chết không còn gì lưu luyến.

Màn hình bình luận, [*Ha ha ha ha ha ha ha trùng trị công khai.*]

[*Nếu tôi mà là Sở Tích chắc tôi ngủ mất rồi.*]

[*Mới vừa bị kẻ canh giữ ăn hiếp, túi thân lấm rồi ha ha ha ha.*]

[*Lại còn muốn uống coca, sao Sở Tích lại đáng yêu thế!*]

Sau khi khán giả xem trực tiếp cười đã đời, mọi người lại bắt đầu tập trung vào màn hình lớn, rất ít người chú ý Sở Tích ở góc phải màn hình.

Cô len lén nhìn tên khủng bố kia, sau đó thử bắt chuyện mấy lần với anh ta, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị anh ta quát.

Sở Tích dựa vào ánh nắng hắt vào phòng mà cảm nhận thời gian dần trôi qua.

Không biết bao lâu, xa xa phía bên ngoài bỗng truyền đến tiếng súng, còn có tiếng nổ.

Sở Tích đang chán, nghe thấy tiếng động thì giật mình, "Bọn họ tấn công tới đây rồi hả?"

"Ngoan ngoãn ngồi đó!" Phản tử khủng bố quát lên.

Sở Tích bĩu môi.

Sau đó, bên ngoài lại yên tĩnh trở lại.

Trong căn phòng nhỏ chỉ có cô và tên khủng bố, Sở Tích chờ rồi lại chờ, không biết chờ bao lâu, rốt cuộc tên khủng bố xảy ra chuyện: quá mót.

Sở Tích liếc cái tên đang lo lắng kia.

Ai bảo anh uống hết hai lon coca mà không cho tôi uống.

Nội tâm Sở Tích chỉ muốn chửi thề, nhưng bên ngoài thì cười hi hi, "Anh muốn đi vệ sinh hả?"

Anh ta bị nói trúng tim đen, trừng cô một cái.

Bây giờ anh ta rất bối rối, nếu anh ta đi vệ sinh, vậy ai canh chừng con tin.

Sở Tích bình tĩnh nói, "Tôi biết anh sợ tôi bỏ trốn, nhưng mấy anh trói chặt thế này, tôi chạy thế nào?"

Tên khủng bố hừ một tiếng.

Sở Tích, "Cùng lắm thì anh đi đại chỗ này đi, cứ tè đại đi, tôi nhìn anh tè, tôi chả ngại đâu, anh là đàn ông chắc không để ý đâu ha, hi hi." Cô nói xong còn có ý huýt sáo vài tiếng.

"Cô!" Tên khủng bố tức tối, nghe tiếng huýt sáo thì bàng quang lại càng căng thêm, chỉ muốn tè ngay tại phòng này. Anh ta đi đến một góc khuất, đang định kéo quần, xoay người lại phát hiện Sở Tích cứ trừng mắt nhìn anh, không hề ngại ngùng.

Phản tử khủng bố, "..."

Anh ta không tè được.

Sáu khách mời sao lại chọn con gái đến làm con tin thế!

Sở Tích ra về vô tội, "Sao anh không tè đi."

Bên ngoài lại truyền đến tiếng súng, có vẻ gần hơn tiếng súng vừa nãy nhiều.

Trên màn hình lớn, các chiến sĩ đã dần tiếp cận đến đỉnh núi, bên phía khủng bố cũng đã sẵn sàng đón quân địch, cố thủ đỉnh núi. Mỗi lần chiến sĩ tấn công, phản tử khủng bố lại nổ súng, dùng hỏa lực bức các chiến sĩ phải lui về.

Trong lúc nhất thời, tình hình chiến đấu rơi vào trạng thái giằng co.

Khán giả như bước vào hiện trường, căng thẳng không thôi.

[A a a a a mau xông lên đi!]

[Hôm nay Nghiêm Chuẩn triple kill luôn, ngẫu quá đi.]

[Có thể vòng qua từ phía sau không?]

[Má ơi, mấy tên khủng bố liên tục trúng mấy người, làm sao đây!]

[May là hôm nay Sở Tích làm con tin đây, xem mấy anh chiến đấu mà ghiền luôn!]

[Đúng đó, đúng đó. Nếu có Sở Tích đi theo lại phải bảo vệ cô ta nữa.]

Rất ít người chú ý đến góc phải màn hình, Sở Tích tuyệt vọng và phản tử khủng bố canh giữ đã có tiến triển mới.

Tên khủng bố đã thử rất nhiều lần, nhưng không dám cởi quần trước mặt Sở Tích, vừa mắng cô con gái con đũa không biết xấu hổ, vừa định đi ra ngoài để giải quyết.

Tên khủng bố vừa rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại một mình Sở Tích.

Sở Tích thầm đếm.

Quả nhiên, lúc cô đếm tới hai mươi, tên khủng bố trông coi cô bỗng nhiên xông vào, chìa súng vào cô, nhìn là biết anh ta không hề rời đi mà chỉ đứng ở cửa, quay lại bất ngờ xem cô có ý định chạy trốn hay không.

Anh ta thấy Sở Tích ngoan ngoãn ngồi trên ghế, không hề có ý định chạy trốn.

Sở Tích nghi ngờ, "Anh, anh đi tè nhanh thế?"

"Hừ, ngoan ngoãn chút đi!" Tên khủng bố để súng xuống rồi lại đi ra ngoài.

Lần này, chờ anh ta đi ra ngoài, Sở Tích mới hành động.

Hóa ra, cả buổi trời không phải cô chỉ đấu võ mồm với tên khủng bố mà không làm gì, tay cô bị buộc ở sau lưng, Sở Tích yên lặng cọ dây trói lên cây đinh lỗi trên ghế từ nãy đến giờ, nước chảy đá mòn, dây thừng đã bị cô mài sắp đứt.

Quả nhiên, chờ tên khủng bố đi ra ngoài lần thứ hai, Sở Tích dùng lực mạnh một chút, sợi dây thừng trên tay đã bị đứt.

Tay cô được tự do, vội vàng tranh thủ cúi người cởi dây trói trên chân.

Sở Tích cởi trói xong liền đứng dậy.

Khán giả tập trung sự chú ý lên màn hình lớn đến khi Sở Tích đứng dậy, mọi người mới phát hiện sự khác thường ở góc phải màn hình.

[Trời má, sao Sở Tích đứng lên được vậy?]

[Sao cô ấy mở trói được thế?!]

[Chuyện gì thế? A a a a tôi đã bỏ lỡ chuyện gì rồi!]

Không ít người dời sự chú ý qua góc phải màn hình.

Sở Tích đứng dậy, nhìn thoáng qua cửa.

Nếu cô chạy ra cửa, không chừng sẽ đụng mặt tên khủng bố, hơn nữa nhà xưởng này có lẽ còn có mai phục, thật sự rất nguy hiểm.

Sở Tích đưa mắt nhìn cửa sổ.

Cô chạy lại nhìn xuống dưới, vẫn tốt, chỉ là lầu hai.

Nhưng lầu hai thì lầu hai, dù nhảy xuống không mất mạng nhưng có thể sẽ ngã bị thương.

Làm sao đây, làm sao đây?

Sở Tích gấp gáp không thôi, tên khủng bố sắp quay về rồi.

Sở Tích đi một vòng quanh căn phòng, bỗng nhiên nhìn đến sợi dây thừng vừa trói mình kia.

Dây thừng!

Sở Tích như bất được còng cò cứu mạng, cô cầm dây thừng lên, cột một đầu dây thừng lên kệ đặt máy điều hòa bên cạnh cửa sổ, một đầu thả xuống.

Sở Tích bò lên cửa sổ, rồi lại nhìn độ cao.

Sau đó cô nuốt nước miếng.

Lúc trước từng huấn luyện đu dây thừng và đu dây thoát hiểm. Cô thực hiện hai lần dưới sự giám sát của tiểu đội trưởng, hoàn thành khá tốt. Nhưng bây giờ tiểu đội trưởng không có ở đây để chỉ dẫn cô, bên dưới cũng không có đệm phòng ngã.

Tiếng súng lại vang lên không ngừng, có thể nhận ra tình hình chiến đấu kịch liệt giữa phe ta và phe địch.

Sở Tích nghe thấy tiếng súng kịch liệt, cô nắm dây thừng, quyết tâm, chân đạp lên bờ tường bên ngoài, thuận theo dây thừng mà từ từ tuột xuống, cuối cùng đáp đất an toàn.

Sở Tích đáp đất, nhìn xung quanh một hồi, sau đó chạy ngược hướng với tiếng súng.

Khán giả thấy Sở Tích cởi dây thừng đứng dậy, sau đó thấy cô dùng dây thừng đáp đất an toàn, nhanh chóng chạy thoát.

Mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

Sở Tích trốn thoát thuận lợi một cách bất ngờ.

Các chiến sĩ phe ta tấn công từ phía nam, phe địch tập trung về phía nam để chống đỡ sự tấn công từ phe ta. Những nơi còn lại không có người canh gác, Sở Tích đánh lên từ phía sau, xử lý tên khủng bố đứng gác ở cửa sau, cướp súng của anh ta, sau đó bỏ trốn.

Ở một bên khác, các chiến sĩ còn lại của phe ta và phe khủng bố đang trong trạng thái giằng co.

Mọi người đã bàn bạc đối sách cứu viện, thế phải cứu được con tin từ tay khủng bố.

Sau khi bọn họ thảo luận phương án xong, quyết định lần này nếu không thành công sẽ không rút lui, quyết chiến với phần tử khủng bố. Lần này có khả năng một đi không trở lại, cho nên trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ hiên ngang凛凛冽冽.

Tiểu đội trưởng Lưu động viên lần cuối với các chiến sĩ, "Các anh em, tiêu diệt khủng bố, giải cứu con tin, chuẩn bị sẵn sàng!"

"Sẵn sàng!" Đám người đồng thanh đáp.

Mọi người tuyên thệ xong, đang định làm một trận tấn công cuối cùng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động ở sau lưng.

Sở Tích cướp được súng trên đường, vừa chạy vừa thở hồng hộc, cuối cùng cũng chạy đến vào thời khắc quyết định, ngay lúc đám người vừa chuẩn bị tấn công để giải cứu cho cô:

"Chuyện là, ờm, tôi về rồi nè!"

Chị Tích phá game quá =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

???

Cả đám người đang chuẩn bị tấn công lần cuối.

Tập thể quay đầu lại.

Chỉ thấy con tin mà bọn họ đang tìm cách cứu thoát bây giờ lại bình yên vô sự, không mất một cọng tóc, thậm chí cô còn nở nụ cười thân thiện, đứng sau lưng bọn họ, hành động của cô như muốn nói với mọi người một câu:

Ngạc nhiên chưa? Bất ngờ chưa?

Mọi người, "..."

Bầu không khí bỗng chốc trở nên ngại ngùng.

Bình luận trên màn hình:

[Ha ha ha ha ha chị Tích ngầu quá!]

[Con tin tự mình chạy thoát rồi ha ha ha ha ha ha.]

[Sở Tích giỏi quá! Con tin đầu tiên tự chạy thoát.]

Có nhiều người không chú ý bên góc phải màn hình, kinh ngạc:

[Mợ nó, chuyện gì thế? Sao Sở Tích chạy thoát rồi?!]

Nhóm fan Gạch của Sở Tích kêu gọi cập nhật cho mọi người biết, *[Sở Tích tự mình trốn thoát đó. Sở Tích siêu siêu giỏi luôn!]*

[Tích bảo giỏi quá, mami tự hào về con, mami yêu con!]

Có anti fan thấy Sở Tích bỗng nhiên chạy về thì đã xéo:

[Sao Sở Tích có thể chạy trốn được, mực cười.]

[Chắc được cái người đóng vai khủng bố nhường chứ gì!]

[Chắc chắn là được nhường rồi, ai mà không biết Sở Tích có đức hạnh như thế nào?]

Trong chốc lát, fans và anti fans đại chiến túi bụi, mãi đến khi có một bạn Gạch quăng lên clip ở góc phải màn hình: [Sở Tích luôn cố gắng độ sức với phần tử khủng bố, cô ấy tự mình chạy thoát! Mấy bạn có thể không theo dõi ở góc phải màn hình, nhưng xin đừng coi thường sự cố gắng của Sở Tích!]

Trong clip quay lại của Gạch, Sở Tích lòi kéo làm quen với tên khủng bố khá lâu, nói câu nào là chốt câu đó, cuối cùng cũng tìm được thời cơ, tự mình trốn thoát.

Trong lúc lòi kéo làm quen với tên khủng bố, Sở Tích lặng lẽ mài sợi dây trói trên tay. Ẩn nấp cả buổi trời cuối cùng cũng tìm được cơ hội, cô trượt theo dây thừng từ tầng hai xuống mặt đất.

Về phần tại sao chỉ có một người canh giữ cô, lúc đó tình hình chiến đấu đã đi vào thời khắc sống còn, tất cả phần tử khủng bố bị điều đến chống đỡ sự tấn công từ các chiến sĩ, chỉ để lại một người trông coi Sở Tích. Bởi vì không ai ngờ rằng, một cô gái trông không có sức chiến đấu lại có thể chạy thoát.

Mọi người phát hiện ra, nếu nói quá trình chiến đấu của các chiến sĩ bên ngoài vô cùng căng thẳng, kích thích thì quá trình làm con tin bị mọi người bỏ qua ở góc phải màn hình cũng rất hấp dẫn. Từ lúc bắt đầu lòi kéo làm quen tên khủng bố, đến quá trình đấu trí đấu dũng vô cùng thú vị, màn cuối cùng nhân cơ hội bỏ trốn lại càng thêm kích thích. Nếu nói về cái hay thì nó cũng chẳng thua kém gì so với trận đấu ở bên ngoài.

Anti-fans cuối cùng cũng im lặng, bình luận trên màn hình cũng yên tĩnh.

[Sở Tích siêu siêu giỏi luôn.]

[Không những giỏi mà còn dũng cảm nữa.]

[Đúng đó, một cô gái tự mình buột dây thừng tuột từ lầu hai xuống, không có biện pháp an toàn, rất dũng cảm.]

[Hôm nay Sở Tích và tên khủng bố tương tác hài ghê, nào là hung dữ mắng mỏ, muốn uống coca của người ta, còn nhìn người ta đi tè dọa người ta bỏ chạy luôn ha ha ha ha ha.]

[Còn có người bảo xây dựng hình tượng, thừa nhận người ta đáng yêu bộ khó lắm hả?]

[Má ơi, bị rù quên rồi...]

...

Hiện trường chương trình, trong hoạt động giải cứu con tin lần này, con tin không chờ người đến cứu đã tự mình chạy về, tiếp theo nên làm gì đây?

Mọi người đưa mắt nhìn về phía tiểu đội trưởng Lưu.

Tiểu đội trưởng Lưu kinh nghiệm phong phú, mặc dù con tin tự mình trở về, nhưng phần tử khủng bố ở trên núi vẫn chưa bị tiêu diệt hết. Thế là anh ta lập tức thay đổi kế hoạch tác chiến, không còn kiêng kỵ con tin, chiến lược trở nên thuận buồm xuôi gió, tự tin chiến thắng.

Sở Tích bị trói cả một ngày, khó khăn lắm mới quay về phe ta, cô muốn đích thân ra trận tiêu diệt quân địch.

Tiểu đội trưởng nhìn con tin tự mình chạy về cười một tiếng, để Sở Tích đi theo các chiến sĩ.

Không lâu sau, cuộc chiến chính thức bắt đầu.

Phần tử khủng bố từ trên cao nhìn xuống, trong đó còn có một tay súng bắn tỉa khá giỏi. Tiểu đội trưởng Lưu bảo mọi người phải cẩn thận, mấy lần trước, mọi người không tấn công thành công là do tay súng bắn tỉa này liên tiếp bắn trúng mấy chiến sĩ phe ta. Cuộc chiến lần này có đột phá, chính là muốn nhắm vào tên súng bắn tỉa này.

Tiểu đội trưởng Lưu trầm kêu "tiến lên", tất cả mọi người theo bố trí, tiến lên từ khắp phía.

Hỏa lực của kẻ địch ùng ùng rơi xuống như mưa.

Sở Tích đi theo tiểu đội trưởng Lưu còn có hai chiến sĩ, trong lòng vô cùng căng thẳng, hướng hỏa lực của địch về phía bọn họ không hấn mạnh, tay súng bắn tỉa trong truyền thuyết vẫn chưa xuất hiện, bốn người vô cùng cẩn thận, mắt thấy sắp quét sạch công xưởng của bọn khủng bố, Sở Tích đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay, đột nhiên, một tiếng súng vang lên.

Ngực Sở Tích đau nhói.

Cô vẫn chưa kịp phản ứng lại chuyện gì đã xảy ra, tiểu đội trưởng Luru nghe thấy nơi phát ra tiếng súng, lập tức xông tới nổ súng, một phát trúng ngay tay bắn tĩa át chủ bài của phe địch.

Tay bắn tĩa bị tiểu đội trưởng bắn trúng, mọi người chấn động. Ban đầu Sở Tích cũng hết hồn, nhưng bỗng nhiên có nhân viên công tác đến báo cho cô biết, cô đã bị loại.

Sở Tích cúi đầu xuống nhìn, chỗ vừa nhói lên ở ngực có vết đạn bắn.

Là một người "đã chết", cô cứ thế mà trở mặt nhìn tiểu đội trưởng Luru và mấy chiến sĩ còn lại tiến vào nhà xưởng, liên tiếp giết kẻ địch, đánh đầu thắng đó.

Sự thật chứng minh, kẻ được chọn chính là kẻ được chọn, đội có bao nhiêu người, nhưng tay súng bắn tĩa lại nhắm vào cô mà bắn, sau đó bại lộ chỗ nấp, bị tiểu đội trưởng bắn chết.

Bình luận, [Hình tượng kẻ được chọn mãi mãi trường tồn! Sở Tích vô địch!]

Sở Tích. "..."

Tôi khóc đây.

Huấn luyện thực chiến kết thúc, con tin tự mình chạy thoát, các chiến sĩ dốc sức tiêu diệt phần tử khủng bố, lấy được thắng lợi cuối cùng.

Đại đội trưởng Vương bắt đầu tổng kết lại buổi huấn luyện ngày hôm nay, bình chọn ra ba chiến sĩ ưu tú gia nhập đội ngũ cầm cờ.

Hạng nhất là Nghiêm Chuẩn, hạng nhì là Đồng Vi, biểu hiện của hai người hôm nay rất tốt. Về phần hạng ba, đại đội trưởng Vương nhìn bốn người còn lại, sau đó tuyên bố, "Hạng ba, chính là Sở Tích!"

"Đồng chí Sở Tích làm con tin, cố gắng độ sức với phần tử khủng bố, vượt khó khăn hiểm trở, cuối cùng trốn thoát thành công, có công hiến lớn cho chiến thắng sau cùng!"

Sở Tích nghe đại đội trưởng Vương khen ngợi, cười ngại ngùng, cô đang định nói cảm ơn, thì bỗng nhiên nghe thấy tiểu đội trưởng Luru hô "chúc mừng Sở Tích". Chưa kịp phản ứng lại đã bị tiểu đội trưởng và năm khách mời nam xông đến ôm lấy, sau đó tung cô lên trời.

Chương trình sắp kết thúc rồi, đây là bất ngờ mà bọn họ chuẩn bị cho Sở Tích.

Sở Tích là khách mời nữ duy nhất, mấy khách mời nam còn lại đều biết sau lưng Sở Tích có kẻ tai to mặt to mặt bự chống lưng, là tiểu tình nhân được đại gia bao nuôi tạo nên tính cách kiêu căng, làm dáng, giả tạo. Ban đầu, mọi người lo cô sẽ giở tính giận dữ trong lúc huấn luyện, chuyện mà họ lo nhất chính là nếu mọi chuyện không theo ý mình thì cô sẽ gọi điện báo đại gia cho ngừng quay. Không ngờ trong khoảng thời gian quay chung này, biểu hiện của cô khiến mọi người nhìn cô bằng ánh mắt khác xưa, không cầu kinh, giận dữ, càng không có chuyện không như ý mình thì gọi cho đại gia bắt ngừng quay. Biết bao nhiêu lần số nhọ, xuyên suốt hành trình cùng các khách mời nam huấn luyện, dù mệt cũng cắn răng kiên trì, chặt gạch đến nổi sưng tay cũng không oán giận lấy một câu.

Mới đầu ai nấy cũng không ưa "con chim hoàng yến" này, bây giờ lại trở thành cục cưng của đội.

"A!" Sở Tích hét lên, sợ hãi qua đi lại trở nên mừng rỡ, bị sáu người tung lên trời rồi lại văng vàng hững hờ, cô vui thì vui, nhưng đến lúc bị tung lên vẫn không quên hét lên, "Mọi... mọi người phải hứng được đó!"

Bình luận:

[Ha ha ha ha ha ha ha.]

[Đáng yêu dễ sợ ha ha ha.]

[Không hứng được thì té thôi ha ha ha ha ha.]

[Sở Tích đúng là cục cưng của đội nha!]

[Có ai mà ngờ đến nữ nghệ sĩ đang hoảng sợ đến mặt mày trắng bệch kia lại có fandom tên là Gạch chứ?]

[Chương trình lần này quả thật đã thay đổi cái nhìn về Sở Tích, cô ấy rất tốt.]

...

Trong buổi duyệt binh cuối cùng, Sở Tích làm binh sĩ ưu tú, cỡi bộ đồ huấn luyện rắn rì mọi ngày xuống, khoác lên mình lễ phục của quân nhân, ngẩng đầu, ưỡn ngực đứng ở hàng đầu tiên.

Sen trắng nhỏ yếu đuối hay khóc lúc trước đã không còn, Sở Tích bây giờ, cầm súng, bước chân mạnh mẽ, ánh mắt đầy kiên định.

Không biết vì sao mà khi chứng kiến màn này rất nhiều người ươn ướt khóe mắt.

Các cảnh của Sở Tích trong chương trình được Gạch cắt ra, làm thành rất nhiều video để thu hút fan, chia thành bản nhan sắc, bản huấn luyện kiên cường, bản "nhỏ nòi" ngộ nghĩnh, lượt xem rất khả quan, thu hút không ít fans.

Chương trình kết thúc, Sở Tích được cầm lại điện thoại của mình, thấy mình có thêm nhóm chat "Gạch" cô mới hoảng hốt nhận ra rằng, mình có fan thật rồi.

Mình có fans rồi...

Đúng là có rồi, lần trước có fans mang gạch đến đón sân bay.

A a a a !!!

Sở Tích nằm trên giường, hưng phấn đá vào không khí.

Cô đã chuyển ra khỏi căn hộ tình nhân của Cố Minh Cảnh, quay về nhà mình, sau đó lại nhờ Phó Bạch tìm phòng cho mình.

Thủ lao quay "Trái Tim Dừng Cảm" sau khi kết thúc đã được thanh toán, Phó Bạch chuyển tiền vào tài khoản Sở Tích. Sở Tích đá chân, nhận được tin nhắn sau khi chuyển khoản của ngân hàng.

Sở Tích im lặng nhìn số tiền có trong thẻ, sóng mũi cay cay.

Vẫn chưa đủ, cô muốn kiếm thật nhiều tiền để lại cho nội.

Nhưng sau khi chia tay Cố Minh Cảnh, tài nguyên trong tay Phó Bạch có hạn, ngoại trừ nhật được "Trái Tim Dừng Cảm" ra, mấy bộ phim và chương trình giải trí đều rất ít. Ít thì thôi cũng không nói làm gì, quan trọng là mấy chương trình đó đều là những chương trình của những kênh nhỏ không nổi tiếng, toàn là những đoàn phim chiếu mạng vừa vô danh, vừa nghèo, vừa không đáng tin cậy. Sở Tích im lặng, Phó Bạch nói với cô sau khi "Trái Tim Dừng Cảm" mức độ nổi tiếng của cô đã tăng lên, trước mắt không cần gấp, phải chờ cái tốt hơn.

Nhưng cô không chờ được....

Sở Tích không nói với Phó Bạch.

Cô chỉ còn thời gian không đến nửa năm, sao có thể chờ đợi.

Sở Tích nghĩ đến nửa năm sau, hốc mắt lại ươn ướt.

Được rồi, cô hít hít cái mũi, dự định ngày mai sẽ nói với Phó Bạch cô không kén chọn, phim chiếu mạng, chương trình mạng đều được cả, cô chỉ muốn kiếm thật nhiều tiền,

Còn lại, cô không để ý.

Sở Tích đi tắm, búi tóc lên rồi đắp mặt nạ.

Mặt nạ giá 10 tệ, bây giờ Sở Tích muốn tiết kiệm tiền, sau khi chia tay Cố Minh Cảnh cô cũng không còn đồ hiệu để xài, thế là lại quay về thời kỳ dùng hàng rẻ hai năm trước.

Sở Tích gỡ mặt nạ ra, bất ngờ cảm thấy mặt nạ 10 tệ dùng cũng rất tốt đó chứ.

Cô soi gương, người trong gương đang búi tóc, làn da trắng nõn nà, mặt không có lấy một nốt mụn, lộ ra vẻ rực rỡ của tuổi trẻ, giống hệt một món đồ sứ.

Thật ra, da đẹp hay không chủ yếu dựa vào gen, có người chỉ tùy tiện dùng Đại Bảo thôi mà da vẫn đẹp đến ghen tỵ. Có người mỗi đêm cẩn thận bôi bôi trét trét mỹ phẩm đắt tiền, nhưng vẫn khô sứt vì đủ loại vấn đề về da.

**Đại Bảo SOD Mật: sản phẩm dưỡng da hàng nội địa giá rẻ.*

Có đôi khi mỹ phẩm đắt đỏ giống như một sự quyến rũ hấp dẫn, hấp dẫn phụ nữ đốt tiền vì sự quyến rũ này.

Sở Tích chụp ảnh mặt nạ, sau đó đăng lên Weibo "Hôm nay chụm không make up", kèm theo lời dẫn, "Dùng thấy khá tốt."

Lâu rồi cô không lên Weibo phụ của mình, bất ngờ đăng bài nên các fan của cô lại hò hét [*Chó con, xác chết sống dậy hả!*]

[Nội ơi xem kìa, Weibo nội theo dõi rồi cuộc cũng đăng bài rồi kìa!]

Sau khi nhóm fans vui mừng, không ngờ chị đẹp trước giờ nổi tiếng "xài tiền như nước" vậy mà lại xài mất nạ 10 tệ.

Sở Tích trả lời bình luận bên dưới, "Không phải PR đâu, thật ra có nhiều sản phẩm giá rẻ nhưng dùng rất tốt, hoan nghênh mọi người chia sẻ."

Fans bình luận:

[Chó con sao có thể nhận PR, mắc cười ghê.]

[Tớ thấy XXXX dùng tốt lắm á.]

[XXXXX vừa rẻ vừa tốt, Chó Con muốn dùng thử rồi quảng cáo cho bọn em không.]

Sở Tích ghi nhớ tên sản phẩm giá rẻ do fans giới thiệu, định chọn mấy loại dùng thử. Sau đó cô nhìn thấy một bình luận: [Chó Con chị biết chưa, dạo này Nhạc San khoe trên Weibo mỹ phẩm dưỡng da cao cấp của Pháp đó, nghe nói siêu siêu đắt luôn. Nghe đồn được làm ra sau khi kiểm tra da của khách hàng, độc nhất vô nhị đó. Chó Con có muốn thử rồi giới thiệu cho bọn em không?]

Chủ tài khoản "Hôm nay chuy không muốn make up" không thiếu tiền, cho nên có đôi khi fans sẽ bảo cô thử mấy món đắt tiền, cô cũng thường xuyên thử.

Bên dưới bình luận này cũng có người trả lời.

[Đúng rồi đúng rồi, nghe nói đắt lắm. Một bộ máy chực gần trăm vạn đó, tui xách thì không nói làm gì, để không thì ít ra tiền vẫn còn nguyên. Quan trọng là mỹ phẩm thì xài chừng hai tháng là hết, nữ nghệ sĩ ai cũng lắm tiền vậy hà?]

[Trời má, không thể nào, mấy phòng trang điểm của mấy nữ nghệ sĩ khác khoe ra cũng không đắt đến thế.]

[Chó Con đừng thử, mấy cái khác chúng ta có thể cắn răng mà mua, còn cái này cả đời cũng không mua nổi.]

[Nhạc San cũng đâu nổi gì, sao lắm tiền thế?]

[Nghe thiên hạ đồn dạo này Nhạc San mới tìm được đại gia siêu giàu, cô ta khoe hàng vậy là đang khoe khoang đó.]

[Siêu giàu là giàu cỡ nào? Là người có "mục tiêu nhỏ" 100 triệu á hả?]

*Vương Kiện Lâm (tỷ phú Trung Quốc, chủ tịch tập đoàn bất động sản Vạn Đạt) khi trả lời phỏng vấn: "Bạn không nên quá tham vọng. Đầu tiên hãy thiết lập một mục tiêu nhỏ, chẳng hạn như 100 triệu nhân dân tệ (hơn 330 tỉ đồng)." Sau đó đã nhận không ít gạch đá của cư dân mạng, sau câu này trở thành câu mang ý nghĩa mỉa mai.

[Đúng đúng đúng! Có người nói đại gia của Nhạc San là tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh, họ Cố đó!]

[Tập đoàn Nguyên Cảnh mới đổi tổng giám đốc, nghe nói trẻ lắm! Hình như chưa tới 30 tuổi đâu!]

[Đù! Đẹp trai không? Anh này có gì khác so với trong tiểu thuyết nào tàn không?]

[Mì không biết, vừa giàu vừa trẻ, đẹp trai hay không không quan trọng!]

[Trách sao Nhạc San lại khoe khoang, vừa trẻ tuổi lại có tiền, là tôi tôi cũng khoe á!]

...

Nhóm fans trò chuyện khí thế ngất trời.

Tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh, họ Cố, trẻ tuổi.

Sở Tích nhanh chóng đoán ra, là Cố Minh Cảnh chứ còn ai nữa.

Cô lại nhớ đến Nhạc San.

Thảm đỏ Kim Vũ lần trước, bộ lễ phục 200 tệ của cô bị tài khoản ảo lời lên chế giễu, cuối cùng cũng điều tra ra là do Nhạc San ra tay, nhưng không ngờ biến khéo thành vụng, ngược lại khiến cô nhận được giải trang phục đẹp nhất.

Sở Tích tưởng tượng cảnh Cố Minh Cảnh và Nhạc San vui vẻ đứng cạnh nhau, thế mà lại vô cùng hài hòa.

Cô ngáp một cái.

Thế thì... Chúc bọn họ trăm năm hạnh phúc vậy.

Có hóng anh bị vả mặt thế nào cũng là chuyện trong nhà đóng cửa cho nhau biết thôi, chứ ra ngoài đường phải hết sức tin tưởng anh nha mấy bạn. Gu của anh chưa thấp đến mức đó đâu nha =>))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Tuy không hứng thú gì với ba cái tin đồn nhảm, nhưng Sở Tích vẫn dựa vào sự chuyên nghiệp của một blogger làm đẹp nên cô bấm vào weibo của Nhạc San, muốn xem thử coi rốt cuộc là bảo bối quý giá nào.

Xài xong có thể hóa thành tiên nữ hả?

Không ngờ vừa bấm vào thì vừa khéo gặp phải bài đăng mới nhất của Nhạc San

@Nhạc San: mấy ngày nay nhận rất nhiều lời suy đoán ác ý. Tôi vốn dĩ không quan tâm đến mấy chuyện vô căn cứ này, nhưng không ngờ mọi chuyện lại trở nên nghiêm trọng. Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến đời sống cá nhân của tôi, thật ngại vì đã khiến vài người "thất vọng" rồi. Tôi đây trịnh trọng tuyên bố, tôi không biết "đại gia" nào, cũng chưa bao giờ bị "bao nuôi", mời những người tung tin tự trọng, nếu không tôi sẽ nhờ đến sự can thiệp của pháp luật. Cảm ơn.jpg"

Bài đăng này của Nhạc San được đăng lên gần nửa tiếng, bình luận và chia sẻ đã hơn 10 nghìn. Lúc Sở Tích nhìn thấy hai từ "đại gia" và "bao nuôi" bỗng dưng cảm thấy khó chịu, sau đó cô bấm vào khu bình luận dưới bài đăng của Nhạc San.

[Cố lên San San! Cây ngay không sợ chết đứng, ủng hộ San San ra tay với bọn tung tin đồn nhảm!]

[Người truyền tin đồn còn đáng ghét hơn người tung tin đồn.]

[Mấy năm nay sau khi debut, Nhạc San luôn cố gắng mọi người đều biết rõ. Cô ấy đi lên từng bước một, kẻ tung tin làm ơn vừa vừa phải phải thôi!]

[DM, vậy mà cũng tạo được tin đồn, San San không tức mới lạ.]

[Tuởng mọi người đều giống Sở Tích chắc? Mời tham gia chương trình gần đây đã "tẩy trắng", đúng là mực cười.]

[Cái u ác tính sĩ nhục showbiz như Sở Tích mà cũng đòi so với San San hả? Bao nhiêu bộ phim bom tấn chỉ vì "cục cứt chuột" là cô ta, để tôi xem đại gia của cô ta có thể nâng cô ta đến khi nào.]

[Nghe đồn hồi xưa Sở Tích là "chị đại" trong trường, mới tí tuổi đầu đã lăn lộn trong hộp đêm, người như vậy thì có gì tốt.]

[Hình như cô ta cũng không học đại học, mười tám tuổi đã debut, sau đó đã có đại gia chống lưng rồi.]

[Má, hóa ra còn có vụ này nữa hả? Đúng là loại người gì cũng có thể vào showbiz kiếm tiền mà.]

...

Cô bấm vào hot search, #Nhạc San bác bỏ tin đồn# thành công đứng vững ở vị trí tìm kiếm đầu tiên.

Mấy bài đăng Weibo có liên quan đến hot search, có blogger đã tổng kết chân tướng sự việc. Nghe nói ban đầu Nhạc San đăng ảnh tự sướng lộ ra bàn trang điểm, có cư dân mạng tình mắt đào ra giá của bộ trang điểm ở trên bàn, đắt đến nỗi khiến mọi người lú lờ. Sau đó trong diễn đàn hóng hớt có người bóc phốt nói là dạo này Nhạc San được đại gia bao nuôi nên tài nguyên lên như điều gặp gió. Dạo gần đây ekip của cô ta đang tiếp xúc với một vài bộ phim và quảng cáo của tập đoàn Nguyên Cảnh, đại gia đó chính là tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh.

Nhưng tin đồn vẫn chỉ là tin đồn truyền trong diễn đàn, đa số mọi người không biết chuyện này. Tối nay bỗng nhiên Nhạc San đăng bài bác bỏ tin đồn, nhiều người mới biết hóa ra Nhạc San bị đồn có đại gia bao nuôi.

Có người bảo cô ta tự thiết kế, nhưng nhanh chóng bị fan và người qua đường mắng chửi, có nữ nghệ sĩ nào muốn tạo hiệu ứng mà dính đến chủ đề này?

Chủ đề có liên quan đến đại gia như thế này, mọi người tự nhiên sẽ nghĩ đến Sở Tích.

Chuyện Sở Tích có đại gia là chuyện mà mọi người đều biết, nếu không thì làm gì có nữ nghệ sĩ nào vừa vào nghề đã được đóng mấy bộ phim truyền hình, điện ảnh có những người nổi tiếng khác làm nền. Một bên là Nhạc San bị đồn có đại gia đã lên tiếng bác bỏ, một bên là Sở Tích với diễn xuất í ẹ, là "cút chuột" trong các bộ phim bom tấn được đại gia nâng đỡ.

Người so với người đúng là tức chết người.

Hướng dư luận dưới bài blogger không khác gì so với bình luận dưới bài đăng của Nhạc San, sau khi khen Nhạc San cũng không quên giẫm Sở Tích một cái.

Không lâu sau, nương theo độ hot của #Nhạc San bác bỏ tin đồn#. #Sở Tích# cũng đã leo lên hot search.

Bấm vào thì đa số toàn là những lịch sử đen tối, nào là diễn kém nhưng được đề cử giải thưởng, bácm đại gia, trình độ trung học, "chị đại" lăn lộn ở quán bar thời đi học, ngay cả biểu hiện trong "Trái Tim Dừng Cảm" cũng là vì xây dựng hình tượng. Siêu chủ đề về Sở Tích cũng bị xâm lấn bởi mấy bài viết bôi nhọ này. Nhóm Gạch còn ít, sức chiến đấu không đủ, bị ngược đến thương tích đầy mình.

Sở Tích không ngờ một buổi tối đang êm đẹp thế này bỗng chốc trở thành như thế, cô xem mấy bài đăng bôi nhọ, xem đám người bình luận phỉ báng.

Bảo cô diễn dở mà được đề cử cô nhận, nói cô bácm đại gia, cô cũng nhận.

Cô không phải là diễn viên chuyên nghiệp, chưa từng được học diễn xuất chuyên nghiệp, cô vào showbiz là vì lúc chạy xe ba bánh ven đường thì được người săn tìm ngôi sao nhìn trúng. Tự dưng bị đẩy lên trước máy quay, công ty quản lý ban đầu rất nghèo, không có giáo viên dạy diễn hoàng, cho nên diễn xuất đương nhiên là kém rồi. Sau đó cô lại ký hợp đồng với Cố Minh Cảnh, ban đầu cô nghĩ anh giàu như thế, ekip quản lý mà anh cho cô chắc hẳn sẽ có giáo viên dạy cô diễn xuất. Kết quả, sau khi ký hợp đồng, giáo viên dạy diễn xuất chưa thấy đâu, chỉ thấy mấy bộ phim đầu tư lớn liên tiếp nện vào đầu cô, cô chỉ đành phải diễn hết bộ này đến bộ khác. Mà hình như Cố Minh Cảnh không quan tâm cô diễn thế nào, chỉ cần cô diễn liên tục. Ban đầu Sở Tích diễn xuất không quen, diễn cùng cô đều là những người có tiếng, nếu so sánh lại càng kém xa. Dần dà, cô càng không dám diễn, hai năm qua tiến bộ không được bao nhiêu.

Nhưng đào lại trình độ trung học của cô, "chị đại" lăn lộn quán bar, Sở Tích nhắm mắt, những ký ức bị chôn sâu mà cô không dám nghĩ đến bỗng chốc ủa về.

"A!" Sở Tích bỗng nhiên ôm đầu co người lại, giống như quay lại lúc cô bị người khác kéo tóc, đập đầu vào tường nhà vệ sinh, toàn thân cô run lẩy bẩy, nước mắt ướt đầm cả gương mặt.

Điện thoại đặt trên đầu giường bỗng vang lên, màn hình hiển thị Phó Bạch gọi đến.

Sở Tích hít mũi một cái, với tay đến đầu giường, nhận điện thoại, "A lô."

Nghe giọng rõ ràng là đang khóc.

Phó Bạch nghe cô khóc thì vội nói, "Em đừng khóc, đừng khóc mà, chúng ta cùng nghĩ cách."

Sở Tích vừa khóc vừa hỏi, "Phó Bạch, em khiến mọi người ghét đến vậy hả?"

Bọn người kia ghét cô, cho nên mới nắm tóc cô đập đầu cô vào tường, bây giờ những người này cũng ghét cô, nên mới mong muốn cô biến mất vĩnh viễn. Cố Minh Cảnh ghét cô, nên mới nói cô đừng mơ những thứ không thuộc về mình. Ngay cả ông trời cũng ghét cô, nên mới không cho cô tiếp tục sống.

Phó Bạch, "Không phải, còn rất nhiều người thích em mà. Không phải bây giờ em có rất nhiều fans sao? Còn đến sân bay đón em đó, em quên rồi sao?"

Sở Tích nhớ đến nhóm Gạch của mình.

Thật ra mấy bài bôi nhọ đó không sai, diễn dở lại được đề cử, bácm đại gia để lấy tài nguyên tốt.

Cô là tình nhân, không xứng đáng với sự yêu mến của fans.

Sở Tích cúp điện thoại của Phó Bạch.

Anh ta gọi đến, sợ cô sẽ nghĩ quẩn. Sở Tích từ chối cuộc gọi, Phó Bạch gọi đến, cô từ chối, cuối cùng điện thoại cô lại vang lên, tên người gọi trên màn hình đổi sang người khác.

"Bà nội."

Là nội gọi đến.

Sở Tích vội vàng bắt máy, cô hít mũi, cố gắng để giọng mình thật bình tĩnh, "A lô, nội hả?"

"Niên Niên." Bà nội không nhận ra giọng cô thay đổi. Bà cũng không biết lên mạng bằng điện thoại, chỉ biết Sở Tích đóng phim, làm minh tinh.

Bà Sở, "Niên Niên à, con ngủ chưa? Tiểu Cố có ở nhà không con?"

Sở Tích hít mũi mọi cái, nhắc đến Cố Minh Cảnh, cô lại nói dối giống mọi hôm, "Con vẫn chưa ngủ nội ời, lát nữa con mới ngủ. Cố Minh Cảnh không có ở nhà, anh ấy đi công tác rồi."

"Hả? Sao cứ đi công tác hoài thế?" Bà Sở nói, "Niên Niên à, nội nhớ con nên gọi điện cho con, chừng nào con về?"

Sở Tích, "Con cũng nhớ nội lắm, vài bữa con rảnh sẽ về, con có mua cho nội mấy bộ đồ, chắc mai mốt sẽ gửi đến nhà. Nội nói đi Trần nhận hàng, rồi mặc thử nha."

Bà Sở, "Được được. Cảm ơn Niên Niên nhé, tối nay nội nhớ con, muốn nghe giọng con nên mới gọi cho con, con nhanh đi ngủ đi, công việc của con cũng bận rộn mà."

Sở Tích ngọt ngào nói, "Chúc nội ngủ ngon nha."

Cô vừa cúp điện thoại, Phó Bạch lại gọi đến.

Lần này Sở Tích bắt máy.

Anh ta vội la làng, "Em làm ơn đừng làm chuyện điên rồ! Bây giờ anh đến ngay!"

Sở Tích nói chuyện với bà nội xong thì tâm trạng bình tĩnh lại.

Dù mọi người không thích cô thì vẫn còn bà nội thương cô. Người thân nương tựa lẫn nhau có thể xoa dịu mọi vết thương lòng.

Sở Tích, "Anh yên tâm, em sẽ không nghĩ quẩn, đêm hôm khuya khoắt, anh đừng đến."

Sở Tích biết Phó Bạch không tin nên nói tiếp, "Lúc này em có nghĩ đến vài chuyện không hay, nhưng bây giờ không có việc gì cả, thay vì qua đây thăm em, không bằng anh nghĩ cách nên làm thế nào đi."

Phó Bạch nghe giọng cô đã bình tĩnh, có lẽ không sao cả, nhưng anh ta vẫn không yên lòng, bán tín bán nghi, "Em đừng gạt anh đó, không sao thật không?"

Sở Tích, "Có cần em gọi video cho anh không?"

Bấy giờ Phó Bạch mới yên tâm, "Được rồi, anh tin, anh tin."

Anh ta lại hỏi, "Nếu không anh dùng tiền mua hot search nhé."

Sở Tích nghe thế thì im lặng, "Đừng dùng tiền."

Phó Bạch, "Thế..."

Sở Tích, "Mua lại rồi thì có thể coi như chưa từng xảy ra sao?"

Cô cúp điện thoại, nhìn group Gạch.

[Làm sao đây! E là không không chế bình luận nổi rồi!]

[Không không chế được cũng phải không chế!]

[Tích bảo có xem group không? Tích bảo đừng buồn, bọn em đều tin chị mà!]

[Tích bảo, em là fan hôm bữa đến đón sân bay nè, em nhìn chị liền biết chị không phải là người như vậy, Tích bảo cố lên!]

Lúc bấy giờ, bỗng nhiên có một bạn Gạch kích động nói:

[A a a a Đồng Vi đăng Weibo rồi kìa! Anh ấy nói giúp Sở Tích kìa!]

[Hả? Đồng Vi đăng Weibo hả?]

[Đăng rồi, đăng rồi, mọi người nhanh đi xem đi! Bấm like, bình luận, chia sẻ nha!]

Sau khi tham gia "Trái Tim Dừng Cảm", Sở Tích và mấy vị khách mời nam đều theo dõi lẫn nhau, vừa nhìn thấy Weibo của Đồng Vi, quả nhiên có bài đăng mới.

@Đồng Vi: Sở Tích là một cô gái tốt.

Có một tấm ảnh kèm theo, là ngày đầu tiên huấn luyện anh bị ngược tay, Sở Tích đã cùng anh tập một đêm.

Ngay sau đó, Triệu Mẫn Thông cũng đăng Weibo: Sở Tích là một cô gái tốt.

Một tấm ảnh mỹ phẩm bị tịch thu ngày đầu tiên, mọi người còn tưởng Sở Tích cất giấu, mà cô cũng đang chuẩn bị gánh tội thay.

Giống như đã bàn bạc với nhau, Vu Nhất Nguyên, Lưu Kinh Tường, thậm chí ngay cả người vì tránh hiềm nghi mà xuyên suốt chương trình đều ít nói chuyện với cô là Nghiêm Chuẩn, tất cả đều đăng Weibo.

"Sở Tích là một cô gái tốt."

Từ đó đến giờ, Sở Tích không hề có bạn bè trong giới, mọi người không ai ngờ đến, hôm nay tất cả khách mời nam trong "Trái Tim Dừng Cảm" đều lên tiếng thay cô.

Ngay chính bản thân Sở Tích cũng không ngờ đến.

Một bên là mấy bài đăng bôi nhọ, một bên là mấy nghệ sĩ nổi tiếng trong giới lên tiếng ủng hộ, vậy rốt cuộc Sở Tích là người thế nào?

Bầu không khí bỗng trở nên ngưng ngừng.

Tối nay, Nhạc San bác bỏ tin đồn đại gia, dẫn dắt mọi người nhớ đến chuyện đại gia của Sở Tích.

Mọi người lấy lại tinh thần, bỗng dưng cảm thấy là lạ.

Sao cảm thấy bây giờ không giống như trước kia nữa.

Lúc trước, mỗi lần Sở Tích bị chửi vì đóng đơ, ra về trên mấy chương trình giải trí, chắc chắn sẽ có một nhóm tài khoản ảo dè ép chuyện này xuống cho cô, hot search bị gỡ xuống một cách nhanh chóng. Còn lần này, hot search vẫn còn đó, tài khoản ảo lại không thấy đâu.

Mọi người mới phát hiện dạo này Sở Tích có gì đó là lạ.

"Trái Tim Dừng Cảm" mặc dù là chương trình của Tencent, nhưng chỉ chiếu mạng, trước khi phát sóng cũng không có ai bảo đảm chương trình này sẽ hot. Lúc trước Sở Tích tham gia đều là những chương trình thuộc hàng hot, sao tự nhiên lại chạy đến chương trình vừa khổ vừa mệt còn không biết có hot hay không như "Trái Tim Dừng Cảm" này?

Sở Tích quen mặc đồ cao cấp, lần trước đi thăm đồ vậy mà lại mặc váy 200 tệ đi thăm đồ.

Cái lần Sở Tích bị fans cầm gạch đuổi theo ở sân bay được lên hot search, nghe đồn hôm đó cô chỉ ngồi khoang phổ thông, thời đại này còn có nghệ sĩ nào ngồi khoang phổ thông đâu.

Ban đầu Sở Tích nói không tham bộ phim có kinh phí lớn, bên đoàn phim bỗng nhiên tuyên bố không quay nữa.

Sở Tích...

Cư dân mạng giật mình phát hiện ra một sự thật.

Tài nguyên dạo này của Sở Tích kém hơn trước rồi.

Sở Tích là loại người gì, bọn họ không biết, nhưng bây giờ hình như mọi người đã bỏ được một "quả dưa" to rồi --

Đại gia của Sở Tích đá cô rồi!

Không còn ai quan tâm Nhạc San bác bỏ tin đồn nữa, bác bỏ cái gì nữa chứ.

Chương 11 có nhắc đến siêu chủ đề nhưng mình quên chú thích mất tiêu, nay mình xin chú thích bổ sung:

* **超话 (超级话题):** siêu chủ đề (super topic), quy cách là #nội dung chủ đề#, là một cộng đồng với nội dung khá hay ho của weibo, nó khác với chủ đề bình thường ở chỗ, siêu chủ đề sẽ có người quản lý chủ đề đó. Mỗi lần người quản lý chủ đề đẩy nội dung đều sẽ thông báo, tập hợp những người có sở thích giống nhau lại rồi cùng thảo luận những chủ đề liên quan. Để tăng độ nóng chủ đề thảo luận, người sử dụng có thể điểm danh mỗi ngày, theo dõi những chủ đề mình quan tâm... Hiện nay, siêu chủ đề thường liên quan đến các nghệ sĩ, là nơi mà fan dùng để bày tỏ tình cảm của mình đối với thần tượng, tăng sự tương tác giữa fan và thần tượng, có thể tuyên truyền hoạt động nhằm tăng mức độ phổ biến cho thần tượng... (nguồn: jikipedia.com)

****Group chat:** là chức năng trò chuyện nhằm tăng tương tác giữa fans và người nổi tiếng. Minh tinh, người nổi tiếng có thể tự tạo nhóm, tập hợp những fans nồng cốt, duy trì, thúc đẩy sự tương tác với fans. Hoặc fan cũng có thể tạo nhóm cho thần tượng của mình, sau đó cùng các fans có chung chí hướng trò chuyện, giao lưu với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

[Sở Tích không có đại gia chống lưng, nếu thế có phải sau này không cần phải xem phim thím ấy đóng không!]

[Vui quá má ơi a a a!]

[Đúng đúng đúng, mọi người có nhớ lần trước trong "Trái Tim Dừng Cảm", hình như cô ấy đã nói mình độc thân, có lẽ lúc đó đã chia tay rồi!]

[Nếu thế sau này Sở Tích làm sao đây?]

[Còn làm sao nữa? Mặc lễ phục 200 tệ, ngồi khoang phổ thông tham gia mấy show chiếu mạng tàn tàn, sau đó không đóng phim nữa thôi.]

[Chỉ cần Sở Tích không đóng phim, mì vẫn nuốt được vẻ đẹp của cô ấy.]

[Có phải đại gia lắm tiền cũng không xem nổi phim cô ta đóng không? Ha ha ha ha ha.]

[Từ váy cao cấp đặt trước đến váy taobao 200 tệ, chất lượng cũng tụt thấp quá rồi, sao Sở Tích chấp nhận được. Nhưng mà phải thừa nhận, cô ấy mặc cái váy 200 tệ đó đẹp thật đấy.]

...

Không ngờ Nhạc San đăng bài bác bỏ tin đồn, kết quả lại biến thành toàn dân thảo luận về Sở Tích.

Các khách mời nam đã từng họp tác đều lên tiếng nói giúp Sở Tích, Sở Tích bị đại gia đá, tài nguyên xuống dốc không phanh, Sở Tích không học đại học mà làm "chị đại", những tiêu đề này nhất thời chiếm hết các trang hóng hớt, có thể nói là chủ đề nóng của toàn dân.

Đầu tiên, Sở Tích gửi Wechat cảm ơn năm khách mời nam trong "Trái Tim Dừng Cảm" đã ủng hộ cô, sau đó lại nói Phó Bạch đưa cho cô một số điện thoại khác.

Sở Tích không chút cảm xúc, bấm điện thoại.

"A lô?" Giọng nữ trong ống nghe có vẻ như đang khó chịu.

Sở Tích nở nụ cười lạnh lùng, "Tự biên tự diễn nhiều như thế, cuối cùng đẩy hết độ hot sang cho tôi, chắc cô đang điên tiết lắm nhỉ?"

Người bên đầu bên kia nghe thế thì ngẩn người, sau đó khó tin đáp lại, "Sở Tích?!"

Sở Tích, "Đúng vậy, là tôi đây."

"Chẳng lẽ cô không biết chuyện mua blogger viết bài về mình rất bình thường, nhưng trong lúc pr bản thân lại giẫm lên người khác là chuyện trêu trọc trong giới này sao? Bây giờ cũng không còn ai chú ý đến cô có bao nhiêu gây thò, cao quý nữa rồi. Nếu mua hết bao nhiêu cái hot search này chắc là tốn không ít rồi, cảm ơn cô nhé, tôi chẳng cần tốn đồng nào cả."

Giọng Sở Tích vô cùng nhẹ nhàng, tựa như những mục hot search kia không hề ảnh hưởng đến cảm xúc của cô.

So sánh với Nhạc San đang tức hờn bên đầu dây bên kia quả thật vô cùng rõ ràng.

Lúc Sở Tích nghe thấy phản ứng của Nhạc San, cô liền biết mình đã đoán đúng.

Cố Minh Cảnh với Nhạc San, chắc hẳn cũng không có chuyện gì.

Nhạc San đại diện sản phẩm của tập đoàn Nguyên Cảnh, đương nhiên sẽ không buông tha miếng bánh thơm là Cố Minh Cảnh. Nhưng với tính cách vùng tiền như rác vì phụ nữ của anh, giữa hai người thì có lẽ là Nhạc San chủ động dính lấy cục thịt béo ngậy Cố Minh Cảnh này. Nếu quả thật có chuyện gì, đừng nói bay lên, ngay cả mấy hợp đồng quảng cáo hoặc tài nguyên phim truyền hình chỉ là chuyện nhỏ, sao cô ta chỉ khoe mỗi bộ nẫy phẩm cao cấp mấy chục vạn chứ.

Xem tình hình thì có lẽ Nhạc San đã thất bại, hơn nữa còn bị cấp dưới của Cố Minh Cảnh cảnh cáo, hợp đồng quảng cáo đang thảo luận cũng bay mất. Nhưng bây giờ tin đồn đã truyền ra ngoài, đồ cũng đã khoe, nếu im lặng chờ tin đồn này trôi qua thì lại không cam tâm, hoặc là không làm, nếu làm thì

phải làm cho xong, bác bỏ tin đồn là giả, tạo dựng hình ảnh trong sạch trong giới, thuận tiện giẫm một cái lên Sở Tích khó ưa kia.

Đáng tiếc, không ngờ chuyện lần này lại quá lửa, Sở Tích bị lôi ra làm bia đỡ đạn, phốt nào cũng to, ngay cả chuyện bị đại gia đá cũng bị đào ra, liên tiếp tung ra khiến dân hóng hớt ăn dưa quên trời quên đất, còn ai quan tâm Nhạc San bác bỏ tin đồn gì.

Có câu, tự bôi đen cũng là một cách để nổi*, tên Sở Tích chiếm hết tất cả tiêu đề báo giải trí, còn mình sắp đặt khổ cực mà không húp được miếng canh, sao có thể không tức cho được.

**hắc hồng: tự bôi đen bản thân để nổi tiếng.*

Nhạc San cho rằng có nhiều bình luận ác ý như vậy, chắc chắn Sở Tích đang trốn trong nhà mà khóc, không ngờ cô không những không khóc mà còn gọi điện cho cô ta.

Nhạc San nén giận, tự bảo mình không được thua cuộc, đá xoáy Sở Tích, "Bị đại gia đá mà vẫn còn bình tĩnh ghê ta, không có đại gia nâng đỡ không nhận được phim chỉ có thể mặc cái váy 200 tệ, sau này chờ mà làm người rửa chân đi."

Sở Tích, "Ít ra thì tôi cũng từng được nâng đỡ, dù sao cũng hơn kẻ dán vào đại gia mà vẫn không được, cô nói coi có đúng không?"

"Cô..." Nhạc San tức muốn nổ phổi, sao cô biết chuyện cô ta đeo bám đại gia.

Cố Minh Cảnh trẻ tuổi lại có tiền, người thì đẹp trai, nếu có thể theo anh thì sẽ mạnh hơn lão già đại gia của Sở Tích gấp nghìn lần.

Sở Tích nghe thấy âm thanh tức hồn hển, cúp điện thoại, sau đó thở phào một hơi.

Khóe môi cô bỗng cong lên nở nụ cười.

Trách sao Cố Minh Cảnh lại chướng mắt Nhạc San.

Nếu cô là đàn ông cô cũng chướng mắt.

Ban đầu Phó Bạch đã chuẩn bị sẵn sàng tương lai sẽ cùng Sở Tích đấu tranh đến cùng với những bài bôi nhọ. Không ngờ đến hôm sau, tất cả các bài viết bôi nhọ đều bị xóa sạch sẽ như một phép màu.

Ngay cả hot search cũng biến mất trong một đêm.

Trong lòng làm việc, Phó Bạch khó tin dùng máy tính mở mấy trang đăng tin bôi nhọ lên, tất cả đều hiện lỗi 404*, "Đây, đây là..."

**Lỗi 404 Page not found hiện lên khi người dùng truy cập một URL không còn tồn tại.*

Anh ta quay đầu nhìn Sở Tích, "Em biết chuyện gì không?"

Sở Tích ngẩng đầu, "Không biết."

Mấy bài viết đã bị xóa, hot search không còn, nhưng trông Sở Tích cũng không vui vẻ là bao.

Phó Bạch nhìn Sở Tích, muốn nói rồi lại thôi.

Thật ra xóa bài cũng có tác dụng gì, gỡ hot search cũng có ích lợi gì, bây giờ nhắc đến Sở Tích đều là diễn đơ, sau khi được nâng đỡ hai năm thì bị đại gia đá, bây giờ đang là chuyện cười cho cư dân mạng.

Ban đầu Sở Tích định sau khi kết thúc "Trái Tim Dừng Cảm" sẽ nhận một bộ phim chiếu mạng, tên phim là "Tổng giám đốc và cô vợ trộm tim anh", thời gian quay phim khá ngắn, thù lao cũng không đến nỗi. Phó Bạch thấy cô khẳng khái muốn diễn loại phim mạng vừa nghe tên đã thấy sấm giết ùng ùng, anh ta có cân mấy lần, nhưng Sở Tích tỏ vẻ mình không quan tâm. Anh ta cũng hết cách, chỉ đành bàn bạc với bên đoàn phim. Ban đầu hai bên đã bàn xong xuôi, hợp đồng cũng đã ký, mấy ngày nữa là vào đoàn. Kết quả, mấy ngày nay Sở Tích bỗng dưng bị lôi ra mấy tin tức không tốt, bên đoàn phim bỗng dưng đổi ý, sợ kỹ thuật diễn quá kém của Sở Tích ảnh hưởng đến đoàn phim, nên đã tìm nữ chính khác.

Bộ phim này là của đài Bưởi, bên đoàn phim nhất thời thất hứa nên đuối lý, đành mời Sở Tích tham gia show chiếu mạng của bọn họ, tên là "Chúng Ta Là Bạn Học".

Mặc dù "Trái Tim Dừng Cảm" là show mạng, nhưng ít ra vẫn có Tencent làm chỗ dựa, có thể nói là tài nguyên khá tốt. Còn "Chúng ta là bạn học" chính là show chiếu mạng chính tông, bài đăng trên Weibo chính thức không vượt quá một trăm like, đây cũng là chương trình thử nghiệm các nghệ sĩ, "Trái Tim Dừng Cảm" thử nghiệm tại quân đội, còn "Chúng ta là bạn học" nghe tên đã biết có liên quan đến học tập. Toàn bộ chương trình đều theo hình thức trực tiếp, trong chương trình sẽ có 5 khách mời đến trường trung học, được xếp lớp để quay trở lại thời học sinh. Xuyên suốt chương trình, bọn họ sẽ cùng học cùng chơi với các bạn trong lớp, ôn lại kỷ niệm thời thanh xuân ngây thơ và đẹp đẽ.

Phó Bạch nhìn cột tên khách mời, nói là năm nghệ sĩ, nhưng ngoại trừ Sở Tích ra, thì hai trong số bốn người còn lại là người nổi tiếng trên mạng, còn hai

người kia là người trong giới nhưng chả nhớ nổi tên, anh ta bỗng dưng hiểu rõ.

Cái gọi là "vô gian bất thương"* là đang nói đến đoàn phim hủy vai mà bồi thường bằng chương trình này. Thật ra bọn họ biết rõ Sở Tích không còn nổi tiếng, cố ý muốn mượn cô để tăng nhiệt độ cho cái show nhỏ này.

**Không gian mạnh không phải là thương nhân.*

Nhưng trải nghiệm cuộc sống cấp ba chắc chắn là nhẹ nhàng hơn so với "Trái Tim Dừng Cảm". Phó Bạch vốn tưởng Sở Tích không kén show sẽ đồng ý ngay, nhưng không ngờ cô lại do dự rất lâu mới gật đầu đồng ý.

Anh ta không khỏi nghĩ đến mấy tin đồn không hay về Sở Tích hồi cấp ba, anh ta định hỏi nhưng thấy Sở Tích có vẻ không muốn nhắc đến nên anh đành thôi.

Từ sau khi bị đào ra chuyện Sở Tích chia tay với đại gia, cư dân mạng đều đang hóng xem tài nguyên sau khi chia tay đại gia của cô, không lâu sau, tài nguyên tiếp theo đã được công bố.

Chương trình tên là "Chúng ta là bạn học" của một trang web vô danh, bốn khách mời tham gia cùng với cô đều là "nghệ sĩ" mà đa số mọi người không ai biết tên?

So với suy nghĩ của bọn họ quả thật kém xa.

Thê thảm quá đi!

[Sau khi chia tay đại gia đúng là thảm mà!]

[Đáng đời!]

[Tôi xem giới thiệu vẫn tắt, nói là cùng học sinh trung học trải nghiệm cuộc sống học sinh? Trông Sở Tích là biết lúc trước đi học là chị đại toàn ngủ trong lớp, thành tích bê bết, ngày ngày lêu lổng với dân ngoài trường đó. Chị đại đây là muốn làm hư học sinh trung học người ta hả?]

[Năm ngoài tham gia biết bao nhiêu show nổi tiếng, vậy mà năm nay lại cứ tham gia ba cái show chiếu mạng này, cười chết.]

[Sở Tích cũng đâu đến nỗi tội ác tày trời mà phải bị giễu cợt thế này. Mấy khách mời nam hợp tác lần trước với cô ấy cũng đã lên tiếng bênh vực rồi mà.]

[Nói thật, tôi có chút cảm tình với Sở Tích đó, cuộc sống cũng không dễ dàng gì!]

[Sở Tích cổ lên! Gạch mãi mãi ủng hộ chị!]

[Hoan nghênh bạn học Sở!]

...

Show đi học vài ngày nữa mới bắt đầu quay, Sở Tích về quê thăm bà nội, một ngày trước khi quay show mới quay lại phòng trọ trong thành phố của cô.

Trước cửa tiểu khu, Sở Tích đang cúi đầu tìm thẻ mở cổng trong túi xách, bỗng nhiên cảm thấy có người đang đến gần mình.

Cô cảnh giác ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục, đi giày da đối diện, giày da sáng bóng, tóc tai gọn gàng, mỉm cười nhìn cô.

"Trợ lý Cao?" Sở Tích không ngờ gặp phải trợ lý Cố Minh Cảnh ở đây.

Trợ lý Cao gật đầu chào Sở Tích, "Chào cô Sở."

Lúc trước, quan hệ giữa cô và trợ lý Cao khá tốt, nhưng cô và anh đã chia tay, không biết trợ lý Cao đến đây làm gì, cô bèn hỏi, "Xin hỏi... chú tìm tôi có chuyện gì?"

Trợ lý Cao chỉ chỉ bên lề đường, "Cố tổng đang chờ cô ở trên xe, mong cô sang đó một chuyến."

Sở Tích nhìn theo hướng ông chỉ, quả nhiên ven đường có một chiếc Rolls-Royce đang đậu.

Sở Tích nghe xong lập tức cúi đầu tìm thẻ mở cổng, "Tôi không đi."

Cô tìm được thẻ trong túi xách, định quẹt thẻ để đi vào thì trợ lý Cao cản cô lại, "Cô Sở, xin cô đừng làm chúng ta thêm khó xử."

Sở Tích nhìn trợ lý Cao đang chặn trước mặt mình, ông ấy vẫn mỉm cười lịch sự.

Mệnh lệnh của Cố Minh Cảnh trước giờ không cho phép người ta chống lại, cô có dự cảm, nếu mà mình không đi theo, không chừng lát nữa sẽ có hai

vệ sĩ áo đen xông ra từ bụi cỏ, đánh cô ngã xỉu rồi khiêng qua đó.

Sở Tích im lặng, quay đầu nhìn thoáng qua chiếc Rolls-Royce đang dừng ở ven đường, lẽ mà bước sang đó.

Trợ lý Cao sẵn sóc mở cửa xe cho cô, đứng bên ngoài nhưng cô có thể cảm nhận bầu không khí mạnh mẽ từ trong xe, suýt nữa đã xoay người chạy trốn.

Cô siết chặt quai ba lô, sau đó hít một hơi sâu giống như chuẩn bị lên pháp trường, cuối cùng ngồi vào xe.

Cô vừa ngồi xuống, cửa xe được trợ lý Cao đóng lại, cô không dám nhìn sang người bên cạnh thì anh đã đưa tay nắm lấy cái gáy của cô kéo sang, hôn lên môi cô.

Đoán xem ai xóa bài bôi nhọ chị:))

Ai mới nói nhớ anh đó, anh quay lại rồi đây =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Không gian trong xe cực kỳ rộng rãi, tài xế trung niên rất có tâm, hai mắt luôn nhìn thẳng phía trước, dù phía sau có động tĩnh hay bất cứ âm thanh gì cũng không hề nhìn vào kính chiếu hậu.

Lực tay Cố Minh Cảnh khá lớn, Sở Tích bị anh nắm lấy gáy mà không tránh được, cô nức nở không ngừng dấm lên ngực anh, nhưng cứ như đánh vào bông, người đàn ông không hề phản ứng lại.

Sở Tích cuống lên, cắn lên môi Cố Minh Cảnh, anh bị đau nên vội buông ra.

Ngay sau đó, một tiếng "bốp" vang lên.

Đầu Cố Minh Cảnh nghiêng sang một bên, còn lòng bàn tay Sở Tích đau lâm râm.

Tài xế tập trung nhìn thẳng phía trước, khi nghe thấy âm thanh này thì cả người bỗng cứng đờ.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, hơi thở Sở Tích trở nên rõ ràng hơn. Đến khi cô cảm nhận được cơn đau từ lòng bàn tay mới nhận ra mình vừa làm gì, vội xoay người định mở cửa xe chạy trốn, nhưng lại phát hiện cửa xe đã bị khóa từ lúc nào.

"Mở cửa." Sở Tích nghiêng người nói với tài xế phía trước.

Tài xế lại ngó lơ cô, giống như ông ta không nghe thấy gì, cứ ngồi im một chỗ, không hề nhúc nhích.

Sở Tích lại kéo cửa thêm vài lần nữa nhưng chỉ phí công, cô khẽ vuốt ngón tay phải, sau đó cẩn thận xoay người lại.

Cố Minh Cảnh đang nhìn cô, chân mày anh khẽ nhíu lại, đôi mắt hẹp dài, con ngươi đen lay láy, cả người toát ra hơi thở mạnh mẽ đến nỗi bầu không khí như muốn đông lại.

Bấy giờ Sở Tích mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi, cô liên tục nhích người ra xa khỏi Cố Minh Cảnh, cuối cùng cô như dán cả người lên cửa xe, một tay vẫn không ngừng mở khóa cửa, giống như đang cầu nguyện trong nháy mắt cô có thể mở khóa, sau đó mở cửa chạy đi ngay.

Lần trước ở khách sạn thì coi như xong, dù sao cũng chỉ coi là nhanh mồm nhanh miệng, còn bây giờ, cô lại ra tay đánh Cố Minh Cảnh.

Cô đánh đại gia tiền nhiệm.

Cô đánh đại gia tiền nhiệm lắm tiền có thể hô mưa gọi gió.

Cô đánh đại gia tiền nhiệm mà lúc trước mình còn không dám nói chuyện lớn tiếng trước mặt anh.

Cố Minh Cảnh khẽ động đậy.

Sở Tích ngay lập tức trở nên căng thẳng, cả người cứng ngắt, ánh mắt nhìn như một con thú nhỏ đang nhìn kẻ thù, trông rõ là sợ hãi nhưng lại không cam

chịu yếu thế.

Người sai rõ ràng là anh, dựa vào cái gì mà vừa gặp anh đã hôn cô.

Cơ thể Cố Minh Cảnh nhẹ nhàng nghiêng về phía Sở Tích.

Cô không kiềm chế được mà "a" một tiếng, ngón tay nắm chặt cái ghế, cố gắng áp chế nỗi sợ hãi.

Cô tưởng anh sẽ áp sát lại, nhưng không ngờ anh lại quay lại chỗ ngồi, dáng vẻ giống như chưa có chuyện gì xảy ra, cất giọng hồ hững với tài xế, "Lái xe đi."

Trong xe rất yên tĩnh, hai người không ai nói chuyện, suốt dọc đường Sở Tích như đang ngồi bàn chông. Cuối cùng xe cũng dừng trước cổng nhà hàng riêng tư.

Sở Tích không xa lạ gì nơi này.

Nhà hàng riêng tư này lúc trước cô và Cố Minh Cảnh đã đến mấy lần, từ ngoài nhìn vào không gây sự chú ý, nhưng nhà hàng không mở cửa tiếp khách, chỉ nhận lịch hẹn trước. Đồng thời, một ngày chỉ nhận vài bàn, không hẹn trước thì dù có bao nhiêu tiền cũng vô dụng, dĩ nhiên, một ly nước chanh ở đây mắc đến độ Sở Tích chỉ muốn mắng không biết xấu hổ.

Cô không ngờ Cố Minh Cảnh sẽ dẫn cô đến đây, bắt đắ dĩ đành phải đi vào.

Hai người ngồi đối diện nhau, nhân viên phục vụ đặt một chén canh cá lên bàn, "Chúc quý khách ngon miệng."

Sở Tích vẫn ngồi bất động, Cố Minh Cảnh cầm đũa lên, "Ăn đi."

Sở Tích hoàn toàn ngây người.

Cố Minh Cảnh giống như tên tội phạm bắt cóc, ngồi canh trước cửa tiểu khu nhà cô, sau đó bắt cô lên xe, ăn một cái tát cũng không hề phản ứng lại, suốt đường đi không nói một lời làm tim cô suýt nữa đã ngừng đập, kết quả lại là dẫn cô đến đây ăn cơm?

Cố Minh Cảnh đã ăn được một đũa, phát hiện Sở Tích đối diện vẫn còn ngồi đờ ra đó, ngay cả tay cũng không đặt trên bàn.

Anh đặt đũa xuống, nhíu mày hỏi, "Không hợp khẩu vị hả?"

Sở Tích lắc đầu, cô nghĩ nghĩ rồi cầm đũa lên, gắp một miếng của món Cố Minh Cảnh vừa ăn lúc này.

Một bữa ăn trong bầu không khí vô cùng kỳ lạ, mỗi một món Sở Tích đều phải chờ Cố Minh Cảnh gắp trước rồi cô mới dám ăn.

Cô sợ anh hạ độc trong thức ăn rồi độc chết cô.

Chờ đến khi bữa cơm kết thúc chuẩn bị ra về, Sở Tích bị trợ lý Cao tìm đến nói chuyện riêng.

"Cô Sở: "Trợ lý Cao nở nụ cười thân thiện, "Chắc cô cũng nhìn thấy thái độ của Cố tổng, ý của Cố tổng chắc cô cũng hiểu."

Ông vừa nói vừa như làm ảo thuật, rút một tờ giấy phía sau lưng ra, mặt giấy viết đầy chữ, ông đưa đến trước mặt Sở Tích, "Đây là hợp đồng Cố tổng mới soạn lại, điều kiện phong phú hơn bản hợp đồng trước kia rất nhiều. Cô xem kỹ đi, nếu không có vấn đề gì thì có thể ký tên."

"Cố tổng rất dễ tâm đến cô, cô nhìn điều kiện này xem, "Không loại bỏ khả năng sau này sẽ trở thành bạn gái", đây là do Cố tổng dạn dò thêm vào."

Đầu tiên, Sở Tích ngỡ ngác, sau khi nghe cái câu "Không loại bỏ khả năng sau này sẽ trở thành bạn gái", cô bỗng bật cười thành tiếng.

Cho nên Cố Minh Cảnh đưa cô đến đây ăn cơm không phải là mục đích cuối cùng, bản hợp đồng này mới chính là mục đích cuối cùng.

Không loại bỏ khả năng sau này sẽ trở thành bạn gái, một sự nhượng bộ lớn biết bao, có phải cô nên quỳ xuống cảm ơn ân huệ của Cố tổng không?

Sở Tích cố gắng kiềm chế sự xúc động muốn lật bàn, cô hít một hơi, nhìn trợ lý Cao, "Trợ lý Cao, có phải ông thấy dáng vẻ của tôi rất giống tình nhân không?"

Trợ lý Cao, "?"

Sở Tích, "Có phải Cố Minh Cảnh cũng cảm thấy tôi rất giống tình nhân? Số làm tình nhân trời sinh đúng không?"

Trợ lý Cao biết ý, liên tục khuyên cô, "Cô Sở, đây là chuyện tốt đó, cô..."

"Chuyện tốt này để lại cho ông, ông muốn không?" Sở Tích cắt ngang lời trợ lý Cao, cô hỏi.

Trợ lý Cao bỗng chốc á khẩu không trả lời được.

Cô tức giận đứng dậy, "Ai thích ký thì để người đó ký, ông ra ngoài hô lên một tiếng, chắc chắn sẽ có không ít người nguyện ý ký hợp đồng này."

Sở Tích bước ra ngoài mà không quay đầu lại, trợ lý Cao đuổi theo, "Này, cô Sở, cô Sở, cô..."

"Ây da." Trợ lý Cao vượt tờ hợp đồng, nhìn bóng lưng Sở Tích, thất bại dậm chân một cái.

Sở Tích tự mình đón xe về nhà.

Chuyến đầu tiên sau khi về nhà chính là cầm điện thoại, gọi cho bà nội.

Mỗi lần cô về quê bà nội luôn nhắc cháu về với cô.

Về mặt Sở Tích như mất cảm giác, cuối cùng cũng nói ra được lời nói giải thoát bản thân.

"Nội ơi, con với Cố Minh Cảnh chia tay rồi."

Hai ngày sau là thứ hai, chương trình "Chúng Ta Là Bạn Học" khởi quay đúng hạn.

Địa điểm quay chương trình là một trường học công lập trong thành phố. Vì là thứ hai nên trước cổng trường có không ít xe riêng và xe điện, học sinh mặc đồng phục nối đuôi nhau đi vào, lủi ra lủi rít vô cùng náo nhiệt.

Sở Tích mặc đồng phục cấp ba mà tổ chương trình cấp cho, mang ba lô trên vai, cô đứng trước cổng trường, ngẩng đầu nhìn bảng tên trường.

Vì cô mặc đồng phục nên mấy học sinh vội vàng vào trường không để ý đến cô, trước cổng có bảo vệ đang kiểm tra thẻ học sinh, Sở Tích nhìn thấy đằng trước có một bạn học nhuộm tóc bị cản lại, cô đi đến cổng, ngoan ngoãn đưa thẻ học sinh chương trình phát cho bảo vệ.

Ai ngờ bảo vệ không thèm nhìn lấy một cái, vẫy tay với cô, "Vào đi."

Tám giờ sáng, tiếng chuông vào học vang lên, chương trình "Chúng Tôi Là Bạn Học" đúng giờ lên sóng.

So với "Trái Tim Dừng Cảm" vô cùng náo nhiệt khi phát sóng, lúc "Chúng Tôi Là Bạn Học" phát sóng thì số lượng người xem chỉ được một vạn, thậm chí không bằng lượt xem trực tiếp của một người nổi tiếng trên mạng, vô cùng thê thảm.

Bình luận trên màn hình thưa thớt đến độ có thể đếm được, trên màn hình hiếm hoi mới có một bình luận lướt qua, cơ bản đều là fan của Sở Tích, nhưng cũng có điểm tốt chính là so với màn bình luận churong khi mù mịt của những chương trình khác, "Chúng Ta Là Bạn Học" chỉ có fan xem, cho nên phần bình luận khá hài hòa, trong năm fan thì đã có ba người là fan Sở Tích, một người khác là người qua đường, người còn lại là fan của khách mời khác.

Trong group chat Gạch đã thông báo từ sớm, bảo mọi người nếu rảnh thì vào xem chương trình để cổ vũ cho Tích bảo.

[Gạch đến xem Tích bảo nè.]

[Mong chờ Sở Tích.]

[Học sinh cấp 3 Sở Tích đến rồi.]

...

Máy quay trực tiếp vừa mở lên, chỉ thấy bốn vị khách mời đứng cạnh nhau trên bục giảng, chủ nhiệm lớp đang nói chuyện.

Thế là trong bình luận có người hỏi:

[Sao thế? Không phải bảo có 5 khách mời hả?]

[Nghe nói do chương trình này chìm quá nên có một người hủy hợp đồng rồi.]

[... Được rồi.]

Phòng học, thầy Triệu chủ nhiệm thấy mấy học sinh bên dưới ồn ào vì bốn người đứng trên bục giảng thì vỗ tay một cái, "Yên lặng."

Chủ nhiệm vừa dứt lời, học sinh bên dưới lập tức im lặng.

Thầy Triệu, "Tuần trước thầy đã nói với các em, đây là bốn bạn học mới được xếp vào lớp mình, trong những ngày tiếp theo, họ sẽ cùng học tập với tất cả học sinh lớp 10A3 của chúng ta. Sau đây, mời bốn bạn học tự giới thiệu bản thân, mọi người cùng chào đón nào."

Tất cả học sinh vỗ tay ầm ầm.

Học sinh xếp lớp hôm nay có hai nam hai nữ, một nam diễn viên không mấy nổi tiếng Đỗ Siêu, một người nữa là người nổi tiếng trên mạng - Hàn Thiệu Văn, nữ thì có một người nổi tiếng trên mạng là Hồ Tiểu Tinh, còn một người nữa...

Ánh mắt tất cả bạn học trong lớp đều đổ dồn lên người nổi nhất trong bốn người là Sở Tích. Thực ra cho dù không phải nổi nhất thì ánh mắt mọi người vẫn tập trung trên người cô.

Hoa khôi trường bọn họ cũng không đẹp như này đâu.

Hơn nữa, điều quan trọng là ba khách mời còn lại đều nhuộm tóc hoặc trang điểm, mặc đồng phục học sinh không hợp lắm, chỉ có Sở Tích để tóc ngắn, gương mặt nhỏ nhắn không hề trang điểm, vẻ trẻ trung hiện rõ trên mặt, trạch sao vừa này bác bảo vệ không thêm nhìn thể học sinh của cô, chỉ cần thế này, nếu đi cạnh học sinh cấp ba sẽ tạo cảm giác vô cùng hài hòa.

Bình luận trên màn hình:

[Tích bảo trông trẻ quá!]

[Mặt mộc vẫn đỉnh như trước.]

[Sở Tích - hoa khôi lớp 10A3 hi hi hi hi.]

[Quả thật cảm giác rất hài hòa, nhưng mà tuổi Sở Tích cũng đâu lớn hơn mấy bạn học sinh bên dưới bao nhiêu đâu...]

[Lớp 10 thì cỡ 16 tuổi, năm nay Sở Tích 20, chỉ kém 4 tuổi thôi mà!]

[Đó là do cô ta không học đại học đó a ha ha ha ha.]

Bình luận nói Sở Tích không học đại học không biết là của fans nhà ai bình luận, fans của cô thấy thế thì rất khó chịu.

Nhưng người ta nói đều là sự thật, mình cũng không thể phản bác lại được, vì đúng là Sở Tích 18 tuổi đã debut, và cô không tiếp tục học nữa.

Trong giới người hâm mộ luôn khuyến khích việc học, trong nghề lại càng coi trọng xuất thân chính quy, fans cũng thích so sánh trình độ học vấn của anh/chị nhà mình. Idol nhí hoặc sao nhí đều được fan khuyến khích thi vào học viện điện ảnh, thế nên trình độ trung học của Sở Tích đúng là không đáng xem.

Thật ra 20 tuổi không phải là quá lớn, dù sao bây giờ cũng không có đại gia, tài nguyên cũng không còn, thời gian rảnh lại nhiều, nếu có thể thi lên đại học thì càng tốt.

Nhưng nhóm fans chỉ suy nghĩ một chút rồi thôi, đã 2-3 năm Sở Tích không đi học, hồi trung học lại có tin đồn là "chị đại" học lực kém, sao có thể thi đại học được chứ.

Bốn vị khách mời tự giới thiệu bản thân theo thứ tự, sau đó ngồi vào chỗ mà thầy chủ nhiệm đã sắp xếp sẵn, Sở Tích ngồi ở hàng giữa, bạn cùng bạn là một cô gái đeo mắt kính.

Tiết đầu tiên là tiết của giáo viên chủ nhiệm. Thầy Triệu dạy môn Toán, ông nhìn bốn học sinh mới đến ngồi vào chỗ của mình, sau đó thầy lấy ra một xấp bài thi từ trên bục giảng.

Vừa thấy bài thi, nhóm học sinh bên dưới bắt đầu lo sợ, châu đầu ghé tai nhau.

"Trời má mới tiết đầu mà đã kiểm tra rồi?"

"Tuần trước mới làm kiểm tra mà!"

"Thầy ơi đừng mà."

Thầy Triệu thấy nhóm học sinh vừa thấy ông cầm bài thi ra đã lo sợ thì lắc đầu, "Yên tâm đi, hôm nay không kiểm tra."

Vừa dứt lời, toàn bộ học sinh đều thở phào nhẹ nhõm.

Sở Tích nhập gia tùy tục, thấy bạn bên cạnh thở phào, cô cũng thở phào nhẹ nhõm theo.

Không ngờ thầy Triệu lại nói thêm một câu, "Đây là bài kiểm tra sát hạch của bốn bạn học mới, tiết này các bạn còn lại lấy sách bài tập ra làm, mời bốn bạn học mới lên đây nhận bài thi."

Cô nhận lấy bài thi rồi quay lại chỗ ngồi, sau đó mở ra.

Đây là một bài kiểm tra tổng hợp, lớp 10 vẫn chưa phân ban, số lượng câu hỏi bao gồm cả Ngữ Văn, Toán, Ngoại ngữ, Lý, Hóa, Sinh, Sử, Địa, mỗi môn có khoảng 2 đến 3 câu hỏi.

Những học sinh còn lại đã mở sách bài tập ra bắt đầu vui đầu làm bài, còn về mặt của bốn bạn học mới sau khi nhận được bài thi thì vô cùng đặc sắc.

Diễn viên vô danh Đỗ Siêu sau khi viết tên lên bài thi bắt đầu cầm bút, nam ngôi sao mạng - Hàn Thiệu Văn đi học nhưng lại không mang theo bút, hiện đang quay tới quay lui mượn bút của những bạn xung quanh, người nổi tiếng trên mạng là Hồ Tiểu Tinh cầm bài thi lật qua lật lại một hồi, sau đó ngồi phịch trên ghế.

Bình luận đã bắt đầu *[ha ha ha ha ha ha ha ha.]*

Sở Tích lấy một cây bút bi trong bóp viết của mình ra, đầu tiên ghi tên mình lên.

Máy quay kéo lại gần, quay rõ ràng từng chữ trên mỗi bài thi.

Cuối cùng ống kính rơi lên tên Sở Tích vừa viết xong.

Không phải chữ ký rồng bay phượng múa của mình tinh, chữ của cô rất nắn nót, xinh đẹp lại nhỏ nhắn.

Khán giả xem trực tiếp đang cười bò vì ba người đằng trước, lúc này, hai mắt bỗng bùng sáng.

Quào --

Chữ Sở Tích đẹp quá.

Anh trả nghiệp dận rồi nha mấy bạn, lại còn "không loại bỏ khả năng trở thành bạn gái" nữa chứ =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ trước đến nay, chữ đẹp luôn là điểm cộng lớn đối với mỗi người, đặc biệt là trong giới giải trí, trình độ học vấn của các nghệ sĩ không được cao, có rất nhiều nam nghệ sĩ trông rất đẹp trai mà chữ thì cứ nguệch ngoạc nhưng lại rất đáng yêu khiến fans dở khóc dở cười.

Mọi người ban đầu cũng chỉ nhìn lướt qua xấp bài thi của Sở Tích, nhưng khi màn ảnh bắt ngờ phóng to chữ viết của cô thì rất kinh ngạc.

Cái kiểu phóng to lên sẽ càng làm nổi bật ưu khuyết điểm, đẹp thì trở nên càng đẹp hơn, nếu xấu thì lại càng thêm xấu. Nhưng trên màn hình, chữ của Sở Tích hiện lên vô cùng xinh đẹp, ngòi bút sắc sảo, sống động, chỉ nhìn thôi đã thấy vui mắt.

Nhóm Gạch vui vẻ không thôi:

[Wow, chữ Tích bảo đẹp quá!]

*[Không ngờ không những dáng đẹp mà chữ cũng đẹp như thế, Sở Tích đúng là "cô gái bảo bối" *]*

**Chỉ những cô gái khi bạn càng tiếp xúc lâu, càng hiểu bọn họ thì sẽ phát hiện ra nhiều điểm hay ho ở họ.*

[Từ nhỏ mẹ đã hâm mộ mấy người viết chữ đẹp rồi, người viết chữ như gà bới bày tỏ lòng hâm mộ. GATO.jpg.]

Lại có người nghi ngờ:

[Không đúng, không phải Sở Tích là "chị đại" học dốt của trường sao? Sao chữ lại đẹp thế này?]

[Ai quy định học dốt thì chữ phải xấu hả?]

[Chữ càng nhìn càng thấy đẹp, Sở Tích giỏi quá.]

...

Trong lớp học, Sở Tích lướt sơ đề thi.

Môn Văn có hai câu, một câu viết lại thơ cổ, một câu tìm lỗi sai, hai câu này không khó, Sở Tích làm xong rất nhanh. Tiếng Anh có một đoạn văn đọc hiểu với ba câu hỏi, Sở Tích làm xong rồi lại nhìn đề Toán bên dưới.

Một câu trắc nghiệm liên quan đến tập hợp và khoảng, Sở Tích nhớ lại kiến thức mình từng học lúc trước, cuối cùng vẫn làm ra kết quả. Câu còn lại là một câu liên quan đến logarit và hàm số logarit, cô cảm giác câu này không khó, nhưng đã hơn hai năm không đến trường, bây giờ có nghĩ nát óc cũng không nhớ được công thức, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

Ngoại trừ Tiếng Anh và Văn coi như khá thuận lợi, những câu hỏi phía sau Sở Tích khá mất sức khi làm. Cô phát hiện ra mình đã quên rất nhiều công thức, định lý và khái niệm liên quan, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà làm.

Còn năm phút nữa là hết tiết, đã đến giờ, giáo viên chủ nhiệm thu lại bài kiểm tra của bốn học sinh mới để chấm điểm. Ngoại trừ câu chép lại thơ ra, tất cả câu hỏi còn lại đều là trắc nghiệm. Thầy Lưu dựa người vào ghế, cầm bút đỏ lên bắt đầu đối chiếu đáp án rồi chấm điểm.

Ban đầu về mặt của thầy cũng không đến nỗi nào, lúc ông gạch đỏ liên tiếp sáu câu trên bài thi đầu tiên, ông còn nghĩ mình xếp sai đáp án, sau khi cẩn thận đối chiếu lại một lần nữa, rõ ràng là ông không chấm sai.

Chủ nhiệm chấm từng bài thi, hàng chân mày nhíu thành một đường thẳng, sau khi chấm đến bài thi thứ ba, ông thở dài một hơi, lo âu nhìn mấy nghệ sĩ vừa xếp vào lớp ở bên dưới.

Chủ nhiệm lắc đầu, bắt đầu chấm bài thi cuối cùng trên tay.

Bài thi này, lúc ông nhìn đến mặt giấy thi, hai mắt tỏa sáng.

Rõ ràng là câu hỏi trắc nghiệm, nhưng vừa nãy còn có người về lung tung lên đề thi, chữ thì ngoáy, còn bài thi này lại rất sạch sẽ, mỗi một đáp án đều được viết ngay ngắn trước số thứ tự của câu hỏi.

Hàng mày của thầy chủ nhiệm đã giãn ra nhiều.

Nghỉ giải lao giữa giờ được nửa tiếng, mấy bạn học còn lại đều đi tập thể dục theo đài, trong trường học vang lên tiếng nhạc tập thể dục từ loa phát ra, bốn học sinh mới xếp lớp của 10A3 hôm nay không đi tập thể dục, họ bị gọi vào phòng chủ nhiệm.

Chủ nhiệm uống một hớp trà hoa cúc, nhìn bốn học sinh trước mặt mà lắc đầu.

"Tôi biết các anh chị đã tốt nghiệp nhiều năm rồi, ban đầu đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng không ngờ biểu hiện của mọi người còn hơn những gì tôi nghĩ, ày..."

Chủ nhiệm lớp cầm bài thi đầu tiên, điểm số tính theo thang 100, ông nhỏ giọng đọc, "Hàn Thiệu Văn, 8 điểm." Sau đó lại nhìn bài thi đầy mực đỏ của Hàn Thiệu Văn rồi lắc đầu, "Dù cậu có chọn C hết thì cũng không thể nào chỉ được nhiều đây điểm, sao cậu thi được hay vậy?"

Hàn Thiệu Văn, "..."

Bình luận,

[Ha ha ha ha, bài thi trắc nghiệm thang điểm 100 mà thi được có 8 điểm.]

[Tôi nói chứ, đề thi lớp 10, mà còn là đề trắc nghiệm, nhưng thi chỉ được có 8 điểm, quá thấp rồi đó.]

[Đâu phải mấy người không biết trình độ văn hóa của mấy người nổi tiếng trên mạng chứ.]

[Thầy Lưu chỉ hận rên sất không thành thếp ha ha ha ha.]

Chủ nhiệm cầm lên bài thi thứ hai, "Hồ Tiểu Tinh, 20 điểm."

Hồ Tiểu Tinh nghe điểm của mình có hai chữ số so với Hàn Thiệu Văn 8 điểm thì thở phào nhẹ nhõm.

Thầy chủ nhiệm đưa bài cho Hồ Tiểu Tinh, thấy dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm của cô ấy thì bất đắc dĩ cười khổ, "Khá may mắn đấy, tiếp tục cố gắng nhé."

Bài thi thứ ba, thầy đọc, "Đỗ Siêu, 50 điểm."

Đây vốn dĩ không phải là điểm đạt yêu cầu, nhưng sự đối lập với hai người đứng trước quá xa, khán giả biểu thị khá hài lòng với điểm số này.

[Siêu Siêu giỏi quá! Điểm đã được hơn nửa rồi ha ha ha.]

[Nhiều năm rồi không đi học, nếu mị mà làm lại đề lớp 10 thì chưa chắc đúng được một nửa nữa là, Đỗ Siêu giỏi quá.]

[Dù sao thì Đỗ Siêu cũng tốt nghiệp chính quy của học viên điện ảnh, phải khác so với người nổi tiếng trên mạng chứ.]

Chủ nhiệm lớp trả lại bài thi cho Đỗ Siêu, "Mấy câu hỏi còn lại tôi đều xem hết, nhưng mà cái phần chép lại thơ, cái câu "Ba son Sở thủy thê lương địa*" tại sao cậu lại thêm về sau là "responsibility"?"

**Bài Thủ Lạc Thiên Dương Châu sơ phùng độ thượng kiến tặng của Lưu Vũ Tích.*

Đỗ Siêu yên lặng đáp, "Vì nó vần."

Thầy chủ nhiệm, "..."

Bình luận trên màn hình, [Ha ha ha ha.]

Ba người kia đã nhận được bài thi, trong tay thầy chủ nhiệm chỉ còn lại một bài, rõ ràng là của Sở Tích.

Cô nghe thấy thành tích của bọn Đỗ Siêu, trong lòng bắt đầu căng thẳng.

Thầy chủ nhiệm cố tình gây tò mò, ông cười hỏi Sở Tích, "Bạn học Sở Tích, em cảm thấy mình sẽ được bao nhiêu điểm?"

Sở Tích lắc đầu, "Em cũng không biết."

Khán giả xem trực tiếp cũng rất tò mò điểm số của Sở Tích, đặc biệt là khi liên tưởng đến mấy tin tức hồi cấp ba của cô, lần này ngay cả fans của cô cũng không thấy khả quan.

[Thầy Lưu mau nói đi, Sở Tích được bao nhiêu điểm thế? Thầy đang bắt chước thầy Hồng Đào thừa nước đục thả câu há?]

**Đạo diễn show Tôi Là Ca Sĩ.*

[Tích bảo có lên, dù bao nhiêu điểm thì Gạch vẫn luôn ủng hộ chị!]

[Chữ đẹp đã quá lắm rồi, điểm số lần này sẽ phơi bày trình độ thật sự.]

[Quả thật Tích bảo không học đại học, Gạch chưa bao giờ phủ nhận điều này, mong mọi người mở miệng lưu tình.]

[Không sao hết, Tích bảo, em đang học năm hai, kiến thức cấp ba đã quên sạch sành sanh, em mà đi thi chưa chắc điểm cao bằng chị.]

[Có ai đánh cược xem "chị đại" Sở Tích có vượt qua 20 điểm của Hồ Tiểu Tinh hay không? ha ha ha ha.]

[Mị cược 5 hào là không vượt qua nhé!]

[Sao thầy Lưu chưa chịu công bố nữa? Sốt ruột chết đi được!]

...

Bình luận trên màn hình cứ bàn ra tán vào, thầy Lưu mở bài thi ra rồi nhìn lướt qua, sau đó mặt mày rạng rỡ trả bài thi cho Sở Tích, nói rõ ràng, "Sở Tích, 92 điểm."

Sở Tích không ngờ mình có thể được nhiều vậy điểm, vừa nghe xong thì bỗng ngẩng đầu lên.

Yên tĩnh,

Yên tĩnh giống như chết.

Không chỉ mỗi phòng chủ nhiệm yên lặng, mà ngay cả khán giả xem trực tiếp đang ồn ào cũng yên tĩnh hẳn.

Một đám người vừa nãy còn đánh cược Sở Tích sẽ không vượt qua 20 điểm của Hồ Tiểu Tinh, bỗng nhiên nghe thấy cô được 92 điểm.

Ngay cả fan Gạch của Sở Tích cũng không phản ứng kịp.

Bọn họ vốn dĩ vừa đang an ủi Sở Tích không sao hết, không sao hết trên màn hình, dù có thi thấp điểm thì bọn em vẫn thích chị, vừa mong người qua đường có thể mở miệng nói chuyện nhẹ nhàng, Sở Tích không học đại học, cấp ba không cố gắng khiến mọi người chê cười, nhưng bọn họ lại nghe thấy cái gì? Bọn họ vừa nghe thấy cái gì thế?

Cuối cùng cũng có người đạt điểm cao, nhân viên tổ chương trình bây giờ mới dám rút ngắn khoảng cách máy quay, hướng đến bài thi của Sở Tích.

Mặt giấy rõ ràng, sạch sẽ.

92 điểm được viết to rõ bằng bút đỏ ở cột điểm.

Không chỉ là người duy nhất đạt tiêu chuẩn trong bốn người, mà còn là người duy nhất trên 80 điểm.

Một người nghỉ học đã hơn hai năm, đột nhiên làm lại bài thi cấp ba, là người xuất sắc duy nhất được 92 điểm, trong khi những người khác vô cùng thê thảm.

Nhóm Gạch đã chuẩn bị tinh thần nằm yên nghe chửi, nhưng không ngờ sau khi thành tích của Sở Tích được công bố, bọn họ bỗng trở mình thành công.

Nói về trải nghiệm hâm mộ một idol không chịu thua kém là thế nào? Chính là cảm giác lúc này đây.

[A a a a a!!!]

[Tích bảo được 92 điểm! Tích bảo thế mà thi được 92 điểm!]

[Con gái của mì quá giỏi, hu hu hu, Tích bảo, mẹ yêu con!]

[Con gái tôi không những chữ đẹp mà thành tích cũng tốt nữa!]

[Sở Tích của chúng tôi không phải học dốt! Máy người kia có thấy không? Sở Tích của chúng tôi không phải học dốt!]

[92 điểm thôi, vẫn cần phải tiến bộ, mọi người đừng kêu ngạo nào hi hi.]

Còn fans của mấy nhà còn lại và người qua đường thì ngơ ngác toàn tập.

[Sao, Sao thế? Không phải Sở Tích là "chị đại" học dốt sao???]

[Má ơi, cái đồng kiến thức cấp ba kia chỉ cần nửa năm không động tới thôi là mì quên sạch rồi, thế mà Sở Tích lại thi được 92 điểm, trâu bò quá.]

[Không thể nào, nếu thành tích tốt như thế sao lại không lên được đại học?]

[Không phải có người nói cấp ba cô ta đã bắt đầu lặn lội trong giới xã hội đen sao?]

[Có phải tổ chương trình làm lộ đề không?]

...

Nhưng bình luận có náo nhiệt cỡ nào thì những người ở trường quay cũng không hề biết, sắp vào học rồi, bốn vị khách mời cầm bài thi của mình quay về lớp học.

Điểm của Sở Tích khiến ba người còn lại hết hồn, mọi người chấp tay nói bội phục, bội phục.

Nhạc nền tập thể dục vẫn còn vang lên từ loa phát thanh, mấy học sinh khác trong lớp vẫn chưa quay lại, trong lớp chỉ có bốn học sinh mới được xếp vào lớp.

Bốn người quay lại chỗ của mình, Hàn Thiệu Văn vội nhét bài thi 8 điểm của mình vào học bàn, Đỗ Siêu ngồi một chỗ ngáp ruồi, Hồ Tiểu Tinh lấy gương trong túi ra soi, bắt đầu dặm lại son, Sở Tích quay lại chỗ ngồi của mình, xem lại mấy câu sai, miệng thì cứ lẩm bẩm nói gì đó, sau đó rút sách giáo khoa trong học bàn ra, bắt đầu đối chiếu câu sai lên sách.

Sở Tích biết rõ 92 điểm này của mình không tính là gì cả, tổ chương trình đã cân nhắc đến vấn đề khách mời tốt nghiệp đã lâu nên đa phần kiến thức đều quên hết. Thế cho nên bài thi này đều là những vấn đề cơ bản nhất trong từng môn.

Chỗ Sở Tích gần cửa sổ, ánh nắng trong phòng vô cùng rực rỡ, bỗng nhiên có một cơn gió thổi qua, cô học trò tóc ngắn trong bộ đồng phục lấy tay đè lại bài thi đang bị gió thổi của mình, cô cúi đầu, dáng vẻ chăm chú, nghiêm túc sửa bài thi. Trong màn ảnh, mái tóc ngắn của cô che đi một nửa gương mặt, để lộ ra sống mũi cao thẳng.

Tiếng nhạc tập thể dục bên ngoài mơ hồ truyền đến, càng làm nổi bật bức tranh yên tĩnh lại xinh đẹp thế này.

Cảnh này ngay lập tức được mọi người cất ra.

Tùy tiện cất ra, lại xinh đẹp giống như đang chụp họa báo.

Nếu nói thành tích tốt chỉ khiến người ta có cảm tình, rất nhiều người qua đường trong một vạn người xem trực tiếp sau khi xem cảnh này đã nhảy hô ngay.

Nếu sắc đẹp có thể giết người, thì Sở Tích chính là sát thủ vô hình.

Nhóm Gạch bất ngờ bị cảnh tượng này làm cho cảm động đến rơi nước mắt.

Đàn chị Sở Tích, em đồng ý.

Hu hu hu hu hu...

Trong group chat Gạch có một bạn đề nghị chụp lại Sở Tích trong bộ đồng phục vừa trong sáng, ngây thơ, lại xinh đẹp. Tích bảo căn bản không phải là học dốt mà là thần học, có nên nói cho mấy người chăm chọc, khiêu khích ở ngoài kia, nói cho bọn anti-fans biết, và mặt bọn họ.

Nhóm Gạch bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định sẽ không làm.

Sở Tích tốt như thế, đừng để cô phải nhận lấy những lời phỏng đoán ác ý từ bên ngoài nữa.

May là chương trình "Chúng ta là bạn học này" khá "chìm".

Tích bảo ưu tú thế nào, Gạch chúng ta tự mình biết là được rồi.

Cố Minh Cảnh biết chuyện tờ hợp đồng mà mình cất công nhượng bộ đã bị Sở Tích từ chối, anh đã làm băng tảng 2 ngày nay.

Anh vốn dĩ là một người lạnh lùng, lần này không khí xung quanh anh lại hạ thấp đến cực điểm, chỉ cần bước lại gần một bước thôi thì sẽ bị chèn ép đến không thở nổi.

Lần này, ngay cả trợ lý Cao cũng không dám tùy tiện đến gần. Có trời mới biết, lúc ông báo cáo lại phản ứng của cô Sở cho Cố tổng, chân ông run hết cả lên, sau khi nói xong thì lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Thư ký đi đưa cả phê vào văn phòng tổng giám đốc nhưng lại cảm thấy giống như tiến lên pháp trường, bắt đầu gọi điện thoại căn dặn hậu sự với gia đình.

Cố Minh Cảnh "băng" hai ngày, đồng thời suy nghĩ suốt hai ngày, cuối cùng không nhịn được, lại lấy điện thoại tải app video Tây Dữ* xuống.

**Là quả bưởi.*

Ngược lại, anh muốn xem thử, sau khi Sở Tích lại từ chối anh thì sẽ tham gia chương trình tâm phào nào nữa.

Cô thà lăn lộn dưới tầng thấp nhất của giới showbiz, cũng không muốn làm một con chim hoàng yến được cưng chiều ở bên cạnh anh.

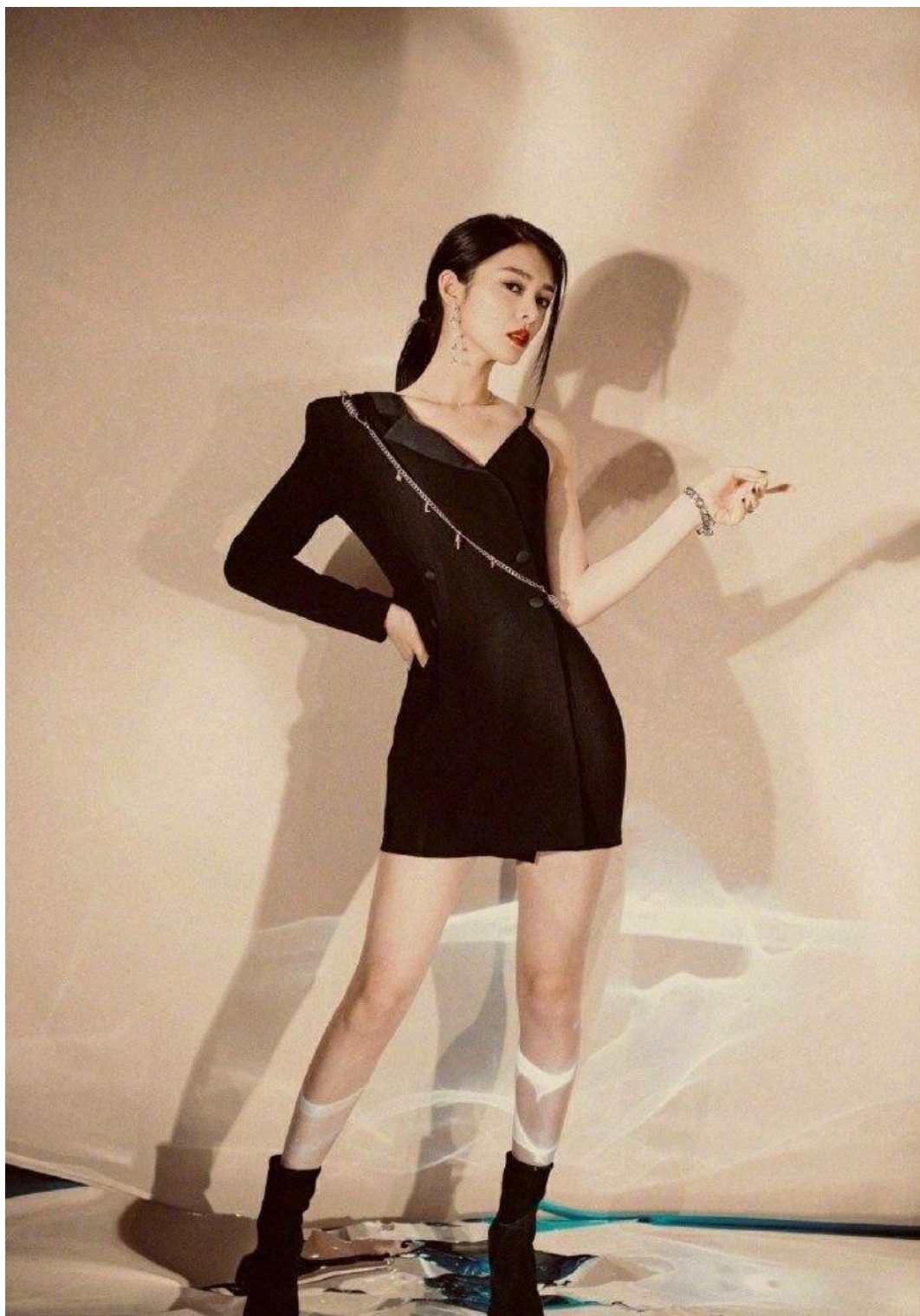
Cố Minh Cảnh bấm vào, cảnh đầu tiên hiện lên trong phòng học, cô tình nhân bé bỏng luôn mặc váy ngủ tơ tằm, dịu dàng ngân nga khi nằm dưới thân anh, lúc này lại mặc bộ đồng phục cấp ba bình thường, anh thấy ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, cô đang dùng tay chặn lại bài thi đang bị gió thổi, sau đó cô cúi đầu, nắn nót từng chữ trên mặt giấy, trông rất nghiêm túc.

Con giận bị đè nén suốt hai ngày qua của Cố Minh Cảnh khi nhìn thấy học sinh Sở Tích.

Bỗng nhiên không còn giận nữa.

Khi yêu có mấy ai nguyện làm người bình thường, sáng nắng chiều mưa, tối tò đi theo xin ký lại hợp đồng =)))

À hôm trước lướt Weibo của Ma An, thấy bà hào hứng đòi làm thầy bói vì... "bộ váy 200 tệ" của Sở Tích lại bị "đụng hàng" ngoài đời =)). Váy này của hiệu Bershka với giá khoảng 400 nghìn đồng, được Phó Tinh diện ở đêm hội Weibo ngày 11/1/2020

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Cố Minh Cảnh nhìn điện thoại, đầu lưỡi đẩy về má trái.

Sở Tích bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

Anh hoảng hốt nhớ lại dáng vẻ lần đầu tiên cô được trợ lý Cao dẫn đến gặp anh cách đây hai năm về trước, cô rụt rè, mặc áo thun trắng, quần jeans, đi giày vải. Lúc anh nhìn thấy cô, từ đầu tiên hiện lên trong đầu anh chính là -- "cô bé"

Sau đó "cô bé" đối diện cúi đầu chào anh một tiếng, "chào anh Cố", tiếp theo cô chậm rãi lấy chứng minh nhân dân của mình đẩy sang cho anh xem, xem

như chứng minh mình đã trưởng thành.

Nếu đã thành niên thì anh không cần phải lo lắng nhiều, Cố đại thiếu gia của nhà họ Cố bận trăm công nghìn việc, sao lại phải hao phí tâm trí lên người một cô tình nhân nhỏ chỉ dùng để làm nhiệm vụ nguy trang. Thế là tất cả những chuyện có liên quan đến cô tình nhân này, anh đều giao cho cấp dưới và ekip quản lý.

Nhưng anh nhớ rõ, về sau hình như anh không nhìn thấy Sở Tích mặc đồ như thế nữa, cơ thể đầy thì của thiếu nữ ấy bắt đầu khoát lên từng bộ đồ có giá trị không hề nhỏ, giày vải dưới chân cũng đã biến thành giày cao gót, bước đi lộc cộc, tinh xảo và xinh đẹp. Cô thử rất nhiều lần, cuối cùng cũng lấy được khi kéo cánh tay anh, nũng nịu gọi, "Anh Cố", đến mức anh đã quên đi lần đầu tiên hai người gặp nhau, anh đã từng cảm thấy cô chỉ là một "cô bé con".

Cố Minh Cảnh đột nhiên nhớ đến bộ váy ngủ hoạt hình ngây thơ trên người Sở Tích đêm ấy.

Anh cúi đầu xoa xoa khoe mắt.

Đó là sau khi anh gặp Sở Tích lần đầu tiên, là lần thứ hai khi nhìn thấy cô anh lại liên tưởng đến từ kia -- "cô bé con".

Nhưng trong một thời gian dài, anh luôn xem cô như một người phụ nữ.

Bất kể là suy nghĩ hay là hành động, anh đều xem cô là phụ nữ.

Đáy lòng anh bỗng dâng lên cảm giác tội lỗi.

Ở trường, buổi sáng có tổng cộng bốn tiết, tiết một là tiết Toán của thầy chủ nhiệm, tiếp theo là Lý, Địa, Anh. Tổ chương trình "Chúng Ta Là Bạn Học" đã cho 4 vị khách mời làm bài kiểm tra sát hạch dựa trên kiến thức căn bản. Nhưng nội dung bài giảng của các thầy cô lại dựa vào tiến độ của học sinh cấp ba bình thường. Sở Tích vừa tập trung tinh thần nghe giảng, vừa viết lại vào vở, giáo viên giảng rất nhiều kiến thức mà cô đã quên, bây giờ nghe giảng lại có thể nhớ lại, có rất nhiều chỗ cảm giác như ôn tập kiến thức cũ mà nắm được kiến thức mới*.

* Câu gốc là 温故而知新, luận ngữ 温故而知新, 可以为师矣, Nghĩa là: lúc ôn tập kiến thức cũ, có thể có lĩnh hội mới, phát hiện mới, thì có thể làm thầy giáo được.

Lúc trước, cô cảm thấy thời gian vui vẻ nhất khi đến trường chính là lên lớp, trong lớp mọi người đều làm việc riêng, sẽ không có ai đến quấy rầy cô, cô chỉ cần nghe giảng là được.

Giáo viên Vật lý viết ra một ví dụ làm mẫu, Sở Tích dựa theo mạch suy nghĩ của giáo viên mà tính thật nhanh trên giấy nháp.

Máy quay lướt qua, không nói đến mấy vị khách mời còn lại, Sở Tích thậm chí còn chăm chú nghe giảng hơn cả rất nhiều học sinh lớp 10A3 này.

Mọi người, "..."

Chỉ quay chương trình thôi mà, có phải là học sinh cấp ba thật đâu, không có áp lực học tập, coi như đang chơi là được, cần gì phải nghiêm túc như thế.

Cô xem Hàn Thiệu Văn cũng đến quay show kia, kiểm tra sát hạch 8 điểm, bây giờ đang gục xuống bàn ngủ ngon biết bao nhiêu, chảy cả nước miếng kia kia.

Người đi đến đầu học chỗ đó giống như Sở Tích, cực kỳ giống kiểu học sinh xuất sắc, sau khi thi đại học thấy vứt mấy xấp đề thi để trong nhà thì uống, thế là thuận tay lật ra làm.

[Vi sao tôi cứ có cảm giác Sở Tích có thần thái của học sinh xuất sắc vậy nhỉ. Suy nghĩ sâu xa.jpg]

[Sở Tích vốn dĩ là học sinh xuất sắc, làm bài thi sát hạch được 92 điểm đó thấy không?]

[Nhưng Sở Tích chỉ có trình độ trung học, có đậu đại học đâu...]

[Nhiều khi người ta có khó khăn không thể nói được thì sao?]

Bọn họ cãi nhau trong lúc trực tiếp, trong lớp học tiếng chuông tan học đã vang lên, giáo viên vừa dứt câu tan học, bạn học đã vây quanh lấy Sở Tích.

Mặc dù Sở Tích bị bôi nhọ thê thảm ở trên mạng, chỉ cần nhắc đến cô là mắng, nhưng tất cả học sinh đều là lần đầu nhìn thấy mình tỉnh ngoài đời, nên vô cùng kích động.

"Sở Tích, ở ngoài đời chị đẹp quá."

"Sở Tích, trưa nay chị đi ăn cơm với tụi em nha."

"Đột rồi em có coi "Trái Tim Dừng Cảm" của chị, hay quá trời luôn!"

"Trời ơi, chữ chị đẹp quá ~"

...

Đối mặt với những bạn học nhiệt tình vây quay mình, Sở Tích cảm thấy được cưng mà sợ, cô trả lời từng câu hỏi của các bạn, trên mặt không hề có biểu tình khó chịu.

Fans Sở Tích cách một màn hình hâm mộ không thôi:

[Hu hu hu hu, mị cũng muốn làm bạn học của Tích bảo. GATO.jpg]

[Sở Tích tốt ghê chứ.]

[Bạn Sở Tích vừa xinh lại vừa giỏi, lúc trước còn đi học chắc chắn rất được yêu thích nè.]

[Nhất định có rất nhiều bạn nam theo đuổi Sở Tích nha!]

Địa điểm quay "Chúng Ta Là Bạn Học" là một trường cấp ba nội trú, đa số học sinh đều ở lại trường từ thứ hai đến thứ sáu, thứ bảy sẽ được về nhà. Nếu bốn khách mời trải nghiệm cuộc sống cấp ba hoàn toàn thì buổi tối cũng sẽ ở lại ký túc xá của trường. Sở Tích học được hai ngày, đã nhanh chóng làm quen, nếu không phải sau lưng có gắn bộ micro thì có khi cô đã quên mất mình đang quay show, cảm giác giống như cô đã quay lại thời học sinh.

Nếu hồi đó đi học cũng được như thế này thì tốt biết mấy, Sở Tích không nhận được mà nghĩ như thế.

Mặc dù chương trình có hơi "chìm" nhưng hướng đi khá tốt, nhìn số lượng người xem sau khi phát sóng dần dần tăng lên, các khách mời lại rất tươi sáng, bất ngờ có nhiều chỗ đáng xem, khiến mọi người ngờ đến chính là Sở Tích. Rõ ràng là đủ thứ tin xấu bay đầy trời, nào là trình độ trung học, lại là "chị đại" lẩn lộn trong quán bar. Thế mà trong chương trình lại xây dựng hình tượng chăm chỉ, cố gắng học hành, không biết có ý đồ gì đây.

Đừng nói là sau khi bị đại gia đá, không thể lẩn lộn trong giới nên muốn thi đại học nha...

Spoil ở một chương xa xôi nào đó =)))

"Sở Tích lại bị khai chuyện tình cảm! "Sói con" chờ đợi hai giờ trong đêm khuya, nũng nịu đòi hôn lại bị từ chối!"

Đó mọi người biết "sói con" là ai? =)))

*sói con: chỉ những chàng trai đẹp trai, khá giàu, trẻ tuổi nhưng lại là hình mẫu rất được các bạn gái yêu thích, năng lực bạn trai mạnh mẽ, khiến con gái có cảm giác an toàn. Mặc dù trẻ tuổi nhưng khí chất mạnh mẽ, có thể nói là tổng giám đốc "bá đạo" trẻ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Nhưng sự suy đoán này chỉ là do cư dân mạng nghĩ chơi cho vui mà thôi, nào có ai debut hai năm rồi lại quay về đi học lại, hơn nữa, mặc dù Sở Tích bị đại gia đá, nhưng với gương mặt và dáng người kia của cô, dù có là trình độ tiểu học thì vẫn có thể không lo ăn không lo mặc suốt đời này. Dù sau này cô không thể tìm được đại gia có thể vực tiền cho cô đóng phim, nhưng vớt được một ông đại gia nhà quê ham thích vẻ đẹp của cô thì không thành vấn đề.

Cách màn hình, Phó Bạch nhìn dòng chữ "đại gia nhà quê" mà mí mắt run cả lên.

Chiều thứ tư có một tiết thể dục, sau khi giáo viên cho các bạn khởi động xong thì giải tán, thời gian còn lại để mọi người tự do hoạt động, tất cả nam sinh thì ôm bóng chạy về sân bóng rổ và sân bóng đá, hai học sinh nam kiêm khách mời là Đỗ Siêu và Hàn Thiệu Văn đều tập trung ánh nhìn vào sân bóng rổ, nhưng bọn họ lại bị bắt ở lại --

Học bài tập thể dục theo đài.

Bốn học sinh mới chuyển đến dĩ nhiên sẽ phải tập thể dục theo đài với các bạn, nếu không biết tập mà đứng giữa hàng sẽ rất dễ bị phát hiện, nếu không đều sẽ bị trừ điểm thi đua của lớp. Thế là thầy Lưu chủ nhiệm đã có ý nhờ lớp phó thể dục dạy bốn bạn mới tập thể dục theo đài trong giờ thể dục.

Mọi người không ngờ đến, chủ nhiệm Lưu không chỉ có trách nhiệm với việc học của bốn học sinh mới chuyển đến, mà bây giờ ngay cả việc tập thể dục cũng chịu trách nhiệm đến cùng, nhất là khi nhìn Hàn Thiệu Văn vừa mất tập trung quơ tay, vừa nhìn mấy bạn nam chơi bóng rổ một cách thêm thuong,

trông rõ là buồn cười.

[Ha ha ha ha ha ha Thầy Lưu đúng là rất có trách nhiệm với mấy học sinh mới đến ghê.]

[Đây mới đúng là chủ nhiệm có tâm nè.]

[Rõ ràng là Hàn Thiệu Văn muốn trốn đi chơi bóng rổ, nhưng lại không dám đi, ngốc đến đáng yêu ha ha ha ha.]

Bốn học sinh đứng thành một hàng, giáo viên thể dục đứng trước mặt bọn họ, vừa hô "một hai ba bốn năm sáu bảy tám", vừa hoàn thành động tác giãn cơ*.

**giống động tác vươn thở của mình*

Lớp phó thể dục làm mẫu xong thì quay đầu lại nói, "Mọi người nhìn rõ chưa? Mọi người cùng tôi tập một lần nhé. Động tác đầu gồm tám nhịp, đưa hai tay sang ngang, như thế này, sau đó hai tay đưa về sau, xoay một vòng..."

Phía sau, mấy học sinh mới đến bắt chước theo động tác kỳ quái của lớp phó thể dục. Sở Tích nhìn lớp phó làm một lần, sau đó vừa làm theo động tác của cậu ta, vừa nhớ lại rồi tự mình làm xong động tác đầu tiên.

Hồ Tiểu Tinh bên cạnh thấy Sở Tích chỉ nhìn lớp phó làm mẫu một lần mà đã làm được động tác đầu tiên, cô ta kinh ngạc, "Sở Tích, cô cũng biết tập thể dục theo đài hả?"

Sở Tích nhớ lại động tác cơ bản, chậm rãi nói, "Hồi còn đi học hình như vẫn là bài tập này, bây giờ nhớ lại thì vẫn còn nhớ chút chút."

Hồ Tiểu Tinh, "... Được rồi, là tôi già rồi."

Cô tay dài chân dài, dáng vẻ nghiêm túc tập thể dục theo đài cũng khiến người ta cảm thấy thích thú.

Bình luận trên màn hình:

[Ha ha ha ha ha ha ha ha Sở Tích tốt nghiệp mới có mấy năm, bài tập thể dục vẫn chưa đổi.]

[Tuổi trẻ thật tốt.]

[Ở đây có ai tập bài tập số 2 không? Thời đại đang vẫy gọi!]*

**Một trong những bài tập thể dục theo đài của học sinh Trung Quốc, hiện tại bài mới nhất là bài số 8, cũng chính là bài Sở Tích đang tập. Bài số 2 có tên gọi là Thời đại đang vẫy gọi, nhịp điệu của nó nhanh hơn so với bài số 8. (Theo như mình xem thử thì là vậy ^^)*

[Thời đại đang vẫy gọi + 1]

[Sở Tích tập thể dục theo radio đáng yêu quá đi.]

Sau khi "Chúng Ta Là Bạn Học" được phát sóng, độ hot không được cao, nhà đài không chịu đầu tư, dàn khách mời ngoại trừ Sở Tích ra thì không có ai nổi tiếng, người xem cũng không nhiều. Nhưng biểu hiện "học sinh xuất sắc" của Sở Tích lại rất hút fans. Mặc kệ bên ngoài đồn đoán ra sao, nhưng bây giờ, dưới ống kính máy quay, không có ai mà không thích cô học trò Sở Tích vừa xinh đẹp lại vừa chăm chỉ học tập thể này cả. Hơn nữa, weibo chính thức của chương trình giống như đã chết, không hề có marketing, vãn vãn chỉ có nhóm khán giả tự vui với nhau.

Bốn học sinh mới tập thể dục theo đài khoảng hơn nửa tiết, lớp phó thể dục vừa nói thời gian còn lại để mọi người tự tập, sau đó có thể hoạt động tự do, Hàn Thiệu Văn liền chạy đến sân bóng rổ nhanh như thỏ.

Cả đám người cười khúc khích, Sở Tích, Hồ Tiểu Tinh và mấy bạn nữ trong lớp cùng ngồi một chỗ trên sân bóng bắt đầu nói chuyện phiếm.

"Chị Sở Tích, chị Tiểu Tinh, mấy chị ở lại lớp bọn em bao lâu thế?" Có bạn nữ tò mò hỏi.

Sở Tích nghe xong thì nghĩ nghĩ, "Biên đạo* bảo đến cuối tháng, gần một tháng đó."

**Biên đạo: cách gọi chung của biên kịch và đạo diễn, là người vừa có thể biên soạn chương trình, vừa có thể làm đạo diễn.*

"Thế không phải sẽ thi giữa kỳ cùng bọn em hả?" Một bạn nữ khác hỏi tiếp.

"Hả?" Hồ Tiểu Tinh vừa nghe sắp thi thì bắt đầu than khóc, "Không thể nào, chắc thầy không giữ tôi lại để kéo điểm trung bình của cả lớp xuống đâu ha."

"Ha ha ha ha." Mọi người cười òa lên.

"Sở Tích chăm chỉ như thế, chắc chắn không có vấn đề gì." Có người cười nói.

"Sở Tích, hồi đi học chắc chị giỏi lắm nhỉ?" Một bạn nữ khác lại hỏi.

Sở Tích cúi đầu, mím môi suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu cười đáp, "Ừm, hồi đó cũng tạm tạm, khá tốt."

"Vậy sao chị lại debut sớm như thế? Chị đóng phim sao không đi thi học viện điện ảnh?" Bạn nữ đó lại hỏi.

Sở Tích bị hỏi thì sững sốt, nụ cười nhẹ nhàng vừa nẩy bỗng chốc cứng đờ, cô im lặng một hồi mới mở miệng, "Ừm... bởi vì... điều kiện nhà tôi không được tốt cho lắm."

"Gia đình không có tiền cho chị đi học hả? Thời đại này rồi chắc là không phải đâu nhỉ, ba mẹ chị đâu rồi?" Ngay lập tức có một bạn tò mò nên hỏi.

Đây là lần đầu tiên Sở Tích nói về chuyện mình không đi học trước ống kính sau khi bộc lộ tư chất "học sinh xuất sắc" này. Bị nhiều người hỏi, Sở Tích không trả lời mà chỉ yên lặng cúi đầu nhìn giày, bầu không khí trở nên lúng túng.

Fans Sở Tích cách màn hình đau lòng không thôi.

[Có thể đừng hỏi nữa không?]

[Tôi đã nói Tích bảo chắc chắn có nỗi niềm khó nói mà, đau lòng quá đi.]

Cô bạn kia hỏi xong cũng cảm thấy không được hay cho lắm, trong lúc lúng túng, bỗng nhiên có người lớn tiếng hỏi:

"Sở Tích, hồi cấp ba chắc chị là hoa khôi đúng không?"

Vừa dứt lời, bầu không khí ngột ngạt bị phá vỡ, mọi người đều cười, "Chắc chắn là chuyện cười rồi."

Sở Tích đang buồn, nghe thấy hai chữ "hoa khôi" cũng không nhận được mà bật cười, "Không đâu."

Bình luận:

[Sở Tích, chị lại gạt người rồi!]

[Nói nhảm! Tích bảo xinh thế đương nhiên là hoa khôi rồi!]

[Hu hu hu hu, muốn xem ảnh thời đi học của Sở Tích quá.]

...

Chương trình "Chúng Tôi Là Bạn Học" mặc dù hơi chìm, nhưng tất cả động tĩnh của Sở Tích sau khi bị đại gia đá đều khiến mọi người quan tâm. Chủ đề nhắc đến nguyên nhân bỏ học trên chương trình thu hút không ý sự chú ý. Lúc trước, Weibo chương trình hầu như không có bài đăng nào để pr, bây giờ thậm chí còn mua cả hot search, bấm vào đều là mấy đoạn cut của Sở Tích học bài, nghe giảng mấy hôm nay. Cuối cùng chính là cảnh Sở Tích cúi đầu nói ra nguyên nhân vì gia đình không có điều kiện nên mới debut để kiếm tiền.

Bên dưới, fans Sở Tích đang ồ ạt bình luận [Thương Sở Tích.]

Hot search mà chương trình đã mua lên hạng rất nhiều, rất nhiều người xem Sở Tích chăm chỉ học tập trong chương trình rồi nói ra lý do mình bỏ học đều bùi ngùi. Ban đầu, độ hot gần như đạt được, nhưng không ngờ sang tối hôm sau, bỗng nhiên có vài blogger chia sẻ tin tức trên diễn đàn giải trí.

"Nữ nghệ sĩ có tên hai chữ làm ơn đừng xây dựng hình tượng nhà nghèo học giỏi nữa, rõ ràng là mình không học nổi nên mới nghỉ học!"

Nội dung của bài bóc phốt ám chỉ rất rõ ràng - "Nữ nghệ sĩ tên hai chữ sau khi bị đại gia đá thì suy nghĩ xem làm thế nào để "tẩy trắng", thế là quyết định lên show "bán than" xây dựng hình tượng khốn khổ để giành sự đồng tình, rõ là không thích học nên mới xin nghỉ, đừng có nói điều kiện gia đình không tốt nên không được đi học, mở miệng nói láo, "tây" một cái là "trắng" ngay.

"Tôi hút thuốc, tôi nghỉ học, tôi rớt đại học, tôi bám đại gia, nhưng tôi vẫn là cô gái hiếu học."

Từ trước đến nay, mấy bài bóc phốt đều rất hot, bài đăng này thiếu điều điểm mặt gọi tên Sở Tích, bên dưới thậm chí còn nói trường cấp ba của Sở Tích nổi tiếng học dốt nhất địa phương, không những học sinh dốt mà giáo viên cũng chẳng giỏi gì, số học sinh đậu đại học mỗi năm chỉ le que vài móng. Thử hỏi, Sở Tích từ trường này mà ra thì khả năng làm "chị đại" cao hay khả năng làm học sinh xuất sắc cao?

Lúc đi học không chịu học, nghỉ học lại bám đại gia, bây giờ bị đại gia đá, không có tài nguyên, muốn "tẩy trắng" lại muốn xây dựng hình tượng học sinh xuất sắc, đúng là tưởng dân mạng ngu mà.

Vì gia tăng tính chân thực, trong bài viết thậm chí còn đăng thêm một tấm ảnh trong nhà vệ sinh nữ vô cùng bẩn thỉu, Sở Tích với vẻ mặt non nớt đang cau mày, tay đang rút một một điều thuốc từ gói thuốc vừa nhìn bao bì là biết hàng rẻ tiền lên châm lửa.

Nếu như chỉ bóc phốt bằng vài ba câu ngược lại còn đỡ, nhưng ảnh hút thuốc vừa đưa ra, lời nói trong bài lại càng thêm vững chắc.

#Học sinh giỏi Sở Tích# vừa lên hot search chưa được bao lâu, mọi người hoàn toàn không ngờ sẽ gặp chuyện này.

Đừng nói là trường trung học hạng bét, chỉ cần là nữ sinh trốn trong nhà vệ sinh hút thuốc của một trường bình thường thôi cũng chẳng phải tốt lành gì.

Nhóm người qua đường ra vẻ hoảng sợ. Vừa chia tay đại gia, không có tài khoản được thuê, cuối cùng sẽ bị đào ra bao nhiêu chuyện đây.

[Trời má, Sở Tích đây hả?]

[Là Sở Tích đó, dáng dấp y hệt, ai nói không giống thì đi khám mắt đi.]

[Klq nhưng mà chị này xinh ghê nhỉ, không giống vẻ đẹp chỉnh sửa.]

[Có ngây thơ thì cũng không giấu được sự thật Sở Tích là "chị đại" đâu.]

[Không phải có bạn Gạch nào bảo muốn xem ảnh thời học sinh của Sở Tích sao? Đến xem đi nè ha ha ha ha ha.]

[Thành niên hút thuốc thì không nói làm gì, trong tấm ảnh rõ ràng là còn đang đi học đấy, trời ạ!]

[Uổng công hôm qua tôi còn yêu thương cô ta, kết quả là do người ta xây dựng hình tượng để nổi tiếng, ọe!]

[Lại còn mặt dày nói với bọn học sinh hỏi đi học mình học khá giỏi, nói láo riết quen mà.]

[Cái loại người không tốt nghiệp nổi cấp ba lại có thể diễn biết bao nhiêu bộ phim có đầu tư khủng trong giới. Máy diễn viên xuất thân chính quy chỉ có thể đóng vai phụ, ngành giải trí nước ta coi như xong rồi đó.]

["Chị đại" lúc đi học không chịu lo học chỉ lo làm lưu manh, bây giờ lại làm mình tình được đại gia bao nuôi. Đây là muốn dạy bọn trẻ không cần học chỉ cần làm lưu manh rồi tiến vào showbiz để kiếm tiền hả? Tam quan gì thế này, Sở Tích rút khỏi showbiz ngay!]

[Sở Tích ngu xuẩn, Sở Tích ngu xuẩn, Sở Tích ngu xuẩn, Sở Tích ngu xuẩn.]

#Ảnh Sở Tích hút thuốc# nhanh chóng nhảy lên hot search, so với #học sinh xuất sắc Sở Tích# đang lo lắng thì #ảnh Sở Tích hút thuốc# lên như điều gặp gió, tiến lên vị trí đầu tiên. Blogger đầu tiên chia sẻ hot search học sinh giỏi Sở Tích, sau đó tiến hành so sánh #ảnh Sở Tích hút thuốc, trường cấp ba và lớp của Sở Tích đều bị đào lên, thậm chí ngay cả ba mẹ của cô đều bị lôi ra, nói là ba cô mở quán bar, mẹ cô là kẻ thứ ba, hèn chi dạy ra đứa con gái làm "chị đại" lưu manh học dốt, bỏ học rồi bám đại gia.

Show "Chúng Ta Là Bạn Học" ngay lập tức trở nên nóng hổi, số người xem trực tiếp tăng lên gấp mấy chục lần, khán giả từ hot search nhảy qua xem cảnh Sở Tích cúi đầu làm bài tập. Đây vốn là thời gian thường thức vẻ đẹp vui tai vui mắt của fan, bây giờ toàn là bình luận, "Mời "chị đại" Sở rút ra khỏi lớp", "Đừng có ở đây làm bẩn áo hoa của tổ quốc."

Sở Tích đang ở trong lớp học, lớp 10 buổi tối không có tiết tự học, nhưng buổi sáng giáo viên có cho bài tập, cho nên buổi tối đa số học sinh sẽ đến lớp làm bài tập. Là học sinh nên điện thoại của các nghệ sĩ đều bị tịch thu, Sở Tích vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện. Đang lúc làm bài tập giáo viên cho, biên đạo chương trình bỗng xuất hiện bên ngoài cửa lớp, gõ gõ cửa ra hiệu Sở Tích đi ra ngoài.

Sở Tích sau khi thấy biên đạo thì gấp sách lại rồi đi ra ngoài, trong tay còn đang cầm bút, không hiểu sao lại bị dẫn vào phòng biên đạo ở trong góc của lầu học, thấy vẻ mặt của biên đạo cứ là lạ.

Sở Tích cẩn thận hỏi, "Có... có chuyện gì thế biên đạo?"

Biên đạo chương trình che miệng khẽ ho, nhìn Sở Tích rồi nói, "Sở Tích, nếu không thì... cô đừng tham gia chương trình này nữa."

"Nhưng mà chuyện tiền bạc cô cứ yên tâm, sẽ trả theo đúng công sức của cô." Biên đạo bổ sung ngay lập tức.

Khóe môi Sở Tích khẽ run lên, cây bút trên tay rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Các chương trình hiện nay đa phần đều thích khách mời có độ phổ biến cao, không những có thể tạo được nhiều đề tài mà còn có thể nổi tiếng. Nhưng đề tài nhất định không thể tiêu cực, đề tài trung tính là tốt nhất, ví dụ như quan hệ khó nói giữa Sở Tích và đại gia, mặc dù đến bây giờ vẫn chưa bị đào ra nhưng tin đồn vẫn truyền đến không ngừng, khơi gợi sự liên tưởng của mọi người. Nhưng một khi tin tức tiêu cực bị tung ra, dù tình huống thế nào, trong môi trường truyền hình ngày càng nghiêm khắc, rất nhiều tổ chương trình vì sợ chước họa vào thân nên sẽ xóa sạch phần ghi hình của nghệ sĩ có liên

quan.

Còn về chương trình trực tiếp, dĩ nhiên, để khách mời tạm thời rời khỏi là cách tốt nhất.

Ở nhà Sở Tích, cô đang ngồi trên ghế sofa, bộ đồng phục trên người vẫn chưa thay ra.

Phó Bạch tức đến nỗi đi tới đi lui trong phòng, nhìn rồi lại nhìn về mặt đờ đẫn của Sở Tích, suy đi nghĩ lại, rốt cuộc cũng không nhìn được, anh ta bèn hỏi, "Sở Tích à, người trong bức ảnh đó... là em hả?"

Sở Tích giống như một con rối bằng gỗ bị cắt hết dây, ký ức quay trở về buổi chiều ngày hôm ấy.

Nhà vệ sinh nữ trong giờ nghỉ giải lao lượn lờ khỏi thuốc, nữ sinh đang nuốt mấy nhả khói* đứng đầy trong đó, mặc dù bọn họ vẫn mặc đồng phục, nhưng Sở Tích cảm thấy không thể gọi bọn họ là cô gái, mà phải gọi là phụ nữ.

**吞云吐雾 thôn vân thổ vụ: vốn chỉ Đạo gia tuyệt thực để dưỡng khí, sau dùng để hình dung người nghiện thuốc lá hoặc ma túy, hít khói vào, lại thở khói ra cuộn cuộn.*

Cô đi ngang qua, ngửi thấy mùi khói thuốc rẻ tiền, đúng lúc đang bị cảm nên cổ họng hơi khô, cô khê ho.

Cô nghĩ rằng mình đã đi sát vào tường lắm rồi, nhưng không ngờ tiếng ho của mình lại trở thành cái có trút giận của một đám người không quen biết đang phì phèo khói thuốc. Cửa nhà vệ sinh đóng chặt, cô bị nắm tóc kéo lại, "Mày giả vờ cái gì hả? Có phải đang thâm mắng tao hút thuốc đúng không? Mày nghĩ mày cao quý lắm hả? Hôm nay nếu mày không hút thuốc này thì cũng đừng mong bước ra khỏi cửa!"

...

Sở Tích nhớ đến đây, cô nhắm mắt lại, hàng mi cong vút khê run lên.

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên được cảm giác trong phổi ngập tràn vị hắc ín vào buổi chiều hôm đó, tựa như có một bàn tay khô gầy bóp chặn ở ngay cổ của cô, đến nỗi sau này chỉ cần cô ngửi thấy mùi khói thuốc, dù là xì gà đắt đỏ hay thuốc lá rẻ tiền, cô đều cảm thấy khó chịu.

Về sau, khi ngửi mùi thuốc trên người Cố Minh Cảnh, cô bỗng ho vài tiếng.

Sau khi ho xong mới sực nhớ ra đây là đại gia của mình, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng hốt, lo sợ, sợ anh vì tiếng ho của mình mà không vui. Nhưng cô không ngờ anh lại không nói gì, sau đó cô cũng không còn ngửi thấy mùi thuốc lá ở trên người anh nữa.

Sở Tích không biết tại sao mình lại nhớ đến Cố Minh Cảnh, cô mở mắt ra nhìn Phó Bạch, "Là em."

Phó Bạch vốn đang chờ Sở Tích nói người trong ảnh không phải là cô, nếu thế thì còn có cơ hội phản bác, nhưng không ngờ cô lại khẳng định chắc chắn như thế. Anh ta xoắn xuýt một hồi, sau đó dứt khoát quyết định, "Không, em phải nói người trong ảnh không phải là em, là phi bóng!"

Sở Tích không nghe Phó Bạch nói, thậm chí cô còn không để ý những bình luận về mình, cô chỉ không ngờ ba mẹ mình cũng bị liên lụy.

Gì mà ba mở quán bar, mẹ làm vợ bé... mới có thể đẻ ra đứa con gái như thế.

Đù loại phỏng đoán ác ý ồ ạt tuôn trào.

Sở Tích chưa từng công khai nói về ba mẹ mình, từ lúc cô ký hợp đồng với Cố Minh Cảnh, cô lúc nào cũng nghĩ đến, nếu như ba vẫn còn sống, biết hợp đồng của cô thì sẽ phản ứng thế nào. Cô luôn mơ thấy lúc ba biết đến hợp đồng đó liền đánh cô, nhưng lúc còn sống, ba chưa bao giờ đánh cô cả. Ba luôn bận rộn làm nhiệm vụ nên thường vắng nhà, lúc ở nhà thì ba thích đội cô nhóc Sở Tích trên vai, đưa cô ra ngoài mua đồ chơi.

Cô làm tình nhân không được về vang, nhưng tuyệt đối không để bất cứ ai bôi nhọ người nhà của cô.

Ba luôn là niềm tự hào của cô.

Sở Tích lau nước mắt bên khóa mắt, đứng dậy đi mở khóa ngăn tủ trong nhà, lấy ra một cái hộp màu đỏ.

Sở Tích mở hộp ra, bên trong có một huy hiệu cảnh sát kiểu 99 màu bạc.*

**Đồng phục kiểu 89 vì lý do màu sắc nên khó phân biệt giữa kiểu 89 và quân phục lục quân. Ngày 29/01/1999 bộ công an tiến hành thay đổi đồng phục, lấy tên là đồng phục cảnh sát kiểu 99*

Phó Bạch giật mình kêu lên, "Cái này, cái này, cái này..."

Sở Tích nhẹ nhàng vuốt ve huy hiệu trên tay, "Lúc em 11 tuổi, ba em đã qua đời khi làm nhiệm vụ."

"Sau đó mẹ em vì quá đau lòng, ưu sầu thành bệnh, bà bị ung thư gan, rồi cũng qua đời."

Lúc cô nói vô cùng bình tĩnh, giống như đang kể lại chuyện của người khác.

Lúc đầu, Phó Bạch khiếp sợ, nhưng sau lại trở nên trầm mặc.

Sở Tích lấy điện thoại chụp lại một tấm huy hiệu, sau đó tìm tấm ảnh mà cô luôn giữ lại trong điện thoại, trong tấm ảnh, bé Sở Tích được một người đàn ông mặc cảnh phục bế trên tay, cô tết tóc hai bên, cánh tay nhỏ nhỏ ôm lấy cổ ba mình, nhìn vào ống kính cười thật ngọt ngào.

Sở Tích nhấp máy đôi môi, cuối cùng vẫn đăng ảnh lên Weibo của mình, cô chỉ đề hai chữ, "Tự hào."

Cô làm tình nhân của Cố Minh Cảnh có lẽ không phải là niềm tự hào của ba mẹ, nhưng ba mẹ vĩnh viễn là niềm tự hào của cô.

Luôn giữ im lặng sau khi bị tung ảnh hút thuốc lên mạng, Sở Tích bỗng nhiên đăng Weibo nửa đêm, mọi người đều tưởng cô sẽ đăng ảnh so sánh để thanh minh hoặc lên tiếng xin lỗi, nhưng không ngờ cô lại đăng hai tấm ảnh này.

Vậy ba của Sở Tích là cảnh sát ư?

Ba làm cảnh sát sao lại dạy ra đứa con gái thế này...

Mọi người lại nhìn huy hiệu nằm trong hộp gấm mới hiểu ra, bình thường chỉ có cảnh sát sau khi hy sinh thì người nhà mới có thể giữ lại huy hiệu ở trong hộp.

Trời ơi...

Gia cảnh Sở Tích cuối cùng là như thế nào?

Không phải có người nói mở quán bar, làm vợ bé mà?

Fans Sở Tích nhìn ảnh Sở Tích đăng lên, ban đầu chỉ có thể nghe chửi mà không có sức đánh lại, bây giờ cũng đã có cơ hội trở mình, bọn họ mở lại tấm ảnh Sở Tích hút thuốc, thẳng thừng gõ một hàng chữ lên ảnh, "Có ai thấy người biết hút thuốc mà hút như vậy chưa!"

Trong tấm ảnh Sở Tích hút thuốc, chỉ cần nhìn kỹ một chút sẽ nhận ra thật ra cô không hề biết hút thuốc, cô gái trong ảnh hai mắt ửng đỏ, cô cúi đầu, hai tay cầm điếu thuốc, trên mặt không hề có vẻ hưởng thụ.

Chỉ có người biết hút thuốc mới biết cách kẹp điếu thuốc ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, nếu không biết hút sẽ giống như Sở Tích, cầm bằng hai tay, tư thế giống như đang thổi sáo.

Nhưng người trong ảnh đúng là Sở Tích mà, dù sao cũng không có ai bắt cô hút.

Có người dựa theo số ID trong tin tức được đăng trên diễn đàn đi tìm, bỗng nhiên tìm ra album ảnh năm đó trên trang mạng xã hội của người kia, lại tìm ra một tấm ảnh.

Người trong ảnh vẫn là Sở Tích, cùng một bộ đồ, cùng một địa điểm, nhưng không có điếu thuốc trong tay, đầu tóc cô rối tung, trán cô đang chảy máu.

Ở một góc nhỏ trong tấm hình, có thể thấy thấp thoáng một người mặc đồng phục, người đó chống nạnh, lộ ra nửa gương mặt đang cười.

Một tấm ảnh thì khó mà phân biệt, nhưng nếu là hai tấm ảnh, ý nghĩa lập tức thay đổi.

Má nó, đây rõ ràng là bạo lực học đường mà!

Nhưng Sở Tích tham gia chương trình học tập biểu hiện vô cùng tốt, đi học thì chăm chỉ, người thì xinh đẹp, được bạn bè thích và thầy cô yêu mến, phải là hoa khôi của lớp mới đúng chứ, không thể nào gặp chuyện thế này được.

Sau đó có người đề ý đến trường cấp 3 của Sở Tích.

Giống hệt với những gì đã đăng trong bài bóc phốt, địa phương nhỏ, trường học chất lượng kém, một năm toàn trường không được mấy người đậu đại học.

Rất rõ ràng, một cô gái xinh đẹp lại chăm chỉ sẽ được hoan nghênh trong một trường cấp 3 bình thường, hoặc là trường chuyên, nhưng ở nơi đó lại trở thành tội đồ.

Về ngoài xinh đẹp trái lại sẽ khiến những người khác đổ kỵ, một người chăm chỉ học hành thường sẽ làm những kẻ lười biếng sinh phản cảm.

Sở Tích xinh đẹp lại học giỏi, đồng phục, tóc tai lúc nào cũng chỉnh tề, cô gái ngây thơ lại bị đám nữ sinh vào đời sớm bắt nạt.

Tựa như một ngòi pháo bị châm lửa, liên tiếp có người xuất hiện vạch trần, bạn học Sở Tích, đồng hương của Sở Tích, hàng xóm của Sở Tích, không thể phân biệt ai là ai.

Nghe nói mẹ Sở Tích bị bệnh đã vốc hết tiền của trong nhà, sau khi mẹ mất, cuộc sống của cô và bà nội trở nên túng quẫn.

Nghe nói điểm số lúc đầu của Sở Tích có thể vào học một trường cấp ba trong thành phố, nhưng vì không có tiền đóng học phí nên mới học ở trường này.

Một cô gái nhỏ và bà cụ già sống nương tựa lẫn nhau, lúc bị bắt nạt lại không có ba mẹ ra mặt, vì thế nên khiến sự bắt nạt càng lúc càng trắng trợn.

Đúng là Sở Tích thôi học, nhưng là do không chịu nổi sự bắt nạt nên mới thôi học.

Sức khỏe bà nội không tốt, Sở Tích luôn đi làm thêm kiếm tiền chăm sóc bà.

...

Hết cái này đến cái khác, cư dân mạng kinh ngạc rồi lại thần thờ.

Mấy người biết chuyện lên tiếng có vẻ khá mơ hồ, nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận thì tất cả mọi chuyện đều thông suốt.

Thế thì quá thâm rồi!

Đã thế còn bị đồn, bôi nhọ nào là chị đại, nếu là người khác chắc phải lên cơn mấy trăm lần rồi.

Nhưng sao Sở Tích lại không chịu nói ra...

Người ta không muốn nhắc tới, không muốn dùng mấy chuyện này làm tác phẩm lôi kéo sự chú ý. Lần này nếu không phải không nhận được chuyện ba mẹ mình bị bôi nhọ thì sao có thể tự đăng huy hiệu cảnh sát của ba mình để làm sáng tỏ chứ?

Tiếp theo, Sở Tích lại đăng một bài Weibo.

Văn kiện của luật sư, cảnh cáo tài khoản tung tin đồn nhảm nhĩ phi báng người nhà của cô trên mạng, truy cứu trách nhiệm pháp luật.

[Má, tôi xem mà khóc luôn...]

[Sở Tích cố lên!]

[Cái chương trình "Chúng Tôi Là Bạn Học" mà cô ấy tham gia, sau khi ảnh hút thuốc bị tung ra lập tức bắt cô ấy ngừng quay, đáng ghét ghê!!]

[Đúng là không thể nào tưởng tượng được, trông cô ấy yếu đuối vậy mà lại trải qua những chuyện thế này.]

[Sở Tích đúng là một cô gái tốt. Đi đường thì giúp cụ già qua đường, lần trước tất cả những người tham gia "Trái Tim Dừng Cầm" đều lên tiếng vì cô.]

[Meme của Sở Tích đến giờ tôi vẫn dùng nè.]

[Chỉ cần cô ấy không đóng phim thì vẫn ổn đó.]

...

Sau khi Sở Tích đăng ảnh huy hiệu và ảnh ba mình lên thì dư luận đã đổi chiều, sau đó hot search cũng đã đổi thành #Thương Sở Tích#

Xảy ra nhiều chuyện như thế, vết nhơ duy nhất của Sở Tích hiện tại chính là khi nhắc đến cô, vẫn không tránh khỏi có người liên tưởng đến hai chữ "đại gia".

Nếu như trước đây, đúng là rất đáng ghét, Sở Tích có thâm thương thế nào cũng sẽ không có ai đồng tình. Nhưng bây giờ lại khác, cách đây không lâu, mọi người đều biết Sở Tích đã chia tay với đại gia, người ta đều đã chia tay rồi, Sở Tích không hề sa sút tinh thần khi điều kiện cuộc sống tuột dốc không phanh như mọi người đoán, ngược lại cô lại nghiêm túc đi show kiếm tiền, mặc váy 200 tệ, tham gia một chương trình chìm nổi nhưng lúc nào cũng duy trì sự tích cực, đúng là rất chăm chỉ!

Sở Tích không ngờ bản thân mình lại được ghép cho cái hình tượng chăm chỉ.

Cao ốc Nguyên Cảnh, đèn trong văn phòng tổng giám đốc vẫn chưa tắt, Cố Minh Cảnh cau mày, trong tay cầm một xấp tài liệu.

Tất cả tài liệu từ lúc mới sinh đến hiện tại và chứng minh, tất cả đều để tên "Sở Tích".

Bây giờ Cố Minh Cảnh mới đọc nó.

Nhà tư bản luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, trước khi ký hợp đồng, gia cảnh của Sở Tích đều được cấp dưới của anh điều tra vô cùng rõ ràng, nhưng anh lại quá bận, lúc ấy không thể nào quan tâm đến ba mẹ tình nhân mình tên gì, nhà có bao nhiêu người, có mấy mảnh đất. Anh chỉ cần cái kết luận bôi cảnh

gia đình bình thường, quá trình trưởng thành tốt là được.

Nhưng bây giờ anh lại hối hận.

Anh vốn cho rằng mình sẽ không để ý đến bất cứ chuyện gì của Sở Tích, nhưng không ngờ lúc nhìn thấy tấm ảnh cô bị bắt nạt, anh lại phát hiện lòng mình như đang co rút lại.

Sở Tích là một cô gái tốt, xứng đáng nhận được tất cả những hạnh phúc sau này.

Ồm, anh lại lướt qua nè mấy đứa ơi =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ngón tay thon dài của người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve trên xấp tài liệu của Sở Tích.

Sau khi đau lòng, Cố Minh Cảnh lại ngây người.

Trang đầu tiên là ảnh chụp Sở Tích năm mười tám tuổi khi mới vừa bước vào giới giải trí. Cô bé trong ảnh mắt ngọc, mày ngài, nụ cười trong sáng đến nỗi không một ai có thể liên hệ những chuyện từng xảy ra với cô cả.

Sau đó anh lại nhớ đến tấm ảnh Sở Tích bị bắt nạt, giữa hàng chân mày lại toát lên nét tàn bạo.

Trợ lý Cao khéo hiểu lòng người, thấy vẻ mặt của tổng giám đốc nhà mình liền biết sắp có biến, ông lập tức tỏ vẻ quan tâm tiến lên, bày tỏ ông sẽ tìm cái đám rác rưởi dám ăn hiếp cô Sở ngay.

Cố Minh Cảnh không phản đối, anh chỉ "ừ" một tiếng. Trợ lý Cao rời khỏi, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại cho anh.

Cố Minh Cảnh nghe thấy tiếng đóng cửa của ông, bỗng dừng lấy lại tinh thần. Có thể anh... có lẽ, đã nảy sinh một loại tình cảm khó nói đối với cô nhóc đáng thương luôn muốn chạy trốn anh rồi.

Trong phòng làm việc, cả ngày nay phó Bạch đều bị oanh tạc đủ các loại tin tức, cũng là lần đầu tiên anh ta biết Sở Tích lại có nhiều chuyện quá khứ thế này, kinh ngạc cả buổi trời mới tiêu hóa hết.

Lúc trước anh ta cứ tưởng Sở Tích chỉ là một cô gái điều kiện gia đình không tốt nhưng lại có vẻ ngoài xinh đẹp trời cho mà thôi.

Anh ta nhìn gương mặt nhỏ trắng trẻo của cô, cuối cùng không nhịn được mà hỏi, "Lúc trước, ồm, mấy người bắt nạt em, em không hận bọn họ hả?"

Đáy mắt Sở Tích trầm xuống, xong đó lại cong khoe môi, "Anh nói xem, nhưng mà đều đã ngồi tù cả, cũng coi như xong."

Phó Bạch, "Ngồi tù?"

Sở Tích ôm gối ôm vào ngực, dựa vào sofa rồi nói, "Năm ngoái em có nghe, gây chuyện đánh chết người, chắc phải bốc lịch 10, 20 năm."

Phó Bạch, "... Cũng tốt."

Hastag #Thương Sở Tích# chiếm chế cả ngày trên hot search, điện thoại của Phó Bạch và Sở Tích bị truyền thông gọi đến suốt cháy máy, nhưng hai người không nhận bất cứ cuộc gọi nào.

Chương trình "Chúng Ta Là Bạn Học" hết gọi điện thoại rồi lại gửi mail, tất cả đều có ý để Sở Tích trở lại tiếp tục quay chương trình.

Phó Bạch cau mày nhìn mail tổ chương trình gửi đến, hỏi Sở Tích, "Bên kia bảo em quay về tiếp tục quay, em muốn đi không?"

Sở Tích im lặng. Cô không muốn từ bỏ cuộc sống vườn trường trong chương trình, nhưng cảnh tượng giờ tự học buổi tối khi biên đạo chương trình tuyên bố cô tạm thời ngừng quay vẫn còn hiện rõ trước mắt cô.

Đáng tiếc, đời này cô không thể đi học nữa, Sở Tích thất vọng thở dài, cô lắc đầu, "Không đi."

Phó Bạch lập tức hiểu ý, cúi đầu gõ mail trả lời lại, anh ta vừa gõ vừa nói, "Chương trình này chìm cũng đáng đời, không đi thì thôi, thấy em có tin đồn xấu là bắt em ngừng quay ngay, bây giờ lại bảo em quay về. Làm sao có chuyện như thế, anh xa cách tôi hôm nay, ngày mai bà đây sẽ khiến anh với cao không tới!"

Sở Tích nghe thấy hay chữ "bà đây" đầy mạnh mẽ phát ra từ miệng của Phó Bạch, cô nhú mày.

Cô bấm vào Weibo chính của mình, mấy ngày nay thu được không ít fans, bình luận của ngày đầu tiên từ "FC toàn quốc của Sở Tích" dưới bài đăng huy hiệu cảnh sát của ba cô, nội dung bình luận chỉ có hai chữ: "ôm ôm".

Fans bên dưới đều rất đau lòng.

Sở Tích cảm động không thôi, thật ra cô đã bước ra khỏi những chuyện trong quá khứ từ lâu, gần đây bỗng dừng lại để lộ vết sẹo ấy, trong lòng cũng cảm thấy tiếc nuối, tiếc nuối vì không thể tiếp tục đi học.

Sở Tích lại phát hiện mình nhận được rất nhiều tin nhắn riêng từ những người không theo dõi mình, cô bấm vào xem thử, có rất nhiều người xa lạ gửi cho cô vô số tin nhắn, thổ lộ chuyện hồi xưa mình từng bị bạo lực học đường.

Loại chuyện thế này, có đôi khi nghe thì thấy cách xa với cuộc sống của những người bình thường, nhưng nó thật sự xảy ra ở bên cạnh chúng ta. Người may mắn có thể vượt qua, nhưng lại có rất nhiều người bất hạnh không cách nào xóa bỏ vết thương ở trong lòng. Cảm ơn Sở Tích luôn lạc quan tiến về phía trước, cổ vũ người hâm mộ có hoàn cảnh giống cô vượt lên quá khứ.

Cô gần như tự mình trả lời từng tin nhắn một, từ cô dùng nhiều nhất chính là "cố lên", thật ra đoạn thời gian đầu bị buộc thôi học cô cũng đã từng tuyệt vọng đến mức nghĩ đến chuyện tự sát. Sau đó bà nội bị bệnh, cô bắt đầu đi làm kiếm tiền, mỗi sáng phải lái xe ba bánh đi giao nước uống cho từng nhà, về sau thì lại gặp người săn tìm ngôi sao trong lúc đang đi giao nước.

Lập tức có fan nhận được tin nhắn của Sở Tích đăng tin:

[A a a a a Sở Tích trả lời tin nhắn của tôi nè!]

[Cố lên cố lên! Chúng ta nhất định phải sống tốt, để những người trước kia bắt nạt chúng ta phải mở to mắt mà nhìn cho kỹ.]

[Em tuyên bố, từ nay về sau em chính là Gạch của chị.]

[Trả lời em thật nè, đầm nước mắt.jpg. Sở Tích cưng fan quá đi.]

[Tích bảo cố lên, mặc dù đại gia kia không cần chị nữa, nhưng bọn em vẫn cần chị. Chị là Tích bảo tốt nhất, mặc đồ rẻ tiền tham gia mấy chương trình "chìm chìm", đồng phim máu chó thì sao? Dựa vào sự cố gắng của bản thân để kiếm tiền thì chị là giỏi nhất! Em rất xem trọng chị!]

Sở Tích, "... Sao lời này cô nghe thấy khó chịu vậy nhỉ.

Bây giờ cô không tiếp tục quay "Chúng Ta Là Bạn Học" nữa cho nên lịch trình tiếp theo bị trống, Phó Bạch gửi mail cho tổ chương trình xong, lại bắt đầu đầu đầu tiếp theo phải sắp xếp cho Sở Tích như thế nào.

Thật ra Phó Bạch vẫn muốn Sở Tích nhận đóng phim, nhưng vì lúc trước diễn xuất quá nát gây trở ngại trong bộ phim bom tấn lúc trước bị chê cười, ngoại trừ Cố Minh Cảnh thì không ai muốn mời cô cả. Sau khi chia tay Cố Minh Cảnh lại càng không nhận được kịch bản phim. Nhưng dạo gần đây vì thân thể của Sở Tích bị đào ra nên đã lôi kéo không ít cảm tình, độ hot tăng cao, thu hút một vài chương trình đến tiếp xúc, nhưng lại không hề có đoàn phim nào.

Lúc trước Phó Bạch có làm trợ lý nên đã từng xem không ít tiểu hoa trong giới đóng phim, lúc nào cũng trừng mắt, lời thoại thì nói không rõ, anh ta cảm thấy diễn xuất của Sở Tích bị giấu cợt rất là oan ức.

Cô còn trẻ, người lại xinh đẹp, đúng là phần thưởng của ông trời, diễn xuất luôn bị mọi người chửi như cút chuột. Nhưng bọn họ sao không chịu nhìn xem những người diễn cùng Sở Tích là ai? Tất cả đều là những nhân vật phái thực lực lừng lẫy trong giới, Sở Tích chỉ là một cô gái tay ngang mới vừa ra mắt chắc chắn không thể nào theo kịp người ta, không chỉ mỗi mình Sở Tích không theo kịp, tiểu hoa cùng tuổi trong giới có không ít, nhưng có ai dám vỗ ngực cam đoan mỗi lần diễn với những người phái thực lực mà không bị khớp?

Người xưa có câu, năng lực đều là nhờ những người đồng hành làm bật lên*. Mới debut chưa được bao lâu, lại tìm toàn nhân vật nổi tiếng đến làm nền cho Sở Tích diễn xuất non nớt, bây giờ Phó Bạch bắt đầu nghi ngờ lúc trước không phải Cố Minh Cảnh nâng Sở Tích lên, đây rõ ràng là hại Sở Tích mà.

**Câu này có thể hiểu là, A không giỏi nhưng nhờ B quá dở làm nổi bật khả năng của A, A trở nên giỏi nhất trong hai người.*

Sở Tích đáng thương tuổi còn nhỏ nhưng không biết đã đắc tội anh ở chỗ nào.

Lịch trình tiếp theo của Sở Tích nhanh chóng được quyết định, là một chương trình về cuộc sống có tỉ lệ người xem ổn định nhất dạo gần đây của đài hoa

quả, "Nhà Nhỏ Của Chúng Ta" mời cô đến làm khách mời trong một tập.

Trước đây đa số đều là những show chiếu mạng đến mời Sở Tích, lúc nhận được lời mời từ chương trình này, bản thân Sở Tích cũng rất ngạc nhiên, sau khi hỏi tổ chương trình thì mới biết rõ nguyên nhân.

Là do Đồng Vi từng cùng quay chung "Trái Tim Dừng Cảm" rồi từng chịu phạt chung rồi tập bước đều với cô, hiện tại anh ta là một trong ba khách mời cố định của chương trình, nhờ anh ta đề cử với tổ chương trình mời Sở Tích đến tham gia một tập. Tổ chương trình nhận được đề cử của Đồng Vi, lại thấy gần đây chuyện thân thể của Sở Tích được tung ra rất có đề tài, thế nên đồng ý ngay.

Sau khi lịch trình đi quay "Nhà Nhỏ Của Chúng Ta" của Sở Tích tung ra thì mọi người đều rất quan tâm, một là do chương trình này đã hot sẵn, khách mời mỗi kỳ đến quay đều sẽ bị bàn tán một phen, hai là, Sở Tích xảy ra nhiều chuyện như thế, đây là lần đầu tiên cô lộ diện sau khi bị một chương trình phát sóng thường xuyên ép phải ngừng quay.

Lần xuất hiện kỳ này rất quan trọng,

Không nói đến những chuyện khác, thân thể Sở Tích đúng là thảm thật, con liệt sĩ, cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau, cuối cùng còn bị bạo lực học đường buộc phải nghỉ học, sau còn bị người ta lôi cái trình độ cấp ba ra mà mắng đến không ngóc đầu dậy nổi.

Chương trình về cuộc sống "Nhà Nhỏ Của Chúng Ta" không có nhiệm vụ khiêu chiến, ba MC cố định ở trong một nông trang có phong cảnh xinh đẹp, bọn họ cùng khách mời ăn cơm, nói chuyện phiếm, làm việc nhà nông, đặc biệt là mỗi khi tối đến, mọi người sẽ ngồi quây quần trong viện nhỏ vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, đây chính là thời điểm tâm tình thích hợp nhất.

Thậm chí đã có Gạch tạo chủ đề "Sở Tích cố lên", "Sở Tích đừng khóc" dưới Weibo chính thức của chương trình.

Có khi nào Sở Tích vừa lộ diện đã rung rung kể về quá khứ trước ống kính hay không? Có khi nào lại khóc lóc kể về án chuyện mình bị bạo lực mạng hay không? Hay là có khi nào vừa che mặt khóc thút thít vừa tỏ khổ nhằm chiếm được sự đồng tình của mọi người, sau đó phát huy cực hạn thuộc tính "hoa trắng nhỏ"? Tuy rằng chuyện này thật sự không phải là tỏ khổ, mà là cô khổ thật.

"Nhà Nhỏ Của Chúng Ta" quay rồi mới phát sóng, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì, vì thỉnh thoảng sẽ rò rỉ ảnh liên quan đến chương trình từ người dân địa phương, vì khách mời thường xuyên đến trấn nhỏ dưới núi để mua đồ. Thỉnh thoảng, tổ chương trình sẽ đăng hình khách mời đến quay vào ngày hôm đó, để thu hút độ hot.

Fans của chương trình và fans Sở Tích đều ngồi canh trước máy tính, fans chương trình đã chuẩn bị sẵn bình luận [Thông cảm với Sở Tích]. Fans của cô thì đã chuẩn bị [Tích bảo cố lên], [Ôm Tích bảo một cái] để không chế bình luận, chuẩn bị đợi đến khi nào lộ ảnh qua đường thì sẽ chiếm đóng khu bình luận.

Đúng như dự đoán, buổi tối cùng ngày Sở Tích đến quay chương trình, Weibo của chương trình đúng giờ đăng ảnh khách mời hôm nay.

Ảnh vừa đăng lên, trong lúc fans không thèm nhìn mà chuẩn bị chờ để bình luận, bỗng nhiên có người phát hiện ra có điều bất hợp lý.

Hình Sở Tích khóc lóc kể về đâu?

Không những không có, mà điều quan trọng là Sở Tích đâu? Sở Tích ở chỗ nào?

Mọi người tập trung nhìn vào tấm ảnh duy nhất của chương trình, non xanh nước biếc, có một chiếc xe ba bánh chạy bon bon trên con đường làng cong cong khúc khuỷu, phía sau xe chất đầy bắp, mà người ngồi cùng đồng bắp ở phía sau xe ba bánh với gương mặt sống không còn gì lưu luyến kia, chính là MC cố định của chương trình - Tiểu Hưng Ninh.

Còn người ngồi trên ghế lái của xe ba bánh này, là một cô gái mặc đồ chống nắng màu nhạt đang cầm lái chạy về phía này, thân trên của cô hơi nghiêng về phía trước, đôi mắt nhìn thẳng, vài sợi tóc bị gió thổi bay về sau.

Người hâm mộ, "..."

Đối mặt với cô gái lái xe ba bánh này, tất cả bình luận mà mọi người đã chuẩn bị sẵn như "an ủi", "ôm một cái", "cố lên", "đừng khóc" bỗng dưng không thể nào đăng lên được.

Hành động khó hiểu* của một nữ minh tinh.

*迷惑 (tiếng Nhật): nghĩa là sự quấy rối, sự làm phiền, nhưng sang Trung lại trở thành những chuyện khó hiểu. Có đôi khi nó cũng bao hàm cả ý nghĩa tiếng Nhật, và tiếng Trung, tùy theo sự việc mà hiểu theo ý khác nhau.

Thành phố B, Cố Minh Cảnh bước ra từ nhà lớn của nhà họ Cố. Một tuần anh sẽ về nhà một lần để thăm ông Cố, nhưng đa phần mỗi lần hai cha con gặp nhau cũng chỉ nhìn nhau mà không nói gì, có đôi khi sẽ cùng ăn cơm với nhau, có đôi khi cơm cũng không ăn, chỉ ngồi một lát rồi đi.

Tài xế lái xe đến, đậu vững vàng trước mặt Cố Minh Cảnh.

Trợ lý Cao mở cửa xe cho anh.

Anh ngồi hàng ghế phía sau, trợ lý Cao ngồi ở ghế lái phụ.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ của xe,

Cố Minh Cảnh cắt điện thoại vào, bỗng nhiên nhìn bác tài xế trung niên đang trước.

Tài xế run rẩy vì ánh mắt nhìn chằm chằm từ phía sau, ông nhìn vào kính chiếu hậu, mắt đối mắt với Cố Minh Cảnh.

"Cố, Cố tổng." Tài xế không biết tại sao anh lại nhìn mình như thế, vội vàng thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng về phía trước, lái xe mà như ngồi bàn chông.

Cố Minh Cảnh nhìn bác tài xế đang tập trung lái xe, anh bỗng hỏi, "Bác biết lái xe ba bánh không?"

Tài xế bị dọa suýt nữa là buông cả tay lái, "???"

Hả? Cố Tổng vừa hỏi ông cái gì thế? Biết chạy xe ba bánh không hả?

Tôi đang lái chiếc xe vô cùng sang trọng của anh, anh lại hỏi tôi có biết lái xe ba bánh không hả?

Đầu óc của kẻ có tiền đều thần kỳ như thế hả?

"Không, tôi không biết." Tài xế khó hiểu, chỉ đành thành thật trả lời.

Cố Minh Cảnh không nói gì, chiếc xe lại trở nên yên tĩnh.

Chỉ có trợ lý Cao sau khi nghe câu hỏi khiến tài xế khó hiểu của Cố tổng xong, dường như ông nghĩ đến chuyện gì, sau đó lại lắc đầu.

Tĩnh đầu của Cố tổng đấy.

Dạo này Cố tổng xuất hiện thường xuyên nhỉ =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Bầu không khí trên núi rất trong lành, trong gió luôn thoang thoảng mùi hương của cây cỏ, về chiều ve lại râm rang kêu, xa xa có vài tiếng chó sủa truyền đến, càng làm nổi bật sự yên tĩnh xung quanh.

Nhưng sự yên tĩnh này lại bị đánh vỡ bởi tiếng động cơ ầm ầm càng lúc càng đến gần, sau đó một giọng nữ máy móc nhưng rõ ràng:

"Đang lùi xe, xin chú ý, đang lùi xe, xin chú ý..."

Trong sân nhỏ của nông trang đang quay chương trình "Nhà Nhỏ Của Chúng Ta", Sở Tích vừa quay đầu nhìn phía sau, vừa cầm tay lái, cô đạp phanh, chiếc xe ba bánh đuôi dài chở đầy bắp và MC của chương trình ngay ngắn dừng trong viện.

Tiêu Hưng Ninh mặc áo khoác luôn ngồi yên phía sau xe bị cú đỗ xe này quăng từ bên trái sang bên phải, đến khi hết chóng mặt, lấy lại tinh thần thì Sở Tích đã dừng xe hẳn.

Tiêu Hưng Ninh nhảy xuống xe, nhìn này giờ mới nói với Sở Tích, "Em lái xe... cũng khá đấy nhì."

Sở Tích cười, "Hi hi, cảm ơn anh."

Về phần tổ chương trình và biên đạo đang ngồi chờ ở nông trang, lúc nhìn Sở Tích lái xe bánh chở Tiêu Hưng Ninh quay về, mọi người đều trầm mặc.

Là do bọn họ quá chủ quan.

Tính tới tính lui, nhưng không tính ra nữ nghệ sĩ yếu điệu trong giới lại có thể lái xe ba bánh như lái xe đua F1.

Nhất là cú đỗ xe kia, vừa nhanh lại vừa chuẩn, nếu không có kỹ thuật sẽ không thể lái được như thế.

Loại chương trình này đều có kịch bản cả, tổ chương trình cố ý sắp xếp Sở Tích và MC nhỏ tuổi nhất là Tiêu Hưng Ninh đi ra ruộng chuyển bắp về đây. Ban đầu là muốn quay cảnh bán mặt cho đất bán lưng cho trời, cần cù vất vả của hai người, thế mới để cho Sở Tích nhớ đến quá khứ đau lòng của mình, rồi thổ lộ trước máy quay một phen, tốt nhất là kể lúc trước mình bỏ học đi làm kiếm tiền nuôi gia đình ra sao, khâu hậu kỳ sẽ biên tập lại và chèn thêm âm nhạc phù hợp vào, phải nói là vô cùng hoàn mỹ.

Mọi tính toán của biên đạo đã thất bại khi Sở Tích nhìn thấy một ông cụ lái chiếc xe ba bánh chạy ngang qua, sau đó cô đã mượn được chiếc xe thành công.

Tiêu Hưng Ninh không biết chạy, đương nhiên Sở Tích sẽ phải ngồi vào ghế lái.

Đồng Vi và một MC khác là thầy Trình cũng đã mua thịt từ chợ dưới thị trấn trở về, Đồng Vi sau khi nhìn thấy cả một sân bắp rất là vui vẻ, anh ta hỏi Tiêu Hưng Ninh, "Tiêu Tiêu, cậu chờ về hả?"

Tiêu Hưng Ninh yếu ớt chỉ Sở Tích đang bỏ củi đằng kia: "Sở Tích chờ về bằng xe ba bánh đó."

Hai người quay sang nhìn, Sở Tích đang gơ cao lưỡi rìu, vung xuống một khúc gỗ không nhỏ.

Một nhát chém xuống, khúc củi bị cô chặt thành mấy khúc.

Hai người lại nhìn sang đồng củi chất như núi đã được cô chẻ xong ở một bên.

"..."

Từ khi quay chương trình đến nay, lần đầu tiên bọn họ thấy có một nữ khách mời làm được việc như thế.

Cơm tối vẫn do thầy Trình xuống bếp như cũ, những người còn lại chỉ giúp một tay. Sở Tích và Tiêu Hưng Ninh ngồi trong sân cùng nhau rửa rau, xắt thịt, Đồng Vi và thầy Trình nhìn hai người trẻ tuổi này rồi cười.

Đồng Vi đến lấy đồ ăn đã được Sở Tích rửa sạch, cười hỏi, "Sở Tích à, bận cả ngày rồi, không mệt hả?"

Sở Tích cười, "So với lần huấn luyện ở căn cứ khi tham gia "Trái Tim Dừng Cảm" thì nhẹ nhàng hơn nhiều. Bây giờ hể mà nhớ đến đại đội trưởng là em liền thấy sợ."

Đồng Vi, "Hôm nay em đến đã làm hết việc của Tiêu Hưng Ninh rồi, em xem thằng nhóc đó cười đến vui vẻ chưa kìa. Đứng rồi, sao em biết chạy xe ba bánh thế?"

Sở Tích vừa lật đậu que vừa đáp, "Lúc trước em từng đi chở nước, là cái thùng nước cỡ lớn do công ty sản xuất á, em chở đầy một xe ba bánh, đi giao cho từng nhà." Cô kể lại một cách thật thà, không hề có ý than khổ.

"A~" Tiêu Hưng Ninh đứng bên cạnh đang nghe nói chuyện thì gật đầu giống như bưng bình, anh ta và Sở Tích trạc tuổi nhau.

Mọi người đều biết đó nhất định là khoảng thời gian Sở Tích nghỉ học đi làm, nghe cô bình tĩnh kể lại, mọi người đều im lặng.

Thầy Trình đang xào rau nghe xong thì ngừng đầu lên, "Không sao cả, sau này sẽ tốt lên thôi."

Sở Tích nghe thấy hai chữ "sau này" từ miệng thầy Trình, cô cúi đầu, im lặng nhặt rau.

Mọi người đều có "sau này", nhưng cô lại không.

Đạo diễn nhìn chằm chằm máy giám sát cuối cùng cũng nghĩ được mùi bất thường, sắp đến đoạn tâm tình rồi sao?

Mọi máy quay đều hướng về Sở Tích, nhưng chỉ thấy cô bỗng nhiên ngừng đầu lên, khẽ mỉm cười, sau đó bưng thau đậu que đã lật xong chạy ào đến trước nồi thịt của thầy Trình đang nấu, hít hà mấy cái, "Ồi ôi ôi thơm quá, thơm quá đi."

Tổ chương trình, "..."

Sở Tích nghe thấy mùi thịt, cô chẳng còn quan tâm mình còn bao nhiêu thời gian, ít ra, cô quay hai chương trình cũng đã kiếm được không ít tiền để lại cho bà nội. Cô cũng đã chia tay với Cố Minh Cảnh, bây giờ mỗi khi mọi người nhắc đến cô, cô đã không còn là tình nhân hoa trắng nhỏ được đại gia nâng hoài mà không nổi tiếng, cũng không còn ai mắng cô ở trên mạng.

Cái ngày biết tin mình bị bệnh, cô đã khóc ròng một ngày, về sau trong lòng dần buông bỏ, nhất là sau khi cố gắng muốn nói chuyện tình cảm với Cố Minh Cảnh nhưng lại thất bại. Sở Tích cảm thấy nếu bây giờ cô chết, cô cũng không còn gì tiếc nuối.

Món ăn chính của bữa tối hôm nay chính là thịt xào đậu que, ban đầu thầy Trình đã chuẩn bị nghe Sở Tích nói hết những khó khăn của mình, sau đó ông sẽ khuyên bảo, an ủi. Nhưng không ngờ Sở Tích vừa nãy vẫn còn mát mát mà bây giờ đã khôi phục đáng về tràn đầy sức sống, ông cười lắc đầu, nhìn thịt ba chỉ nấu chín trong nồi đã có thể xiên đũa vào, thế là ông cắt thịt thành miếng nhỏ, sau đó lấy đậu que mà Sở Tích đã nhặt làm bữa chính tối nay, thịt xào đậu que.

Sắc trời dần tối, bốn người ngồi trong chòi hóng mát ở trong sân, vừa hóng gió vừa nói chuyện phiếm vừa ăn cơm, hôm nay Sở Tích làm việc rất nhiều, cô rất đói bụng, vừa cầm đĩa đã không dừng lại được, nên ăn khá nhiều. Tiêu Hưng Ninh nổi danh là người ăn nhiều nhất trong chương trình, hai người ngồi chung một chỗ, nhắm vào đĩa thịt xào đậu que của thầy Trình.

"Thầy Trình nấu ăn ngon quá." Sau khi ăn đồ ăn của thầy Trình làm, Sở Tích không nhận được mà thật lòng khen.

Người nấu ăn đều rất thích khi đồ ăn của mình được khen, thầy Trình đẩy đĩa thịt xào đậu que đến trước mặt Sở Tích, "Ngon thì ăn nhiều vào, hôm nay chắc em cũng mệt lắm rồi, này Hưng Ninh, cầm cậu giành với Sở Tích đó."

Tiêu Hưng Ninh ăn thịt nhiều, Sở Tích lại ăn đậu que nhiều, bữa tối cứ thế mà trôi qua, sau khi cơm nước xong rồi rửa chén đã gần chín giờ tối, giờ làm việc và nghỉ ngơi của chương trình về cuộc sống này rất là khỏe mạnh và dưỡng sinh. Buổi quay hình hôm nay đến đây là kết thúc, đạo diễn và quay phim đều quay về khách sạn trong trấn, mấy khách mời vừa ngáp vừa đi tắm rồi đi ngủ.

Một mình Sở Tích ngủ trong phòng dành riêng cho nữ, căn phòng đó có một cái giường to, thỉnh thoảng có nhiều khách mời thì có thể ngủ chung một giường, nhưng đêm nay chỉ có mình Sở Tích, sau khi tắm rửa thay đồ ngủ, cô chui vào chăn.

Cả ngày mệt mỏi nên cô nhanh chóng thiếp đi, đáng lẽ là một giấc ngủ sâu, lúc đầu đúng là thế, nhưng đến nửa đêm, Sở Tích bỗng tỉnh giấc.

Cô chậm rãi mở mắt, căn phòng tối đen như mực, bụng và đầu cô đau quá.

Ý thức Sở Tích mơ màng, chỉ cảm thấy bụng mình quặn lên, muốn ới nhưng không ới được, dạ dày cứ co thắt. Sau đó là đầu, trán cô cứ nặng nề khiến cô không thể mở mắt ra nổi, cô khó khăn vươn tay ra khỏi chăn để sờ thử xem trán mình có sốt hay không, sau lại phát hiện tay mình cũng nóng y hệt trán, không thể sờ ra.

Sở Tích cảm thấy khó chịu thì theo bản năng nghĩ rằng mình sắp chết rồi.

Chẳng phải đã nói còn nửa năm nữa sao, bây giờ chưa đến nửa năm, sao lại phát bệnh được, buổi sáng rõ ràng vẫn còn tốt, một triệu chứng nhỏ cũng chẳng có nữa là.

Sở Tích cố gắng ngồi dậy khỏi giường, cô mở đèn phòng, cất giọng yếu ớt, "Anh Đồng, thầy Trình --"

Cô muốn đi xuống mang giày, nhưng chân vừa chạm đất đã mềm nhũn, mắt Sở Tích tối sầm lại, ngay lập tức bất tỉnh.

Sở Tích đến phía tây thành phố B quay "Nhà Nhỏ Của Chúng Ta" một ngày, sau đó sẽ quay về thành phố B, lịch trình công bố tổng cộng là ba ngày.

Ngoại trừ tám ảnh Sở Tích lái xe ba bánh chở MC nam về nhà được weibo của chương trình đăng lên, thì không có ảnh rò rỉ bên ngoài.

Ảnh Sở Tích "đưa xe" được chương trình đăng tải nhận được lượt chia sẻ, lượt thích và bình luận nhiều đến kinh người, vốn dĩ khi xuất hiện một lần nữa trước ống kính, Sở Tích phải tỉ mỉ tâm sự, nhưng cô không những không khóc, mà còn cười xe ba bánh lướt gió trên đồng.

[Mị chuẩn bị khóc cả rồi đấy, thấy ảnh này lại không nhận được mà bật cười. Ha ha ha ha ha ha.]

[Sở Tích xông lên!]

[VẬY LÀ SỞ TÍCH BIẾT CHẠY XE BA BÁNH THIẾT HẢ...]

[Đây mới là tính cách chân thật đúng không, cảm giác sau khi cô ấy bị đại gia đá thì bắt đầu bung lụa rồi.]

[Tập kỳ này khi nào mới chiếu vậy? Muốn xem quá đi mất.]

...

Mặc dù weibo chương trình chỉ tung ra một tám ảnh hậu trường, nhưng Cố Minh Cảnh là tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh với vô số sản nghiệp dưới tay, anh đã thông qua con đường đặc biệt nào đó, đã sớm lấy được rất nhiều hình ảnh liên quan đến Sở Tích ngày hôm qua. Những tám ảnh này vẫn chưa kịp chỉnh sửa, tất cả đều là ảnh gốc, nhưng không hề gây trở ngại đến vẻ đẹp động lòng người của người trong ảnh.

Sở Tích lái xe ba bánh, vung rìu chẻ củi, kéo ống quần lên xuống bần bặt cá chạch, đến tối lại cùng ngồi với mấy MC vừa ăn cơm vừa nói chuyện trong viện nhỏ.

Những tám ảnh này đủ để chứng minh biểu hiện muôn màu muôn vẻ của Sở Tích trong lúc quay chương trình, trong từng tám ảnh, gương mặt Sở Tích luôn nở nụ cười, cười mỉm, cười tươi, còn có bật cười thoải mái, khiến cho người xem ảnh không nhận được mà nở nụ cười.

Nhưng Cố Minh Cảnh cười cười rồi không thể cười nổi.

Anh phát hiện, đến bây giờ hình như Sở Tích chưa bao giờ cười như thế ở trước mặt anh.

Đương nhiên là anh đã từng thấy Sở Tích cười rất nhiều lần, lúc trước mỗi lần gặp anh cô đều nở nụ cười chào đón, nhưng chỉ cần nhớ lại, nó khác hẳn với nụ cười vui vẻ xuất phát từ nội tâm như thế này.

Nhất là tấm ảnh cuối cùng, nhìn nụ cười của nam MC trẻ, Cố Minh Cảnh cảm thấy thật ngửa mặt.

Sáng hôm nay Sở Tích kết thúc đợt quay hình, chiều sẽ bay về thành phố B.

Cố Minh Cảnh gọi điện nội bộ cho trợ lý Cao, chuẩn bị nói với ông tối nay anh muốn đi tìm Sở Tích. Nhưng điện thoại vừa được kết nối, anh chỉ nghe thấy giọng nói hoảng hốt của trợ lý Cao, "Cố tổng, không không xong rồi."

"Sao thế?" Cố Minh Cảnh vẫn rất bình tĩnh, nhưng hàng mày bắt đầu cau lại.

Có thể lên đến chức vụ trợ lý cấp cao như bây giờ, trợ lý Cao phải có tố chất chuyên nghiệp rất quan trọng, chính là gặp chuyện sẽ không rối loạn, trước mặt cấp trên không thể lộ ra hi vọng ỉ ỏi, mặc cho bên ngoài sóng to gió lớn thế nào, về mặt nghiêm túc chuyên nghiệp không thể thay đổi.

Bây giờ, chuyện có thể khiến cho trợ lý Cao - Cao Minh đã trải qua biết bao sóng to gió lớn lại hốt hoảng như thế, Cố Minh Cảnh tuyệt đối không thể coi thường.

Trợ lý Cao, "Cô Sở, cô Sở xảy ra chuyện rồi, bây giờ đang ở bệnh viện."

Đầu bên kia điện thoại, lần đầu tiên trợ lý Cao cả lăm, lập tức thấy hơi hận không thôi. Có phải ông biểu hiện quá mức vội vàng, quá bối rối rồi không, chẳng may chọc giận Cố tổng thì phải làm sao. Lẽ ra ông nên sắp xếp lại từ ngữ rồi mới đi báo lại mới đúng.

Nhưng lúc ông nghe thấy tin này đúng là rất gấp.

Dựa vào trình độ quan tâm của Cố tổng khi bị cô Sở đá N lần mà vẫn còn quan tâm tình hình đạo này của cô, ông hy vọng sự hấp tấp của mình không trêu chọc Cố Minh Cảnh.

Trợ lý Cao căng thẳng vượt loa điện thoại, ông vừa dứt lời, Cố Minh Cảnh đã hỏi ngay, "Chuyện gì, bệnh viện nào?"

"Tôi lập tức đến ngay."

Còn cuồng hơn cả ông nữa.

Anh gì ơi, đi đâu mà vội mà vàng, mà vấp phải đá mà quàng phải dây.

Anh đi trả nghiệp đó mấy đứa ơi =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Bệnh viện tốt nhất ở địa phương ghi hình "Nhà Nhỏ Của Chúng Ta"

Phòng bệnh khoa ngoại, trong phòng làm việc của bác sĩ, đạo diễn chương trình "Nhà Nhỏ Của Chúng Ta" và bác sĩ của Sở Tích đang nói về bệnh tình của cô, ngoài ra còn có một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh, ông mặc một bộ vest đen, mái tóc được chải cẩn thận, dáng vẻ giống như vừa mới chạy từ cuộc họp hội đồng quản trị của một công ty xuyên quốc gia đến.

"... Nằm viện hai ngày để quan sát thêm là được, cố gắng nghỉ ngơi, chú ý ăn thức ăn thanh đạm." Bác sĩ dặn dò xong, cắm viết vào túi áo blouse trắng.

Biên đạo và trợ lý Cao: "Được, cảm ơn bác sĩ nhiều lắm."

Biên đạo chương trình và trợ lý Cao cũng nhau bước ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ.

Biên đạo nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên mặc âu phục, mang giày da, sau lại nhớ đến người đàn ông trẻ khí chất mạnh mẽ đi cùng người đàn ông này.

Cô không nhìn thấy gương mặt của người đàn ông ấy, chỉ thấy mỗi bóng lưng, người đàn ông trẻ tuổi với dáng người cao to, là biên đạo chương trình nên đã từng gặp rất nhiều nam nghệ sĩ, nhưng không thể không thừa nhận, chỉ nhìn bóng lưng đã có thể tưởng tượng ra vẻ ngoài người kia ưu việt thế nào.

Biên đạo bỗng nhớ đến mấy tin đồn lộn xộn của Sở Tích lúc trước.

Không phải Sở Tích đã bị đại gia đá rồi sao, không phải đại gia của cô là một ông lão đầu hói năm sáu mươi tuổi sao, người đàn ông có ý đi máy bay tư nhân đến đây là ai?

Trợ lý Cao quay người cười híp mắt nhìn biên đạo: "Xin chào, cô Sở cứ để chúng tôi chăm sóc là được rồi."

"Hả?" Biên đạo lấy lại tinh thần, đang định nói bọn họ sẽ ở lại đây chăm sóc cho Sở Tích, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của trợ lý Cao thì sững sốt.

Mặc dù nghe có vẻ như đang thương lượng, nhưng thật ra là đang ra lệnh đuổi khách.

"Được rồi." Biên đạo gật đầu, "Chuyện lần này thật sự xin lỗi, nếu không có chuyện gì chúng tôi xin phép về trước."

Bên phía nông trang vẫn còn đang quay, nhóm khách mời tiếp theo đã đến, thật sự không thể bỏ mặc người ta được.

Kẻ đầu sỏ này chính là cái chén thịt xào đậu que kia.

Tối qua, đậu que chưa được nấu kỹ, người ăn vào sẽ bị ngộ độc.

Nửa đêm, mấy khách mời nam nghe thấy tiếng của Sở Tích, gõ cửa vào phòng thì phát hiện ra cô đã ngất ở bên giường, ai cũng sợ hãi, vội vàng liên lạc với tổ chương trình để đưa Sở Tích đến bệnh viện.

Sau đó có vài người đều xuất hiện phản ứng ngộ độc, nhưng ba MC nam ăn rất ít, sau khi đến bệnh viện kiểm tra thì không có gì đáng ngại. Sở Tích là người ăn đậu que nhiều nhất, sức khỏe cũng yếu nhất, dạ dày lại không tốt, thế nên phản ứng ngộ độc cũng lớn nhất, phải nằm viện để theo dõi.

Chương trình phải quay tiếp, nhóm khách mời mới đã đến, sáng sớm hôm nay, ba MC nam đã từ bệnh viện quay về nông trang để tiếp tục ghi hình, Sở Tích nằm viện, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Sở Tích nằm viện vốn để Phó Bạch và hai biên đạo ở lại chăm sóc, đến khi biên đạo nhận một cuộc điện thoại, không lâu sau, có một người đàn ông xuất hiện.

...

Ngoài cửa phòng bệnh, Phó Bạch nhìn trợ lý Cao nghiêm cẩn đứng trước cửa với vẻ mặt người sống dừng lại gần, anh ta lờm ông một cái, sau đó tức giận hừ một tiếng.

Trợ lý Cao nhận lấy cái lờm không biết là cái thứ mấy của Phó Bạch, trên mặt vẫn nở nụ cười thân thiện.

Cố tổng đang nói chuyện yêu đương ở bên trong, người không có phận sự miễn vào, dù có bước qua xác ông cũng không được vào.

Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt tỏa ra trong không khí, từng chút từng chút một.

Cố Minh Cảnh nhìn gương mặt tái nhợt của Sở Tích đang nằm trên giường bệnh.

Cũng may là không có gì nghiêm trọng.

Lúc anh ngồi trên máy bay tư nhân mới hoảng hốt lấy lại tinh thần.

Anh đang làm gì thế này?

Nghe nói tình nhân tiền nhiệm của mình bệnh cấp cứu là bỏ việc ngay, không ngừng không nghỉ mà chạy đến chỗ của cô.

Tình nhân tiền nhiệm, là tình nhân tiền nhiệm dám đá anh không chỉ một lần.

Tâm trạng Cố Minh Cảnh trở nên kỳ lạ.

Nhưng cảm xúc kì lạ này không duy trì được bao lâu, đến khi anh nhìn thấy Sở Tích yếu ớt nằm trên giường bệnh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Không biết bao lâu, đôi mắt nhắm chặt của Sở Tích trên giường bệnh bỗng run run.

Phản ứng đầu tiên chính là, cô vẫn chưa chết.

Sở Tích chỉ cảm thấy giấc ngủ này khá sâu, đôi mắt mở hé hé, hình ảnh trước mắt cũng trở nên rõ ràng hơn.

Cô thấy Cố Minh Cảnh, anh đang ngồi trước giường cô, cúi đầu gọt táo.

Đôi mắt vừa hé mở của Sở Tích bị dọa đến nỗi phải nhắm tịt lại.

Mẹ nó gặp ác mộng rồi.

Cô lấy lại bình tĩnh, mở mắt ra lần nữa.

Vẫn là hình ảnh lúc nãy, vẫn là cảnh tượng đó, vẫn là người đàn ông đó.

Không phải ác mộng.

Sở Tích hoảng sợ đến từng sợi lông tơ trên cánh tay đều dựng đứng cả lên, nhưng cả người cô lại không có sức, gầy dựa ngồi dậy, thuận tiện cách Cố Minh Cảnh xa một chút.

Sao anh lại ở đây!

Cố Minh Cảnh nhận ra người trên giường bệnh đã tỉnh, vô táo được gọt thành một sợi dài bỗng đứt đoạn, anh có hơi mất tự nhiên nhìn về phía giường bệnh, lại thấy người ta cũng đang trừng mắt nhìn anh.

"Em tỉnh rồi." Cố Minh Cảnh đặt trái táo đã gọt xong vào hộp Lock & Lock đặt trên tủ đầu giường.

Bác sĩ bảo dạ dày Sở Tích không được khỏe, kết quả kiểm tra có dấu hiệu loét dạ dày, lại vừa bị ngộ độc thực phẩm, không thể ăn mấy loại quả cứng, lạnh thế này, là do anh rảnh không có việc gì làm nên mới gọt táo giết thời gian.

Sở Tích thấy tay phải mình tê tê, sau đó mới nhận ra trên mu bàn tay của mình đang bị ghim kim, trên đầu còn có hai túi truyền dịch.

Cô "Ừ" một tiếng xem như trả lời Cố Minh Cảnh, nhìn quay phòng, không thấy bóng dáng của Phó Bạch và những người khác. Cô hít một hơi, cắn cắn môi hỏi Cố Minh Cảnh, "Sao... sao anh lại ở đây? Máy người trong tổ chương trình đâu rồi? Phó Bạch đâu?"

Cố Minh Cảnh nhìn Sở Tích luôn bày ra vẻ đề phòng với anh, bỗng nhiên nhớ đến lúc ban đầu, lúc Sở Tích vừa ký hợp đồng xong chuyển vào nhà mới, cô cũng bày ra vẻ mặt đề phòng như thế, ngồi trên giường ôm chăn nhìn anh. Lúc ấy anh không để ý, có lẽ cô nghĩ anh giận, cho nên một lát sau chậm chạp bước đến, chủ động vòng lấy cổ anh, sau đó đỏ mặt cúi đầu gọi anh là "anh Cố".

Cố Minh Cảnh nhớ đến thì tâm trạng cũng dịu dàng đi nhiều, đương nhiên anh cũng sẽ không nói chuyện vừa nghe tin cô xảy ra chuyện anh liền bỏ hết việc mà bay tới đây, thế là anh tránh né câu hỏi vừa nãy của Sở Tích, anh nói: "Tôi đã báo mấy người bên tổ chương trình quay về làm việc tiếp, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe không cần phải về đó, ngày mốt xuất viện thì về thành phố B cùng tôi."

Sở Tích cũng đoán được người của tổ chương trình đã quay về tiếp tục công việc, trọng điểm đều đặt lên câu cuối cùng của Cố Minh Cảnh "Ngày mai về thành phố B cùng tôi".

Anh nói một cách nhẹ nhàng hồ hững, nhưng lời của Cố Minh Cảnh, đối với Sở Tích, ít nhất là đối với Sở Tích của ngày xưa, luôn luôn là mệnh lệnh.

Sở Tích nhìn về túi truyền dịch trên đầu mình.

Cô lại nhớ đến trong lúc quay chương trình mình đã phát bệnh mà ngất xỉu, nửa đêm đột nhiên phát bệnh, được đưa đến bệnh viện nhất định đã làm kiểm tra rồi, thế thì Cố Minh Cảnh và những người trong tổ chương trình đưa cô đến chắc chắn đã biết bệnh của cô rồi.

Ung thư tuyến tụy, đau đớn đến chết, lại không có thuốc chữa trị.

Sở Tích cười tự giễu, cô vốn đang chuẩn bị yên lặng mà chết, bây giờ lại bị phát hiện.

Cô không cần sự thông cảm và thương hại của người khác, đặc biệt là Cố Minh Cảnh.

Sau khi chia tay nhau, đây là lần thứ ba Cố Minh Cảnh xuất hiện.

Lần trước ở thành phố Hải, cô và anh đã thăng thấn với nhau, cô nói cô giả vờ, đối với anh chỉ nịnh nọt, hình như anh rất tức giận, nhưng cuối cùng không đánh cô mà chỉ ném cô lên giường. Lần trước là chặn đường ở trước cửa nhà cô, cưỡng hôn rồi dẫn cô đi, cuối cùng mình thì rời đi một cách gọn gàng, để trợ lý Cao cầm hợp đồng ra, cô ném hợp đồng mắng trợ lý Cao. Cứ nghĩ rằng đó là lần cuối cùng, không ngờ đến bây giờ, anh bỗng nhiên lại tìm cô, đoán chừng là có ý bay tới, sau đó ra lệnh cho cô phải quay về cùng anh.

Thậm chí Sở Tích còn có linh cảm rằng, một giây sau Cố Minh Cảnh sẽ rút ra một tờ hợp đồng từ sau lưng để cho cô ký. Đầu cô vẫn còn choáng váng từ lúc tỉnh dậy bây giờ lại điên cuồng xoay quanh một câu:

Cố Minh Cảnh vẫn chưa chịu buông tha cho cô, Cố Minh Cảnh vẫn chưa chịu buông tha cho cô, Cố Minh Cảnh vẫn chưa chịu buông tha cho cô.

Sở Tích hoàn toàn tuyệt vọng.

Cố Minh Cảnh thích bắt cô làm tình nhân đến thế sao? Anh không thể tìm người khác ư? Rốt cuộc thì chỗ nào có vấn đề thế, kỹ thuật trên giường của cô kém khỏi bàn, Cố Minh Cảnh sao cứ như âm hồn không tan, rốt cuộc thì vấn đề nằm ở đâu vậy hả? Cô không muốn gặp lại Cố Minh Cảnh, càng không muốn dây dưa với anh. Mỗi lần anh xuất hiện, không lúc nào mà không nhắc nhở cô rằng, cô có một đoạn quá khứ khiến lương tâm bất an, cô vì tiền mà

làm ra chuyện trời đất không tha này.

Nếu như ở cổ đại chắc cô đã bị nhốt vào lồng heo rồi chìm xuống nước rồi.

Lời từ chối vừa tàn nhẫn vừa lạnh lùng của người đàn ông ngày hôm đó vẫn còn vang vọng bên tai.

"Chỉ nói giao dịch, không nói đến chuyện tình cảm."

"Đừng mơ đến những thứ không thuộc về mình."

Cô cũng không muốn tình cảm của anh, xưa nay cô chưa từng mơ ước tình cảm của anh.

Hai người khác nhau một trời một vực, anh ngậm thìa vàng lớn lên, còn cô ngay cả đại học cũng không được học.

Anh xem cô như đồ chơi, gặp nhau thì sẽ có lúc chia tay, nhưng anh lại không chịu buông tha món đồ chơi là cô đây.

Sở Tích dùng hết sức lắc đầu, cô nắm cái gối sau đầu che trước ngực mình, "Không, tôi không về với anh đâu."

Cố Minh Cảnh thấy Sở Tích kháng cự, hàng mày nhíu lại.

Mình cố ý bay đến thăm cô, một câu cảm ơn cũng không có, phản ứng lại kháng cự như thế.

"Sở Tích." Cố Minh Cảnh trầm giọng, bày tỏ mình không vui.

Sở Tích biết anh lại không vui.

Cô mệt quá, mệt quá rồi, cô đã nằm viện rồi mà Cố Minh Cảnh cũng không chịu buông tha cho cô.

Lúc trước cô liều mạng chống anh hai lần, nhưng không hề có tác dụng, người đàn ông này dường như nếu không biến cô trở lại làm tình nhân thì sẽ không chịu bỏ qua.

Sở Tích òa khóc: "Cố Minh Cảnh, coi như tôi cầu xin anh đi, anh buông tha cho tôi đi được không. Anh đi tìm người khác đi, tôi không muốn làm tình nhân của anh, không muốn chút nào."

"Tôi chỉ là lừa anh, đóng vai ngoan ngoãn, yếu đuối trước mặt anh, giả vờ nịnh nọt anh, nhưng hai năm trước tôi luôn cố gắng giả bộ chưa bao giờ để anh phát hiện ra, anh đừng so đo với tôi được không, đừng tìm tôi nữa."

"Anh biết tôi sắp chết rồi, biết tôi không còn bao nhiêu thời gian nữa, xin anh đừng để tôi mang cái danh tình nhân của anh mà đi gặp ba mẹ tôi được không. Anh bảo tôi lấy mặt mũi gì mà gặp ba mẹ, ba tôi chắc sẽ đánh tôi chết mất."

Sở Tích vừa nói vừa lấy tay lau đôi mắt ướt sũng.

Cố Minh Cảnh nghe Sở Tích nói không ngừng, hàng mày càng nhíu chặt hơn.

"Ai nói với em là tôi bắt em làm tình nhân?"

"Ai lại nói với em rằng em sắp chết hả?"

"Hả?" Sở Tích ngẩng đầu, khóe mắt còn mang theo nước mắt, gương mặt ngơ ngác.

Khách mời của chương trình "Nhà Nhỏ Của Chúng Ta" vì ăn đậu que chưa nấu chín nên bị ngộ độc không gây ồn ào mấy, ngoại trừ Sở Tích có hơi nghiêm trọng ra thì những người còn lại bị khá nhẹ, nghỉ ngơi một chút là được.

Điểm đáng chú ý của việc này dời đến người đàn ông vừa nghe Sở Tích nhập viện đã lập tức bay đến.

Nghĩ đến mấy tin đồn đại gia của Sở Tích trước đó, nhân viên tổ chương trình lòng ngứa ngáy đến khó chịu, nhưng việc này không được nhắc đến, cũng không được nói ra, đến lúc đó sẽ cắt phần Sở Tích nằm viện, cũng sẽ không nhắc đến còn có một người đàn ông nữa, một là bảo vệ đời tư của khách mời, hai là cấp trên trong đài sẽ kiểm tra lại.

Nhưng vẫn có tin tức truyền ra từ bệnh viện, có lẽ là y tá thay thuốc tiết lộ, nói rằng gặp được đại gia của Sở Tích, Sở Tích không hề bị đại gia đá, đại gia của cô ấy là một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai.

Nhưng chuyện này không được nhiều người tin tưởng, phạm vi lan truyền cũng rất nhỏ, mấy người đọc được tin này đều cười cho qua chuyện.

Đừng nói đến chuyện Sở Tích bị đá, bài đăng này lại dùng từ "đẹp trai" và "trẻ tuổi" để hình dung đại gia của Sở Tích, vừa xem đã biết không đáng tin rồi.

Người bây giờ ngay cả đi bịa tin cũng không biết bịa nữa, tưởng đây là Mary Sue YY*hay gì.

Nếu đổi thành "sáu mươi tuổi" "đầu hói" "bụng bia" thì còn đáng tin hơn một chút.

**Mary Sue: chỉ nhân vật vô cùng hoàn mỹ, vạn năng.*

YY: ảo tưởng

Kể từ chương này chúng ta tạm thời đổi tên truyện thành "Tháng Ngày Trả Nghiệp Của Có Tổng" =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Sở Tích lại đi làm kiểm tra tổng quát một lần nữa.

Sau khi lấy được kết quả cuối cùng, hai tay cô run lên.

Cô ngồi trên giường bệnh, nhìn phiếu kết quả xét nghiệm trên tay, khoe môi run run như muốn nói điều gì, nhưng chưa kịp nói, nước mắt đã rơi xuống.

Nếu so với sự vui sướng và kích động lúc này, thì cơn giận khi bị đoán nhầm bệnh thì chẳng là gì cả.

Chỉ viêm dạ dày nhẹ lại bị cô nghĩ là ung thư tuyến tụy, khiến cô tưởng rằng mình chỉ có thể còn sống được nửa năm, hành hạ cô lâu như thế.

Sở Tích vui mặt vào gối, khóc còn đau lòng hơn cả cái ngày cô tưởng mình bị ung thư tuyến tụy.

Bấy giờ cô mới hiểu ra rằng, hóa ra trên thế giới này không có từ ngữ nào đẹp hơn cụm từ "sợ bóng sợ gió" cả.

Cuộc sống tương lai của cô vẫn còn dài, cô không cần phải chết, cô không cần phải chết nữa rồi hu hu hu hu hu.

Cố Minh Cảnh nhìn Sở Tích đang gục mặt xuống khóc vì quá vui mừng.

Thế nên nguyên nhân cho một loạt hành động gần đây của Sở Tích, đều là do chuyện này ư?

Cố Minh Cảnh nhớ lại sự khác thường của Sở Tích vào cái ngày cuối cùng ở căn hộ của anh, vành mắt cô đỏ ửng như chú thỏ con đáng thương, bàn tay nhỏ nắm chặt góc áo của anh. Cô cất giọng nghẹn ngào hỏi anh có thể chụp ảnh kết hôn giả rồi đi gặp bà nội của cô, thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của cô được không.

Cô nói với anh mình sống không được bao lâu nữa, mong anh giúp cô.

Nhưng anh lại nghĩ cô đang quậy, vì lòng tham không đáy, thấy hợp đồng sắp hết hạn nên nóng lòng muốn lên chính thức, muốn làm bà Cố.

Anh đã làm gì?

Anh đã hất cánh tay cô đang bầu lấy góc áo anh, nhìn gương mặt nhợt nhạt nước mắt của cô mà lạnh lùng cảnh cáo: "Chúng ta chỉ nói giao dịch, không nói đến chuyện tình cảm."

Anh bảo cô đừng nên mơ đến những thứ không thuộc về mình.

Nhưng bây giờ anh mới phát hiện, Sở Tích dường như chưa bao giờ tham lam những thứ thuộc về anh.

Có lẽ cô rất thất vọng nên rời đi vô cùng dứt khoát.

Trong lòng Cố Minh Cảnh ngay lập tức cảm thấy ân hận, rõ ràng là cô đã nói với anh, nhưng anh lại không hề tin cô.

Sở Tích khóc xong rồi, cô lau nước mắt, sau đó ngồi dậy, cánh mũi còn hơi đỏ, cô vừa nấc tiếng khóc, vừa lấy tay vuốt lại mái tóc rối bời của mình, sau đó cô nín khóc rồi mỉm cười.

Cô cảm thấy lần khám bệnh nhầm này của mình cũng không hẳn là không thu hoạch được gì, ít ra thì cô biết được trong mắt Cố Minh Cảnh, mình chỉ là

một món đồ chơi không rõ danh phận chỉ muốn được bỏ lên chính thức, không biết rằng nói chuyện tình cảm với nhà tư bản chính là tự mình đa tình, nhờ thế mà cô mới có thể dứt khoát chia tay với Cố Minh Cảnh. Nếu không, sợ cái này, ngại cái kia thì đến bây giờ cô vẫn là một cô tình nhân không thể bước ra khỏi ánh sáng.

Ngay lúc này đây, Cố Minh Cảnh chỉ hận không thể ôm chặt cô vào lòng, nhưng anh sợ sẽ dọa cô sợ, thế là anh ngồi xuống giường của cô, muốn vuron tay vỗ lưng cô an ủi rằng, "Không sao đâu."

Sở Tích thấy Cố Minh Cảnh đưa tay tới, cô né người ra sau theo bản năng, cánh tay anh đang vuron đến bỗng rơi vào khoảng không.

Sở Tích rút khăn giấy lau nước mũi, nhìn Cố Minh Cảnh bên cạnh, bỗng đứng lại thấy đau đầu.

Lúc trước là do cô nghĩ mình sắp chết rồi mới dám bắt cần đời không nể nang ở trước mặt anh như thế, thậm chí còn tát anh một cái, chuyện này nếu anh thực sự truy cứu, cô vốn không chết thì cũng sẽ chết thôi.

Sở Tích vừa nghĩ đến chuyện mình không còn là tình nhân nữa thì cả người nhẹ nhõm hẳn, lại nhớ đến ngoại trừ cái câu "Ai bảo em sắp chết?" của Cố Minh Cảnh ra, hình như anh còn nói thêm câu gì nữa? Anh nói "Ai nói để em làm tình nhân hả?"

Không làm tình nhân, vậy thì muốn cô làm gì? Bay từ xa đến đây để bày tỏ tấm lòng ư?

Cố Minh Cảnh buông cánh tay đầy thất bại xuống, về mặt anh chăm chú nhìn Sở Tích rồi hỏi: "Em làm bạn gái tôi được không?"

Sở Tích khẽ nhếch miệng:... Há?

Cố Minh Cảnh xác định mình không thể nào buông tay cô tình nhân tiền nhiệm này, không những không buông được mà còn bị mê hoặc đến chết đi sống lại. Thế là anh nở nụ cười, hỏi lại một lần nữa.

Đầu của Sở Tích lúc này như đang vận hành không ngừng nghỉ, cuối cùng đến nỗi CPU cũng bùng một tiếng rồi nổ tung.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là mình nghe lầm, chờ đến khi anh hỏi lại lần nữa đã loại trừ khả năng nghe lầm đi, cô lại bắt đầu cảm thấy Cố Minh Cảnh điên rồi.

Còn điên rất có quy luật là đằng khác, lần trước là không loại trừ khả năng trở thành bạn gái, bây giờ đã phát triển thành có thể làm bạn gái rồi.

Mặt Sở Tích đỏ ửng, nhin cả buổi trời, sau đó mới chậm rãi hỏi, "Không phải anh nói chúng ta chỉ nói chuyện giao dịch, không nói chuyện tình cảm sao?"

Cố Minh Cảnh không ngờ cô sẽ nhắc lại lời này, anh khẽ giật mình, kinh ngạc không thôi.

Mặc dù những lời này của anh lúc đó hình dung về mối quan hệ giữa hai người không sai, nhưng bây giờ Sở Tích nhớ lại vẫn cảm thấy mát mắt, cô cúi đầu, nhỏ giọng nói, "Cảm ơn anh đã đến thăm tôi, nhưng sự nghiệp của tôi đang phát triển, không muốn yêu đương."

Khóe môi Cố Minh Cảnh run run, không nói nên lời.

Trong lòng lại điên cuồng nhận ra được một chuyện:

Anh lại bị đá nữa rồi.

Phó Bạch phát hiện sau khi bị ngộ độc thực phẩm, Sở Tích dường như đã biến thành một người khác.

Về ngoài vẫn như trước không có gì thay đổi, nhưng anh ta thấy tinh thần của cô không giống trước, chỉ riêng ánh mắt thôi cũng đã rạng rỡ hơn trước rất nhiều.

Sự thay đổi lớn nhất chính là trong công việc, lúc trước Sở Tích chỉ muốn kiếm tiền, kiếm tiền không màng danh tiếng, giống như cô định kiếm được một bộn rồi sẽ bỏ trốn. Bây giờ Sở Tích lại xếp tiền vào vị trí thứ hai, cô lại nói với anh về chiến lược, về phương pháp có thể tiếp tục phát triển, cô nói làm nghệ sĩ là thế, không chỉ muốn kiếm tiền, mà ánh mắt phải biết nhìn xa.

Trên chuyến bay quay về thành phố B, nữ tiếp viên đẩy xe đồ đến hỏi hành khách có ai muốn uống gì không.

Phó Bạch chọn cà phê, Sở Tích vẫn chưa khỏe hẳn nên chỉ có thể uống nước lọc.

Phó Bạch uống một hớp cà phê, sau đó quay sang nhìn Sở Tích đang ngoan ngoãn cầm ly uống nước lọc ở bên cạnh.

Anh không nhìn được mà hỏi: "Hôm qua, em và Cố..."

Lúc Sở Tích nghe thấy từ "Cố" kia, động tác uống nước hơi dừng lại.

Phó Bạch nhận ra cô dừng lại, muốn nói rồi lại thôi.

Anh ta không biết hôm qua trong phòng bệnh, Sở Tích và Cố Minh Cảnh đã xảy ra chuyện gì, vì về mặt Cố Minh Cảnh khi bước ra khỏi phòng bệnh không được tốt cho lắm.

Lúc nhìn thấy về mặt của Cố Minh Cảnh, anh ta bị dọa sợ hết hồn, sợ Sở Tích ở bên trong bị Cố Minh Cảnh làm gì rồi, nhưng lúc đi vào lại thấy Sở Tích vẫn êm đẹp ngồi đó, ngoại trừ đỏ mặt ra cũng không còn gì khác.

Tối hôm đó, Cố Minh Cảnh rời đi ngay trong đêm.

Nếu bảo không tò mò tại sao Sở Tích không mất một cọng lông nào mà có thể khiến Cố Minh Cảnh ngần ngại xa xôi bay đến đây rồi tức giận rời đi, đúng là không thể nào.

Sở Tích biết Phó Bạch tò mò, muốn hỏi cái gì.

Nhưng để cô nói Cố Minh Cảnh muốn mình làm bạn gái của anh, cô không nói được, mà dù cô có nói ra thì người khác cũng sẽ không tin, có lẽ còn cảm thấy cô ham hư vinh.

Giống như lúc tài nguyên của cô bị xuống dốc không phanh, ai cũng tưởng rằng cô bị đại gia đá.

Sở Tích thở dài một hơi: "Em và anh ấy không có gì."

Chuyến bay này của Sở Tích nằm trong lịch trình không công khai, sau khi xuống máy bay cô lại thấy ở cửa đón máy bay có rất nhiều người chen chúc đứng đó, ai cũng giờ máy ảnh, đúng là fans đến đón sân bay.

Dĩ nhiên cô sẽ không nghĩ những fans này là của mình, cô chỉ nhìn cảm thán nhìn đáng vẻ này, đoán chừng là fans của tiểu thị tui nổi tiếng nào rồi.

Sở Tích đội nón và đeo kính râm đang hoang, theo sau Phó Bạch đi ra ngoài, nhưng vừa đi lại bị hai người từ phía sau đụng tới, cô ngã về phía trước vài bước, nếu không nhờ Phó Bạch đỡ thì cô đã té rồi.

"Xin lỗi, xin lỗi." Người đụng Sở Tích vội vàng xin lỗi, "Cô không sao chứ?"

Là một cô gái trẻ tuổi mang balo sau lưng, trên đầu còn đeo cài tóc, chắc là đồ để đón sân bay, bên cạnh còn có một cô gái, có lẽ là đi cùng với cô ấy.

Sở Tích đứng vững, lắc lắc đầu: "Không sao đâu."

"Đi thôi." Phó Bạch nói với Sở Tích, hai người đang định đi thì cô gái luôn nhìn chăm chú vào gương mặt đeo kính râm của Sở Tích, lúc cô vừa quay người thì cô ấy bỗng nhiên kịp phản ứng lại, kinh ngạc hỏi: "Chị, chị là Sở Tích đúng không?!"

Cô bạn đi cùng cô ấy cũng ngạc nhiên chỉ vào Sở Tích.

Phó Bạch vội vàng ra dấu "suyt" với hai cô gái.

Hai cô gái lập tức che miệng lại, cũng may những người còn lại đang chờ thần tượng của mình xuất hiện, không chú ý sang bên này.

Cô gái lấy giấy và bút trong ba lô đeo vai ra, nhỏ giọng nói: "Sở Tích, chị có thể ký tên cho em không, em cảm ơn chị. Chị ở ngoài còn đẹp hơn trên TV nữa."

Sở Tích quay đầu nhìn Phó Bạch, sau đó cười với hai cô gái: "Được chứ."

Cô ký tên, hai người lại hỏi nhỏ có thể chụp ảnh chung được không.

Sở Tích cũng không từ chối.

Sau khi chụp ảnh xong, hai cô gái vui vẻ không thôi, cô gái đeo ba lô nói, "Sở Tích, chị thật tốt, làm fans của chị chắc chắn là hạnh phúc lắm."

Sở Tích nhìn nhóm fans sau lưng hai cô gái, hỏi: "Hôm nay các bạn đến đón ai thế?"

"Tôn Thần đó." Về mặt của cô gái lúc nâng bảng tên thần tượng của mình lên vô cùng hạnh phúc, "Ban đầu thông báo là chuyến bay sáng, sáng sớm bọn em đã đứng chờ ở đây, nhưng sau khi đến mới biết chuyến bay tạm thời thay đổi, chiều Thần Thần mới đến lận."

Sở Tích nhớ lại hình như Tôn Thần là thần tượng mới nổi được tuyển chọn gần đây, "Vậy chắc mấy bạn chờ lâu lắm rồi hả?"

Cô gái, "Không sao cả, chỉ cần có thể nhìn thấy anh ấy là tốt lắm rồi."

Sở Tích cười cười, Phó Bạch vừa rời đi lúc này cũng đã quay lại, trong tay còn cầm mấy ly nước, anh ta đưa nước cho hai cô gái, "Ày, chờ lâu vậy rồi, tụi em uống nước đi"

Hai cô gái nhìn ly nước cảm động rồi rít, suýt nữa đã muốn chuyển sang làm fans của Sở Tích.

Nhưng các cô vẫn chưa nhận lấy ly nước, bên kia bỗng nhiên truyền đến vài tiếng hét: "Thần Thần ra rồi!"

Một giây sau, hai cô gái vội vàng chạy đến, toàn bộ fans đều vây quanh lại.

Sở Tích mỉm cười nhìn nước uống chưa kịp đưa trong tay của Phó Bạch, nếu là lúc khác thì có lẽ sẽ cảm thấy bọn họ mất lịch sự, nhưng bây giờ bọn họ sắp được gặp thần tượng, tranh thủ thời gian như thế cũng có thể thông cảm.

Bên kia, trợ lý, người đại diện, vệ sĩ đều đen mặt mở đường cho người đi giữa, không ngừng xua đuổi, quát mắng nhóm các cô gái đang vui vẻ giờ điện thoại khi nhìn thấy thần tượng của mình.

Thật ra người đến đón sân bay không nhiều lắm, cũng chẳng phải là siêu sao quốc tế gì, còn lâu mới đạt được trình độ đuổi người của bọn họ. Cách một hàng fans, Sở Tích có thể lơ mơ trông thấy Tôn Thần đang bị vây quanh, hai tay nhét túi đi thẳng về phía trước.

Anh ta đeo kính râm, vóc dáng cũng không được cao như trong tưởng tượng.

Sở Tích lắc đầu, đang định tránh xa một chút, bỗng nhiên có một vật lướt qua dưới chân cô.

Một cái điện thoại.

Điện thoại của ai làm rơi đây?

Phó Bạch nhặt điện thoại ở dưới đất lên, phát hiện màn hình đã bị vỡ nát.

Anh ta nhìn xung quanh, hai cô gái nắm tay nhau chạy đến.

Lại là hai cô gái vừa nãy.

Phó Bạch trả điện thoại lại, "Là của hai em hả? Màn hình bị vỡ rồi, sao lại bị ném xa như thế, bị người ta đẩy ra hả?"

Hai cô gái nhận lấy điện thoại bị vỡ màn hình từ tay Phó Bạch, tâm trạng có hơi sa sút, "Em cảm ơn anh."

Phó Bạch tưởng hai cô buồn vì màn hình bị vỡ, anh ta đưa hai ly nước vừa nãy đến, "Không sao đâu, thay màn hình là được mà, cầm cái này đi."

Hai cô gái mới nhận ra lúc nãy mình chưa kịp cầm nước đã chạy đi, hai cô vội cầm lấy, nhìn Sở Tích và Phó Bạch, "Cảm ơn, cảm ơn anh chị nhiều lắm."

Cảm xúc rõ ràng không có chút vui mừng của fans khi vừa gặp được thần tượng.

Sở Tích khó hiểu, thần tượng của các cô ngoại trừ không được cao ra thì cũng không đến nỗi xấu mà, sao gặp được rồi lại không vui thế. Nhưng mà cô chỉ nghĩ thế thôi chứ không hỏi, chào tạm biệt hai cô gái.

Sở Tích về đến nhà, lắc đầu vứt Cổ Minh Cảnh sang một bên, nghĩ đến cảnh tượng khi Gạch đến sân bay đón cô lần trước, cô nở nụ cười.

Bây giờ nhóm Gạch đã dự định sẽ đặt công ty đồ chơi làm một cục gạch mô hình tỉ lệ 1:1 với gạch thật, dùng để làm vật tiếp đón chính thức, lần sau đến đón cô cũng sẽ không bị bảo vệ tịch thu nữa.

Sở Tích thấy cái tóc trên đầu của hai cô gái kia cũng rất đẹp, vừa tiện lợi lại vừa đáng yêu. Đúng rồi, cái người được fans đón sân bay hôm nay tên là gì nhỉ? Tôn Thần đúng không?

Sở Tích mở Weibo lên, tiện tay tìm tên Tôn Thần, bấm vào mấy Weibo liên quan đến anh ta.

Trước đó đều là các video trên sân khấu cuộc thi tuyển chọn mà Tôn Thần tham gia, bài đăng mới nhất mười phút trước không phải là những bài Weibo có liên quan của các fans tuyên truyền, đó là một bản thông báo, người đăng là phòng làm việc của Tôn Thần.

Đăng thông báo, không lẽ đã xảy ra chuyện gì ư, Sở Tích bấm vào xem thử.

Hình như là liên quan đến việc fans đến đón máy bay hôm nay, câu đầu tiên trong thông báo đã viết "Hy vọng fans vì sự an toàn của bản thân mà theo đuổi thần tượng một cách lý trí", sau đó phê bình các fans hôm nay chen chúc ra sao, hy vọng nhóm fans chú ý, bảo vệ an toàn cho Tôn Thần.

Sở Tích chả hiểu mô tê gì, sau lại có hơi khinh bỉ nội dung bản thông báo.

Cảnh tượng fans đến đón sân bay hôm nay có đông đúc đến thế sao?

Đúng là khá nhiều người, nhưng cũng không đến nỗi như trong bản thông báo nói quá lên như thế.

Người không biết mà đọc cái thông báo này còn tưởng anh ta nổi tiếng lắm ấy.

Sở Tích bừa bãi nhưng vẫn đọc cho hết thông báo, sau đó cô phát hiện trong đấy còn có ý nhắc đến cô!

Mặc dù không nhắc đến tên, nhưng rõ ràng là nói cô.

Bản thông báo đó nhắc đến lúc trước có một nhóm fans của một nữ nghệ sĩ nào đó đã mang gạch đến đón sân bay, rồi rượt đuổi trong sân bay khiến tình hình sân bay hỗn loạn và hoảng sợ vô cùng. Cuối cùng còn bị cảnh sát sân bay dẹp loạn, có bài học kinh nghiệm phía trước, hy vọng Thần fans lấy đó làm gương.

Mẹ bà nó.

Sở Tích bị bản thông báo này chọc giận đến đau cả mề.

Nghĩ lại thì đúng là nghiệp từ miệng mà ra, anh lỗ mồm nói có một câu đó thôi mà nghiệp quật anh toi tả =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Trong giới có không ít người tự tạo đề tài cho bản thân, hầu hết mọi người đều làm như thế, nhưng đó cũng chỉ là một cách marketing mà thôi. Có nữ nghệ sĩ nào mà chưa từng đăng bài khen mình đẹp, mọi người xem riết cũng thấy quen, không có gì đặc biệt khiến mọi người chú ý. Thể loại tự tạo đề tài cho mình như này thì thôi không nói làm gì, nhưng lúc tạo còn phải "đạp" người khác một cái, phải nói là không biết xấu hổ, cách làm quá quá đáng nên không có ai thấy quen nổi.

Mà kẻ đáng thương được chọn bị giẫm đạp cũng phải chú ý một chút, người nổi tiếng có người chống lưng thì ai mà dám "giẫm", hại người thành ra hại mình, chọc giận "hậu trường" và fans của người ta, bọn họ không xé xác mi ra mới là lạ. Thế nên đối tượng được chọn thường hơi nổi tiếng, đồng thời không có "hậu trường" và ít fans để dễ ăn hiếp, dù fans hai bên có gây chiến cỡ nào cũng có thể không chế được.

Sở Tích phát hiện ra bây giờ mình chính là đối tượng vàng trong làng giẫm đạp của giới giải trí, không nổi tiếng mấy, trên mạng đều biết cô bị đại gia vút bỏ, không có "hậu trường", hơn nữa trước kia còn là đối tượng bị mắng chửi, bây giờ cùng lắm cũng chỉ nhận được cảm tình từ người qua đường, fans chân chính có thể chiến đấu vì cô thật sự quá ít.

Quả nhiên, không lâu sau, sau khi Sở Tích xem xong bản thông báo của phòng làm việc Tôn Thần, cô đã thấy từ khóa #Tôn Thần ở sân bay# xuất hiện trên hot search ở vị trí rất cao. Thông báo vừa ra không bao lâu đột nhiên xuất hiện từ khóa tìm kiếm nóng, chắc hẳn là mua rồi.

Mấy blogger chia sẻ thông báo của phòng làm việc Tôn Thần, cùng với ảnh của fans Tôn Thần nhiệt tình đón sân hôm nay.

"Độ hot bùng nổ, chiều nay Tôn Thần xuất hiện tại sân bay, fans quá nhiệt tình chào đón nên đã xảy ra sự cố, gửi thông báo kêu gọi fans theo đuổi thần tượng một cách lý trí."

Mấy tấm ảnh đó rõ ràng tìm những tấm có tình chụp vào lúc fans đứng gần Tôn Thần nhất, hình ảnh lộn xộn, nhìn ảnh có thể thấy bên cạnh anh ta đúng là có rất nhiều fans đến đón sân bay vậy quanh.

Khu bình luận bên dưới bài đăng của blogger phần lớn bị fans của Tôn Thần chiếm giữ.

[Vi an toàn của Thần Thần và Thần fans, mọi người phải theo đuổi thần tượng lý trí nha.]

[Thần Thần đã chạy sô một tuần ngày đêm không nghỉ, hy vọng mọi người theo đuổi thần tượng cũng phải giữ lại không gian riêng tư cho Thần Thần. Làm ơn.jpg.]

[Quá trời fans đến đón sân bay luôn, Tôn Thần nổi tiếng ghê, ngẫu quá]

[Nữ nghệ sĩ khiến sân bay hỗn loạn đang ám chỉ Sở Tích đúng không?]

[Đúng là Sở Tích rồi, bị fans vác gạch đuổi theo, cuối cùng còn bị đưa vào đồn cảnh sát, ảnh hưởng đến an toàn cộng đồng, đã vậy còn không biết xấu hổ mà đăng bài gì mà "mạnh mẽ theo đuổi thần tượng".]

[Cô ta như thế mà fans còn không biết xấu hổ đăng bài? Tự dùng tiền thuê fans lăng xê chứ gì.]

[Đúng vậy, chắc chắn là lăng xê rồi!]

...

Giống như đã hẹn trước với nhau, fans vừa nhắc đến Sở Tích, lập tức có blogger đăng bài so sánh giữa hai chuyện với nhau, khen Tôn Thần không những nổi tiếng mà còn có lòng quan tâm đến sự an toàn của fans và những người xung quanh, thuận tiện thêm mắm dặm muối thổi phồng chuyện fans của Sở Tích cầm gạch đi đón sân bay, như đã nhắm vào "trí nhớ ba giây" của cư dân mạng, rõ là lúc ấy không hề tạo thành ảnh hưởng lớn, nhưng bây giờ nhìn lại giống như Sở Tích dung túng cho fans đi làm loạn sân bay. Bên dưới còn có một đám người đi theo nói hùa.

Fans của Tôn Thần giống như vừa uống máu gà, vừa khen lầy khen để anh nhà mình nổi tiếng, vừa khen anh ta có trách nhiệm, quan tâm đến fans, người qua đường vào xem cũng bị tẩy não bởi một loạt bình luận quy mô thế này, khen Tôn Thần nhưng vẫn không quên đập Sở Tích và fans của cô một đập.

Lần này Sở Tích không hiểu sao lại bị điểm danh trong bài thông báo của Tôn Thần, fandom Gạch cũng trở tay không kịp, ngay từ đầu bọn họ đã định làm Gạch an tĩnh, chưa từng gây sự hay giẫm đạp ai, mỗi ngày chỉ yên lặng hâm mộ cô gái bảo bối ấy, có ai ngờ vẫn không được buông tha.

Fans Sở Tích tranh thủ thời gian vội tập hợp nhau lại bắt đầu hành động, biểu thị đã biết Tôn Thần nhà mấy người nổi tiếng rồi, Sở Tích nhà tôi chỉ là một nghệ sĩ tuyến 18 không nổi tiếng không được nhiều người đón sân bay, chuyện gây náo loạn ở sân bay lại càng không thể nhắc đến, sau khi bị chú cảnh sát đưa về đồn cũng đã được dạy dỗ rồi, mọi người đừng có lôi nhà bọn tôi vào nữa. Kết quả vừa ra trận đã bị fans Tôn Thần bao vây giấu cột trên diện rộng.

Fandom Gạch vẫn nhớ lời Sở Tích dặn dò, chúng ta phải khiêm tốn, ai ngờ càng nhìn thì fans Tôn Thần lại càng lấn lướt, bắt đầu nhục mạ Sở Tích trong siêu chủ đề, fans Sở Tích không chịu đựng được nữa, bắt đầu phản công.

Chỉ chốc lát sau, từ khóa "Tôn Thần kêu gọi fans theo đuổi thần tượng một cách lý trí" đã lên vị trí đầu bảng hot search.

Người qua đường hóng hớt với thái độ không sợ lớn chuyện, theo dõi màn đấu khẩu giữa fans Sở Tích và fans Tôn Thần, điều thú vị chính là, theo lý mà nói, đối mặt với đám fans đầy khí thế của Tôn Thần, nhóm fans đáng thương của Sở Tích hẳn sẽ không chịu nổi một đòn mới đứng, nhưng không ngờ mặc dù người ta ít người nhưng sức chiến đấu không hề yếu chút nào, đồng thời so với fans Tôn Thần hề mớ miệng là vắng tục thì đáng về giải thích có căn cứ của fans Sở Tích lại khiến người ta cảm thấy tốt hơn nhiều.

Sở Tích bị mắng đã quen, nhìn fans Tôn Thần không những mắng cô, mà còn mắng cả fans đang bảo vệ cô, từ ngữ vừa dung tục vừa ô uế rất khó nghe. Sở Tích nhìn nhóm Gạch luôn bảo vệ cô bị mắng, giận đến run cả người.

Bấy giờ, Phó Bạch lại gọi điện thoại đến, Sở Tích vừa nhắc máy đã nghe Phó Bạch phẫn nộ gào thét: "Mẹ bà nhà nó, ông đây vào nghề bao nhiêu năm nay nhưng vẫn chưa thấy ai không biết xấu hổ như thế!"

Sở Tích bị Phó Bạch rống nên để điện thoại cách xa tai một chút, cô trả lời, "Em cũng chưa gặp bao giờ."

Phó Bạch, "Mới ra mắt được bao lâu chứ, tưởng mình đang ở trên đỉnh thật hả. Nhiều đây fans đón sân bay cũng không biết nhục mà đăng thông báo tự gây chú ý? Tự gây chú ý cũng thôi đi, còn đập người khác một cái. Báo cáo 1m78, anh thấy bỏ đôi giày kia ra chưa đến 1m68 nữa!"

Tên họ Tôn độn giày cao đến nỗi lót giày cũng bị biến dạng, đôi air jordan ngẫu nhiên thế lại bị anh ta độn đế biến thành đôi giày đế bánh mì.

Phó Bạch chán nản nói tiếp, "Nếu biết sớm thì hôm nay ở sân bay anh chụp lại mấy tấm rồi, để mọi người xem thử đám đông nghìn nghịt mà cậu ta thổi phồng rốt cuộc có bao nhiêu người."

Sở Tích với người họ Tôn này không oán không thù, một người là thần tượng, một người là diễn viên, tài nguyên không có xung đột, người này có lẽ thấy cô dễ ăn hiếp nên mới xài chiêu "đập" người đáng ghét này.

Sở Tích ép bản thân phải tỉnh táo lại, "Phó Bạch, trước tiên anh giúp em nói lại với các fans trong nhóm một tiếng, bảo bọn họ tạm thời đừng vì em mà âm ỉ với fans của Tôn Thần."

Chuyện fans cãi nhau nếu mà lớn chuyện, dù bên nào có lý thì cũng đều là fans nào tàn trong mắt mọi người, làm mất cảm tình với người khác. Hơn nữa, cô biết bị mắng, bị chế giễu khó chịu thế nào, cho nên cô không muốn fans của mình vì mình mà bị fans Tôn Thần nhục mạ bằng những từ ngữ khó nghe như thế.

Phó Bạch lập tức hiểu ý Sở Tích, anh ta đồng ý, rồi đi trấn an các fans trong nhóm.

Sở Tích cúp điện thoại, cô hít một hơi, buộc bản thân phải tìm cách.

"Đập" cô thì thôi không nói, còn công kích fans của cô, con giận này cô thực sự không nuốt trôi được.

Sở Tích bỗng nhiên nghĩ đến hai fans nữ của Tôn Thần đi đón máy bay lúc chiều.

Nếu tìm được bọn họ thì tốt rồi, trong điện thoại của họ chắc chắn có ảnh chụp ở sân bay để đáp trả, nếu có thể lấy được ảnh, để mọi người xem thử hiện trường lúc đó có phải là "người đông nghìn nghịt" như trong thông báo đã nói hay không.

Nhưng suy nghĩ này ngay lập tức đã bị Sở Tích bác bỏ.

Không thể nào tìm được hai cô gái ấy, dù cho có tìm được thì cũng vô dụng thôi, chỉ vì một điều, bọn họ là fans của Tôn Thần.

Nhìn về kích động và vui sướng của hai cô gái lúc đến đón sân bay là biết bọn họ rất thích Tôn Thần, là fans sao có thể cầm chứng cứ để đối phương và mặt thần tượng của mình được.

Sở Tích vuốt tóc, cảm thấy thật đau đầu.

Đang lúc cô mặt ừ mầy chau, bỗng nhiên nhận được Wechat của Phó Bạch.

Phó Bạch: DM, gió đổi chiều rồi, blogger Ngu Bát Bách kia, hai cô gái mà chiều nay chúng ta gặp, em mau đi xem đi!

Sao lại đổi chiều rồi? Sở Tích lập tức đi tìm blogger Ngu Bát Bách kia, blogger ấy đăng hai bài đăng, một bài đăng video ngắn, một bài thì đăng lịch sử tin nhắn.

Sở Tích mở bài đăng lịch sử tin nhắn lên xem trước. Người nhắn tin đã được blogger làm mờ, nội dung tin nhắn được phát ra.

"Chào anh, tôi, ờm lúc trước luôn là fan của Tôn Thần, chiều hôm nay tôi cũng có đến sân bay đón người. Nhìn thấy thông báo của phòng làm việc của anh ta, tôi thật thất vọng. Nên tôi có mấy lời muốn nói."

"Chuyện đi đón sân bay chiều hôm nay thật ra không đông người như thế đâu, mọi người cũng rất trật tự, không hề hỗn loạn như trong tấm ảnh, fans cũng không hề xô đẩy anh ta, thậm chí toàn bộ quá trình đều là người đại diện và trợ lý của anh ta xô đẩy, xua đuổi fans bọn tôi. Lúc đầu tôi chỉ định yên lặng thoát fans, nhưng lại nhìn thấy trong thông báo anh ta lại ngầm ngầm lôi Sở Tích vào. Có rất nhiều fans không rõ nội tình và những người qua đường cũng bắt đầu lôi Sở Tích ra mắng, nên tôi muốn đứng ra nói vài câu."

"Chiều nay, lúc tôi và bạn mình đi đón sân bay thì gặp Sở Tích và người đại diện của cô ấy ở sân bay. Tôi bất cẩn va phải người ta, không ngờ lại là cô ấy, mà cô ấy cũng không hề so đo với tôi. Sau khi nhận ra, tôi còn xin chữ ký và chụp ảnh cùng cô ấy, lúc trước tôi cũng từng "đu" rất nhiều người khác, nhưng hôm nay là lần đầu tiên thấy có một nghệ sĩ tốt tính như thế. Cô ấy rất rất tốt, tôi không phải là fan của cô ấy, nhưng cô ấy vẫn ký tên và chụp ảnh cùng tôi. Người đại diện của cô ấy cũng rất tốt, nghe nói bọn tôi ngồi đợi ở sân bay rất lâu nên đã đi mua nước uống cho bọn tôi, lúc ấy tôi cảm động lắm, thật đấy."

"Sau đó, Tôn Thần xuất hiện, chúng tôi liền chạy đến đón, người không nhiều lắm, ai cũng sợ chen lấn anh ta, không ai chen đến trước mặt anh ta cả, đều giữ một khoảng cách, nhưng người đại diện và trợ lý của anh ta cứ đuổi bọn tôi, đẩy mấy cô gái, giống như bọn tôi không phải fans mà là đám ruồi bu quanh Tôn Thần vậy. Nhưng tôi vẫn rất kích động, cầm điện thoại chụp Tôn Thần, tôi không biết có phải đã làm sai chuyện gì hay không, hoặc có thể là do làm phiền Tôn Thần cách đó hai mét. Lúc người đại diện của anh ta đi về phía tôi, không nói lấy một lời, ném điện thoại của tôi xuống đất. Lúc ấy tôi sợ người, thật đó, sau đó lại nhìn thấy Tôn Thần liếc về phía tôi, nhìn thấy người đại diện xô fans của mình, thấy người đại diện vô duyên vô cớ ném điện thoại của fans mình, mà anh ta lại không hề nói gì, bước đi mà không thèm quay đầu lại. Lúc ấy tôi đã biết, anh ta vốn dĩ không phải là Tôn Thần ngày ngày đặt fans bên miệng, kêu gọi fans bình chọn cho mình trong cuộc thi của ngày nào nữa, không phải là Tôn Thần với hình tượng cưng chiều fans. Thật ra, anh ta không hề yêu fans của anh ta như thế."

"Hình tượng khác với hình tượng cưng chiều fans ngày xưa thật ra cũng không có gì đáng nói, xô đẩy fans là người đại diện và trợ lý chứ không phải Tôn Thần. Ban đầu tôi chỉ định yên lặng thoát fans, nhưng đến lúc về nhà, tôi lại nhìn thấy phòng làm việc Tôn Thần đăng thông báo, trong thông báo lại nói đến việc fans chen lấn, xô đẩy anh ta ở sân bay, ra về mình nổi tiếng thế nào. Cuối cùng còn kéo Sở Tích vào, thậm chí còn xúi giục fans của mình công kích Sở Tích. Người đại diện xô fans không liên quan đến Tôn Thần, nhưng thông báo này đưa ra, Tôn Thần không thể nào không xem mà được đăng lên. Tôi thật sự không ngờ anh ta lại là người như thế, tôi không muốn Sở Tích bị người khác nhục mạ, suy nghĩ mãi rồi quyết định nói ra sự thật, hy vọng chủ bài đăng có thể nhìn thấy tin nhắn của tôi, đăng nội dung tin nhắn của tôi lên, phía dưới là bằng chứng của tôi. Cảm ơn."

Đầu tiên là bằng chứng fan nữ này dùng tiền mua phiếu để bình chọn cho Tôn Thần trong cuộc thi, sau cuộc thi thì lại mua album, tạp chí, sản phẩm đại diện, sau đó là vài tấm ảnh và một video.

Một tấm ảnh là chữ ký của Sở Tích, một tấm ảnh chụp chung của Sở Tích với hai fans nữ ở sân bay lúc chiều, mặt hai cô gái đều được người đăng bài làm mờ đi.

Cuối cùng là video kia, Ngu Bát Bách đăng trong bài đăng thứ hai.

Video có độ dài mười mấy giây quay lướt toàn cảnh đón sân bay, vốn dĩ không hề đông cũng không lộn xộn như trong tấm ảnh mà phòng làm việc Tôn Thần đã đăng, chỉ thấy Tôn Thần cầm túi từ xa đi tới, người đại diện và trợ lý ở bên cạnh mặt hầm hầm liên tục xua đuổi nhóm fans vốn dĩ không hề chen lên phía trước. Người đại diện mặt đen kịt cách ông kính ngày càng gần, lúc đến trước mặt fan nữ đang quay video, anh ta không nói một lời, thẳng tay ném điện thoại của cô gái, chỉ nghe thấy tiếng điện thoại rơi xuống đất, ông kính đập xuống, màn hình tối đen.

Mọi người xem hết hai bài đăng Weibo và video đều kinh ngạc.

Cú đánh của cô fan nữ của Tôn Thần định thoát fan này đúng là cứng còn hơn cả kim cương.

Người đại diện xô fans, ném điện thoại của fans không nói làm gì, vậy mà không biết xấu hổ quay ra cắn ngược lại, tự gây chú ý, đăng thông báo fans quá đông nên chen lấn anh ta để chứng minh bản thân nổi tiếng thế nào?

Cũng đúng, tăng bốc bản thân nổi tiếng rồi sau đó đi lừa gạt nhà đầu tư với mấy công ty quảng cáo.

Nếu chỉ thế thôi cũng không nói làm gì, trong thông báo còn âm thầm lôi nữ nghệ sĩ nhà người ta là Sở Tích?

Có người mặt dày đến thế sao.

Nếu chiều nay hai fans nữ đó không gặp Sở Tích, không nhìn được đứng ra làm chứng, tự dưng Sở Tích bị lôi vào đập tã toi mà không có sức đánh trả.

Xem siêu chủ đề của Sở Tích là biết, Sở Tích và fans của cô bị fans của Tôn Thần nhục mạ, mắng nhiếc đủ loại ngôn từ khó nghe.

Nhìn dáng vẻ vênh vảo tự đắc của Tôn Thần và người đại diện của anh ta không coi fans ra gì trong video, lại nhìn Sở Tích ký tên, chụp ảnh chung với hai cô gái dù không phải là fans của mình, một phép so sánh đơn giản nhưng lại vô cùng tàn nhẫn.

"Đu" thần tượng thì "đu" Sở Tích, làm người đừng như Tôn Thần

Dạo này u mê đồng chí Ri Jung Hyuk mà bỏ bê Cổ tổng với đội trưởng Dụ quá:((

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Fans Tôn Thần lúc này vẫn còn nổi giận đùng đùng, nhưng đến khi nhìn thấy bài đăng này thì bỗng nhiên yên lặng hẳn.

Đây, chính là Tôn Thần sao?

Tráo trở nói fans đến đón sân bay hôm nay xô đẩy anh ta, nhưng lại làm lơ khi thấy người đại diện và trợ lý tỏ thái độ ngang ngược với fans, thấy Sở Tích người ta bây giờ không có đại gia chống lưng, dễ ăn hiếp, còn âm thầm đập người ta một cái trong bản thông báo của mình.

Hóa ra đây chính là thần tượng mà bọn họ nâng niu trên tay, là người mà bọn họ thức đêm, "bán thận" mua phiếu bình chọn trong cuộc thi đưa anh ta debut, mua tạp chí, mua sản phẩm anh ta đại diện.

Dường như có thứ gì đó đã tan vỡ.

Fans Tôn Thần đang khổng chế bình luận bỗng yên tĩnh lại, so sánh với video hiện trường của fan đăng lên, nhìn lại bảng thông báo của phòng làm việc Tôn Thần giống như tự vả vào mặt mình.

Thậm chí có rất nhiều fans đã xóa bình luận của mình, khu bình luận hoàn toàn trở thành chỗ trống của người qua đường.

Trong nhóm biệt đội Gạch, fandom Gạch đã bắt đầu bắn pháo hoa. Nếu không phải Sở Tích nói phải khiêm tốn, quả thật bọn họ chỉ muốn hung hăng xông lên đập cho một cái.

Quần chúng chế giễu ekip Tôn Thần ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo sau khi lôi Sở Tích vào, có người bỗng nhiên phát hiện ra đây không phải là lần đầu tiên Sở Tích bị người khác chơi xấu.

Nhớ đợt giải thưởng Kim Vũ lần trước, đối thủ tung tin chế giễu Sở Tích mặc lễ phục 200 tệ, thậm chí còn nói cô không tôn trọng thảm đỏ, cuối cùng lại bị dánh người và nhan sắc của Sở Tích biến bộ lễ phục 200 tệ thành hàng cao cấp, giúp cô xoay ngược tình thế, không những không bị chế giễu, ngược lại lại nhận được giải thưởng trang phục đẹp nhất của giải Kim Vũ, cuối cùng còn được mọi người khen ngợi tận tụy, tiết kiệm.

Lần trước, khi cô bị tung tin là chị đại, hút thuốc, đi bar, bị chương trình giải trí đang tham gia ép phải ngừng quay, kết quả đội người ta đăng ảnh huy hiệu cảnh sát của ba mình lên mới té ngã ra là con liệt sĩ, còn bị bạo lực học đường đến nỗi buộc phải thôi học.

Lần này cũng thế, bị Tôn Thần lôi cô vào "đập" một cái, cuối cùng tuồn kịch lại đảo ngược thành tự vả mặt mình.

Ai dám chơi xấu Sở Tích đều không có kết cục tốt, hoặc là để Sở Tích biến nguy thành an trong phút chót, đại sát tứ phương, hoặc có khi cô còn chẳng thêm làm gì, ở nhà rung đùi xem kịch hay, đối thủ đã tự diệt. Xét đến cùng, người ta đẹp người đẹp luôn cả nết.

Chị Tích trâu bò quá ha ha ha ha ha ha!

Sở Tích phát hiện mình lại lên hot search nữa rồi.

#Chị Tích trâu bò quá!#

Sở Tích???

Kể từ khi "Trái Tim Dừng Cảm" lên sóng, Weibo của cô liên tục tăng fans, không hề mua fans mà đều là fans thật sự. Đêm nay nhóm "Biệt đội Gạch" nhận rất nhiều yêu cầu gia nhập nhóm, bên phụ trách xét duyệt bận đến sắp mặt, cuối cùng phải đặt câu hỏi để xét duyệt vào nhóm: Xin hỏi vì sao bạn lại thích Sở Tích?

Phó Bạch có một nick phụ là quản lý của nhóm Biệt đội Gạch, nhìn mấy admin khác bận rộn, anh ta cũng gia nhập đội ngũ xét duyệt. Sở Tích ở bên cạnh nhìn anh xét duyệt không ít fans. Câu hỏi trả lời gia nhập nhóm của các fans phải nói là vô cùng đa dạng.

[Tôi nông cạn, tôi là fan u mê body của Sở Tích. Liếm màn hình.jpg]

Được rồi, fans nhan sắc cũng được, duyệt.

[Chị Sở Tích đã đẹp người lại còn đẹp nét, còn cung fans nữa chứ.]

Sở Tích được khen đến ngại, duyệt.

[Tình tình tốt, không già mồm, trong "Trái Tim Dừng Cảm" bị cô ấy thu hút trở thành fans qua đường, giờ thì thành fans luôn rồi.]

Duyệt, duyệt.

Sở Tích vui vẻ, cũng rất cảm động, cô đã lĩnh hội được câu nói "Nhận được sự yêu thương của mọi người."

Cô rất may mắn, sợ bóng sợ gió một hồi lại biết đường con đường mình đi còn rất dài, bây giờ lại có rất nhiều người yêu thích cô như thế, cô nhất định phải cố gắng để báo đáp fans của mình.

Sở Tích nhớ đến chuyện lúc trước, sóng mũi cay cay.

Đến khi cô nhìn thấy một câu trả lời xin vào nhóm rất khác người:

[Thử hỏi trong giới fans ai mà không muốn hâm mộ chị Tích, được trải nghiệm cảm giác sáng khoái khi nằm im để đối thủ bơi nhọ rồi tự "chết", ha ha ha ha.]

Sở Tích, "..."

Fans đồng thì group cũng sôi nổi hơn, trong group có fan thảo luận động tĩnh tiếp theo của Sở Tích, trước mắt đã biết là có tham gia một kỳ của "Nhà Nhỏ Của Chúng Ta", hình như sau đó không còn gì nữa. Thế là có fan để lại lời nhắn và nhắn tin riêng hỏi phòng làm việc của Phó Bạch, mọi người rất quan tâm đến hoạt động tiếp theo của Sở Tích. Hết cách rồi, đây là mối bận tâm trong sự nghiệp làm fans.

Trong phòng làm việc của Phó Bạch, anh ta đọc hết tất cả các mail hôm nay nhận được, nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của Sở Tích ở đối diện, anh ta lắc đầu.

Sở Tích thấy Phó Bạch lắc đầu, cô bĩu môi, cụp mắt, "Vẫn không có hả?"

Phó Bạch, "Không có."

"Em biết rồi." Sở Tích cúi đầu.

Cô không thể cứ tham gia chương trình giải trí suốt được, mà cũng không có nhiều chương trình có thể mời cô tham gia, nhưng lại càng không có đoàn phim nào chủ động tìm đến cô.

Mặc dù trên tay Phó Bạch không có tài nguyên có sẵn, nhưng tin tức vẫn nhanh nhạy, giống như mấy diễn viên nhỏ đi thử máy, anh ta giúp cô gửi sơ yếu lý lịch đến mấy đoàn làm phim khá ổn và đáng tin, nếu lý lịch được duyệt thì có thể đi thử vai nhận vai diễn.

Nhưng mấy sơ yếu lý lịch Phó Bạch giúp cô gửi tới mấy đoàn phim đều như đá chìm đáy biển, hoặc là nhận được nhưng lại không hồi âm.

Phó Bạch thấy Sở Tích sa sút tinh thần thì an ủi, "Không sao đâu, vẫn còn nhiều đoàn phim cần người mà."

Sở Tích cúi đầu gầy móng tay, "Không cần an ủi em đâu, là do diễn xuất của em quá kém, không có đoàn phim đáng tin nào đồng ý nhận em là chuyện bình thường." Dù sao cô cũng từng "được" công nhận là "cứt chuột" phá hủy phim bom tấn.

"Hơn nữa... Thật ra em cũng không muốn đóng phim lắm." Sở Tích nói tiếp.

Thật ra ban đầu cô không hề bài xích chuyện đóng phim như thế, ngược lại còn thấy khá thú vị, nhưng sau này cô phát hiện ra ở mấy đoàn phim mà Cố Minh Cảnh đầu tư, dù cô diễn thế nào đạo diễn cũng chỉ nói tốt tốt tốt, được được được, đúng đúng đúng. Đạo diễn không nói gì, mấy vị diễn viên nổi tiếng làm nền cho cô lại càng không nói. Sở Tích xuất thân không chính quy nên không biết diễn, đến khi phim ra thì lại bị chế giễu vì bị nhóm diễn viên nổi tiếng làm bật lên diễn xuất non nớt của mình. Chưa kịp đau lòng vì những lời nhục mạ, mắng chửi ấy thì Cố Minh Cảnh đã cho cô vào đoàn phim tiếp theo, vốn đầu tư còn mạnh hơn bộ phim trước đó.

Sở Tích rơi vào vòng tuần hoàn: quay phim -- bị mắng -- lại quay phim -- lại bị mắng. Về sau cô càng ngày càng bài xích chuyện đóng phim, mỗi lần đứng trong trường quay, đứng trước máy quay, đối mặt với sự dung túng của đạo diễn, đối mặt với những cái nhìn, nụ cười lạnh lùng của các ngôi sao nổi tiếng, nhớ đến những lời mắng chửi, mỉa mai kia, cô chỉ muốn chạy trốn.

Phó Bạch nghĩ đến lúc trước Cố Minh Cảnh dùng đủ cách để "hàng" Sở Tích, nhìn đáng về bài xích với chuyện gia nhập đoàn phim, chỉ biết lắc đầu.

Con nhóc này bị dọa sợ rồi.

Nhưng bây giờ cô đang ở dưới trướng mình, là người đại diện có dã tâm, có khát vọng làm chuyện lớn, Phó Bạch nhìn Sở Tích đang bài xích chuyện quay phim, "Không phải lúc trước em còn nói với anh là phải nhìn xa mới có thể phát triển sao? Phim không đóng, công việc của mình lại không làm, chỉ chờ tham gia chương trình giải trí thì làm sao có thể nhìn xa mà phát triển chứ?"

Sở Tích hít hít mũi.

Phó Bạch, "Em cứ không chịu quay phim, sau này khi mọi người nhắc đến tên em cũng chỉ nhớ đến những tác phẩm thất bại kia thôi, kiếm một bộ được được cũng không có, không hay tí nào."

"Chính quy thì sao? Không phải có rất nhiều người xuất thân chính quy nhưng diễn xuất dở tệ, trở thành sĩ nhục của nhà trường hay sao? Trong giới lúc trước có rất nhiều người không qua đào tạo chính quy, không học diễn xuất mà? Diệp Tô có phải xuất thân chính quy đâu? Chẳng phải người ta cũng nhận giải ảnh hậu đến mỗi cả tay sao. Lúc trước, cô ấy cũng từng diễn dở, biết bao hình tượng quái đản, không phải cô ấy cũng từng diễn không ít bộ phim máu chó ư? Nhưng con người cần phải tiến bộ, tiến bộ mới là điều quan trọng. Em xem, bây giờ khi nhắc đến cô ấy đều là ảnh hậu tam kim, cuộc sống mỹ mãn, gái trai đều đủ. Có còn ai chú ý đến mấy bộ phim máu chó, nhảm nhí kia nữa đâu?"

Sở Tích ngẩng đầu, cô thấy Phó Bạch nói có lý.

Phó Bạch lại tiếp tục ném sơ yếu lý lịch của Sở Tích đến các đoàn làm phim, cuối cùng cũng có một đoàn phim hồi âm.

Phim thần tượng cổ trang, đầu tư rất lớn, diễn viên cũng khá ổn, nam nữ chính đã chốt, chỉ còn lại vài diễn viên phụ vẫn chưa chọn được.

Nhân vật mà Phó Bạch tranh thủ cho Sở Tích là em gái nam chính, hình tượng khá ổn, hoa trắng nhỏ ngây thơ, lương thiện lại yếu ớt, là bạn tốt của nữ chính, rất phù hợp với ngoại hình của Sở Tích. Lúc trước, Sở Tích trong hình tượng hoa trắng nhỏ đều diễn những vai có tạo hình thể này, bây giờ tiếp tục chọn diễn loại vai này là để bảo đảm an toàn.

Sở Tích nhìn thông báo thời gian, địa điểm thử vai và kịch bản trên mail thì căng thẳng không thôi. Thú thật, cô debut đã hai năm, nhưng chưa từng đi thử vai lần nào, phim của Cố Minh Cảnh đầu tư đều trực tiếp giao vai nữ chính cho cô, căn bản không cần phải thử vai.

Địa điểm thử vai là công ty điện ảnh Tinh Huy ở thành phố B, lúc Sở Tích nhận được email và kịch bản thì chỉ cách ngày thử vai có hai ngày. Thoại của nhân vật không nhiều, cô đã thuộc lâu lâu. Không tính đến chuyện cô luyện tập một mình, Phó Bạch còn kéo theo một người mẫu nam từ phòng làm việc đến để cùng Sở Tích diễn cùng, ba người dợt từng câu từng câu lời thoại. Cuối cùng Phó Bạch xem Sở Tích diễn vô cùng hài lòng, nói với cô diễn rất tốt, nhất định không có vấn đề gì.

Ngày thử vai, Phó Bạch đưa Sở Tích đến dưới lầu công ty điện ảnh Tinh Huy.

Sở Tích ngẩng đầu nhìn tòa nhà Tinh Huy nguy nga tráng lệ, tay cầm túi xách căng thẳng đến run rẩy, mặt nhăn tít lại, "Em sợ..."

Phó Bạch có cảm giác như phụ huynh đưa con đi thi đại học, cô vũ cô, "Cố lên, không sao đâu."

Nếu mà không vào sẽ muộn mất, Sở Tích cẩn thận bước vào cửa công ty điện ảnh.

Đến nơi thử vai, đã có rất nhiều diễn viên hôm nay đến thử vai đang chờ sẵn ở đó.

Sở Tích yên lặng đăng ký rồi tìm một chỗ vắng vẻ ngồi xuống, cô quan sát cảnh vật xung quanh, sau đó hít một hơi thật sâu để giảm bớt căng thẳng.

Ngồi trước cô có mấy cô gái đến thử vai đang nói chuyện với nhau, lời của bọn họ vô tình lọt vào tai cô.

"Này mấy người biết gì không, hình như hôm nay tổng giám đốc mới của tập đoàn Nguyên Cảnh đến Tinh Huy đó."

Ban đầu Sở Tích không muốn nghe lời người khác nói chuyện, nhưng "tổng giám đốc mới của tập đoàn Nguyên Cảnh" khiến cô sùng sốt.

Cô gái đằng trước tiếp tục trò chuyện.

"Má ơi thật hả, nghe nói có người từng nhìn thấy người thật, siêu đẹp trai luôn! Dợt trước không phải Nhạc San nói có bạn trai sao, còn khoe đồ trên Weibo, để người ta đoán bạn trai mới chính là anh ấy, bám theo người ta để tự tạo nhiệt độ, bị cảnh cáo một trận còn chưa chịu yên, thế mà đăng bài nói cư dân mạng nói xấu cô ta, làm lộ quá cuối cùng chọc giận người ta, bị vả mặt, rồi bị người ta rút hết tất cả tài nguyên điện ảnh và hợp đồng quảng cáo do Nguyên Cảnh đầu tư ha ha ha. Đến bây giờ cũng chưa có thông báo mới nào, đang móc meo nằm ở nhà đấy."

"Thật hả? Buồn cười quá ha ha ha ha."

"Ôi ôi nghe thôi đã thấy "ngon" rồi. Hôm nay anh ấy đến Tinh Huy làm gì, có thể gặp được anh ấy không đây?"

"Chẳng qua là công việc làm ăn thôi, cô đừng có mơ mộng hão huyền, có gái xinh nào mà người ta chưa từng nhìn, gặp cô chưa chắc đã nhớ mặt cô."

"Tôi tưởng tượng thôi cũng không được à?"

Mấy cô gái bật cười, trong lúc vui đùa có người quay về phía sau nhìn thoáng qua, bỗng nhiên nhìn thấy Sở Tích đang cúi đầu ngồi phía sau xem kịch bản.

"Này này, mấy cô nhìn xem, người ngồi sau là ai?"

Sở Tích nghe mấy cô gái phía trước hạ thấp giọng, sau đó lại thấy bọn họ lén lút quay đầu nhìn cô.

"Má, đây không phải là Sở Tích sao!"

"Đúng là Sở Tích rồi, cô ta vậy mà lại đến thử vai? Tôi không nhìn lầm chứ?"

"Đúng là Sở Tích, mấy người quên cô ta bị đại gia đá rồi sao. Bây giờ không có đại gia nâng đỡ nên không có tài nguyên chứ sao."

"Đúng vậy, lúc trước đóng biết bao nhiêu bộ phim đầu tư lớn, nhân vật nổi tiếng phải đi làm nền cho cô ta, bây giờ lại chạy đến đây thử vai với chúng ta? Trời ơi, thảm quá đi!"

"Đáng đời, lúc trước không phải ý có đại gia cung thì ngông cuồng, diễn xuất cút chuột thì đoàn phim nào dám mời, đúng là nghiệp quật ha ha ha."

"Tôi thấy cô ta cũng chịu đựng giỏi ghê, hầu hạ một lão già béo ụ hai năm, nghĩ đến đã muốn ói rồi."

"Áy áy đừng nói chuyện này nữa, tổng giám đốc mới của Nguyên Cảnh hôm nay cũng đến Tinh Huy hả? Muốn gặp quá đi!"

Giọng bọn họ đã cố đè xuống rất thấp, nhưng từng câu chữ đều lọt vào tai Sở Tích không sót một chữ.

Về mặt Sở Tích không chút biểu cảm, cô chỉ khép kịch bản trong tay lại, sau đó ho nhẹ một tiếng.

Mấy người đằng trước biết mình đã bị phát hiện, lập tức im lặng ngay.

Sở Tích đứng dậy, nhìn mấy gương mặt với sóng mũi cao ngất, rõ ràng có dấu vết chỉnh sửa trước mặt, thản nhiên nói, "Tôi không biết tổng giám đốc mới của Nguyên Cảnh có nhìn trúng tôi hay không, nhưng tôi biết, anh ta chắc chắn chương mất mấy người."

"Cô!" Có người đứng bật dậy chỉ thẳng vào Sở Tích, bầu không khí như giương cung bạt kiếm, Sở Tích một mình đối chọi với một đám người, nhưng không hề sợ hãi.

Bầu không khí đang căng thẳng, bỗng nhiên có nhân viên đeo thẻ công tác đi ra bảo bắt đầu thử vai.

Người kia trừng mắt nhìn Sở Tích, sau đó mới giải tán.

Hôm nay trong đoàn thống nhất thử vai phụ, đạo diễn tự mình đến đây tuyển người, mỗi một người ở đây đều có nhân vật riêng mà mình muốn thử, Sở Tích hít một hơi thật sâu, đứng trong nhóm diễn viên thử nhân vật em gái của nam chính.

Đạo diễn Tống ngồi ở đó, mang cặp kính viền bạc xem các diễn viên thử vai.

Đến phiên Sở Tích.

Cô hít sâu rồi bước tới.

Cảnh thử vai này cô đã tập luyện rất nhiều lần, hôm nay cô phát huy cũng rất khá, không kém hơn mấy lần tập bao nhiêu, Phó Bạch bảo cô không thành vấn đề.

Sở Tích diễn xong, nở nụ cười như trút được gánh nặng, chào đạo diễn, "Cám ơn đạo diễn."

Đạo diễn nhìn cô một lát, không biết nói gì với trợ lý bên cạnh.

Sở Tích thấy hai người đang che tai nhau nói, đứng đó mà luống cuống tay chân, cô cắn môi, không biết đạo diễn nhận xét gì về cô.

Đạo diễn và trợ lý thì thầm xong, Sở Tích thấy trợ lý vẫy tay ra hiệu cô đã xong.

Vậy là xong hả?

Sở Tích không ngờ kết quả mà mình chờ đợi lại thế này, một câu nói cũng không có, cô kinh ngạc, mơ mơ màng màng lui xuống.

Diễn viên tiếp theo tiếp tục thử vai.

Sở Tích nhìn bọn họ từng bước đi vào, trong lòng cảm thấy buồn buồn khó nói.

Kiểu này, có vẻ như không còn hy vọng gì rồi.

Cô tự nhận mình đã biểu hiện rất tốt, Phó Bạch cũng nói đây là tạo hình phù hợp nhất và cũng quen thuộc với cô nhất, nhưng có một số việc, có lẽ phải xem thiên phú.

Sở Tích nở nụ cười tự giễu.

Ngay lúc này, trợ lý vừa nãy nói chuyện với đạo diễn đi ngang qua, Sở Tích không nhìn được nên lấy hết dũng khí ra gọi anh ta lại, "Xin chào, tôi muốn hỏi, tôi có còn hy vọng..."

Trợ lý thấy Sở Tích cũng không giấu diếm, "Thật ra cô diễn rất khá, nhưng đạo diễn thấy cô không hợp với vai diễn lắm, nói thế nào nhỉ, chính là không có cảm giác khiến ánh mắt người ta bùng sáng."

"À, cảm ơn anh." Sở Tích nghe xong, sụp mắt xuống.

Cô thử vai xong, đang định rời đi, thấy ở bên cạnh có mấy diễn viên thử vai khác trong phim nên dừng lại xem một chút.

Sở Tích thấy người thử vai bên này hình như là nhân vật phản diện trong phim này, phong cách bên này đúng là khác hẳn.

Thế là trong lúc đạo diễn chột ngắc đầu, bỗng nhiên nhìn thấy Sở Tích cách đó không xa, đứng trong nhóm diễn viên đang thử vai nhân vật khác, xem bọn họ thử vai.

Đầu tiên, đạo diễn bị hấp dẫn bởi góc nghiêng của Sở Tích, sau đó chính là vai diễn mà cô ấy đang xem người khác thử vai.

Đạo diễn cuối cùng cũng nhận ra vì sao lúc nãy mình cứ cảm thấy không đúng, lập tức đẩy trợ lý bên cạnh, "Nhanh nhanh, bảo Sở Tích khoan đi đã, để cô ấy thử lại vai yêu phi trong phim đi!"

Khi bạn muốn diễn vai Tâm nhưng đạo diễn lại nhắm bạn vào vai dì ghê =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

"Thử thử vai nào ạ?"

Trên hành lang phòng tập, Sở Tích nghe trợ lý đạo diễn chạy đến ngăn mình lại nói xong, cô còn tưởng mình đang nghe lầm.

Trợ lý đạo diễn tươi cười, lặp lại lần nữa, "Yêu phi, yêu phi Luru Ly hại nước hại dân trong phim."

Sở Tích, "Hà???"

Trong kịch bản mẫu có giới thiệu khái quát nhân vật và nội dung sơ lược, yêu phi Luru Ly trong phim đất diễn không nhiều, nhưng lại là một nhân vật không thể thiếu đồng thời khá phức tạp trong phim, hại nước hại dân, lòng dạ độc ác, hoàn toàn khác hẳn với những vai Sở Tích từng diễn trước đây.

Bởi vì ngoại trừ diễn xuất, ngoại hình của diễn viên cũng rất quan trọng đối với tạo hình nhân vật. Nếu ngoại hình phù hợp với yêu cầu nhân vật thì hiệu quả lên phim sẽ rất tốt. Nếu ngoại hình không hợp, ngoại trừ một số trường hợp lấy diễn xuất để xoay chuyển tình thế ra, thì đa số đều dờ dờ ương ương khiến khán giả cảm thấy không hợp vai, thậm chí còn bị mắng chửi. Ví dụ như nữ diễn viên diễn vai tuyệt sắc giai nhân thì ngoại hình không thể quá phổ thông, người diễn vai chính diện thì gương mặt không thể quá gian xảo.

Lúc đầu khi Sở Tích được người săn tìm ngôi sao tìm thấy, người kia nói cô có gương mặt như hoa trắng nhỏ ngây thơ. Sau khi kí hợp đồng với Cổ Minh Cảnh, ekip quản lý của anh đều để cô diễn vai "hoa trắng nhỏ" ngây thơ, luôn bị nữ phụ độc ác hãm hại nhưng không biết giải thích, chỉ biết khóc, gặp kẻ xấu cũng chỉ biết chờ nam chính đến cứu. Ngoại trừ loại nhân vật đó ra, Sở Tích chưa từng thử những loại vai khác bao giờ.

Cho nên khi trợ lý đạo diễn đến bảo Sở Tích thử vai yêu phi, cô không thể nào tin nổi.

Hai cô diễn viên vừa mới thử vai rõ ràng chia ra hai phe rõ rệt, cô thử vai em gái nam chính thoát nhìn đã thấy ngây thơ, vô tội. Còn cô em thử vai yêu phi Lưu Ly kia trang điểm khá đậm, khí thế mạnh mẽ, còn cô, dù có nhìn ngang ngấm dọc thế nào đều thuộc nhóm ngây thơ, vô tội kia mà, cái mặt hoa trắng nõn tình đầu này sao có thể diễn vai yêu phi hại nước hại dân được?

Trợ lý đạo diễn nhận ra sự chần chừ và không dám tin của Sở Tích, đành nói, "Tôi kira cô làm gì, đạo diễn gọi cô đi thật đó, tôi nói với cô vậy, khả năng vai em gái nam chính rơi lên người cô dường như là bằng không, bây giờ cho cô thêm một cơ hội mà cô vẫn không đi hả?"

"Đi đi đi, tôi đi!" Sở Tích vội đáp lại. Mặc xác yêu phi hay không yêu phi, nếu có cơ hội, cô muốn thử xem sao.

Trợ lý đạo diễn đưa Sở Tích đến phòng thử vai yêu phi Lưu Ly, đạo diễn đã ngồi đợi ở đấy, bên trong có một cô gái đang thử vai. Cô đứng bên cạnh xem người ta thử vai, cô gái kia vô cùng xinh đẹp, khí thế khi diễn lại càng tròn vẹn, mỗi một lần giơ tay nhấc chân đều hiện ra vẻ phong tình, điểm nào cũng giống yêu phi hơn cô, Sở Tích xem mà thấy lòng mình lạnh lẽo.

Sau khi cô gái kia diễn xong thì đi ra ngoài, đạo diễn nhìn Sở Tích được dẫn đến ở ngoài cửa. Đạo diễn họ Trần, là một người nổi tiếng trong giới phim truyền hình, ông có nghe loáng thoáng những tin đồn xung quanh Sở Tích, nhưng ông không quan tâm ba cái đó, chỉ cần không có vết nhơ liên quan đến pháp luật là được, đã đến đây thử vai đều sẽ được đối xử bình thường như mọi người, không thiên vị cô, cũng không vì cô sa sút đến độ phải đi thử vai phụ mà lờ mờ ghét cô, tuyển chọn kĩ càng, phù hợp với nhân vật mới là điều quan trọng nhất.

Trợ lý đưa cho Sở Tích một phần kịch bản của yêu phi Lưu Ly, cô chưa xem được mấy lần đã bị giục ra sân khấu.

Trước khi đến đây, Sở Tích đã tập đi tập lại rất nhiều lần cảnh diễn của em gái nam chính, mỗi một động tác đều tập kỹ càng, diễn đến thuần thục trôi chảy. Bây giờ bỗng nhiên kêu cô diễn yêu phi làm lộ ra diễn xuất kém ngay. Lời kịch yếu ớt, tay không biết để ở chỗ nào, thậm chí ngay cả nét mặt cũng không biết phải diễn ra sao, một màn diễn đầy thất bại.

Sở Tích diễn xong liền thấy trợ lý đạo diễn lắc đầu.

Lại không diễn được rồi, Sở Tích thất vọng nghĩ.

Trợ lý đạo diễn lắc đầu, còn về phía đạo diễn...

Sở Tích nhìn đạo diễn đưa tay chống cằm, cứ chau mày nhìn cô, ánh mắt không hề chứa bất kỳ ý nghĩ xấu nào, chỉ đơn giản nhìn cô như muốn quan sát cô chăm chú, thiếu điều muốn bảo cô xoay một vòng cho ông xem.

"Tôi..." Sở Tích nín lấy ngón tay, đang định xin phép đi về thì đạo diễn bỗng nói với trợ lý bên cạnh, "Được rồi, dẫn cô ấy ra sau thay đồ, để cô ấy mặc thử bộ của Lưu Ly kia đi, làm tóc luôn, không cần vội."

Trợ lý cứ tưởng Sở Tích không diễn được, nhưng không ngờ đạo diễn lại để cô đi thử trang phục, anh ta có hơi bất ngờ nhưng gật đầu ngay, vội dẫn Sở Tích ra phía sau thử đồ hóa trang.

Sở Tích thay đồ rồi làm tóc đơn giản cũng mất hơn nửa tiếng, sau khi cô thay đồ xong, cô kéo kéo bộ đồ to sụ một cái rồi mới đi vào nơi thử vai. Đạo diễn đang cúi đầu xem tài liệu nên không thấy cô đi vào, Sở Tích hơi cúi người, nói nhỏ, "Đạo diễn Trần, tôi, tôi thay đồ xong rồi."

Đạo diễn Trần ngẩng đầu lên, nhìn thấy Sở Tích ngoan ngoãn đứng trước mặt ông thì có hơi sững sờ.

Ông lập tức vỗ bàn một cái, kích động nói, "Chính là cô!"

Đạo diễn Trần chỉ Sở Tích đã thay xong tạo hình yêu phi trước mặt, sự kích động hiện rõ trên gương mặt.

Quả nhiên ông không nhìn lầm, quá hợp, quá hợp! Rốt cuộc cũng có người cho ông đúng cảm giác ấy rồi, cái ông muốn chính là hiệu quả của nhân vật này! Kiểu nhân vật này, hình tượng là điều quan trọng nhất, những thứ khác chỉ có thể xếp qua một bên.

Phần lớn nhân vật yêu phi trên phim thường được đánh mất khối, chân mày vẽ như muốn bay vút lên trời, còn ánh mắt thì chỉ hận không thể nói thẳng cho khán giả biết mình là nhân vật phản diện. Nhưng cách thức thể hiện như thế thường chỉ có một chữ "xấu", không hề nắm được điểm quan trọng cũng như cái hồn của nhân vật yêu phi Lưu Ly này -- chính là "yêu".

Đạo diễn Trần càng nhìn càng thấy hài lòng, trợ lý nói lúc trước Sở Tích đều đi trên con đường hoa trắng nõn ngây thơ? Không biết ai lại chọn hình tượng cũ rích này cho cô, đúng là phí của trời mà. Cô gái này đúng là thoát nhìn thì giống hoa trắng nõn ngây thơ, nhưng nhìn kỹ lại không hề toát ra hương vị ấy, ngũ quan xinh đẹp, khung xương lại chuẩn, mũi cao, đặc biệt là đôi mắt hơi xếch lên kia, thoáng cười một cái lại vừa dịu dàng vừa lẳng lơ vô cùng tự nhiên, ánh mắt kia mà nhìn sang, ngây thơ và quyến rũ kết hợp một cách hoàn mỹ, có ai không tin cô có thể mê hoặc hôn quân đến điên đảo? So với chỉ có sự quyến rũ, thì gương mặt ngây thơ cực điểm, dùng đôi mắt quyến rũ để tô điểm có thể đánh bại tất cả, hiệu quả cực cao.

Cộng thêm dáng người trời cho này, quá tuyệt rồi. Thật ra sự thay đổi này đã lộ ra trong giải thưởng Kim Vũ lần trước, Sở Tích luôn mặc váy dạ hội cao cấp đầy tiên khí đôi thành váy dây ôm sát người trị giá 200 tệ. Lần đầu tiên trong phong cách gợi cảm, phản ứng của khán giả vô cùng tốt, trực tiếp nhận giải trang phục đẹp nhất.

Từ lúc Sở Tích trả lại đồ hóa trang cho bên phục trang, đến khi chuẩn bị quay về nhà mà đầu óc vẫn mơ mơ hồ hồ.

Đạo diễn cứ thế mà dứt khoát chọn cô ư?

Hình như cô đã được chọn rồi, vai diễn yêu phi Lưu Ly trong bộ phim cổ trang thần tượng quy mô lớn "Hẹn Ước Hoa Đào".

Sở Tích vẫn không dám tin đạo diễn lại giao cho cô một vai diễn khó nhằn như thế, không lẽ ông không sợ diễn xuất "cứt chuột" của cô ư? Đừng cảm ghê.

Cô nhéo một cái lên tay, á, đau quá.

Tốt rồi, không phải nằm mơ, là do đạo diễn dùng cảm thôi.

Sở Tích đi vào thang máy, ấn lầu một, sau đó vội vàng lấy điện thoại ra nhắn tin cho Phó Bạch.

Cảm giác mất trọng lực ngắn ngủi qua đi, thang máy đã ngừng lại, bên trong thang máy không có ai, Sở Tích cứ nghĩ đã đến lầu một, cô vừa nhắn tin vừa cúi đầu đi ra.

Thế là cô đâm vào người khác.

Cửa thang máy sau lưng đã đóng lại, Sở Tích nhìn thấy bộ âu phục màu tím của người kia.

"Xin lỗi, xin lỗi." Cô vội vàng xin lỗi, mà người kia hình như không hề phản ứng lại với lời xin lỗi của cô, Sở Tích ngẩng đầu lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc, "Trợ, trợ lý Cao?"

"Cô Sở." Trợ lý Cao gật đầu cười với Sở Tích.

Lung cô tê rần, bỗng nhiên nhớ đến mấy cô nàng tám chuyện trước khi thử vai, bọn họ nói hôm nay tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh đến công ty Tinh Huy.

Trợ lý Cao ở đây...

Sở Tích nuốt nước miếng, nhìn về phía sau lưng của ông.

Cố Minh Cảnh đứng ở đó, tao nhã và mạnh mẽ, sau khi thấy cô cũng không tỏ vẻ gì, tựa như không quen biết, vẫn là vẻ mặt cao ngạo không ai độ nổi như xưa.

Sau lưng anh còn có vài người, âu phục phẳng phiu, có lẽ là nhân viên cấp cao của Tinh Huy đến đây tiếp anh.

Thang máy lại đến, Sở Tích tự giác đứng sang bên cạnh, nhóm người đi vào thang máy, Cố Minh Cảnh nhìn lướt qua cô.

"Cô Sở, cô cũng xuống chứ?"

Sở Tích nghe thấy có người gọi cô, vừa quay lại thì trông thấy trợ lý Cao lấy tay ấn giữ cửa thang máy, cười híp mắt nhìn cô.

Sở Tích lắc đầu ngay lập tức, "Không cần đâu, cảm ơn, mọi người xuống trước đi, thang máy bên cạnh cũng sắp đến rồi."

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Sở Tích thở dài một hơi, nhìn vào trong thang máy, lại phát hiện mặc dù Cố Minh Cảnh vẫn không tỏ vẻ gì, nhưng ánh mắt anh cứ luôn dán lên cô, hai người bốn mắt nhìn nhau cho đến khi cửa thang máy đóng lại.

Tim Sở Tích đập loạn cả lên.

Trong thang máy, trợ lý Cao vẻ mặt phức tạp nhìn Cố Minh Cảnh.

Rõ ràng không có ý định đến Tinh Huy, nhưng khi nhìn thấy tên của Sở Tích trên danh sách thử vai phim mới của Tinh Huy thì anh vội đến ngay, đến rồi lại không đi gặp người ta, lúc họp cũng không tập trung khiến người báo cáo sợ mất mặt. Rõ ràng là ở cùng một tòa nhà, nhưng anh lại kìm nén không chịu gặp mặt, cuối cùng họp xong rồi cũng không chịu đi gặp, giống như không muốn gặp mặt cô vậy.

Lúc này, khó khăn lắm mới vô tình gặp nhau trong thang máy, nhưng anh vẫn trưng ra cái mặt thối kia ra, tựa như cái người mong chờ chạy đến đây không phải là anh vậy.

Không phải lần trước tỏ tình lại bị từ chối sao? Có cần phải thế không?

Thế này mà đòi của gái hả?

Có ma mới tin ấy.

Thang máy đến nơi, nhóm người sau khi tạm biệt Cố Minh Cảnh thì rời đi, tài xế đã chạy xe đến.

Cố Minh Cảnh ngồi vào xe, im lặng không nói chuyện.

Anh không nói đi đâu nên tài xế vẫn chưa chạy, trợ lý Cao xoa người, "Cố tổng, về công ty hay..."

Cửa sổ xe bị Cố Minh Cảnh mở ra một khe nhỏ, tiếng hai người đàn ông nói chuyện vọng lại.

Là hai nhân vật cao cấp trong Tinh Huy vừa này.

"Cô gái vừa này ở thang máy là Sở Tích đúng không?"

"Dáng vẻ đúng là xinh đẹp, bảo sao đại gia lại bỏ vốn nâng đỡ những hai năm, đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì chứ, bây giờ sau lưng cô ta không có ai, không phải vừa khéo cho ông sao. Cô ta đã nghèo đến nỗi phải chạy đến đây giành vai với mấy đứa vô danh. Bây giờ ông chỉ cần đi lên ôm eo rồi tiện tay cho vài ba tài nguyên, cô ta còn không đi theo ông à? Bị chơi suốt hai năm thì còn có chuyện gì không biết, bây giờ vừa hay đến hầu hạ ông đây. Không phải ông thích kỹ thuật tốt sao, hỏi cho ông quá còn gì ha ha ha ha."

"Ha ha ha ha ha ha."

Hai người cười vang, tiếng cười truyền vào trong xe.

Bên trong, ngón tay Cố Minh Cảnh nắm chặt tay vịn chỗ ngồi.

Quyển sổ nhỏ của trợ lý Cao đã ghi lại tên hai người đàn ông kia.

Đêm đó, hai người đồng thời nhận được đơn sa thải, đồng thời bị tất cả công ty giải trí đóng băng.

...

Tối nay Cố Minh Cảnh quay về chung cư Nam Tĩnh, chính là nơi lúc trước anh để cho Sở Tích.

Từ sau khi Sở Tích rời đi anh chưa từng về đây, không biết tối nay tại sao lại đến.

Màn hình di động sáng lên, anh nhận được tin nhắn của trợ lý Cao báo cáo hai nhân viên cấp cao của Tinh Huy mạo phạm cô Sở lúc chiều đã bị xử lý.

Cố Minh Cảnh ném điện thoại lên sofa, anh đi vào phòng tắm tắm rửa.

Sau khi tắm xong, anh mặc áo choàng tắm bước ra, tóc vẫn còn ướt, từng giọt từng giọt rơi lên lồng ngực anh.

Cố Minh Cảnh cầm khăn vắt trên vai lau tóc, sau đó nhìn về cái giường trong phòng ngủ.

Anh lại nghĩ đến mấy lời ô uế của hai người đàn ông lúc chiều.

"Bị chơi hai năm thì có gì mà không biết", "Thích kỹ thuật tốt."

Sau khi Cố Minh Cảnh tức giận xong, anh lại xùy một tiếng.

Rõ ràng là cái gì cũng không biết, ngoại trừ khóc thì chỉ biết khóc, cái này không cho, cái kia cũng không muốn, hai năm qua không có chút tiến bộ nào.

Nhưng tại sao anh lại... đến chết cũng không bỏ được.

Mỗi một ánh mắt long lanh của cô, hay tiếng ngân khê mỗi khi đưa tay che miệng lại có thể quyến rũ người ta đến chết đi sống lại.

Anh biết đáng về ngây thơ của Sở Tích chỉ là bề ngoài, đồng thời cũng chỉ có anh mới biết, vì thế lần trước khi thấy tạo hình thâm đồ lộ ra bộ ngực sữa của cô, anh giận đến mức quăng luôn điện thoại.

Cố Minh Cảnh ngồi trên giường, mở Weibo lên.

Anh tự mình đăng ký một tài khoản Weibo, theo dõi Sở Tích và phòng làm việc của cô, và cả fandom Gạch của cô nữa.

Nhóm Gạch vừa mới chia sẻ một Weibo, trang chính thức của bộ phim "Ước Hẹn Hoa Đào" đăng lên, ảnh tạo hình nhân vật yêu phi Lưu Ly, diễn viên: Sở Tích.

Mọi người đọc nội dung công bố vai diễn của Weibo chính thức đều không tin nổi, coi như bỏ qua vấn đề diễn xuất "cứt chuột" kia đi, Sở Tích chuyên đóng vai hoa trắng nhỏ ngây thơ vậy mà lại đi diễn vai yêu phi? Cô ta "yêu" nổi không?

Đến khi bọn họ bấm vào ảnh tạo hình nhân vật hoàn toàn khác hẳn so với phong cách lúc trước, hết hồn đến rớt cả cằm.

Má ơi, đây đây đây là Sở Tích hả?

Đây đúng là Sở Tích. Sở Tích thử thách với hình tượng mới.

Vừa ngây thơ lại vừa quyến rũ, hại nước hại dân.

Đến bây giờ họ vẫn không ngờ rằng, Sở Tích lại có thể có mặt này. Khó trách lúc trước có anti-fans bảo cô không phải là mặt hoa trắng nhỏ, rõ ràng là mặt hồ ly tinh. Bây giờ đúng thật là hồ ly tinh rồi, má nó còn ai có thể trụ nổi được a a a a a!

Cố Minh Cảnh xem đến đây, bỗng nhiên có cảm giác bảo bối mà mình luôn che giấu cẩn thận đã bị phát hiện, trong lòng như bị nghẹn lại.

Anh lại quay về với thân phận "nguyên làm một con gió để có thể thoảng qua mái tóc em" rồi =))). Nhưng góp gió thì thành bão nha =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

[Đù! Đây là Sở Tích ư!!!]

[Ảnh tạo hình này đẹp quá! Không đánh mất khối lượng nhưng vừa nhìn đã nhận ra yêu phi hại nước hại dân rồi.]

[Trời ơi, tôi mà là Hoàng đế tôi cũng thấy sắc liền mờ mắt a a a a a.]

[Sau khi Sở Tích bị đại gia đá thấy cô ấy có đột phá lớn ghê, chặt gạch, chạy xe ba bánh, bây giờ lại đóng vai yêu phi, giống như bị bỏ bùa ấy.]

[Cái người bỏ bùa kia 233333]

[Tài nguyên sau khi bị đại gia đá cũng nhảy vọt nhĩ, toàn đóng vai phụ trong phim truyền hình.]

[Ảnh tạo hình đẹp thì đẹp thiệt, nhưng diễn xuất của Sở Tích... ờm...]

[Mợ, đừng nói nữa, chuyện hối hận nhất trong cuộc đời mị chính là bỏ ra 30 tệ ngồi trong rạp 120 phút xem phim của cô ta đóng.]

[Không phải fans của Sở Tích, tôi thấy ảnh tạo hình kỳ này không tệ đâu, trước khoan hãy chửi đã, sau khi bị đại gia đá phải đi đóng vai phụ phim truyền hình, hy vọng cô ấy có thể thức tỉnh mà cố gắng một chút.""]

...

Sở Tích nhìn bình luận bên dưới Weibo đăng ảnh tạo hình, trong lòng bồn chồn, rồi lại cắn môi,

Dù thế nào thì nhân vật này là do đạo diễn giao cho cô, có chết cô cũng không thể khiến đạo diễn thất vọng, không thể để fans yêu mến cô thất vọng, ít nhất, cô phải nộp một bài thi đủ tiêu chuẩn.

Sau khi công bố ảnh tạo hình thì cũng chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày khai máy, bây giờ có đăng ký lớp diễn xuất cũng không kịp, không biết Sở Tích từng nghe câu nói này ở đâu, "Điểm bắt đầu của diễn xuất chính là bất chước", thế là cô tìm rất nhiều bộ phim truyền hình, điện ảnh có vai diễn tương tự với vai diễn của cô xem thử người ta diễn như thế nào.

Sở Tích xem bộ phim điện ảnh đầu tiên, nữ diễn viên diễn vai yêu phi trong phim còn từng được nhận giải nhờ vai này. Cô phát hiện ra diễn xuất bằng mắt của nữ diễn viên trong phim rất thú vị, bất kể là nhìn người nào đều ẩn chứa ba phần đưa tình, bảy phần khinh thường, đuôi mày khóe mắt đều mang ý cười, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác cô có thể tùy ý nói giết người bất cứ lúc nào.

Sở Tích bấm tạm dừng, đứng trước gương bắt chước thần thái của người ta.

Sở Tích nhìn chính mình trong gương, biểu cảm giống nhau, cô đã rất cố gắng, có vẻ như đã có chút cảm giác, ít nhất khi nhìn vào cũng không còn là mặt liệt như khúc gỗ nữa.

Cô vui vẻ hẳn, lập tức ghi chú lại đoạn phim mà cô thấy khá hay này vào sổ tay.

Năng lực tiếp thu của Sở Tích rất mạnh, chỉ trong chốc lát đã nhớ rất nhiều đoạn phim tiêu biểu của diễn viên, trong lúc đang hăng say ghi nhớ thì điện thoại đặt bên cạnh bỗng nhiên vang lên.

Sở Tích tưởng Phó Bạch gọi nên không thèm ngần đầu lên đã ấn nút từ chối.

Nhưng chưa đầy hai phút, điện thoại lại vang lên, tiếng chuông reo lên đầy vui vẻ, giống như nếu cô không nghe thì sẽ không bỏ qua.

Sở Tích đành cầm điện thoại lên, nhìn thoáng qua thì thấy màn hình hiển thị không phải Phó Bạch gọi, là số lạ gọi đến.

Cô do dự một lát, cuối cùng vẫn nhận, "Alo."

"Sở Tích." Người đàn ông bên kia mở miệng.

Cô nghe thấy giọng nói quen thuộc thì đen mặt. Bảo sao hiển thị trên màn hình là số lạ, cô đã xóa số của Cố Minh Cảnh từ lâu lắm rồi.

"Xuống lầu, tôi đang dưới lầu nhà em." Cố Minh Cảnh nói.

Sở Tích nghe xong lại nổi cả da gà, cô lập tức nghĩ đến trợ lý Cao đứng dưới lầu dẫn theo mấy người mặc áo đen cầm bao bố, chờ cô vừa ra liền chụp cô lại, mặc cô ở bên trong giấy dựa thế nào thì vẫn cột miệng bao lại, sau đó ném tới trước mặt Cố Minh Cảnh.

"Tôi không muốn." Sở Tích không suy nghĩ đã từ chối ngay, cô mà đi xuống dưới thì cô là con ngu.

Cố Minh Cảnh, "Thế thì tôi lên tìm em vậy, 0804 đúng không."

Không những anh tra ra được cô ở chung cư nào, thậm chí anh còn tra được cả số phòng của cô! Mặc dù bên dưới có bảo vệ, nhưng buổi tối người ra kẻ vào khá nhiều, đi vào trong không phải là chuyện khó.

Sở Tích suýt nữa đã chửi tục, cô đành vớ đại bộ đồ thay vào rồi đi xuống lầu.

Cô đi ra khỏi cửa lầu, vừa liếc mắt đã nhìn thấy người đàn ông đứng dưới ngọn đèn đường, anh mặc đồ thường đứng đó một mình.

Sở Tích khẽ nhíu mày, cẩn thận nhìn xung quanh.

Chỉ có mình anh thôi sao, trợ lý đâu, mấy người áo đen đâu?

Không thấy.

Hiếm khi cô thấy chỉ có một mình Cố Minh Cảnh xuất hiện như thế.

Anh đã thấy cô.

Sở Tích bất đắc dĩ đi qua đó, cô kéo dây kéo áo khoác lên, vùi mặt mình vào trong, cô sợ người ta nhận ra mình.

"Có, có chuyện gì không?"

Cố Minh Cảnh không nói gì.

Sau khi nhìn thấy ảnh tạo hình thì lái xe đến đây ngay, anh cũng không biết tại sao.

Hình như không có chuyện gì thật.

Hai người lúng túng một hồi, rốt cuộc Sở Tích không nhìn được, cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn Cố Minh Cảnh.

Ngoại trừ diễn đơn như gõ ra thì những phương diện khác cô không phải là đầu gỗ.

Làm gì có đại gia nào bị tình nhân đá mà vẫn hết lần này đến lần khác đòi nói lại tình xưa. Tình nhân cũng đâu phải là nhân vật không thể thay thế, tìm người khác là được mà, thế mà không chịu đi tìm lại cứ cố chấp như thế, còn muốn để tình nhân thăng cấp thành bạn gái.

"Cố Minh Cảnh." Sở Tích thận trọng mở miệng, "Không lẽ anh thích tôi ư."

Cô nói xong đã cảm thấy hối hận, thích cái rắm ấy, người ta rõ ràng đã nói chỉ nói giao dịch không nói tình cảm rồi còn thích cái gì. Chắc chắn là Cố Minh Cảnh thấy cô mặt dày hoang tưởng rồi, bị nhục nhã một lần rồi, chỉ nói giao dịch không nói tình cảm còn chưa đủ sao, bây giờ còn đưa đầu ra cho anh nhục nhã thêm lần nữa?

Sở Tích hối hận muốn đập chân, lúc trước chỉ muốn anh bị mù, bây giờ chỉ muốn anh bị điếc.

Cố Minh Cảnh nghe câu hỏi của Sở Tích thì đầu óc choáng váng.

Không thích ư?

Nếu không thích thì đêm hôm khuya khoắt anh chạy đến đây làm gì? Anh muốn bảo Sở Tích đừng diễn vai yêu phi kia, nhưng hình như anh không có tư cách yêu cầu cô như thế.

Nhưng nếu nói thích?

Giương mặt đẹp trai của Cố Minh Cảnh ửng đỏ lên.

Con người anh từ nhỏ đã trầm tĩnh, nội tâm, có rất nhiều chuyện anh không nói ra, lần trước nói cô làm bạn gái đã là lời mà anh phải suy nghĩ rất lâu.

Anh nhìn về mặt kỳ lạ của Sở Tích, bỗng nhiên tiến lên, anh không biết phải nói sao, lại muốn hôn cô, dùng nụ hôn để biểu đạt nỗi lòng.

Thế là, Sở Tích thấy Cố Minh Cảnh tiến lên, đưa tay về phía cô, cúi người, nhắm mắt.

Cô lập tức nhớ đến lần trước cô bị anh kéo gáy hôn mình ở trong xe, cô đưa tay đẩy mạnh người đàn ông trước mặt khiến anh lao đảo lùi ra sau vài bước. Lần này cô không dám tát anh nữa, từ trên xuống dưới, toàn thân, cô không dám đánh chỗ nào cả. Cuối cùng cô nhìn xuống đất, quyết định thật kỹ, dùng một cái nhấc chân đạp anh một phát.

...

Sở Tích đã quên sau khi đạp Cố Minh Cảnh làm thế nào cô lại bình an lên lầu về nhà. Dù sao Cố Minh Cảnh cũng không đuổi theo cô.

Cô nằm trên giường nhìn lên trần nhà, thờ dài một tiếng, sau đó lấy gối che kín đầu.

Quyết định không nghĩ nữa, bây giờ đóng phim mới là quan trọng nhất.

Cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, cô bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Sở Tích moi điện thoại từ dưới gối lên, nhắm mắt lại một hồi hỏi: "Alo?"

Phó Bạch vô cùng kích động, "Là ai hả? Người đàn ông kia là ai? Có phải là mẫu nam lần trước anh đưa đến để diễn tập với em không?"

Gi thế? Sở Tích bị Phó Bạch hỏi tới tấp đến tỉnh người, cô dụi mắt ngồi dậy, "Mẫu nam gì?" Mẫu nam lần trước? Dáng vẻ thế nào cô đã quên từ đời nào rồi.

Phó Bạch, "Anh đã nói với em chung cư đó không an toàn rồi mà, em bị chụp lén rồi đây có biết không hả!"

Sở Tích nghe thấy thế thì giật mình, chụp lén gì, cô bị chụp lén sao?

Phó Bạch, "Đầu đề ngày hôm nay chính là em đó."

Sở Tích thoát khỏi giao diện trò chuyện, nhìn tin tức mới nhất được đẩy lên trong điện thoại của cô.

Tin hóng hót đầu tiên hôm nay:

"Sở Tích lại bị khai chuyện tình cảm! "Sói con" chờ đợi hai giờ trong đêm khuya, nũng nịu đòi hôn lại bị phủ phàng từ chối!"

*sói con: chỉ những chàng trai đẹp trai, khá giàu, trẻ tuổi nhưng lại là hình mẫu rất được các bạn gái yêu thích, năng lực bạn trai mạnh mẽ, khiến con gái có cảm giác an toàn. Mặc dù trẻ tuổi nhưng khí chất mạnh mẽ, có thể nói là tổng giám đốc "bá đạo" trẻ tuổi.

Sở Tích:????

Mấy thím bên Tấn Giang đòi đổi nam chính =)))

Ồm, từ bây giờ "sói con" mặt dày bắt đầu lên sàng nha, chế độ cameo đã off=))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Văn phòng tổng giám đốc tòa nhà Nguyên Cảnh, trợ lý Cao cúi đầu nhìn Cố Minh Cảnh đang ngồi trên ghế, đen mặt nhìn điện thoại.

Tổng giám đốc tân nhiệm tập đoàn Nguyên Cảnh, thái tử gia Cố gia hiếm khi xuất hiện trong giới, là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ngay cả những lời mời phỏng vấn của ký giả đều khéo léo từ chối, lần đầu tiên xuất hiện trên tin tức nhưng lại không đi kèm với bất kỳ thân phận nào ở phía trên, thậm chí đáng thương đến nỗi không có nổi một cái tên, chỉ được đám nhà báo xác định thân phận bằng một câu -- "sói con" của Sờ Tích.

Nhưng đây không phải là chuyện hài nhất, hài nhất chính là cái câu phía sau "sói con" kia -- nững nịu đòi hôn, lại bị từ chối thẳng thừng ha ha ha ha.

Đám nhà báo bây giờ toàn là nhân tài thôi ha ha ha hỏ hỏ hỏ!

Không đúng! Là quý tài* mới đúng!

*quý tài: người có tài năng đặc biệt. Nhân tài là người có tài, quý tài còn hơn nhân tài.

Trợ lý Cao nghĩ đến đây thì suýt nữa bật cười thành tiếng, nhưng nhìn sang Cố Minh Cảnh mặt đen như đất nồi kia, với thân phận là một trợ lý chuyên nghiệp, ông đành phải kiềm chế.

Nhìn cười thật khó hu hu hu.

Thật ra cũng không thể trách đám phóng viên kia được, nếu không nhờ ông biết sơ sơ mối yêu hận tình thù giữa Cố tổng và cô Sờ, thì khi đọc tin tức này ông cũng sẽ không thể nào liên hệ người đàn ông chờ đợi suốt hai tiếng đồng hồ dưới khu chung cư bình thường, cuối cùng còn bị từ chối kia và Cố tổng lạnh lùng kiêu ngạo của ông với nhau.

Ông không thể liên hệ lại được thì đám phóng viên đó lại càng không thể.

Trước kia không phải không có phóng viên chụp Cố Minh Cảnh và Sờ Tích, nhưng cuối cùng đều bị anh mua lại. Sau này, sau khi đám phóng viên kia biết rõ thân phận anh rồi mới biết rằng Cố Minh Cảnh không mua lại công ty bọn họ để mở căn trại mà chỉ mua lại ảnh chụp là đã khách sáo lắm rồi.

Lần này rõ ràng là có phóng viên canh chừng dưới nhà Sờ Tích mỗi ngày, ngồi ngóng lâu thế rốt cuộc cũng đợi được một người đàn ông, trời về đêm tối đen như mực, đèn đường lại mờ mờ, không nhìn rõ dáng dấp người đàn ông ra sao, chỉ biết về ngoài rất đẹp trai, anh đứng đợi hơn một tiếng mới thấy Sờ Tích từ trên lầu chậm rãi bước xuống.

Thật ra không phải đám ký giả chưa từng nghi ngờ bóng dáng quen quen này là đại gia tiền nhiệm của Sờ Tích, nhưng nghĩ lại, mẹ nó làm sao có thể được?

Trước đây, mỗi lần Sờ Tích và đại gia bị chụp lén đều là hình ảnh cô chạy theo kéo tay người ta như chim non nép vào lòng, vừa nhìn đã thấy rõ dáng vẻ tình nhân nhỏ nịnh nọt. Đại gia đi đằng trước còn cô đi giày cao gót chạy chậm theo sau, chỉ cần về mặt đại gia khó coi xúu thôi thì Sờ Tích đã bị dọa đến không dám thở mạnh rồi. Còn bây giờ, người đàn ông ngồi chờ ở dưới lầu hơn hai giờ trong đêm làm sao có thể là đại gia vừa giàu có vừa lạnh lùng khi xưa chứ? Nực cười.

Đến khi phóng viên chụp được cảnh hai người tương tác thì lại càng chắc chắn chuyện này.

Không những không có khả năng là đại gia, mà người đàn ông này ở trước mặt Sờ Tích... hình như địa vị không được cao cho lắm.

Có lẽ là bạn trai, sau khi nói gì đó thì nhào đến đòi hôn con người ta, nhưng lại bị Sờ Tích đẩy ra rồi đập cho một cái, lúc rời khỏi cũng đi khập khiễng.

Từ sau khi Sờ Tích bị đại gia đá thì mọi người đều dồn hết sự chú ý lên chuyện tình cảm của cô. Bây giờ cô không có đại gia chống lưng, nhìn mấy công việc mà cô ký hợp đồng bèo nhèo như thế thì chắc chắn không thể mua lại ảnh được, cho nên chỉ bằng bọn họ đăng thẳng lên luôn, thu hút sự chú ý.

Vì để tin tức có thể thu hút mọi người, đám phóng viên sẽ thêm thắt sự thật, cho nên "một tiếng" biến thành "khó sở chờ đợi hai tiếng", bạn trai có địa vị không cao biến thành "sói con", còn "những nhẽo đòi hôn bị từ chối thẳng thừng", ngoại trừ "những nhẽo" có hơi làm quá lên thì "đòi hôn bị từ chối thẳng thừng" là sự thật.

Thế là hôm nay khi Cố Minh Cảnh đi làm thì phát hiện Sờ Tích bị khai chuyện tình cảm, tuy không vui nhưng khi anh bấm vào nội dung tin đồn và ảnh chụp lén, "..."

Tâm trạng vô cùng phức tạp.

Ở một bên khác, trong phòng làm việc, Sờ Tích đau đầu đối diện với cái tin đồn chết tiệt này.

Chụp lén thì cứ chụp, đằng này còn để cái tiêu đề này, đây đây đây, đám nhà báo bây giờ sao lại không có đạo đức nghề nghiệp gì hết!

Còn nữa, sao lại nhìn ông già Cố Minh Cảnh kia thành "sói con" được hay vậy?

Phó Bạch xem đi xem lại mấy tấm ảnh chụp lén kia, thiếu nước cầm kính lúp lên mà soi kỹ, sau đó xác định không phải là người mẫu nam của phòng làm việc của mình, hình như là Cố Minh Cảnh thật.

Sờ Tích đẩy Phó Bạch, mặt mày ừ ừ, "Làm sao bây giờ?"

Bây giờ cô thực sự không dám nhìn bình luận bên dưới tin này.

Có người còn nói đây rõ ràng người yêu liếc mắt đưa tình với nhau, Sở Tích yêu rồi.

Cũng có người nói góc chụp của phóng viên đều, nói năng không đáng tin, sao mấy anh chứng minh được người ta chờ tới hai tiếng đồng hồ, sao anh chứng minh được hành động đó là nhõng nhẽo đòi hôn, biết đâu là bạn bè bình thường thì sao.

Nhưng phần lớn mọi người đều cảm thấy sau khi cô bị đại gia đá thì tìm một cậu "sói con" đẹp trai để bung lụa, vỗ về tâm hồn bị tổn thương sau hai năm đi theo đại gia già hói đầu, bụng bía.

Về phía fandom Gạch của Sở Tích đều rất bình thản, nữ nghệ sĩ bị khai chuyện tình cảm không bị ảnh hưởng nhiều so với nam nghệ sĩ. Lúc trước gặp không ít khó khăn, chỉ hy vọng sau này Sở Tích có thể tìm được người đàn ông đối xử tốt với cô ấy là được. Họ cảm thấy thần thái của người đàn ông trong ảnh cũng không tệ lắm, miễn cưỡng xứng đôi với Sở Tích của bọn họ.

Phó Bạch, "Còn làm sao nữa, cũng đâu phải bạn trai thật, chỉ đành phủ nhận thôi."

Sở Tích, "Không lên tiếng thật sao?"

Phó Bạch gật đầu.

Thủ đoạn truyền thông trong giới rất nhiều, có đôi khi im lặng cũng là một cách. Vì dù sao ảnh chụp đều có, cũng gây nên ồn ào, bây giờ đứng lên phủ nhận chắc chắn sẽ không thể được, cách làm tốt nhất chính là "đi bất biến ứng vạn biến", không trả lời, mọi người bàn tán vài ngày rồi thôi, cũng lắm thì sau này nếu nhắc đến Sở Tích, sẽ có người nhớ đến cô có một chàng "sói con" thôi. Hôn nữa, mấy tiểu hoa tuyến trên, có ai mà không có tin đồn tình cảm chứ.

Phía bên Sở Tích không trả lời, vậy còn bên Cố Minh Cảnh...

Lại càng không thể có động tĩnh gì.

Tin đồn này ngoại trừ việc anh xuất hiện trước ống kính ra thì mọi thứ hoàn toàn không có quan hệ gì với anh, người ta không hề nghĩ đến anh, cho nên bảo tổng giám đốc Cố lạnh lùng, cao quý, khiêm tốn hiếm khi lộ diện đứng ra thừa nhận chuyện gì? Thừa nhận là "sói con khổ sở chờ đợi hai tiếng"? Hay là thừa nhận "Nhõng nhẽo đòi hôn nhưng bị phủ"?

Tuy là nói thế nhưng để an toàn, Sở Tích vẫn gọi điện cho Cố Minh Cảnh.

Đây là lần đầu tiên cô gọi cho Cố Minh Cảnh sau khi bọn họ chia tay nhau.

Cô tự biết đuối lý, nói năng có hơi ngập ngừng, nhưng đại ý rất rõ ràng, cô định không lên tiếng, thế nên phiền anh không cần phải đáp lại đâu, dù sao trong ảnh cũng không thấy rõ mặt anh, mọi người đều không biết anh là ai, phóng viên biết mặt anh cũng không tin đó là anh, mọi người lại càng không tin người đó là đại gia tiền nhiệm. Hôn nữa... Nếu bây giờ anh bước ra thừa nhận thì chẳng khác nào thừa nhận anh là "sói con", chắc chắn anh sẽ không chịu rồi.

Cố Minh Cảnh nghe xong thì hít sâu một hơi.

Xuất hiện tin đồn, nhưng anh chẳng xứng có được cái tên.

Sở Tích không lên tiếng, tin đồn "sói con" nhõng nhẽo đòi hôn nhưng bị phủ cùng dần lắng xuống.

Cô tự nhốt mình trong nhà xem lại đủ các thể loại tư liệu phim ảnh, ghi chú lại những thứ liên quan đến yêu phi cả một cuốn sổ to. Trước kia cô luôn bị đẩy từ đoàn phim này đến đoàn phim khác, đây là lần đầu tiên cô có thời gian ngừng lại để suy nghĩ về nhân vật.

Vì đất diễn của cô không nhiều, lúc cô vào đoàn thì "Hẹn Ước Hoa Đào" đã quay được một khoảng thời gian. Sở Tích gặp được nam nữ chính tại phim trường, nữ chính là tiểu hoa mới nổi gần đây - Hạ Kiều với hình tượng là con nhà giàu nổi danh trong giới, gia đình có công ty riêng, nếu không quay phim thì sẽ quay về nhà thừa kế gia nghiệp. Nam chính là tiểu sinh nổi tiếng chuyên trị vai cổ trang - Chúc Phong. Ngoài ra cô còn gặp được nam diễn viên có đất diễn tay đôi với cô nhiều nhất, chính là Lý Viễn Tân - hôn quân Đại Chu, là huynh đệ cùng cha khác mẹ với vương gia do nam chính Chúc Phong thủ vai. Hôn quân chung tình với yêu phi Lưu Ly do Sở Tích đảm nhận, vì nàng mà không màng triều chính chỉ trầm mê tửu sắc, bị yêu phi dắt mũi.

Yêu phi Lưu Ly lại yêu thâm đệ đệ của hoàng đế, cũng chính là nam chính vương gia, thấy vương gia và nữ chính ở bên nhau mà nảy sinh hận thù, dựa vào suy nghĩ "ta không tốt thì các người đừng mong sống tốt", mượn quyền lực của hôn quân để ngăn chặn hai người bọn họ.

Ban đầu lúc cảm kịch bản, nhìn thấy mối quan hệ tam giác rắc rối này mà cô đau cả đầu, nhưng phim thần tượng là thế, kịch bản càng "máu chó" thì càng kích thích, khán giả càng thích xem.

Sở Tích chào bạn diễn hôn quân Lý Viễn Tân, Lý Viễn Tân mới chỉ hơn ba mươi tuổi, đã kết hôn sinh con, cuộc sống cũng khá hòa thuận. Sau đó cô cảm kịch bản tìm Hạ Kiều tập kịch bản.

Cảnh đầu tiên sau khi vào đoàn của Sở Tích chính là cảnh diễn với nữ chính Hạ Kiều, nữ chính trong phim là người hiện đại xuyên qua, đoạn tình cảm với nam chính đúng kiểu vương gia bá đạo yêu tôi, bị yêu phi thầm mến vương gia xem là từ địch.

Trước đây Sở Tích cũng thường tìm mấy diễn viên nổi tiếng trong đoàn của mình để tập diễn, khi cô tìm được Hạ Kiều thì cô ta đang ngồi chơi game với nam chính Chúc Phong, nghe Sở Tích bảo tới tìm mình tập kịch bản thì ngẩng đầu nhìn cô một cái.

"Ha ha." Hạ Kiều bỗng bật cười.

Sở Tích bị cô ta cười đến khó hiểu, nhưng nụ cười ấy lại khiến lòng cô khó chịu, Sở Tích cắn môi, đành nói lại lần nữa, "Hạ Kiều, chiều nay có cảnh diễn của hai chúng ta, nếu bây giờ cô rảnh thì chúng ta tập diễn đi."

"Nhanh lên nhanh lên, sắp thua rồi." Chúc Phong đang tổ đội cùng Hạ Kiều thúc giục. Hai người bọn họ lúc trước đã từng hợp tác một bộ phim, là bạn hợp tác đã lâu, quan hệ khá thân thiết, lúc quay phim cũng khá ấn ý.

"Đến đây, đến đây." Hạ Kiều lập tức quay lại trò chơi, nghĩ đến Sở Tích đang chờ cô ta, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, "Nếu không cô tập diễn với trợ lý của tôi đi, cô ấy thay tôi là được."

Sở Tích, "Trợ, trợ lý hả?"

Trợ lý của Hạ Kiều đứng dậy, "Tôi tập cùng cô nhé."

"À." Sở Tích sững sốt một chút, sau đó nhìn hai người đang tiếp tục chơi game.

"Thôi không cần đâu." Sở Tích quay người rời đi.

Cô thoáng nghe thấy hai người kia nói chuyện với nhau.

"Má, hóa ra cô ta đóng phim còn phải tập kịch bản, tôi tưởng xưa nay cô ta không tập trước chứ ha ha ha ha."

"Cô có diễn tập với cô ta cũng vậy hà, phí thời gian, gieo họa cho bao nhiêu bộ phim mà đại gia trước ban tặng, bây giờ lại đến đây gây họa cho đoàn phim chúng ta. Trong đoàn phim, vừa nhìn liền biết diễn viên có thể đuổi khách nhất chính là cô ta, chả biết đạo diễn nghĩ gì nữa."

"Nghe nói lúc trước còn nuôi 'sói con' nữa, ha ha ha ha cười chết, làm bò nhí lâu rồi nên trong lòng ảm ức phải đi nuôi 'sói con' để lấy lại cân bằng ha ha ha ha."

"Thôi đừng nói nữa! Có người kia! Nhanh lên tôi sắp chết rồi!"

...

Hốc mắt Sở Tích ửng đỏ.

Cô ngơ ngác quay lại chỗ ngồi của mình, chỉ cúi đầu chứ không nói gì.

"Tích Tích, sao thế?" Trợ lý Tiểu Nghiêm vừa đi lấy nước về đã nhìn thấy Sở Tích sa sút tinh thần.

Sở Tích vào đoàn phim, Phó Bạch không thể đi theo cô vừa làm người đại diện lại vừa làm trợ lý, thế là anh ta tuyển Tiểu Nghiêm làm trợ lý cho Sở Tích, làm việc rất yên tâm.

"Không có gì." Sở Tích hít hít mũi, lật kịch bản ra.

Lý Viễn Tân diễn vai hôn quân thấy Sở Tích quay về từ chỗ Hạ Kiều, mặc dù không biết bọn họ nói gì, nhưng chắc là có liên quan đến tâm trạng sa sút của Sở Tích.

Thật ra anh ta cũng có thể đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Lý Viễn Tân thờ dài. Hiện thực giới giải trí vô cùng tàn khốc, số người ngấm ngầm không coi ai ra gì nhiều vô kể, anh ta đóng phim đã mấy chục năm, mặc dù cứ bình bình chứ không nổi tiếng, nhưng có kiểu đối tượng hợp tác nào mà anh ta đều chưa từng gặp chứ.

Lý Viễn Tân kéo ghế ngồi vào bên cạnh Sở Tích, "Chúng ta tập kịch bản nhé?"

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Minh Cảnh *xấn tay áo*: Dám ăn hiếp người phụ nữ của tổng giám đốc bá đạo ư?! Hãy đợi đó.

Editor: Anh bây giờ còn không dám ăn hiếp mà tui bây lại dám ăn hiếp vợ anh? =)))

Chương 35

Mặc dù mấy năm nay Lý Viễn Tân không nổi tiếng mấy, nhưng diễn xuất lại có tiếng trong giới, nếu không thì cũng không nhận phim liên tiếp như thế. Hai người diễn thử một lúc, Lý Viễn Tân nhanh chóng phát hiện ra lời thoại của Sở Tích không đủ lực, hơi ngắn, lúc đọc chữ thỉnh thoảng lại thích nuốt âm. Mặc dù diễn viên truyền hình bây giờ đa số đều lỏng tiếng, nhưng lời thoại lại có thể nói lên diễn xuất, diễn viên có lời thoại tốt thì diễn xuất chắc chắn sẽ không kém.

"Hồi xưa lúc tôi học ở Học viện hí kịch, đúng bảy giờ sáng là cả lớp đã đến phòng tập để tập thoại, cũng chẳng có bí quyết gì, chỉ tập đọc cho thật lớn, người đứng từ xa vẫn có thể nghe thấy giọng cả lớp tập thoại. Tôi nghĩ cô có thể thử xem sao." Lý Viễn Tân nói.

Sở Tích gật đầu như có điều suy nghĩ.

Lý Viễn Tân, "Tôi còn phát hiện khi cô diễn thỉnh thoảng có chỗ là lạ, ừm, nói thế nào nhỉ, chính là đôi khi cảm giác cô giống một người, có đôi khi lại thấy cô giống một người khác."

Sở Tích "à" một tiếng, kể lại chuyện mình ở nhà xem mấy bộ phim để lấy tư liệu học hỏi người khác diễn yêu phi ra sao.

Lý Viễn Tân nhẹ nhàng gật đầu, "Ra là vậy". Anh ta thấy Sở Tích có vẻ hiểu học hơn mình nghĩ, vì thế sẵn lòng nói thêm với cô, "Bất chúc cũng là một trong những phương pháp diễn xuất, cách này thật ra cũng không tệ, rất có ích, nhưng lúc cô bất chúc người khác cô có từng nghĩ đến, mấy bộ phim mà cô xem, những vai mà cô bất chúc ấy, mặc dù bọn họ đều diễn vai yêu phi, nhưng thật ra ở những bộ phim khác nhau, các nhân vật cũng sẽ có cảnh ngộ và hoàn cảnh khác nhau. Ví dụ như Đát Kỷ được Nữ Oa giao phó phải diệt Trụ Vương, Dương quý phi khiến Đường Huyền Tông trầm mê tửu sắc, đổ hết sai lầm lên người phụ nữ. Bọn họ vốn dĩ không giống nhau, diễn xuất cũng khác nhau. Cô không thể lấy một điểm ở người này rồi lại lấy một điểm ở người khác rồi ghép và thành nhân vật của mình được. Cô phải suy nghĩ về nhân vật của mình, cô ấy là người như thế nào? Có gì khác so với những nhân vật kia? Nếu trong kịch bản không nói đến, cô có thể sáng tạo cho nhân vật của mình, tự viết ra câu chuyện của nhân vật, kết hợp với bối cảnh của nhân vật rồi liên hệ với những gì mình đã học được, cách diễn này mới là nhân vật của chính cô."

Lý Viễn Tân nói một hồi dài, Sở Tích khẽ nhếch môi, nghe đến sững sốt.

Cô đóng phim đã hơn hai năm, nhưng từ trước đến nay chưa từng có ai nói với cô những điều này cả.

Mấy đạo diễn trước kia chỉ nói với cô "được được được", "tốt tốt tốt", những diễn viên nổi tiếng hợp tác với cô cũng chỉ nói chuyện khách sáo chứ không thân thiết mấy.

Giống như trong lòng bọn họ đều xem thường loại nữ nghệ sĩ dựa vào đại gia mà đi lên.

Tuy nói "Sự phụ đón vào cửa, tu hành lại dựa vào bản thân", nhưng đầu tiên cô phải có một người sự phụ đón cô vào cửa cái đã. Nếu không thì cho dù cô có cầm trong tay một bản bí kíp võ công, dù tự thân cố gắng mà không có người chỉ dẫn thì cũng sẽ loạn lên giống như ruồi mất đầu.

"Cám ơn, cám ơn đàn anh Lý!" Sở Tích cảm động vô cùng, đứng dậy liên tục cúi người cám ơn. Lý Viễn Tân là diễn viên giỏi từng đóng nhiều phim, cần cù chăm chỉ nhưng mãi cứ bình bình không nổi bật lên, đúng là ông trời không có mắt mà!

Tối hôm đó sau khi trở về, Sở Tích suy nghĩ về nhân vật của mình theo lời dạy của Lý Viễn Tân. Trong phim, Luru Ly là một nhân vật phản diện, thích nam chính, lợi dụng nam phụ là hôn quân mà làm rất nhiều chuyện xấu. Phần giới thiệu về nhân vật này trong kịch bản chỉ có nhiều đó, nhưng cô là người diễn vai này, có thể suy nghĩ thêm một chút mà. Sở Tích cắn đầu bút, cô nghĩ con người không ai vừa sinh ra mà đã xấu cả, nói không chừng Luru Ly từng trải qua tuổi thơ bất hạnh, bị bắt nạt và ức hiếp, thậm chí vì bị người ta ức hiếp đã đánh mất thứ quan trọng nhất của đời mình, cho nên về sau vì không muốn trải qua cuộc sống như thế nữa, nên chỉ cần có cơ hội là nàng ta không từ thủ đoạn muốn trèo lên cao. Nếu người phạm nạng thì nàng buộc phải phạm người, tính cách trở nên vận vẹo. Mọi người chỉ thấy yêu phi Luru Ly buông lời gièm pha xúi giục hôn quân giết trung thần, nhưng bọn họ không hề biết mấy ngày trước, lão thần mà nàng bảo hôn quân giết kia đã từng chỉ thẳng mặt Luru Ly chưa hề làm gì mà mắng nàng tiện phụ họa thủy.

Sở Tích càng nghĩ càng kích động, cầm bút viết câu chuyện về Luru Ly không ngừng. Bảo sao đạo diễn Trần lại nói nhân vật Luru Ly này rất phức tạp. Nhân vật này giống như một tảng băng trôi, nội dung trong kịch bản chỉ là phần nổi ở bên ngoài, còn phần chìm bên dưới lại cần diễn viên tự mình lĩnh hội và khai thác nó. Và cách diễn tốt nhất chính là nhập tâm, phải nghĩ rằng cô là nhân vật đó. Cô đã tìm ra được điểm chung giữa mình và nhân vật Luru Ly chính là tuổi thơ bất hạnh từng bị bắt nạt, vì thế mà Luru Ly đã đánh mất thứ quan trọng nhất của mình, còn cô cũng vì thế mà bị buộc phải nghỉ học. Sở Tích viết xong câu chuyện nhỏ, mỉm cười nhìn tờ giấy chỉ chít chữ của mình, tạm thời nghĩ rằng Luru Ly chính là phiên bản "biến đen" của mình vậy.

Địa điểm quay "Ước Hẹn Hoa Đào" ở Cổ Đông, từ khi Sở Tích vào đoàn đều ở trong khách sạn được đoàn phim sắp xếp. Sau khi cô và Tiểu Nghiêm khảo sát đã phát hiện ra phía sau khách sạn có một công viên khá đẹp, xung quanh khá yên ắng, buổi sáng đều là người già đến tập Thái Cực. Thế là khi mặt trời vừa ló dạng cô đã thức dậy, đến hồ nước nhỏ trong công viên rồi bắt đầu cất cao giọng tập lời thoại, từng đoạn ngắt câu, ngữ khí và trọng âm đều được cô đánh dấu lại, luyện tập gần một tiếng đồng hồ, đến 7 giờ 45 phút cô mới lên xe cùng đoàn phim đến phim trường.

Trong phim, mười cảnh diễn của Sở Tích đã có hết chín cảnh diễn cùng với Lý Viễn Tân. Sáng sớm cô ra công viên tập lời thoại, tối về lại xem lại kịch bản của mình. Ở phim trường, Lý Viễn Tân cũng thường xuyên chỉ dạy cô vài chỗ. Hai người một là hôn quân một là yêu phi, diễn cùng nhau vô cùng ăn ý, thường thường chỉ cần quay một lần là xong, đặc biệt là Sở Tích, tựa như cô đã tìm được bí quyết của mình, ngày một trôi qua, diễn xuất của cô đã tiến bộ một cách rõ rệt.

Cô vốn dĩ thông minh, có nhiều chuyện chỉ cần chỉ một chút thôi đã thông suốt.

Đạo diễn Trần vui vẻ khen đã tìm đúng người, lý do ban đầu ông chọn Sở Tích chủ yếu là do cô trang điểm phù hợp với hình tượng nhân vật, không ngờ diễn xuất cũng khiến người ta bất ngờ...

Ngay cả nhân viên công tác bình thường đứng xem đều cảm thấy khó tin.

Đây đây đây, đây là Sở Tích mỗi khi diễn chỉ biết bủ môi, trừng mắt đây sao?

Bị đại gia đá xong bắt đầu quyết chí vuron lên rồi ư?

Chắc chắn chắc, quả nhiên, con người trong hoàn cảnh khó khăn mới biết cố gắng, không chăm chỉ quay phim kiếm tiền thì sao nuôi "sói con" của cô ấy được.

Cảnh diễn cặp của Sở Tích chủ yếu là diễn cùng với Lý Viễn Tân, thế nên sau hậu trường cô và Hạ Kiều và Chúc Phong không gặp nhau mấy, đến cảnh diễn của Hạ Kiều và Sở Tích, cô đã tiến bộ rất rõ. Ngày đầu tiên khi diễn cùng Hạ Kiều, cô bị cô ta đim rất nhiều, không những là lời thoại mà còn cả nét mặt, ngôn ngữ hình thể đều bị áp đảo. Nhưng hôm nay cô ta không thể áp đảo được cô, không những không áp đảo được mà dù là lời thoại hay là diễn xuất của Sở Tích đều có chiều hướng áp đảo ngược lại Hạ Kiều.

Thật ra diễn xuất của Hạ Kiều cũng không tốt, cô ta diễn rất nhiều phim nhưng tất cả nhân vật đều rập khuôn một mẫu, nhân vật khác nhau thì cũng chỉ có một cách diễn, thường khiến khán giả chỉ cần xem một lát lại liên tưởng sang một bộ phim khác.

Cảnh đầu tiên vì Hạ Kiều không nhớ lời thoại nên không được qua, đạo diễn hô cắt, để hai người nghỉ ngơi một chút để điều chỉnh lại cảm xúc.

Tiểu Nghiêm đưa ly nước sang cho Sở Tích, nhỏ giọng nói, "Tích Tích, em thấy lúc này chị diễn tốt lắm á, em nói không nên lời luôn, nhưng em thấy rất tốt, khác hẳn so với trước đây."

Sở Tích uống một hớp nước, "Cám ơn em"

Nghỉ ngơi một lát, Sở Tích đang ngờ ngợ sao đạo diễn chưa bảo quay, lại phát hiện ra đoàn phim đang xôn xao, đặc biệt là mấy nhân viên nữ, cứ len lén nhìn về hướng của đạo diễn, nét mặt không kiềm chế được sự vui vẻ.

Sao thế nhỉ? Sở Tích nhìn sang hướng của đạo diễn, vừa nhìn sang thì thấy đạo diễn kéo ghế ngồi bên cạnh máy giám sát, có một người khác đang ngồi trước máy theo dõi xem lại cảnh diễn lúc này.

Lúc Sở Tích nhìn thấy người ngồi trước máy theo dõi mà sợ hãi không thôi.

Cố, Cố Minh Cảnh!

Anh đến phim trường làm gì thế!

Còn trợ lý Cao nữa.

Ngay lúc này, phó đạo diễn cầm loa gọi mọi người tập hợp, chuẩn bị quay phim

Trong đầu Sở Tích toàn là Cố Minh Cảnh, sao anh lại bỗng nhiên xuất hiện ở phim trường của cô. Sau khi bắt đầu, cô điều chỉnh lại cảm xúc bắt đầu nhập vai, nhưng vừa nghĩ đến chuyện Cố Minh Cảnh cũng đang ngồi trước màn hình theo dõi cô. Vừa này thì Sở Tích có ưu thế hơn, nhưng bây giờ cô không thể nhập tâm, ngược lại Hạ Kiều lại diễn khá tốt.

"Cắt." Đạo diễn Trần không biết hai cô diễn viên này hôm nay bị gì nữa, hết người này lại đến người kia không nhập vai được, đành phải hô cắt.

"Xin lỗi đạo diễn." Sở Tích cúi đầu xin lỗi đạo diễn Trần.

Hạ Kiều liếc Sở Tích đang cúi đầu xin lỗi, hừ một tiếng, "Chưa từng thấy nhà đầu tư hả?"

Sở Tích vừa nghe thấy từ "nhà đầu tư" liền có phản ứng, cũng đứng, thân phận để Cố Minh Cảnh xuất hiện tại phim trường của cô cũng chỉ có thể là nhà đầu tư mà thôi.

Sở Tích bỗng chốc chán nản, lúc trước cô nghĩ có phim đóng là may rồi, đâu còn để ý đến chuyện ai là nhà đầu tư chứ.

Cố Minh Cảnh đến rồi, Sở Tích hít sâu vài cái, điều chỉnh lại cảm xúc một lần nữa, cố gắng khiến mình không nghĩ đến sự tồn tại của anh, cuối cùng cũng nhập vai, hoàn thành phân cảnh này.

Cảnh này đã qua, công việc hôm nay cũng đã xong nên chuẩn bị kết thúc. Cố Minh Cảnh ngồi đằng sau máy theo dõi không nói câu nào, chỉ có trợ lý Cao nói chuyện với đạo diễn.

Thế là Sở Tích thu dọn đồ đạc, nghe thấy có người bảo nhà đầu tư khá hài lòng sau khi xem, tối nay muốn mời các diễn viên chính và đạo diễn ăn cơm.

"Vai phụ không cần đi đâu." Hạ Kiều đứng bên cạnh đạo diễn Trần nói, "Nhiều người quá Cố tổng không thích đâu."

Đạo diễn Trần nghe thấy thế thì nhũn mày, ai cũng biết Hạ Kiều đang nói Sở Tích, nhưng chiều nay Sở Tích cũng đã thấy Cố tổng đến, tối nay mời cơm mà không gọi cô thì không hay cho lắm.

Đạo diễn Trần lắc đầu, "Không sao đâu, thêm có một người thôi mà."

Ông vừa dứt lời, Sở Tích đã đi đến, cô nhìn thoáng qua Hạ Kiều rồi lại nói với đạo diễn Trần, "Đạo diễn, tôi về khách sạn trước đây, cảnh diễn ngày mai tôi có lời thoại hơi nhiều, muốn về sớm một chút để đọc kịch bản."

Đạo diễn Trần, "Cố tổng mời dàn diễn viên ăn cơm, Sở Tích cô cũng ở trong nhóm, cùng đi đi."

Sở Tích cười, "Cảm ơn đạo diễn, nhưng thiếu một mình tôi cũng chẳng sao đâu, tôi về khách sạn trước đây."

"Được rồi." Đạo diễn Trần đành đồng ý, lại cảm thấy Sở Tích hơi ngốc, trong giới này chẳng có nữ nghệ sĩ nào lại bỏ qua cơ hội dùng cơm với nhà đầu tư cả, thế mà cô lại không đi.

Sở Tích thở phào nhẹ nhõm, cùng Tiểu Nghiêm đi nhờ xe về khách sạn, gọi cơm tối ở khách sạn, sau đó bắt đầu học thuộc lời thoại ngày mai.

Cơm của Cố Minh Cảnh ai thích ăn thì cứ ăn, còn cô ăn chỉ muốn ới ra.

Một lát sau, cửa phòng vang lên.

Sở Tích tưởng cơm tối cô đặt đã đến nên vội vàng bỏ kịch bản trong tay xuống chạy đi mở cửa, nhưng vừa mở ra, lại nhìn thấy Cố Minh Cảnh đứng trước cửa.

Cố Minh Cảnh chau mày hỏi, "Sao em lại không đi?"

Sở Tích, "..."

Có tật giật mình nên cô nhìn khắp hành lang khách sạn một vòng, biết rõ đuổi anh đi hoặc nhốt anh bên ngoài là chuyện không thể, lại sợ có người đi ngang qua thấy nên vội vàng để Cố Minh Cảnh vào phòng.

Không ngờ đến ngày hôm sau, không biết tin tức từ đâu truyền đến bảo rằng tối qua có người trông thấy một người đàn ông trẻ tuổi gõ cửa phòng Sở Tích, sau khi đi vào lại không thấy đi ra.

Cả đoàn phim đều ở cùng một khách sạn, thế là gần như toàn bộ người trong đoàn đều biết tin này.

Mọi người đều biết tin đồn lần trước nói Sở Tích nuôi "sói con", tối qua tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh - Cố Minh Cảnh mời cơm nhưng Sở Tích lại không đi, hóa ra là vội vã trở về để hẹn hò bí mật với "sói con".

Mọi người nghĩ đến Cố tổng Cố Minh Cảnh đẹp trai vừa xuất hiện đã đè bẹp nam chính Chúc Phong, khiến các diễn viên nữ và nhân viên nữ đều phải đỏ mặt vì anh, sau đó lại lắc đầu.

Không biết có phải sau khi bị đại gia đá nên Sở Tích đã bắt đầu căm ghét người giàu hay không nhỉ?

Không ngờ trong lòng Sở Tích, Cố tổng vừa đẹp trai vừa nhiều tiền khiến tất cả nữ diễn viên tranh nhau dụ dỗ ấy lại thua một chú "sói con" ăn bám không nhều đòi hôn kia.

Thảm quá.

Anh دائi tiệc chủ yếu là gặp vợ anh mà có người không cho vợ anh đi là sao? Anh giận anh về chơi với vợ =)))

Mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, hạn chế đến những nơi đông người, vệ sinh thật tốt, đặc biệt phải nghe lời "ông chồng quốc dân" - Bộ y tế đó nha. 3 3.

Chương 36

Những tin đồn thế này thường được truyền đi rất nhanh, đầu tiên là truyền khắp đoàn phim, sau đó có người bắt đầu không nhận được loan tin trên các trang mạng.

"Các bạn yêu ơi, "sói con" của nữ nghệ sĩ tên hai chữ đêm khuya đến thăm đoàn phim, người ta bỏ mặc nhà đầu tư mà yêu đương cả đêm."

Loại tin tức này được giải mã rất nhanh, nữ nghệ sĩ tên có hai chữ trong giới này rất nhiều, nhưng có liên quan đến hai chữ "sói con" lại không nhiều, hơn nữa đạo diễn đây còn đang quay phim, mũi nhọn lập tức nhắm thẳng vào nữ nghệ sĩ tên có hai chữ - CX.

[Tiệc của nhà đầu tư lại không đi, sau khi bị đại gia đá thì chẳng còn sợ gì nữa, trâu bò ghê.]

[Chắc là sau khi gặp nhiều kẻ giàu rồi mới thấy tiền tài đều là đồ bỏ đi, chỉ có "sói con" xinh đẹp như hoa mới vui tai vui mắt nhì ha ha ha ha ha.]

[Ảnh chụp lên lần trước đen thui, chỉ thấy bóng lưng có thấy mặt đâu!]

[Chắc không phải "sói con" đâu, phóng viên chụp rồi bảo là "sói con" thì là "sói con" chắc, rõ ràng là bạn trai mới mà.]

[Nhưng bị chụp lên mà CX cũng không thèm trả lời, không danh không phận lại chủ động chạy đến đoàn phim mà thăm, nếu không phải là "sói con" thì cũng là kẻ ăn bám thôi.]

[Chỉ có mị thấy ngọt thôi hả... Người đàn ông tình nguyện đứng sau em ngàn dặm xa xôi đến thăm đoàn phim, em vì anh mà ngay cả bữa tiệc của papa đầu tư cũng bỏ để ở cùng anh.]

[Ha ha ha ha ha + 1.]

Là fans của đương sự thì lại càng miễn cảm đối với những tin tức thế này. Sáng sớm, fans bên trong group "Biệt đội Gạch" của Sở Tích cũng đứng ngồi không yên.

Trong "Biệt đội Gạch" có rất nhiều fans sự nghiệp hy vọng Sở Tích sẽ vươn lên, nữ nghệ sĩ yêu đương ảnh hưởng không lớn bằng nam nghệ sĩ. Thế nên lần trước khi tin đồn "sói con" những nhẽo đòi hôn nhưng lại bị phủ bị tung ra, fans vẫn ok chấp nhận, xem ra "sói con" vẫn nghe lời, đối xử tốt với Sở Tích.

Nhưng lần này lại khiến cho nhóm fans sự nghiệp lo lắng.

Chị có "sói con" hoặc bạn trai cũng chẳng sao cả, chị gặp "sói con" hay bạn trai chị cũng không sao, nhưng sáng sớm lại truyền ra tin tức chị vì gặp người đàn ông kia mà từ chối bữa tiệc của nhà đầu tư, cái này thì có sao đây.

Ày, đây chính là bữa tiệc của papa đầu tư đó, trong giới này, từ trước đến nay cứ có tiền chính là ba, nghe nói nữ chính Hạ Kiều và nam chính Chúc Phong, còn có mấy diễn viên phụ đều có mặt, đạo diễn, phó đạo diễn, đều đi. Cả đoàn phim chỉ có mình chị không đi, không đi cũng không sao, nếu chị khiêm tốn xú, một mình chị không đi thì không chừng bên phía nhà đầu tư sẽ không phát hiện, nhưng chị lại bị tung tin vì gặp "sói con" mà không đến bữa tiệc của nhà đầu tư. Chuyện này khiến papa đầu tư sẽ suy nghĩ thế nào?

Một diễn viên phụ còn con lại dám không đến bữa tiệc của anh ta, chỉ vì đi gặp trai?

Chuyện này mà đắc tội với papa đầu tư thì thảm rồi.

Sau khi bị đại gia đá thì chị đã không có tài nguyên gì rồi, trong giới này còn dám đắc tội với ai chứ.

Trong nhóm có vài fans Gạch tỏ ra thông cảm, họ nói rằng có lẽ Sở Tích không muốn đến bữa tiệc thật, giống như mọi người ăn Tết thì không muốn ngồi chung một bàn với những người họ hàng không thân vậy, chỉ muốn ở cùng một chỗ với bạn trai. Nhưng vẫn có vài fans tỏ vẻ không thể hiểu được, thậm chí còn tức giận nữa.

[Dù không muốn cũng phải đi chứ, Tích bảo không phải là người bình thường, người của công chúng thì quan hệ xã giao là điều cần thiết mà! Trong giới này, quan hệ quan trọng thế nào không lẽ cô ấy không biết ư!]

[Có phải Hồng Môn Yến đâu, tất cả mọi người trong đoàn phim đều có mặt, bữa cơm đứng đắn, có đi cũng có mất miếng thịt nào đâu.]

[Có lòng tốt mời ăn cơm, chị không đi dự tiệc mà lại chạy đi gặp "sói con", papa đầu tư mà nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào? Chị không tôn trọng người ta, nếu người ta mà so đo với chị là toi đời!]

[Ây, không ngờ Sở Tích lại là "con người của tình yêu" đấy, mấy fans lớn nếu có thể liên lạc với người đại diện thì khuyên cô ấy một chút.]

[Đúng là thấy sắc mờ mắt mà.]

[Thấy sắc mờ mắt + 1.]

[Tên đàn ông làm ảnh hưởng đến sự nghiệp Tích bảo của chúng ta rồi cuộc là ai thế! Vẫn chưa có ai đào ra hả!]

[Đúng vậy đấy! Rồi cuộc là ai vậy hả! Là tên đàn ông nào khiến Tích bảo của chúng ta thấy sắc mờ mắt thế! Ngược lại tôi muốn xem thử đáng đáp gã ta ra sao! Là tiền nam hả!?!]

[Tiền nam cái gì, rõ ràng là tên đàn ông lăng lợ quyến rũ phụ nữ.]

[Tích bảo có xem group chat của fans không, nếu thấy thì nghe lời fans tội em, cách xa tên đàn ông lăng lợ kia một chút. Xin chị đấy, bọn em cũng chỉ muốn tốt cho chị thôi. Năn nỉ năn nỉ mà.jpg]

[Tích bảo, ball ball mà, nghe mẹ nói này, sự nghiệp của chúng ta đang phát triển, không yêu có được không?]

[Cầu Sở Tích chuyên tâm phát triển sự nghiệp, rồi xa tên đàn ông lăng lợ + 1]

[+ 10086]

[+ số chứng minh nhân dân.]

...

Phim trường "Ước Hẹn Hoa Đào", Sở Tích cầm điện thoại xem group Gạch của mình toàn là [thấy sắc mờ mắt], [cầu Sở Tích chuyên tâm phát triển sự nghiệp, rồi xa tên đàn ông lăng lợ], khoe miệng khề giật.

May là Cố Minh Cảnh không ở trong group fans của cô. Không, có khi Cố Minh Cảnh chẳng biết group fans là gì luôn ấy chứ.

Thế nên bây giờ nên làm gì đây.

Sở Tích chôn mặt vào cuốn kịch bản trên đầu gối.

Phải làm thế nào để nói rõ đây, cô biết sự nghiệp mình đang phát triển không nên yêu đương, cô không nuôi "sói con", lại càng không có bạn trai, cô lại càng không hề thấy sắc mờ mắt, còn Cố Minh Cảnh...

Một mặt là papa đầu tư giàu nứt đổ đổ vách của "Ước Hẹn Hoa Đào", vốn dĩ không thèm để ý cô có đến bữa tiệc đó hay không, một mặt là nhân vật chính trong sự kiện "sói con" tới hôm qua, không phải là gã đàn ông lăng lợ, lại càng không hề khiến cô thấy sắc mờ mắt.

Gì mà cả đêm không về cùng hưởng đêm xuân, tất cả đều nhầm nhứ. Chỉ vì không thấy Cố Minh Cảnh ra khỏi phòng cô nên cho rằng anh ở trong phòng cô cả đêm?

Sở Tích nhớ đến tối hôm qua. Cuối cùng Cố Minh Cảnh cũng cho cô lý do vì sao anh đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng của cô, "Tôi làm fan của em được không?"

Sở Tích chỉ đành uốn nắn lại anh, anh đây không thể gọi là fan được, anh phải gọi là fan cuồng* mới đúng.

*私生粉: Thể loại bám gót idol một cách cố chấp, điên cuồng, tìm mọi cách tiếp cận, tìm hiểu đời tư của idol. (Ồ Elephant của Apny618)

Sở Tích đang bức bối, bên kia phó đạo diễn đã bắt loa gọi chuẩn bị quay phim.

Bình thường cô toàn diễn với hôn quân Lý Viễn Tân, hôm nay người diễn cùng cô là nam chính Chúc Phong, nhân vật Lưu Ly do cô diễn mặc dù thích vương gia, nhưng cảnh diễn với vương gia lại rất ít, cảnh hôm nay là một trong những cảnh hiếm hoi ấy.

Sở Tích nghĩ đến cảnh diễn hôm nay của cô và Chúc Phong, nhíu mày, gương mặt đỏ bừng, sau đó lại cắn môi.

Yêu phi Lưu Ly thích vương gia là đệ đệ của hôn quân, hôn quân dung túng Lưu Ly vô điều kiện, Lưu Ly lại càng ngày càng không kiêng nể gì. Trong một lần vương gia tiến cung, nàng ta thừa cơ chuốc say vương gia, hân say khướt nằm trên bàn, Lưu Ly tiến vào lòng hân bày tỏ với vương gia, nói đến câu cuối không kim được mà hôn vương gia. Sau khi vương gia say lại nhìn lầm Lưu Ly thành nữ chính, thế là ôm hôn đáp trả, cảnh này vừa hay để nữ chính bắt gặp, gây hiểu lầm lớn.

Sở Tích debut đã hơn hai năm, phim Cố Minh Cảnh tìm cho cô đa phần đều là những bộ phim có chế tác lớn, có nam nữ chính nhưng phân đoạn tình cảm không phải là tuyến chính, cho nên đừng nói cảnh hôn, ngay cả cái đơn giản nhất là nắm tay, ôm ấp với nam chính đều rất ít.

Nhưng bây giờ cô lại tự lực cánh sinh, trong kịch bản viết thế nào thì phải diễn như thế đó.

Sở Tích hít sâu vài lần, tự tạo tâm lý cho mình, chỉ là cảnh hôn thôi mà, nữ diễn viên diễn cảnh hôn là chuyện bình thường. Trong phim, Hạ Kiều và Chúc Phong còn có mấy cảnh hôn kia kia, mấy ngày trước có một cảnh, cái hôn kia phải nói là quán quýt triền miên, hôn xong thì lau miệng ngay, không hề đỏ mặt, còn cười cười nói nói.

Không nói mấy chuyện khác, Sở Tích thực sự bội phục sự chuyên nghiệp của hai người từ tận đáy lòng, mạnh mẽ nói với bản thân mình cũng phải chuyên nghiệp.

Hơn nữa, đây cũng không phải nụ hôn đầu của cô, chỉ quay phim mà thôi, có gì mà bày đặt.

Nhưng Sở Tích càng cứng cổ tinh thần của mình thì lại càng chột dạ, đau đầu.

Vì cảnh này vừa bắt đầu là vai yêu phi của cô phải chủ động hôn vương gia do Chúc Phong diễn.

Sở Tích nhìn câu trên kịch bản, "Luru Ly tiến về phía trước, hôn vương gia thật sâu", cô cúi đầu.

Để cô được diễn viên nam hôn còn đỡ, nhắm hai mắt là xong, nhưng lần này lại là cô chủ động hôn người ta.

Cô... hình như không được rành cho lắm.

Bên kia, trong khách sạn, Cố Minh Cảnh đang cầm điện thoại xem.

Tài khoản phụ của anh ngoại trừ theo dõi Sở Tích, fandom toàn quốc của Sở Tích ra, mấy ngày trước còn vào nhóm fans "Biệt đội Gạch".

Trong nhóm có thông báo nhiệm vụ, đơn giản nhất chính là bảo mọi người mỗi ngày vào siêu chủ đề của Sở Tích để điểm danh.

Cố Minh Cảnh vật vờ một hồi mới biết được siêu chủ đề là gì, sau đó anh bấm vào siêu chủ đề của Sở Tích để điểm danh.

Cố Minh Cảnh vừa điểm danh xong, trợ lý Cao đã đến báo cáo, trong đoàn phim hôm nay đều lan truyền tin đồn Sở Tích cho nhà đầu tư leo cây để chạy đi hẹn hò với bạn trai "sói con".

Lúc trợ lý Cao nói đến bạn trai "sói con", vẻ mặt ông vô cùng nghiêm túc không hề có ý cười nào, không hổ danh là trợ lý chuyên nghiệp.

"Cố tổng hôm nay có đến phim trường không?" Trợ lý Cao báo cáo xong thì hỏi.

Cố Minh Cảnh day day khóe mắt, nói "Đi."

Từ đại gia xuống làm "sói con", giờ đi năn nỉ để người ta cho mình làm fan =)). Đòi anh cũng lên voi xuống chó quá rồi =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Cố Minh Cảnh ở cùng một khách sạn với đoàn làm phim "Ước Hẹn Hoa Đào", anh vừa bước ra khỏi cửa khách sạn, tài xế đã đỗ xe sẵn ở đó.

Cố Minh Cảnh đang định lên xe thì bỗng nghe có người ở sau lưng mình nũng nịu gọi anh, "Cố tổng."

Hả?

Cố Minh Cảnh và trợ lý Cao cùng quay đầu lại, Cố Minh Cảnh thấy một cô gái hơi gầy dẫn theo một cô gái hơi béo đi về phía bọn họ, cô gái hơi gầy mặc quần áo hiện đại, nhưng kiểu tóc búi theo kiểu phim cổ trang, gương mặt cũng đã trang điểm xong xuôi.

Cô gái hơi gầy bước nhanh đến trước mặt Cố Minh Cảnh, đầu tiên nhìn trợ lý Cao một chút, sau đó ngẩng đầu nở nụ cười ngọt ngào với Cố Minh Cảnh, "Cố tổng, bây giờ anh đến phim trường ạ? Em lỡ mất chuyến xe của đoàn phim mà bây giờ phải đi quay gấp, anh có thể cho em đi nhờ một đoạn được không ạ?"

Cố Minh Cảnh nhìn cô gái hơi gầy một lát, sau đó ánh mắt dừng lại trên người của cô gái béo kia.

Cô gái hơi gầy tưởng anh nghĩ rằng một chiếc xe không thể chở cô và trợ lý của cô ta được, vội vàng nói tiếp, "Trợ lý của em có thể tự đi đến đó, cô ấy không vội."

Cố Minh Cảnh thu hồi ánh mắt trên người cô gái béo lại rồi lại nhìn cô gái hơi gầy này, khi anh nhận ra vẻ mặt đầy mong đợi của cô ta thì nhũn mảy, sau đó nhả ra ba chữ: "... Cô là ai?"

Nụ cười mà Hạ Kiều cho rằng là vô cùng khéo léo bỗng cứng đờ.

Trợ lý Cao cười khan, vội vàng nói, "Cố tổng, đây là cô Hạ Kiều, nữ chính của phim "Ước Hẹn Hoa Đào" đấy ạ."

Hạ Kiều không ngờ mặc dù tối qua cô ta đã cố gắng tìm cảm giác tồn tại ở trước mặt anh như thế, nhưng Cố Minh Cảnh vẫn không nhớ rõ tên cô ta, không những không nhớ tên, thậm chí đáng về cô ta thế nào, đang đóng phim của anh đầu tư anh cũng không hề có ấn tượng. Nhưng sự kinh ngạc chỉ xuất hiện chớp nhoáng trên gương mặt Hạ Kiều, ngay sau đó cô ta lập tức khôi phục lại nụ cười ngọt ngào đầy khéo léo, "Cố tổng em có thể đi nhờ xe anh đến đoàn phim được không ạ?" Cô ta chấp tay trước ngực ra vẻ năn nỉ, đáng thương nũng nịu, "Em sắp trễ rồi."

Tay trợ lý Cao nổi đầy da gà.

Cố Minh Cảnh vẫn chưa đồng ý với Hạ Kiều mà hỏi ngược lại, "Cô quay phim thường xuyên đến trễ lắm hả?"

Hạ Kiều, "... Khóe môi cô ta khẽ run, "Em..."

Cố Minh Cảnh lại hỏi, "Hả?"

Gương mặt Hạ Kiều đỏ bừng, lùi về phía sau vài bước, "Cố tổng, em đến phim trường trước đây. Anh cứ bận đi, cảm ơn Cố tổng, tạm biệt anh."

Hạ Kiều dẫn trợ lý chạy đi như trốn nạn.

Trợ lý Cao nhìn bóng lưng chạy đi của Hạ Kiều, sau đó lại nhìn gương mặt bình tĩnh của Cố tổng, trong lòng ông cảm thấy nể phục.

"Sáng nào cô Sở Tích cũng ra công viên phía sau tập thoại, sau đó đứng 7 giờ 45 phút lên xe của đoàn phim đến phim trường." Hai người ngồi lên xe, không biết sao trợ lý Cao bỗng nói thêm một câu.

"Ừ." Cố Minh Cảnh tùy tiện đáp lại.

Anh cong môi nở nụ cười.

Khu vực quay phim, phim trường "Ước Hẹn Hoa Đào".

Hôm nay Hạ Kiều lại đến muộn, tới giờ này mà cô ta vẫn chưa tới, sắc mặt của đạo diễn vô cùng khó coi.

Kể từ khi "Ước Hẹn Hoa Đào" công bố ảnh tạo hình đã trở nên rất hot, hôm nay trong đoàn đã sắp xếp phóng viên đến thăm phim trường nửa ngày. Cảnh diễn hôm nay là của ba người Sở Tích, Hạ Kiều và Chúc Phong, nhưng ai biết đã sắp đến giờ quay rồi mà Hạ Kiều vẫn chưa tới, thế là đành phải để cho Sở Tích và Chúc Phong dàn cảnh trước.

Trong đoàn phim, Chúc Phong chỉ chơi cùng nữ chính Hạ Kiều, chưa bao giờ nói chuyện với Sở Tích, anh ta quay biết bao nhiêu bộ phim thần tượng, nên rất bình tĩnh trước cảnh hôn ngày hôm nay. Anh ta ngồi trước bàn dùng để quay phim, chuyên gia trang điểm đang hóa trang mặt đồ sau khi say rượu.

Nhìn lại Sở Tích, cô lo lắng đến mức cả đêm hôm qua ngủ không ngon, trong đầu chỉ nghĩ đến cảnh phim ngày hôm nay.

Cô lại tìm mấy bộ phim có cảnh nữ chủ động hôn nam say đắm để quan sát, sau khi xem được vài bộ vẫn không chắc lắm.

Sở Tích ôm kịch bản lắc đầu.

"Nụ hôn màn ảnh đầu tiên à." Đạo diễn Trần gật đầu, trong lòng ông khá thích Sở Tích, cô là diễn viên mà sau khi ông xem tạo hình liền chọn cô vào vai yêu phi Lưu Ly. Sự tiến bộ đạo diễn gần đây của cô ông đều thấy hết, đạo diễn Trần cười nói, "Không sao đâu, chờ lát nữa tôi làm mẫu cho cô biết sẽ diễn thế nào, đừng căng thẳng."

"Cảm, cảm ơn đạo diễn." Sở Tích gật đầu.

Phóng viên và thợ quay phim thăm phim trường rất có tâm quay lại cảnh đạo diễn chỉ đạo cảnh phim cho diễn viên.

"Cô phải ôm cậu ta thế này, này, ánh mắt, chú ý ánh mắt vào, nhất định phải là ánh mắt ẩn ý đưa tình."

Đạo diễn Trần đang giải thích cảnh yêu phi tỏ tình với vương gia say rượu. Ông ta vừa nói vừa tựa đầu vào lòng Chúc Phong, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt đưa tình nhìn anh ta.

Chúc Phong đang làm đạo cụ hình người cảm nhận được ánh mắt đưa tình đạo diễn nhìn mình, về mặt anh ta cứng đờ.

"Sau khi tựa đầu vào lòng cậu ta rồi thì bắt đầu lời thoại, đừng nói nhạt nhẽo quá, ôm cổ các kiểu, phải chú ý tương tác, phải tương tác với nhau đấy."

Đạo diễn Trần cọ cọ trong lòng Chúc Phong, sau đó đưa tay ôm cổ anh ta.

"Sau khi nói xong thì phải nhìn thật thâm tình vào, ày, chú ý ánh mắt vẫn phải đưa tình đấy, sau đó có thể bắt đầu chủ động hôn rồi." Đạo diễn Trần ôm cổ Chúc Phong rồi từ từ kéo xuống, mặt hai người càng lúc càng gần nhau. Về mặt vốn không có cảm xúc gì của Chúc Phong khi nhìn thấy đạo diễn càng lúc càng gần, anh ta bỗng tròn tròn mắt, cơ thể ngã về phía sau theo bản năng, nhưng lại không dám đẩy ra. Khoảng cách hai người ngày một gần, Sở Tích nhìn mà cũng bắt đầu thấy căng như dây đàn.

Nụ cười trên mặt phóng viên thẩm phim trường có chút run rẩy.

Cuối cùng, ngay lúc hai người chỉ cách một khoảng nhỏ, đạo diễn Trần mở mắt ra, hai tay vẫn còn quán lấy cổ Chúc Phong, sau đó như không có chuyện gì nhìn Sở Tích đang nghệt mặt ra, "Thấy không? Diễn như thế đó, chỉ cần biểu đạt cảm xúc đúng chỗ, những chuyện phía sau cô cứ tự do phát huy, không sao hết."

Chúc Phong thờ phào nhẹ nhõm.

Phóng viên thẩm phim trường cũng thờ phào nhẹ nhõm.

"À, được được được." Sở Tích gật đầu lia lịa. Đạo diễn không cần phải làm mẫu cho cô phải hôn thế nào đâu.

Cô đã từng hợp tác rất nhiều đạo diễn nổi tiếng, có nghiêm túc, có hài hước, và cũng có hung dữ, nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô thấy... có người sinh động như thế.

Cô chắc chắn một điều, nếu đạo diễn đẹp trai một chút thì giới showbiz sẽ không có nhiều tiểu sinh thế này.

Đạo diễn Trần giải thích cảnh phim cho Sở Tích xong thì Hạ Kiều mới đến, về mặt cô ta có hơi mất tự nhiên, vội vàng thay trang phục, bước sang dàn cảnh một chút, rồi chuẩn bị quay.

"1,2,3 action."

Tiếng bắt đầu vừa vang lên, Sở Tích nhớ lại nội dung lúc này đạo diễn đã nói qua, thâm tình nhìn vương gia đang say rượu do Chúc Phong diễn.

Sau đó cô tựa đầu vào ngực anh ta.

Phim trường cực kỳ yên tĩnh.

Cố Minh Cảnh và trợ lý Cao một trước một sau đi tới, xa xa đã thấy Sở Tích đang tựa đầu lên ngực Chúc Phong.

Anh nhú mày, đi đến trước máy giám sát.

Đang quay phim nên khi đạo diễn Trần thấy Cố Minh Cảnh đến cũng không lên tiếng chào, ông chỉ gật nhẹ đầu rồi tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình máy giám sát.

Sở Tích đã nói xong lời thoại, bắt đầu choàng tay lên cổ Chúc Phong định hôn.

Đạo diễn bỗng nhiên hô "Cắt."

Tất cả diễn viên đều nhìn sang đạo diễn.

Sở Tích khó khăn lắm mới chuẩn bị xong tâm lý dâng nộ hôn màn ảnh đầu tiên của mình, không ngờ bỗng dừng lại bị cắt ngang.

Đạo diễn Trần vừa bực mình vừa buồn cười, "Sở Tích, mặt cô làm gì mà đỏ thế? Tự cô đi xem máy quan sát xem cô đỏ mặt thành gì rồi." Yêu phi vô si mặt dày hôn trọn vương gia chỉ có đặc ý chứ không đỏ mặt.

Sở Tích bị đạo diễn nói thế thì mặt lại càng đỏ hơn, không ngừng cúi đầu xin lỗi, "Xin lỗi đạo diễn, xin lỗi đạo diễn."

Đạo diễn Trần, "Đừng đỏ mặt, không có gì phải ngại hết, quay lại lần nữa nào."

"Dạ vâng, cảm ơn đạo diễn." Sở Tích đồng ý, sau đó nhìn thoáng qua phía đạo diễn, ánh mắt cô bỗng đại ra.

Trước máy giám sát, Cố Minh Cảnh cảm thấy không đúng lắm bèn hỏi, "Hôm nay quay cảnh gì?"

Đạo diễn giải thích ngay, "Hôm nay là cảnh hôn của Sở Tích và Chúc Phong, đây là lần đầu tiên hai người hợp tác, mà Sở Tích lại phải chủ động nên có lẽ hơi căng thẳng."

Ông ta nói xong, không chờ Cố Minh Cảnh phản ứng lại, tiếp tục hô, "Action."

Sở Tích lại tiếp tục ôm cổ Chúc Phong chuẩn bị hôn, lần này cô không đỏ mặt nhưng đạo diễn vẫn hô cắt.

"Sở Tích, ánh mắt, ánh mắt của cô, ánh mắt ẩn ý đưa tình đâu rồi."

Sở Tích xin lỗi như gà mổ thóc, "Xin lỗi đạo diễn, xin lỗi đạo diễn."

Vừa nghĩ đến Cố Minh Cảnh đang ở đây là cô cảm thấy mất tự nhiên, lúc diễn càng mất tự nhiên nên đương nhiên là quên đề ý ánh mắt rồi.

Một cảnh hôn vì lỗi sai của Sở Tích mà đã quay 3 lần rồi nhưng vẫn chưa bắt đầu được.

Đạo diễn Trần lắc đầu đang định nói tiếp, Cố Minh Cảnh bên cạnh bỗng mở miệng, "Đây, là cảnh phim mọi người quay hả?"

"Hả?" Đạo diễn Trần nghi ngờ nhìn Cố Minh Cảnh.

Cố Minh Cảnh nhú chặt hàng chân mày nhìn chăm chăm hai người trước ống kính, ánh mắt rơi lên người Sở Tích, trong mắt ngập tràn ý không vui.

Bầu không khí trong phim trường bỗng nhiên giảm xuống vài độ.

Nguy rồi, nguy rồi.

Tối qua Sở Tích cho Cố tổng leo cây, không đến bữa tiệc mà chạy đi hẹn hò với "sói con", chuyện này chắc chắn đã khiến anh không vui nên đắc tội anh rồi. Bây giờ diễn cảnh hôn mà lại lè mề, chưa bắt đầu quay thật đã bị hô "cắt" nhiều lần rồi.

Chủ đầu tư đương nhiên muốn thấy hiện trường quay phim thuận lợi chứ không phải giống như bây giờ.

Đặc biệt là, cái đầu đầu tư này lại còn đắc tội với anh.

Đắc tội với nhà đầu tư, lúc quay phim lại khiến người ta không hài lòng, thảm rồi.

Anh sẽ mắng một trận để phủ đầu hay là trực tiếp thay diễn viên rồi "đóng băng" cô luôn?

Tóm lại thì loại nào cũng đều thê thảm.

Sở Tích cảm nhận được từng ánh mắt chăm chú của mọi người, cả người cô như đang ngồi trên bàn chông.

Cô sắp khóc đến nơi rồi đây, không phải hôm qua Cố Minh Cảnh đã đến rồi sao, sao hôm nay anh lại đến nữa thế?

Cố Minh Cảnh nói tiếp, "Cảnh này dùng đóng thế đi", sau đó nhìn sang Sở Tích, "Bảo cô ấy đi theo tôi."

Cố Minh Cảnh nói xong liền đi.

Mọi người nhìn Sở Tích bằng ánh mắt đầy thương hại.

Tèo rồi, mọi hôm kịch bản bình thường thì Sở Tích diễn rất được, hôm nay diễn cảnh hôn không được tốt thì lại bị chủ đầu tư bắt tận tay.

Tối qua cô không đi dự tiệc lại còn đắc tội người ta.

Đã kêu đóng thế rồi chẳng khác nào tát vào mặt diễn viên, là người ta bắt mắt với diễn xuất của cô đó.

Có điều Cố tổng người ta nể mặt cô, người ta lịch sự chỉ bảo cô vào phòng nghỉ một mình tiếp thu lời phê bình, không mắng cô trước mặt mọi người là tốt lắm rồi.

Nhưng người kích động nhất lúc bấy giờ chính là phóng viên thăm phim trường, bọn họ đã nghĩ ra xong xuôi tiêu đề tin hôm nay rồi:

#Đạo diễn gọi cảm mãnh liệt giải thích cảnh diễn, Sở Tích lại thể hiện không tốt chọc giận nhà đầu tư, nghi ngờ bị đổi vai#

Sở Tích bỗng nhiên có cảm giác đi học phạm lỗi rồi bị giáo viên gọi vào văn phòng sau giờ ra về.

Cô ngơ ngác nhìn sang, mọi người cũng đang nhìn cô.

Chúc Phong ở bên cạnh đã đứng dậy.

Sở Tích cũng đứng lên, lê từng bước đến chỗ đạo diễn, "Đạo diễn, tôi..."

Đạo diễn Trần nhìn Sở Tích rồi thờ dài, "Đi xin lỗi Cố tổng đi."

Hạ Kiều đứng kế bên hừ một tiếng, đáng vẻ như xem kịch vui.

Người đàn ông Cố Minh Cảnh kia rất khó chơi, chọc giận anh rồi thì Sở Tích chắc chắn hừng đủ.

Sở Tích trả lời lại với đạo diễn, sau đó nhìn hướng Cố Minh Cảnh rồi đi, thờ dài một tiếng rồi đi theo anh.

Trường quay bỏ qua đoạn nhạc đệm này, diễn viên đóng thế của Sở Tích đã đến nhưng phải trang điểm và thay trang phục nên đoàn phim nghỉ được nửa tiếng.

Trợ lý Hạ Kiều đến cạnh phóng viên, nói vài câu, ý là không được viết chuyện Hạ Kiều đến trễ.

"Được rồi, không thành vấn đề." Phóng viên đang xem lại mấy hình ảnh vừa chụp tại phim trường, tin hôm nay đã vô cùng phong phú, ai mà để ý đến "chúa chuyện đến trễ" có đến trễ hay không.

Không biết bây giờ Sở Tích đã bị nhà đầu tư mắng đến độ nào rồi.

Sau đó cô ta tiện tay mở diễn đàn hóng hớt mà cô ta lên thường lướt lên, phát hiện tin cô ta soạn xong chưa kịp đăng lên nhưng đã có bài đăng của diễn đàn khác đã bay lên trang đầu.

"Sáng nay, nữ nghệ sĩ nào đó đã chọc giận nhà đầu tư ở phim trường, bị đổi vai ngay tại chỗ, thế thân đoạt vị."

Ở dưới còn đăng một tấm ảnh chụp lên diễn viên đóng thế đang trang điểm trong phòng.

Bên ngoài phim trường "Ước Hẹn Hoa Đào", có vài bóng dáng lén lút vọt qua.

Là đám "cò" địa phương ở phim trường dẫn theo fans cuồng lén lén vào.

Ở phim trường có rất nhiều "cò", bọn họ có lịch trình, khách sạn của mình tính, sau đó nhận tiền dẫn fans cuồng đến nhìn lén mình tính quay phim. Trên mạng có rất nhiều video và ảnh qua đường đều là do fans cuồng tung lên, mấy đoạn mà fans cuồng đăng lên cơ bản không thể xuất hiện trong phim, đoàn phim chỉ có thể quay lại, cho nên phía các phim trường lớn rất đau đầu, bọn họ không ngừng bắt "cò" nhưng không thể nào hết gọn được.

Bọn người đeo thẻ công tác giả vào, vừa vào phim trường bắt đầu đi sát lại với nhau, sợ người ta phát hiện.

"Hôm nay diễn viên chính đều có mặt, trong thông báo còn có cảnh hôn, mọi người hời rồi!" Tên "cò" nói.

"Tốt quá, tốt quá." Mấy fan cuồng gật đầu liên tục. Là cảnh hôn đó, nghĩ đến thôi đã thấy kích thích rồi, bọn họ bỏ ra một số tiền lớn, đúng là đáng giá mà!

Tên "cò" dẫn nhóm fan cuồng trốn tới trốn lui như FBI, trong trường quay nhiều đồ, bối cảnh chính thức rồi các thiết bị hóa trang đủ loại, rất dễ che ẩn nấp, tên "cò" quen đường quen nẻo dẫn nhóm fan cuồng vào thẳng nơi quay phim chính.

Bọn họ đi ngang phía sau phòng trang điểm, bỗng có một fan cuồng liếc vào cửa sổ trong phòng, hình như cô ta nhìn thấy gì đó, mắt mở to, hốt hoảng đập lên đùi bạn mình, nhưng lại không dám lên tiếng, vừa lấy điện thoại ra vừa ra hiệu bạn mình không được lên tiếng.

...

Phóng viên nhìn bài đăng "Sáng nay, nữ nghệ sĩ nào đó đã chọc giận nhà đầu tư ở phim trường, bị đổi vai ngay tại chỗ, thế thân "đoạt vị"" nằm trên trang đầu kia, vẻ mặt nghiêm lại.

Rốt cuộc là ai tung ra? Diễn viên quần chúng? Hay có người cố tình?

Đúng là thất đức mà.

Sau đó cô ta kéo xuống, bỗng nhiên lại phát hiện ra một bài đăng mới --

"Nữ nghệ sĩ tên có hai chữ không thể kiềm chế tình cảm mà hôn kịch liệt trong phòng trang điểm, lộ mặt "sói con" lẳng lơ!"

Phóng viên, "..."

Sao hôm nay nhiều nữ nghệ sĩ tên hai chữ xảy ra chuyện thế này.

Chương sau mới đến phân cảnh thần thánh trong giới thiệu nha =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Bài đăng "Sáng nay, nữ nghệ sĩ nào đó đã chọc giận nhà đầu tư ở phim trường, bị đối vai ngay tại chỗ, thể thân "đoạt vị"" trong diễn đàn hóng hớt được viết ra vô cùng cặn kẽ.

Nữ nghệ sĩ tên có hai chữ đã đắc tội nhà đầu tư, hôm nay diễn cảnh hôn đơn giản thôi nhưng thái độ không đứng đắn chọc giận người ta, bị chủ đầu tư bảo thay diễn viên đóng thế, sau đó một mình bị dẫn đi, có lẽ kết quả cũng chẳng tốt lành gì.

Bài đăng này rất dễ dàng để phân tích, nữ nghệ sĩ tên có hai chữ đắc tội chủ đầu tư, đây không phải là Sở Tích uy, không đến bữa tiệc của nhà đầu tư mà chạy đi hẹn hò với "sói con", rõ ràng là cô không coi người ta ra gì.

Vốn dĩ còn có người nghi ngờ tính chân thật của bài bóc phốt này, cho đến khi họ nhìn thấy ảnh chụp lên.

Trước đó, ảnh tạo hình của Sở Tích được tung ra đã khiến mọi người vô cùng kinh ngạc trước vẻ đẹp ấy, không ngờ hoa trắng nhỏ lại hợp với nhân vật yêu mị như thế, còn cô gái trong tấm ảnh bị chụp lên cũng mặc đồ giống hệt với bộ trong ảnh tạo hình của Sở Tích, thợ trang điểm đang trang điểm cho cô ta.

Dáng vẻ của cô gái trong ảnh chụp lên rất mờ, nhưng có thể xác định một điều rằng, cô gái này chắc chắn không phải là Sở Tích.

[Má, Sở Tích tự tìm đường chết à.]

[Không phải sau khi bị đại gia đá thì không còn phim để đóng hay sao? Khó khăn lắm mới nhận được một bộ thì lại đắc tội với nhà đầu tư. Nhưng mà cũng đáng đời cô ả lắm, không đi dự tiệc lại chạy đi hẹn hò với "sói con", không coi người ta ra gì. Bây giờ người ta bắt được nhược điểm của mình thì teo đời rồi, kết quả này là do mình tạo ra mà.]

[Papa đầu tư chất quá đi!]

[Cứ tưởng sau khi thoát khỏi đại gia thì sẽ cố gắng quay phim, không ngờ bây giờ chỉ biết yêu đương, fans qua đường chuyển thành người qua đường.]

[Fans chuyển sang người qua đường + 1]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha, tự mình không biết cố gắng, đáng đời!]

[Chắc không đâu, không phải lúc trước có nói lần này cô ấy rất cố gắng sao?]

[Nghe nói bị nhà đầu tư lôi thẳng đi, bây giờ đang ăn chửi đó ha ha ha ha ha.]

[Tuồng tượng cái cảnh Sở Tích bị chửi sấp mặt là thấy thoải mái dễ sợ.]

[Muốn xem +1]

[Muốn xem + 10086]

Sau khi bài post này được đăng lên được mọi người thảo luận ngất trời, luôn được ghim trên đầu trang, quần chúng ăn dưa hóng drama, thêm cả đám chửi hùa, thậm chí mấy blogger giải trí trên Weibo cũng chia sẻ bài post này, như thể đang chờ đợi phía đoàn phim "Ước Hẹn Hoa Đào" thông báo đổi diễn viên.

Nhóm hóng drama hóng đến vui vẻ, chỉ hận không thể chứng kiến cảnh tượng Sở Tích bị papa đầu tư mắng sấp mặt, bỗng nhiên, nhìn thấy một tiêu đề càn bưng nổ.

"Nữ nghệ sĩ tên có hai chữ không thể kiềm chế tình cảm mà hôn kịch liệt trong phòng trang điểm, lộ mặt "sói con" lảng lơ!"

Mẹ nó, hôm nay có nhiều drama thế sao?

So với bài bóc phốt trước đó chỉ có một tấm hình, chủ bài post này còn đăng đăng liền mấy tấm ảnh động, ghi lại toàn bộ quá trình.

Trong ảnh động, có lẽ là trong phòng hóa trang của đoàn phim nào đó, người đàn ông cao to đè cô gái trong trang phục cổ trang vào tường, một tay nắm chặt eo cô, một tay nắm lấy cổ tay cô, người bị hôn không có sức phản kháng, chỉ biết nức nở.

Sau đó, người đàn ông cuối cùng cũng chịu buông cô gái ra, một tay vẫn ôm lấy eo cô, tay kia khẽ vuốt ve tai cô, giống như đang nhỏ giọng an ủi.

Ảnh động chụp từ sau lưng của cô gái, sau khi hai người tách nhau ra thì mới chụp được mặt của người đàn ông, tuấn tú, kiêu ngạo, đẹp trai đến độ cách một màn hình vẫn khiến người ta nghẹt thở, chỉ muốn thét lên thật to.

Gương mặt người đàn ông có hơi kiêu căng, nhưng khi nhìn cô gái trước mặt lại vô cùng dịu dàng, động tác vuốt ve vành tai vừa mập mờ lại yêu thương, mọi người xem mà xương như mềm cả ra, chỉ hận không thể nhào vào lòng anh.

Nhưng ở tám ảnh động cuối cùng, cô gái mặc đồ cổ trang luôn quay lưng về máy quay không những không nhào vào lòng anh, ngược lại còn đẩy người đàn ông ra, sau đó quay người, dùng tay lau sạch đôi môi bị lem kia, khóe mắt còn đọng lại vài giọt nước mắt.

Cô gái quay người lau môi, ngẩng đầu lên, gương mặt nhìn thẳng vào ống kính.

Đây...

Đây là Sở Tích mà!!!

Lúc nhìn thấy gương mặt Sở Tích trên màn hình, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

[Mẹ bà nó chứ là Sở Tích! Là Sở Tích đó!]

Đúng là Sở Tích, rõ ràng, hàng thật giá thật, không thể giả được, còn là Sở Tích bị hôn đến thâm thương.

Cùng với "sói con" tin đồn, tuy vô danh nhưng lại đẹp trai đến mức khiến mọi người muốn hét thật to.

Lần trước trong tin "những nhẽo đòi hôn nhưng bị phũ", "sói con" không rõ mặt, hôm nay thì "sói con" thần bí cuối cùng cũng lộ mặt rồi.

[A a a a a a "sói con" của Sở Tích đẹp trai quá đi!]

[Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao Sở Tích lại không đến bữa tiệc của nhà đầu tư mà đi về với "sói con" rồi! Đẹp trai thế này thì ai mà không muốn ở bên cạnh chứ! Vì anh ta mà đắc tội nhà đầu tư thì có là gì, chết vì anh ta tôi cũng nguyện ý nữa là!]

[Đây chính là "sói con" khiến Sở Tích thấy sắc mờ mắt đây ư! Gã đàn ông lăng lợ quyến rũ Sở Tích! Ở trong phòng hóa trang cũng không thể kiềm chế nổi!]

[Tuy nói anh ta ăn bám, nhưng mà ảnh đẹp trai quá, đẹp trai quá trời luôn, tôi cũng muốn "thỉnh" ảnh về ăn bám hu hu hu.]

[Tôi thấy không giống ăn bám đâu! Nhìn anh ta đè lên tường hôn ngẫu quá trời kia kia!]

[Lần trước những nhẽo đòi hôn mà không hôn được, lần này cưỡng hôn luôn! Đệt!]

[Nhìn khí chất không giống ăn bám đâu!]

[Lúc hôn thì ngẫu thế, hôn xong lại dịu dàng, a tôi chết đây.]

[Ôi, đáng về vuốt ve tai Sở Tích khi đang nói chuyện kia, má nó mị muốn khụy chân luôn!]

[Tôi là fans Sở Tích đây, thấy "sói con" của cô ấy chín chắn như thế, tôi tha thứ tội thấy sắc mờ mắt của cô ấy.]

[Tha thứ + 1]

...

Trong lúc mọi người đang đắm chìm trong vẻ đẹp của "sói con" của Sở Tích, trong lúc đám mê trai đang say sưa thì bỗng nhiên có người phản ứng lại.

Không đúng, sao hôm nay lại có hai bài tung tin về Sở Tích thế!

Hai bài đăng đều vô cùng náo nhiệt, liên tục đứng đầu trang, số lượng người bình luận cao với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Một tin thì nói cô đắc tội với papa đầu tư tại phim trường bị đổi vai rồi bị lôi đi nghe chửi, một tin thì đăng Sở Tích bị "sói con" hung hăng cưỡng hôn trong phòng hóa trang.

Rốt cuộc là chuyện gì đây! Nên hóng drama nào đây!

Hai tin đồn đều nói tận mắt chứng kiến, đặc biệt là tin thứ hai, bằng chứng rõ ràng, ảnh động đều có cả!

Không lẽ thời gian xảy ra hai chuyện khác nhau?

Bị papa đầu tư mắng là chuyện hôm nay, bị "sói con" cường hôn là chuyện trước đó, chỉ là hôm nay mới tung lên thôi.

Nhưng hai bên đều thề thốt rằng, bị papa đầu tư lời đi mắng là chuyện ngày hôm nay, bị "sói con" cường hôn trong phòng hóa trang cũng là chuyện hôm nay.

Đồng thời, cũng có chứng cứ có thể chứng minh hai chuyện này xảy ra trong cùng một ngày, bởi vì tấm ảnh trong tin đầu tiên, bộ đồ và kiểu tóc của diễn viên đóng thế giống hệt với bộ đồ và kiểu tóc của Sở Tích trong tấm ảnh của bài viết thứ hai. Hơn nữa theo dòng thời gian thì lúc bị "sói con" cường hôn là sau khi bị papa đầu tư lời đi.

Thế nhưng Sở Tích rõ ràng bị papa đầu tư lời đi ăn mắng thì sao có thể bị "sói con" cường hôn chứ!

Trong lúc mọi người không hiểu ra sao, bỗng nhiên có người lên tiếng.

[Mọi, mọi người nói xem có khi nào... thật ra "sói con" bí mật của Sở Tích... chính là chủ đầu tư của bộ phim này không...]

Vừa dứt lời, mọi người bỗng yên lặng, ngay sau đó... đột nhiên bùng tỉnh.

Trong ấn tượng cứng nhắc của mọi người, nhắc đến chủ đầu tư thì toàn là mấy ông chú già đầu hói bụng bìa, nhưng biết đâu được, thật ra papa đầu tư không phải là mấy ông chú đầu hói bụng bìa lắm tiền mà mọi người hay nghĩ, mà chính là, anh chàng đẹp trai mà mọi người muốn "tụng trứng" trong ảnh động kia.

Nghĩ vậy thì mọi chuyện đều thông suốt.

Không phải đóng cảnh hôn không đạt chộc giận nhà đầu tư như trong bài viết, người ta vốn dĩ không hề giận mà là không muốn nhìn thấy Sở Tích đóng cảnh hôn với người khác, là ghen đó!

Lại còn bị kéo đi dạy dỗ, cảnh tượng bị chủ đầu tư mắng đến sắp mặt trong ảo tưởng của anti-fans.

Chắc chắn chắc, dạy dỗ đúng là có dạy dỗ, nhìn đi, hôn Sở Tích người ta có bao nhiêu kịch liệt, lớp trang điểm bị nhòe, mắt đỏ lên như sắp khóc, hôn xong rồi còn nhỏ giọng dỗ dành người ta kia.

Đám người bỗng nhiên nhớ đến lần trước "'Sói con" chửi đời suốt hai tiếng, những nhẽo đòi hôn lại bị phũ".

Vốn tưởng rằng đây chẳng là một "sói con" ăn bám có hơi đẹp trai, không ngờ hôm nay lại lộ ra chân tướng, "sói con" những nhẽo đòi hôn lại chính là chủ đầu tư.

Chủ đầu tư lắm tiền nắng mưa thất thường, hơn nữa còn là tổng giám đốc "bá đạo", thế mà lại vì Sở Tích, vì tình yêu mà cam tâm làm "sói con" những nhẽo đòi hôn.

Hơn nữa anh còn gánh cái danh "sói con" bí mật bao nhiêu ngày nay, nếu không nhờ có chuyện ngày hôm nay, ngay cả một danh phận Sở Tích cũng chả cho anh.

Ngay cả danh phận cũng không có!

A a a a a!!

Ngoại trừ hét lên thì không biết phải làm gì để hình dung tâm trạng lúc này.

#Sở Tích "sói con"#

#Sở Tích nhà đầu tư#

Hai hashtag lần lượt chiếm hai vị trí đầu trên bảng hot search.

Phim trường "Ước Hẹn Hoa Đào", trong phòng nghỉ của diễn viên.

Cố Minh Cảnh ngồi trên sofa, trước mặt đặt một tách trà nóng còn nghi ngút khói, anh cầm điện thoại lên xem hai cái hot search kia.

Anh không nói gì, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, chỉ có trợ lý Cao ở bên cạnh yên lặng lau mồ hôi.

Anh luôn khiêm tốn, trầm ổn chưa từng lộ diện, sau khi tiếp nhận Nguyên Cảnh, mấy cuộc điện thoại phỏng vấn của phóng viên gọi tới rất ít khi nào Cố tổng đồng ý lộ ảnh chính diện, thế mà giờ lại bị công khai.

Thật ra nếu bị phóng viên chụp được thì còn đỡ, thấy mặt Cố Minh Cảnh bọn họ sẽ biết nên không dám tung ra.

Nhưng lần này người chụp cảnh Cố Minh Cảnh cưỡng hôn Sở Tích lại là fans cuồng, fans cuồng chỉ biết Sở Tích chứ không biết Cố Minh Cảnh, họ cảm thấy Sở Tích mới là người nổi tiếng nhất trong hai người, thế là tung ảnh lên diễn đàn hóng hớt.

Hot search đã lên, bây giờ trên Weibo mọi người đang điên cuồng đào bới xem người đàn ông này là ai.

Nhưng càng đào lại càng bí ẩn, anh không phải là mấy anh giám đốc "bá đạo" mà mọi người đã biết.

Thân phận trước mắt là tổng giám đốc "sói con" đẹp trai nhưng không có tên tuổi, vì tình yêu mà cam chịu ở bên cạnh Sở Tích ngay cả danh phận cũng không có.

Tình này trời đất chứng giám, tình này cảm động đất trời.

Trợ lý Cao cúi người cẩn thận hỏi, "Cố tổng, bây giờ chúng ta gỡ hot search xuống nhé?"

Cố Minh Cảnh không nói gì, chỉ lắc đầu.

Chuyện trên diễn đàn hóng hớt hôm nay, đoàn phim "Ước Hẹn Hoa Đào" bây giờ mới phản ứng kịp.

Bào sao Sở Tích không đến dự bữa tiệc, bởi vì "sói con" mà Sở Tích bỏ tiệc để về khách sạn chính là chủ bữa tiệc, là papa đầu tư của bộ phim.

Cố tổng tự mình đến phim trường hai ngày liền không phải do anh quan tâm đến bộ phim mình đầu tư, anh chỉ đến để thăm Sở Tích thôi.

Lúc này Cố tổng giận, mọi người đều nghĩ rằng Sở Tích đã chọc giận anh, nhưng hóa ra người ta chỉ là ghen thôi mà, vừa dẫn đi một cái đã "tự mình dạy dỗ" Sở Tích phải diễn cảnh hôn ra sao rồi.

Ngay cả cảnh hôn cũng không muốn cho diễn, tính chiếm hữu của Cố tổng mạnh quá.

Mà điều quan trọng là, hai cái con người này, ở ngoài giả vờ không quen nhau hay thật.

Đắc tội cái gì, chọc giận cái gì chứ, người ta chỉ liếc mắt đưa tình với ghen chút chơi mà thôi.

Trên mặt mọi người trong đoàn phim đều xuất hiện biểu cảm vô cùng đặc sắc, đặc biệt là Hạ Kiều, mặt vừa xanh lại vừa trắng, vô cùng khó coi.

Cô ta phí công tốn sức tìm cảm giác tồn tại trước mặt anh, kết quả người đàn ông này ngay cả đáng về cô ta ra sao cũng chẳng nhớ, lại chiều chuộng một người phụ nữ khác, còn nhỏ giong thăm thì với người kia.

Cô ta cố tình để trợ lý thả tin nói Sở Tích bị nhà đầu tư mắng ngay tại phim trường, bị đổi vai, bây giờ nó lại trở thành một bạt tay tát thẳng vào mặt cô ta.

Ở một bên khác, Sở Tích đang gọi điện cho Phó Bạch, sử dụng quan hệ công chúng để giải quyết khủng hoảng.

Phó Bạch cũng không ngờ đến, anh ta vắng mặt mới có mấy ngày mà Sở Tích đã xảy ra nhiều chuyện ở phim trường như thế, sau khi nhìn hot search thì suýt nữa đã té từ trên ghế xuống.

"Làm sao đây anh?" Sở Tích buồn rười rượi.

Phó Bạch lấy lại bình tĩnh, nói ở trong điện thoại, "Cố Minh Cảnh đâu? Anh ta đâu rồi?"

Sở Tích nhớ đến Cố Minh Cảnh trong phòng nghỉ, "Anh ta đang ở trong phòng nghỉ."

"Vậy còn em?" Phó Bạch lại hỏi.

Sở Tích nhìn xung quanh, "Em đang ngồi xỏm trong góc phòng đạo cụ."

Phó Bạch, "..."

Dù sao đây cũng là chuyện riêng của Sở Tích và Cố Minh Cảnh, anh ta chỉ là người đại diện. Nếu bên nhà trai là "sói con" ăn bám thì còn dễ nói chuyện, để cho bên quan hệ công chúng muốn thừa nhận thì thừa nhận, muốn phủ nhận thì phủ nhận, không cần phải suy nghĩ nhiều về lợi ích và cảm nhận bên phía nhà trai, nhưng bây giờ người đó lại là Cố Minh Cảnh, thế thì phức tạp rồi.

Phó Bạch, "Em đừng ngồi xỏm ở phòng đạo cụ nữa, đi nói chuyện với Cố Minh Cảnh đi, thương lượng với anh ta nên làm gì đi."

"Đây là chuyện riêng của hai người bọn em, anh không biết quan hệ giữa hai người rốt cuộc là gì, mối quan hệ này anh có muốn nhúng tay vào cũng không được, thế nên chỉ có thể để chính em đi nói chuyện với anh ta, hiểu chưa?"

Sở Tích "À" một tiếng, như có điều suy nghĩ rồi gật đầu.

Cô và trợ lý Tiểu Nghiêm cùng gõ cửa đi vào phòng nghỉ.

Cố Minh Cảnh như đang đợi cô.

Lúc này, trên mạng đang ào ào đào thông tin papa đầu tư "Uớc Hẹn Hoa Đào", tổng giám đốc cam chịu làm "sói con" không danh không phận bên cạnh Sở Tích.

Có người dựa vào thông báo đầu tư lúc trước của đoàn phim, và cả mức độ thần bí của tổng giám đốc "bá đạo", và cả chủ đầu tư của tất cả những bộ phim chế tác lớn của Sở Tích lúc trước, thân phận thực sự của tổng giám đốc "sói con" thần bí kia chính là tổng giám đốc mới nhậm chức của tập đoàn Nguyên Cảnh, ngay cả đại gia từng đá Sở Tích lúc trước, là cùng một người.

Ban đầu cứ tưởng là giám đốc lắm tiền, bây giờ lại đào ra được thân phận Cố tổng tập đoàn Nguyên Cảnh, thế nên bên nào cũng nghĩ mình đúng, có người bày tỏ tin tưởng, những cũng có nhiều người không tin.

[Sao có thể? Bão đó là đại gia thần bí lắm tiền tiền nhiệm của cô ấy tôi còn suy nghĩ lại, còn bây giờ người này ngay cả danh phận đều không có, còn chờ hai tiếng trong đêm nhõng nhẽo đòi, hôn đây là chuyện mà tổng giám đốc Nguyên Cảnh có thể làm ư? Mơ một giấc đi, mắc cười thiệt á.]

[Mấy người còn nhớ Nhạc San không? Mới đại diện mấy sản phẩm của Nguyên Cảnh thôi đã đu theo gán ghép với người ta, cuối cùng bị rút hết tất cả tài nguyên và đại diện quảng cáo có liên quan đến Nguyên Cảnh, cô ta ngồi không mốc mủ ở nhà tới bây giờ luôn kìa.]

[Đúng đúng đúng, đó mới là chuyện mà tổng giám đốc nên làm đấy. Không thêm bổ thí cho nữ minh tinh dù chỉ là một ánh mắt, mấy người đoán là anh ấy đúng là quá đáng.]

[Nhưng "Uớc Hẹn Hoa Đào" đúng là do Nguyên Cảnh đầu tư mà! Ngoại hình và tuổi tác của tổng giám đốc Nguyên Cảnh trong truyền thuyết đúng là khớp với người đàn ông hôm nay mà!]

[Không nói đến mấy cái khác, công nhận đẹp trai ghê hu hu hu, không vào showbiz tiếc thật.]

[Nếu đúng là tổng giám đốc Nguyên Cảnh, năng lực đó, gia thế đó của người ta mà vào showbiz mới gọi là tiếc đó.]

[Vậy chốt lại là Sở Tích có quan hệ thế nào với người ta vậy? "sói con" rốt cuộc có phải là tổng giám đốc mới của Nguyên Cảnh không hả! @Sở Tích @Sở Tích @Sở Tích đừng có giả chết nữa, trả lời đi chứ!]

Có người thấy Nhạc San lúc trước muốn bám vào, liên tưởng đến lần này, đột nhiên chất vấn.

Nếu lúc trước Nhạc San muốn bám vào tổng giám đốc Nguyên Cảnh, thế thì lần này có phải Sở Tích cũng cố tình không.

Nhìn xem, mọi người đều liên tưởng đến hai người bọn họ.

Nếu như không phải thì thôi.

Nhưng nếu thật sự là tổng giám đốc Nguyên Cảnh, bây giờ có cả ảnh hôn Sở Tích luôn rồi, nhất định phải đưa ra lời giải thích.

Hôn cũng hôn rồi, lại do anh chủ động hôn người ta, đoán chừng cũng chỉ có thể thừa nhận Sở Tích là bạn gái của anh.

Nếu suy nghĩ mưu mô một chút, đại gia tiền nhiệm là anh, hai năm qua Sở Tích không danh không phận, bây giờ bị anh đá thì cô cố ý bày ra màn này, cố ý để lộ ảnh hôn của hai người, đặc biệt để lộ mặt của Cố tổng.

Sau đó dư luận nổi lên, dù có muốn xóa bài cũng đã muộn rồi, mượn áp lực dư luận, buộc Cố tổng phải thừa nhận thân phận của cô ta trước mặt công chúng, thế thì cô ta thắng chức thành công.

Mẹ nó, thế thì quá mưu mô rồi.

...

Sở Tích thấy cư dân mạng đã đào ra thân phận của Cố Minh Cảnh, thấy tất cả các suy đoán liên quan đến hai người đều xuất hiện, sốt ruột đến đứng ngồi không yên.

Sở Tích bị tag rất nhiều, tất cả mọi người đều hỏi cô và tổng giám đốc Nguyên Cảnh rốt cuộc có quan hệ gì.

Ngược lại, Cố Minh Cảnh vô cùng bình tĩnh, tựa như người bị tìm ra thông tin cá nhân không phải là anh vậy.

Sở Tích không hiểu tại sao Cố Minh Cảnh còn chưa chịu gờ hot search xuống, dựa vào năng lực của anh, đây là chuyện không thể nào đơn giản hơn.

"Chúng ta..." Cuối cùng Sở Tích cũng mở miệng hỏi Cố Minh Cảnh. Trong lòng cô còn giận, hối hận không tát anh một cái sau khi hôn, chỉ đẩy anh một cái, khiến cô giống như "đã nghiện còn ngại" trong ảnh động.

Cố Minh Cảnh nhìn Sở Tích, chân thành nói, "Công khai đi."

Sở Tích ngơ ngác một lát, "Công khai... quan hệ ư?"

Cố Minh Cảnh gật đầu, "Ừ, em đăng weibo nhé, được không?"

Sở Tích cắn môi, cuối cùng gật đầu, "Được."

Sở Tích đang đăng Weibo, Cố Minh Cảnh có hơi kinh ngạc vì cô đồng ý công khai dứt khoát như thế, sau đó lại lắc đầu cười, rồi cũng cầm điện thoại lên.

Chuyện thế này không thể để một mình Sở Tích trả lời được.

Ngoại trừ tài khoản phụ dùng để "đu" Sở Tích ra, Cố Minh Cảnh còn đăng ký một tài khoản chính, có tên là "Nguyên Cảnh Cố Minh Cảnh", chứng nhận là tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh.

Thế là mọi người hóng bao nhiêu drama, Sở Tích âm mưu tự biên tự diễn bày ra trò này, thuyết âm mưu buộc đại gia phải thừa nhận danh phận cho cô cũng đang được thảo luận âm ỉ.

Bây giờ cũng đã chờ được đương sự, hoặc là đương sự hai bên đáp lại.

Tự hỏi lương tâm: Sở Tích và Cố tổng của tập đoàn Nguyên Cảnh rốt cuộc có quan hệ gì?

Diễn viên Sở Tích: Chúng tôi không quen nhau.

Nguyên Cảnh Cố Minh Cảnh: Người yêu.

Đám người thuyết âm mưu:?

bóp bóp Mọi người có nghe âm thanh gì không? Là tiếng vả mặt của anh trai nhà mình đó =))

Chương này dài quá, có gì mình sẽ beta lại sau((Mau khen mình đi nào =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Sở Tích và Cố Minh Cảnh đều nhìn thấy bài đăng Weibo của đối phương.

"..."

Quản chúng hóng hót xoa tay chờ đương sự hai bên đáp lại ngay lập tức chết không kịp ngáp.

???

Nội dung Weibo hai bạn đăng có phải bị ngược rồi không?

Sở Tích mưu mô tự biên tự diễn đòi thăng chức lại đăng "Chúng tôi không quen" phủi sạch quan hệ?

Cố tổng biết giữ mình, ghét nhất nữ minh tinh chỉ biết bám vào anh, cự tuyệt gán ghép lại đăng "Người yêu" thừa nhận tình cảm?

Bộ trước khi đăng bài mấy người không thương lượng với nhau trước hả...

Trong phòng nghỉ, trong lòng đương sự là Sở Tích như có hàng vạn con thần thú chạy tứ tung.

"Tại sao vậy?" Cố Minh Cảnh nhìn chằm chằm hàng chữ "Chúng tôi không quen" của Sở Tích, khó khăn lắm mới mở miệng được.

Sở Tích nhìn anh với vẻ mặt "tôi còn đang muốn hỏi anh tại sao đây", "Tôi cứ tưởng... anh muốn công khai chính là quan hệ này."

"Người ta đoán người đàn ông trong ảnh là tổng giám đốc Nguyễn Cảnh, tôi nói tôi không quen với tổng giám đốc Nguyễn Cảnh, nếu tôi không gạt anh ra ngoài thì chẳng may lại có người đoán là anh thì sao?"

"Hơn nữa..." Sở Tích bĩu môi, "Lúc trước không phải luôn thế này sao?"

Dù Cố Minh Cảnh cho cô rất nhiều tài nguyên, dù Cố Minh Cảnh đưa cô đến những bữa tiệc tư nhân, dù bạn bè xung quanh anh đều biết cô, nhưng mối quan hệ giữa cô và anh ở bên ngoài tuyệt đối không để mọi người biết. Diễn viên tuyến hai Sở Tích lúc trước có nâng cở nào cũng không hot, ở bên cạnh Cố Minh Cảnh không danh không phận.

Dù cho lần này có bị chụp lén nhưng Cố đại boss chưa bao giờ lộ mặt, thế nên cô có thể phủ nhận đó là anh, mặc kệ người ta đồn đoán ra sao, cứ coi như đó là "sói con" vô danh hôn cô là được.

Ai mà ngờ Cố Minh Cảnh lại thừa nhận người trong ảnh là mình, anh đăng cái câu "Người yêu" kia khiến Sở Tích giật cả mình.

Cô và anh đã chia tay từ đời nào rồi, trở thành quan hệ người yêu từ lúc nào mà sao cô lại không biết thế?

Không lẽ mối quan hệ mà anh muốn cô công khai chính là người yêu ư?

Cố Minh Cảnh nghe Sở Tích nói xong thì đau lòng không thôi, đúng là tại anh, tại anh không chịu nói rõ với cô.

"Sở Tích." Anh áp sát lại gần cô, nhìn thấy cô hơi ngửa về phía sau, anh bình tĩnh cất giọng hỏi, "Chúng ta, thật sự không quen ư?"

Sở Tích chụp cái gối trên sofa che trước ngực, cúi đầu xuống.

Hai năm, mấy cái khác không nói, hai người bọn họ đã lên giường nhiều lần như thế sao có thể không quen cho được.

Nếu cô thật sự không quen anh thì tốt rồi.

Sở Tích bỗng nhiên đẩy gối ôm vào lòng Cố Minh Cảnh, cô ngồi thẳng lưng lên, "Đã cũng đã đăng rồi, bây giờ có xóa cũng không kịp nữa, anh muốn sao hả?"

Muốn cảm hoạt động hay muốn đóng băng thì tùy, cô đều chấp nhận hết.

Cố Minh Cảnh quăng cái gối ôm do Sở Tích ném qua, thấy cô ưỡn thẳng lưng, vẻ mặt anh dùng chuẩn bị hy sinh.

Anh nắm chặt cái tay đang đặt trên ghế của cô, nhìn vào mắt cô rồi hỏi, "Vậy thì khi nào mới có thể trở thành người yêu?"

Sở Tích, "... Hả?"

Kể từ sau vụ chụp lén lần trước, mối quan hệ giữa nữ nghệ sĩ Sở Tích và tổng giám đốc Nguyễn Cảnh trở nên mập mờ hẳn.

Hai bên, bên nào cũng có ý kiến riêng của mình, chuyện này khiến người ta không khỏi nghi ngờ trong hai người rốt cuộc ai đang muốn phủi sạch quan hệ, ai đang muốn liều mạng bám chặt.

Mặc dù đã nói ý trên mặt chữ, Sở Tích là người muốn chối bỏ quan hệ, Cố tổng là người liều mạng bám vào, nhưng vẫn còn có người không chịu tin.

Sao có thể như thế được?

Bài đăng bảo quan hệ người yêu chắc chắn là do Sở Tích cầm điện thoại của Cố Minh Cảnh đăng đó!

Hay cho ả tiện tì mưu mô, mình thì giả vờ giả vịt phủi sạch quan hệ, sau lại cầm điện thoại Cố Minh Cảnh thừa nhận, tạo ảo tưởng Cố tổng đang theo đuổi cô ta. Thủ đoạn bỉ ổi như thế không sợ chọc giận Cố tổng rồi bị đóng băng hoạt động ư.

Mãi cho đến một ngày, Cố Minh Cảnh nhận một cuộc phỏng vấn của tiết mục kinh tế và tài chính. Vì vụ ảnh chụp lén nên anh buộc phải lộ mặt, thế nên bây giờ Cố Minh Cảnh không cần thiết phải thần bí che giấu nữa, lần đầu tiên tổng giám đốc Nguyễn Cảnh lộ mặt trong một cuộc phỏng vấn.

Có lẽ vì ngoại hình của anh nên tỉ suất người xem chương trình phỏng vấn tài chính phát sóng ngày hôm đó tăng vọt, ngay cả lượng người xem trên mạng cũng tăng mạnh. Xưa nay tỉ suất người xem chương trình kinh tế tài chính không đáng kể thế mà hôm đó lại vượt lên cả show giải trí lỗi cuốn nhất hiện nay.

Tuy mọi người không hiểu các câu hỏi chuyên nghiệp về tài chính - kinh tế, nhưng đáng về tự tin và bình tĩnh của người đàn ông khi trả lời các câu hỏi của phóng viên lại khiến các chị em loạn nhịp. Vào phần cuối cùng của chương trình, mặc dù là phóng viên kinh tế nhưng cô ta lại biết rõ mọi người đang hóng cái gì, nghiêm túc hỏi một câu hỏi của phóng viên giải trí.

"Xin hỏi, đối với chuyện của anh và cô Sở Tích, anh có lời gì muốn nói không ạ?"

Cố Minh Cảnh như đoán được phóng viên sẽ hỏi câu hỏi này, anh đáp, "Tôi với cô ấy quả thực không phải là quan hệ người yêu."

Phóng viên kinh tế ra vẻ như đã hiểu rõ.

Công khai đáp trả đi, và mặt cô ta trước mặt mọi người đi, thủ đoạn của Sở Tích cuối cùng đã bị Cố tổng phơi bày rồi.

Ai ngờ Cố Minh Cảnh lại nhìn máy quay rồi tiếp tục nói. "Tôi là fan của cô ấy."

Hình như anh thấy chưa đủ, lại bổ sung thêm, "Fan bạn trai."

Phóng viên: trợn mắt há mồm.jpg

Người xem trước màn ảnh: ghen hống nhìn trần trối.jpg

Fan bạn trai là gì, chính là thích Sở Tích, muốn làm bạn trai của cô nhưng không được nên chỉ có thể làm fan đó.

Cùng lúc đó, không biết có phải là do trùng hợp hay không mà ở phim trường "Uớc Hẹn Hoa Đào", Sở Tích cũng đang nhận phỏng vấn của phóng viên thăm phim trường với vài diễn viên khác, phóng viên sợ bị người đại diện ngăn cản nên không hỏi thẳng chuyện bị chụp lén lần trước mà chỉ hỏi cô có suy nghĩ gì về chuyện tình cảm hay không.

Sở Tích bình tĩnh trả lời, "Cám ơn mọi đã quan tâm, sau này tôi sẽ tập trung quay phim, sẽ không yêu đương trong thời gian phát triển sự nghiệp."

Có cư dân mạng ghép hai câu trả lời của hai người họ lại với nhau.

Thế nên đá qua đá lại, dựng thuyết âm mưu cả buổi trời, hóa ra quan hệ của bọn họ là thế này: nữ idol lạnh lùng chuyên tâm cho sự nghiệp và fan bạn trai âm mưu muốn thăng chức.

Bảo sao lần trước sau khi bị chụp lén cảnh hôn thì tổng giám đốc họ Cố kia vội vã lên Weibo tuyên bố quan hệ người yêu, hóa ra là fan bạn trai nhân cơ hội thăng chức.

Nhưng âm mưu thăng chức của tên fan bạn trai đã bị bóp chết bởi câu "chúng tôi không quen" đầy lạnh lùng của idol.

#Fan bạn trai của Sở Tích# lại lên hot search.

Fans nhà khác đều đang hâm mộ fan bạn trai của Sở Tích, chỉ có fans của cô là ghét bỏ anh.

Bữa đó sau khi bọn họ nhìn thấy ảnh chụp lén đã mài dao xoèn xoẹt, tên "sói con" quyến rũ Sở Tích cuối cùng đã lộ diện, fandom Gạch chắc chắn không thích thể loại lăng lợ làm chậm trễ sự nghiệp của Sở Tích rồi. Sau đó "sói con" của Sở Tích lại bị đào ra là chủ đầu tư, thấy bọn họ sắp sửa thừa nhận tình cảm, Gạch kêu la ầm trời, cuối cùng lại phát hiện ra Cố Minh Cảnh chỉ là fan bạn trai âm mưu muốn thăng chức?

Trong fandom của Sở Tích có rất nhiều fan bạn trai, sau khi bọn họ biết chuyện đều tức đến nổi phở, bọn họ là fan bạn trai, nhưng tới bây giờ chỉ biết lặng lẽ thích cô, nâng trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, không nỡ khinh nhờn, chẳng qua anh chỉ nhiều tiền hơn một chút thôi, dựa vào đâu mà dám hôn Sở Tích! Có phải anh định ý là chủ đầu tư nên muốn quy tắc ngậm với Sở Tích không! Anh làm gì có cửa được liệt vào nhóm fan bạn trai chúng tôi chứ!

Vừa nghĩ đến khả năng Sở Tích bị quy tắc ngậm, fans của cô lo sợ không thôi, thậm chí đến tối cũng ngủ không ngon, giống như đã nhìn thấy cảnh tượng tên fan bạn trai vô lương tâm dùng quyền thế để quy tắc ngậm với idol của mình.

Cũng may sau khi Sở Tích thông báo rõ thì cô luôn ở trong phim trường tập trung quay phim, còn fan bạn trai mưu mô Cố Minh Cảnh đã quay về thành phố B, nhóm fans mới cảm thấy yên tâm một chút.

Sức chiến đấu của fans bạn trai vô cùng mạnh mẽ, từ trước đến nay luôn là lực lượng chủ chốt trong fandom, kiểu fan như Cố Minh Cảnh sẽ không được nhóm fans bạn trai chấp nhận, lại càng không được Biệt đội Gạch chấp nhận!

Từ ngày hôm đó trở về sau, Weibo được chứng nhận của Cố Minh Cảnh đã tăng fans đến mười triệu, trong khi anh chỉ mới đăng một bài là "Người yêu."

Cố Minh Cảnh không quan tâm đến Weibo hơn mười triệu fans kia, nhưng nếu tài khoản chính đã được chứng nhận thì anh cũng muốn tự quản lý.

Đầu tiên, anh bám theo dõi Sở Tích, sau đó theo dõi Weibo chính thức của tập đoàn Nguyên Cảnh và nhóm bạn làm ăn, cuối cùng, anh tìm thấy Weibo "Fandom toàn quốc của Sở Tích" cũng là Weibo chính thức của fans trong hot search "Fan bạn trai của Sở Tích#."

Cố Minh Cảnh bám theo dõi, nhưng lại không theo dõi được.

Anh thử lại mấy lần nhưng vẫn không được.

Sao thế này?

Cố Minh Cảnh khẽ nhủ mày, sau đó nhìn thấy tin nhắn từ hệ thống.

"Fandom toàn quốc của Sở Tích đã từ chối sự theo dõi của bạn, đồng thời, đã kéo bạn vào danh sách đen."

À há há há há, cho chừaaaaaaa

Góc tâm sự mỏng:

Chuyện là mình biết mình ra chương chậm, mình cũng không cấm mọi người đọc CV trước, tên truyện CV mình cũng để ở phần giới thiệu luôn rồi. Nhưng mong mọi người đọc CV trong im lặng, đừng vào cmt được không ạ? Đọc mấy cmt đó mình lại càng nản hơn, vì ai cũng đọc rồi thì mình làm làm gì nữa T^T

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Ở phim trường, đoàn "Uớc Hẹn Hoa Đào" vẫn chưa làm việc, Sở Tích đang ngồi trên ghế xếp của mình đọc kịch bản.

Chúc Phong cười tủm tỉm cầm kịch bản đến tìm cô tập kịch bản.

Sở Tích ngẩng đầu nhìn anh ta, "À, được thôi."

Kể từ sau chuyện lần trước, có rất nhiều người trong đoàn phim đã thay đổi thái độ đối với cô, thợ trang điểm càng trang điểm cho cô có tâm hơn, chuyên viên ánh sáng cũng chăm chút cho cô hơn, ngay cả bác đưa cơm hộp cũng cho thêm một cái đùi gà vào hộp cơm của cô.

Bây giờ ngay cả Chúc Phong cũng không còn chơi game với Hạ Kiều nữa, lại chủ động đến tìm cô tập kịch bản.

Trái lại Sở Tích lại không quen khi được đối xử đặc biệt như thế này, thậm chí chỉ muốn cầm loa mà hét lên với mọi người trong đoàn phim rằng, mấy người không thấy tôi và chủ đầu tư của mấy người không phải là người yêu sao! Chẳng qua chỉ là quan hệ giữa thần tượng và fan mà thôi! Mấy người có lấy lòng tôi cũng chỉ tốn công!

Lúc cô đang chuẩn bị làm thế thì bỗng dừng lại thấy nhân viên tài vụ bên đoàn phim cười tươi như hoa xuất hiện ở phim trường -- bên phía đầu tư lại bỏ ra một số tiền lớn.

"..."

Thôi được rồi. Sở Tích chỉ biết an ủi bản thân rằng bộ phim này đã quay đến gần cuối, sắp sửa đóng máy rồi. Sau này cô mà nhận phim mới nhất định phải xem kỹ coi có Cố Minh Cảnh đầu tư hay không.

Chúc Phong tập diễn với Sở Tích xong còn định nói chuyện với cô một chút, nhưng thấy Sở Tích không có ý muốn trò chuyện với mình nên đành rời khỏi. Còn Sở Tích cầm bút dạ quang của mình lên đánh dấu vào kịch bản.

Sáng nào cô cũng đến công viên gần khách sạn để tập thoại, dần dần mấy cụ thường đến đây tập thể dục buổi sáng đều biết mặt cô, ngày nào đến cũng chào cô, hỏi cô có phải là diễn viên đang quay phim ở phim trường gần đây hay không. Sau khi nghe Sở Tích đáp phải, bọn họ liền bật ngôn cái khen ngợi, bây giờ diễn viên chăm chỉ giống như cháu hiếm lắm, mấy bộ phim kháng chiến ông xem cũng có người chỉ góp mặt* cho có mà thôi.

*滥竽充数: "*Lạm vu sung số*" nghĩa "trà trộn để hưởng lợi", nhưng ngày nay nó được dùng gần gũi, quen thuộc hơn trong đời sống hàng ngày với ý nghĩa: chỉ thêm vào cho đủ quân số, cho đủ đội hình (cungmeohoctiengtrung.wordpress.com)

Hôm nay là một trong số ít cảnh phim cô diễn cùng với Hạ Kiều, hai người đều có một đoạn lời kịch khá dài. Trước khi Cố Minh Cảnh xuất hiện, cô ta chưa từng đếm xỉa đến Sở Tích, sau khi Cố Minh Cảnh đến, ánh mắt cô ta nhìn cô lại càng bất thiện, cũng may cảnh diễn chung của hai người không nhiều, thế nên vẫn khá yên ổn.

Hôm nay vẫn chưa thấy bóng dáng Hạ Kiều đâu, đến khi sắp sửa bắt đầu quay thì cô ta mới đứng đĩnh đi đến.

Sở Tích dựa theo nguyên tắc diễn tốt mới là quan trọng nhất nên mới tìm cô ta để tập kịch bản, ai ngờ lại nhận được câu trả lời là, cô tập với trợ lý của tôi

đi.

Sở Tích giật điện lên, quay người bước đi.

Đạo diễn đã giải thích cho cô cảnh phim hôm nay, lời thoại cô cũng đã thuộc, cả đoàn chỉ chờ Hạ Kiều trang điểm, Sở Tích bèn quay lại chỗ ngồi, cầm điện thoại ghé thăm fandom của mình.

Cô nhạy cảm nhận ra hôm nay FC của mình có gì đó là lạ. Có phải bọn họ đã giấu cô làm chuyện gì hay không.

Nhưng cô nhớ nhân viên quản lý FC là do Phó Bạch chọn mà, là người chăm chỉ, có trách nhiệm, đồng thời cam đoan là fan ruột của cô.

Từ lịch sử trò chuyện, Sở Tích có thể lảng máng nhận ra hình như FC bọn họ vừa mới kéo một người vào danh sách đen.

Hóa ra chỉ là kéo người khác vào danh sách đen thôi, sau khi biết rõ thì Sở Tích an tâm hẳn, chuyện này nhỏ thôi.

Ở một bên khác, nhân viên dựng cảnh đang điều chỉnh ánh sáng.

Dưới ánh đèn, hai cô gái mặc hai bộ đồ giống hệt Sở Tích và Hạ Kiều, đó là diễn viên đóng thế của Hạ Kiều và Sở Tích đang thay hai người thử sáng.

Chuyện này không liên quan đến chuyện chuyên nghiệp hay không, vì công việc trong đoàn phim khá phức tạp, có đôi khi một đoàn phim sẽ phải phân ra thành mấy tổ nhỏ để quay cùng lúc, vì diễn viên không đủ sức, thế nên mỗi một đoàn phim thường sẽ có diễn viên đóng thế, trước khi quay sẽ thay diễn viên dựng cảnh và điều chỉnh ánh sáng, để diễn viên có thời gian tập kịch bản hoặc nghe đạo diễn giải thích cảnh quay.

Sở Tích nghỉ ngơi một lát, Hạ Kiều bên kia cuối cùng cũng đã trang điểm xong, đang đứng trước máy quay chờ cô. Lúc trước toàn là người khác chờ Hạ Kiều, hôm nay là lần đầu tiên cô thấy cô ta chờ cô, Sở Tích vội vã chạy đến.

Hai người đến dựng cảnh đơn giản, sau đó bắt đầu quay.

Cảnh phim hôm nay thuận lợi bất ngờ, cảm xúc của Sở Tích tiến bộ rất nhiều, ánh mắt đạo diễn Trần ngập tràn sự khen ngợi, còn Hạ Kiều lại không hề quên lời thoại, mặc dù diễn xuất của cô ta chỉ một màu nhưng vẫn có thể được đạo diễn cho qua, cùng Sở Tích diễn vài lần là đạt.

Sở Tích rất vui khi cảnh diễn của mình và Hạ Kiều thuận lợi vượt qua, có thể nói rằng, đây là cảnh diễn đôi cuối cùng trong phim của hai người, cuối cùng cô cũng không cần phải diễn với cô ta nữa rồi.

Cô thu hoạch rất lớn khi quay bộ phim này, đạo diễn Trần và Lý Viễn Tân đã dạy cô rất nhiều điều có ích. Và Phó Bạch cũng đã bắt đầu sắp xếp công việc cho cô sau khi "Ước Hẹn Hoa Đào" đóng máy.

Hôm nay công việc kết thúc hơi muộn, Sở Tích quay về khách sạn, tắm rửa rồi lau tóc bước ra, cô phát hiện điện thoại mình có cuộc gọi nhờ.

Là Phó Bạch gọi đến.

Có chuyện gì thế nhỉ?

Sở Tích mở Wechat lên, lại nhận được tin nhắn từ Phó Bạch kèm theo mấy tấm ảnh của blogger và phóng viên giải trí.

"Tự cao tự đại không chuyên nghiệp! Sở Tích chơi điện thoại ở phim trường, để diễn viên đóng thế tập kịch bản!"

Sở Tích hoảng hốt, dưới bài Weibo của blogger còn kèm theo vài tấm hình, tất cả đều là ảnh ở phim trường ngày hôm nay.

Một tấm là ảnh Sở Tích đang ngồi trên ghế cúi đầu chơi điện thoại, tấm còn lại là ảnh Hạ Kiều đang cầm kịch bản đứng trong bối cảnh phim, đang trao đổi với người mặc đồ giống hệt Sở Tích cũng chính là diễn viên đóng thế của cô. Trong tấm ảnh, Hạ Kiều vô cùng xinh đẹp, vẻ mặt chăm chú của cô ta khiến cô diễn viên đóng thế đứng bên cạnh càng thêm mờ nhạt.

Các blogger và phóng viên giải trí đều cùng đăng bài, kèm theo mấy tấm ảnh làm chứng, mọi người nhìn thấy thì không tin cũng phải tin.

Fans của Hạ Kiều như nhận được tin từ trước, liên kết với một nhóm người qua đường, chiếm đóng phần bình luận chỉ trong nháy mắt.

[Có phải Sở Tích nghĩ rằng chủ đầu tư là fan bạn trai của mình là có thể phách lối, không thèm kiêng nể gì ở đoàn phim đúng không hả?]

[Cô ta nổi tiếng được bao nhiêu mà đòi phách lối.]

[Lại chơi điện thoại, vẫn là đức hạnh này, tôi thấy cô ta có diễn bao nhiêu bộ phim cũng không tiến bộ nổi, gieo họa cho phim điện ảnh xong giờ lại gieo họa sang phim truyền hình.]

[Làm tôi tưởng sau khi bị đại gia đá thì cô ta biết cố gắng hơn, đúng là mắt tôi mù mà.]

[Đá gì mà đá, fan bạn trai bây giờ của người ta là Cố Minh Cảnh đó, cần cố gắng nữa ư? Cần phải chăm chỉ đóng phim chắc?]

[Nghe nói sau chuyện của cô ta và Cố Minh Cảnh, mọi người trong đoàn phim đều nịnh bợ cô ta, không đúng ý là cô ta không quay nữa, chuyên viên trang điểm, nhân viên ánh sáng đều vây lấy cô ta, ngay cả cơm hộp cũng ngon hơn người khác!]

[Tạo hình phù hợp thì có ích lợi gì! Mất đạo diễn bộ bị mù hử, vậy mà để Sở Tích đóng vai yêu phi, muốn phá bộ phim này hay gì ~]

[Chỉ muốn nói một câu, Hạ Kiều đẹp quá. Phụ nữ chăm chỉ luôn xinh đẹp nhất.]

[Hạ Kiều rất kính nghiệp đấy, cực khổ tập kịch bản với diễn viên thế thân của Sở Tích nhưng không hề tức giận, nếu là người khác chắc vứt kịch bản xuống rồi bỏ đi rồi.]

...

Vừa nhìn thấy tin này, Sở Tích giận đến mức muốn quăng luôn cái điện thoại.

Rất cuộc là ai phách lối đến trễ mỗi ngày, là ai để trợ lý tập kịch bản với người khác hử? Bảo sao hôm nay Hạ Kiều lại đứng trước máy quay trước cả cô, hóa ra là muốn "tập kịch bản" với diễn viên đóng thế.

Fandom Gạch đã bắt đầu không chế bình luận, mặc dù cố gắng đẩy những bình luận ác ý xuống, nhưng độ nóng vẫn tiếp tục tăng lên.

Sở Tích cắn chặt răng.

Chê cô diễn dở không muốn tập kịch bản với cô, cô có thể nhịn, vì lúc trước quả thật cô diễn rất dở, cô ta muốn tạo đề tài kính nghiệp biết cố gắng cũng không sao cả, cô không rảnh rồi để ý mấy chuyện này, nhưng cô ta lại muốn kéo cô vào, tạo tin đồn thất thiệt muốn hắt nước bẩn lên người cô lại còn muốn phản công, đúng là không thể nhịn được mà.

Nhưng đối với mấy chuyện vu khống này, cô không thể nói thẳng ra rằng cô ta mới là người phách lối thích đến trễ, ít nhất cô phải nắm được chứng cứ.

Cô không thể kéo một người trong đoàn phim ra để vạch mặt Hạ Kiều được, mà dù có nói thì người khác cũng sẽ không tin. Trong ảnh, Hạ Kiều người ta đang tập kịch bản với diễn viên đóng thế của cô. Còn người mà trước giờ luôn có tiếng xấu như cô, nếu chỉ nói mà không có chứng cứ thì người ta sẽ không tin.

Sở Tích chỉ muốn xắn tay áo đi tìm Hạ Kiều đánh cho cô ta một trận.

Có lẽ cô ta thấy "Uớc Hẹn Hoa Đào" sắp đóng máy, cho nên mới muốn ra tay dứt khoát trở mặt như thế.

Cô phải nghĩ đôi sách thôi.

**

Tuy tài khoản chính của Cố Minh Cảnh không được vào nhóm Biệt đội Gạch, nhưng tài khoản phụ của anh đã vào nhóm từ sớm. Tối nay bạn bè gặp mặt, chuyện tài khoản chính của anh bị kéo vào danh sách đen lại bị đám bạn cười đến thâm thối.

"Ha ha ha ha ha, cô bé đáng thương đáng thương quá, fans của cô ấy sao chất thế ha ha ha ha ha ha ha."

Cố Minh Cảnh đen mặt đá người kia một cái, "Im mồm."

Bạn anh ôm bụng cố gắng nhịn cười.

Cố Minh Cảnh không nói cho bạn anh biết rằng anh còn một tài khoản phụ đã được vào nhóm từ sớm, sau khi anh về nhà thì mở Weibo lên, ngay lập tức được Biệt đội Gạch tag tên.

[Tập hợp gấp! Mọi người mau đi không chế bình luận, không thể để tiểu nhân làm hại.]

[Tin tưởng Tích bảo, cô ấy đã đồng ý với chúng ta sẽ đóng phim thật tốt, hai tấm ảnh đó không thể nói lên được điều gì cả, chắc chắn là có người cố tình muốn bôi nhọ Tích bảo.]

[Bây giờ Tích bảo chỉ có chúng ta thôi, mọi người cố lên! Nhất định có thể đẩy bình luận xuống!]

Cố Minh Cảnh nhú mày, tiện thể lần theo dấu vết Biệt đội Gạch chỉ thì thấy mấy bài đăng của blogger đang đứng đầu mục tin nóng.

Cố Minh Cảnh mím chặt môi. Phòng làm việc của mấy blogger này bộ muốn chuyển thành trại chăn nuôi hết hay sao thế?

Anh đang định gọi cho trợ lý Cao bảo ông gỡ nó xuống, nhưng vừa bấm vào danh bạ anh bỗng dừng tay lại.

Anh nghĩ đến câu nói của master-nim kia, "Tích bảo bây giờ chỉ có chúng ta mà thôi."

Sở Tích trước kia, sau khi phim được công chiếu dù có nhận bao nhiêu bình luận ác ý, dù biểu hiện "sen trắng" trên chương trình khiến khán giả phần nộ ra sao, những đánh giá trái chiều kia đều sẽ được anh cho người xóa sạch sẽ, bên ngoài sống yên bình lặng, vô cùng hòa bình.

Nhưng cái kiểu tức giận nhưng không thể nói ra, nổi uất ức vì hề nói ra là bị xóa kia luôn bị đè nén trong lòng công chúng. Cho nên sau khi anh và Sở Tích chia tay, bình luận về cô không được xóa nữa, cuối cùng đã khiến oán giận trong lòng mọi người bộc phát nên cô bị mắng rất thê thảm.

Nếu bây giờ anh ra tay giải quyết thì vẫn khiến mọi người bị dồn nén như trước.

Hơn nữa, trước kia là trước kia, đúng là trước kia Sở Tích diễn không tốt, nhưng lần này, Cố Minh Cảnh nhớ đến biểu hiện của Sở Tích ở phim trường, anh biết trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Chuyện anh muốn làm không phải là chặn miệng người khác, mà là chỉ ra những chuyện người khác không biết.

Cố Minh Cảnh nhớ đến cô gái ở trước cửa khách sạn lấy cớ đi trễ để ngồi xe anh, Hạ gì nhỉ?

Chỉ một lát sau, trên mạng đã xuất hiện mấy video camera giám sát.

Hình như là video của khách sạn của đoàn phim "Uớc Hẹn Hoa Đào" đang ở, dưới góc phải màn hình hiển thị thời gian các diễn viên ra khỏi khách sạn.

Bảy giờ rưỡi sáng, Lý Viễn Tân và vài diễn viên khác có mặt trước cửa khách sạn rồi lên xe buýt.

Tám giờ rưỡi sáng, có khi chín giờ sáng, hoặc có lúc còn muộn hơn, Hạ Kiều ngáp lên ngáp xuống xuất hiện cùng với trợ lý.

Có vài người bắt đầu tìm Sở Tích, Sở Tích đâu, sao không thấy cô ấy ra khỏi khách sạn lúc mấy giờ thế?

Cuối cùng khi kéo xuống khoảng sáu giờ hai mươi phút sáng, bọn họ mới thấy Sở Tích một mình xách túi ra khỏi khách sạn.

Mọi người:?

Cô ấy rời khách sạn từ sáng sớm để làm gì thế?

Chế độ fan bạn trai đã được bật, anti-fans liệu hôn =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Khi Sở Tích nhìn thấy video camera giám sát được công bố, cô vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ.

Cái này, cái này, cái này ở đâu ra vậy! Cảm động quá đi mất!

Không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện camera giám sát, nhưng để làm được chuyện này thì lại rất khó. Nơi ở của đoàn phim "Uớc Hẹn Hoa Đào" là khách sạn tốt nhất ở khu vực gần đó. Có rất nhiều minh tinh nổi tiếng khi đến đây quay phim đều ở tại khách sạn này, vì khách hàng đa số là nhân vật của công chúng cho nên khách sạn khá khắt khe đối với việc quản lý thông tin cá nhân của khách hàng, trừ khi xảy ra các vụ án hình sự cần cảnh sát điều tra, camera giám sát ghi hình rất nhiều thứ, một nghệ sĩ bình thường như cô đi xin video giám sát của người ta chỉ để phản pháo anti-fan thì đúng là một chuyện khó như lên trời. Hạ Kiều cũng vì biết chuyện này nên cô ta mới không sợ gì, trước tiên chụp lên đầu cô trước đã rồi nói. Dư luận về Sở Tích vốn dĩ không được tốt, nếu gánh thêm chuyện này nữa thì cô khó mà xoay người.

Trong giới, có rất nhiều minh tinh ý mình mạnh hơn mà ra tay trước mua "thủy quân" để khống chế dư luận, nói trắng thành đen, nói đen thành trắng, có biết bao nhiêu người vì thế mà phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nhưng cô thật sự không ngờ, không biết là ai đã lấy được video giám sát của khách sạn rồi tung lên mạng.

Video giám sát đã được xử lý, chỉ ghi lại thời gian đi lại của mọi người trong mấy ngày liên tục.

Mọi người nhìn thời gian ở góc phải màn hình, bỗng đứng giật mình.

Trong thông báo đoàn phim đưa ra có nói rất rõ ràng, tất cả các diễn viên phải rời khỏi khách sạn vào lúc bảy giờ bốn mươi lăm phút, lên xe buýt đến phim trường. Nhưng hạ Kiều lại xuất hiện trước cửa khách sạn rất muộn, sau đó cô ta đi thẳng đến xe chuyên dụng của mình. Hơn nữa không chỉ có một ngày, mười ngày thì hết chín ngày đều như thế.

Tính nhẩm thời gian cô ta đến tới phim trường thì đoàn phim đã bắt đầu quay được một, hai tiếng rồi.

Mọi người không cần biết cô ta có tập kịch bản với diễn viên đóng thế của Sở Tích hay không, nhưng chỉ cần dựa vào thời gian cô ta ra khỏi khách sạn, và việc cả đoàn phim phải chờ cô ta ngủ nướng, mà nó, đây mới gọi là phách lối này.

Trong thông báo vừa rồi không phải cô ta còn đang xây dựng hình tượng kính nghiệp, tập kịch bản với diễn viên đóng thế của Sở Tích ư?

Mọi người xem thời gian Hạ Kiều ra khỏi khách sạn, lại nghĩ đến Sở Tích - nhân vật chính trong tin đồn tự cao, không kính nghiệp ban nãy, nếu Hạ Kiều tám chín giờ mới ra khỏi cửa, vậy không phải Sở Tích xuất hiện còn trễ hơn cô ta sao?

Đoàn phim "Ước Hẹn Hoa Đào" đã tạo nghiệp gì mà lại mời phải hai cô diễn viên này thế này?

Nhưng nếu xem kỹ video giám sát, Sở Tích không những không xuất phát trễ như Hạ Kiều, thậm chí còn không đi cùng với nhóm người trong đoàn, mà từ lúc sáng sớm tỉnh mơ, cô đã xách túi rời khỏi khách sạn một mình.

Thời gian bên góc phải video hiển thị sáu giờ hai mươi phút sáng.

Mấy ngày liên tục, cô đều rời khỏi khách sạn vào thời gian đó, bất chấp gió mưa.

Sở Tích ra ngoài sớm như thế để làm gì?

Thanh niên trẻ tuổi mà lại không ngủ nướng, thức dậy từ sớm tỉnh mơ, đeo túi ra ngoài như đi học, trong khoảng thời gian từ 6 giờ 20 phút đến bảy giờ 45 phút lên xe buýt đến phim trường, cô đã đi ra ngoài làm chuyện bí mật gì thế?

Lòng hiếu kỳ của con người một khi đã bị kích thích thường thì nếu không hỏi đến cùng sẽ không bỏ qua, thế là mọi sự chú ý đều chuyển từ Hạ Kiều không kính nghiệp, thường xuyên đến trễ chuyển sang thời gian Sở Tích ra khỏi cửa sớm, mọi người bắt đầu đoán xem trong khoảng thời gian đó Sở Tích đi đâu.

Khả năng lớn nhất chính là đi tập thể dục buổi sáng, nhưng nhìn đồ và giày cô mang lại không giống kiểu đi tập thể dục.

Vậy rốt cuộc cô đi làm chuyện bí mật gì hả!

Mọi người đồn đoán đủ kiểu, có người nói cô hẹn hò với "sói con", có người bảo đây là bí quyết dưỡng nhan độc quyền của cô, nhưng khả năng của mấy dự đoán này không cao lắm, đoán đến cuối cùng, cũng có người nói ra: Tôi là người ở Cổ Đông đây, ông tôi ngày nào cũng ra công viên tập thể dục buổi sáng, sáng nào ông cũng thấy có một nữ diễn viên trẻ cầm kịch bản ra công viên tập thoại. Tôi vừa mới đưa điện thoại cho ông tôi xem, ông bảo nữ diễn viên kia rất giống Sở Tích.

Mọi người:?

Đang lúc mọi người định mắng tin đồn giả thế không sợ người ta cười cho à, thì ngay lúc đó, bỗng nhiên có một fan Gạch tình mắt tìm ra được một video.

Tin tức không phải giả, là thật đó! Không tin thì xem video đi!

Ngành du lịch ở Cổ Đông đang phát triển mạnh, dạo gần đây có quay một video về thành phố, trong đó có một cảnh quay nhóm ông bà lão tập thể dục buổi sáng mỗi ngày trong công viên.

Khi video quảng bá về thành phố được phát hành đã có fan Gạch chú ý, hôm nay lại tung ra đoạn phim ở công viên kia, đằng sau mấy cụ già tập Thái Cực, trên hồ nhỏ, có một bóng người mờ mờ đứng đó, trong tay còn cầm một cuốn sách.

Lúc ấy đã có fan cảm thấy người này trông khá giống Sở Tích, nhưng không ai nghĩ đến, chỉ cảm thấy không thể nào là cô được. Kết quả hôm nay lại có người đưa tin này lên, bọn họ nhìn người trong video tuyên truyền kia bỗng chốc nhớ lại dáng người nhỏ bé bên hồ, xem kỹ lại, càng xem càng thấy giống, cô gái này không giống Sở Tích, mà rõ ràng chính là Sở Tích!

Mấy người nhìn quần áo trên người cô ấy đi, giống hệt với bộ đồ khi ra khỏi khách sạn trong video giám sát.

Vậy là ngày nào Sở Tích cũng ra ngoài vào lúc 6 giờ 20 phút để chạy đến hồ nhỏ ở công viên tập thoại ư? Cô không những làm quen với mấy ông bà lão tập thể dục ở đó, mà còn vô tình tham gia vào video tuyên truyền thành phố Cổ Đông ư?

Đúng là vừa đáng yêu lại vừa biết cố gắng mà!

Một bên là Hạ Kiều phách lối đứng đĩnh đến trễ, một bên là Sở Tích mỗi sớm đều đi tập thoại, mọi chuyện đổi chiều quá nhanh, ai đúng ai sai nhìn vào là thấy ngay.

Sáng sớm tỉnh mơ đã ra công viên tập thoại, nhưng chỉ vì một tấm ảnh đang nhìn điện thoại trong đoàn phim đã bị chụp cái mũ phách lối, không kính nghiệp, quả thật không thích hợp cho lắm.

Người bình thường làm việc cảm thấy mệt còn muốn cầm điện thoại chơi chút nữa hướng chỉ là! Có khi người ta không hề chơi điện thoại, nhiều khi vừa móc ra đã bị chụp lén, mấy người xem đi, một tay cô ấy cầm điện thoại, tay kia còn cầm cuốn kịch bản kia kìa.

Còn về Hạ Kiều, ngày ngày kiêu ngạo bắt cả đoàn phim phải chờ đợi, chỉ cần một tấm ảnh tập kịch bản với diễn viên đóng thế là fan đã xây dựng hình tượng kính nghiệp cho rồi?

Người không kính nghiệp, phách lối nhất đoàn phim chính là cô ta đấy!

Sau đó, có người tự nhận là diễn viên quần chúng lên tiếng, nói Sở Tích ở phim trường không xem kịch bản thì tập thoại, đối xử với mọi người xung quanh cũng rất hòa thuận, chưa từng gặp nữ diễn viên nào hòa đồng như cô. Hạ Kiều thì ngược lại, vừa thôi diễn là bắt đầu chơi game, hai trợ lý thay phiên hầu hạ, kiêu ngạo hơn người.

[Hu hu hu hu, Tích bảo vất vả rồi, mong chờ diễn xuất của chị trong "Ước Hẹn Hoa Đào"]

[Thấy Sở Tích cố gắng như vậy, được thôi, lần này tôi sẽ cho cô ấy thêm một cơ hội xem phim cô ấy đóng.]

[Vô tình lọt vào video tuyên truyền thành phố của người ta là chuyện gì thế ha ha ha ha ha, đáng yêu quá đi mà!]

[Tích bảo đã đồng ý với Gạch sẽ đóng phim thật tốt, Tích bảo nói được làm được, cảm động quá!]

[Ở nhà Hạ Kiều làm đại tiểu thư, vào đoàn phim cũng muốn làm đại tiểu thư rồi bắt mọi người phải chiều theo ý cô ta hả?]

[Đại tiểu thư khi gì, cái công ty đó của nhà cô ta đặt trước mặt fan bạn trai của Sở Tích cũng chỉ là bản nông mà thôi, thế mà không biết xấu hổ xây dựng hình tượng không đóng phim thì về nhà kế thừa gia nghiệp.]

[Ha ha ha ha ha ha, suýt nữa là quên mất fan bạn trai của Sở Tích! Fan bạn trai nhiều tiền nhất trong giới fan hâm mộ!]

[Sở Tích lại nằm không mà thắng nữa rồi! Làm fan của chị thật sáng khoái, lần nào cũng vậy, chưa kịp phản pháo lại thì anti-fan đã tự chết. Chị Tích trâu bò quá! Chuyển sang làm fan + 1]

[Quan trọng là bản thân người ta cũng có cố gắng mà, không cố gắng thì sao có thể nằm không cũng thắng được.]

...

Fan Hạ Kiều vừa nãy còn nhảy nhót vui mừng, bây giờ đã im hơi lặng tiếng. Chuyện Hạ Kiều ngày nào cũng đến trễ đã khiến mọi người nổi giận, nói bảo sao chất lượng phim càng ngày càng kém, cát-sê diễn viên càng ngày càng tăng, nhưng diễn xuất càng ngày càng nát, đó là do trong giới có quá nhiều người như Hạ Kiều, thị hiếu càng lúc càng tệ.

Sở Tích cũng không đồng tình với chuyện này.

Đáng đời. Đây là do cô ta tự tìm, bồi họ người khác nhưng cuối cùng tự chuốc lấy quả đắng.

Nhưng "Ước Hẹn Hoa Đào" vẫn chưa phát sóng, nếu làm lớn chuyện thì ảnh hưởng không tốt đến phim, mọi chuyện cuối cùng cũng dần bình ổn lại.

Sở Tích cũng biết chuyện video giám sát là ai giúp cô, vì sau khi video được tung lên không bao lâu thì trợ lý Cao liền gọi cho cô, tỏ ý tranh công vô cùng rõ ràng.

Sở Tích đau cả trứng khi phát hiện ra khách sạn mà bọn họ đang ở lại là sản nghiệp của tập đoàn Nguyên Cảnh. Cô không thể lấy được video giám sát, nhưng Cố Minh Cảnh là ông chủ, chuyện lấy video giám sát lại dễ như trở bàn tay.

Vài ngày trôi qua, "Ước Hẹn Hoa Đào" cuối cùng đã đóng máy, trong bữa tiệc đóng máy, Sở Tích buồn rười rượi vì sắp phải tạm biệt đạo diễn Trần và Lý Viễn Tân, cô kính rượu hai người, cảm ơn bọn họ đã chăm sóc và chỉ dạy cô suốt thời gian qua.

Sau sự kiện "phách lối" kia, ở trong đoàn, Hạ Kiều trở nên yên tĩnh hơn, tiệc đóng máy vẫn đến, chỉ là không nói lời nào.

Sở Tích đi vệ sinh, lúc bước ra lại gặp Hạ Kiều trong đây, đang trang điểm lại trước gương.

Cô không muốn để ý đến cô ta, rửa tay xong thì chuẩn bị đi, Hạ Kiều thấy cô sắp rời đi, cắt son vào trong túi xách, nhìn Sở Tích đang cúi đầu rửa tay trong gương, cô ta bỗng mở miệng.

Sở Tích ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau trong gương.

Hạ Kiều, "Cô nghĩ mình có chút quan hệ với Cố Minh Cảnh là ngon hả? Hóa ra đại gia bao cô suốt hai năm là anh ta. Tôi còn tưởng ông già khú để nào ấy chứ."

"Cảm giác bị anh ta chơi hai năm thế nào? Thoải mái chứ?" Hạ Kiều cười, "Tôi khuyên cô đừng đắc ý quá sớm, anh ta chỉ chơi đùa với cô mà thôi. Cô chỉ là một món đồ chơi, bây giờ anh ta bám theo cô thì sao? Anh ta có thể đá cô một lần thì cũng có thể đá cô lần thứ hai, để xem đến lúc đó cô còn lại cái gì."

Sở Tích rửa tay xong, lấy khăn giấy lau nước trên tay, nghe thấy mấy lời khó nghe của Hạ Kiều. Có ai biết rằng, đây là những lời phát ra từ miệng của một cô gái nhà giàu có giáo dục trong mắt người ngoài.

Sở Tích ném tờ giấy lau tay vào sọt rác, quay người nhìn Hạ Kiều, vẻ mặt không có chút gì gọi là tức giận. Cái chuyện tập kịch bản kia cô không nói tới, bây giờ cô ta lại đến đây trêu chọc cô, đúng là cô không thể nào nhịn nữa.

Sở Tích hást cảm, "Mấy cái khác tôi không nói, nhưng xin cô biết cho, từ đầu đến cuối, chúng tôi chia tay trong hòa bình, cũng có thể nói rằng, là tôi đá anh ta."

"Tôi không biết có phải anh ta chơi đùa tôi hay không? Nhưng dựa vào sự hiểu biết về mắt nhìn người của anh ta, tôi nghĩ loại người như cô dù có đưa đến tận cửa thì anh ta cũng chẳng muốn chơi ấy chứ."

"Không phải cô đã từng dâng lên tận cửa ư? Người ta cũng đâu có muốn, đúng không?"

Sở Tích nói xong cũng không thèm quay đầu lại mà đi thẳng.

"Cô..." Hạ Kiều ngậy ra, sau khi phản ứng lại chỉ biết dậm chân. Sao Sở Tích lại biết chuyện cô ta từng "dâng" lên tận cửa!

Ngày hôm sau, Sở Tích ngồi trên đường cao tốc quay trở về, càng nghĩ lại càng thấy nên nhắn cho Cố Minh Cảnh một tin nhắn "cảm ơn", xem như mình thiếu nợ ân tình của anh ta.

"Không cần cảm ơn đâu." Cố Minh Cảnh trả lời tin nhắn của Sở Tích, anh đặt điện thoại xuống, cười một tiếng.

Haiz, có gì mà phải cảm ơn.

Chẳng qua chỉ là fan bạn trai giúp phản pháo anti-fan thôi mà.

Tuần rồi QT bị lỗi, mắt trắng một chương, cô gái dỗi quá không thèm gõ lại mà xách đít đi chơi =))) mọi người thông cảm để võ về tâm hồn tổn thương của cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Sau khi Ước hẹn hoa đào đóng máy, đầu tiên, Sở Tích quay về nhà một chuyến. Đến tối, cô với bà nội và cả dì Trần cùng nhau xem TV, trên TV đang phát sóng chương trình Nhà nhỏ của chúng ta, vừa hay đang chiếu đến tập Sở Tích làm khách mời.

Bà nội thấy Sở Tích lái xe ba bánh chạy vụt ra đồng trên màn hình thì vô cùng vui vẻ, như muốn nói cháu nội tôi là tuyệt nhất. Sau đó lại nhìn thấy Sở Tích nửa đêm ngộ độc thực phẩm phải đưa vào phòng cấp cứu, bà hoảng hồn, vội kéo Sở Tích bên cạnh lại xem cô từ trên xuống dưới, rồi lại hỏi sao con nằm viện mà không nói cho nội biết.

Sở Tích cảm tay bà nội: "Nội ơi chương trình này quay từ lâu lắm rồi, chuyện qua lâu rồi, hơn nữa con chỉ bị đau bụng thôi, đã khỏe rồi, nội nhìn xem bây giờ con đâu bị gì đâu."

Từ trước đến giờ, Sở Tích luôn tốt khoe xấu che với bà nội. Lúc ấy bị ngộ độc thức ăn cô cũng không nói với bà, vì sợ bà lo lắng.

Bà nội Sở thở dài một hơi, xoa đầu Sở Tích, bà già rồi, có rất nhiều chuyện không rõ, lại không biết dùng smart phone, bà cũng không rành chuyện trong giới giải trí, nhưng bà từng nghe nói, giới giải trí rất phức tạp, đặc biệt là với những người không có gia thế, không có hậu thuẫn chống lưng.

Trước đây, khi bà nằm viện, sau khi giải phẫu thành công rồi xuất viện, cháu gái bà bỗng nói với bà rằng nó đã nghỉ học và vào giới giải trí làm minh tinh, còn có bạn trai nữa.

Cháu bà từ nhỏ đã học rất giỏi, vì sao nó lại nghỉ học để vào giới giải trí chứ, bà luôn cảm thấy Sở Tích có chuyện giấu mình, nhưng bà không thể hỏi.

Sở Tích tựa đầu lên đùi bà nội.

Trên TV đang quảng cáo, bà nội nhớ đến hình ảnh cháu gái hăng hái lái xe ba bánh vừa nãy, giống hệt với dáng vẻ ba nó hồi xưa.

Bà nội Sở nhớ đến đứa con trai khi còn sống, nói: "Nếu ba con còn sống thì tốt rồi." Nếu nó còn sống, căn nhà này sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu. Nếu nó còn sống, chắc chắn nó sẽ không đồng ý để Sở Tích bỏ học mà đi làm minh tinh.

Vành mắt Sở Tích đỏ lên, lí nhí nói: "Bà nội, ba mất rồi."

Bà nội Sở đưa tay lau nước mắt, lại nghĩ đến một chuyện: "Niên Niên, lần trước con gọi điện nói con và... chia tay? Thật sao?"

Sở Tích, "..."

Bà nội quả nhiên vẫn còn nhớ đến Cố Minh Cảnh.

Sở Tích cọ cọ trên đùi bà nội, khoe môi khẽ cong lên, "Con và anh ấy đã chia tay từ lâu rồi nội."

Thật ra không hẳn là chia tay, căn bản là bọn họ chưa từng quen nhau. Cô gạt bà nội nói đại gia bao nuôi là bạn trai mình suốt hai năm, để bà cứ nhớ mãi không quên, mỗi lần cô về đều lăm lăm muốn gặp cháu rê, bà càng nhắc đến thì tội lỗi trong lòng Sở Tích lại càng nặng thêm.

"Ồ." Bà nội gạt đầu, sau đó lại kéo tay Sở Tích, nói: "Không sao hết, Niên Niên còn nhỏ, không cần vội, sau này con nhất định sẽ gặp được người tốt hơn."

"Dạ." Sở Tích gạt đầu.

"Nhưng mà..." Bà nội lại hỏi, "Tiền con nợ nó, đã trả hết chưa?"

Sở Tích từng nói với bà nội cô có mượn ít tiền của bạn trai khi bà nằm viện, lúc đó mới có thể thanh toán tiền thuốc men.

Sở Tích bật cười, nghĩ đến chuyện sau khi chấm dứt hợp đồng với Cố Minh Cảnh lại thấy nhẹ cả người: "Dạ con đã trả hết rồi."

Sở Tích chỉ ở nhà một tuần rồi quay về căn nhà thuê ở thành phố, Phó Bạch nói cô sau khi đóng máy Ước hẹn hoa đào thì có thể nghỉ ngơi hai tuần, nhưng tạm thời nhận được công việc mới: hợp đồng quảng cáo.

Không có nghệ sĩ nào mà không thích quảng cáo cả, so với việc vất vả quay phim hay quay chương trình giải trí, thì quảng cáo chỉ cần mất một, hai ngày quay đã quay xong một đoạn quảng cáo mười mấy giây, lại cầm được tiền cát-sê quảng cáo khá lớn. Nhưng vì lấy tiền quá dễ cho nên hợp đồng quảng cáo lại càng khó được nhận. Mấy công ty quảng cáo hiện nay, đặc biệt là các thương hiệu xa xỉ thường lựa chọn nghệ sĩ rất nghiêm khắc, không những phải hot, mà còn phải phù hợp với địa vị của nhãn hàng ấy, nghệ sĩ có độ phổ biến cao thì nhận khá nhiều quảng cáo hàng tiêu dùng, nghệ sĩ có đẳng cấp cao sẽ được các thương hiệu cao cấp ưu ái. Cho nên số lượng và chất lượng quảng cáo thường phản ánh giá trị của nghệ sĩ đó.

Trước đây Sở Tích có hai hợp đồng quảng cáo, nhưng đều không kiếm được tiền, hơn nữa là do Cố Minh Cảnh kiên quyết nhét cô vào. Sau khi hai người chia tay thì hợp đồng quảng cáo cũng hết hạn, thế cho nên hợp đồng lần này là hợp đồng quảng cáo đầu tiên mà cô tự mình kiếm được.

Sở Tích vô cùng kích động, cô tò mò không biết nhãn hàng nào tìm cô làm người đại diện, có lẽ là đồ ăn vặt hoặc đồ trang điểm gì đó. Nhưng khi nhìn thấy tên sản phẩm mà cô đại diện trên hợp đồng thì hai mắt tối sầm.

Sao lại là... băng vệ sinh...

Phó Bạch che miệng khẽ ho, "Anh thấy sản phẩm của hãng này cũng rất tốt."

Sở Tích nghe xong hốt hoảng ngẩng đầu lên, "Anh dùng rồi hả?"

Phó Bạch: "..."

Mặt anh ta đỏ ửng, "Đợt trước qua nhà em anh có thấy, không phải em đang xài hả?"

Lúc này đổi thành Sở Tích đỏ mặt.

Đúng vậy, đúng thật là cô đang dùng hãng này, và đúng là dùng rất tốt, thoáng mát, thấm hút, không bị tràn.

Phó Bạch nhìn Sở Tích đang do dự, khuyên nhủ, "Em đọc kỹ hợp đồng đi, cát-sê quảng cáo được lắm, hơn nữa loại quảng cáo sản phẩm tiêu dùng này của nữ nghệ sĩ rất dễ ăn, quảng cáo trên TV không nói, còn có thể lấy ảnh của em in lên sản phẩm, không có độ hot và độ phổ biến nhất định thì sẽ không làm người đại diện sản phẩm được đâu."

"Hoạt động tham quan kia cũng rất đơn giản, hành trình khoảng hai ngày là được."

Sở Tích cắn đầu bút, "Em đâu nói là em không ký."

Băng vệ sinh thì băng vệ sinh, dù sao cũng là sản phẩm chính đáng.

Sở Tích đọc kỹ hợp đồng, sau đó ký tên vào.

Bởi vì gần đây bên nhãn hàng vừa tung ra dòng băng vệ sinh mới là "Miên Miên thấm hút", cho nên cần tìm người đại diện sản phẩm, thời hạn trên hợp đồng là một năm, trong hai ngày này cần Sở Tích đến quay quảng cáo cho dòng băng vệ sinh mới là "Miên Miên thấm hút", rồi tham gia hoạt động tham quan "Miên Miên".

"Miên Miên" là dòng sản phẩm mới mà bên nhãn hàng muốn đẩy mạnh, chủ yếu là cotton không gây kích ứng, thấm hút nhanh. Bên nhãn hàng muốn đẩy mạnh tiêu thụ nên tổ chức một vài hoạt động, có rút thăm trúng thưởng, khi mua sản phẩm được tặng kèm poster của Sở Tích, trong đó hoạt động lớn nhất chính là hai khách hàng có hóa đơn mua hàng cao nhất có thể cùng người đại diện sản phẩm, cũng chính là Sở Tích tham gia hoạt động "Trải nghiệm Miên Miên", cùng nhau tham quan nơi trồng bông và sản xuất của Miên Miên, tham quan toàn bộ quá trình từ nơi thu mua bông đến nơi sản xuất ra băng vệ sinh chất lượng tốt nhất.

Quay quảng cáo đơn giản hơn khi quay phim rất nhiều, Sở Tích chỉ cần nhìn vào máy quay, quảng cáo sản phẩm thật diễn cảm là được, quảng cáo nhanh chóng được quay xong.

Sau khi quay xong quảng cáo còn phải biên tập lại, tạm thời chưa phát sóng công khai, nhưng poster Sở Tích vui vẻ cầm băng vệ sinh đã xuất hiện trên Weibo của nhãn hàng và các cửa hàng chính thức trên Taobao, các hoạt động rút thăm trúng thưởng cũng được triển khai.

Fan Sở Tích không ngờ Sở Tích lại bỗng nhiên có quảng cáo, Biệt đội Gạch kích động không thôi, nhóm fan bắt đầu xoa tay làm nóng người.

[Wow Tích bảo có quảng cáo rồi, giỏi quá!]

[Được, bây giờ tôi sẽ xuống siêu thị mua Miên Miên ngay.]

[À, mọi người có thể mua trên mạng, các gian hàng chính thức có hoạt động rút thăm trúng thưởng khi mua Miên Miên đó, rút thăm được free đơn hàng, rút thăm trúng poster, ai có hóa đơn mua hàng cao nhất còn có thể cùng Sở Tích tham gia hoạt động tham quan nhà máy Miên Miên nữa!]

[Vậy phải mua nhiều băng vệ sinh vào, mị cũng muốn gặp Tích bảo hu hu hu.]

[Mọi người cố lên, sản phẩm như băng vệ sinh này cũng cần trừ mà, đây là quảng cáo đầu tiên của Tích bảo, chúng ta không thể khiến nhãn hàng thất vọng, mọi người xông lên!]

[Mọi người xông lên! Mua! Mua! Mua!]

Cùng lúc đó, nhóm fan bạn trai trong biệt đội Gạch có hơi xấu hổ khi nhìn thấy nhóm fan nữ điên cuồng khoe đơn hàng.

Quảng cáo lần này của Tích bảo đúng là.

Trong lúc bọn họ không biết phải làm sao, fan nữ đã lên tiếng, [Ai nói đàn ông không thể mua băng vệ sinh hả! Mua cho mẹ, mua cho bạn gái, mua cho người thân, đây là đồ dùng cần thiết trong gia đình mà, chúng ta phải cống hiến sức lực cho sản phẩm Tích bảo quảng cáo!]

Nhóm fan nam: [... Nói có lý lắm!]

Thế là bọn họ xắn tay áo gia nhập vào đại quân mua hàng.

Hoạt động kéo dài trong ba ngày, ngày thứ hai khi mà vẫn chưa đến hạn, lượng tiêu thụ ở cửa hàng chính thức đã phá kỷ lục.

Bên phía nhãn hàng vô cùng hài lòng đối với Sở Tích, bọn họ không ngờ fan của Sở Tích vốn im hơi lặng tiếng trong giới fan lại có sức mua kinh người đến thế, đúng thật là im im nhưng toàn là "giàu ngầm" cả. Lượng tiêu thụ online rất khả quan, chờ đến khi quảng cáo của Sở Tích được phát trên TV và poster quảng cáo được đặt khắp nơi, thông báo hoạt động tham quan "Trải nghiệm Miên Miên" cùng Sở Tích, lượng tiêu thụ offline cũng không cần phải lo nữa.

Quảng cáo đang trong quá trình hậu kỳ, bây giờ chỉ dựa vào hoạt động "Trải nghiệm Miên Miên"

Dựa vào lượng tiêu thụ của khách hàng trên mạng, hai vị khách hàng đứng đầu có một người có đơn hàng bảy ngàn tệ, một người có đơn hàng bốn ngàn tệ.

Sở Tích nhìn hai đơn hàng này mà giật cả mình, kiểu này chắc mua băng vệ sinh dùng cho cả đời mất thôi.

Fan hâm mộ mua sản phẩm ủng hộ cô, cô rất vui, nhưng phải biết liệu sức thì càng tốt.

Cũng may bảy ngàn và bốn ngàn tệ vẫn còn nằm trong giới hạn cho phép của người bình thường.

Vào mười một giờ tối ngày thứ ba của hoạt động, trong lúc bên nhãn hàng chuẩn bị chốt lại hai khách hàng được đi tham quan nhà máy Miên Miên cùng Sở Tích, thì bỗng nhiên, kênh bán hàng online bị đơ.

Đột nhiên, nhân viên cửa hàng chính thức nhìn thấy bảng xếp hạng lượng tiêu thụ thì vô cùng bất ngờ, bọn họ tưởng mình nhìn lầm, cố gắng mở to mắt cho tỉnh táo rồi nhìn lại.

Vị trí đầu bảng vẫn còn đó, thời gian giao dịch vào hai phút trước.

Nhân viên công tác tay run run chỉ vào màn hình, sau đó điểm từng số không ở phía sau số tiền mua hàng.

Một, mười, trăm, ngàn, mười ngàn, một trăm ngàn...

Hai trăm ngàn.

Hai trăm ngàn tệ

Đúng thật là hai trăm ngàn tệ!

Có người vừa mới mua hết hai trăm ngàn tệ băng vệ sinh!

Trời ơi!

Má nó!

Rốt cuộc là ai thế! Bộ điên rồi à!

Nhân viên cứ đinh ninh là bị sai sót ở đâu đó, bọn họ F5 n lần, nhưng hai trăm ngàn tệ vẫn đứng vững ở vị trí đầu tiên trên bảng xếp hạng.

Nếu chỉ thêm vào giỏ hàng mà không mua thì không nói làm gì, có thể nghĩ rằng đây là trò đùa dai của ai đó. Nhưng còn người này, tạo đơn hai trăm ngàn tệ, còn thanh toán trực tiếp.

Bảo sao vừa nãy làm đơ cả kênh bán hàng online.

Sở Tịch cứ tưởng đơn hàng bốn ngàn và bảy ngàn là quá lắm rồi, lúc cô nghe thấy có người mua băng vệ sinh hết hai trăm ngàn tệ, kinh ngạc suýt nữa rớt cả cằm

Không hẳn là bỏ hai trăm ngàn tệ mua băng vệ sinh, có lẽ là muốn cùng cô tham quan hoạt động "Trải nghiệm Miên Miên", có lẽ là muốn gặp cô.

Người đó không biết mọi người mua nhiều nhất là bao nhiêu, trực tiếp mua hẳn hai trăm ngàn tệ là ổn nhất.

Không thể nào, cô làm gì có sức quyến rũ như thế.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy!

Bên phía nhân hàng vui vẻ thông báo tin mừng trên Weibo, người đại diện mới, tình hình mới, lượng tiêu thụ băng vệ sinh Miên Miên đạt kỷ lục, hóa đơn mua hàng đột phá hai trăm nghìn tệ!

Tòa nhà Nguyên Cảnh.

Trợ lý Cao không ngại phiền trả lời tin nhắn của Taobao.

Chăm sóc khách hàng số 1: [Hôn hôn, vì quý khách vừa thanh toán đơn hàng quá lớn, cho nên tôi muốn hỏi lại đơn hàng vừa nãy là thật sao? Muốn xác nhận lần nữa với quý khách ~]

Lão Cao yêu Taobao: [Là thật]

Chăm sóc khách hàng số 1: [Hôn hôn, tôi xin thông báo rằng sản phẩm được mua trong hoạt động sẽ không được trả hàng, xin hỏi quý khách muốn mua thật ư?]

Lão Cao yêu Taobao: [Tôi mua thật.]

Chăm sóc khách hàng số 1: [Dạ được, hôn hôn, bên chúng tôi sẽ cố gắng sắp xếp giao hàng nhanh cho quý khách. Cảm ơn, hôn hôn.]

Rốt cuộc cũng đuổi được nhân viên chăm sóc khách hàng đi, trợ lý Cao đặt điện thoại xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Cố Minh Cảnh đang tăng ca tại bàn làm việc.

Trợ lý Cao nhìn Cố Minh Cảnh một lát, sau lại nhìn vào đơn hàng trên điện thoại.

Đang làm đại gia ngon lành, bây giờ lại biến thành fan bạn trai.

"Trải nghiệm Miên Miên?" Trợ lý Cao nhìn bốn chữ này, khóe miệng không nhịn được mà run lên.

Hai trăm ngàn tệ chỉ mua hoạt động "Trải nghiệm Miên Miên."

Trước bàn làm việc, Cố Minh Cảnh ký văn kiện cuối cùng, anh đặt bút xuống, hỏi trợ lý Cao, "Đã mua chưa?"

Trợ lý Cao, "Đã mua xong rồi thưa Cố tổng."

"Ừ." Cố Minh Cảnh gật đầu.

Trợ lý Cao nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của anh, không nhịn được mà hỏi, "Chuyện đó, Cố tổng, xin hỏi, hai trăm ngàn tệ băng vệ sinh này, anh muốn xử lý thế nào?" Không thể để cho anh dùng chứ, có đưa cho cô Sở Tích cũng dùng không hết!

Cố Minh Cảnh nghe xong thì nhướn mày, cất giọng đầy nghi vấn, "Tôi mua... băng vệ sinh hả?"

Trợ lý Cao: "..."

Không lẽ ngay cả sản phẩm quảng cáo của cô Sở Tích là gì mà anh cũng không biết ư.

Không trách được anh nha, anh đâu biết đó là băng vệ sinh =))

200.000 tệ khoảng 665 triệu =)))

Cám ơn mọi người đã quan tâm ^^ dù ngửa chân lắm nhưng mình cũng chỉ biết tổ chức tour tại gia thôi, loanh quanh trong nhà, làm gì cũng được miễn là không ngó tới cái mặt mốc bản edit là được =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Cùng lúc đó, khi Weibo nhân hàng vừa đăng đơn hàng hai trăm nghìn tệ lên, toàn bộ fan trong giới đều khiếp sợ.

Đây chỉ là sản phẩm tiêu dùng, không phải tạp chí hay album cần fandom tổ chức mua chung, bình thường đều là fan tự mua, hơn nữa lần này fan nhà Sở Tích cũng không hề tổ chức mua hàng, thế nên đơn hàng hai trăm ngàn tệ này là fan mua dưới hình thức cá nhân.

Nếu mua trang sức hoặc xa xỉ phẩm, hoặc thậm chí là mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền thì còn có thể hiểu được, vừa ủng hộ thần tượng vừa mua được thứ mình có thể xài. Nhưng fan của Sở Tích lại bỏ ra hai trăm ngàn chỉ để mua băng vệ sinh thôi ư?

Má nó tốn hai trăm ngàn mua băng vệ sinh! Định lưu lại cho con cháu đời sau làm bảo vật gia truyền chắc!

Bên dưới Weibo của nhân hàng đã có fan nhà khác ghen tỵ chạy đến.

[Bây giờ Sở Tích cũng nổi tiếng ghê ha, fan giàu dữ dội ha.]

[Tiêu hai trăm ngàn tệ để mua băng vệ sinh! Bị khờ hả ba!]

[Người ta mua băng vệ sinh chắc, người ta dùng tiền để gặp Sở Tích thôi.]

Có người nhìn không được đáp lại:

[Tôi nói chứ, có vài người gato ghê nhỉ, người ta có tiền thích xài thế nào mấy người quản được chắc? Đặt tay lên ngực tự hỏi lòng mình đi, nếu nhà mấy người có fan khờ nguyện ý tiêu hai mươi vạn mua băng vệ sinh, mấy người không mừng trộm chắc?]

[Mừng trộm + 1]

[Làm ơn cho idol tôi một tá fan khờ lắm tiền này đi.]

[Hu hu hu hâm mộ fan Sở Tích quá. Không những mỗi lần bị bôi nhọ không làm gì mà cũng thắng, bây giờ còn có fan đại gia thế này chống đỡ, làm fan của cô ấy sướng ghê.]

[Fan nhà khác thì vội vàng lập bài phản pháo anti-fan, còn fan nhà cô ấy mỗi ngày bận ăn dưa nhìn anti-fan tự nổ, giờ đến lượng tiêu thụ của sản phẩm đại diện cũng không cần lo, má nó sướng dễ sợ.]

[Đừng nói nữa, không phải hoạt động tham quan kia có trực tiếp sao? Tới lúc đó sẽ biết đại gia mua hai trăm ngàn tiền băng vệ sinh mặt mũi]

ra sao thôi.]

[Bất ghế ngồi đợi.]

...

Hoạt động kéo dài ba ngày đã kết thúc, hai khách hàng với chi phí mua hàng cao nhất trong hoạt động đã được chọn, giành được tám vé cùng người đại diện là Sở Tích tham gia "Trải nghiệm Miên Miên" tham quan nơi trồng bông của nhãn hàng. Tên vị khách hàng đầu tiên trong hai người may mắn đó là, "Lão Cao yêu Taobao", người thứ hai là "Gạch love Tích".

Sở Tích nhìn biệt danh của hai người rồi im lặng suy nghĩ.

"Gạch love Tích" còn dễ hiểu, nhìn là biết fan của cô, nhưng "Lão Cao yêu Taobao" là sao?

Bỏ ra hai trăm ngàn thì thôi, quan trọng là cái biệt danh này, nhìn ngang nhìn dọc đều giống của đàn ông mà!

Hơn nữa còn là một người đàn ông hơi đứng tuổi.

Sở Tích từng nghĩ ngờ không biết đây có phải là anti-fan của cô hay không, nhưng nghĩ đến chuyện tiêu hết hai trăm ngàn thì giá của cô cũng cao quá rồi. Hơn nữa cô đã ký hợp đồng rồi, dù "Lão Cao yêu Taobao" này là ông chú hay là gì đi nữa thì cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Rất nhanh đã đến ngày Sở Tích đưa fan đi tham gia hoạt động "Trải nghiệm Miên Miên", tham quan nơi sản xuất.

Toàn bộ quá trình của hoạt động đều được Weibo của nhãn hàng phát sóng trực tiếp, hơn nữa, vượt ngoài mong đợi của nhãn hàng, số lượng người xem trực tiếp "Trải nghiệm Miên Miên" ngày hôm đó bỗng nhiên tăng mạnh.

Lẽ ra loại hoạt động như thế này vốn chỉ có fan của Sở Tích theo dõi, nhưng buổi trực tiếp hôm nay lại hội tụ đủ loại người qua đường, chỉ vì chuyện hai trăm ngàn mua băng vệ sinh khiến toàn giới fandom kinh ngạc, thế nên tất cả mọi người đều chạy đến xem thử mặt mũi fan đại gia này ra sao.

Chín giờ sáng, hoạt động chính thức bắt đầu.

Sở Tích và người dẫn chương trình cùng đứng trước cửa khu vực trồng trọt, đầu tiên nhìn vào máy quay chào khán giả đang xem trực tiếp, sau đó bắt đầu chờ hai vị fan may mắn đến.

MC: "Xin mời bạn fan may mắn "Gạch love Tích!"

Chưa kịp dứt lời, một cô gái trẻ đã chạy vào ống kính, cô gái có hơi tròn trĩnh, chạy ồa đến trước mặt Sở Tích, "Tích bảo!"

Fan đang xem trực tiếp thấy fan nữ chạy ồa về phía Sở Tích thì hít mạnh một hơi.

Cô em này mà nhào vào người Sở Tích, đáng người nhỏ con kia của Sở Tích sao mà chịu nổi chứ.

Dù có thích người ta thế nào đi nữa, vừa xuất hiện đã nhào đến ôm thì không được đâu nha.

Sở Tích thấy cô gái nhào thẳng về phía mình thì có hơi giật mình, tránh thì không được, mà không tránh cũng không được, đang lúc không biết phải làm sao thì cô gái ấy đã ngoan ngoãn dừng lại trước mặt cô.

Bạn fan đưa bàn tay mũm mĩm ra, nháy mắt, nói: "Tích bảo có thể bắt tay với em không?"

Sở Tích thấy cánh tay đưa về phía mình, cô thờ dãi, mỉm cười nắm lấy, "Chào bạn."

Máy quay dừng lại ở đoạn hai người đang nắm tay nhau.

Mọi người, *[Bạn fan đáng yêu quá chừng ha ha ha ha.]*

[Tôn trọng Tích bảo, Gạch sẽ không bao giờ làm những chuyện vượt quá giới hạn đâu!]

Nắm tay xong, bạn fan ngoan ngoãn đứng bên cạnh Sở Tích.

MC, "Cám ơn sự nhiệt tình của "Gạch love Tích", chúng ta cùng tiếp tục chào đón một bạn fan may mắn tiếp theo, và cũng là người tiêu nhiều tiền nhất trong hoạt động lần này, "Lão Cao yêu Taobao!"

Tên người này vừa được nhắc đến, trái tim Sở Tích như muốn nhảy lên.

Rốt cuộc là ai vậy kìa!

Nhóm fan xem trực tiếp cũng tò mò kinh khủng.

Khác hẳn với bạn fan nữ nhiệt tình chạy ra lúc này, trong màn hình, một chiếc xe con im lặng chạy đến.

Mọi người:

[Tới rồi, tới rồi kìa!]

[Còn lái xe tới nữa chứ, đúng là kẻ có tiền mà!]

[Mau xem, mau xem! Thằng khờ mua hai trăm ngàn tệ tiền băng vệ sinh đến rồi!]

[Có phải cái kiểu không được thông minh nhưng ăn mặc ra dáng có tiền không.]

Mọi người tập trung nhìn vào màn hình, không dám chớp mắt, chỉ sợ bỏ qua mặt mũi thằng khờ mua băng vệ sinh hết hai trăm ngàn mà thôi.

Bọn họ nhìn thấy chiếc xe dừng lại, tài xế bước xuống từ ghế lái, đi đến mở cửa cho người ngồi phía sau,

Mở cửa, xuống xe, đóng cửa.

Sau ba động tác ấy, ông kính bắt đầu quay từ dưới lên, lướt qua người đàn ông bước xuống từ ghế sau.

Sở Tích, "..."

MC, "???"

Fan trong phòng xem trực tiếp, "Hóa ra đây là thằng khờ mua hai trăm ngàn tiền băng vệ sinh..."

Nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt người đàn ông thì không nói tiếp nổi chữ cuối cùng.

Chỉ có những kẻ không có tiền mới chỉ trở dậy người ta tiêu tiền thế nào, nhưng bọn họ lại không hề biết, đối với người ta, chút tiền còn con ấy chẳng mua nổi cái đèn của chiếc xe này.

Fan bạn trai nhiều tiền nhất, cũng chỉ có nhà đó.

Rốt cuộc Sở Tích và anh ta là...

Fan Sở Tích:

[Đừng hỏi, có hỏi cũng là fan bạn trai đu idol thôi.]

[Fan đại gia thôi mà, mọi người đừng thấy lạ!]

[Cảm ơn anh Cố Minh Cảnh đã ủng hộ sản phẩm Sở Tích đại diện!]

...

Cuối cùng Sở Tích cũng biết tại sao tài khoản Taobao kia lại tên là "Lão Cao yêu Taobao", lão Cao, lão Cao, rõ ràng là trợ lý Cao đặt hàng.

Sở Tích nhắm mắt bước lên phía trước, tự nhủ với bản thân chỉ cần giả vờ không quen, xem anh như fan hâm mộ bình thường là được rồi, cô chủ động đưa tay ra, nở nụ cười, "Cảm ơn anh đã ủng hộ."

Cố Minh Cảnh cầm tay Sở Tích, "Chào em"

Giống như hai người không hề quen nhau.

Hai fan hâm mộ đã đến đủ, mặc dù sự xuất hiện của fan đại gia có hơi bất ngờ, nhưng bước sau đó hoạt động vẫn chính thức bắt đầu.

Sở Tích cứ tưởng Cố Minh Cảnh tham quan nơi này ít nhiều sẽ thấy ngại ngùng, nhưng cô phát hiện mình suy nghĩ nhiều rồi, Cố Minh Cảnh rất chăm chú nghe nhân viên công tác giải thích, đồng thời, vì khí thế mạnh mẽ, thể nên hoạt động idol đưa fan đi tham quan vô thức bị anh biến thành chuyến đi quan sát nhà máy của lãnh đạo, một đám người vây quanh anh, nhân viên công tác vội vàng dẫn đường cho anh, người hướng dẫn thì cúi đầu vâng dạ.

Màn hình:

[Ôi ôi đẹp trai quá.]

[Cố tổng không hề ngại ngùng chút nào, cảm giác nghiêm túc ghê.]

[Sao phải ngại hả, trí giả kiến trí, dân giả kiến dân, không lẽ trong nhà của mỗi một người đàn ông không có mẹ, vợ hay con gái hả?]*

**Ý nói mỗi con ng ở mỗi thân phận góc độ khác nhau sẽ nhìn sự vật khác nhau, không cùng cái nhìn. (<http://vnsharing.site>)*

[Lâu trên + 1]

[Đúng đúng đúng! Lúc đi học tôi ghét nhất là mấy thằng vừa nhìn thấy mấy bạn nữ cầm băng vệ sinh là la í ới, bệnh tâm thần.]

Lúc người hướng dẫn nói đến chuyện vài bông chất lượng tốt được sử dụng cho sản phẩm "Miên Miên", có nhắc đến những vùng nông thôn trong nước, có rất nhiều con buôn không có tâm dùng bông kém chất lượng để sản xuất hàng giả, sau đó bán rẻ cho phụ nữ ở nông thôn, ở những nơi càng nghèo khó, con gái đến tuổi có kinh nguyệt nhưng vì điều kiện gia đình khó khăn mà muốn dùng cũng không dùng được.

Mọi người thường tránh không nói đến những chuyện này, dù có giúp đỡ người nghèo nhưng rất ít người nghĩ đến những chuyện này của các cô gái trẻ ở vùng sâu vùng xa. Thế nên nhãn hàng đã tổ chức một hoạt động công ích có tên là "Tình yêu Miên Miên", giúp đỡ phụ nữ ở vùng sâu vùng xa mỗi tháng có thể nhận sản phẩm "Miên Miên" miễn phí, chia sẻ áp lực gánh cho các phụ nữ ở vùng sâu vùng xa. Nhưng hoạt động này chỉ mới vừa bắt đầu, nên chỉ mới thí điểm ở một vài địa phương.

"Hoạt động này tuyệt quá." Cô gái tên "Gạch love Tích" nghe giảng giải rồi cảm thán.

Sở Tích cũng gật đầu.

Hôm nay Cố Minh Cảnh không dẫn trợ lý Cao theo, đi theo anh là một thư ký nam khác, sau khi nghe xong thì đi qua trao đổi vài câu với quản lý nhãn hàng.

Nói chuyện xong, quản lý về mặt kích động đi tới trước mặt Cố Minh Cảnh bắt tay với anh, "Cảm ơn Cố tổng."

Cố Minh Cảnh gật đầu cười một tiếng.

Màn hình:

[Sao thế? Sao thế?]

[A a a a a, nụ cười này, chết tôi rồi.]

Sở Tích không biết bọn họ nói gì, cô quay đầu nghi ngờ nhìn về phía Cố Minh Cảnh.

Trước mặt cô có một thợ quay phim, anh ta đang cầm máy lui về phía sau, thấy máy quay sắp đụng vào đầu Sở Tích, Cố Minh Cảnh nói "cẩn thận" rồi tiến lên nắm tay cô kéo sang một bên.

Sở Tích quay một vòng mới phát hiện ra mình đã đứng bên cạnh Cố Minh Cảnh từ lúc nào.

Mọi người ở đây đều sững sờ, sau đó như ngầm hiểu ý.

"Xin lỗi, xin lỗi cô." Thợ quay phim phát hiện mình suýt va vào người khác, vội vàng đến xin lỗi.

"Là lỗi của tôi, anh vất vả rồi." Sở Tích cũng xin lỗi thợ quay phim, là do cô quay đầu nhìn Cố Minh Cảnh mà không quan sát phía trước.

Cổ tay cô vẫn bị người khác nắm lấy, Sở Tích bấu môi, lặng lẽ rút tay mình ra khỏi tay anh.

Sau đó cô nhích ra xa anh một chút, hất tóc, ra vẻ như không có gì tiếp tục ghi hình.

Nhưng hành động vừa kéo vừa xoay này lại khiến khán giả trước màn hình máy tính cảm thấy đẹp trai khó cưỡng.

[Cố tổng em được nè!]

[Anh quay phim có đập bể đầu em cũng không sao hết! Chỉ cần em được Cố tổng làm anh hùng cứu mỹ nhân thôi!]

[Vậy đây chỉ là fan bạn trai chứ không phải là bạn trai hả? Nước mắt lưng tròng.jpg]

...

Ngoại trừ fan hâm mộ mua hàng nhiều nhất có lợi khiến mọi người bất ngờ ra, toàn bộ quá trình tham quan cũng coi như thuận lợi, nhưng mọi người lại rất tò mò, trong lúc tham quan, thư ký của Cố Minh Cảnh đã nói gì mà khiến quản lý bên nhãn hàng lại vui vẻ như thế.

Nhưng rất nhanh đã có câu trả lời,

Sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc, Weibo nhãn hàng lại đăng một bài, tuyên bố cùng tập đoàn Nguyên Cảnh hợp tác, hoạt động công ích "Tình yêu Miên Miên" do tập đoàn Nguyên Cảnh tài trợ, lấy danh nghĩa là người đại diện nhãn hàng Sở Tích, chia sẻ sự áp lực này cho những cô gái ở vùng sâu vùng xa.

[Oa! Tuyệt quá!]

[Cố tổng vừa có tiền lại vừa có lòng.]

[Chỉ có mình mình để ý chuyện lấy danh nghĩa của Sở Tích hà...]

[Fan hâm mộ làm từ thiện, lấy danh nghĩa là idol của mình, ôi ngọt quá đi.]

Dù fan của Sở Tích thấy thế nào thì fan các nhà khác đều cảm thấy gato.

Sở Tích có fan bạn trai thân tiên gì thế này.

Cố Minh Cảnh sau khi gặp được idol: Trời ơi nó hồi hộp gì đâu, hồi hộp mà tim đập bịch bịch bịch luôn ó =)))

Hình như ông trời không muốn cho cô gái đăng chương mới, hết wordpress dờ chừng đến wattpad dờ chừng. Nhưng cô gái vẫn lì lợm tìm mọi cách đăng cho bằng được =>))

Bạn đang đọc truyện Nữ Hoàng Làm Dáng được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Hoạt động kết thúc, Sở Tích lấy thẻ ngân hàng trong túi xách ra kiểm tra số dư, chuẩn bị chuyển hai trăm ngàn trả lại cho Cố Minh Cảnh.

Hai trăm ngàn này, cô trả lại cho anh.

Cách theo đuổi thần tượng như thế này cô chịu không nổi.

Nhưng tiền chưa kịp chuyển qua thì cô lại nghe quản lý nhân hàng kích động nói với cô chuyện Nguyên Cảnh đã quyết định hợp tác với bọn họ, lấy danh nghĩa người đại diện ủng hộ hoạt động công ích "Tình yêu Miền Miền".

Sở Tích phát điên nắm chặt tóc.

Cái này lại hết bao nhiêu nữa đây!

Cố Minh Cảnh muốn chính chết cô ư!

Kết thúc chương trình, Sở Tích vội chạy đến chỗ nam thư ký mà Cố Minh Cảnh dẫn đến, hỏi tổng cộng là bao nhiêu tiền mấy người nói đi, họ Sở tôi có đập nổi bán sắt cũng sẽ trả hết tiền cho mấy người. Nhưng nam thư ký lại nghiêm túc trả lời, "Cô Sở hiểu lầm rồi, Cố tổng chỉ số tiền này không có ý gì cả, lại càng không cần cô phải bồi thường, đây chỉ là chuyện mà fan hâm mộ dùng hành động trực tiếp để cổ vũ thần tượng của mình mà thôi. Cần nhắc đến tình hình kinh tế của Cố tổng, ngoại trừ mức độ cổ vũ có hơn hẳn so với những fan bình thường ra thì bản chất cũng không khác gì so với sự cổ vũ của fan bình thường cả."

Sở Tích, "..."

"Được thôi." Cô hít sâu một hơi, "Vậy xin hỏi hai trăm ngàn tệ bằng vệ sinh kia đã nhận hàng chưa? Dùng hết chưa? Ai dùng thế? Là anh hay là Cố tổng của anh? Hay là lão Cao yêu Taobao hả?"

"Chuyện này..." Nam thư ký che miệng khẽ ho, "Nhân viên nữ ở công ty rất nhiều."

Nhà vệ sinh của các công ty khác hiện nay chỉ cung cấp giấy vệ sinh, còn nhà vệ sinh Nguyên Cảnh không những cung cấp giấy vệ sinh mà còn cung cấp cả băng vệ sinh miễn phí nữa.

Nhóm nhân viên vừa nhìn thấy hình ảnh in trên bao bì liền hiểu ra ngay.

Tổng giám đốc đang theo đuổi thần tượng nên mua hàng cổ vũ đó.

Khi nào Sở Tích lại được quảng cáo mỹ phẩm hay trang sức là ngon rồi.

Sở Tích nghe thấy thì giật giật khỏe môi.

Bảo sao mấy bữa nay Weibo của cô nhận được rất nhiều tin nhắn hỏi cô khi nào quảng cáo mỹ phẩm hoặc trang sức, cô bấm vào trang chủ thì toàn thấy cột thông tin đều điền công ty Nguyên Cảnh.

Chuyện này không thể nào nói với thư ký được, Sở Tích nghĩ tới nghĩ lui, vẫn phải chạy đi tìm Cố Minh Cảnh.

Cố Minh Cảnh đang bàn chuyện với quản lý của nhãn hàng, quản lý vừa thấy cô đến, lập tức đứng dậy bảo mọi người cứ nói chuyện, lúc đi ra ngoài còn nở nụ cười hề hề.

Sở Tích thấy quản lý đi ra ngoài, quyết tâm dù đau lòng nhưng vẫn đẩy thẻ ngân hàng đến trước mặt Cố Minh Cảnh, cô quay sang chỗ khác, "Tiền tôi kiếm được gần đây đều ở trong đó, cho anh hết đó, anh đừng mua sản phẩm của tôi nữa."

Dường như Cố Minh Cảnh cũng chẳng bắt ngờ mấy khi nhìn thấy thẻ ngân hàng trước mặt, Sở Tích nghĩ ít nhiều anh cũng lịch sự từ chối, khách sáo với cô, nhưng anh chỉ cầm tấm thẻ nhìn nhìn, sau đó tiện tay nhét luôn vào túi mình.

"Được."

Sở Tích nhìn đến nổi mí mắt giật giật, "Anh không hỏi... trong đó có bao nhiêu sao?"

Cố Minh Cảnh, "Không cần đâu."

Hai người ngồi im một lát, Sở Tích sắp xếp lại vốn từ của mình rồi mới mở miệng, "Tiền cũng đã trả anh rồi, tôi có thể xin anh một chuyện được không?"

Cố Minh Cảnh, "Chuyện gì?"

Sở Tích chân thành nhìn anh, "Anh thoát fan đi được không?"

"Tôi không biết hát, không biết nhảy, quan trọng nhất là diễn đơ, vừa nhìn liền biết không có tương lai phát triển, không biết khi nào sẽ phải rút lui khỏi giới. Người mà anh hâm mộ không có chút hy vọng nào. Điều duy nhất mà khi xưa anh có thể để ý chính là gương mặt này, nhưng anh nhìn xem trong giới có bao nhiêu gương mặt xinh đẹp, anh cứ tùy ý chọn bữa một người rồi "trèo tường" đi, anh thấy sao?"

"Hơn nữa chuyện theo đuổi thần tượng này phiền phức lắm, không những phải mua sản phẩm đại diện, mà còn phải đua top, cày số liệu, phản pháo anti-fans, đến chuyện đơn giản như điểm danh trong siêu chủ đề, mấy chuyện to chuyện nhỏ này đều là nhiệm vụ, anh lại bận rộn như vậy, cần gì phải thế."

Cố Minh Cảnh nhìn gương mặt chân thành của Sở Tích, lắc đầu cười nói, "Không sao cả."

Sở Tích, "Hả?"

Cố Minh Cảnh, "Những chuyện này anh có thể đề trợ lý làm."

Mặt Sở Tích tối sầm lại, "Như anh thì sao có thể tính là theo đuổi thần tượng được!"

Cố Minh Cảnh từ chối cho ý kiến.

Sở Tích thấy dáng vẻ thờ ơ sống thờ chết không chịu thoát fan của anh thì tức lên, "Anh có thoát fan không hả? Không thoát thì trả tiền lại cho tôi!"

Sở Tích đưa bàn tay trắng nõn về phía Cố Minh Cảnh, "Anh không thoát fan thì trả tiền lại cho tôi! Sản phẩm đại diện là anh mua chứ không phải tôi muốn mua! Hoạt động công ích là anh chi tiền chứ không phải tôi!"

Cố Minh Cảnh cầm thẻ ngân hàng trong tay, lòng bàn tay chạm vào góc thẻ, bình tĩnh đáp, "Đồ đã đưa đi thì sao có thể lấy lại được."

"Tôi không cần biết." Sở Tích vẫn đưa tay ra, "Anh không thoát fan thì trả tiền lại cho tôi! Hoặc là thoát fan hoặc là trả tiền!"

Cố Minh Cảnh cắt thẻ trong túi, không có ý lấy ra, Sở Tích thấy anh không chịu lấy ra thì vừa gấp vừa tức, bèn vươn tay ra cướp.

"Trả lại cho tôi." Tay trái cô nhét vào túi phải của Cố Minh Cảnh, tay phải nhét vào túi trái của anh, quả nhiên cô mò ra thẻ ngân hàng của mình đang bị anh cầm lấy.

Sở Tích đang cố giành lấy thì bỗng nghe tiếng cười trầm thấp từ đỉnh đầu truyền xuống.

Lúc này cô mới phát hiện ra tư thế của mình như đang nhào vào lòng Cố Minh Cảnh, cầm anh tì lên đỉnh đầu cô, trước mắt cô là cúc áo sơ mi của anh, vô cùng mập mờ, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh.

Sở Tích có hơi khinh bỉ sự mập mờ này, cô ngẩng đầu, đung đầu thật mạnh lên cầm anh.

"Đau --" Người đàn ông bị đau, thoáng buông tay ra, Sở Tích lập tức chớp lấy cơ hội giật thẻ ngân hàng từ trên tay anh về.

Người đàn ông che cảm nhìn cô, giống như đang hỏi sao cô lại không hiểu phong tình như thế.

"Không thoát fan thì thôi." Sở Tích kiểm tra lại thẻ ngân hàng của mình, oán trách anh.

Sau khi kiểm tra lại thẻ, Sở Tích đi ra ngoài, lại nhìn thấy bên ngoài của tập trung một đám người.

"Gạch love Tích", thư ký của Cố Minh Cảnh, trợ lý Tiểu Nghiêm của cô, còn có mấy nhân viên công tác bên phía nhãn hàng.

Sở Tích giật cả mình, "Mọi người..."

Cô phát hiện ra ánh mắt mọi người bên ngoài nhìn mình có hơi là lạ, thần thần bí bí, dường như có việc gì đó?

Nhưng lúc ấy mọi người không ai mở miệng, lúc Sở Tích đang ngồi trên xe quay về thì có nhắc đến, trợ lý Tiểu Nghiêm đỏ mặt hỏi, "Tích Tích, chị và Cố tổng ở bên trong âm i "thoát hay không thoát"... là muốn cời đồ hả?"

"Khụ khụ khụ!" Sở Tích nghe mà sặc cả nước.

Hoạt động "Trải nghiệm Miên Miên" chiếm dụng một tuần nghỉ ngơi của Sở Tích, sau đó cô bắt đầu công việc mới. Đạo gần đây không có phim nào thích hợp nên Phó Bạch giúp cô nhận một chương trình giải trí, tên là Minh tinh đại khiêu chiến", chương trình có tổng cộng 12 tập, mỗi lần quay hình 2 tập, một tháng quay 2 lần, mỗi lần quay 2 ngày.

Ngoại trừ ghi hình chương trình ra thì thời gian còn lại Sở Tích đăng ký một lớp học diễn xuất. Mặc dù trong lúc quay Ước hẹn hoa đào đã được Lý Viễn Tân và đạo diễn Trần chỉ dạy không ít, cô tiến bộ rất nhiều. Nhưng nếu cô muốn làm diễn viên chuyên nghiệp thì vẫn thiếu sự giáo dục và luyện tập có hệ thống, thế nên cô định nếu rảnh sẽ đi học thêm.

Phó Bạch nhìn Sở Tích mà nở nụ cười hiền từ như mẹ già. Không có chuyện gì vui vẻ hơn khi nghệ sĩ dưới tay mình lại hiếu học và có lòng cầu tiến như thế.

Minh tinh đại khiêu chiến là một chương trình giải trí của đài Thái Dương, mỗi một tập của chương trình đều có 5 vị MC cố định và một vị khách mời, Sở Tích nhận ra ngoài cô ra thì trong bốn vị MC cố định của chương trình có một người quen, chính là chiến hữu Nghiêm Chuẩn từng quay chung chương trình Trái tim dừng cảm.

Fan bạn gái của Nghiêm Chuẩn nổi danh hung hăng số một số hai trong giới, ghét nhất chuyện nữ nghệ sĩ ghép đôi bậy bạ, vì tránh hiềm nghi mà lúc quay trái tim dừng cảm, cô hạn chế tiếp xúc với anh ta, cũng ít nói chuyện với nhau. Sở Tích nghĩ Nghiêm Chuẩn sẽ không có ấn tượng với cô, nhưng không ngờ sau đó anh lại không kiêng dè fan mình mà đăng Weibo khen "Sở Tích là cô gái tốt" kia.

Ba vị khách mời còn lại cũng là người nổi tiếng trong giới, Triệu Vũ - người lọt top 50 bảng xếp hạng người mẫu nam quốc tế, ca sĩ thần tượng Ngải Văn Văn, và diễn viên có triển vọng trong giới - Hứa Gia Phàm.

Sau khi chương trình công bố dàn khách mời, cư dân mạng vô cùng chờ mong.

Chương trình tên là Minh tinh đại khiêu chiến, mỗi tập đều có một chủ đề khiêu chiến, chủ đề của tập một chính là "Dừng cảm". Địa điểm ghi hình là một căn phòng kinh dị nổi tiếng kích thích nhất trong thành phố.

Sở Tích đọc đến chủ đề thách thức đầu tiên trong kịch bản của tổ chương trình gửi đến thì lác đầu, run rẩy nói, "Không, không được."

Phó Bạch, "Sao thế?"

Sở Tích, "Em nhát gan, em sợ ma lắm."

"Buổi tối em còn không dám ra đường nữa kia."

"Cái căn phòng kinh dị đó nổi tiếng lắm, em không dám đi đâu."

Phó Bạch, "Nhưng anh đã ký hợp đồng rồi, em không tham gia thì phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng đấy, con số nhiều đấy nè." Phó Bạch đưa mấy ngón tay cho Sở Tích xem.

Vừa nhắc đến tiền là cô lại đau nhức nhối, nếu như lúc nào cô cũng tiêu tiền thoải mái như Cố Minh Cảnh thì tốt rồi, sau khi nhìn thấy con số Phó Bạch đưa ra, cô mếu máo đáp: "Thôi được rồi."

Ngày hôm sau, Phó Bạch đưa Sở Tích đến nơi ghi hình.

Vì hôm nay là lần đầu tiên ghi hình cho nên mấy khách mời vẫn chưa gặp nhau, tổ chương trình sắp xếp để mọi người cùng làm quen với nhau trong khi quay tập đầu tiên của chương trình.

Sở Tích trang điểm xong, gắn micro đầy đủ, một mình đứng bên ngoài căn phòng kinh dị. Không giống với mấy cánh cổng đầy răng nanh ở mấy căn nhà ma khác, cánh cổng ở phòng kinh dị khá mộc mạc, chỉ có một cánh cửa bằng gỗ bị bong sơn. Nhưng Sở Tích biết, bên ngoài càng đơn giản thì bên trong lại càng "phong phú".

Đạo diễn phát hiện Sở Tích hình như đang sợ, an ủi cô, "Không sao đâu, mấy MC trước đã vào rồi, sẽ không để cô vừa quay đã nhận thử thách một mình đâu, sau khi mọi người gặp nhau còn phải bốc thăm chia nhóm làm nhiệm vụ mà."

"Vâng." Sở Tích gật đầu, đạo diễn vỗ lưng cô, tỏ ý cô có thể đi vào.

Sở Tích nuốt nước miếng, bước vào, đạo diễn nhìn bóng lưng của Sở Tích, sau đó đi đến trước màn hình quan sát.

Ngày đầu tiên ghi hình, tổ chương trình đều tặng "quà gặp mặt" cho mỗi khách mời.

Đó chính là khi khách mời vừa bước vào cửa sẽ có một thảm đỏ được trải dài, ánh sáng ở hành lang khá tối, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tiếng bước chân rùng rợn phía sau lưng, nhưng khi họ vừa quay lại lại không thấy gì, lúc người đó đang bị dọa, bắt đầu lo lắng thì bỗng có một bàn tay dính đầy máu lạnh lẽo xuất hiện trên mặt đất, bất ngờ nắm lấy cổ chân người đó.

"Quà gặp mặt" này có hiệu quả rất tốt, vì bầu không khí khá đúng chỗ, mấy MC trước đi vào nếu không bị dọa đến vừa hét lên vừa chạy trời chết, thì cũng là run tay run chân ngồi bệt dưới đất, còn người to gan nhất cũng dán sát tường nhìn bàn tay đầy máu kia mà hô to "Đừng lại đây".

Không biết biểu hiện của Sở Tích thế nào? Trông cô ấy khá nhát gan, phản ứng chắc chắn rất đặc sắc.

Đạo diễn cười híp mắt nhìn màn hình quan sát.

Sở Tích đẩy cửa bước vào liền biết đạo diễn đã lừa mình.

Này thì bảo không để cô quay một mình, rõ ràng chỉ có mình cô thôi, trước mặt chỉ có một hành lang dài thật dài, đến một bóng ma cũng chẳng thấy.

Sở Tích định lui về sau, nhưng phát hiện ra lúc bước vào cửa đã bị đóng lại, không thoát ra được, cô chỉ có thể tiến về phía trước.

Sở Tích nuốt nước miếng, cảm giác chân mình như run lên, cô dán lên tường chậm chạp đi về phía trước, cảnh giác quan sát bốn phía.

Đi chưa được hai bước, phía sau bỗng vang lên tiếng bước chân.

"Ai đó!" Sở Tích lập tức quay đầu lại.

Sau lưng vắng hoe, không có ai cả.

Cô bình tĩnh lại, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng cô lại nghe thấy tiếng bước chân một lần nữa.

"Rốt cuộc là ai đấy!" Sở Tích lại quay đầu lại.

Nhưng vẫn không có ai.

Sở Tích quay lại, tiếp tục dán sát tường, dù biết là đang quay chương trình, nhưng chỉ có một mình cô ở nơi âm u này, tiếng bước chân xuất hiện hai lần khiến cô sợ đến nỗi tim muốn rút ra ngoài.

Cuối hành lang có một cánh cửa, Sở Tích tiếp tục áp sát tường tiến về phía trước, nhưng chưa đi được hai bước, bỗng nhiên dưới chân bị vịn lại, không nhấc lên được.

Cổ chân của cô hình như bị cái gì đó nắm chặt.

Cả người Sở Tích cứng đờ, sau đó chậm chạp cúi đầu.

Một cánh tay gầy như que củi, lại còn dính đầy máu vờn ra từ dưới mặt đất, nắm chặt lấy cổ chân cô.

"A a a a a a!!!!!!"

Tiếng hét chói tai muốn đâm thủng màng nhĩ của người ta.

Nhóm đạo diễn nghe thấy tiếng hét chói tai của cô thì cười thầm trong lòng, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình quan sát, không biết Sở Tích sẽ đóng góp phân đoạn đặc sắc nào cho phần hậu kỳ của chương trình đây. MC phản ứng càng lớn thì chương trình sẽ càng thú vị.

Sau đó bọn họ phát hiện, trên màn hình, Sở Tích hét lên nhưng lại không bỏ chạy, cũng không run rẩy tay chân ngồi bệt dưới đất, mà là...

Nhóm đạo diễn xem đến cảnh này thì sững sờ:???

Chỉ thấy Sở Tích nhắm chặt đôi mắt, vừa hét ầm ĩ vừa nhấc chân lên... hung hăng đạp vào cánh tay đang chộp lấy cổ chân của cô.

Chân trái đạp, chân phải giẫm, chân phải đạp rồi giẫm hai chân, hai chân giẫm còn chưa đủ, cuối cùng cô còn nhảy lên đạp xuống.

Tiếng hét chói tay và gương mặt đầy sợ hãi vô cùng chân thật, nhưng giẫm đạp đạo cụ không chút nương tay cũng là thật.

Nhóm đạo diễn, "..."

Sở Tích không biết mình đã hét bao lâu, cũng chẳng biết mình đã đạp bao lâu, đợi đến khi cô dừng lại, cả người đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Cô thở hổn hển, vịn tường, cúi đầu nhìn xuống.

Cánh tay xấu xí kia đã nát bét, linh kiện bên trong rơi đầy đất.

Sở Tích thở phào nhẹ nhõm.

Giẫm chết mi, giẫm chết mi.

Lúc cô đang định đi tiếp, đi đến cánh cửa ở cuối hành lang bỗng nhớ ra hình như đang ghi hình, không phải thật.

Nếu thế thì thứ vừa nãy cô đã giẫm...

Sở Tích quay đầu, nhìn cánh tay bị cô giẫm nát trên mặt đất, cổ họng khẽ run lên.

Cô... chương trình chưa chính thức ghi hình... mà cô hình như đã giẫm hỏng đạo cụ của người ta rồi.

Có cần phải bồi thường không.

Tác giả có lời muốn nói:

Cổ Minh Cảnh: Muốn tự do tiêu tiền hả? Đến đây, theo anh đi ~

Đoạn nào là lời của tác giả thì mình sẽ để rõ nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Cánh tay tội ác từng khiến các MC hồn vía lên mây chạy trốn chết cứ thế mà bị giẫm nát thê thảm trên mặt đất.

Cách màn hình, tổ đạo diễn nhìn đạo cụ bị Sở Tích giẫm trên mặt đất, "..."

Không phải cô ấy nói cô ấy nhất gan sao?

Bây giờ nhìn lại, cô không những nhất gan mà sức mạnh cũng không hề nhỏ nhỉ.

Sở Tích ngẩng đầu nhìn camera ở góc tường, ra vẻ tội thân giống như cách ông kính nói lời xin lỗi với tổ chương trình rằng cô không cố ý.

Tổ đạo diễn bật cười khi nhìn thấy dáng vẻ tội thân của cô.

Sở Tích mở cánh cửa ở cuối hành lang ra, bên trong là một căn phòng nhỏ có cửa sổ khá sáng sủa, bốn vị khách mời cố định và một vị khách mời theo kỳ đã có mặt còn cô là người cuối cùng.

"Xin chào, xin chào mọi người." Sở Tích lần lượt bắt tay chào hỏi, lúc bắt tay Ngải Văn Văn, cô ấy lo lắng hỏi, "Sao rồi, cô sợ lắm đúng không, chúng tôi ở trong này đều nghe thấy tiếng hét của cô."

Sở Tích gật đầu ngay, "Ừm, tôi sợ lắm."

Ngải Văn Văn ra về biết tông.

Nhóm đạo diễn trong phòng quan sát vừa nghe thấy đối thoại của hai người:???

Sở Tích, cô nhìn thử đạo cụ ở bên ngoài bị cô giấu thành cái gì rồi kia? Đó là đáng sợ sợ hãi của cô hả? Lương tâm của cô không đau ư?

Từng vị khách mời giới thiệu về bản thân, tiếp theo, đạo diễn thông báo nhiệm vụ cho mọi người thông qua cái loa nhỏ đặt trong phòng.

Sau đó sáu vị khách mời được chia thành hai đội, trong phòng có hai cánh cửa khác nhau tương ứng với hai thử thách khác nhau ở bên trong, hai đội chọn cửa phòng cho mình, đội nào tìm được manh mối và quay về trước thì sẽ chiến thắng.

Ba người Sở Tích, Ngải Văn Văn và Nghiêm Chuẩn được chia thành một đội, Triệu Vũ, Hứa Gia Phàm và một khách mời cùng một đội.

Sau khi chia đội xong, mọi người cùng trao đổi đặt tên cho đội mình.

Không biết tổ chương trình sắp xếp có dụng ý gì, ban đầu theo lý thuyết phải là mỗi đội một thành viên nữ mới đúng, bây giờ lại có một tổ có 2 MC cố định và một khách mời đều là nam, đội của Sở Tích thì Nghiêm Chuẩn dẫn theo hai cô gái, hơn nữa hai cô gái này khi gặp cánh tay máu ở ngoài hành lang thì tiếng hét người này còn to hơn người kia.

"Đội chúng tôi là đội Tắt Thắt!" Đội đối phương đã bàn tên đội xong xuôi, ý chỉ chiến đấu sục sôi đặt tay lên tay nhau hô cổ lên, tràn đầy tự tin.

"Đội chúng ta gọi là gì nhỉ?" Nghiêm Chuẩn nhìn sang Ngải Văn Văn.

Ngải Văn Văn lại nhìn Sở Tích, "Sở Tích cô nói đi!"

Sở Tích nhớ đến đáng sợ vừa nãy bị cánh tay kia hù sợ gần chết của mình, cô nghĩ mới đầu đã đáng sợ như thế, không biết bên trong hai cánh cửa kia còn có thứ gì đáng sợ nữa. Dù Nghiêm Chuẩn có giỏi thế nào nhưng dẫn theo hai đứa vướng víu là cô và Ngải Văn Văn, đừng nói là thắng, chỉ cần còn mạng bước ra ngoài là tốt lắm rồi.

Sở Tích yếu ớt đề nghị, "Bọn họ gọi là Tắt Thắt, thế đội chúng ta gọi là đội Sóng Sốt có được không?"

Ánh mắt ba người giao nhau, ngoại trừ Nghiêm Chuẩn có hơi do dự một chút, trong nháy mắt bọn họ đều hiểu ý nhau.

"Ừ, thế thì gọi là đội Sóng Sốt."

Đội Tắt Thắt và đội Sóng Sốt chọn cho mình một cánh cửa, từng đội bước vào trong.

Sau khi đội Sóng Sốt mở cửa thì vẫn là một căn phòng, khác với căn phòng sáng sủa vừa nãy, căn phòng này rất tối, chỉ có một cái giường bằng sắt và một cái tủ, sơn tường đã bong cả ra, kinh dị nhất chính là trên trần nhà quần đầy dây đỏ, trên dây treo rất nhiều lục lạc nhỏ, ánh đèn trên tường phát ra ánh sáng tù mù, hai người đứng cạnh nhau phải cố gắng lắm mới có thể nhìn thấy đối phương.

Rõ ràng chẳng có gì hết, nhưng bầu không khí âm u lại khiến người ta sợ hãi, Sở Tích vừa bước vào cửa đã ôm chặt lấy Ngải Văn Văn, Nghiêm Chuẩn chắn trước hai người, "Không sao đâu."

Tổ đạo diễn thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm.

Đây mới chính là hiệu quả bọn họ muốn, cảnh Sở Tích trong hành lang lúc nãy nhất định là ảo giác rồi.

Phải tìm được manh mối mới có thể tìm ra được cửa ra, Nghiêm Chuẩn để hai cô gái ở góc tường, còn mình bắt đầu tìm kiếm manh mối.

Sở Tích và Ngải Văn Văn chỉ mới gặp nhau hôm nay, nhưng vì có cùng nỗi sợ nên bỗng chốc thân thiết, hai người ôm nhau một hồi, Sở Tích phát hiện ra căn phòng này ngoại trừ ánh sáng hơi tối, hơi cũ, hơi nát ra thì cũng không còn gì cả, thua xa cái cánh tay đột ngột xuất hiện trên hành lang kia, thế là cô run rẩy nói, "Hay là, chúng ta cũng giúp Nghiêm Chuẩn tìm manh mối đi."

Ngải Văn Văn nhìn xung quanh căn phòng, gật đầu, "Được."

Hai người nắm tay mò đến cái tủ bị rớt dưới đất, ngăn tủ này vừa nãy Nghiêm Chuẩn đã tìm, nhưng Sở Tích lại cảm thấy cái tủ này có vấn đề, hai người đứng trước tủ, run rẩy vờn tay ra, một người kéo cửa tủ, nhẹ nhàng đẩy cửa tủ ra.

Bên trong không có gì cả.

Thế là hai người chậm rãi kéo cửa tủ ra, mặc dù ánh sáng tù mù nhưng có thể nhìn thấy bên trong trống rỗng không có gì hết.

Thế thì đặt cái tủ to ở đây làm gì thế, Sở Tích nghĩ thầm, hình như tay của Ngải Văn Văn hơi lạnh, "Văn Văn, sao tay cô lạnh thế?"

Ngải Văn Văn, "Tay của cô cũng lạnh nữa." Không những lạnh mà còn hơi thô nữa.

Sở Tích đang nghĩ tay mình rất ấm không hề lạnh chút nào, bỗng nhiên cô ngừng lại, từ từ nhìn xuống.

Một quý nam mặc áo tù từ dưới đất chui lên, nửa người nằm trên mặt đất, nửa người ở dưới, không biết làm thế nào tách được hai bàn tay nắm chặt của Sở Tích và Ngải Văn Văn ra. Anh ta ngẩng đầu lên, đôi mắt chỉ có tròng trắng, nắm tay của Sở Tích và Ngải Văn Văn, cái miệng đỏ như máu mỉm cười nhìn hai người.

Anh ta cười một cái, hai hàng máu chảy ra từ mắt đôi mắt không có con ngươi, đồng thời, không biết chót mớ nào đã bị kích mở, lục lạc trên trần nhà bỗng rung mạnh.

"A a a a a a a a."

"A a a a a a a a."

Nghiêm Chuẩn đang kiểm tra gầm giường bên kia, bỗng nhiên nghe thấy tiếng lục lạc sồn cả tóc gáy, lại nghe tiếng hét lớn sau lưng mình.

Tìm anh ta khẽ nẩy lên, biết chắc hai cô gái đã gặp phải thứ gì đó, đang định xoay người làm anh hùng cứu mỹ nhân thì lại nhìn thấy một cảnh tượng khó quên.

Hai người kia vẫn hét ầm trời không ngừng, nhưng Ngải Văn Văn vừa hét to vừa trốn ra sau lưng Sở Tích, cô ấy rụt người lại như mèo con, cả người run lấy bầy. Còn Sở Tích vừa hét lên vừa tìm kiếm xung quanh, sau đó cô quơ lấy cây đèn ở trên tường, ra vẻ như muốn quyết chiến một trận với quý nam áo tù.

Quý nam áo tù đã từng gặp người bị anh ta dọa đến nổi tè ra quần, cũng từng gặp người không sợ ngồi xuống hỏi anh ta hóa trang sao hay vậy, nhưng bị anh ta dọa cho sợ muốn chết mà vẫn cầm vũ khí quyết chiến như thế này thì đây là lần đầu tiên.

"Mẹ bà nó" quý nam áo tù thấy Sở Tích nhào tới, định cầm đèn tường đánh anh ta, anh ta sợ hãi vội vàng chui vào lòng đất như chuột chũi.

Quý nam biến mất, Sở Tích nắm chặt cây đèn tường bị cô tay không tháo xuống, há miệng thở dốc.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng lục lạc trên trần nhà thỉnh thoảng vang lên.

"Hết, hết chưa?" Ngải Văn Văn luôn trốn sau lưng Sở Tích cẩn thận lộ đầu ra hỏi, giọng nghẹn ngào vì vừa nãy bị quý nam bất thành hình xuất hiện khiến cô ấy sợ hãi.

Vừa dứt lời, căng phòng lại có động tĩnh, trong lòng ba người khẽ run lên, tưởng có cái gì đáng sợ nữa xuất hiện nhưng lại nghe thấy tiếng loa của tổ chương trình.

"Sở Tích, không được phá hư đạo cụ, Sở Tích không được phá hư đạo cụ, Sở Tích không được phá hư đạo cụ."

Ánh mắt của Ngải Văn Văn và Nghiêm Chuẩn đều tròn mắt nhìn cây đèn tường trên tay Sở Tích.

Sở Tích "a" một tiếng, giống như muốn nói cô không biết tại sao cây đèn này lại nằm trong tay cô, sau đó cười gượng, đặt cây đèn lại vị trí cũ, nhưng mà chân đèn đã bị hỏng rồi.

Ngải Văn Văn nhìn cây đèn bị Sở Tích bẻ xuống bằng tay không, nuốt nước miếng, "Sở Tích, cô nhát gan thật hả?"

Sở Tích, "Tôi siêu nhát gan luôn!"

Nghiêm Chuẩn, "..."

Nhát gan, nhưng sức chiến đấu không hề nhỏ.

Ba người từ vị trí biến mất của quý nam đã phát hiện ra cửa ra vào của căn phòng này nằm ở dưới đất, bị tù đồ che mắt.

Ba người đi sát vào nhau, vừa mới trượt khỏi căn phòng này, trên trần nhà lại rớt xuống một nữ quý mặt áo trắng, Nghiêm Chuẩn dù có to gan cũng bị nữ quý đột nhiên xuất hiện hù dọa phải lùi về sau một bước. Ngải Văn Văn chân run lấy bầy ôm đầu ngồi trên đất, Sở Tích, tiếng hét chói tai lại vang lên...

Cô nhắm mắt đấm nữ quý một đấm.

Nữ quý che mặt, "Á!"

Tổ đạo diễn: Má.

Trong quá trình tiếp theo, tổ đạo diễn có tính toán thế nào cũng không hề ngờ đến, vốn dĩ xây dựng kịch bản anh hùng cứu mỹ nhân cho ba người trong đội Sóng Sốt, cuối cùng càng đi càng xa, biến thành Nghiêm Chuẩn dụ địch, tìm manh mối, Sở Tích phụ trách vũ lực, còn Ngải Văn Văn, núp phía sau để cổ vũ bọn họ.

Tên của đội là "Sóng sốt" không những ám chỉ ba người họ cần phải sống sốt, mà còn chỉ nhân viên trong căn phòng kinh dị này có thể sống sốt dưới vũ lực của Sở Tích.

Trong màn hình quan sát của tổ đa diễn, một bên là ba người đàn ông trong đội Tắt Thẳng sợ hãi ôm đầu, co người lại kêu trời trách đất.

Một bên là đội Sóng sót của Sở Tích vừa nảy không biết giật được cây lang nha bổng từ tay của con quỷ nào, vừa gặp quỷ là vừa la hét ầm ĩ vừa vung tay loạn xạ, mang theo Nghiêm Chuẩn và Ngải Văn Văn đại sát tứ phương.

Mấy nhân viên đeo mặt quỷ sợ hãi ôm đầu trốn tứ phía.

Mấy đạo diễn bên trong phòng quan sát ngồi phịch trên ghế như tro tàn.

Phí công viết kịch bản rồi.

Đây... chính là Sở Tích luôn mồm nói mình nhất gan, lúc trước tham gia game show thấy có con gián mà hét như muốn lật cả nóc nhà đây ư?

Hét có thể là hét thật, nhưng xem ra chương trình trước kia đã biên tập lại không chiếu tiếp nửa đoạn sau, sau khi cô hét lên rồi đập con gián chết tươi.

Không ngờ với vẻ ngoài hoa trắng nhỏ yếu đuối lại ẩn giấu đáng vẻ như thế này.

Ông đây bị cô lừa rồi!

Suốt hành trình Sở Tích đều nom nớp lo sợ, vừa gặp phải đối thủ liên diễn cuồng ra tay, sau đó lại phát hiện ba mạng của đội Sóng Sót mơ mơ hồ hồ tìm được lối ra, ánh sáng rực rỡ từ cửa ra chiếu vào.

Ba người đẩy cửa ra, phát hiện đạo diễn và thợ quay phim đã có mặt sẵn ở ngoài.

"Làm tôi sợ muốn chết hu hu hu..." Cuối cùng Ngải Văn Văn đã tìm được người sống ngoài trừ quỷ ra, vừa ra khỏi đã khóc lóc kể lể với đạo diễn.

Sở Tích cũng bị dọa đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đang định bắt chước Ngải Văn Văn khóc lóc kể lể với đạo diễn, nhưng lại nhận ra trong tay mình còn cầm một thứ, không biết tại sao cây lang nha bổng này lại nằm trong tay cô.

"A, cái này, sao lại..." Tay Sở Tích run lên, lang nha bổng rơi xuống đất.

Cô lại nhớ đến thông báo của tổ đạo diễn vừa nảy, cuống quýt xua tay giải thích, "Tôi, tôi không có phá đạo cụ mà."

Đạo diễn nhìn lang nha bổng rơi trên đất, sau đó lại nhìn về mặt không biết phải làm thế nào, cổ đá lang nha bổng ra sau của Sở Tích.

Cười khẩy.

Ồ, cô còn không chịu thừa nhận hả?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Đội Sóng Sót đứng chờ ở cửa ra vào một hồi lâu, đội Tất Thắng mới chạy ra khỏi cửa, vừa chạy vừa khóc bù lu bù loa, gào lên.

"A a a a a đáng sợ quá!"

"A a a má ơi cứu con!"

"Mẹ nó, mày đừng đuổi theo tao nữa! Không được qua đây a a a!"

Ba người đội Sóng Sót, "..."

Tổ đạo diễn, "..."

Ba người đội Tất Thắng vừa lăn vừa bò chạy ra, đang chuẩn bị ôm đầu chúc mừng cả nhóm trở về từ cõi chết, lại nhìn thấy đội Sóng Sót đã đứng bên ngoài đội sẵn.

Một bên là đội Tất Thắng trước khi xuất phát tràn đầy tự tin hô to khẩu hiệu quyết thắng, quyết thắng, một bên là đội Sóng Sót trước khi xuất phát chỉ mong được toàn mạng trở ra.

"Mấy người... chưa vào hả?"

"Bọn tôi ra rồi."

Bầu không khí trở nên vô cùng lúng túng.

Tổng đạo diễn bấm đồng hồ bấm giờ, cầm loa nhỏ nói, "Tôi tuyên bố, đội Sóng Sốt chiến thắng!"

"A!" Ba người đội Sóng Sốt gio tay lên.

"Chúc mừng, chúc mừng." Ba người bên Tất Thắng vỗ tay chúc mừng.

Nhân viên đóng clap board lại, nhiệm vụ quay căn phòng kinh dị đã kết thúc, nhân viên làm việc bắt đầu thu dọn đồ đạc, Sở Tích suy nghĩ một lại, sau đó lặng lẽ đi tới chỗ đạo diễn, "Đạo diễn ơi."

Đạo diễn giật nảy mình, "Sao, sao thế?"

Sở Tích phòng má, "Nhân viên của căn phòng kinh dị hôm nay không sao chứ ạ?"

Cô mếu máo, "Tại tôi sợ quá mà bọn họ lại hóa trang y như thật, tôi mà sợ lên là không thể khống chế bản thân được ~"

Đạo diễn nghe cô nói thế thì cười, "Không sao đâu, bọn họ có kinh nghiệm lắm, khách tham quan kiểu nào cũng đều gặp hết cả rồi, cô không làm bọn họ bị thương được đâu, còn cây lang nha bông kia, bọn họ đã quyết định tặng cho cô làm kỷ niệm rồi."

"Hả? À." Sở Tích ngẩn ngơ, không ngờ mình còn được tặng quà kỷ niệm.

Mấy vị khách mời tập hợp một chỗ, đang kể lại mấy cảnh nghĩ đến mà vẫn còn thấy sợ trong căn phòng kinh dị, nhất là ba anh em đội Tất Thắng, sau khi trở về từ cõi chết thì xúc động không thôi, nói không ngừng nghỉ.

"Thua rồi, bọn tôi thua rồi, đội Sóng Sốt của mấy người quá giỏi."

"Lúc này đội mấy người có thấy nữ quý cầm lang nha bông khua khoáng bên trong không, hung hăng dễ sợ, đáng sợ quá."

"Đúng đúng đúng, người hung hăng nhất chính là á ta, vừa hét vừa đuổi theo bọn tôi, tôi sợ đến mềm nhũn tay chân."

"Hơn nữa hai con quý đó còn đánh nhau, phải nói sức chiến đấu của nữ quý cầm lang nha bông vô cùng kinh khủng."

"Ôi, làm tôi sợ muốn chết."

Triệu Vũ thấy Sở Tích đi đến, nhớ đến tiếng hét chói tai khi gặp phải bàn tay máu ở ngoài hành lang của cô, nghĩ cô chắc là sợ hãi lắm, bèn cười hỏi, "Sở Tích cô nói đúng không, đội của cô có nhìn thấy nữ quý cầm lang nha bông không, có sợ không?"

Sở Tích vừa đi tới liền nghe thấy "nữ quý cầm lang nha bông" như bị người ta nắm thóp, bịt tai vờ như không biết, "Tôi không thấy, tôi không biết, tôi không rõ nữa!"

Ba người đội Tất Thắng không ngờ phản ứng của Sở Tích lại lớn như thế, chỉ biết nhìn nhau.

Đang không biết có chuyện gì xảy ra, nhân viên đang thu dọn đồ đạc cầm cây gậy lang nha bông chạy sang chỗ Sở Tích, "Sở Tích, cô có cầm cây lang nha bông của cô không!"

Đội Tất Thắng???

Sở Tích, (T_T)

Khi kết thúc buổi ghi hình thì thời gian cũng không còn sớm, trợ lý Tiểu Nghiêm lái xe, thần kinh của Sở Tích đã bị căng thẳng suốt cả ngày hôm nay, thêm nữa hoạt động đám đá tiêu hao thể lực hơi nhiều, sau khi lên xe, cô ôm gậy kỷ niệm lang nha bông, ngồi co ro trên băng ghế sau.

Ráng chiều đẹp như tranh vẽ, chiếc xe hòa mình vào dòng xe cộ rồng rắn nối đuôi nhau trên cầu vượt, Sở Tích kéo cửa sổ xuống một khe nhỏ, gió chiều mát mẻ thổi đến khiến người ta cảm thấy thật dễ chịu.

Ban đầu Sở Tích định về thẳng nhà mình, nhưng lúc ở trên xe cô lại nhận được một cuộc điện thoại.

Màn hình hiển thị người gọi đến: Trợ lý Cao.

Sở Tích phụng phịu nhìn ba chữ này.

Trợ lý Cao, chắc chắn lại liên quan đến Cố Minh Cảnh rồi.

Cô không muốn nghe, nhưng điện thoại lại cứ vang lên không ngừng, tựa như không vì cô không nhận mà cúp máy.

Tiểu Nghiêm ngồi ghế lái nghe điện thoại của Sở Tích cứ vang lên miết, không nhìn được mà hỏi, "Tích Tích, sao chị không nghe máy?"

Sở Tích "ừ" một tiếng, tay cầm lang nha bổng, tay cầm điện thoại, "A lô."

Trợ lý Cao, "Cô Sở Tích."

Sở Tích vừa nghe giọng của trợ lý Cao liền nhớ đến "Lão Cao yêu Taobao kia", cô lấy lại bình tĩnh, hỏi ông: "Có chuyện gì sao trợ lý Cao?"

Trợ lý Cao, "Chuyện là vậy, cô Sở Tích, tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp."

Sở Tích, "À, có chuyện gì ông cứ nói đi."

Trợ lý Cao, "Chuyện này có liên quan đến Cố tổng, từ hôm qua đến giờ tâm trạng của Cố tổng không được tốt cho lắm, anh ấy cứ uống rượu một mình, luôn buồn bực không vui, tôi ít khi gặp Cố tổng như thế. Chúng tôi có gọi cho anh ấy nhưng anh ấy không nghe điện thoại, nên tôi muốn nhờ cô sang đó xem thử."

Sở Tích, "Cái gì?"

Cô theo bản năng nghĩ đây chắc chắn là âm mưu của Cố Minh Cảnh, liền từ chối, "Không tốt lắm đâu, tôi không đi."

Trợ lý Cao biết cô không tin nên vội nói, "Là thật đó cô Sở Tích, cô tin tôi đi, không phải Cố tổng bảo tôi kêu cô đến đâu. Hai ngày nay anh ấy không chịu gặp ai cả, là tôi, là tôi tự gọi cho cô, muốn nhờ cô giúp đỡ."

Sở Tích thực sự không nghĩ ra ngoài nguyên nhân phá sản ra thì người đàn ông tiêu tiền thoải mái như Cố Minh Cảnh lại có lúc tâm trạng sa sút như thế, cô nghi ngờ, "Nguyên Cảnh phá sản rồi hả? Cố tổng của ông nghèo rớt mồng tơi rồi ư?" Nhưng mà chắc không phải đâu, tập đoàn Nguyên Cảnh lớn như thế, nếu phá sản nhất định là tin tức lớn, không lẽ vẫn chưa bị mà chỉ đang trên bờ vực phá sản?

Trợ lý Cao, "..."

"Không có liên quan đến Nguyên Cảnh đâu cô Sở Tích, Nguyên Cảnh vẫn phát triển rất tốt, là việc riêng của Cố tổng."

Sở Tích "à" lên một tiếng, lại nhớ đến quan hệ bây giờ giữa cô và anh cùng lắm chỉ là fan và thần tượng như anh nói, ngay cả bạn bè cũng không tính, nếu là chuyện tiếng thì cô lại càng không có quyền hỏi đến, thế nên cô từ chối, "Chuyện này, xin lỗi trợ lý Cao, nếu không thì ông đi tìm người khác đi, mấy người bạn khác của Cố tổng của ông đấy, tôi thấy tôi tôi đó thì không tốt lắm đâu."

Trợ lý Cao nói, "Nếu tìm được người khác thì tôi đã không tìm cô Sở Tích rồi. Lần này không phải là việc công, là việc tư, tôi và cô quen biết nhau cũng đã hơn hai năm, coi như cô giúp Cao Minh tôi một lần đi, có được không?"

"Cũng coi như giúp Cố tổng một lần, anh ấy thật sự không được tốt cho lắm, mặc dù anh ấy không nói ra, nhưng tôi nghĩ người anh ấy muốn gặp bây giờ nhất chính là cô đó."

Hai năm qua, quan hệ giữa trợ lý Cao và Sở Tích không tệ lắm, ông luôn tôn trọng cô, giờ ông khẩn thiết như thế, Sở Tích không thể nào từ chối được.

Nhưng vừa nhắc đến Cố Minh Cảnh, trong lòng cô lại trở nên kỳ lạ.

Bây giờ cô không còn sợ anh như lúc còn làm tình nhân nữa, cũng không còn cảm thấy bài xích anh như hồi anh tìm cô rồi đưa ra một tờ hợp đồng khác bảo cô ký nữa, nhưng nếu nói cảm giác khác thì cô không nói ra được.

Trợ lý Cao nhắc đến Cố Minh Cảnh giống như anh bỗng phát bệnh trầm cảm sắp chết đến nơi rồi vậy, đúng là quá dọa người.

Sở Tích nghĩ đến chuyện lần trước Cố Minh Cảnh giúp cô lấy video giám sát ở khách sạn ra đáp trả lại Hạ Kiều, đúng là cô thiếu anh một ân tình.

Sở Tích nhìn lang nha bổng trong lòng mình, nghĩ có thứ này trong tay thì Cố Minh Cảnh cũng không dám làm gì cô đâu, im lặng một hồi mới mở miệng, "Vậy để tôi qua xem một chút?"

"Tốt quá, cảm ơn cô Sở Tích." Trợ lý Cao vui vẻ nói.

Sở Tích bảo Tiểu Nghiêm chuyển hướng, đi đến nhà Cố Minh Cảnh.

Lúc trước, nơi cô ở cùng Cố Minh Cảnh là chung cư Nam Tĩnh, bình thường Cố Minh Cảnh thường ở trong biệt thự yên tĩnh trong trung tâm thành phố, Sở Tích biết địa chỉ vì trước đây anh từng đưa cô sang đó vài lần.

Sở Tích cầm lang nha bổng đứng trước cửa nhà Cố Minh Cảnh, chuẩn bị tự tưởng vài giây, sau đó mới bấm chuông cửa.

Thầm nghĩ vì tốt bụng nên cô mới đến đây, chỉ cần thấy Cố Minh Cảnh chưa chết thì cô sẽ đi ngay.

Không có ai mở cửa.

Sở Tích bĩu môi, gọi điện cho Cố Minh Cảnh, điện thoại thông đã nhưng không ai lên tiếng.

Sở Tích, "Alo, anh có ở nhà không? Tôi đang đứng trước cửa nhà anh nè."

"Nếu ở nhà thì có thể mở cửa không?"

Sở Tích nói xong liền cúp điện thoại, quả nhiên chưa đầy nửa phút, cửa đã được mở ra.

Sở Tích chưa thấy mặt anh mà đã ngửi được mùi rượu nồng nặc.

Cô nhú mồm nhìn Cố Minh Cảnh đứng trong phòng, anh mặc bộ đồ ở nhà màu xám, đôi mắt hằn đầy tơ máu, trông tiều tụy hơn trước rất nhiều.

Nhưng dáng vẻ này của Cố Minh Cảnh lại mang theo một vẻ đẹp ưu buồn, sa sút, tựa như chỉ cần anh thay quần áo đã có thể đóng "Nhật ký phục thù của hoàng tử."

Má nó, Sở Tích thầm rủa một tiếng, anh vẫn còn sống rất tốt mà.

Cố Minh Cảnh vẫn đứng ngay cửa, không có ý định để cô vào nhà, nhưng không vào thì lại hay, Sở Tích nhìn anh nói, "Có người nhờ tôi đến thăm anh, thấy anh không sao là tốt rồi, tôi đi trước đây. Bye bye."

Tiểu Nghiêm còn đang đợi cô trong xe.

Nhưng khi cô vừa quay đi, cổ tay đã bị người đứng sau bắt lấy.

Cố Minh Cảnh hắng giọng, "Đợi đã."

Sau đó, trước mắt anh bỗng xuất hiện cây lang nha bổng.

Sở Tích giờ cây lang nha bổng lên nhắm ngay anh, "Muốn nói gì thì nói, không được động tay động chân."

Bên trong biệt thự Cố Minh Cảnh trang trí khá đẹp, tuy khiêm tốn nhưng có nội hàm, vừa nhìn liền biết đây là nơi ở của đàn ông, lạnh lẽo không có chút ấm áp.

Sở Tích gửi Wechat cho Tiểu Nghiêm báo cô ấy về trước không cần đợi cô, một cô gái như cô ấy chờ ở ngoài muộn quá cũng không an toàn.

Sở Tích gửi Wechat xong, nhìn mấy bình rượu không trên quầy bar rồi lắc đầu.

Cố Minh Cảnh mở tủ lạnh, tìm hộp nước trái cây từ một góc hẻo lánh trong tủ lạnh ra cho Sở Tích, hộp nước trái cây này là do Sở Tích bỏ vào lúc cô tới đây lần trước, cũng may vẫn chưa hết hạn.

Sở Tích cứ nhìn chăm chú cây lang nha bổng đặt bên cạnh, dáng vẻ như có thể cảm vũ khí lên bất cứ lúc nào, sau khi nhận nước ép trái cây của Cố Minh Cảnh đưa sang thì cô nhỏ giọng nói cảm ơn.

Sở Tích ngồi trên sofa uống nước ép trái cây, vừa uống vừa hỏi Cố Minh Cảnh, "Sao anh lại uống nhiều rượu thế?"

Cô ghét mùi khói, rượu cũng không tốt lành gì.

Cố Minh Cảnh khẽ chớp mắt, "Không có gì."

Sở Tích, "À."

Cô nhanh chóng uống hết hộp nước ép, tiếng hút hộp rỗng vang lên, Cố Minh Cảnh không nói gì với cô, Sở Tích thấy mình chờ đợi thế này cũng vô nghĩa.

Cô chưa bao giờ thấy Cố Minh Cảnh thế này, anh của ngày xưa chỉ cần đứng một chỗ đã mang theo khí thế lạnh lùng đầy cao quý của kẻ có tiền, nhưng trên thế giới có biết bao nhiêu chuyện đau buồn, có ai mà không trải qua thời kỳ sa sút?

Sở Tích thấy Cố Minh Cảnh rất tốt số, chỉ cần có gì khác lạ là đã có trợ lý Cao xuất hiện suy nghĩ biện pháp, cuối cùng nấn nỉ cô phải đến đây thăm anh. Nhưng năm đó khi cô gặp khó khăn, bà nội thì nằm viện, còn cô buộc phải thôi học, đêm về cũng chỉ có mình cô vượt qua.

"Anh đừng uống rượu nữa." Sở Tích vẫn khuyên ngăn, "Anh ăn cơm chưa? Có muốn tôi gọi cơm cho anh không?"

Cố Minh Cảnh, "Không cần đâu."

Sở Tích hết nói nổi với cái vẻ đầu muối không vô này của Cố Minh Cảnh, trợ lý Cao dự cô đến đây là một quyết định sai lầm, gì mà chỉ có cô, Cố tổng chỉ muốn gặp cô, đều là gạt người hết.

Cô đứng dậy khỏi sofa. "Nếu anh không sao cả thì tôi đi đây."

Cô đang định đi, Cố Minh Cảnh ngồi đó bỗng lên tiếng, "Hôm nay là sinh nhật anh."

"Hả?" Sở Tích nghe xong thì sững sờ, sinh nhật anh?

Cô chưa từng đón sinh nhật với Cố Minh Cảnh, cũng không biết sinh nhật của anh lúc nào, nhưng theo sự hiểu biết của cô, sinh nhật của mấy người như Cố Minh Cảnh lẽ ra phải có một đồng bạn đến tụ tập ăn chơi ca hát, sao lại tự giam mình ở nhà uống rượu giải sầu chứ.

Sở Tích tay chân luống cuống, dù nói gì thì cũng là sinh nhật của người ta, trợ lý Cao lại không nói cho cô biết, cô chỉ đi tay không tới, có phải nên tặng quà hay không?

Nhưng giờ có đi mua quà cũng không kịp, Sở Tích suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nhìn thấy cây lang nha bỗng kỉ niệm của căn phòng kinh dị, đôi mắt sáng bừng.

Sở Tích thử đưa lang nha bỗng sang.

"Hay là, tôi tặng cái này cho anh nhé?"

Chuyên mục chương hay tuần này đến đây là kết thúc rồi, mời các bạn đón xem chương tiếp theo vào tuần sau với những thước phim siêu hịn nhé =)).

Đang đọc một bộ mà có chi tiết ôm nhằm con tự dung tự hứng, vì biết thế nào cũng có máu chó các kiểu như má ruột bệnh con nuôi, con nuôi tham lam không muốn nhường chỗ các kiểu:(

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Sở Tích thấy Cố Minh Cảnh chê cây lang nha bỗng của mình nên giận dữ, "Anh đừng có mà xem thường nó, đây là vật kỷ niệm ngày đầu tiên tôi chiến thắng khi quay chương trình đây! Hàng độc nhất vô nhị rất có ý nghĩa đấy nhé! Tôi dám chắc từ nhỏ đến giờ anh chưa từng nhận được món quà độc đáo thế này đâu!"

Cố Minh Cảnh nhìn Sở Tích đưa cây gậy tới, nghe thấy hai chữ "độc đáo", mí mắt nảy lên.

Anh chậm chạp vươn tay về phía cây gậy lang nha bỗng.

Sở Tích như chê anh chậm chạp, hào phóng nhét cây gậy vào lòng anh, "Cầm đi!"

Tổng giám đốc "bá đạo" ôm ấp lang nha bỗng - Cố Minh Cảnh, "..."

Tặng lang nha bỗng rồi nhưng Sở Tích thấy Cố Minh Cảnh vẫn không vui, hoàn toàn không có dáng vẻ vui vẻ khi được nhận quà sinh nhật, cô nói thầm, "Sinh nhật của anh chứ có phải ngày giỗ anh đâu, sao anh lại thế?"

Sở Tích chỉ nói thầm không nghĩ Cố Minh Cảnh sẽ trả lời, nhưng anh nghe cô lẩm bẩm, bỗng nhiên cất giọng, "Là ngày giỗ của mẹ anh."

Sở Tích ngẩn đầu, "Hả?"

Nhận ra Cố Minh Cảnh vừa nói gì, cô vội vàng xin lỗi, "Xin, xin lỗi anh, tôi không có ý."

Cố Minh Cảnh cười cười, "Không sao đâu."

Sở Tích im lặng, coi như cô đã biết vì sao sinh nhật Cố Minh Cảnh mà anh lại không vui và trợ lý Cao sống chết cũng phải lừa cô tới đây rồi.

Mặc dù trợ lý Cao miêu tả tình hình của Cố Minh Cảnh có hơi quá một chút.

Nhưng sinh nhật của mình lại là ngày giỗ của mẹ mình, là ai thì cũng không có tâm trạng tổ chức sinh nhật.

Sở Tích nhìn Cố Minh Cảnh ôm lang nha bổng trong lòng.

Người ta đã tội nghiệp như thế mà cô còn tặng nấy thứ tầm phào này.

Sở Tích vươn tay về phía Cố Minh Cảnh, "Nếu không thì... anh trả cây gậy này lại cho tôi đi."

Cố Minh Cảnh, "???"

Người đàn ông vừa nãy còn chê bai cây gậy, bây giờ lại ôm nó cứng ngắc.

Sở Tích: ha ha.

Tục ngữ có câu, trời đất bao la, thọ tinh* là lớn nhất, Sở Tích tha thứ cho cái kiêu khó ở của Cố Minh Cảnh khi nãy. Nhìn anh lúc này, cô lảng máng nhận ra có lẽ vì nguyên nhân này nên từ nhỏ Cố Minh Cảnh chưa từng có sinh nhật.

*Người được chúc mừng sinh nhật.

Cũng tội nghiệp cho anh, dù sao thì năm nào cô cũng có bà nội nấu mì trường thọ cho mình.

Sở Tích nhìn mấy bình rượu trên quầy bar, biết Cố Minh Cảnh chắc chắn chưa ăn cơm, lại chê thức ăn ở ngoài không hợp vệ sinh. Cô mở tủ lạnh, phát hiện ra bên trong nhét đầy thức ăn, rau củ, thịt cá, nguyên liệu nấu ăn đều có đủ. Trong nhà có thuê một dì giúp việc, chắc là cách ngày bà ấy đều ghé qua dọn dẹp rồi bỏ sung đồ ăn vào tủ lạnh.

Sở Tích nhìn tủ lạnh đầy ắp rồi lắc đầu.

Cố Minh Cảnh là người đầu tiên ở trong nhà có đầy đủ đồ ăn nhưng lại khiến mình chết đói.

Đúng lúc, bụng cô cũng đói meo, Sở Tích quyết định trả ơn trả thì trả cho trót, vừa xắn tay áo vừa kiểm tạp dề trong phòng bếp.

Cố Minh Cảnh, "Em định..."

Sở Tích đeo tạp dề vào, đưa tay ra sau lưng buộc dây tạp dề thành nơ bướm, "Nấu cơm, anh không đói à?"

Cô nhìn Cố Minh Cảnh, ngửi thấy mùi rượu trên người anh, ghét bỏ nói, "Anh đi tắm thay đồ đi."

"Được." Cố Minh Cảnh biết mùi trên người mình khiến người khác khó chịu, ôm cây gậy lang nha bổng của Sở Tích tặng đi ra.

Chờ đến khi anh tắm rửa thay đồ xong xuôi, trong phòng bếp đã tỏa ra mùi hương khiến bụng anh đói cồn cào.

Cố Minh Cảnh đứng trước cửa phòng bếp nhìn Sở Tích mặc tạp dề màu vàng, mái tóc ngắn sau khi cắt nay đã dài gần đến vai, cô đang cúi đầu cầm muống nếm canh.

Từ trước đến nay anh không hề biết Sở Tích biết nấu ăn, bây giờ nghe mùi liền biết tài nấu nướng của cô cũng khá giỏi.

Lúc trước khi ở cùng anh, hai người cơ bản đều ra ngoài ăn cơm, anh không để Sở Tích nấu cơm, mà cô không không chủ động nhắc đến.

Sở Tích nghe tiếng Cố Minh Cảnh đi đến, đặt muống canh xuống, tựa như đã chờ anh từ rất lâu rồi, cô nắm tay áo của Cố Minh Cảnh kéo anh vào phòng bếp, "Đến đây."

Cô đưa điện thoại cho anh, sau đó xắn tay áo mình lên, "Cuối cùng anh cũng đến rồi, mau chụp ảnh cho tôi đi."

Cố Minh Cảnh giơ điện thoại lên, không khí trong phòng bếp mới nãy còn ảm áp bỗng chốc náo nhiệt hẳn, ầm một tiếng, trong chảo bỗng bốc cháy, hơi nóng hun đỏ cả mặt, Cố Minh Cảnh bị cảnh tượng bất ngờ này dọa suýt nữa làm rơi điện thoại, nhưng anh vẫn tranh thủ ấn nút chụp, sau đó, ngọn lửa biến mất, Sở Tích vừa cầm xẻng vừa cầm chảo, khí thế bùng bùng xào đồ ăn trong chảo.

Một phần thịt bò xào đã lên đĩa, Sở Tích lau tay lên tạp dề, bấm xem ảnh Cố Minh Cảnh mới chụp cho mình, thấy anh đã bắt được khoảnh khắc cô xóc chảo lửa một cách hoàn mỹ, hài lòng gật đầu.

Ba món mặn một món canh được dọn lên bàn.

Thịt bò xào, cá hấp, cải thìa xào, và một phần canh trứng cà chua.

Cố Minh Cảnh chỉ nhìn lâu hơn một chút thôi Sở Tích đã nhào tới, vội vàng ngăn anh lại, "Đừng nhúc nhích!"

Cô giờ điện thoại lên, chụp mấy món ăn trên bàn, chụp xong rồi, vừa cúi đầu chọn ảnh vừa nói, "Tôi đăng Weibo cái, bây giờ thì anh ăn được rồi đó."

Hiếm khi nào cô làm đồ ăn lại hài lòng như thế, Sở Tích đăng tám ảnh Cố Minh Cảnh chụp lúc cô xào rau và mấy tấm thành phẩm của mình làm ra thành 6 tấm, chỉnh filter âm thực, sau đó đăng lên Weibo chính "Diễn viên Sở Tích".

Nội dung đăng kèm, "Mời mọi người dùng com~"

Lâu lắm rồi cô không đăng Weibo, chủ yếu là không biết phải đăng gì mới tốt, nhưng ngày nào fan cũng giục cô đăng bài, hôm nay cuối cùng cũng tìm được cái để đăng rồi.

Đăng Weibo xong, Sở Tích hài lòng cảm thừa lên.

Món ăn trông khá đẹp, lúc này cô cũng đã đăng Weibo rồi, nhưng chỉ có hai người có thể ăn được thôi.

Cố Minh Cảnh được hỏi rồi, Sở Tích thầm nghĩ, nhưng hôm nay là sinh nhật của anh, coi như thôi vậy.

Cô bị trợ lý Cao dùng kế lừa tới đây, thấy hôm nay là sinh nhật anh nhưng lại không có ai bên cạnh thế là ở lại nấu com cho anh, cô đúng là người đẹp lương thiện mà.

Hai người ngồi đối diện nhau, Cố Minh Cảnh cầm đũa gắp một miếng thịt bò xào.

Sở Tích mong chờ hỏi anh, "Hương vị thế nào? Ngon lắm đúng không?"

Cô không phải là nữ chính phim thần tượng, nấu đồ ăn thì không ăn được, ngốc nghếch không thêm nếm trước mà bung lên cho nam chính ăn, nam chính nuốt không trôi nhưng phải giả vờ khen ngon. Mấy món này cô đã nếm thử hết rồi, dù có hơi kém một chút so với mấy nhà hàng, nhưng nếu so với mấy quán com nhỏ thì không thành vấn đề.

Cố Minh Cảnh gật đầu, "Ừ, ngon lắm."

Sở Tích lấy cái chén nhỏ múc cho Cố Minh Cảnh một chén canh trứng cà chua, "Anh nếm thử cái này xem."

Cố Minh Cảnh nể tình Sở Tích ăn hết chén canh cô múc cho anh.

Sở Tích lần lượt đưa ba món một canh cho Cố Minh Cảnh nếm thử, mỗi một món đều nhận được đánh giá khẳng định, tâm trạng cô vô cùng vui vẻ, mới chịu để anh ăn com.

Hai người tạm thời không nói chuyện, Cố Minh Cảnh luôn cúi đầu ăn com, bỗng nhiên phát hiện Sở Tích không động đũa, chỉ yên lặng nhìn anh, ánh mắt có hơi kỳ lạ.

Cố Minh Cảnh ngẩng đầu nghi ngờ nhìn cô.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, Sở Tích giật giật khóe môi, bỗng lên tiếng, "Anh có cảm thấy, trông tôi thế này có giống một người..."

Cố Minh Cảnh nhìn gương mặt trắng nõn của cô mà giật mình.

Anh nhớ đến dáng vẻ của cô khi mặc tạp dề cúi đầu nấu com.

Đúng là rất giống một người.

Trong nhà hiếm khi nổi lửa nấu com, cô rất giống bà chủ gia đình.

Cố Minh Cảnh như định nói gì, Sở Tích lại bật cười khúc khích.

"Hôm nay tôi có giống mẹ của anh không!"

"Anh có vui tí nào không!"

Cô nói xong còn nhưong nài, nháy mắt với anh.

Mọi người donate cho Tích bảo một bịch muối nha =))). Hên là có ông chồng để sẵn, chứ nói chuyện vậy ai dám hốt =))

Có thể bạn chưa biết, cặp đôi nhà ta chênh nhau 7 tuổi và Sở Tích chỉ mới 20. Không biết đây đã được gọi là đại thúc - loli chưa nhỉ =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sở Tích đẹp tựa tranh vẽ, cô nháy mắt một cái khiến lòng anh rung động. Nhưng Cố Minh Cảnh cố gắng nuốt lại những lời muốn nói.

Hai người ăn cơm tối xong, Sở Tích mở Weibo xem một lát. Bài đăng nấu cơm của cô vừa nãy có phản ứng khá tốt. Lúc nào cũng vậy, biết nấu ăn và nấu ăn ngon luôn là điểm cộng của một người, số lượt like của bài đăng này nhanh chóng vượt lên một trăm ngàn, Sở Tích được mấy bình luận khen ngợi thối phồng đến mức cả người lâng lâng.

[Tích của tôi đúng là hiền thê lương mẫu!]

[Tích bảo còn biết nấu ăn nữa kìa, giỏi quá đi.]

[Nhìn cả bàn đồ ăn ngon ghê, muốn ăn cơm Tích bảo nấu quá. Mong chờ.jpg]

[Mẹ ơi lúc trước sao tôi lại bỏ qua cô gái "bảo bối" này thế.]

...

Sở Tích vui vẻ kéo xem bình luận, nhưng vừa xem liền xem đến hơn mười giờ tối.

Nấu cơm quả thật rất lâu, nhưng không ngờ thời gian lại trôi nhanh như thế, Sở Tích bỗng đứng dậy, "Muộn rồi, tôi về đây."

Cố Minh Cảnh không ngờ đã trễ thế này mà Sở Tích vẫn âm ỉ đòi về nhà, anh nhú mồm, "Em về bằng cách nào?"

Sở Tích cũng đang nghĩ xem cô về thế nào, tàu điện ngầm đã không còn, vừa nãy cô đã cho Tiểu Nghiêm về trước rồi.

Bắt xe?

Sở Tích nghĩ đến mấy tin tức về mấy cô gái độc thân đón xe vào giữa đêm xảy ra bất trắc thì sợ run cả người.

Cố Minh Cảnh, "Đã muộn thế này, trợ lý của em đã về rồi mà? Đón xe cũng không an toàn."

Anh ân cần nói, "Tôi uống rượu, không đưa em về được, em ở lại đây một đêm đi."

Thấy cô do dự, anh lại nói tiếp, "Hay tôi đưa chìa khóa xe cho em, em có thể tự mình lái xe về nhà."

Sở Tích, "..."

Được lắm, tên đàn ông nham hiểm này.

Anh biết rõ tôi không có bằng lái mà còn bảo tôi tự lái xe về?

Ngày mai tôi đi đăng ký học lái xe cho anh tức chết luôn.

May mà nhà Cố Minh Cảnh có sẵn đồ dùng cá nhân, Sở Tích ngủ trong phòng khách.

Cô không có quần áo ngủ, buổi sáng quay chương trình nên cả người đồ mồ hôi nên không chịu được, ban đầu định mượn đồ ngủ của Cố Minh Cảnh mặc đỡ, nhưng cô lại phát hiện một thứ trong tủ quần áo.

Trong góc tủ có hai bộ váy ngủ hai dây tơ tằm.

Sở Tích như phát hiện ra cái gì, cô bỗng dưng cảm thấy khó chịu, theo bản năng nhú mồm, nhưng bỗng nhiên nhớ ra, cái váy ngủ kia... hình như là của cô.

Là của cô.

Sở Tích cầm váy ngủ trong tâm trạng phức tạp, sau khi tắm xong thì mặc nó vào, leo lên giường nằm, tắt đèn, trong bóng đêm như mực, cô nhìn trần nhà đến xuất thần.

Sở Tích vuốt ve làn váy tơ tằm mịn màng như làn da thứ hai trên người, nghĩ đến biết bao đêm, nghĩ đến hình ảnh sau khi anh lột bỏ nó.

Nhân sinh vô cùng kỳ lạ, hai người đã từng thân mật như thế, nhưng bây giờ lại ngủ trong hai căn phòng khác nhau.

Sở Tích bỗng đỏ mặt, sau đó vùi mặt vào trong chăn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Cùng lúc đó, lượng chia sẻ bài đăng trên Weibo tối nay của Sở Tích càng lúc càng nhiều, nhóm Gạch cú đêm đang hâm mộ "Tích của tôi giỏi quá", đồng thời cũng có fan tinh mắt phát hiện điều khác thường.

Trong giới fandom có thói quen, chỉ cần trong ảnh của mình tình đăng lên có đồ vật có thể phản chiếu hình ảnh, ví dụ như kính râm, ống kính v.v... thì fan sẽ soi ảnh phản chiếu, có rất nhiều manh mối đều là nhờ các fan cầm kính lúp như có khả năng điều tra mà soi ra.

Ảnh của Sở Tích hôm nay cũng có đồ vật phản xạ hình ảnh, hơn nữa, chỗ phản chiếu hình như có chút manh mối.

Cái muỗng inox trong chén canh ở tấm ảnh thứ hai.

Mặt bàn cẩm thạch bóng loáng như gương trong phòng bếp ở tấm ảnh thứ năm, là tấm ảnh Sở Tích đang nấu ăn.

Cư dân mạng phóng to ảnh phản chiếu lên, bắt đầu cẩn thận suy đoán.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Tích đã bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Cô bực bội bấm tắt, sau đó xoay người ngủ tiếp.

Chưa đầy ba mươi giây sau, chuông điện thoại lại tiếp tục vang lên.

Sở Tích bó tay, lôi điện thoại từ dưới gối lên, nhắm mắt bấm nghe, "Alo."

Giọng Phó Bạch vang lên, hiếm khi thấy anh nghiêm túc hỏi, "Sở Tích, tôi qua em ở chỗ của ai?"

Cô ở chỗ của ai ư, cô ở...

Sở Tích nghe xong, con buồn ngủ đã biến mất tăm, cô ngồi dậy, mở mắt ra, "Em..."

"Em ở, em ở..."

Sở Tích do dự, cô phải nói thế nào với Phó Bạch đây, tối qua cô ngủ ở nhà Cố Minh Cảnh, sau đó bảo anh ta phải tin tưởng cô và Cố Minh Cảnh trong sạch, hai người không hề phát sinh chuyện gì.

Phó Bạch nghe giọng nói đầy do dự của Sở Tích bây giờ, cảm thấy suy đoán trên hot search đã chắc kèo.

Anh ta đau đầu nhức óc, bắn ra liên tiếp bốn câu hỏi, "Chuyện xảy ra khi nào? Em và anh ta bắt đầu khi nào? Tại sao anh lại không biết gì hết? Sao em không nói với anh hả?"

Sở Tích bị anh ta hỏi liên tù tì bốn câu mà luống cuống tay chân, cuống quýt phủ nhận, "Không có, em..."

Phó Bạch, "Trước khi đăng ảnh lên Weibo không lẽ em không kiểm tra thử? Em có biết muỗng inox và bàn đá cẩm thạch đều có thể phản chiếu hình ảnh hay không!"

Phản chiếu hình ảnh?

Sở Tích nghe Phó Bạch nói thế, trái tim như bị treo lên.

Ảnh cô chỉnh filter xong rồi đăng ngay, cô thật sự không để ý chỗ nào có phản chiếu. Mấy cái này người bình thường có mấy ai quan tâm, nhưng cư dân mạng đu idol cầm kính lúp lên thì lại chưa chắc.

Mợ nó không lẽ đã bị fan soi ra có bóng dáng của Cố Minh Cảnh ư!

Nếu thế thì cô có nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nỗi oan này.

Phó Bạch thờ dài một hơi, sau đó nghiêm túc hỏi, "Em và anh ta bắt đầu từ khi nào?"

"Không phải em vừa nói với phóng viên đang trong thời kỳ phát triển sự nghiệp nên không muốn yêu đương sao? Bây giờ chuyện tình cảm bị lộ ra, em muốn fan nghĩ thế nào? Em muốn người ngoài nghĩ thế nào? Không phải để cho người ta nắm được vết nhơ hay sao?"

Sở Tích gấp đến đập gối, "Không có, em không bắt đầu gì với anh ta cả, không có gì thật mà, tối qua em chỉ nấu cơm cho anh ta thôi."

Phó Bạch, "Cái gì? Không có bắt đầu? Vậy mấy cái fan soi ra là thật hay giả?"

Sở Tích, "Đương nhiên là giả rồi, em với anh ta không có gì cả."

Phó Bạch, "Em không lừa anh chứ?"

Sở Tích sắp khóc đến nơi, "Em lừa anh làm gì, làm sao bây giờ đây..."

Phó Bạch thở phào nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi, em đừng gấp, để anh và quản lý bên Nghiêm Chuẩn thương lượng một chút."

"Cám ơn Phó..." Sở Tích chưa kịp nói lời cảm ơn, sau khi nghe Phó Bạch nói xong thì sững sờ.

Cái gì?

Sở Tích cẩn thận hỏi lại, "Phó Bạch, anh vừa nói thương lượng với ai hả?"

Phó Bạch, "Công ty quản lý Nghiêm Chuẩn đó."

Sở Tích, "Ài???"

Sở Tích cúp điện thoại, ngơ ngác bấm vào Weibo.

Hot search đứng đầu #Sở Tích Nghiêm Chuẩn#

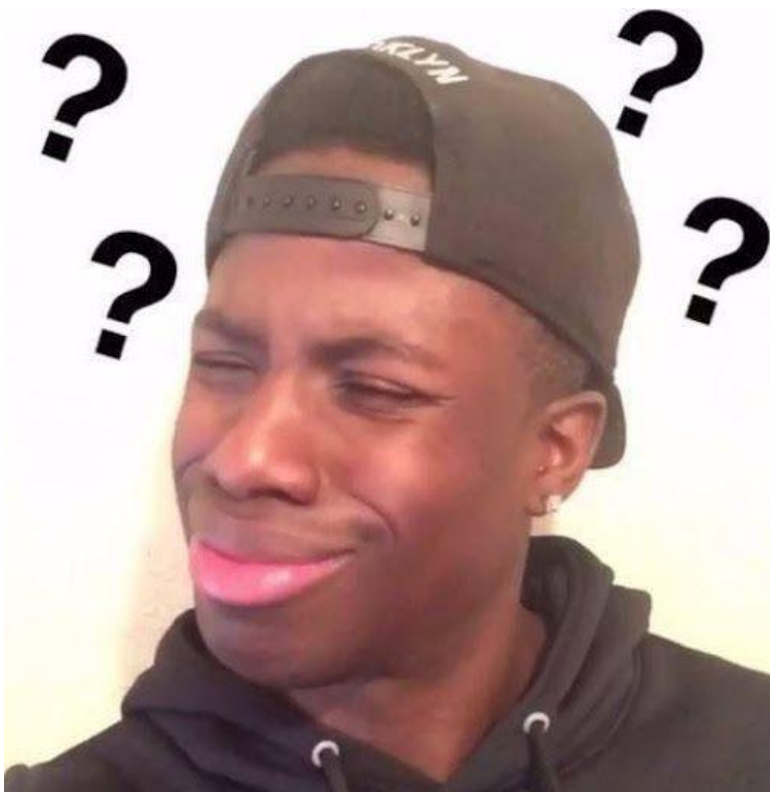
Sở Tích ngơ ngác bấm vào tin tức đầu tiên:

"#Tình cảm giữa Sở Tích và Nghiêm Chuẩn# Hôm qua, Sở Tích đăng một weibo nấu nướng, có fan tình mắt phát hiện ra có một cái bóng của người đàn ông trong chỗ phản chiếu của tấm ảnh. Dựa vào sự suy đoán của fan, người đàn ông mờ ảo kia chính là Nghiêm Chuẩn đang cùng Sở Tích quay chương trình ngày hôm qua, đêm khuya về nhà ngọt ngào nấu cơm cho nhau, tình yêu của bọn họ đã bị khai ra."

Trong đầu Sở Tích bây giờ chỉ lơ lửng mấy chữ "Sao tôi lại không biết thế này".

Sở Tích mang về mặt "người da đen kèm theo vài dấu chấm hỏi"* bấm vào mấy tấm ảnh đi kèm, phát hiện từng tấm ảnh khả nghi đều được khoanh đỏ, không chỉ có mấy tấm cô chụp ngày hôm qua, còn có rất nhiều ảnh chụp từ chương trình, ảnh chụp từ fan, từng ảnh từng ảnh đều được khoanh đỏ.

*Đây là meme

Ngoại trừ mặt phản chiếu của gương và bàn đá cẩm thạch có thể lảng máng nhìn ra bóng dáng của một người đàn ông ra, thì nhà bếp trong ảnh của Sở

Tích được trang trí giống hệt với nhà bếp của nhà Nghiêm Chuẩn, mấy người nhìn vị trí đặt lò vi ba đi, lại nhìn khăn trải bàn màu gạo kia đi, tối qua Sở Tích chắc chắn ở nhà Nghiêm Chuẩn đây!

Trong ảnh sân bay lần trước của Sở Tích, cô mang một đôi giày Yeezy* màu đen, không lâu sau Nghiêm Chuẩn cũng mang một đôi giống hệt tham gia chương trình, vừa nhìn là biết đồ đôi rồi.

**Giày của Adidas*

Trong Trái tim dừng cảm, Nghiêm Chuẩn nhìn Sở Tích bằng vẻ mặt dịu dàng thâm tình.

Cách đó mấy ngày, anh từng đăng ảnh chụp tự sướng trên instagram, background phía sau là khách sạn, nghỉ ngơi đến Cổ Động thăm Sở Tích đang quay phim ở đó.

...

Từng tấm ảnh đáng nghi, từng điểm manh mối, tất cả đều hướng đến một sự thật --

Sở Tích và Nghiêm Chuẩn đang quen nhau!

Đừng thấy hai người không giao lưu với nhau trên chương trình, đó là vì tránh hiềm nghi đấy, nhưng có câu "giấu đầu lòi đuôi", hai người càng tránh nhau, ngược lại càng có ân tình.

Mặc dù trong khu vực bình luận, fan của Nghiêm Chuẩn và fan của Sở Tích luôn phủ định tình cảm của idol nhà mình, nhưng vẫn không ngăn được lòng hóng hớt của cư dân mạng.

[Hai người này quen nhau từ Trái tim dừng cảm, bây giờ lại hợp tác với nhau, ở bên nhau cũng không thể không có khả năng.]

[Mẹ nó, làm sao đây, tôi thấy ngọt quá, cái kiểu ngằm ngằm rai đường đúng là quá ngọt!]

[Bao nhiêu đồ đôi vậy mà còn bảo trùng hợp, ai nói không ở bên nhau chính là lừa mình dối người.]

[Bây giờ xem Trái tim dừng cảm thì mị thấy cảnh nào cũng toàn là đường thôi, nhìn cái kiểu hai người bọn họ bên ngoài giả vờ không có gì nhưng thực ra pháo hoa bắn từ phía dưới là đẹp đôi chết được!]

Có anti-fan chế giễu:

[Ồ, không phải Sở Tích nói đang phát triển sự nghiệp nên không yêu đương à?]

Có người qua đường tò mò hiểu hết:

[Bài này rõ ràng nhắm thẳng vào tổng giám đốc bá đạo kiêm fan bạn trai này! Với Cố Minh Cảnh thì nói đang phát triển sự nghiệp không yêu đương, với Nghiêm Chuẩn thì cùng ở nhà nấu cơm rồi đăng Weibo khoe ngấm. Mấy người nói xem có ngọt hay không!]

[Ngọt!]

[Ngọt chết tôi rồi!]

[Hu hu hu hu Cố tổng thâm quá.]

[Tội nghiệp Cố tổng, đắm nước mắt.jpg]

...

Sở Tích mang về mặt chán đời, tựa đầu lên giường lướt xem hot search và bình luận.

Bỗng có người gõ cửa phòng.

Sở Tích ngồi dậy nhìn cánh cửa, ngoại trừ Cố Minh Cảnh ra thì chẳng còn ai tìm cô cả.

Nếu như đăng tin đính chính nói người trong ảnh không phải là Nghiêm Chuẩn, vậy người đó là ai?

Cố Minh Cảnh chắc chắn đã nhìn thấy tin tức trên hot search sáng nay rồi.

Anh muốn cô thừa nhận bóng người đó là anh ư?

Nhưng nếu thì thì chẳng khác nào thừa nhận tối qua cô ở nhà Cố Minh Cảnh, đã ở chung rồi nấu cơm, muốn làm sáng tỏ chỉ là mối quan hệ giữa fan và thần tượng, có quỷ mới tin ấy.

Sở Tích vô cùng bức bối nhưng tiếng gõ cửa cứ vang lên mãi, cô đành uể oải lên tiếng, "Vào đi."

Cố Minh Cảnh trầm mặc mở cửa đi vào.

Sở Tích thấy sắc mặt người đàn ông không tốt lắm, cô lùi về phía sau, "Anh, anh dậy rồi hả. Tôi thấy hai chúng ta cần nói chuyện một chút, Phó Bạch đang trao đổi với công ty quản lý phía bên Nghiêm Chuẩn."

Cố Minh Cảnh ngồi trước giường Sở Tích, nhìn đầu tóc rối bời khi mới thức dậy của cô, vẻ mặt hốt hoảng, tay chân luống cuống giống hệt như bị bắt quả tang.

Cố Minh Cảnh nhắm mắt lại, vừa nghĩ đến mấy đồ đôi được soi ra trên hot search Weibo, ánh mắt tình cảm khi quay chương trình, cộng thêm ảnh nghi ngờ đến thăm phim trường, trái tim anh bắt đầu đau âm ỉ.

Anh nắm cổ tay Sở Tích, hỏi, "Rốt cuộc em có mấy người đàn ông hả?"

Sở Tích: Anh đoán xem =))). 1 2 3 4, 4 3 2 1 =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mới đầu Sở Tích còn nghi ngờ nhưng lại nhìn thấy ánh mắt mê muội của Cố Minh Cảnh, sau đó từ mê muội dần trở nên im lặng.

Không lẽ anh ta tin thật ư?

Sở Tích cảm thấy không hẳn là không có khả năng này, bởi vì bình thường Cố Minh Cảnh ít khi chú ý đến giới giải trí, lại càng không ngập lặn trong giới fan, anh thuộc kiểu người qua đường chỉ cần nhìn thấy tin đồn là tin ngay mà không nghi ngờ gì.

Nhưng căn cứ vào hành động tuyên bố mình là fan bạn trai và mua sản phẩm cô đại diện, hình như bây giờ anh cũng không thể tính là một người qua đường không quan tâm đến giới giải trí được, cho nên vẫn còn một khả năng nữa, chính là fan khi nhìn thấy tin tức có liên quan đến idol nhà mình thì dễ dàng kích động mà mất hết suy nghĩ.

Cũng đúng thôi, mấy người soi tin thiếu điều muốn cầm kính lúp soi cả người cô và Nghiêm Chuẩn, gì mà giày đôi rồi nhìn nhau đầy tình cảm, chỉ thiếu việc nói hai người cùng hít thở chung một bầu không khí của tổ quốc cho nên hai người ở bên nhau nữa thôi.

Sở Tích định nói gì đó nhưng cuối cùng lại nhịn xuống, cô nở nụ cười lạnh lùng, hỏi ngược lại, "Anh nói xem tôi có mấy người đàn ông?"

Cố Minh Cảnh bị cô hỏi lại, khẽ giật mình.

Sở Tích hàm hồ rút tay mình ra khỏi tay Cố Minh Cảnh, bước xuống giường mang dép vào, "Tôi có bao nhiêu người đàn ông thì cũng không liên quan đến anh."

Phó Bạch đang bàn bạc với bên công ty quản lý của Nghiêm Chuẩn làm thế nào để đáp trả tin đồn, nhưng tin tức trên mạng bây giờ đã chuyển từ #Chuyện tình Sở Tích và Nghiêm Chuẩn bị lộ ra ngoài sáng# sang #Tội nghiệp Cố tổng#, sau đó lại biến thành #Nghiêm Chuẩn vs Cố Minh Cảnh, bạn trai chính thức và fan bạn trai quyết đấu#

Thậm chí còn có người mở cuộc bình chọn, xem giữa bạn trai chính thức và fan bạn trai thì mọi người sẽ ủng hộ ai, số phiếu hai bên đều sát sao nhau, anh truy tòi đuổi, tình hình chiến đấu bỗng chốc trở nên gay gắt.

Từ lúc Cố tổng bị vả mặt, sau đó thừa nhận thân phận fan bạn trai, rồi lại tiêu hai trăm ngàn tệ để mua sản phẩm idol đại diện, lấy danh nghĩa của cô để thực hiện hoạt động công ích của sản phẩm, Cố Minh Cảnh đã giữ vững thân phận fan bạn trai đáng tin của Sở Tích. Ngoài trừ Sở Tích, bên ngoài có biết bao nhiêu người đều đang hóng xem lúc nào Sở Tích sẽ cảm động để fan bạn trai là Cố tổng đây được thăng chức, nhưng không ai ngờ rằng lại có tên Trình Giáo Kim xuất hiện, để Nghiêm Chuẩn nể tay trên*.

**截胡: thuật ngữ trong mạt chược, nghĩa rộng ra là làm chuyện gì đó nhưng bị người khác cướp mất thành quả của mình.*

Dẫu sao thì Cố Minh Cảnh cũng là một người đàn ông không cần dựa vào marketing, anh chỉ cần dựa vào gương mặt mà đã có hàng vạn người hâm mộ, từ lâu đại trong giới tài chính sang người hâm mộ nổi tiếng trong giới fan, bây giờ lại trở mặt nhìn idol của mình bị khai chuyện tình cảm với người đàn ông

khác. Ngay lập tức, anh nhận được sự thương yêu từ vô số người qua đường, được fandom nhà khác đồng cảm, tựa như chính bản thân idol nhà mình công khai chuyện tình cảm. Ban đầu có rất nhiều người bất bình, thậm chí có người đem ảnh chụp Cố Minh Cảnh tự nhận là fan bạn trai, ảnh anh cùng Sở Tích tham gia hoạt động công ích kèm theo nội dung: Tình cảm và thời gian trong những năm qua, cuối cùng chỉ là một sai lầm.

Cố Minh Cảnh nhìn đồng ảnh "cuối cùng chỉ là một sai lầm" của mình, chân mày nhíu chặt.

Bên dưới Weibo chỉ có một bài đăng của Cố Minh Cảnh lại càng náo nhiệt.

[Cố tổng, xin hỏi cảm nhận bây giờ của anh thế nào?]

[Idol bị khui chuyện tình cảm, Cố tổng anh có thoát fan không?]

[Thoát fan! Thoát fan! Thoát fan!]

[Cố tổng đừng khóc! So gia thế, so vẻ ngoài có cái nào anh thua Nghiêm Chuẩn đâu! Dựa vào đâu mà Sở Tích lại để anh ta giành trước. Cố lên! Cướp Sở Tích về đi anh!]

[Xin chào cố tổng! Tôi là fan của Nghiêm Chuẩn, tôi biết bây giờ anh rất buồn, sau khi biết chuyện giữa Nghiêm Chuẩn và Sở Tích tôi cũng rất buồn. Cho nên anh có thể chen chân vào rồi hoành đào đoạt ái có được không, hãy để Nghiêm Chuẩn độc thân.]

...

Trong giới thính thoảng có nghệ sĩ bị khui chuyện tình cảm, có người hơi nổi tiếng nhưng sau khi bị khui chuyện tình cảm thì hầu như đều mất đi một lượng lớn fan hâm mộ. Không có fandom nhà nào lại nguyện ý để idol mà mình từng theo đuổi lại có một người khác tuyên bố chủ quyền, có người sau khi thoát fan lại trở mặt thành anti. Thậm chí còn có người bắt đầu công kích bạn trai hoặc bạn gái của idol mình. Lúc trước sau khi Lục Lâm Thành công bố kết hôn, một lượng lớn fan đã quay sang công kích Lương Yên, đó chính là một ví dụ.

Mà lần này Sở Tích bị khui chuyện tình cảm, phản ứng của fan bạn trai giàu nhất fandom là Cố Minh Cảnh thu hút sự chú ý của rất nhiều người, thậm chí có người chỉ hận Cố Minh Cảnh không thể xuất hiện đấu với Nghiêm Chuẩn một trận, thay mặt đông đảo fan hâm mộ xả cơn giận khi idol mà mình vất vả theo đuổi lại chạy đi yêu người khác.

Cố Minh Cảnh nhíu mày, thấy bình luận bảo anh chen chân vào giữa Sở Tích và Nghiêm Chuẩn rồi hoành đào đoạt ái, dáng vẻ anh giống hệt meme ông lão xem điện thoại trên tàu điện ngầm.

Gì mà bảo anh chen chân, gì mà hoành đào đoạt ái, người đàn ông tôi qua ở cùng Sở Tích rõ ràng là anh đấy, có biết không hả?

Sở Tích rửa mặt xong bước ra khỏi nhà vệ sinh, gương mặt lúc sớm mai không trang điểm của cô lại càng xinh đẹp động lòng người.

Cố Minh Cảnh tựa người lên khung cửa, thấy cô đi ra thì vội vàng cắt điện thoại vào, cúi đầu nói, "Mấy cái kia đều là giả."

Sở Tích hừ một tiếng, lờm anh.

Chẳng lẽ lại là thật?

Anh định nói gì nữa nhưng điện thoại Sở Tích lại vang lên, là Phó Bạch gọi đến.

Sở Tích nghe điện thoại trước mặt Cố Minh Cảnh, anh có thể nghe thấy giọng nói của Phó Bạch từ bên kia.

Phó Bạch nói chuyện với người đại diện của Nghiêm Chuẩn một buổi mới phản ứng lại, nếu không phải là Nghiêm Chuẩn, thế thì cũng là một người đàn ông khác.

Phó Bạch như ông ba già đang chất vấn đứa con gái yêu sớm, "Người trong tấm ảnh tối qua không phải là Nghiêm Chuẩn, vậy thì đó là ai? Rốt cuộc em ở lại nhà ai hả?"

Sở Tích nhìn lướt qua Cố Minh Cảnh bên cạnh, "Nhà bạn."

Phó Bạch, "Bạn? Bạn nào? Bạn bình thường hay bạn trai bí mật?"

Phó Bạch kích động không thôi, "Có phải em giấu anh nuôi chó bên ngoài không!"

Sở Tích, "... Không phải đâu, bạn bình thường thôi."

Cố Minh Cảnh khẽ mỉm cười.

Phó Bạch nghe thấy là bạn bình thường thì giọng nói cũng dịu lại, "Ai thế? Anh có biết không?"

Sở Tích dừng một chút, nhưng vẫn trả lời, "Cố Minh Cảnh."

Phó Bạch nổi trận lôi đình, "Đó chính là chó!"

Phòng làm việc của Phó Bạch sắp bị biến thành trại chăn nuôi rồi =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Dù không mở chế độ loa ngoài, nhưng giọng nói đầy kích động của Phó Bạch qua điện thoại vô cùng rõ ràng.

Sở Tích ho khan vài tiếng, vừa ra hiệu Phó Bạch kết thúc câu chuyện chó mèo tại đây, vừa cẩn thận quan sát Cố Minh Cảnh.

Nhưng bên kia Phó Bạch vẫn hung hăng cãi lại Cố Minh Cảnh chó thế nào, Sở Tích có ho cỡ nào cũng vô dụng, đang định cúp máy thì Cố Minh Cảnh đột nhiên nắm tay cô, âm u chất vấn:

"Anh là gì hả?"

Giọng của người đàn ông truyền sang đầu bên kia điện thoại.

Người vừa mới thao thao bất tuyệt bên đầu bên kia đột nhiên yên lặng.

Phó Bạch cầm điện thoại, há miệng.

Anh ta vừa nói gì? Anh ta vừa mắng Cố Minh Cảnh là chó ư? Anh ta còn dùng biết bao nhiêu từ muôn màu muôn vẻ hình dung "con chó" này?

Phó Bạch rùng mình.

Trước mắt anh ta hiện lên cảnh tượng phòng làm việc của mình bị mua lại làm thành chỗ massage chân.

Bấy giờ, giọng nói tuyệt vọng cãi lại của Sở Tích truyền qua loa điện thoại:

"Không phải tôi nói!"

"Có liên quan gì đến tôi đâu!"

"Anh không được nghĩ thế!"

"Ai nói suy nghĩ của người đại diện là đại diện suy nghĩ của tôi hả... Ừm.. Khó khăn... ừm!"

Phó Bạch nghe thấy mà hết hồn hết vía, lại nhìn xuống điện thoại, cuộc điện thoại đã bị ngắt.

Anh ta nuốt nước miếng, lại thử gọi điện đến, muốn giải thích ý nghĩa sâu xa và cao siêu hơn của từ "chó" kia, nhưng điện thoại được kết nối nhưng lại không có ai bắt máy.

Không biết bây giờ Sở Tích đang phải chịu đựng những gì nữa.

...

Thế là chờ đến buổi chiều lúc gặp lại Sở Tích, khí thế của Phó Bạch đã thấp đến mức có thể lẫn vào những hạt bụi.

Trong phòng làm việc, Phó Bạch đưa ly nước đến trước mặt Sở Tích, cười lấy lòng "Ha ha, ha ha, ha ha."

Sở Tích quơ tay, về mặt hằm hằm liếc anh một cái.

Phó Bạch cười lấy lòng ngồi xuống cạnh Sở Tích, "Anh và công ty quản lý của Nghiêm Chuẩn đã viết xong thông báo, có thể đăng lên ngay lập tức."

Anh ta cẩn thận quan sát phản ứng của Sở Tích, sau đó dè dặt mở miệng, "Nhưng mà bên phía Cổ tổng.."

Sở Tích phủ nhận tình cảm với Nghiêm Chuẩn, nếu thế cũng phải giải thích về cái bóng của người đàn ông trong tấm ảnh mới được. Nếu thừa nhận là Cổ Minh Cảnh nghĩa là trực tiếp thừa nhận Sở Tích và anh có gì đó, nếu phủ nhận lại sợ Cổ Minh Cảnh không vui, giận lên biến phòng làm việc của anh ta thành chỗ massage.

Vấn đề này vô cùng khó giải quyết.

Vừa nhắc đến Cổ Minh Cảnh, Sở Tích quay đầu nhìn anh ta.

Phó Bạch im bặt.

Sở Tích có hơi mất tự nhiên, "Nói là anh, trợ lý hay bạn bè gì đó là được, không cần thừa nhận là anh ấy đâu."

"Thật hả?" Phó Bạch mừng rỡ, "Anh ấy đồng ý rồi hả? Sao anh ấy lại đồng ý vậy?"

Sở Tích im lặng nhìn anh ta.

Phó Bạch bị Sở Tích nhìn chằm chằm như thể bỗng nhớ đến lúc điện thoại bị cắt ngang sáng nay.

Sau đó xảy ra chuyện gì, anh ta không biết, mà cũng không dám hỏi.

"Được, được rồi." Anh ta cười gượng, sau đó đứng dậy, chạy đi cùng đồng nghiệp thanh minh với công ty quản lý của Nghiêm Chuẩn.

Một lát sau, đối mặt với hot search sáng nay #Sở Tích và Nghiêm Chuẩn lộ chuyện tình cảm#, bên phía Sở Tích và Nghiêm Chuẩn cùng nhau đăng thông báo, kiên quyết phủ nhận tình cảm của hai người. Hai bên hiện tại đang đọc thân, chỉ là bạn bè bình thường, tất cả đồ đồi và ánh mắt tình cảm đều là giả hết, phòng bếp giống nhau chỉ là một sự trùng hợp, hy vọng mọi người đừng nghe đồn bậy bạ.

Nhóm người hóng drama không ngờ hai bên lại phủ nhận tình cảm nhanh như thế, có hơi mất hứng. Đặc biệt là có không ít người vẫn đang "mơ đường" từ chương trình lần trước.

Fan của Sở Tích và Nghiêm Chuẩn đồng loạt tỏ phào nhẹ nhõm.

Siêu chủ đề của CP "Đánh chiếm tim em" chưa kịp chính thức tuyên bố thành lập, thì đã bị hai bên của CP lên tiếng thanh minh tự tay bóp chết, nhóm fan CP buồn bã thờ dài.

Sau đó, ánh mắt mọi người lại tập trung vào ảnh ngược của người thần bí trong tấm ảnh của Sở Tích.

Trong thông báo, Sở Tích tuyên bố chắc chắn rằng mình đang độc thân.

Nếu cô độc thân, vậy người kia là ai?

Đám người ai cũng nghĩ mình đúng, có người bảo là nhân viên công tác, có người nói là bạn bè, còn có người nói đó là anh họ phương xa của Sở Tích, nhưng đa số đều cho rằng đó là bạn trai bí mật của Sở Tích.

Thế là phòng làm việc Sở Tích lại đăng thêm một thông báo, bóng của người đàn ông bên trong ảnh là người đại diện của Sở Tích - anh Phó, sau khi làm việc xong thì bọn họ về nhà nấu cơm mà thôi, cảm ơn mọi người đã quan tâm.

Để tăng thêm sức thuyết phục, Phó Bạch còn đăng một tấm selfie với gương khi đăng kèm thông báo.

Mọi người:...

[Người đại diện gì mà biến thái* thế này.]

*Quý súc (鬼畜): Kichiku, là từ dùng để chỉ người có tâm lý biến thái, có khuynh hướng ngược đãi hay còn gọi là SM. (niemlam.wordpress.com)

[Có chuyện gì thì từ từ nói, không được đăng ảnh tự sướng!]

Sóng gió coi như đã qua, Sở Tích yên tâm đến lớp học diễn xuất của mình.

Cô học lớp diễn xuất do Học viện điện ảnh mở lớp, chủ nhiệm đều là giáo viên của Học viện, cùng lớp với cô còn có vài idol ca sĩ chuẩn bị tiến vào giới điện ảnh.

So với sự hướng dẫn của đạo diễn Trần và Lý Viễn Tân những lúc rảnh rỗi ở phim trường Ước hẹn hoa đào lúc trước, thì cách dạy của các giáo viên ở Học viện điện ảnh lại có tính lý thuyết và có tính hệ thống hơn, từng bước từng bước đi lên cao, có rất nhiều chỗ khiến người ta khai sáng.

Sở Tích ghi kín cả quyển tập học diễn xuất của mình.

Sau khi tan tan học, cô đeo túi xách ra khỏi cổng trường.

Mấy idol đi học chung đều tự lái xe hoặc đón xe đi về trước.

Bạn học trong Học viện đều là ảnh đế, ảnh hậu, tiểu hoa, tiểu sinh đang nổi, đối với chuyện mình tình xuất hiện trong trường sinh viên đã không còn thấy kinh ngạc nữa, ngược lại, không có ai để ý đến cô.

Sở Tích lấy điện thoại ra xem giờ, sau đó lại nhìn ra phía cổng trường như đang tìm kiếm cái gì.

Có một chiếc xe màu đen dừng bên đường nháy đèn về phía cô.

Sở Tích không rành về xe cộ, mặc dù trước cổng Học viện chưa từng thiếu những chiếc xe sang chảnh ở đó, nhưng chiếc xe này vẫn khiến người khác chú ý.

Cô có hơi đau đầu, cúi đầu nhìn xung quanh, lo lắng không biết có ai để ý đến cô hay không.

Chiếc xe kia vẫn cứ nháy đèn với cô.

Sở Tích lấy mũ lưỡi trai và khẩu trang trong túi xách ra đeo vào, cúi đầu bước qua đó, mở cửa xe, thừa dịp không ai chú ý vội vàng ngồi vào ghế.

Vừa lên xe, Cố Minh Cảnh ngồi bên ghế lái hỏi, "Sao thế em?"

Sau khi lên xe, Sở Tích lộ khẩu trang và mũ xuống, tức giận lườm anh, "Anh có thể nào đi một chiếc xe khiêm tốn xù không?"

"Anh còn ngại chưa đủ người chú ý hả?"

"Bị chụp được thì phải làm sao?"

Cố Minh Cảnh, "Cullinan đã khiêm tốn lắm rồi mà."

*Một dòng xe của Rolls-Royce. Tiếng Trung là 库里南: Khó lí nam

Sở Tích, "Em chẳng cần biết culli nam hay culli bắc, nhìn cái tượng người vàng đằng trước xe thôi cũng đừng mong được khiêm tốn!"

Cố Minh Cảnh sờ mũi, "Được rồi, lần sau anh sẽ đổi chiếc khác."

Xe khởi động, Cố Minh Cảnh lái xe, ánh mắt liếc nhìn Sở Tích đang cúi đầu xem điện thoại bên cạnh.

Thật ra anh muốn nói với cô nếu chụp được thì cứ để họ chụp, lo sợ làm gì, lúc trước hai người bị chụp được đâu có ít, anh mua lại ảnh là được, nhưng nghĩ đến vẻ mặt nghiêm túc của cô khi bảo anh đổi xe, lúc lên xe lại lên lút sợ người ta nhận ra, anh cười, thôi vậy.

Anh phải nên ăn mừng mới đúng, fan bạn trai cuối cùng đã được thăng chức thành bạn trai, lại được vinh hạnh đi đón bạn gái tan học.

Nhưng có hơi tiếc nuối chính là anh phải chấp nhận yêu cầu của Sở Tích, bạn trai này chỉ có thể làm bạn trai bí mật, không có danh phận, không thể để lộ ra ngoài sáng, càng không thể công khai.

Cho nên ở bên ngoài, anh chỉ có thể lấy thân phận là fan bạn trai của cô.

Sở Tích để điện thoại xuống, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, "Đường về nhà em hả?"

Cố Minh Cảnh đánh tay lái, "Đúng vậy."

"Vậy thì tốt." Sở Tích phụng phịu nhìn người đàn ông bên ghế lái.

Lẽ ra lúc đầu cô không nên đồng ý với trợ lý Cao đến nhà anh, không đến sẽ không nấu cơm cho anh, không nấu cơm cho anh sẽ không đăng Weibo, không đăng Weibo sẽ không gây ra tin đồn với Nghiêm Chuẩn, không gây ra tin đồn với Nghiêm Chuẩn sẽ không để Phó Bạch bảo cô có "chó", không để Phó Bạch bảo cô có "chó" thì sẽ không...

Đề Cố Minh Cảnh chiếm hời.

Ngày đó hình như cô đã mơ màng đồng ý với anh rồi.

Lúc lấy lại tinh thần mà hối hận đã không còn kịp, cô chỉ có thể gia tăng điều kiện, fan bạn trai thăng chức cũng được, nhưng chỉ có thể bí mật, anh không có thân phận, không để người khác biết, không được lộ ra ngoài sáng, ở bên ngoài anh chỉ có thể làm fan bạn trai của em thôi.

Cố Minh Cảnh nhìn dáng vẻ nếu anh không đồng ý em sẽ cắn lưỡi tự sát của cô, bèn đồng ý.

Nhưng anh nghĩ cỡ nào cũng không nghĩ ra, từ lúc anh làm đại gia của cô, cho đến ngày hôm nay, anh lại biến thành một người bạn trai dịu dàng không danh phận, không được lộ ra ngoài sáng ở sau lưng cô, vô cùng đáng thương, chỉ có thể yêu đương bí mật.

Nhưng ngoại trừ đồng ý ra thì anh không còn cách nào khác.

Cuối cùng xe dừng trước khu chung cư của Sở Tích.

Lần trước, sau khi đứng dưới lầu với Cố Minh Cảnh bị chụp lén, cô đành phải dọn nhà, khu này đắt hơn nên an ninh cũng vô cùng nghiêm ngặt, phóng viên không vào được.

Sở Tích tháo dây an toàn, "Em về đây."

"Đợi đã." Cố Minh Cảnh gọi cô lại.

Sở Tích quay người, "Hả?"

Cố Minh Cảnh nhìn cô, "Bạn trai bí mật cũng là bạn trai mà, có thể hôn một cái rồi đi không?"

Chúc mừng Cố tổng đã được lên chức, cơ mà ngày lên chính thức vẫn còn xa lắm anh oiiiiii

Từ chương này trở đi là bắt đầu con đường ngược FA không lối về của Cố tổng, ai không chịu nổi thì có thể nhảy thuyền khi còn kịp nha =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Sở Tích nghe thấy thế thì sùng sốt, cô ngẩng đầu nhìn anh, "Hử?"

Cố Minh Cảnh chậm rãi tiến lại gần, cơ thể Sở Tích lại ngửa về sau một chút.

Cô chưa nói có thể hay không, nhưng ngồi ở đó, mắt thấy người đàn ông càng lúc càng lấn tới, nghe thấy tiếng hít thở của anh.

Cố Minh Cảnh nhắm mắt lại.

Trước khi nụ hôn ập tới, Sở Tích bỗng hừ một tiếng, đưa tay đẩy anh ra, "Không thêm."

Sau khi đẩy anh ra cô quay người định mở cửa xe chạy trốn, nhưng lại phát hiện ra cửa xe đã bị khóa lại.

Sở Tích cứ cố chấp mở cửa, nhưng cửa xe không thềm nhúc nhích.

Cô quay đầu lại, liếc nhìn Cố Minh Cảnh.

Người đàn ông này đã khóa cửa xe từ lúc nào rồi.

Về mặt Cố Minh Cảnh như cười như không, nhẹ nhàng sấn tới.

Sở Tích: Má nó, thất sách rồi.

Sở Tích không dám kể chuyện cô để Cố Minh Cảnh thăng chức thành bạn trai bí mật cho Phó Bạch nghe, việc này chỉ có hai đương sự là cô và Cố Minh Cảnh, thêm trợ lý Cao nữa là ba người.

Vì chột dạ thật sự, nên ngay cả Cố Minh Cảnh cũng bị cô cấm không cho phép anh công khai nói mấy câu như tôi là fan bạn trai của Sở Tích, càng không cho anh làm mấy trò khoe khoang ngu ngốc như chi hai trăm ngàn tệ mua băng vệ sinh, yêu đương nhưng không được làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của em, anh không được nhúng tay vào, anh không được phàn nàn hay bất mãn trong lòng, anh chỉ là fan bạn trai được chuyển lên chính thức thì còn muốn làm loạn cái gì nữa.

Mặc dù có hơi bất mãn vì chuyện mình không được công khai, nhưng dưới uy quyền của Sở Tích, Cố Minh Cảnh đành phải đồng ý.

Cố Minh Cảnh không thể theo đuổi thần tượng trắng trợn như lúc trước, thế là không biết từ lúc nào, bên ngoài bắt đầu truyền ra tin đồn.

Không lẽ... Cố Minh Cảnh đã thoát fan rồi ư.

Chắc chắn là thoát fan rồi, lần trước lúc xảy ra tin đồn giữa Sở Tích và Nghiêm Chuẩn luôn có người tag Cố Minh Cảnh vào, Cố Minh Cảnh là fan bạn trai vì đau lòng quá độ mà không lên tiếng thì mọi người có thể hiểu, nhưng sau đó Sở Tích đã làm sáng tỏ tin đồn, nói cái bóng đó là người đại diện của cô ấy. Trong lúc fandom Gạch đăng bài bày tỏ tin tưởng Sở Tích, Cố tổng cũng là fan bạn trai cứng, nhưng anh chưa từng bày tỏ vui mừng, nói một câu tin tưởng Sở Tích.

Cho nên chân tướng chỉ có một khả năng, lúc nổ ra tin đồn giữa Sở Tích và Nghiêm Chuẩn, có lẽ anh đã yên lặng thoát fan.

Cũng đúng thôi, dù sau đó đã giải thích thì sao, ai biết thanh minh của mấy người là thật hay giả, mặc dù đa số mọi người đều tin tưởng lời giải thích đó, nhưng vẫn có rất nhiều người đã thoát fan ngay khi tin đồn vừa tung ra. Là fan, và đặc biệt là fan bạn trai có sức chiến đấu và lòng chiếm hữu mạnh nhất, fan bạn trai sẽ không dễ dàng tha thứ cho idol mà mình thương yêu hết mực lại dính líu với một người đàn ông khác, dù sau đó đã nói chỉ là tin đồn thất thiệt cũng không được. Nếu không có manh mối thì sao lại có tin đồn, fan bạn trai cũng sẽ không quay lại hâm mộ nữa.

Phó Bạch không có hứng thú với chuyện Cố Minh Cảnh có thoát fan hay không, anh ta chỉ cần biết phòng làm việc của mình không bị Cố Minh Cảnh biến thành trại chăn nuôi hay chỗ massage là anh ta yên tâm rồi. Sau đó, Phó Bạch kiêu ngạo nói với Sở Tích rằng anh ta đã giúp cô tìm được một tài nguyên thời trang không tệ.

Chính là chuyện chụp ảnh bìa phụ bản và phỏng vấn của tạp chí Duyệt Tú - tạp thời trang đứng đầu trong nước.

Duyệt Tú là tạp chí lớn của quốc tế, ảnh bìa bản chính đa số là người mẫu quốc tế hoặc các ảnh hậu đã được công nhận, nghệ sĩ bình thường khó mà lên được, thế nên vị trí ảnh bìa bản phụ mỗi kì đều bị các tiểu hoa đang rực rộ chuẩn bị tiến quân vào làng thời trang nhìn chăm chăm như hổ đói.

Giới thời trang xa hoa nhưng lại là thế lực có tiếng, nó có quan hệ chặt chẽ với những nguồn tài nguyên cao cấp và thu nhập của nhiều nữ minh tinh. Nữ minh tinh có thể hòa nhập với giới thời trang đương nhiên sẽ được các thương hiệu ưu ái hơn, dù không nhận được quảng cáo, nhưng nếu được gắn cái mác "bạn thân"* của thương hiệu, khi có sự kiện cần tham gia thì chuyện mượn váy áo cao cấp cũng không còn khó nữa, thế nên đây dường như trở thành nơi giao tranh giữa các nữ minh tinh.

*Bạn thân của thương hiệu: là giai đoạn đầu tiên trong quan hệ hợp tác, nghệ sĩ có thể mượn trang phục, hoặc sản phẩm của thương hiệu để chụp ảnh hoặc đi event, và sẽ không có thù lao. Thương hiệu sẽ nhờ độ hot của nghệ sĩ để quảng cáo sản phẩm của mình, và nghệ sĩ cũng sẽ dựa vào sản phẩm cao cấp của thương hiệu để nâng cao bản thân.

Trùng hợp là, mặc dù tài nguyên điện ảnh dưới tay Phó Bạch tuy ít, nhưng trong phòng làm việc của anh ta từng ký hợp đồng với vài người mẫu, cho nên tài nguyên thời trang cũng không đến nỗi, anh ta đã giành được một vé trong đám người cạnh tranh.

Lúc trước Sở Tích cũng từng lên trang bìa của một tạp chí thời trang trong tứ đại*, đó là lúc cô ký hợp đồng với Cố Minh Cảnh xong thì ekip của anh đã kiên quyết đẩy cô lên bìa tạp chí. Sau đó, khi tạp chí được xuất bản, mọi người xôn xao khắp nơi, bỏ qua chuyện cô chỉ là một nữ nghệ sĩ tuyến 18 không có danh tiếng gì lại có thể lên trang bìa, không xứng với địa vị hiện tại, chỉ cần nói đến ảnh bìa của cô thôi, không có cảm giác thời thượng, phong cách thì như nhà quê, cảm giác gò bó, tay chân cứng đờ, kém sang, cô đã từng bị cười nhạo rất lâu. Sau đó, lượng tiêu thụ tạp chí kỳ đó trở thành lượng tiêu thụ thấp nhất trong lịch sử kể từ khi tạp chí này ra đời.

*Bốn tạp chí lớn.

Sau này Sở Tích không chụp ảnh bìa tạp chí nữa, dù mỗi lần quay phim, ekip đều nói với cô có thể lên một kỳ tạp chí nhân tiện tuyên truyền phim luôn,

nhưng đa phần cô đều từ chối. Máy chuyện lớn thì cô không từ chối được, nhưng máy chuyện nhỏ nhất như chụp ảnh cho tạp chí thì không thành vấn đề, Cổ Minh Cảnh sẽ không quan tâm.

Sở Tích nhớ đến lần đầu tiên mình chụp ảnh bìa cho tạp chí kia. Lúc đó cô mới vừa debut, ngay cả giày cao gót cũng mang không quen, đi được vài bước là lại trật chân. Trong studio, cô phải thay biết bao nhiêu bộ đồ đắt tiền nhưng không vừa người, còn bị ép phải đứng trước phòng nền chụp ảnh với ánh sáng huỳnh quang nóng như thiêu như đốt.

Cô không hề thích chụp ảnh, ảnh tự sướng trong điện thoại cô chỉ có vài tấm, nhiếp ảnh gia đưa tay theo kiểu lan hoa chi kia cứ liên tục bảo cô tạo dáng này nọ. Lần đầu tiên Sở Tích bị nhiều người nhìn như thế trước ống kính, cảm giác giống như cả người cô đều bị lột sạch, toàn thân cứng đờ tạo dáng theo lời của nhiếp ảnh gia, vẻ căng thẳng đều hiện hết lên gương mặt nhỏ nhắn, ngoại trừ sợ hãi và căng thẳng ra thì không còn gì cả.

Cô tạo dáng theo lời chỉ dẫn, nhưng tư thế vẫn cứng nhắc, kỳ lạ và buồn cười. Cô thấy vẻ mặt không cảm xúc của mọi người trong ekip mình, nhân viên của tòa soạn ẩn chứa ý cười mỉa mai, nhiếp ảnh gia thì cứ cau mày, cứ bóp tay lắc đầu.

Cô không biết mình đã chụp xong bộ ảnh đó bằng cách nào, chỉ biết ngày hôm đó sau khi chụp ảnh xong cô liền trốn đi rồi khóc một mình. Buổi tối Cổ Minh Cảnh thấy hốc mắt của cô đỏ ửng thì thuận miệng hỏi sao thế, có người ăn hiếp em ư? Nói tôi nghe.

Kể từ khi ba mất đến nay đã không còn ai ra mặt bên cô như thế nữa, Sở Tích nghe xong mà lòng ê ẩm, chỉ muốn nhào vào lòng Cổ Minh Cảnh khóc một trận cho đã đời, cuối cùng cô lại cố gắng nhịn xuống.

Không ai ăn hiếp tôi cả, là anh ăn hiếp tôi đây, sao anh lại bắt tôi chụp ảnh tạp chí chứ.

Lần này lại phải lên tạp chí, Phó Bạch vất vả lắm mới giành được tài nguyên này, cô phải nhắm mắt mà theo thôi.

Buổi sáng hôm chụp ảnh bìa, Phó Bạch lái xe chở Sở Tích đến studio của Duyệt Tú.

Phó Bạch đi liên hệ với người bên tòa soạn trước, nhiếp ảnh gia vẫn chưa đến, Sở Tích được đưa thẳng vào phòng trang điểm để trang điểm, nhưng chưa được một lúc đã nghe thấy ở bên kia như có tiếng tranh chấp.

Là giọng của Phó Bạch.

Sở Tích nhíu mày.

Sao thế?

Cô vừa định hỏi xem có chuyện gì thì Phó Bạch đi tới, tay chống hông, nổi giận đùng đùng.

Anh ta ra dấu bảo chuyên viên trang điểm dừng một lát, sau đó kéo Sở Tích chỉ mới đánh phấn nền đi đến một góc.

Sở Tích có dự cảm không lành, "Xảy ra chuyện gì thế anh?"

"Má nó." Phó Bạch chửi thề, "Concept và nhiếp ảnh gia hôm nay của em đã quyết định xong xuôi cả rồi, thế mà bây giờ lại chơi ông đây một vở."

Concept và nhiếp ảnh gia của Sở Tích hôm nay đã chuẩn bị xong xuôi, ban đầu Phó Bạch đã thương lượng xong với tòa soạn, ai mà ngờ hôm nay vừa đến lại được cho hay rằng kế hoạch tạm thời có thay đổi.

Hóa ra concept chụp ảnh và nhiếp ảnh gia của Sở Tích đã bị một một nữ nghệ sĩ Đài Loan là Cầu Mỹ Như nhắm trúng, cô ta nói muốn chụp bộ ảnh đó. Lần này, người lên bìa chính là Cầu Mỹ Như, năm đó, cô ta nhờ bộ phim truyền hình mà vụt lên, thành danh từ sớm, nhận được không ít giải thưởng, nhờ có phía đầu tư bên Đài Loan làm chỗ dựa, tài nguyên phim ảnh của cô ta tốt hơn hẳn so với những nữ nghệ sĩ cùng tuổi ở trong nước. Mặc dù mấy năm nay Cầu Mỹ Như đã không còn trẻ và cũng không còn nổi tiếng như xưa, nhưng ekip quản lý vẫn tự tin vào kinh nghiệm và địa vị của cô ta nên khá là tự cao.

Concept lần này Duyệt Tú đưa ra cho Sở Tích chính là "Thỏ ngọc", bối cảnh chụp vừa kỳ ảo vừa xinh đẹp, tràn ngập tiên khí. Nhưng không biết tại sao lại bị Cầu Mỹ Như nhắm trúng, cô ta một hai đòi phải chụp bộ này. Ekip của Cầu Mỹ Như bình thường rất khoa trương, nếu lần này là Sở Tích vừa lên là phải lên trang bìa như xưa thì ekip cô ta sẽ kiêng dè một chút, nhưng bây giờ Sở Tích lại ký hợp đồng với một phòng làm việc vừa rách vừa nát, đóng phim thì đóng vai nữ phụ, dù có fan bạn trai là Cố tổng của tập đoàn Nguyên Cảnh thì sao? Cùng lắm chỉ là fan hâm mộ mà thôi, nếu người đàn ông kia thật sự để ý đến một con hát như cô, thế sao không chống lưng cho cô lên bìa chính mà lại để cô lên bìa phụ thế này?

Hơn nữa dạo này có tin đồn fan bạn trai này đã thoát fan rồi.

Tòa soạn bị kẹt trong tình thế khó xử, nếu thời gian chụp ảnh của hai người không chênh lệch thì có thể bàn lại với Sở Tích, để hai người đổi concept cho nhau cũng được. Nhưng Cầu Mỹ Như lại chụp vào tuần sau, concept vốn dĩ của cô ta vẫn chưa hoàn thiện, không thể nào đổi với Sở Tích được.

Tòa soạn đành phải lấy ra một concept tồn kho lúc trước, concept này cũng được chuẩn bị khá tỉ mỉ, hỏi Phó Bạch có thể đổi không, hòa khí sinh tài, đừng âm ỉ với ekip của Cầu Mỹ Như.

Phó Bạch vừa nhìn thấy ảnh mẫu của concept kia liền nhíu chặt hàng chân mày, trả lại cho bên tòa soạn, "Cái này, cái này làm sao mà đổi?"

"Cậu xem nghệ sĩ nhà tôi thích hợp ư?"

Sở Tích nghe thấy lại tò mò, hỏi, "Đổi sang cái gì thế?"

Phó Bạch nghe xong liền tức giận, "Em biết câu chuyện thần thoại Hy Lạp hải yêu Siren kia không?"

Hải yêu Siren trong thần thoại Hy Lạp là một nữ yêu nửa người nửa cá cực kì xinh đẹp. Truyền thuyết kể rằng, cô ở trên một hòn đảo giữa biển khơi, mỗi ngày nàng ngồi trên tảng đá ngầm cất tiếng hát, dùng giọng hát thu hút các thủy thủ đi ngang, mê hoặc nhân tâm, khiến thủy thủ mất hồn, khiến tàu đâm vào đá ngầm rồi đắm tàu. Và trên đảo của Siren chôn đầy xương người.

Vì nhân vật là hải yêu Siren mỗi ngày cất tiếng hát trên bãi đá ngầm, cho nên phong cách chụp ảnh được thiết kế cực kỳ hắc ám, đồng thời bởi vì tạo hình hải yêu nên tiêu chuẩn chụp ảnh cũng rất lớn.

Trước đó có vài nữ nghệ sĩ từng cân nhắc chụp bộ ảnh này, nhưng sau bao lần đắn đo thì cuối cùng vẫn từ chối, thế nên nó mới bị gác lại đến bây giờ.

Phó Bạch, "Chúng tôi chụp thì cứ chụp, dựa vào đâu mà cô ta muốn cướp là cướp? Bao nhiêu tuổi rồi mà còn đòi chụp phong cách tiên nữ, diễn 'nhà đầu', diễn Mary Sue riết rồi nghiện hả?"

Anh ta nói xong, nổi giận chổng hông.

Nói thì nói cho đã miệng, nhưng thật ra làm lại rất khó.

Chuyện đoạt tài nguyên thế này ở trong giới nhìn riết lại quen, ban đầu đã quyết định vai diễn xong xuôi, nhưng trước khai máy một giây liền bị người khác đoạt mất vai đầu đầu cũng có, tư bản là vua của thế giới, người bị giành vai muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.

Bên phía tạp chí có ý hy vọng Sở Tích có thể lùi một bước, cho bọn họ một ân tình, sau này cũng dễ dàng hợp tác hơn.

Sở Tích không nói gì, suy nghĩ một lúc, cô muốn xem lại ảnh thiết kế của concept hải yêu Siren kia.

Cô nhớ đến lúc thử vai cho Ước hẹn hoa đào, đạo diễn Trần từng đổi nhân vật cho cô. Sau đó, khi ảnh tạo hình của yêu phi Lưu Ly được tung ra đã nhận được tiếng vang rất tốt.

Con người không thể bị hạn chế bởi phong cách ngoại hình của mình, thậm chí có đôi khi phong cách dựa theo ngoại hình mà bạn nghĩ cũng chưa chắc thích hợp với bạn.

Cô từng mặc biết bao nhiêu bộ váy tiên nữ, nhưng bộ váy đen ôm sát người trị giá 200 tệ ở giải Kim Vũ lần trước lại khiến người ta ấn tượng sâu sắc nhất.

Nếu lần này cô một hai phải chụp "thỏ ngọc", phải ra mặt giành giật với Cầu Mỹ Như, nhưng một khi quyết định giành, vô hình trung cô đã đắc tội với bên tạp chí.

Phó Bạch giành được cơ hội lần này cho cô không dễ dàng gì, Duyệt Tú là một trong những tạp chí hàng đầu trong nước.

Sở Tích nhớ đến bộ phim đầu tay của Cầu Mỹ Như, lúc đó cô mới học lớp hai, có thể nói là cô xem phim cô ta mà lớn lên.

Cô bỗng cười một tiếng, nói với Phó Bạch, "Cầu Mỹ Như muốn chụp 'thỏ ngọc' thì cứ để cô ta chụp, không sao hết."

Phó Bạch, "Thế em..."

Sở Tích, "Chúng ta chụp hải yêu."

Tác giả có lời muốn nói:

Q: Cố tổng đã thoát fan Sở mỡ rồi ư?

A: Anh không những không thoát fan, mà anh còn muốn lột đồ* Sở mỡ nữa.:)

*tiếng Trung là thoát y.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Phó Bạch nghe thấy Sở Tích bảo muốn chụp concept hải yêu thì sững sờ, "Thật, thật hả?"

"Vâng." Sở Tích gật đầu, "Không được hả anh?"

Phó Bạch chỉ sững sờ một lúc, nhìn thấy ánh mắt kiên định của cô thì lập tức gật đầu ngay, "Được chứ."

Concept chụp ảnh tạm thời thay đổi, cũng may là concept đã thiết kế xong, studio chỉ cần thay đổi bối cảnh là được.

Sở Tích ngồi trong phòng trang điểm.

Vừa nãy cô chỉ mới đánh phấn nền đã bị Phó Bạch kéo đi, sau khi thay đổi concept thì phong cách trang điểm cũng thay đổi theo, trước đó phong cách trang điểm của Sở Tích theo kiểu ngọt ngào xinh xắn, nhưng phong cách trong concept Siren lại thiên về vẻ đẹp hắc ám, thế là chuyên viên trang điểm tìm một cặp kính sát trùng màu xám cho cô đeo, chân mày dựa theo khuôn mày vẽ nhếch lên một chút, vừa mảnh vừa sắc. Màu mắt thì được đánh khói khá đậm, ở khóe mắt còn dính vài hạt đá màu đen và màu bạc. Đôi môi được đánh màu berry khá phù hợp với tông màu mắt. Vì để phù hợp với tạo hình dưới nước của Siren, mặt cô được đánh thêm một lớp phấn bắt sáng, vừa xoay người một cái, gương mặt óng ánh tựa như những chiếc vảy sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời của nàng tiên cá.

Lúc trước vì quay Trái tim dừng cảm nên Sở Tích đã cắt tóc ngắn, bây giờ tóc cô đã chạm vai, stylist nối tóc cô dài đến thắt lưng, sau đó dùng máy uốn xoắn nhẹ, cuối cùng lại phun nước lên tóc cô, làm ướt tóc để tạo cảm giác giống như Siren vừa ngoi lên từ mặt biển.

Móng tay cũng phải làm, đầu tiên là gắn móng giả để móng dài thêm, móng tay được sơn màu xanh biển ánh nhũ, trên ngón áp út còn được đính đá.

Sở Tích hóa trang xong, đứng dậy, Phó Bạch đang đứng cạnh chờ vừa nhìn bỗng run lên.

Là Sở Tích, nhưng cũng không phải Sở Tích, anh ta không nghĩ rằng Sở Tích có thể "hold" nổi phong cách trang điểm như thế này. Sở Tích khi trang điểm nhẹ nhàng thì xinh đẹp động lòng người, khi trang điểm đậm thì khí chất cũng thay đổi hẳn, cô không mở miệng, mọi người cũng quên mất cách nói chuyện. Không biết có phải do cách đánh mắt hay không mà ánh mắt ấy vừa xa cách vừa sắc bén, tựa như cô đang ngồi trên bãi đá ngầm cất tiếng hát, đôi mắt lặng lẽ nhìn về phương xa, dáng vẻ làm say mê biết bao nhiêu chàng thủy thủ, khi cô hát xong, ánh mắt dần chuyển sang lạnh lùng, từng chiếc tàu lập tức dần chìm xuống đáy biển sâu, những thủy thủ vừa nãy vẫn còn mê mẩn tâm trí, bỗng chốc đã biến thành đồng xương trắng trên đảo không người.

Sở Tích nhìn Phó Bạch không có phản ứng gì, cô hỏi, "Trông em có được không?"

Phó Bạch lấy lại tinh thần, ánh mắt ngập tràn kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô, liên tục gật đầu.

Sau đó, cô bắt đầu thay trang phục.

Siren trong hình vẽ minh họa trong thần thoại khá thân phần trên, Sở Tích dĩ nhiên sẽ không khỏa thân chụp ảnh, stylist đã chuẩn bị sẵn nội y màu da, lúc chụp ảnh cô sẽ đưa tay che phần ngực, đến lúc chỉnh ảnh sẽ photoshop xóa nội y đi.

Sở Tích nghĩ mình sẽ ngại, nhưng lúc mặc đồ vào cô lại thấy không vấn đề gì, stylist đã nối tóc cô dài đến độ có thể che được hơn nửa người, những người không liên quan đều được mời ra ngoài, trong phòng chụp ảnh chỉ còn lại vài người, ngay cả Phó Bạch cũng đã rời khỏi.

Stylist là một cô gái, sau khi thấy Sở Tích bước ra thì không nhìn được mà cất lời khen ngợi, "Dáng người đẹp đấy, sao cô có thể giữ dáng được hay vậy."

Ai cũng không ngờ rằng vẻ ngoài như hoa trắng nhỏ nhưng khi cô cởi đồ ra lại muốn ngực có ngực muốn eo có eo, xương quai xanh xinh đẹp, vòng eo nhỏ nhắn, ngay cả xương bả vai cũng xinh đẹp như một con bướm, không tìm được chút thịt thừa nào từ trên người cô.

Sở Tích nghĩ nghĩ, "Buổi tối tôi ăn ít lại."

Stylist lắc đầu cười. Thật ra, đa số nữ nghệ sĩ đều gầy chứ không có ai mập cả, nhưng có nhiều người nhìn gầy nhưng khi cởi đồ ra chỉ toàn là xương, thân hình phẳng lì không đẹp chút nào, người có ngực có eo như Sở Tích, chỉ có thể nói là trời sinh, là phần thưởng của ông trời.

Bên trong phòng chụp ảnh có điều hòa, nhiệt độ vô cùng thích hợp. Sở Tích mặc nội y màu da ngồi trên tảng đá ngầm bằng đạo cụ, một tay nhẹ nhàng che trước ngực, nghe theo lời chỉ dẫn của nhiếp ảnh gia, cô nhẹ nhàng quay đầu nhìn về phương xa, tựa như đã nhìn thấy một chiếc tàu sắp sửa biến thành đồng xương trắng trên hòn đảo của mình.

"Đẹp lắm, tốt lắm, cứ giữ nguyên tư thế, rất tốt! Đẹp lắm, chú ý ánh mắt." Kể từ khi Sở Tích bước vào phòng ảnh, nhiếp ảnh gia liên tục bấm nút chụp chưa từng dừng lại, anh ta dùng hết tất cả những lời khen ngợi mà mình có thể nghĩ ra. Ban đầu khi biết Sở Tích chụp ảnh theo concept Siren này, anh ta còn có chút bất an, ngoại hình và khí chất hoa trắng nhỏ của Sở Tích cách xa vạn dặm so với Siren, nhưng sự lo lắng này đã biến mất hoàn toàn ngay khi Sở Tích vừa xuất hiện, trong mắt anh ta ngoại trừ kinh ngạc thì vẫn là kinh ngạc.

Rất hợp, rất hợp, không có ai thích hợp với concept và nhân vật này hơn cô được.

Không giống với những nữ nghệ sĩ đi theo con đường xinh đẹp khác, Sở Tích trông thì có phong cách khác hẳn so với bọn họ, vẻ ngoài xinh đẹp nhưng

khi phối hợp với đuôi mắt khê xếch lên, phong cách lập tức liền thay đổi. Stylist lúc trước chỉ nhìn về ngoài liền để cô đi theo con đường hoa trắng nhỏ thanh thuần, khiến người ta có cảm giác khó chịu khó nói nên lời. Bây giờ thay đổi phong cách, xinh đẹp lại pha chút hắc ám, tựa như hơi thở bị đè nén trong cổ họng bỗng chốc trở nên lưu thông, sáng tỏ thông suốt.

Sở Tích phát hiện ra việc chụp ảnh tạp chí và đóng phim có vài điểm giống nhau, đạo này giáo viên trên lớp diễn xuất luôn nói nếu muốn hòa mình vào nhân vật, phải tưởng tượng mình là nhân vật đó. Trong buổi chụp ảnh tạp chí hôm nay, sau khi hóa trang xong, cô đã bắt đầu nhập vai, tưởng tượng mình là Siren, đứng trước ống kính, vẻ mặt và cơ thể của cô đều hóa thân thành Siren.

Sợ với sự sợ hãi và bất lực trước ống kính hai năm về trước, Sở Tích bây giờ đã có thể nhẹ nhàng đối mặt với nó, cô đắm chìm trong thế giới của Siren, bắt đầu tạo dáng theo ống kính.

Buổi chụp hình kéo dài ròng rã gần một ngày mới kết thúc.

Sở Tích vừa chụp xong liền thay đồ, tẩy trang ngay. Nữ yêu xinh đẹp lại hắc ám vừa lác mình đã biến lại thành hoa trắng nhỏ thanh thuần, sự chênh lệch quá lớn khiến mọi người bắt đầu hoài nghi rốt cuộc đây có phải là cùng một người hay không.

Sở Tích vẫn chưa kịp tháo móng, ngày hôm sau bị Cố Minh Cảnh nhìn thấy anh còn thấy lạ hỏi cô, anh nhớ rõ bình thường Sở Tích không thích làm móng tay.

Cô đáp lại bằng một ánh mắt có liên quan gì đến anh, sau đó vẫn giải thích rằng cô làm móng lúc chụp ảnh tạp chí.

Cố Minh Cảnh biết cô có lịch chụp ảnh bia tạp chí, nhẹ nhàng gật đầu.

Không biết cô chụp ảnh thế nào, anh đã chuẩn bị sẵn sàng để mua rồi.

Trong khoảng thời gian đó, Sở Tích vẫn tiếp tục quay thêm một kỳ Minh tinh đại khiếu chiến, nửa tháng sau, tạp chí Duyệt Tú cùng lúc phát hành tạp chí bản chính và phụ bản mỗi tháng một kỳ.

Tuy chuyện bị đổi concept đã được giải quyết êm đẹp nhưng tin đồn vẫn truyền ra bên ngoài, nghe nói hai nữ nghệ sĩ vì tranh giành concept chụp ảnh mà ra mặt gây nhau, không ai nhường nhịn, hết sức khó coi.

Thế là nhanh chóng có người đoán ra là Sở Tích và Cầu Mỹ Như.

Ảnh bia tạp chí của Cầu Mỹ Như trước đây cũng rất khá, tuy không đẹp xuất sắc nhưng cũng không mắc lỗi gì, còn Sở Tích chỉ lên ảnh bia có một lần nhưng lại bị mắng chửi không thương tiếc. Cư dân mạng vừa nghe thấy hai người này tranh giành concept liền bắt đầu hóng hớt.

[Sở Tích cũng dám giành với Cầu Mỹ Như hả? Trâu bò thế.]

[Đai gia chống lưng không có, fan bạn trai cũng đã thoát fan, cô ta dựa vào đâu mà tự tin dữ vậy?]

[Cô ta không biết nhường nhịn tiền bối hả? Nhìn biểu cảm của Sở Tích thì dù có đưa cô ta concept đẹp thì vẫn chụp ra phong cách nhà quê mà thôi.]

[Nhưng chuyện này không liên quan đến biểu cảm, theo tin đồn thì concept đó rõ ràng chuẩn bị cho Sở Tích, nhưng lại bị Cầu Mỹ Như chắm nên giành mất, sao lại có thể đổ lỗi cho Sở Tích được.]

[Mong chờ thành phẩm.]

[Mong chờ ảnh bia của Sở Tích!]

...

Tám giờ tối ngày hôm đó, trang chủ của Duyệt Tú đăng ảnh bia chủ đề "Thỏ ngọc" của Cầu Mỹ Như, kèm theo link đặt hàng. Mặc dù Cầu Mỹ Như không có lượng fan "hăng máu" có thể "cân" lượng tiêu thụ, nhưng phía tạp chí vẫn hi vọng nếu sau khi xem ảnh mà mọi người cảm thấy thích thì có thể mua vài bản.

Trong ảnh, Cầu Mỹ Như trong bộ váy thần tiên cao cấp với bối cảnh như đang ở trên cung trăng, bên cạnh còn có hai chú thỏ lông trắng như tuyết.

Cư dân mạng nhìn mấy tấm ảnh này cảm thấy đúng là có đẹp, nhưng mà ờm..

Tiền có tiền, đẹp có đẹp, nhưng bọn họ cứ có cảm giác có gì đó là lạ.

Đẹp là chỉ concept và trang phục, còn khiến người ta cảm thấy quái dị, chính là Cầu Mỹ Như.

Cầu Mỹ Như quả thực không còn trẻ, chủ đề "thần tiên" thế này đặt lên người cô ta khiến mọi người cảm giác bị thiếu một chút nhẹ nhàng và sinh khí, có hơi khó chịu.

Trong giới, đa số nữ nghệ sĩ không ai chịu nhận mình già, ba bốn chục tuổi vẫn còn diễn nữ chính đôi mươi trong phim thần tượng Mary Sue, đóng vai người yêu với nam chính nhỏ hơn mình cả một giáp. Dù cô có bảo dưỡng tốt nhưng chỉ cần nhìn thần thái và ánh mắt của một người là có thể nhìn ra tuổi tác của người đó, diễn xuất rất không phù hợp, giống như Cầu Mỹ Như trong ảnh bìa lần này, trang điểm và trang phục đều rất trẻ trung, gương mặt cô ta cũng không có nếp nhăn, nhưng lại không được hài hòa.

[Đây là concept giành với Sở Tích á hả?]

[Chị Mỹ Như vẫn không chịu nhận mình già...]

[Thật ra trông tổng thể cũng khá đẹp, chụp ảnh lần này thiết kế rất tuyệt.]

[Cảm giác như đang xem bà già đóng phim thần tượng.]

[Có rất nhiều phong cách như mạnh mẽ hoặc phong cách phụ nữ hiện đại đều có thể chọn mà, sao nghệ sĩ bây giờ không ai chịu nhận mình già hết vậy? *che đầu bỏ chạy*]

Vừa có tin đồn đây là concept giành giật với Sở Tích, ngay lập tức đã có người photoshop ghép mặt của Sở Tích thay vào mặt Cầu Mỹ Như, cái cảm giác không được hài hòa kia đã biến mất ngay lập tức.

[Trời má, đẹp quá!]

[Sở Tích cứ đi theo phong cách thiên tiên này đi, hợp quá trời.]

Nhưng hành động chỉnh sửa ghép mặt Sở Tích cũng nhận lấy khá nhiều bất mãn từ nhiều người, fan của Cầu Mỹ Như châm chọc:

[Đổi mặt thì có ích gì? Chụp tạp chí quan trọng nhất chính là cách tạo dáng và ngôn ngữ hình thể, Sở Tích có biểu cảm tốt vậy không?]

[Đúng rồi, có ai mà không nhớ kỳ tạp chí đậm chất nông thôn của Sở Tích cơ chứ. Cười.jpg.]

[Tôi thấy dù có nhường cho cô ta thì cô ta cũng chẳng chụp ra hồn đâu.]

[Sao cứ tới mấy nữ nghệ sĩ có tuổi xú là mấy người không buông tha thế, tôi thấy Cầu Mỹ Như chụp đẹp mà!]

Có người qua đường nhìn không nổi phải lên tiếng:

[Xấu thật đó! Già rồi mà còn giả vờ làm bé con nôi gì, tôi không cần cô thấy, tôi thấy là được, xấu là xấu, nghe tôi đi!]

[Nhường mấy cơ hội này lại cho mấy cô gái trẻ tuổi căng tràn sức sống không được hả? Sao cứ phải tranh thế nhì.]

[Biết là con người ai mà không có lúc sẽ già, nhưng cứ làm những gì phù hợp với tuổi của mình được rồi, già vờ còn non chỉ cho mất tự nhiên.]

Thấy hai bên bắt đầu ầm ĩ, fan Sở Tích luôn giữ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng:

[Xin mọi người đừng ồn ào, fan Sở Tích yên lặng chờ tạp chí phát hành.]

[Cầu tiên bồi chụp rất đẹp, fan Sở Tích chỉ yên lặng chờ Sở Tích.]

...

Hai tiếng sau, đúng mười giờ tối, trang chủ Duyệt Tú đăng ảnh Sở Tích trong concept "Hải yêu Siren", kèm theo đường link mua tạp chí bản phụ.

Fandom Gạch của Sở Tích đã chờ trong Weibo tạp chí từ sớm, bọn họ đều biết Sở Tích không giỏi chụp ảnh tạp chí, concept lần này cũng không phù hợp, đoán chừng thành phẩm sẽ không có hiệu quả tốt. Nhưng là bọn họ fan của cô, dù tạp chí chụp thế nào, bất kể Sở Tích chụp đơ ra sao, mặc kệ concept này xấu thế nào, bọn họ chỉ cần mua ủng hộ cô là được, cổ vũ Tích bảo, họ tin rằng sau này cô sẽ chụp ảnh tốt hơn.

Thế là sau khi Weibo bên tạp chí vừa đăng bài, trước tiên, nhóm Gạch bấm vào đường link mua sắm trước, sau đó mới xem Sở Tích chụp ảnh thế nào.

Nhưng khi vừa lướt qua ảnh bìa tạp chí, ánh mắt bọn họ bỗng dừng cứng đờ.

Cái này...

Má nó!

Má nó!

Má nó thiệt chứ!!!

Hôm nay, tạp chí bìa của Sở Tích được xuất bản, Cố Minh Cảnh đã bảo với trợ lý Cao giấu tên mua mười ngàn cuốn, nhưng bây giờ đã có link đặt tạp chí, Cố Minh Cảnh chuẩn bị đặt mua thử một cuốn.

Anh bấm vào Weibo chính thức của tạp chí, bài đăng mới nhất chính là ảnh của Sở Tích vừa nãy.

Cố Minh Cảnh lướt xuống, nhìn thấy mấy chữ "Sở Tích" và "Siren". Trong đầu hiện lên câu chuyện về Siren, anh tiếp tục lướt xuống, chín tấm ảnh dần hiện ra.

Cố Minh Cảnh ấn vào tấm hình đầu tiên.

"..."

"..."

Anh muốn mua đứt cái tòa soạn này để làm trại chăn nuôi ngay bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Ảnh "Siren" của Sở Tích hoàn toàn tương phản với ảnh "Thỏ ngọc" của Cầu Mỹ Như mà weibo Duyệt Tú đã đăng cách đây hai tiếng.

Khác hẳn với cung trắng đậm chất thần tiên của "Thỏ ngọc", màu chủ đạo của "Siren" là màu xanh của biển sâu, mây đen áp đảo cả bầu trời, dường như chỉ một giây sau sẽ nổi lên sóng to gió lớn. Trên bãi đá ngầm không lộ đầy ẩm ướt, cô gái ngồi nghiêng người, mái tóc dài ướt đầm xỏa tung che khuất hơn nửa người của cô, tay cô nhẹ nhàng đặt trước ngực, ánh mắt nhìn về phương xa giống như một động vật họ mèo loại lớn đang đi săn mồi, nhìn thấy mà cả người rết run.

Ảnh do Weibo Duyệt Tú đăng lên tổng cộng có 6 tấm, có ảnh toàn thân, cũng có ảnh chính diện, mỗi một tấm ảnh đều có thể khiến người xem cảm nhận được câu chuyện đằng sau nhân vật ấy.

Ngoài ra, điều hấp dẫn sự chú ý của mọi người nhất chính là sự táo bạo của số ảnh này, chuẩn mực của ảnh tạp chí quả thực không nhỏ, phần trên của nữ yêu xinh đẹp lại đầy ma mị chỉ được che bởi tóc và tay của cô, bên dưới mái tóc dài có thể lờ mờ nhìn thấy cơ thể xinh đẹp, nhưng mấy tấm ảnh này lại khiến người xem cảm thấy không hề phô trương về sắc tình, mà ngược lại là một sự hấp dẫn thần bí mang theo sắc thái thần thoại cổ xưa.

Sau khi nhìn thấy mấy tấm ảnh này, ngoại trừ một câu "Mẹ nó" ra thì đám cư dân mạng nghèo nàn vốn từ thực sự không thể tìm được từ ngữ nào có thể hình dung cảm giác trong lòng mình lúc này.

Bình thường, ảnh via hè thường ngày và ảnh mặt mộc của Sở Tích ở trên mạng có rất nhiều, trông cô nhỏ nhắn xinh xắn, thậm chí còn mang theo cảm giác cô vẫn còn rất nhỏ tuổi, nhưng bọn họ làm thế nào cũng ngờ được, "hoa trắng nhỏ" thanh thuần vừa trang điểm mắt khói, thay một bộ đồ để lộ đáng người, thần thái lập tức biến đổi như muốn đại sát tứ phương, cô cứ như biến thành một con người hoàn toàn khác.

Ổn định lại tinh thần, nhóm Gạch vốn dĩ không ôm chút hy vọng nào với bộ ảnh lần này phải nói là mừng như điên.

[A a a a Tích bảo, mẹ yêu con!]

[Không phải, hôm nay không phải là Tích bảo, hôm nay là Tích tỷ, mẹ cũng không phải là mẹ nữa mà là tiểu nhân.]

[Tích tỷ, tiểu nhân yêu chị!]

[Cục cưng luôn luôn tạo bất ngờ cho chúng ta. Cảm động.jpg]

[Biểu cảm này, Tích bảo không thua một ai, hâm mộ một idol không chịu thua kém đúng là quá đã.]

Người qua đường nhìn thấy ảnh tạp chí cũng nổ tung:

[Trời má nó chứ! Ra là ảnh theo phong cách này!]

[Đây là "hoa trắng nhỏ" Sở Tích đây sao? Đây rõ ràng là "hoa bá vương" Sở Tích mới đúng! Đẹp quá đi, a tôi đi chết đây!]

[Quá tuyệt! Cô ấy chụp concept này thế mà lại vô cùng hài hòa, hoàn toàn có thể hold được, rất hợp với cô ấy.]

[Sao lúc trước cô ấy cứ phải đi theo con đường ngọc nữ "hoa trắng nhỏ" thế nhỉ, cứ tiếp tục thêm vài concept xinh đẹp u ám này được không! Hôm nay, "hoa trắng nhỏ" khí chất hai mét tám luôn!]

[Xem ảnh đôi thường và mặt mộc của cô ấy thì trông rất trẻ trung, không ngờ khi trang điểm đậm lại có thể giết chết tôi ngay, quý gối.jpg]

[Ai nói Sở Tích chụp ảnh tạp chí như phong cách nông thôn đâu! Ra đây nhận đôn nhanh! Biểu cảm của người ta tuyệt lắm đấy nha.]

[Ánh mắt giết người này, gương mặt này, xương quai xanh này, ngực này, vòng eo này, cmn sao cô ấy dậy thì thành công thế, đúng là yêu tinh mà.]

[Sở Tích đúng là điện nước đầy đủ nha, cái đợt thảm đỏ Kim Vũ lần trước tôi còn tưởng cô ấy ép ngực ấy chứ, không ngờ là hàng thật!]

[Thật đó. Đẹp muốn chết luôn, chuyển sang làm fan.]

[Tôi là người nông cạn, tôi là đầy tớ của sắc đẹp, chuyển sang làm fan +1]

[Rãnh ngực của Tích bảo đã được Gạch chúng tôi bảo vệ, cấm mọi người nhìn!]

[Hu hu hu, tôi mua tạp chí, tôi mua là được chứ gì! Mua ba cuốn luôn, một cuốn cất, một cuốn tặng bạn, một cuốn đặt trên đầu giường để ngày ngày thưởng thức.]

[Đi mua tạp chí + 1]

...

Lượng chia sẻ bài đăng của tạp chí nhiều đến kinh người, chỉ một lát sau, hashtag #Sở Tích Siren# đã leo lên hot search, đồng thời mạnh mẽ vọt lên đứng đầu. Vô số người qua đường vì tò mò mà bấm vào, sau khi nhìn thấy ảnh thì hoàn toàn thất thủ, nhanh tay lưu ảnh, đồng thời không kiềm chế được mà đặt mua một cuốn tạp chí.

Tiên nữ thế này, à không, phải là yêu nữ mới đúng, ai mà không muốn đem về nhà một mình thưởng thức chứ.

Lượng tiêu thụ phụ bản của Duyệt Tú tháng này khá tốt, chưa đầy vài tiếng đã phá kỷ lục, không những đè bẹp bộ ảnh "giả nai" của Cầu Mỹ Như, lượng tiêu thụ cũng đè bẹp bản chính của Cầu Mỹ Như không chừa lại chút gì. Sở Tích không những thay đổi cái nhìn của mọi người về cô, mà cô còn dựa vào bộ ảnh này thu hút thêm một lượng lớn fan hâm mộ, trong đó không thể thiếu fan bạn trai với sức chiến đấu kinh người.

Tuy cách đây không lâu Sở Tích đã đánh mất một fan bạn trai là Cố Minh Cảnh, biết bao nhiêu người đều vui mừng vì chuyện này, không ngờ bây giờ lại thu được một lượng lớn fan bạn trai, nhìn thấy mà ngứa cả mắt.

Cố Minh Cảnh lại thêm một lần giận sôi người kể từ sau vụ vấy hai dây gọi cảm ở thảm đỏ lần trước.

Không thể không thừa nhận, dù là ở góc độ nào, phải công nhận rằng bộ ảnh lần này rất đẹp. Sở Tích trong ảnh như đang truyền tải câu chuyện về nhân vật với thần thái vô cùng chuyên nghiệp. Nhưng nếu vì đẹp mà đánh đổi bằng việc thoát y, Cố Minh Cảnh thà rằng Sở Tích ăn mặc như thôn nữ mỗi ngày.

Anh đọc mấy bình luận liếm màn hình trong khu bình luận, và một đám fan bạn trai từ đâu ù ù xuất hiện, anh chỉ hận không thể thông qua màn hình mà tóm gọn bọn họ, bắt bọn họ phải nhắm mắt lại.

Cái cảm giác này chính là cảm giác khi mà rau xanh mình khổ cực chăm sóc, lúc trước chỉ giấu đi để một mình mình thưởng thức, bây giờ lại bị mọi người nhận ra nó tươi ngon cỡ nào, cứ như thế rồi bị người ta ngấp nghé.

Anh chỉ cần nhìn nơi được cô dùng tay che lại trong bức ảnh là huyết áp lại lên đỉnh, sau đó lại nhớ ra bây giờ tất cả mọi người đều nhìn thấy, huyết áp vốn dĩ đã cao giờ phải nói là phá nóc, chỉ muốn nuốt vào hai viên thuốc trợ tim.

*速效救心丸: giúp lưu thông máu, trừ tắc nghẽn, giảm đau, tăng lưu lượng mạch vành, làm dịu cơn đau thắt ở tim. Dùng cho bệnh động mạch vành (tim thiếu máu cục bộ), đau thắt cơ tim.

Trước đó, khi thấy Sở Tích son móng tay, anh còn hỏi cô làm gì, hóa ra là để chụp bộ ảnh "Siren" này.

Anh phòng tới phòng lui, mọi cảnh hôn đều được anh cho đóng thế, nhưng không ngờ anh vẫn không phòng vệ tốt mà lại để sơ sót trên phương diện tạp chí, để Sở Tích chạy đi chụp bộ ảnh này.

Bây giờ anh chỉ muốn chạy tới trước mặt Sở Tích, rồi đánh vào mông cô một trận, dạy cô ăn mặc cho đàng hoàng, không được chụp mấy loại tạp chí vớ vẩn này nữa, không được phép lộ từ phần cổ trở xuống!

Weibo Duyệt Tú đã đăng bài ăn mừng lượng tiêu thụ kỷ lục của tạp chí, bảo mọi người đừng sốt ruột, bên phía chúng tôi sẽ giao hàng ngay lập tức.

Cố Minh Cảnh hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra, cố gắng nhịn xuống suy nghĩ muốn mua lại tòa soạn này để biến nó thành trại chăn nuôi.

Mở trại chăn nuôi là chuyện nhỏ, kinh động đến Sở Tích mới là chuyện lớn.

Cố Minh Cảnh gọi điện cho trợ lý Cao.

Trợ lý Cao không ngờ Cố Minh Cảnh lại gọi cho ông trước, ông đang định nói với anh vì tạp chí của cô Sở Tích hút hàng quá nên không thể gom đủ mười ngàn cuốn, nhưng lại nghe anh lạnh lùng nói ra hai chữ -- "mua đứt".

Trợ lý Cao, "Mua, mua đứt?"

Cố Minh Cảnh, "Mua đứt."

Cái gọi là mua đứt, chính là gom hết tất cả tạp chí Duyệt Tú phụ bản, bên xưởng in có bao nhiêu thì mua hết bấy nhiêu, để mấy khách hàng đặt hàng qua mạng vì thiếu nguồn hàng mà không nhận được hàng.

"Dạ được, thưa Cố tổng." Trợ lý Cao sững sốt một lát, sau đó lập tức gạt đầu đồng ý. Mua thì mua, dù sao Cố tổng thân yêu của ông cũng không thiếu chút tiền này.

Trợ lý Cao cúp điện thoại, sau đó nhìn bộ ảnh của Sở Tích, ông hiểu rõ hành vi mua đứt tạp chí này của Cố tổng.

Chắc, bình dấm đồ rồi kìa.

Trợ lý Cao đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên ông nhìn thấy Sở Tích, dáng vẻ rõ ràng là một cô gái mới vừa chập chững vào đời, nhưng ánh mắt trong veo và đây kiên định kia lại rất hiếm thấy ở các cô gái cùng tuổi. Lúc ấy khi vừa gặp cô, trong lòng ông đã biết cô gái này tương lai sẽ làm nên đại sự.

Bây giờ xem ra đúng là thế thật, nếu không làm nên đại sự, tại sao chia tay rồi mà còn nắm gọn đại gia tiền nhiệm trong lòng bàn tay, từ "sói con" đến fan hâm mộ rồi đến bạn trai bí mật, khiến đại gia tiền nhiệm vui đến quên trời.

Cô Sở Tích đúng là quá giỏi!

Ảnh chụp tạp chí thu được phản ứng khá tốt, lượng tiêu thụ cao, Sở Tích cũng yên tâm phần nào.

Cô vốn còn đang lo không biết tiêu chuẩn sau khi thành phẩm có cao hay không, nhưng trước mắt xem ra cũng không tệ lắm, giống với kế hoạch chụp ảnh, bộ ảnh muốn muốn để người xem cảm nhận được sự gợi cảm, mê hoặc của nhân vật phù hợp với concept ảnh chứ không phải cố gắng khoe ra vẻ sắc tình dung tục.

Cô vừa kết thúc buổi học diễn xuất, đang định xem thử lượng tiêu thụ tạp chí thế nào, bỗng nhiên nhận được tin từ phía tạp chí báo có người không quan tâm đến tiền bạc mà mua đứt tạp chí, mấy đơn đặt hàng trên mạng lúc trước chỉ có thể hủy đơn.

Mua đứt?

Sở Tích nhìn thoáng qua biệt đội Gạch của mình, trong nhóm, fan mới, fan lâu năm đều đang gào khóc đòi tạp chí giao hàng, bây giờ bỗng dưng lại bị thông báo là đã bị mua đứt?

Ai mặt dày mà đi mua đứt thế này?

Không quan tâm giá cả, vung tay tiêu tiền như đang chơi đùa, Sở Tích chỉ nghĩ đến một người.

"..."

Anh bị "thần kinh" à!

Sở Tích đang định tìm Cố Minh Cảnh, vừa đứng lúc anh đến đón cô, Sở Tích vừa lên xe liền trừng mắt hung dữ nhìn người đàn ông ngồi trên ghế lái.

Đáp ứng yêu cầu lần trước của Sở Tích, lần này Cố Minh Cảnh đã đổi sang một chiếc xe khiêm tốn hơn, Volkswagen Phaeton giá chỉ hơn một triệu tệ, vừa nhìn là biết hiệu xe đại chúng, phù hợp tiêu chuẩn tiết kiệm, tùy tiện dừng ven đường cũng không gây chú ý.

Sở Tích hít một hơi thật sâu, cố gắng để giọng nói mình bình tĩnh hơn, "Vì sao anh lại mua đứt tạp chí? Anh mua hết thì mấy người khác phải làm thế nào? Fan của em phải làm sao?"

Cố Minh Cảnh cảm vô lăng, "Sau này, em không được chụp ba loại ảnh kiểu này nữa."

Sở Tích không hiểu sao lại ngửi thấy mùi chua chua trong xe, "Em chụp ảnh gì thì liên quan gì đến anh? Anh muốn tạp chí thì em đưa cho anh mấy cuốn, bây giờ anh gọi điện cho trợ lý Cao, bảo ông ấy hủy chuyện mua đứt đi."

Cố Minh Cảnh không nói gì.

Sở Tích như muốn trút giận nên đá vào xe anh, "Mau lên."

Ban đầu Cố Minh Cảnh còn cảm thấy lòng đầy lửa giận, nhưng không biết tại sao nhìn Sở Tích oán giận anh lại thấy tủi thân, cất giọng đầy chua xót, "Bạn trai bí mật thì cũng là bạn trai mà, em có từng nghĩ đến cảm nhận của anh không?"

"Hả?" Sở Tích trừng mắt nhìn anh.

Vị chua trong xe càng lúc càng nồng, cả người Sở Tích cảm thấy mất tự nhiên.

Bây giờ Cố Minh Cảnh lại càng làm đáng.

Người thấy mùi chua, con giận của cô cũng đã vơi đi, tùy tiện giải thích, "Là do hiệu quả của ảnh tạp chí quá tốt thôi, em không lộ một chút nào cả, tất cả đều được tóc và tay che hết cả rồi, tùy tiện lộ một bộ bikini ngoài biển còn lộ hơn em ấy chứ."

"Hơn nữa lúc chụp hình em có mặc nội y mà, ảnh mà anh thấy là đã được photoshop xóa đi rồi."

"Phản ứng bên ngoài cũng rất tốt, đa số đều khen em, bộ ảnh này không có ý nghĩa tiêu cực nào được chưa, không lẽ em không thể ăn mặc gọi cảm một chút, không lẽ cứ ăn mặc như học sinh tiểu học hả?"

"Nghe em, anh không được mua đứt, chuyện này cứ quyết định thế đi, không cần phải bàn nữa, để em quyết định."

Cố Minh Cảnh không nói lời nào, dùng im lặng để kháng cự, vẫn không chịu từ bỏ chuyện mua đứt.

"Có cần phải thế không?" Sở Tích giải thích một hồi nhưng lại nhìn thấy Cố Minh Cảnh im lặng kháng cự, cảm thấy mình như đàn gảy tai trâu, mệt mỏi, "Em mới lộ có chút xù mà anh đã phản ứng thế này."

Cô như nghĩ đến điều gì, nắm lấy dây an toàn trước ngực, gò má ửng đỏ, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe:

"Những chỗ nên nhìn hay không nên nhìn, anh đều nhìn cả rồi còn đâu."

Thứ hai là ngày đầu tuần, em hứa cố gắng chăm ngoan, thứ ba thứ tư thứ năm... sau đó... không có sau đó =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Đáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Sở Tích vừa dứt lời đã cảm thấy hối hận.

Cái gì mà nên nhìn với không nên nhìn, sao cô lại lời sang chủ đề này rồi!

May mà Cố Minh Cảnh không nói gì, Sở Tích cúi đầu rụt người vào ghế ngồi, tựa như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, cô vẫn chưa nói gì cả.

Trong xe, bầu không khí trở nên vô cùng yên tĩnh.

Cố Minh Cảnh nhẹ nhàng gõ ngón tay lên vô lăng.

Anh thừa nhận, anh đã bị câu nói vừa nãy của cô lấy lòng rất nhiều, giống như con mèo vừa được vuốt ve, toàn thân như được an ủi.

Sở Tích bị bầu không khí yên tĩnh trong xe hun đến nóng cả mặt, trầm mặc một câu, sau đó cất lời, "Này, anh nghe thấy chưa, không được mua đứt."

Cô duỗi tay nắm lấy cổ tay Cố Minh Cảnh.

Cố Minh Cảnh cuối cùng cũng mở miệng, "Được."

Nhóm fan hâm mộ vẫn chưa biết chuyện tạp chí của Sở Tích suýt nữa rơi vào cơn bão mua đứt, sau khi tạp chí được giao đến tay thì họ bắt đầu đăng lên mạng khoe hàng. Lượng tạp chí bán ra nóng bỏng tay, chương trình Minh tinh đại khiếu chiến của Sở Tích cũng đã quay đến tập thứ ba, và tập đầu tiên đã chính thức lên sóng vào lúc 9 giờ tối ngày thứ bảy trên đài Dương Quang.

TV và internet đồng loạt phát sóng, vì muốn xem bình luận nên Sở Tích cố ý chọn bản chiếu trên mạng.

Mở đầu chương trình là cảnh sáu khách mời vừa bước vào đã bị bàn tay máu dơ ở trên hành lang, đây cũng là lần đầu tiên Sở Tích nhìn thấy phản ứng của các khách mời khác. Không ngờ mọi người lại bị hù đến thảm thương như thế, trào tường, chạy trốn, chân run lẩy bẩy, cô xem mà vừa buồn cười vừa đau lòng.

Thế là chờ đến khi Sở Tích ra sân, màn hình đã bắt đầu tràn ngập bình luận [Tội nghiệp Sở Tích], [Hu hu hu, cục cưng nhà chúng ta bị dọa thành gì rồi], [Sở Tích thấy con gián thôi đã muốn lật tung nóc phòng, nhìn cái này không phải sẽ ngắt tại chỗ ư.]

Đến khi bọn họ nhìn thấy Sở Tích bị bàn tay đầy máu bắt lấy mắt cá chân trong màn hình, cô vừa hét chói tai, vừa bắt đầu tấn công bàn tay quỷ quái kia. Chân trái giẫm xong đến chân phải, giẫm chân phải xong rồi hai chân nhảy lên giẫm.

Cô tấn công đến khi nào đạo cụ tan nát mới chịu ngừng.

Khán giả:

[...]

[Má ơi, người phụ nữ này.]

[Ha ha ha ha ha, tội nghiệp Sở Tích hả? Phải tội nghiệp cánh tay kia mới đúng!]

[Không phải cô ấy nói mình nhát gan ư! Nhát gan nhưng sức chiến đấu không hề nhỏ tí nào!]

Trong suốt 90 phút của chương trình, bọn họ chỉ thấy đồng chí Sở Tích cầm kịch bản "hoa trắng nhỏ", một mình đảm nhận trách nhiệm sát thương vật lý của đội Sống Sốt. Dưới ống kính trong đêm, mặc dù bị dọa đến la hét ầm trời nhưng cô vẫn vững vãi cây lang nha bồng trong tay. Trong căn phòng kinh dị thỉnh thoảng có tiếng hét vang lên, cũng có người trong lúc sợ hãi ra sức tấn công, nhưng vừa hét vừa tấn công người khác thì rất hiếm thấy, cô còn dọa cho nhân viên kĩ thuật kinh nghiệm trong căn phòng kinh dị hốt hoảng mà bỏ chạy.

Đặc biệt là khi cô gái này giành chiến thắng bước ra khỏi căn phòng kinh dị, nhìn cây lang nha bồng trong tay giống như còn không biết mình đã làm những gì, đã vậy còn không chịu thừa nhận những hành động phát điên của mình trong phòng kinh dị.

Nội dung xuyên suốt chương trình vô cùng hấp dẫn, rating sau khi chương trình phát sóng tăng vọt, cuối cùng còn đứng đầu trong các chương trình cùng khung giờ.

Mọi người cúi đầu nhìn ảnh Siren mê hoặc chúng sinh trong tay, sau đó lại ngẩng đầu xem cô gái ngốc nghếch vãi lang nha bồng trong video.

Bà mẹ nó chứ, thế mà lại cùng là một người.

Tâm trạng bọn họ vô cùng phức tạp.

Nhưng song song với tâm trạng phức tạp ấy, không biết vì sao mà khán giả lại cảm thấy cô có chút đáng yêu, lúc thì trẻ con đến búng ra sữa, nhưng vừa "yêu" lên một cái đã đánh lén vào lòng người ta.

U mê mất rồi!

Tập đầu tiên đã có một khởi đầu khá tốt, chương trình không những có rating đứng đầu, lượng người xem trên mạng cũng dẫn đầu, trở thành chương trình giải trí nổi tiếng nhất hiện nay, lần quay hình nào cũng được mọi người chú ý. Địa điểm ghi hình của kỳ thứ ba là ở phim trường thành phố Cổ Đông, lịch trình của các thành viên đều đã công bố, mọi người ngồi cùng một chuyến bay đến Cổ Đông.

Khách mời tập này chính là nam ca sĩ thần tượng Tạ Nguyên, fan của Tạ Nguyên nổi tiếng hăng như uống máu gà, luôn chiếm đóng top 10 trong bảng xếp hạng V. Nhóm fan sau khi biết Tạ Nguyên tham gia Minh tinh đại khiếu chiến đã thông báo với nhau cùng đến đón sân bay.

Trong bốn MC của chương trình Minh tinh đại trình thám thì Nghiêm Chuẩn là người hot nhất, lại còn là tiểu sinh thần tượng đứng chuẩn, fan của anh ta cũng không ít, lần này cũng muốn đến Cổ Đông đón sân bay.

Fandom hai nhà đều biết tin đối phương sẽ đến đón sân bay, nên âm thầm kinh nhau. Không những muốn so coi nhà nào đông fan nhất, mà còn muốn so xem nhà nào có project đón sân bay hay nhất, nói chung là muốn so xem nhà nào có tố chất đón sân bay nhất.

Chuyện fan đón sân bay hoặc nhiều hoặc ít sẽ làm hỗn loạn sân bay, gây không ít phiền toái. Trong thời đại fan theo đuổi idol thế này, fan có tố chất là một chuyện đáng tự hào, những người khác thấy fan hâm mộ có tố chất, tự nhiên sẽ có cảm tình với thần tượng hơn.

Một idol nổi tiếng trong giới âm nhạc và một idol nổi tiếng trong giới diễn xuất, các fandom nhà khác biết hai nhà này đang muốn kinh nhau trong sự kiện đón sân bay lần này, ai nấy đều ồn ào đòi xem kịch hay, thậm chí còn cá cược xem nhà nào sẽ thắng.

Cuối cùng cũng đến ngày ghi hình của tập thứ ba.

Năm MC cố định đã quay được hai tập nên khá thân với nhau, đặc biệt là Sở Tích và Ngải Văn Văn, hai cô gái đã thành lập tình hữu nghị sâu sắc nhờ Căn phòng kinh dị ở tập đầu tiên, quan hệ vô cùng thân thiết.

Lần này, khi vừa gặp nhau trong phòng chờ ở sân bay, Ngải Văn Văn lặng lẽ kéo Sở Tích sang một bên, hỏi: "Cô và nghiêm Chuẩn, rốt cuộc có phải là thật hay không?"

Sở Tích biết cô đang nhắc đến tin đồn lần trước của mình và Nghiêm Chuẩn, không ngờ cô đã bác bỏ tin đồn rồi mà vẫn có người không tin, cô hồ hững đáp, "Cô thấy sao?"

"Vậy thì là giả rồi, ha ha." Ngải Văn Văn cười gượng xoa xoa bàn tay.

Ngải Văn Văn chuyển chủ đề, "Cô có muốn hóng hớt không, nghe đầu fan của Nghiêm Chuẩn và Tạ Nguyên hình như đang độ nhau vụ đón sân bay đấy."

Sở Tích gật đầu, "Hóng chứ." Fan hai nhà kiêu ngạo thế nào có ai mà không biết.

Ngải Văn Văn, "Vậy cô thấy nhà nào sẽ thắng?"

"Cái này khó nói lắm." Sở Tích nghĩ nghĩ, "Tôi chọn Tạ Nguyên vậy."

Ngải Văn Văn, "Vậy thì tôi chọn Nghiêm Chuẩn."

"Hai người đang nói gì thế?" Nghiêm Chuẩn ngồi đằng trước, hình như nghe thấy tên của anh ta nên quay đầu lại hỏi.

"Không có gì, không có gì." Hai người ngồi lại đằng hoàng.

Đến giờ bắt đầu làm thủ tục lên máy bay, đuôi máy bay vạch một đường ngang trời, hai tiếng sau đã đáp xuống sân bay Cổ Đông.

Sân bay hôm nay đông đúc hơn thường ngày, sáu vị khách mời vừa bước ra, fan hâm mộ liền ào ào kéo đến.

"Biển xanh" của Nghiêm Chuẩn và "biển bạc" của Tạ Nguyên dường như đã chiếm gần nửa sân bay, không thể biết được ai hơn ai.

Fandom hai nhà đều âm thầm kinh nhau, trên đầu mang cài tóc, trong tay cầm banner, tuân thủ quy tắc đón sân bay một cách văn minh, bên nào cũng không chịu hét lên trước, chỉ yên lặng đi theo thần tượng của mình, khung cảnh có chút hùng vĩ.

Sở Tích và Ngải Văn Văn đi cùng nhau, nhìn cách đón sân bay của hai nhà, "Tôi thấy không khác nhau mấy."

"Tôi cũng thấy không khác là bao." Ngải Văn Văn nói, "Vậy thì hòa nhau vậy."

Sở Tích gật đầu, "Ừ, hòa."

Hai người đang nói chuyện, bỗng dưng Ngải Văn Văn đứng lại.

Sở Tích, "Sao không đi tiếp?"

Ngải Văn Văn ngơ ngác nhìn đằng trước, lôi kéo tay Sở Tích, "Tích à, cô thắng rồi."

"Hả?" Sở Tích ngẩn đầu.

Cô chỉ thấy trước mặt từng hàng từng hàng người đứng đó, bọn họ có người mang theo cài tóc gạch, có người tay cầm đồ chơi hình viên gạch. Bọn họ xếp hàng rất trật tự, thấy Sở Tích đi ra cũng không hề hét lên, mấy người ở hàng đầu không biết có phải do cố nhịn không hét lên hay không mà mặt mày đều đỏ bừng.

Sở Tích không có thông báo fan đến đón sân bay, nhưng không ngờ bọn họ lại đến, đã thế còn yên lặng đến đây.

Mấy fandom nhà khác thường xuyên chú ý đến trận chiến lần này đang nghiêm túc so sánh ảnh chụp sân bay giữa fan Nghiêm Chuẩn và fan Tạ Nguyên xem ai thắng, đột nhiên, hiện trường lại có ảnh gửi về.

Ở bên ngoài biển xanh và biển bạc, một đám người cầm gạch cứ thế mà xông vào tầm mắt mọi người.

Bọn họ rất đông, nhưng lại không hề chen lấn, đồng thời, dù là vấn đề trật tự hay là về độ sáng tạo của vật tiếp đón, rõ ràng ăn đứt hai nhà Nghiêm Chuẩn và Tạ Nguyên.

Tầm mắt mọi người lại rơi lên viên gạch trên tay bọn họ.

Thế nên, người chiến thắng trong trận đấu "đón sân bay" thế kỷ này lại là Sở Tích ư?

Sở Tích không ngờ fan của mình lại đến đón sân bay nên cảm động không thôi, cô chụp ảnh rồi ký tên cho fan, cuối cùng ký đến khi bàn tay run lên mới

rời đi.

Nhóm fan vẫy tay chào tạm biệt cô.

"Tích bảo cố lên!"

"Tích bảo cứ yên tâm quay chương trình, đừng sợ gì hết."

"Nếu có ai ăn hiếp chị, chị cứ lấy lang nha bổng đập lại!"

"Ha ha ha ha." Toàn hiện trường đều cười vui vẻ.

Sáu người nghỉ ngơi ở Cổ Đông một ngày, ngày hôm sau bắt đầu quay chương trình, tập thứ ba của Minh tinh đại khiêu chiến có chủ đề là "Khiêu chiến hoàng quyền."

Đạo diễn bắt đầu thông báo quy tắc trò chơi với mọi người.

Bối cảnh câu chuyện lần này được xây dựng ở cung đình, hai nữ MC được chia làm hoàng đế và thái giám ninh bọ, ba MC nam và một khách mời được phân vai thành đại thần của hoàng đế, trong bốn đại thần có ba người là gian thần, chỉ có một người là trung thần. Thử thách tiếp theo của hoàng đế chính là phân biệt xem ai là trung thần ai là gian thần, nếu chỉ ra đúng người thì sẽ thành công giữ vững giang sơn, nếu chỉ sai, bên gian thần thắng thì vương triều sẽ bị diệt vong.

Bốn khách mời nam đều là đại thần thì không có gì để nói, nhưng thân phận hoàng đế và thái giám ninh bọ phải được chọn ra giữa hai người Sở Tích và Ngải Văn Văn.

"Đợi đã!" Ngải Văn Văn vội vàng giơ tay ra hiệu.

Đạo diễn, "Sao thế Ngải Văn Văn?"

Ngải Văn Văn, "Báo cáo đạo diễn, tại sao nữ hoàng và thái giám lại để tôi và Sở Tích chia nhau làm, mọi người đều là đại thần của nữ hoàng, nhưng thái giám lại để một trong hai đứa bọn tôi làm, không công bằng! Mà nếu có được làm nữ hoàng thì cũng là nữ hoàng xui xẻo, trong bốn đại thần thì có hết ba người được ông phân làm gian thần, chuyện này cũng bất công!"

Sở Tích đứng bên cạnh gật đầu thật mạnh.

Đúng vậy, dựa vào đâu chứ.

Đạo diễn dừng một lát, nhìn hai cô gái đang đoàn kết với nhau, "Tôi là đạo diễn hay cô là đạo diễn hả?"

Ngải Văn Văn vẫn hiên ngang lăm lăm, "Ông là đạo diễn."

Đạo diễn, "Vậy thì được rồi, tôi là đạo diễn thì tôi quyết định, chuyện này nghe tôi không bàn cãi. Sở Tích, Ngải Văn Văn hai người oản tù tì đi, ai thắng thì làm thái giám."

Sở Tích, "..."

Ngải Văn Văn, "..."

Tại sao làm thái giám ninh bọ mà cần phải thắng mới được làm..

Hai người khời nghĩa thất bại, bắt đầu oản tù tì dưới vè mặt cười trên nỗi đau của người khác của bốn khách mời nam và đạo diễn.

Ngải Văn Văn kéo Sở Tích giận dữ, "Mặc kệ ai làm nữ hoàng đế xui xẻo, ai làm thái giám ninh bọ, chúng ta là một thể, vinh nhục cùng hưởng."

Sở Tích nước mắt lưng tròng, "Đúng vậy, vinh nhục cùng hưởng."

Hai người oản tù tì, với số phận "kẻ được chọn" của Sở Tích nên cô đã thua, đang chuẩn bị buồn thì phát hiện ra đạo diễn nói ai thắng thì người đó làm thái giám.

Sở Tích liếc mắt, nhìn Ngải Văn Văn xắn tay áo, "Làm thì làm."

Sáu vị khách mời đều đi thay trang phục phù hợp với thân phận của mình, "Khiêu chiến hoàng quyền" chính thức bắt đầu.

Tổ chương trình luôn keo kiệt nhưng lần này lại chịu chi một bộ tiền để mượn trang phục cho khách mời, Sở Tích thay long bào, tuy nói nữ hoàng đế này là người xui xẻo, nhưng vẫn không nhịn được chụp tự sướng vài tấm.

Sở Tích mặc long bào ra sân, phát hiện đồ thái giám của Ngải Văn Văn cũng không giống mấy bộ đồ thái giám màu xanh bình thường, bên trên còn được thêu thùa tinh xảo.

Sở Tích, "Bộ đồ này của cô cũng đẹp nè."

Ngài Văn Văn kiêu ngạo, "Đúng vậy, tôi là thái giám tổng quản mà."

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau, bốn khách mời nam đã thay xong trang phục đại thần cùng nhau ra sân, bên cạnh còn có mấy quạt gió phối hợp.

Ngài Văn Văn, "Mợ nó."

Sở Tích, "F*ck."

Hai người vừa nãy còn nói với nhau trang phục của bản thân khá đẹp, bây giờ lập tức nhìn ra tổ đạo diễn bất công thế nào. Bốn khách mời nam, mỗi người đều mặc măng bào, so đường thêu và chất liệu vải thì bộ long bào trên người Sở Tích lại giống như bộ đồ thuê ở tiệm chụp hình hai mươi tệ một bộ.

Ngài Văn Văn nghiêng đầu nhìn Sở Tích, "Cô biết cái gì gọi là 'nhìn fan' không?"

Sở Tích, "Lúc trước thì không biết, giờ thì tôi biết rồi."

Trong bốn vị đại thần, Nghiêm Chuẩn và Hứa Gia Phàm đều là tiểu sinh với nhan sắc cao, Triệu Vũ là người mẫu, khí chất phải nói là khiến fan chết đứng, khách mời Tạ Nguyên là ca sĩ thần tượng, chỉ cần đứng đó thôi đã thấy đẹp trai ngời ngời. Tổ chương trình sắp xếp cho bốn người như thế, rõ ràng tạo ra F4 của triều đình, ăn mặc càng đẹp trai thì càng lấy được lòng fan của bốn người này, đến lúc đó, chương trình sẽ thu hút rating và nhận được nhiều thảo luận trên mạng hơn.

Cảnh thứ nhất của "Khiêu chiến hoàng quyền", Sở Tích ngồi trên long ý được các bá quan văn võ hành lễ. Tổ chương trình lần này chắc chắn đã bỏ hết vốn liếng, ngoại trừ bốn khách mời nam ra, họ còn mời thêm mười diễn viên quần chúng đóng vai các vị quan khác.

Thượng triều vừa bắt đầu, các vị đại thần bắt đầu tranh luận kịch liệt, bốn người đều hướng về hoàng đế trên long ý bày tỏ mình mới là người hết lòng lo lắng cho quốc gia, cầu xin hoàng thượng cất chức ba vị quan còn lại, tống họ vào thiên lao, lập tức xử tử.

"Hoàng thượng, vi thần mới là người trung thành với người!"

Bốn người quỳ trên mặt đất, tất cả đều đồng thanh.

Sở Tích, "... " Cô nhức đầu quá.

"Bãi triều!" Cô dẫn theo thái giám Tiểu Văn Từ chạy trốn.

Sau khi hạ triều, Sở Tích và Ngài Văn Văn đi dạo ngự hoa viên, sau lưng còn có một đội nghi trượng đi theo.

Sở Tích, "Văn Văn, cô cảm thấy bốn người vừa nãy ai là trung thần?"

Ngài Văn Văn vẫn chưa thích ứng với thân phận thái giám của mình, "Vi thần... á lộn, nô tài... hồng biết nữa."

Cô ấy thấy nói thế thì có hơi qua loa, vội vàng phân tích từ lời nói, hành động cho đến biểu cảm lúc nãy của F4 triều đình, nhưng cuối cùng vẫn dẫn đến kết luận – không phân biệt được ai trung ai gian.

"Nhưng hoàng thượng cứ yên tâm, nô tài từ đầu đến cuối vẫn luôn trung thành với người."

Sở Tích cười khúc khích, "Trăm biết." Hai người đang đi trong Ngự hoa viên, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện ba chàng trai mặc đồ cổ trang.

Bọn họ gặp Sở Tích, tất cả đều khom người, "Thần thiếp tham kiến hoàng thượng."

Sở Tích, "Hà?"

Một cung nữ sau lưng đi tới giới thiệu cho Sở Tích, "Khởi bẩm hoàng thượng, ba vị này đều là phi tần của ngài. Vị này là Lý quý nhân, vị này là Trần tần, vị kia là Liễu phi."

Tổ chương trình lần này mời ba diễn viên khách mời toàn là mấy anh đẹp trai thôi.

Sở Tích chưa kịp phản ứng lại, Ngài Văn Văn ở bên cạnh đã tỏ vẻ hâm mộ, "Hu hu hu tôi cũng muốn làm hoàng đế."

Ngay lúc này, trong tai nghe hai người bỗng nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của tổ đạo diễn.

Trong nhóm phi tần của hoàng đế có người cầu kết với gian thần, phi tần của cô thường xuyên truyền tin tình báo cho gian thần tiền triều, gian thần cũng bày mưu cho phi tần tính kế giết hoàng đế. Hoàng đế bất được gian thần cũng phải lờ ra phi tần đã cầu kết với gian thần, nếu không thì "Khiêu chiến hoàng quyền" vẫn thất bại như thường.

Sở Tích nhìn ba vị "phi tần" trước mắt mình, sau đó lại nhớ đến bốn vị F4 triều đình, khoe môi bỗng dưng run run.

Cô khiếp sợ khi nghe tin này, "Sao bọn họ cầu kết với nhau được, bộ tính chơi "bê đê" hả?"

Ngài Văn Văn đang hâm mộ bên cạnh, "..."

Tổ đạo diễn, "..."

"Chúng tôi nói cầu kết thì cầu kết! Cô không cần biết bọn họ cầu kết bằng cách nào!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Sở Tích bị đạo diễn nạt một cái, túi thân bủi môi.

Chương trình thiết kế tình tiết kịch bản và trò chơi rất nhiều, tổ chương trình cả ngày cứ dán mắt vào Sở Tích và Ngài Văn Văn, đặc biệt là Sở Tích, bọn họ luôn đề phòng nghiêm ngặt, phải theo sát nội quy, dù không sợ trời không sợ đất nhưng lại sợ mạch nào không đi theo con đường bình thường của cô gái này.

Lần quay kì này thu hút sự chú ý của nhiều người, hôm qua fan đến đón sân bay rất đông, có rất nhiều fan còn cố ý chạy đến Cổ Đông. Hôm nay trên phim trường cũng có không ít fan hâm mộ và diễn viên quần chúng. Một lát sau, trên mạng đã có rất nhiều ảnh via hè từ fan, trong đó có một tấm ảnh hot nhất, địa điểm là trên con đường đầy náo nhiệt ở kinh thành, Sở Tích mặc long bào đi phía trước, bên cạnh cô là thái giám Tiểu Văn Từ, bốn khách mời nam đẹp trai ngồi ngồi đi theo sau. Sở Tích dẫn đầu, sáu người ưỡn ngực khí thế hiên ngang, vừa nhìn liền biết là nhóm người đẹp nhất trên con phố này.

Mọi người xem ảnh của fan, vô cùng tò mò với chủ đề kỳ này.

[Thiên đoàn của Minh Khiêu (Minh Tinh Đại Khiêu Chiến) ha ha ha ha, Sở Tích đảm nhận center.]

[Tích của em xinh đẹp tuyệt trần, a a a a.]

[Long bào của Tích bảo đẹp quá! Tôi đi chết đây.]

[Hậu cung của Tích bảo có thiếu người không?]

[Tập kỳ này chủ đề gì thế? Sao Sở Tích lại làm hoàng đế, Ngài Văn Văn làm thái giám hả? Bốn người đi sau cô ấy có thân phận gì vậy?]

[Má ơi ghen tỵ quá.]

[Không lẽ là Nữ hoàng và nam sủng hả...]

Giả thiết vừa đặt ra, phản ứng của fan bốn vị khách mời nam trở nên vô cùng kỳ quái. Ngài Văn Văn làm thái giám còn đỡ, Sở Tích thế mà được làm hoàng đế, được mấy anh yêu nhà bọn họ vây quanh, không lẽ cô ta lại xây dựng hình tượng công chúa giống lúc xưa, để tất cả khách mời nam vây quanh cung chiều?

Nhìn mấy tấm ảnh phong thái hiên ngang này, bọn họ đu một người đã khó đu rồi, ấy vậy mà Sở Tích một lần gom được cả bốn người, đúng là khiến người ta ghen tỵ muốn hội đồng luôn mà.

Có người đứng ra giải thích:

[Nói vậy! Nói gì mà cung với không cung, mấy người có muốn được chiếu trên TV nữa không, rõ ràng có fan nói khách mời nam đều là đại thần đấy được chưa?]

[Hỏi thử coi thím kia có muốn cắt mặt Sở Tích xuống rồi gắn mặt mình lên không?]

[Hỏi đợt Trái tim dừng cầm, Sở Tích cũng cùng chịu khổ với mọi người mà, có ai quan tâm đặc biệt đến cô ấy đâu.]

Nhưng vẫn có một bộ phận fan bắt đầu bắt mắt:

[Có phải tổ chương trình thấy Sở Tích hot rồi nên để tất cả khách mời nam làm nền cho cô ta đúng không, ề thiệt sự.]

[Tổ chương trình ngu si, tổ chương trình ngu si, tổ chương trình ngu si.]

[Chắc mẽ tưởng mình là công chúa, à không tưởng mình là nữ vương chắc?]

[Vừa nghĩ đến cảnh anh nhà tôi bị ép phải nâng Sở Tích là mị muốn nổi điên rồi a a a.]

[Sở Tích, cảm cô đựng vào Tạ Nguyên nhà tôi!]

[Từ chối nhận "đura", từ chối CP, mời tiểu thư Sở Tích xinh đẹp một mình đi. Mím cười.jpg]

Chương trình vẫn còn đang quay, không ngờ chỉ có một tấm ảnh bên lề thôi mà fan đã có thể âm ỉ với nhau, trong lúc đang cãi nhau, lại xuất hiện ảnh bên lề mới từ người qua đường.

Có lẽ các khách mời đang chơi trò chơi, trong sân, Triệu Vũ công Hứa Gia Phàm, đang khởi động làm nóng người.

Vừa thấy tấm hình này, fan của Nghiêm Chuẩn và Tạ Nguyên lòng như muốn thất lại.

Trò gì đây, cần phải công người mới được hả?

Có phải Sở Tích sẽ bắt Nghiêm Chuẩn công không?

Có phải Sở Tích sẽ bắt Tạ Nguyên công không?

DM a a a a a a!!!

Đập chết tổ chương trình! Đập chết đạo diễn! Đập chết Sở Tích!

Fan hai nhà đang xoa tay hăm he chuẩn bị hậu sự cho tổ chương trình, fan tức trực tại tiền tuyến lại gửi về một bức ảnh.

Triệu Vũ công Hứa Gia Phàm đứng giữa sân ứng chiến, còn Nghiêm Chuẩn, trên lưng anh ta là Tạ Nguyên???

Còn về phía Sở Tích...

Lúc này cô đang công thái giám trên lưng đứng một bên, cười đến gió xuân phơi phới.

Mọi người, "..."

Bọn họ chỉ thấy trong tấm ảnh bên lề mới đây, hoàng đế tôn quý Sở Tích đang công thái giám Ngải Văn Văn của cô, hai người đang ngồi chờ ở bên cạnh để chực đánh, ánh mắt luôn nhìn về phía Triệu Vũ và Hứa Gia Phàm, như có thể đánh lên bất cứ lúc nào.

Fan tiền tuyến chụp được bức ảnh này cũng không quên bổ sung một câu, "Ball ball mấy người làm ơn đừng nghi ngờ Sở Tích có gì với mấy anh nhà mấy người nữa được không? Sở Tích hoàn toàn không có hứng thú với mấy anh nhà mấy người đâu, mị ở trường quay hoài nghỉ giữa hoàng đế và thái giám mới có bất thường đây này!"

Tại trường quay, kết thúc một ngày ghi hình đầu trí đầu dũng, Sở Tích phải đưa ra lựa chọn cuối cùng, rốt cuộc ai là trung thần, ai là gian thần.

Cô đứng trên bục, trên đầu có treo một cái nôi to, cô phải chọn ra trung thần duy nhất của mình, nếu chọn nhầm phải gian thần thì sẽ bị nôi nện xuống đầu. Sau đó lại tiếp tục chọn tiếp, hễ sai là bị đập, đến khi nào chọn đúng người mới thôi.

Sở Tích nhìn bốn vị F4 của triều đình trước mặt mình.

Đầu cô lại bắt đầu phình to.

Cô quan sát cả ngày nhưng vẫn không thể chọn ra được.

Thái giám Ngải Văn Văn đi đến bên cạnh Sở Tích, vươn tay nắm chặt tay Sở Tích, cùng đứng dưới nôi với cô.

Hai người vô cùng ăn ý, họ đã giao ước từ trước, cùng nhau nhìn về phía đạo diễn đầy kiên định, Sở Tích nói, "Đạo diễn, tôi không cần giang sơn nữa, giang sơn cứ để cho gian thần đi, tôi muốn đưa Tiểu Văn Tư đi trốn!"

F4 bản triều đình không ngờ hoàng đế lại từ bỏ, vẻ mặt như muốn nói "What the f*ck".

Đạo diễn sững sốt một lát, nhìn nhóm hai người hoàng đế và thái giám đầy kiên định kia.

Ông ung dung giờ loa nhỏ lên, "Nện!"

"Á --."

"Á --."

Đạo diễn vừa dứt lời, cái nồi trên đỉnh đầu lập tức rơi xuống, không hề tình đập xuống đầu hai người.

Sở Tích và Ngải Văn Văn cùng ôm đầu gào to.

Đạo diễn tỏ vẻ dửng dưng có giỡn với tôi, "Chọn nhanh lên."

Đau quá, đạo diễn thật quá đáng, đùa chút cũng không được ư? Sở Tích đưa tay che đầu, tủi thân nhìn F4. Cô đang định hỏi ý kiến Ngải Văn Văn bên cạnh, lại phát hiện bên cạnh trống không.

Người đâu rồi???

Sở Tích nhìn Ngải Văn Văn bỏ cô chạy trốn, ôm đầu đứng dưới bụi, "Đau quá hu hu hu."

Sở Tích, "..."

Bo xì cô luôn!

Cô lại nhìn sang F4 trước mặt, sau đó hít một hơi sâu bắt đầu chọn.

Chọn đại một người đi, cơ hội 1/4, không lẽ cô lại xui hoài.

Tiếp sau đó, tại hiện trường ghi hình, âm thanh nôi nện xuống đầu liên tiếp vang lên ba lần. Âm thanh vô cùng vang dội, giống như có nhà ai đang khua chiêng gõ trống.

Sở Tích bị nôi đập đến ngu người, cả người lung lay, trước mắt cô như có một bầu trời sao đang bay loạn.

Ba người cô chọn đều là gian thần, trung thần duy nhất là Nghiêm Chuẩn lại bày ra vẻ mặt chán đời.

Cô gái này đã đem cái xui từ lúc tham gia Trái tim dừng cảm đến đây luôn rồi, từ đầu đến giờ cô luôn là "kẻ được chọn".

"Khiêu chiến hoàng quyền" đã kết thúc với kết quả hoàng đế thua trận. Sau khi kết thúc chương trình, trời cũng không còn sớm, mọi người chủ yếu nghỉ ngơi ở Cổ Đông một đêm, ngày hôm sau sẽ tiếp tục lịch trình của mình.

Ngoại trừ Tạ Nguyên bận phải bay đi trước ra, năm MC còn lại tụ tập ăn một bữa tối với nhau, ban đầu còn định đi bar uống chút rượu, nhưng Sở Tích nhớ đến bài tập lần trước giáo viên trên lớp diễn xuất đã đưa ra, buổi học tiếp theo phải nộp bài, thế là cô và Ngải Văn Văn cùng về khách sạn trước.

Chỗ ăn cách khách sạn không xa, Sở Tích và Ngải Văn Văn và trợ lý quay về, vì là ban đêm nên đi trên đường cũng không có ai nhận ra bọn họ.

Lúc gần đến cửa khách sạn, mắt Ngải Văn Văn bỗng chốc sáng bừng nhìn xuống mặt đường, đưa tay ra chỉ, "Tiền kia!"

"Hả?" Sở Tích nhìn theo hướng cô chỉ, dưới ánh đèn đường mờ mờ, trên mặt đường hình như có một tờ bạc Mao đỏ chót.

Ngải Văn Văn nhào đến nhặt.

Trợ lý của cô ấy đi theo, lúc đi qua còn toét miệng cười với Sở Tích, ngại quá, nghệ sĩ nhà tôi từ nhỏ đến lớn chưa từng nhặt được tiền nên có hơi kích động.

Sở Tích đi qua, "Nhặt được bao nhiêu?"

Ngải Văn Văn cứ tưởng mình nhặt được tiền đứng dậy, "Móa nó, đồ lừa đảo!"

Sở Tích nhìn lên tay cô ấy, là một tấm thẻ bị in giống như một tờ tiền, mặt chính in giống tiền khiến người ta tưởng là tiền nên nhặt lên, sau khi nhặt lên mới biết đây là tấm card quảng cáo.

Mấy tấm card quảng cáo bây giờ cũng chiêu trò quá.

Ngải Văn Văn tiện tay lật sang mặt sau, vừa nhìn vừa đọc to.

"Gái xinh ngực to, đêm khuya chờ đợi, mỹ nhân xinh đẹp ngọt ngào, vỗ về một đêm cô đơn, trai đẹp cơ bắp, công năng X siêu tốt."

"Nếu cùng thành phố, xin gọi 134xxxxxxx, gọi là tôi, phục vụ tận tình."

Trên tấm card nhỏ không chỉ in hình cô gái mặc bikini, bên cạnh còn in một anh trai cơ bắp.

Sở Tích nhìn thấy dòng chữ "trai đẹp cơ bắp, XX siêu tốt" trên tấm card, khoe môi run run, "Bây giờ nam cũng có luôn hả. Có thật là gọi là tới không?"

Ngài Văn Văn nhìn cô nở nụ cười đậm dề, khác hẳn với người luôn cười ngọt ngào trên sân khấu, "Cô có hứng thú hả?"

Sở Tích, "Không có!"

"Được rồi." Ngài Văn Văn cất tấm card đi, hai người quay về phòng của mình, Ngài Văn Văn xin Sở Tích mấy miếng mặt nạ nghe nói có hiệu quả rất tốt, nói lát nữa sẽ qua phòng cô lấy.

Sở Tích đến cửa phòng mình, quẹt thẻ mở cửa phòng, đang chuẩn bị cầm thẻ mở nguồn điện, lại phát hiện ra đèn phòng đã mở sẵn.

Cô nghi ngờ trong lòng, chuyện gì thế này? Cô vào sai phòng hả? Nhưng cửa mở được mà?

Đang định quay ra xem lại số phòng thì Cố Minh Cảnh từ phòng trong đi ra.

Anh nhú mày, "Sao em về trễ thế này?"

Sở Tích nhìn Cố Minh Cảnh bỗng nhiên xuất hiện mới biết mình không đi sai phòng, sau đó cô lại giật mình, "Anh, anh về nước rồi hả?"

Mấy ngày trước, Cố Minh Cảnh đi công tác nước ngoài, Sở Tích không có hỏi anh khi nào về, không ngờ hôm nay anh lại xuất hiện trong phòng của cô.

"Ừ." Cố Minh Cảnh đưa tay đóng cửa sau lưng cô, "Anh mới về hôm nay."

"À." Sở Tích gật đầu, sau đó lại hỏi anh, "Thế anh vào bằng cách nào thế?" Khách sạn này không có đạo đức nghề nghiệp gì cả, tự tiện để người ngoài vào phòng của khách.

Cố Minh Cảnh, "Khách sạn này thuộc Nguyên Cảnh."

"... Được rồi." Sở Tích nhăn mũi, cô thấy cả đời này cô cũng không thể đếm được Nguyên Cảnh có bao nhiêu sản nghiệp.

Cố Minh Cảnh thấy Sở Tích gặp mình mà lại không vui mấy, nhú mày, "Em không muốn anh đến đây hả?"

Sở Tích phồng má, "Mai em về rồi, anh đến làm gì, lệch múi giờ không mệt hả?"

Cố Minh Cảnh nghe thấy nửa câu sau đầy quan tâm của cô thì tâm trạng khá lên, ung dung trả lời, "Nhớ em."

Răng Sở Tích ê hết cả lên, da gà nổi đầy người, buồn nôn không chịu được. Tên bạn trai bí mật này thật đáng sợ.

Cô đẩy Cố Minh Cảnh ngồi lên sofa, "Chắc anh cũng có phòng riêng mà đứng không, ngồi xú đi rồi về."

Cố Minh Cảnh u oán liếc cô, "Chỉ ngồi thôi hả?"

Sở Tích chống nạnh, "Chứ anh muốn làm gì?"

Anh muốn làm nhiều thứ lắm, nhưng bây giờ vẫn chưa được phép, Cố Minh Cảnh u oán nói, "Vây hôn một chút được chứ."

Sở Tích nghĩ đi nghĩ lại, Cố Minh Cảnh vừa về nước đã đến đây tìm cô, tuy anh nói chuyện có hơi buồn nôn nhưng cũng không đáng ghét, thế là cô tiến đến, nhắm mắt lại nói, "Một chút thôi đó."

Cố Minh Cảnh đưa tay nhẹ nhàng đặt lên gáy cô, cô cảm nhận được hô hấp của anh ngày càng đến gần, phả vào mặt cô, trên mặt Sở Tích dần đỏ lên, trong lúc đôi môi như sắp chạm vào nhau, tiếng gõ cửa không thức thời vang lên.

Sở Tích đang căng thẳng, mỗi lần cô ở cạnh bạn trai bí mật giống như đang ăn trộm, bây giờ lại bị tiếng gõ cửa làm giật mình kêu lên, lập tức thoát khỏi Cố Minh Cảnh, trái tim đập loạn, "Ai đó?"

"Tôi nè. Tôi tới lấy đồ." Giọng Ngài Văn Văn vang lên từ bên ngoài.

Bấy giờ Sở Tích mới nhớ ra lúc này Ngài Văn Văn có nói sẽ đến phòng cô lấy mặt nạ, cô thờ phào nhẹ nhõm.

"A, chờ, chờ tôi chút." Sở Tích gào ra ngoài cửa, sau đó bắt đầu gấp gấp lật tủ và giường trong phòng lên.

Sau nụ hôn thất bại, Cố Minh Cảnh khó chịu hẳn, anh nhìn Sở Tích không chịu mở cửa mà cứ lật tung phòng lên, "Em làm gì đó? Ai đang gõ cửa vậy?"

Sở Tích đang nằm rạp trên mặt đất nhìn gầm giường, cô ngẩng đầu lên, "Tìm chỗ cho anh trốn."

Cố Minh Cảnh, "..."

Ngài Văn Văn vẫn đang gõ cửa bên ngoài, Sở Tích quan sát một hồi thì thấy gầm giường là nơi tốt nhất, cô kéo Cố Minh Cảnh đến gầm giường, "Chỗ

này, anh mau trốn vào đi, nhanh lên."

Cố Minh Cảnh nhìn gầm giường tối om mà huyết thái dương muốn căng ra, "Không được."

Sở Tích nhe răng trợn mắt, "Nhanh lên, anh mau vào đi."

Cố Minh Cảnh giận dữ, nắm cổ tay Sở Tích chất vấn, "Anh không thể lộ mặt hả? Giấu trước mặt fan thì thôi, giờ đến cả bạn bè, đồng nghiệp em cũng giấu luôn ư?"

"Suýt --" Sở Tích ra hiệu anh nhỏ tiếng, "Anh nói nhỏ nhỏ thôi!"

Cô đưa tay nắn ni, "Anh trốn xiu thôi, xiu thôi mà."

Cố Minh Cảnh quay đầu sang chỗ khác, "Không."

"Anh!" Sở Tích tức giận, hai người đang giằng co, Ngải Văn Văn đứng bên ngoài đã không đợi được, Sở Tích không chịu mở cửa, cô ấy bèn dán tai lên cửa, hình như nghe thấy có tiếng của đàn ông.

Giọng nói của Ngải Văn Văn vang lên từ sau cánh cửa, "Sở Tích, cô không phải là chị em tốt mà."

Sở Tích cách một cánh cửa, "Hả?"

Ngải Văn Văn, "Cô còn nói cô không gọi, tôi nghe hết rồi nhé, có phải cô lên tôi gọi 'anh trai đô con nhiệt tình' XX tốt trên quảng cáo đúng không!"

Giờ đến trai đô con nhiệt tình, đòi anh Cố... à mà thôi =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Lời vừa dứt, trong phòng ngay lập tức trở nên yên lặng.

Ngải Văn Văn đứng trước cửa chờ cả buổi cửa mới mở ra.

Sở Tích đẩy cửa ra một khe nhỏ, chỉ thò đầu và một cánh tay ra, đưa mặt nạ cho Ngải Văn Văn, "Này, cho cô đấy."

Ngải Văn Văn nhận lấy mặt nạ, rướn cổ nhìn vào phòng thông qua khe cửa nhỏ, tính tò mò hoàn toàn nổi lên, "Trong phòng cô rốt cuộc đang giấu cái gì mà không thể xem vậy?"

Sở Tích, "Trai đô con nhiệt tình XX tốt."

Ngải Văn Văn, "..."

"Không lẽ là thật hả!" Cô ấy nhìn cô đầy hoài nghi, sau đó lại muốn nhìn vào trong, "Đù, mau cho tôi xem tí nào."

Sở Tích đẩy cái đầu đang định rướn vào phòng của Ngải Văn Văn, "Thật đấy, 'trai đô con nhiệt tình' coi đồ cả rồi, anh ta đang xấu hổ, lần sau sẽ cho cô xem, mau về phòng đi."

Ngải Văn Văn tiếp tục rướn người vào trong, "Cái này thì có gì xấu hổ, một đêm bao nhiêu thế?"

Sở Tích, "Bao đêm thi 200, giá siêu tiết kiệm, cô mau về phòng đi đừng có xem"

Khó khăn lắm cô mới đẩy được đầu Ngải Văn Văn ra, sau đó vội vàng đóng cửa phòng lại.

Sở Tích xoay người, định thờ phào nhẹ nhõm, không biết Cố Minh Cảnh đã đứng sau lưng cô từ lúc nào.

"Ồi." Sở Tích giật mình kêu lên, lưng dán sát lên cửa phòng, "Anh làm em sợ muốn chết."

Sắc mặt Cố Minh Cảnh vô cùng khó coi, lại tức giận, tất cả cảm xúc đều hóa thành từng câu từng chữ chất vấn từ tận đáy lòng:

"Cái gì gọi là "traí đô con nhiệt tình" XX tốt?"

"Cái gì gọi là, bao đêm hai trăm, giá siêu tiết kiệm."

Sở Tích... Móa!

Cô bấu môi, "Ai bảo anh không chịu trốn xuống gầm giường."

Cố Minh Cảnh cắn răng, "Anh chỉ có giá hai trăm thôi hả?"

Sở Tích biết mình đuối lý, "Em có gọi bao giờ đâu mà biết giá thị trường."

"Anh nghĩ khoảng mấy trăm?" Cô lại ngẩng đầu hỏi anh, "Em trả cho anh là được."

Lòng ngực Cố Minh Cảnh cứng đờ, ngập tràn cảm xúc không tìm thấy chỗ bùng phát, đánh không được mà mắng cũng không được, cuối cùng anh mạnh mẽ nắm lấy eo cô, hoàn thành nụ hôn bị cắt ngang lúc này.

Sở Tích không kháng cự, nắm tay nhỏ đặt trên ngực anh, nhắm mắt, ngập ngừng đáp lại.

Hơi thở của hai người hòa vào nhau, môi lưỡi cô bị anh tỉ mỉ lướt qua, gấn bó khăng khít.

Lúc trước không phải chưa từng hôn, nhưng đa số đều hôn ở trên giường, cho nên kỹ thuật của cô không có tiến bộ gì, lấy hơi không kịp, bây giờ mới hôn có một chút mà cô đã hụt hơi, đầu bắt đầu choáng.

Cho đến khi Cố Minh Cảnh buông cô ra, Sở Tích đã không thể phân biệt nam bắc, chóng mặt kêu lên, bước chân loạn choạng suýt ngã.

Cố Minh Cảnh nhanh tay đỡ lấy cô.

Sau khi hôn xong không biết Sở Tích ngại ngùng hay là gì, cô vịn cánh tay Cố Minh Cảnh, chớp chớp mắt, sau đó lại lắc đầu thật mạnh như muốn lắc bay hết đám sao bay tán loạn trước mặt.

Lúc này Cố Minh Cảnh cũng xem như đã được giải tỏa nỗi lòng, vuốt tóc cô dịu dàng hỏi, "Sao thế em?"

Khó khăn lắm mới hết choáng váng, cô chặc lưỡi nói, "Hồi chiều lúc em bị đòi đập cũng giống vậy nè."

Mặt Cố Minh Cảnh lại đen thui như đất nồi.

Rating của Minh tinh đại khiêu chiến tập sau lại cao hơn tập trước, tập sau hot hơn tập trước, trong lúc độ nổi tiếng của Sở Tích tăng vọt thì lớp học diễn xuất của cô cũng đã kết thúc.

Lớp diễn xuất của bọn họ cuối cùng còn có một buổi biểu diễn cuối khoa của học viên, Sở Tích còn được hạng nhất trong lớp diễn xuất.

Ngay cả giáo viên cũng không ngờ đến, học sinh khiến bà hoảng sợ khi nhìn thấy danh sách học viên lúc đầu, "phân chuột" của mấy bộ phim bom tấn, cuối cùng lại khiến bà ngạc nhiên lớn nhất, cảm động đến nước mắt lưng tròng.

Sau khi Sở Tích càng ngày càng nổi tiếng thì có không ít kịch bản chủ động gửi đến tay cô, tất cả đều là vai nữ chính, Phó Bạch và Sở Tích cùng nhau chọn, nhưng lại cảm thấy không đáng tin, thậm chí còn có mấy bộ phim "máu chó".

Mấy kịch bản được gửi đến đơn giản là do nhắm vào sự nổi tiếng hiện giờ của cô, phim truyền hình bây giờ đều nát, mời diễn viên "lưu lượng" đóng chính, sau khi phát sóng chỉ cần mướn các tài khoản marketing mắng thôi cũng có thể thu hút được nhiệt độ, căn bản không hề có chất lượng. Còn những bộ phim có chất lượng lại không tìm đến Sở Tích.

Ai bảo khi vừa nhắc đến diễn xuất của Sở Tích thì hình tượng "cứt chuột"* đã đi sâu vào lòng người. Ước hẹn hoa đào vừa quay xong vẫn chưa phát sóng, đạo diễn lớn gan dám chọn Sở Tích có thể nói là hành động vĩ đại trong giới, dù trong lúc quay phim có lộ ra chuyện Sở Tích đến công viên tập lái thoại mỗi sáng, nhưng vì gây ra tổn thương quá lớn đối với mọi người trong những bộ phim điện ảnh trước kia, nên dù là ngoài giới và trong giới ngoài ngành thì khen ngợi thái độ kính nghiệp của cô, nhưng trên thực tế vẫn nghi ngờ diễn xuất của cô. Bây giờ khó khăn lắm mới hot lên được một chút, mấy bộ phim tìm đến cô đều là mấy bộ "máu chó" chỉ nhắm vào độ hot của cô chứ không quan tâm đến diễn xuất.

*cứt chuột: ý chỉ một cá nhân phá hủy công sức của một tập thể.

Sở Tích và Phó Bạch ngày ngày đầu đầu vì chuyện quay phim, trong nhóm Biệt đội Gạch thì fan lại vui tươi hơn hờ, vừa chia sẻ ảnh đẹp của Sở Tích, vừa biên tập lại mấy đoạn ngắn ngủn, ngốc nghếch của Sở Tích trong Minh tinh đại khiêu chiến.

Phim sắp sửa khai máy trong giới đạo gần đây không nhiều lắm, Phó Bạch chủ động giúp Sở Tích tiếp xúc với vài đoàn phim khá ổn, chính Sở Tích cũng đang tìm kiếm, cuối cùng lúc nhìn thấy có một bộ phim chưa quay, chưa xác định diễn viên chính, cô sừng sốt một hồi.

Bộ phim trinh thám được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên trên JJ Vực sâu sương mù, nữ chính tên là Huyền Nghi, nghề nghiệp: cảnh sát.

Bộ phim chủ yếu nói về nữ chính cảnh sát Hàn Nghi và nam chính Bạch Thâm làm pháp y, hai người cùng nhau phá từng án treo, trừ gian diệt ác, bảo vệ chính nghĩa.

Ảnh mắt Sờ Tích dừng lại trên hai chữ "cảnh sát" thật lâu, nhớ đến những bộ đồng phục luôn được mẹ cô ủi phẳng lì lúc trước, nhớ đến huy hiệu cảnh sát màu bạc luôn được cô cất giữ cẩn thận.

Không thể trở thành người cô sùng bái nhất, vậy thì cô muốn được diễn vai mà mình sùng bái nhất một lần cũng được.

Sờ Tích đưa tài liệu Vực sâu sương mù gửi cho Phó Bạch, nói, "Em thấy bộ này được nè, anh có thể tranh thủ xem sao?"

"Bộ nào?" Phó Bạch thấy Sờ Tích gửi tài liệu đến cho mình, sợ hãi hít một hơi thật sâu.

Nhà sản xuất phim này là công ty điện ảnh nổi tiếng trong giới - Thâm Hải, mỗi một bộ phim của điện ảnh Thâm Hải hầu như đều là những tác phẩm chất lượng, điểm trên Douban không có bộ nào dưới 7, tiêu chuẩn chọn diễn viên của bọn họ cũng nổi tiếng là nghiêm khắc, trong đoàn phim không có một người diễn xuất kém.

Vực sâu sương mù là bộ phim quan trọng của Thâm Hải năm nay, cho nên bọn họ rất chú trọng vào việc tuyển chọn diễn viên, mấy tiểu hoa, tiểu sinh "lưu lượng" mà Thâm Hải cũng không thèm ngó ngang tới, huống hồ là Sờ Tích với diễn xuất cá chết khiến người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật.

Người khác tranh thủ không chừng còn có cơ hội thử sức, còn Sờ Tích chỉ sợ ngay cả cơ hội thử sức cũng không có cửa.

Phó Bạch không từ chối thẳng, chỉ nói, "Nếu không thì... chúng ta chọn bộ khác nhé?"

"A." Sờ Tích ỉu xiu nằm bò trên bàn, "Được rồi."

Phó Bạch lại gửi cho cô vài bộ phim.

Sờ Tích không xem mấy bộ phim khác, mà cả một buổi chiều đều ngồi trong phòng làm việc xem một mạch bộ tiểu thuyết cùng tên Vực sâu sương mù trên JJ.

Sau đó, cô lại càng chấp nhất với nhân vật Huyền Nghi. Tuy cô ấy chỉ là một cảnh sát bình thường, nhưng luôn giữ vững tinh thần chính nghĩa, bình tĩnh, tinh táo, suy nghĩ cẩn thận, bốn ba không sợ một vì từng vụ án treo. Trong lúc tất cả mọi người giữ im lặng, cô lại dám đứng ra để trả lại chân tướng ban đầu, lấy lại công bằng cho người bị hại và gia đình họ.

Sờ Tích nhớ đến dáng vẻ ba mình mặc đồ cảnh sát lúc nhỏ, khi đó ước mơ của cô đều là trở thành cảnh sát trong tương lai, hoặc có thể gả cho một anh cảnh sát.

Những bộ phim trước kia cô được giao vai gì thì diễn vai đó, đây là nhân vật đầu tiên cô thật lòng muốn diễn, một nhân vật mà cô thật lòng thích như thế.

Phó Bạch thấy cô cứ bịn rịn, anh ta vẫn giúp cô gửi hồ sơ sang bên điện ảnh Thâm Hải, nhưng trong ngày hôm đó lại nhận được mail từ chối của Thâm Hải.

Ban đầu Sờ Tích vẫn còn ôm chút hi vọng, nhưng ngay ngày hôm đó lại nhận được mail từ chối, ánh sáng trong đôi mắt cô chợt tắt ngúm.

Phó Bạch thấy cô ỉu xiu, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, dè dặt hỏi, "Dạo này em và Cố Minh Cảnh..."

Sờ Tích vừa nghe tên của Cố Minh Cảnh liền giật mình, cô không dám nói chuyện mình để Cố Minh Cảnh làm bạn trai bí mật cho Phó Bạch nghe. Cô tưởng Phó Bạch phát hiện ra điều gì, vội vàng thể thốt phủ nhận, "Cái gì cũng không có, em và anh ta bây giờ phải nói là "nhìn nhau ngứa mắt", quan hệ rất kém."

"Đột rồi còn đi nấu cơm cho người ta sao giờ lại nhìn nhau ngứa mắt rồi?" Phó Bạch trầm nói. Anh ta không biết lần trước Sờ Tích đã cho Cố Minh Cảnh uống bùa mê thuốc lú gì mà Cố tổng lại đồng ý không thừa nhận bóng người kia là anh, dù không biết nhưng anh ta cũng không dám hỏi.

Sờ Tích thấy Phó Bạch hình như không phát hiện ra điều gì thì thở dài nhẹ nhõm, cô cụp mắt, "Anh hỏi anh ta làm gì?"

Phó Bạch, "Cố Minh Cảnh, không làm fan em nữa hả?"

Từ sau khi tin đồn của Sờ Tích và Nghiêm Chuẩn bị tung ra, lâu rồi Cố Minh Cảnh không công khai theo đuổi thần tượng nữa, đột trước Sờ Tích chụp tạp chí cũng không thấy anh mua, thế nên bây giờ bên ngoài người ta đồn ầm lên Cố Minh Cảnh đã thoát fan Sờ Tích rồi.

Ảnh mắt Sờ Tích né tránh, "Em, em không biết, chắc là thoát rồi."

"Được rồi." Phó Bạch có hơi tiếc nuối, "Anh muốn nói vừa rồi tập đoàn Nguyên Cảnh thu mua 50% cổ phần điện ảnh Thâm Hải, bây giờ Cố Minh Cảnh là đại cổ đông của Thâm Hải. Nếu như quan hệ của em và Cố Minh Cảnh tốt thì có thể nói với anh ta một tiếng, dù sao thì cơ hội thử sức sẽ cho em thôi."

Sở Tích, "Hả?"

Ngọn lửa hi vọng lại le lói trong lòng cô.

Sở Tích lại chạy đến nhà Cổ Minh Cảnh, nấu một bàn đồ ăn.

Chuyện xảy ra bất ngờ nhất định có khuất tất, Cổ Minh Cảnh không động đũa, nhú mồm hỏi, "Sao thế em?"

Mặt Sở Tích đỏ bừng, lấy một lá thư từ phía sau ra, "Cái này."

Cổ Minh Cảnh nở nụ cười, "Thư tình cho anh hả?"

"Không phải!" Sở Tích sợ Cổ Minh Cảnh tưởng thư tình rồi mở ra, "Em muốn nhờ anh gửi dùm em."

"Không phải anh đã thu mua điện ảnh Thâm Hải ư, em muốn, không, anh đừng tự mình đưa, anh đưa không được, anh để trợ lý Cao hay thư ký, hay mấy người khác cũng được, giúp em gửi cho đạo diễn của Vực sâu sương mù bên điện ảnh Thâm Hải, được không anh?"

Sở Tích, "Em muốn thử vai Vực sâu sương mù nên em đã viết một bức thư gửi đạo diễn."

Trong thư là nhận xét của cô về quyển tiểu thuyết Vực sâu sương mù này, có phân tích của cô về nhân vật nữ chính Hàn Nghi, và bày tỏ mình thích nhân vật này ra sao, hi vọng có thể nhận được cơ hội thử vai.

Cổ Minh Cảnh cầm bức thư, "Sao em không nói thẳng với anh?"

Nói với anh một tiếng thì em cần gì đi thử vai.

Sở Tích phồng má, "Đã nói anh đừng nhúng tay vào rồi mà." Cô cúi đầu, "Em muốn tự mình thử một lần, chỉ cần có cơ hội là được rồi, mặc kệ thử vai có thành công hay không, em đều chấp nhận, nếu thành công thì càng tốt, không thành công thì có nghĩa em không hợp với nhân vật này."

"Nhưng bây giờ ngay cả cơ hội thử vai em cũng không có, nên em muốn ăn gian một chút, nhờ anh giúp đỡ, được không anh? Năn nỉ anh đó."

Cô nói xong, rướn người lên nhanh nhẹn hôn lên khóe môi anh một cái.

Cổ Minh Cảnh nhìn ánh mắt lấp lánh của Sở Tích, nhẹ nhàng gật đầu, "Được rồi."

...

Không lâu sau, bộ phim Vực sâu sương mù của điện ảnh Thâm Hải bắt đầu tuyển chọn diễn viên. Theo tin vĩa hè, gương mặt xinh đẹp có tố chất phù hợp với show giải trí, đang hot lên dạo gần đây là Sở Tích cũng có tên trong danh sách tuyển chọn nữ chính.

Mọi người nghe tin đều giật cả mình.

Sở Tích? Thử vai trong phim của điện ảnh Thâm Hải?

Má ơi, nói giỡn hả? Điện ảnh Thâm Hải không cần mặt mũi nữa rồi hả?

Dù bây giờ cô ta có hot thì cũng lắm chỉ đóng phim thần tượng Mary Sue thôi, đóng phim của Thâm Hải, bộ cô ta muốn phá nát bảng hiệu của người ta hả?

Quần chúng hóng hót đều tập trung ánh mắt vào nhóm fan của Sở Tích, nhao nhao hỏi mấy fan cứng xem tin này có đúng hay không.

Trong nhóm Biệt đội Gạch, nhóm fan ngày ngày vui vẻ liếm láp ảnh đẹp của Sở Tích, xem video biên tập từ show của Sở Tích. Lúc biết được tin Sở Tích có ý định đóng phim thì ngay cả big fan cũng hết hồn, ảnh đẹp mới ra cũng quên cả việc liếm, sợ hãi vội vàng chạy đi báo cho chị em.

Chuyện lớn rồi! Tích bảo muốn đóng phim kia!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Fan hâm mộ luôn muốn xông lên tiền tuyến để bảo vệ thần tượng của mình, dù thần tượng có chỗ nào không tốt thì fan cũng sẽ không chể đư luận đến khi nào tốt mới thôi. Quần chúng hóng hót ban đầu mang theo tâm trạng xem kịch hay, muốn xem thử fan Sở Tích sẽ làm gì để cứu vãn danh dự với diễn xuất nát bươm của Sở Tích lúc trước. Ai mà ngờ vừa nghe đến chuyện cô đóng phim, fan nhà cô phản ứng còn kích động hơn cả người qua đường.

Sợ là Sở Tích gặp phải một đám fan giả rồi...

Trong nhóm Biệt đội Gạch, tâm trạng của nhóm fan vội vã chạy đi báo tin lúc này phải nói là vô cùng phức tạp.

Weibo của Sở Tích được chứng nhận là diễn viên, diễn viên nghỉ ngơi đã lâu muốn quay lại đóng phim thì thân là fan hẳn phải vui mừng mới đúng, nhưng Gạch bọn họ thật sự không thể nào vui nổi.

Đa số Gạch là fan nhan sắc và fan tính cách, bọn họ bị mấy hành động hài hước của Sở Tích thu hút, ngoại trừ mấy người có khuynh hướng chịu ngược ra thì fan diễn xuất dường như là bằng 0.

Nhóm Gạch rất hài lòng với tình hình bây giờ của Sở Tích, chụp ảnh tạp chí, quay quảng cáo, tham gia vài show, cộng thêm vẻ ngoài xinh đẹp và tính cách tốt, duyên với người qua đường ngày một tốt lên, fan u mê nhảy hố càng nhiều. Mọi thứ đang dần chuyển biến tốt hơn, quay quảng cáo, chụp tạp chí và quay show, tiền kiếm được cũng không ít, cô lại muốn chạy đi đóng phim??

Thật ra nếu như là mấy bộ phim học đường, thần tượng Mary Sue gì đó cũng được, dù gì cũng không cần diễn xuất, lúc vào phim, cô chịu khó bán tí nhan sắc không chừng khán giả còn có thể xem được một chút. Nhưng bây giờ tin đồn lại nói thế nào? Cô muốn đóng phim trinh thám của Thâm Hải ư?

Dường như Gạch đã tưởng tượng đến cái cảnh khi phim được ra mắt, Sở Tích dựa vào diễn xuất rách nát của mình đập đổ danh tiếng xưa nay của Thâm Hải, diễn xuất ngứa mắt của cô khiến cái duyên với người qua đường bị sụt giảm, các blogger review phim sẽ bắt đầu hợp lại tấn công cô, thế là cô lại quay về tình hình trước khi "giải phóng" rồi.

Đến lúc đó fan bọn em phải nhận lấy bao nhiêu áp lực để che giấu lương tâm mà đi khổng chế bình luận cho chị đây, khổ ghê nơi.

Cuộc sống này không còn gì để lưu luyến nữa cả.jpg

Tích bảo chị chắc phải hiểu lầm về diễn xuất của mình lắm lắm đây hu hu hu.

Ngoại trừ Sở Tích ra thì còn có vài nữ diễn viên tuyển trên đến thử vai Vực sâu sương mù, cho thấy sức hấp dẫn của bộ phim này quá lớn. Tất cả fan của các nữ diễn viên này đều xắn tay áo lên cổ vũ thần tượng của mình, hy vọng chị nhà mình có thể nhận được vai, hầu như ai nấy đều mang theo quyết tâm chiến thắng. Nhưng nhìn một vòng các fandom, chỉ có duy nhất một nhà có phong cách vô cùng mới mẻ, khác hẳn người thường, quả thật giống hệt như viên Gạch tượng trưng độc nhất vô nhị trong tất cả các fandom.

Fandom Gạch:

[Tích bảo lại tham gia hả.]

[Chúng ta chỉ cần ôn thái độ học tập thôi, quay phim cực lắm, đi show nhẹ nhàng hơn nhiều, mẹ không muốn để con vất vả thế đâu. Nước mắt.jpg]

[Đúng đúng đúng, quay phim cực lắm, cực cưng đừng vất vả như thế.]

[Tích bảo ới, em đi mua thêm một thùng băng vệ sinh cho chị, nếu chị thiếu tiền thì nhất định phải nói cho tụi em biết đấy!]

Đa số fan đều ngọt ngào, khéo léo, nhưng trong đó cũng không thiếu vài người nóng nảy:

[Sở Tích, chỉ cần cô không đóng phim thì ông đây có thể hâm mộ cô cả đời luôn! Tiêu tiền vì cô cả đời! Một thằng đàn ông vì cô mà đi mua mấy ngàn tiền băng vệ sinh mà tôi có nói gì đâu?]

Có người hỏi lại, [Chú em, cậu kích động như thế chẳng may Sở Tích chạy đi đóng phim thật thì cậu phải làm sao?]

Fan nóng nảy: [Tôi chỉ có thể...]

Mọi người nín thở chờ đợi.

Fans nóng nảy, [Chỉ có thể nhắm mắt xem cô ấy diễn thôi! Tôi có thể thoát fan ư!]

Người qua đường hóng hót: "..."

Sở Tích, "..."

Nhờ phúc của Cố Minh Cảnh, đạo diễn Vực sâu sương mù đã đọc thư viết tay của Sở Tích, thật ra từ lúc vào nghề đến nay, không ít diễn viên viết thư vì nhân vật gửi cho ông, một bức thư viết tay không thể nào khiến ông cảm động, nhưng đều làm ông kinh ngạc chính là sự phân tích nhân vật và cảm nghĩ về kịch bản của Sở Tích trong thư. Nếu không nhờ người viết thay thì vừa nhìn là biết cô đã tốn không ít công sức, cho nên ông mới đồng ý cho Sở Tích một cơ hội thử vai.

Vì sao fan nhà khác đều mong muốn thần tượng của mình có thể nhận vai, còn fan nhà cô lại mong cô đừng đóng phim.

Đây là fan của cô thật ư?

Đúng là fan, hơn nữa còn là fan ruột.

Chỉ có fan ruột mới có thể lo lắng sợ Sở Tích đóng phim không hay, sợ duyên với người qua đường khó khăn lắm mới tích lũy được lại quay về thời kỳ trước "giải phóng".

Dù biết rõ bọn họ thật sự yêu mến cô, nhưng Sở Tích vẫn cảm thấy chán nản, cô không "ngoi" lên trong Biệt đội biệt kích Gạch, chỉ yên lặng chuẩn bị cho buổi thử vai, sau đó lại nhận được Wechat của Phó Bạch, hỏi cô có phải lâu rồi cô không đăng nhập hay không, bảo cô làm "tàu ngầm" xem group fan một chút.

Thế là Sở Tích đăng nhập vào group Biệt đội Gạch, nhìn thấy mấy đoạn đối thoại đầy sinh động của các fans mỗi ngày:

[@Diễn viên Sở Tích, Tích bảo cố lên! Chúng em đều biết chị rất cố gắng, chúc chị thử vai thành công nha!]

[Biểu hiện của Tích bảo lúc trước không tốt, nhưng em tin chắc sau này Tích bảo sẽ không để bọn em thất vọng.]

[Lúc chị quay Ước hẹn hoa đào, chị ấy đã hứa với chúng ta sẽ đóng phim thật tốt, chị ấy lừa chúng ta lúc nào chứ.]

[Tích bảo chị có thể đọc được đúng không? Em biết chị đang làm "tàu ngầm", dù chị làm gì thì bọn em đều ủng hộ chị, lần này cố lên nha chị.]

[Sở Tích chăm chỉ của chúng ta giỏi nhất!]

...

Sở Tích xem một lát, cô che miệng lại, cảm động đến rung rung nước mắt.

Đây không phải là fan giả, mà là một nhóm fan thần tiên.

Fan biết danh tiếng trước đây của cô không tốt, lần này lại là phim của điện ảnh Thâm Hải, nếu họ kiêu căng thì không những bị giễu cợt mà còn bị chửi. Cho nên bọn họ quyết định tự mình xuất trận trước, chọc cười mọi người, đồng thời lại không làm mọi người phản cảm. Nhưng chuyện đã đến nước này, nếu Sở Tích đã quyết định, làm fan thì đương nhiên họ sẽ ủng hộ cô vô điều kiện, nếu bọn em thích chị thì chị cứ yên tâm làm chuyện mình thích, bọn em vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc nhất của chị.

Sở Tích hít sâu một hơi, mở to đôi mắt đỏ hồng.

Các fan theo đuổi ánh sáng, vậy cô càng phải tỏa sáng.

Địa điểm thử vai được xác định ở tòa nhà tổng bộ điện ảnh Thâm Hải.

Sở Tích đến từ sớm, cô ngồi đợi trong một góc phòng thử vai.

Cô ngồi xuống, lấy một cái hộp màu đỏ từ trong túi xách rồi mở ra.

Huy hiệu cảnh sát của ba đang lẳng lẳng nằm trong hộp.

Sở Tích đưa tay cẩn thận vuốt ve huy hiệu, cô bỗng cảm thấy tự tin và dũng cảm hơn, sau đó cô đóng hộp lại, tràn đầy tự tin nhét nó lại vào túi xách, lấy kịch bản đã thuộc lòng ra ngồi chờ đến lượt thử vai.

Công ty điện ảnh Thâm Hải nổi tiếng là không vị tình, dù cô có nổi tiếng thế nào thì đều phải cùng mọi người cạnh tranh thử vai, không được đi cửa sau, và cũng không có sự quan tâm đặc biệt nào.

Chỉ một lát sau, Sở Tích đang ngồi chờ bỗng thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, đều là những nữ diễn viên có tiếng trong giới.

Mọi người đều giữ trật tự, có người đang dặm lại trang điểm, có người đang xem kịch bản, còn có người cứ dán tai lên điện thoại không biết bận chuyện gì, Sở Tích khẽ lướt một vòng, bỗng nhiên phát hiện có một "người quen cũ" ở trong đây.

Nhạc San.

Lần cuối cùng Nhạc San xuất hiện trước công chúng là nửa năm trước, cô ta "bác bỏ tin đồn" mình không có bị tổng giám đốc Nguyên Cảnh bao nuôi, tỏ vẻ cô ta sống ngay thẳng với lòng, thế nhưng vẫn chưa xong, cô ta còn mua tài khoản ảo và blogger lòi hết mấy đồng nghiệp được đại gia bao nuôi vào, ý muốn xây dựng hình tượng mình là nghệ sĩ trong sạch.

Lúc ấy Sở Tích đứng mũi chịu sào, bị mắng đến thâm thối, nào là chị đại trình độ trung học bị đại gia đá các kiểu, không cần biết thật hay giả đều bị fan

điền cuồng bối ra.

Đột đó tất cả công kích của mọi người đều dồn lên người Sở Tích, Nhạc San có đăng bài bác bỏ, bày tỏ mình trong sạch cũng chẳng còn ai quan tâm nữa, càng không có người để ý, về sau Nhạc San đã đánh mất mấy hợp đồng và phim ảnh liên quan đến Nguyên Cảnh, cả nửa năm nay không có lịch trình, ngôi nhà đến mốc meo.

Cơ hội thử vai lần này chắc vất vả lắm cô ta mới nhận được.

Sở Tích thấy hình như dáng vẻ của cô ta có hơi khác so với lúc trước, cái mũi và gương mặt có chút thay đổi, đẹp đúng là đẹp thật, nhưng lại đẹp theo khuôn, giống mấy cô gái hot face bán quần áo với mỹ phẩm trên mạng, đẹp nhưng không làm người ta ấn tượng. Nhưng điểm trí mạng của ngoại hình nữ diễn viên chính là, không phải xấu mà là không thể phân biệt, khán giả không nhớ được mặt mình.

Sở Tích vừa nghĩ đến chuyện cô ta thuê blogger chấm biếm bộ váy 200 tệ của mình rồi những chuyện sau đó thì chỉ biết trợn tròn mắt, rõ ràng là người xinh xắn thế mà lại ác độc như vậy.

Qua một lát sau, vẫn chưa đến thời gian thử vai, Sở Tích đứng dậy đi vệ sinh, nhưng lại đụng phải Nhạc San vừa đi vệ sinh ra ngoài hành lang.

Sở Tích không để ý đến cô ta, định lướt qua, nhưng Nhạc San lại đứng chặn trước cô.

Sở Tích tránh sang bên kia, Nhạc San lại cản lại.

"Sao cô lại dám tới đây thử vai? Tôi còn xấu hổ dùm cô đây này."

Cô ta vừa mở miệng đã mĩa mai cô.

Sở Tích hít một hơi thật sâu, tự nhủ rằng hôm nay thử vai, phải giữ trạng thái thật tốt mới là điều quan trọng nhất, không thể để mấy đứa thiếu năng chọc tức, cô chỉ trả lời một câu, "Không liên quan đến cô."

Cô lách sang bên định đi, Nhạc San lại tiếp tục cản cô.

Cô ta cười lạnh, "Lúc trước không phải cô dựa vào Cố Minh Cảnh sao? Sao giờ không thấy có động tĩnh gì nữa? Bị đá nữa rồi hả?"

"Cũng đúng, nếu cô dựa được thì sao chạy đến đây thử vai, muốn diễn vai nào chỉ cần ngoắc tay là có ngay ấy mà."

Sở Tích cố gắng tự nhủ với mình phải tỉnh táo, đừng tranh hơn thua với mấy đứa đàn độn, Nhạc San thấp hơn cô nửa cái đầu, cô đứng thẳng người, mắt nhìn xuống, "Nói xong chưa?"

"Nếu không muốn tôi nói ra chuyện cô thuê blogger bôi đen đối thủ thì cô ngậm miệng lại ngay."

"Mình bám không được thì chạy đi bác bỏ tin đồn nói người ta đồn cô bị "bao nuôi", cô không biết xấu hổ à? Hơn nửa năm nay cô cũng không có lịch trình, cô còn không chịu an phận ư?"

Cô nói xong thì đi thẳng một mạch, bả vai đẩy vai Nhạc San đang chặn đường mình.

Lúc Sở Tích đi vệ sinh về thì buổi thử vai đã bắt đầu, từng người được gọi vào, thời gian có nhanh có lâu.

Tên Sở Tích nằm ở giữa danh sách, cô đứng trước cửa ra vào, nghe trợ lý gọi tên mình, cô nắm tay, ngẩng đầu bước vào.

Trước mặt là đạo diễn và nhà sản xuất, người diễn cùng cô là diễn viên trẻ của Thâm Hải.

Nếu nói lần thử vai Ước hẹn hoa đào lần trước cô luyện tập từng câu từng chữ, mỗi một nét mặt đều được luyện tập thật kỹ, còn lần này thì cô lại hoàn toàn ở trong trạng thái "trống rỗng".

Giống như giáo viên dạy diễn xuất từng nói, đừng nghĩ cô đang "diễn" nhân vật của mình, mà hãy nói với bản thân rằng cô chính "là" nhân vật đó, cô có thể cảm nhận được sinh mạng của cô ấy, phải hòa làm một với cô ấy.

Sở Tích diễn xong, cả phòng trở nên yên tĩnh.

Một lát sau, đạo diễn mới nhẹ nhàng gật đầu, "Sở Tích đúng không, cô làm tốt lắm."

Sở Tích cười một tiếng, cúi người thật sâu, "Cám ơn đạo diễn, cám ơn nhà sản xuất."

Cô bước ra khỏi phòng, cả người nhẹ nhõm hẳn.

Dù kết quả thế nào thì cô cũng đã cố gắng hết sức, dù nhân vật này cuối cùng không thuộc về cô cũng không sao cả, ít ra cô đã từng cố gắng. Đối với những thứ mình muốn, tiếc nuối nhất không phải không đạt được, mà là biết rõ mình có cơ hội nhưng không chịu thử.

Bước chân Sở Tích nhẹ nhàng, cô quay lại phòng nghỉ ngơi.

Lúc thử vai cô đã đặt giỏ xách của mình lên ghế mình ngồi lúc này, nhưng khi Sở Tích đi đến chỗ của mình, cô phát hiện dây kéo túi xách của mình đã bị mở.

Cô nhú mày, đưa tay vào túi thử, lại thấy túi ướt nhẹp.

Sở Tích vội vàng mở túi ra, phát hiện túi của mình bị người ta làm đổ nước trà, tất cả đồ đạc đều bị dính nước, kịch bản, son môi, túi tiền, điện thoại, máy đọc sách, còn có huy hiệu cảnh sát của ba cô nữa.

Sở Tích vội lấy huy hiệu mở ra kiểm tra, cũng may là nó không sao hết. Sau đó là điện thoại và máy đọc sách, hai món này đã bị thấm nước nên không mở máy được.

Sở Tích nghiêng túi, nước đổ ào xuống đất.

Cô nhìn cảnh tượng bừa bộn này, giận đến run cả người, nhân viên công tác đang gọi người diễn tiếp theo, Sở Tích bỗng nghe thấy tên Nhạc San.

Nhạc San đi đến cửa phòng thử vai, bỗng nhiên có người nắm chặt cổ áo phía sau cô ta, sau đó dùng sức kéo mạnh, cả người cô ta lao đảo về sau mấy bước.

"Làm gì thế!" Nhạc San khó khăn lắm mới đứng vững lại, quát to một tiếng rồi xoay người lại.

Nhân viên công tác bên cạnh cũng giật mình hỏi, "Sao, sao thế?"

Sở Tích mang về mặt lạnh lùng giờ cái túi xách ướt sũng lên trước mặt Nhạc San, "Cô giải thích cho tôi."

Bữa mới nói tuần ba chưa mà hôm nay bị vạ mặt rồi. Mọi người mau mau an ủi cô gái đi nào =(

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Nhạc San sau khi nhìn thấy túi của Sở Tích thì bỗng bật cười, "À, sao thế? Sao cô lại bất cẩn như vậy, để túi xách thành ra thế này."

Sở Tích nghiêm mặt, "Cô cho tôi một lời giải thích."

Nhạc San chỉnh lại quần áo, "Giải thích với cô chuyện gì, túi của cô bị gì thì có liên quan gì đến tôi?"

Cô ta xoay người định đi, Sở Tích lại chớp lấy cổ tay cô ta, cô cắn răng nói, "Cô không thừa nhận đúng không?"

Nhân viên đứng bên cạnh thấy bầu không khí bất thường giữa hai người, vội vàng tiến lên giảng hòa, "Cô Sở Tích, hiện tại cô Nhạc San chuẩn bị vào thử vai, nếu hai người có chuyện gì thì chờ lát nữa hẳn tính được không, đừng làm chậm trễ thời gian."

"Cô nghe chưa, mau buông tôi ra!" Nhạc San giãy cổ tay đang bị Sở Tích nắm chặt, không biết do Sở Tích quá mạnh hay do cô ta quá yếu mà giấy hoài không ra.

Sở Tích nhìn nhân viên bên cạnh, sau đó lại nhìn Nhạc San đang nhăn mặt, "Nếu hôm nay cô không giải thích chuyện này rõ ràng thì cũng đừng mong vào đó."

"Cô..." Nhạc San trừng mắt nhìn, sau đó yên lặng nở nụ cười, "Được thôi, nếu cô nói là tôi làm, vậy cô có chứng cứ không? Tôi cho cô hay, nếu cô không có chứng cứ thì hành động này của cô là phi pháp!"

Nhạc San cao giọng, "Nào, để xem cô tìm được chứng cứ gì, có bản lĩnh thì đi lấy camera giám sát đến, nếu tìm không được chứng cứ thì cô đừng nổi điên ở đây, người không ưa cô có mà đây!"

Vừa nhắc đến camera giám sát, nhân viên công tác ra vẻ khó xử, "Chuyện này... trong phòng nghỉ không có camera."

Sở Tích nhú mày.

Nhạc San nở nụ cười đắc ý.

Nhạc San vẫn chưa vào phòng thử vai, lại ồn ào với Sở Tích ở bên ngoài làm kinh động đến người trong phòng.

Đạo diễn và hai người bên nhà sản xuất không vui bước ra, "Sao thế này?"

"Thật xin lỗi đạo diễn." Nhân viên thấy đạo diễn đi ra, lập tức cúi người xin lỗi, "Hai cô đây xảy ra chút hiểu lầm, xong ngay đây."

Đạo diễn hỏi, "Hiểu lầm gì?"

Nhân viên chạy đến nói nhỏ bên tai đạo diễn, "Túi xách của Sở Tích bị người ta làm đổ nước, cô ấy một hai nói là cô Nhạc San làm, không chịu buông tha, không cho cô Nhạc San vào thử vai, khuyên thế nào cũng vô ích, đang ồn ào này giờ."

Giọng cậu ta tuy nhỏ, nhưng xung quanh yên tĩnh, lời nói đều rơi vào tai Sở Tích và Nhạc San.

Nhạc San quay lưng về phía mọi người, về mặt nở nụ cười của kẻ chiến thắng nhìn Sở Tích, nhếch mày, "Buông tay, có nghe thấy không?"

Cô ta nói xong thì quay người, về mặt lập tức trở về vẻ ngọt ngào vô tội như trước, luôn miệng xin lỗi, "Xin lỗi đạo diễn, tôi lập tức vào ngay."

Đạo diễn nhìn lướt qua Nhạc San, sau đó ánh mắt chuyển sang trên người Sở Tích.

Sở Tích đứng đó, trên gương mặt cô không hề có sự sợ hãi hoặc chột dạ nào mà cứ đứng đó nhìn ông.

Nhạc San nhân lúc này gạt tay Sở Tích ra, chuẩn bị đi vào thử vai.

Mọi người xung quanh cũng quay đi chuẩn bị vào phòng.

Sở Tích lẻ loi đứng đó, dường như giống với lời nhân viên vừa nãy nói, cô đang cố tình gây sự.

Cô nắm chặt tay, nhìn bóng lưng Nhạc San sắp sửa biến mất ở cửa, sau khi quyết tâm, cô bước nhanh tới kéo tay Nhạc San lại, "Cô cho rằng trong phòng nghỉ không có camera thì chuyện cô làm không có chứng cứ ư?"

Mọi người dừng lại, quay đầu.

Tìm ra người đổ nước không phải là chuyện khó.

Cô chỉ đi thử vai có một lát, ước chừng chưa đến hai mươi phút, lúc về thì túi xách đã bị người ác ý đổ nước vào, thời gian rất rõ ràng.

Trong túi xách của cô chỉ toàn là nước trà, giống hệt với loại nước trà cung cấp cho mọi người trong phòng nước đối diện phòng nghỉ, nếu trong lúc đó có người đến phòng nước lấy trà, thì chắc chắn chính là người đó.

Sở Tích nói ra suy nghĩ của mình, Nhạc San nghe thấy thế thì bật cười, "Nếu nói như cô nói thì mọi người chỉ cần uống một hớp trà đều trở thành người hại cô rồi, cô có bị bệnh không?"

"Cô dựa vào cái gì mà nói người đi lấy nước trà là người hắt nước, có biết bao nhiêu người trước đó đã cầm sẵn một ly trà vào phòng nghỉ, họ không cần phải đi lấy nước."

Sở Tích liếc sang túi xách của mình, "Thiết bị điện tử của tôi đều bị dính nước hư cả rồi, đồ dùng đều ướt hết, lúc tôi về thì trong túi xách đã có hơn nửa túi nước, một ly nước thì không đủ."

Cô hồ hững nhìn Nhạc San, "Cô không thể mượn nước người trong phòng để đổ vào túi của tôi. Tôi cũng không thấy cô đem theo ly của mình, phòng trà chỉ để ly giấy, dung tích không lớn, cho nên người đổ nước không thể đổ một ly. Trong phòng nghỉ không có camera nhưng hành lang thì có, nếu như muốn điều tra, chỉ cần kiểm tra trong vòng 20 phút này, có lẽ sẽ có nhiều người vào phòng trà lấy nước, nhưng họ chỉ đi một lần, trong hai mươi phút mà đi hai lần hoặc nhiều hơn thế thì chỉ có cô mà thôi."

"Cô đi lấy nước không phải để uống, có đúng không?"

"Chẳng lẽ cô không thấy việc làm thế này vô cùng ngu xuẩn và nhảm chán ư?"

Sở Tích nói xong, về mặt Nhạc San trở nên hoảng loạn.

Sở Tích chớp lấy tay cô ta, "Đi, chúng ta đi kiểm tra camera, xem rốt cuộc là ai mà thích uống nước như thế."

"Cô buông tôi ra!" Nhạc San dùng hết sức hất cánh tay bị Sở Tích nắm chặt.

Sở Tích, "Cô không dám hả? Đi, sao lại không đi?"

Tất cả mọi người ở đây đều yên lặng nhìn, Nhạc San kìm nén đến đỏ bừng cả mặt, "Cô nghĩ cô là ai, cô có quyền gì mà bắt tôi đi kiểm tra camera với

cô? Mơ đi!"

Cô ta nói xong câu này lập tức quay đầu bỏ chạy, có vẻ như không có ý định thử vai nữa.

Ai đúng ai sai, mọi người nhìn vào là biết ngay.

Sở Tích thờ dài một hơi, nhìn bóng lưng hốt hoảng của Nhạc San, sau đó xoay người cúi đầu với mọi người ở đây, "Tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi, làm phiền mọi người rồi."

Buổi thử vai kết thúc, Sở Tích không ngờ Cố Minh Cảnh lại biết chuyện này còn nhanh hơn cô nghĩ, điện thoại của cô bị hư, vừa mới đổi máy mới và đổi sim xong, Cố Minh Cảnh đã gọi điện tới, hỏi rõ chuyện hồi chiều.

Sở Tích hừ hừ, "Sao, thấy em hung hăng, không được như ý mình thì sẽ không bỏ qua đúng không? Em đã nói từ đầu rồi mà, dịu dàng, hiền lành lúc trước đều là giả vờ thôi, nếu em không hợp với hình mẫu trong lòng anh thì em khuyên anh buông tay sớm đi."

Cố Minh Cảnh nghe thấy cô hầm hừ, anh cười lắc đầu, "Không đâu, anh chỉ muốn nói em đã quên một chuyện."

Sở Tích, "Chuyện gì?"

Cố Minh Cảnh, "Trong giỏ có nhiều đồ bị thấm nước như thế, lẽ ra em nên đòi cô ta bồi thường mới đúng."

Sở Tích, "..."

DM cô quên mất.

"A a a a phải bắt cô ta đền chứ!" Sở Tích nghĩ đến đây, đôi chân trằm giẫm rầm rầm trên sofa, "Giờ đi báo cảnh sát được không anh? Trời ơi em không có bảo vệ hiện trường!"

"Em bị tổn thất quá lớn, quá trời đồ của em bị hư hết, điện thoại, kindle của em, còn đồ trang điểm của em bị thấm nước chắc cũng hư mất rồi, còn túi của em nữa, bị ẩm rồi chắc phải mang đi sửa, còn nữa..." Sở Tích càng nghĩ càng giận, thậm chí giận đến nỗi cúp luôn điện thoại của Cố Minh Cảnh, nhớ ra mình có số điện thoại của Nhạc San, cô mở danh bạ lên.

Đồ phụ nữ xấu xa, đền bù thiệt hại cho cô đi.

Sở Tích gọi đến, nhưng lại vang lên giọng tổng đài báo thuê bao không liên lạc được.

Chắc chắn là cô bị chặn rồi.

Sở Tích chửi thề một câu, ngồi trên sofa khoanh tay giận dỗi.

Một lát sau, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Sở Tích ra mở cửa, nhìn Cố Minh Cảnh cầm đồ đi vào.

Cô lấy dép lê trong tủ giày ra cho anh, phồng má hỏi, "Tối rồi anh còn đến đây làm gì?"

Cố Minh Cảnh cười nói, "Anh không thể tới hả?"

Lúc đóng cửa, Sở Tích còn ngó nghiêng ra ngoài như ăn trộm, "Lúc đến có bị ai phát hiện không?"

Cố Minh Cảnh vừa nghĩ đến thân phận không thể công khai thì lại đau đầu, "Không có."

Sở Tích, "Vậy thì tốt."

Sở Tích rướn cổ nhìn đồ trên tay Cố Minh Cảnh, "Anh mua gì đó?"

Cố Minh Cảnh nắm tay Sở Tích ngồi xuống sofa, đưa túi shopping cho cô, "Tặng em đây."

"Gi thế?" Sở Tích nhận túi, lúc nhìn thấy logo trên túi thì dừng lại một chút. Sau đó, cô lấy cái hộp trong túi ra, mở hộp, lấy món đồ trong túi bọc bảo vệ ra.

Bên trong là một túi xách.

Sở Tích nhớ đến cái tủ đầy túi Hermes của mình trong căn hộ của Cố Minh Cảnh, rồi lại đưa tay sờ cái túi này.

Cố Minh Cảnh biết cô không vui vì túi xách của mình bị ngâm nước, nên bây giờ anh tặng túi để đền bù cho cô.

Sở Tích nhìn cái logo đầy khiêm tốn kia thì có hơi khó xử, "Cái túi em đeo hôm nay không có mắc như vậy."

Tâm trạng bây giờ của vô cùng phức tạp.

Cố Minh Cảnh từng cho cô rất nhiều thứ, mỗi quý thư ký của anh sẽ gửi ảnh quần áo, trang sức đến cho cô, tùy ý chọn sản phẩm mới nhất của quý đó trong các nhãn hiệu cao cấp, còn có stylist riêng phối đồ giúp cô. Cố Minh Cảnh cũng từng cùng cô đi mua sắm, lúc đi ngang qua một tiệm trang sức, thấy cô nhìn vào đó hơi lâu, thế là anh vuốt tóc cô, sau đó đưa cô vào đó để chọn món mình thích.

Quản lý liên tục đưa mấy món đồ cao cấp nhất trong cửa hàng ra, Sở Tích thấy mọi người trong tiệm đều nhìn mình mỉm cười, cô nhắm mắt chỉ đại vài món.

Lúc mua, Cố Minh Cảnh không hề nhìn số lượng.

Quản lý cười đến không ngấm được miệng, lúc tạm biệt chỉ hận không thể cúi gập cả lưng.

Lúc rời đi, nhân viên cửa hàng nhìn cô với anh mắt cực kỳ hâm mộ.

Nhưng Sở Tích thật sự không thể nào vui nổi.

Cô biết, những cái gọi là "quà tặng" cho cô, không bằng gọi là "ban thưởng" cho cô thì đúng hơn.

Giống như bạn thích một bé thú cưng, cho nên bạn mua cho nó mấy món đồ ăn vặt ngon cho nó, Cố Minh Cảnh thích cô nghe lời, thích cô yên tĩnh, cho nên khi anh vui anh sẽ "ban thưởng" cho cô vài thứ mà anh nghĩ rằng cô sẽ thích.

Sở Tích lấy lại tinh thần.

Nhưng túi xách hôm nay có lẽ là quà tặng, Sở Tích vuốt ve túi xách rồi nghĩ, là quà tặng dành cho bạn gái.

Sở Tích nghĩ đến đây thì vui vẻ hơn rất nhiều, cô cầm túi lên, phát hiện ra nó nặng hơn cô nghĩ.

Ờ? Bên trong có gì sao?

Cô đặt túi lên đùi, kéo khóa ra nhìn thử, vừa nhìn thì không nhìn được mà bật cười.

Mấy món đồ lớn như điện thoại, đồ điện tử, mấy món đồ nhỏ như son môi, khăn giấy, những món đồ thường có trong túi xách của nữ đều có cả.

Đồ trong túi nhìn thì có vẻ đầy đủ, nhưng nếu nhìn kỹ thì có hơi sai sai, Sở Tích cầm cây son trong túi ra, vặn mở thử, là màu hồng cánh sen huyền thoại.

Sở Tích đưa cây son đến trước mặt Cố Minh Cảnh, "Anh chọn hả?"

Cố Minh Cảnh "ừ" một tiếng.

"Sao thế em?" Anh hỏi, dường như cảm thấy màu son này không có gì không ổn.

"Thôi được rồi." Sở Tích ném cây son vào túi xách, trong lòng sôi sục bong bóng hồng phấn, vui vẻ đáp, "Không có gì."

Không có người phụ nữ nào nhận quà mà lại không vui cả, đặc biệt là loại quà như thế này, không liên quan đến giá cả, quan trọng là tấm lòng của anh.

Sở Tích nắm tay Cố Minh Cảnh, cười với anh, "Cảm ơn anh."

"Hôm nay em giận lắm luôn, ban đầu em còn muốn đánh nhau với cô ta nữa, nhưng có nhiều người như thế, em nghĩ hai người phụ nữ mà đánh nhau thì khó coi quá..." Sở Tích kể lại chuyện mình mưu trí thế nào, "Sau đó em liền quyết định vẫn mình hơn tí, suy luận ra đầu sỏ chính là cô ta. Cô ta cũng đàn ghê, ày, thật ra em cũng không biết hành lang có camera hay không nữa, em chỉ nói đại vậy thôi mà cũng hù được cô ta. Cuối cùng cô ta chạy trốn như chuột, làm em nhìn mà quên mất phải bắt cô ta bắt đền."

Sở Tích vừa nhắc đến chuyện quên bắt đền, lại thờ dài vài hơi.

Cố Minh Cảnh vuốt tóc Sở Tích, anh không định nói ra chuyện sau này sẽ không còn có công ty điện ảnh nào dám mời Nhạc San nữa.

Sau đó, Sở Tích ôm túi xách, ngồi trên sofa mà cứ đung đưa cái chân.

Cố Minh Cảnh thấy cô ngồi không yên, anh hỏi, "Sao thế em?"

"Không có gì, không có gì." Sở Tích vội đáp, sau đó vẻ mặt có chút nghiêm nghị, nhưng vẫn cứ đung đưa cái chân.

Cô nhận được quà thế này, trong lòng bây giờ ngứa ngáy không thôi.

Tựa như những cô gái bình thường nhận được món quà lãng mạn từ bạn trai, chỉ muốn đăng lên khoe với bạn bè, hoặc là gửi Wechat rồi kể với bạn thân của mình, nói chung là muốn chia sẻ với người khác. Nhưng Cố Minh Cảnh là bạn trai bí mật, quan hệ của bọn họ chỉ có trợ lý Cao biết, cô không đăng lên tường được, cũng không được đăng Weibo, thậm chí bạn bè xung quanh cũng không thể nói.

Sở Tích càng nghĩ, cảm thấy người mình có thể chia sẻ chỉ có mỗi trợ lý Cao.

Thôi vậy orz.

Sở Tích nhìn điện thoại, nghĩ đến chuyện đăng Weibo, bỗng nhiên cô lại nhớ đến tài khoản phụ mà cô đã bỏ quên nó rất lâu "Hôm nay chuy không muốn trang điểm."

Cô còn hai mươi ngàn fan mà.

Sở Tích mở Weibo, vào tài khoản phụ của mình, lâu rồi không hoạt động nên Weibo của cô đã mất hơn một ngàn fan, có rất nhiều fan bình luận dưới bài đăng gần đây nhất của cô, còn nhận được rất nhiều tin nhắn, ai cũng hỏi cô, Chó Con chị chết ở đâu rồi sao không đăng Weibo.

Sở Tích xấu hổ, cảm thấy rất có lỗi với fan.

Cô nghĩ nghĩ, rồi đăng một bài, "Chào mọi người."

Vài fan bắt đầu nhảy vào bình luận:

[Trời ơi! Xác của chủ blog vùng dậy rồi!]

[Bà nội ơi! Weibo bà theo dõi đã đăng bài rồi kia!]

[Ô, Chó Con nhớ mặt khẩu Weibo rồi hả?]

[Chó Con, chị chết ở đâu vậy hả hu hu hu.]

[Ting, blogger của bạn đã online.]

...

Sở Tích sau khi đọc bình luận tự biết mình đuối lý, nhưng lòng cô đang ngứa ngáy, thế là chụp ảnh cái túi của Cố Minh Cảnh tặng, sau đó gõ một đoạn văn, rồi đăng bài lên.

Cô không nói chuyện mâu thuẫn với Nhạc San, chỉ nói chuyện hôm nay túi của cô bị ngâm nước, điện thoại đều bị hỏng hết, có người sau khi biết thì tối đến đã tặng cho cô một cái túi mới, không những tặng túi, mà những món đồ trong túi đều có đầy đủ.

Nhóm fan: "..."

Fan hâm mộ nhìn thấy nhãn hiệu túi của Sở Tích trong hình đều rất bình tĩnh, dù sao thì lúc đầu khi theo dõi Weibo này, bọn họ đã biết cô không phải là đại gia bình thường, mọi sự chú đều đặt lên "có người" trong bài viết.

Ha ha.

Lâu rồi không đăng Weibo, vừa đăng một cái là ngược FA, lương tâm của chị không đau hả?

[Bỏ theo dõi! Mẹ ơi con muốn bỏ theo dõi!]

[Chó Con, chị dám lên lút yêu đương sau lưng tụi em, chị không phải là Chó con mà bọn em yêu nhất!]

[Chắc, vị chua của tình yêu.]

[Hóa ra chị mò lên đây để khoe tình cảm, mặt lạnh lùng.jpg]

...

Sở Tích đọc bình luận của fan, cô phồng má.

Được thôi.

Cứ thế này thì hình như cô không được phúc hậu cho lắm.

Cô sờ sờ cái điện thoại Cố Minh Cảnh mua trong túi.

Cô đã mua một cái rồi, Cố Minh Cảnh lại tặng thêm một cái.

Sở Tích tiến tới, nhảy mất hỏi anh, "Điện thoại này, em có thể tặng lại cho người khác không?"

Cố Minh Cảnh đang cầm điện thoại điểm danh trong siêu chủ đề của Sở Tích, anh nghe xong thì ngẩng đầu lên, "Tặng đi, cho em rồi là của em."

"Cám ơn anh." Sở Tích vui vẻ ngồi lại đằng hoàng, sau đó đăng bình luận dưới Weibo vừa đăng, "Lâu rồi không gặp nên tặng quà cho mọi người đây, mình sẽ tặng một bạn trong phần bình luận này một cái Iphone XR, hai mươi người tiếp theo mỗi người 1 nghìn tệ, có được không?"

Nhóm fan hâm mộ, "..."

Khu bình luận vừa nãy còn giận dữ, phần nộ bỗng nhiên đã đổi gió:

[Chúc Chó Con và anh Cún* trăm năm hạnh phúc.]

* Lúc đặt biệt danh cho anh chị nhà, mình có hơi phân vân. Là thế này: Chó con và Cún con: mình thấy Chó con nghe tình nghịch và dễ thương hơn, cũng hợp với hình tượng "tay không đập gián" của chị. Anh Chó và anh Cún: mình lại thấy anh Cún nghe lịch sự và dễ thương hơn. Thế nên tên anh chị nhà có chút lệch pha xiu xiu, hy vọng mọi người thích:))

Bạn trai nhà người ta không bao giờ làm chị em mình thất vọng =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Sở Tích đã chấp nhận cái biệt danh "Chó Con" này rồi, nhưng lúc nhìn thấy hai chữ "Anh Cún", cô có hơi sững sốt.

Sau đó cô ôm điện thoại quay đầu lại, lặng lẽ nhìn thoáng qua Cố Minh Cảnh đang cầm điện thoại không biết đang làm gì.

Người đàn ông trong bộ vest đen, mái tóc được chải gọn gàng, dáng vẻ ngồi trên sofa vô cùng lười biếng, anh khẽ cúi đầu, từ góc này nhìn sang để lộ sống mũi thẳng tắp và góc nghiêng hoàn hảo, anh chỉ ngồi ở đó thôi cũng khó mà giấu được khí chất cao quý và tao nhã.

... Anh Cún.

Sở Tích nghĩ tới đây suýt nữa không nhận được mà bật cười, thấy Cố Minh Cảnh hình như đã phát hiện cô đang nhìn anh, cô vội quay đầu sang chỗ khác.

"Em cười gì thế?" Cố Minh Cảnh ngẩng đầu hỏi cô, anh thấy Sở Tích cười vô cùng kỳ quái, chắc chắn không có chuyện gì tốt.

"Không, không có gì." Sở Tích vội vàng phủ nhận, cô nhìn ánh mắt rõ ràng không tin mình của Cố Minh Cảnh, thế là cô lại hỏi, "Cố Minh Cảnh, ờm, hỏi anh có biệt danh hay tên thân mật gì không?"

Cố Minh Cảnh suy nghĩ một lát rồi khẽ lắc đầu, "Không có."

"Ồ." Sở Tích đáp.

Cố Minh Cảnh nhú mày, "Em có không?"

"Em hả?" Sở Tích nhìn anh, hơi kiêu ngạo ngẩng đầu lên, "Đương nhiên là có rồi."

Tên thật mật vừa đáng yêu lại vừa sáng tạo, vì là "giao thừa" nên gọi là "Niên Niên"

*Sở Tích 楚皙 [chǔxī] và giao thừa 除夕 [chúxī] đọc khá giống nhau.

Cố Minh Cảnh dựa lại gần cô, "Gọi là gì?"

Sở Tích phồng má, nghĩ nghĩ.

Tên thân mật thường là người lớn trong nhà gọi, sau khi ba mẹ qua đời, chỉ còn bà nội gọi cô như thế, nếu như để Cố Minh Cảnh biết rồi gọi cô, nghe cứ

như vai vế của mình thấp hơn anh, mà cô cũng không còn là trẻ con nữa.

Hiện giờ, Cổ Minh Cảnh vô cùng có hứng thú với tên thân mật của Sở Tích, anh lại hỏi, "Gọi là gì?"

Con gái thường gọi là gì nhỉ? Điềm Điềm? Bối Bối? Bảo Bảo?

Cổ Minh Cảnh nghĩ đến mấy cái tên vừa đáng yêu lại điệu dàng có thể là tên thân mật của Sở Tích, lại nghĩ đến dáng vẻ còn bé của cô, khóe môi cong lên nở nụ cười.

Sở Tích hắng giọng, cô nhìn Cổ Minh Cảnh, sau đó nghiêm túc nói ra cái tên, "Thúy Hoa."

Cổ Minh Cảnh, "..."

Sở Tích vui vẻ cười ha ha ha.

Cổ Minh Cảnh đen mặt kéo Sở Tích đối mặt với anh, "Rốt cuộc gọi là gì?"

Hai má Sở Tích bị tay anh bóp chặt, đôi môi chu lên giống hệt với môi cá vàng, cô cực kỳ bất mãn với hành động công kích mặt người ta như thế này của anh, không chịu khuất phục, "Không thèm nói đâu."

Tay Cổ Minh Cảnh lại bóp mạnh hơn, môi Sở Tích lại chu lên, anh xích lại gần, "Thế sau này sẽ là Sở Thúy Hoa nhé?"

Sở Tích, "...". Bị tên mình đặt quē một cục.

Nhưng cái kiểu bị bóp mặt này đúng là không có chút danh dự nào, lúc trước cô làm tình nhân đầu có bị bóp mặt, Sở Tích kéo tay Cổ Minh Cảnh, tức giận lầm bầm, "Anh mới Thúy Hoa đấy, bóa (bỏ), bóa (bỏ) em ra!"

Anh biết điều bỏ tay ra, không chọc cô nữa, Sở Tích chỉ thấy quai hàm đau buốt, chưa kịp thả lỏng, đôi môi bỗng cảm thấy ấm áp.

"Ừm." Sở Tích đầm lên ngực anh vài cái nhưng không được gì, đành nhắm mắt, nhẹ nhàng đáp lại.

Nụ hôn hôm nay dường như sâu hơn mọi ngày, như mang theo sự chiếm hữu, Cổ Minh Cảnh từng chút từng chút áp sát, Sở Tích chậm rãi lui về phía sau, lui một hồi, cả người cô dán sát lên thành ghế sofa, không còn đường lui.

Không gian chật chội, Sở Tích chóng mặt đến khó thở, trai đơn gái chiếc trong màn đêm yên tĩnh.

Cô không nhận được mà "um" một tiếng.

Âm thanh này giống như khế lướt qua đáy lòng anh, Cổ Minh Cảnh ngửi mùi hương trên người cô, ánh mắt dần sâu thẳm, nhìn hai gò má đỏ ửng và ánh mắt mê ly của cô, anh ôm eo cô định bước vào phòng ngủ.

Sở Tích lại cảm thấy trước mắt mình lấp lánh ánh sao, không phân biệt được đúng sai, chỉ cảm thấy cả người bay lên.

Được rồi. Cô không suy nghĩ nhiều, nhắm mắt lại tận hưởng.

Cổ Minh Cảnh ôm lấy Sở Tích dịu dàng, ngoan ngoãn khác thường còn có chút mơ màng trong lòng mình, đúng lúc đang định rời đi, bỗng nhiên trong phòng vang lên tiếng chuông điện thoại không thức thời.

Nương theo âm thanh vang trời, màn hình điện thoại vút trên sofa của Sở Tích sáng lên.

Một giây sau, người trong lòng anh mở mắt ra, cô nhảy xuống, chạy đến sofa cầm điện thoại lên.

Sở Tích cầm điện thoại, gương mặt đỏ bừng bừng, trái tim nhảy thành thịch.

Nếu không có tiếng chuông đột ngột này, e là cô đã mơ màng theo anh vào phòng ngủ rồi.

Cô nuốt nước miếng, nhìn màn hình hiển thị người gọi đến là "Phó Bạch", cô nằm sấp lên sofa, quay lưng lại với Cổ Minh Cảnh với vẻ mặt khó diễn tả thành lời, nhận điện thoại.

"A lô" Điện thoại Sở Tích vừa kết nối, giọng nói đầy phấn khởi của pb liền truyền đến, "Chúc mừng, chúc mừng em nha! Tốt quá rồi!"

Sở Tích đành phải đưa điện thoại ra xa một chút, "Sao, sao thế? Em trúng số độc đắc hả?"

"Không trúng số, nhưng mà còn hơn cả trúng số độc đắc nữa." Giọng pb vẫn không nén được sự kích động, "Bên phía đoàn phim vừa mới thông báo với anh, kết quả thử vai Vực sâu sương mù đã có rồi, nữ chính đã xác định, chính là em đó."

"Em..." Cả người Sở Tích khựng lại, tựa như không thể nào tin nổi, lông tơ cả người cô dựng đứng cả lên, "Thật hả anh? Không đúng, sao lại nhanh thế được." Cô cẩn thận hỏi lại, sợ giây tiếp theo sẽ bị người ta báo lại hôm nay là Cá tháng tư.

pb bên kia hít sâu vài cái, cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, "Đương nhiên là thật rồi, quyết định nhân vật có phù hợp hay không là chuyện nhất thời, chuyện đã xác định rồi mà không nói cho em thì làm gì? Hai ngày sau sẽ ký hợp đồng rồi chụp ảnh tạo hình, sau đó Weibo Thẩm Hải sẽ công bố diễn viên chính."

"Không hề đi cửa sau, đạo diễn và nhà sản xuất hôm nay đều nhất trí quyết định nữ chính là em."

"Em tuyệt lắm, anh biết ngay là em không thành vấn đề mà!"

"À, tốt rồi."

Sở Tích ngờ ngác cúp điện thoại, mất nửa phút để tiêu hóa sự thật này, sau đó cô kích động đắm vào ghế sofa.

Cô xúc động đến suýt khóc, liên tục đắm vào sofa, cố nén thét lên, chỉ muốn tìm người chia sẻ niềm vui này ngay lập tức, sau đó cô quay lại nhìn Cố Minh Cảnh, vội vàng nhào đến ôm chặt lấy anh.

Cố Minh Cảnh cũng đã đoán được khi hai người nói chuyện với nhau, anh vỗ lưng cô, "Chúc mừng em."

Sở Tích vẫn cảm thấy cả người lâng lâng, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, chậm rãi buông Cố Minh Cảnh ra.

Sở Tích nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, cúi đầu hỏi anh, "Anh, chừng nào anh mới đi?"

Tối rồi, cô buồn ngủ rồi.

Cố Minh Cảnh sau khi nghe thấy lệnh đuổi khách thì cứng họng, định đưa tay lên, Sở Tích đã vội lùi về sau hai bước, "Anh không được làm bậy đâu đó."

So với người dịu dàng, ngoan ngoãn, đáng yêu mặc anh định đoạt lúc này như hai người khác nhau.

Chỉ vì một cuộc điện thoại không thức thối.

So với Sở Tích từ chân mày đến khóe mắt đều là sự vui mừng, Cố Minh Cảnh lại đầy phiền muộn.

Người đàn ông kia tên là Phó gì nhỉ?

Biển phòng làm việc thành trại chăn vịt hay nuôi heo cũng không đủ để anh phát tiết cơn giận trong lòng.

Nửa tháng sau, Weibo điện ảnh Thẩm Ảnh chính thức công bố ảnh tạo hình nam nữ chính của bộ phim Vực sâu sương mù.

Cư dân mạng tò mò không biết ai sẽ nhận được vai Hàn Nghi.

Trong giới có rất nhiều nữ diễn viên bị đồn đi thử vai, nhất là khi tin đồn Sở Tích thử vai bị tung ra, không chỉ người qua đường bày tỏ vẻ mặt người da đen với mấy dấu chấm hỏi xung quanh, ngay cả fan của Sở Tích là fandom Gạch cũng gào thét, "Không xong rồi, Sở Tích muốn đi đóng phim."

Đã từng gặp lại fan mất não bệnh vực thần tượng vô điều kiện, nhưng lần đầu tiên mọi người gặp kiểu fan phản ứng còn hơn cả người qua đường này. Chuyện này còn lên cả hot search, với sức lực một mình Sở Tích đã thu hút sự chú ý của mọi người xem rốt cuộc vai nữ chính sẽ rơi vào tay nhà nào.

Cuối cùng là nữ diễn viên nào thử vai thành công thế?

Weibo vừa đăng, trong lúc mọi người đang nín thở chờ đợi, ảnh tạo hình của nữ chính đã xuất hiện.

Cô gái trong bộ đồng phục cảnh sát với tư thế hiên ngang, tên nhân vật Hàn Nghi được đặt bên cạnh, hàng chữ cùng kiểu ghi bốn chữ rõ ràng.

"Sở Tích thử vai."

Bầu không khí như ngừng lại.

Sau đó...

[Lúc đầu nhanh chân nhảy sang làm fan Sở Tích, hay rồi, bây giờ lại chuyển sang anti đây.]

[Má nó, tôi không nhìn lầm chứ, là thật sao? Không đùa tôi chứ? Mím cười.jpg]

[Được rồi, tiểu thuyết nguyên tác và bộ phim này coi như nát rồi.]

[Thẩm Hải trâu bò ghê, này là ngại danh tiếng lúc trước tốt quá nên muốn tìm người đập đi nè.]

[Không phải có rất nhiều nữ diễn viên thử vai sao, Trần XX, Trương XX, Hà XX ai cũng diễn tốt hơn cô ta! Chỉ vì cô ta trẻ tuổi ư? Ha ha.]

[Gây họa cho biết bao bộ điện ảnh rồi còn chưa đã, bây giờ muốn lên TV làm ô nhiễm mắt người ta. Kỳ này khán giả không thể tránh khỏi rồi.]

[Mì cũng không còn tin câu nói Thâm Hải chọn diễn viên chưa bao giờ xài quy tắc ngầm nữa, quy tắc ngầm thế này rồi, có cần mặt mũi nữa không?]

[Còn bảo Sở Tích bây giờ không còn hậu trường nữa, hậu trường này không phải lớn một chút hay hai chút đâu nha.]

[Đóng phim thần tượng tôi còn nhin, giờ lại gây họa đến phim chính kịch? Đi chết dùm cái.]

[Đi chết dùm cái + 1]

[+10086]

Có fan qua đường nhìn thấy phải nói vài câu:

[Không phải lần trước Sở Tích bị chụp ảnh tập thoại sao? Tôi thấy cô ấy rất cố gắng, chắc hẳn có tiến bộ.]

[Ảnh tạo hình đẹp ghê, ít nhất là ngoại hình phù hợp, vừa ngẫu vừa đẹp.]

Lập tức có người đáp trả:

[Dù tiến bộ thì có thể tiến bộ thế nào? Như cô ta thì dù có tập thoại cả đời cũng không bằng Trần XX, Hứa XX, Trương XX đâu nhé.]

[Ngoại hình phù hợp, ảnh tạo hình đẹp, vậy fan mất não có giới thì xem power point đi chứ đừng xem video.]

...

Sở Tích tắt điện thoại, cô biết khi công bố vai chính người bên ngoài sẽ có phản ứng rất lớn, nhưng cô lại không ngờ nó lại lớn hơn so với tưởng tượng của cô.

#Sở Tích Vực sâu sương mù# đã lên hot search

Cô thất bại thờ dài, cúi đầu xuống.

Fandom Gach đã bắt đầu kéo bình luận [Chúc mừng Tích bảo], [Tích bảo giỏi quá], [Mong đợi Tích bảo!!]

Sau này Sở Tích có hỏi đạo diễn sao lại chọn cô, đạo diễn nghe xong thì cười, ông nói, nếu ngày đó không có chuyện giữa cô và Nhạc San, có lẽ bọn tôi sẽ không chọn cô, không phải là do biểu hiện trong buổi thử vai của cô không tốt, mà dù biểu hiện cô có tốt, thì chúng tôi cũng không dám mạo hiểm. Nhưng hôm đó, lúc Nhạc San làm khó cô, cô phản tích rõ ràng, cộng thêm ánh mắt quật cường không chịu thua ấy khiến chúng tôi cảm thấy cô chính là nữ chính Hàn Nghi, hy vọng cô sẽ không làm chúng tôi thất vọng.

Sở Tích nghĩ đến lời cổ vũ của đạo diễn, cô siết chặt tay thành nắm đấm.

Vất vả lắm mới nhận được vai này, cô sẽ không vì người ngoài phủ định và chê bai mà dễ dàng từ bỏ.

Bị cả Cnet anti mà cô còn vượt qua được, sao cô có thể sợ những lời đàm tiếu thế này.

Nhưng người ngoài không xem được đoạn phim thử vai của Sở Tích, càng không biết nguyên nhân đạo diễn chọn Sở Tích. Cô lại có thể nhận vai nữ chính của bộ phim truyền hình hàng năm của Thâm hải, chuyện này khiến mọi người suy nghĩ lung tung.

Ngay lúc này, có người cẩn thận nhớ lại chuyện tập đoàn Nguyên Cảnh đã thu mua 50% cổ phần Thâm Hải, trở thành cổ đông lớn nhất.

Ông chủ tập đoàn Nguyên Cảnh là ai? Là Cố Minh Cảnh đó.

Mọi người giật mình.

Đây không phải là fan bạn trai công khai của Sở Tích ư?

Nhưng từ sau khi tin đồn của Sở Tích và Nghiêm Chuẩn bị tung ra, nghe đồn anh ta đã thoát fan rồi mà? Lâu rồi không thấy anh ta công khai theo đuổi thần tượng nữa.

Không lẽ anh ta vẫn chưa thoát fan, lợi dụng chức vụ của mình để nâng Sở Tích làm nữ chính?

Phỏng đoán này càng nghĩ càng khiến người ta rùng mình, chuyện fan bạn trai giàu nhất fandom rút cuộc là đã thoát fan hay chưa, trong lúc nhất thời lại khó phân biệt.

Nhưng mặc kệ đã thoát fan hay chưa, tin đồn Sở Tích lợi dụng fan bạn trai để được vai càng lúc càng nghiêm trọng.

Lúc trước cảm thấy người ta không có giá trị lợi dụng nên vội vàng phủ sạch quan hệ, lạnh lùng với fan bạn trai, trong lúc quay show lại bị tung tin đồn với khách mời nam, fan bạn trai đã thoát fan rồi, nhưng lần này vì vai chính mà cô ta không từ thủ đoạn, quay lại quyến rũ fan của mình đồng thời là đại cổ đông của Thâm Hải.

Càng nghĩ càng thấy có lý, càng nghĩ càng thấy chân thật.

Quyến rũ fan bạn trai của mình, một nam một nữ, cái có thể cho, ngoại trừ chuyện kia thì còn gì nữa đâu?

Thủ đoạn bỉ ổi như thế khiến người ta giận sôi gan.

#Sở Tích ngủ với fan# lại leo lên hot search.

Người ta nói xúc động là ma quỷ mà =((). Thôi, tuần này up nốt chương 60 rồi tuần sau mình quay lại lịch cũ, tà tà beta, tà tà up chương mới nha mấy chị em. Mọi người nếu thương cô gái thì nhớ ủng hộ cô gái nhé. Mãi iu 3 3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Từ trước đến nay, chuyện cặp với fan luôn là đại kỵ trong giới fan, một khi bị khai ra thì chính là gió tanh mưa máu.

Trước đây, không ít nghệ sĩ nam từng bị khai scandal cặp với fan, nhưng nghệ sĩ nữ thì đây lại là lần đầu tiên.

Trên bảng hot search, mấy blogger "văn hay ảnh đẹp" phân tích khúc mắt yêu hận tình thù giữa Sở Tích và fan bạn trai đại gia. Trong đó, họ hình dung Sở Tích như kẻ phong lưu, đem trái tim "thiếu nữ" của đảng trai giẫm nát dưới chân, ý vào sự hâm mộ của fan, cô vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, cặp với fan bạn trai đẹp trai tuy nhiều tiền nhưng lại ngốc nghếch.

Một số người cảm thấy chuyện cặp với fan không có gì quá đáng, nam nữ trưởng thành, fan cũng không phải trẻ vị thành niên, còn nghĩ là phát phúc lợi cho fan. Nhưng đa số mọi người đều cảm thấy không thể chấp nhận được chuyện này.

Sở Tích đúng thật là vì đóng phim mà cái gì cũng có thể chấp nhận, không lẽ cô ta không biết cặp với fan là điều tối kỵ sao? Cô cặp fan hâm mộ này, thế những fan còn lại của cô thì sao, chỉ cần đẹp trai, có thể cho cô tài nguyên là cô cặp với người ta, những người khác không có tài nguyên cho cô thì cô không chịu cặp, hình tượng cung chiêu fan của cô đâu mất rồi? Cô ngồi đó mà chờ toàn bộ fan hâm mộ quay lưng rồi rút khỏi ngành giải trí đi.

Sự nghiệp "đu idol" của Cố tổng có lẽ đã lên đến đỉnh cao, có tiền đúng thật là muốn làm gì thì làm. Thử hỏi mấy fan bạn gái, fan bạn trai trên thế giới này, có ai mà chưa từng ảo tưởng được thần tượng của mình ấy ấy chứ.

Tòa nhà Nguyên Cảnh, trợ lý Cao nhìn thấy hot search liên quan đến cô Sở Tích cặp với fan, phản ứng đầu tiên của ông là hết hồn, sau đó lại phát hiện ra vị fan hâm mộ kia hình như là Cố tổng của mình, khóe miệng ông co giật liên hồi.

Sau đó ông lại nhìn qua Cố Minh Cảnh, vẻ mặt Cố tổng của ông phải nói là vô cùng đặc sắc.

Trợ lý Cao hiểu rõ, theo như ông quan sát cẩn thận, căn cứ đáng về chưa được thỏa mãn của Cố tổng mấy ngày này, chuyện ngủ với fan chắc chắn là giả.

Nhưng xem ra Cố tổng đang hy vọng cô Sở Tích có thể ngủ với fan, có lẽ là đã bắt tới tay rồi nhưng lại bị thần tượng từ chối.

Ở một diễn biến khác, Sở Tích đã bị oanh tạc ở nhà, hoàn toàn khuất phục dưới sự tưởng tượng của cư dân mạng.

Hoang đường, đúng là hoang đường mà, ngay cả bạn trai của mình cô còn không ngủ, sao lại có thể ngủ với fan được. Không được này sinh quan hệ thân mật với người hâm mộ, đây là đạo đức nghề nghiệp mà tất cả nghệ sĩ phải tuân thủ.

Cả nửa năm nay rõ ràng cô không có sinh hoạt XX nhé!

Không phải chỉ là một vai nữ chính thôi sao, rốt cuộc cô đã động vào miếng bánh nhà ai thế.

Phó Bạch cũng bị hot search này dọa phát hết hồn, nam nghệ sĩ mà cặp với fan đã bị nước miếng dư luận dìm chết đuối, huống chi là Sở Tích lại ở phía nữ yếu thế trong miếng dư luận.

Thế là anh ta tranh thủ liên hệ với luật sư ra thông báo, nghệ sĩ của phòng làm việc là Sở Tích luôn chăm chỉ trong công việc, chưa từng nảy sinh quan hệ không đứng đắn với fan. Nếu mọi người còn tiếp tục ác ý suy đoán, chúng tôi sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với người tung tin đồn.

Nhưng thông báo đã đăng lên mà vẫn có người không chịu tin. Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế, tập đoàn Nguyên Cảnh thu mua điện ảnh Thẩm Hải, thần tượng của tổng giám đốc Nguyên Cảnh lại đóng vai chính phim truyền hình của Thẩm Hải. Nếu thần tượng của anh ta có thực lực thì thôi không nói làm gì, đằng này rõ ràng là "bình hoa" mà mấy anh trai thẳng thích nhất, giữa idol bình hoa và tổng giám đốc "thẳng" này chắc chắn có chuyện không thể cho ai biết.

Mẹ nó, nghĩ nghĩ lại thấy chuyện này có chút rung động là thế nào.

Không lâu sau, trong siêu chủ đề CP đã xuất hiện một CP mới.

Siêu chủ đề: vợ chồng Kinh Hi*.

Vợ chồng Kinh Hi, lấy chữ đồng âm với Cảnh trong Cố Minh Cảnh, và Tích trong Sở Tích, gộp lại với nhau thành tên CP. Vì trong hai người, một người xinh đẹp, còn một người vừa đẹp trai vừa lắm tiền, cho nên nhóm fan vô cùng vui mừng khi phát hiện ra họ có thể thay hai người vào bất cứ bộ tiểu thuyết tổng tài "bá đạo" nào.

**Cảnh Tích là 景哲 đồng âm với 惊喜 là kinh hi. 惊喜: [jīngxǐ] kinh hi, 景哲: [jǐngxī] Cảnh Tích.*

Tự dưng xuất hiện siêu chủ đề CP khiến Sở Tích tức đến nổi phỏng mang thành cá nóc. Sau đó, cô lại nhìn tin tức bay đầy trời trong khu bài đăng trong siêu chủ đề, tổng giám đốc lắm tiền, "mạnh mẽ" X nữ minh tinh bình hoa ngực to chân dài trong truyện đồng nhân của một truyện H, mang cá nóc của cô cũng muốn nổ tung luôn.

Phó Bạch sợ Cố Minh Cảnh biến phòng làm việc của mình thành trại chăn nuôi nên không dám ra trận, Sở Tích đành phải bịt mặt kín mít rồi tự mình chạy đến Nguyên Cảnh tìm Cố Minh Cảnh.

Trợ lý Cao đóng cửa văn phòng tổng giám đốc với gương mặt dâm dề, để lại không gian cho tổng giám đốc lắm tiền, "mạnh mẽ" X nữ minh tinh bình hoa ngực to chân dài.

Sở Tích cời mũi, khẩu trang và kính râm xuống, cách một bàn làm việc thật lớn, cô nhòai người sang, nắm chặt cà vạt trước ngực Cố Minh Cảnh, "Anh mau đăng Weibo đi, bảo anh đã thoát fan từ lâu rồi."

Cố Minh Cảnh bị cô nắm cả vạt kéo cả người về phía trước, về mặt nghiêng ngẫm, "Vì sao?"

Sở Tích, "Anh không lên mạng hả? Bộ anh là người tối cổ à? Anh không thấy bây giờ bên ngoài nói em cặp với fan, nói anh quy tắc ngầm với em, nói em và anh có quan hệ không đứng đắn đó!"

Cố Minh Cảnh nghe xong không biết cười hay nghi ngờ, "Không lẽ chưa từng xảy ra ư?"

"..." Sở Tích nghẹn lời. Không những xảy ra, mà còn đếm không xuể, đồng thời, nếu lấy thân phận tình nhân và đại gia bao nuôi ra thì đây đúng là mối quan hệ không đứng đắn.

"Lúc trước không tính!" Cả buổi trời, cô mới đồ mặt nói một câu, lúc này cô lại cảm thấy mình giống như mấy con nhỏ khôn nạn vừa "rút" ra liền trở mặt vô tình.

Cố Minh Cảnh cũng đành chịu, nhưng anh cũng hi vọng mối quan hệ giữa mình và Sở Tích là quan hệ đứng đắn, quang minh chính đại, ít nhất sẽ không khiến người ta suy nghĩ bậy bạ khiến cô buồn phiền. Anh biết Sở Tích vì vai diễn này mà cố gắng rất nhiều, anh không muốn chỉ vì sự tồn tại của anh mà sự cố gắng của cô lại bị người khác phủ nhận. Thế là một lát sau, tập đoàn Nguyên Cảnh và điện ảnh Thẩm Hải cùng lúc đưa ra thông báo.

Cô Sở Tích dựa vào sự cố gắng của bản thân mà nhận được vai diễn, toàn bộ quá trình đều được công khai minh bạch. Tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh chưa từng nhúng tay vào, người tung tin đồn sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Hai thông báo vừa được đăng lên, các blogger và những người hóng hớt cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Trong thông báo không hề giải thích mối quan hệ giữa tổng giám đốc và nữ chính là Sở Tích, chuyện anh có thoát fan hay không, không nhắc đến một chữ.

Mọi người tò mò, nhưng lại không dám hỏi, chỉ biết im như thóc.

Bọn họ không thể không im lặng, không thể không ngừng lại. Không phục hả? Không phục thì cũng phải cố mà nhịn, mi tung tin đồn phải có chứng cứ, không có chứng cứ thì mi sẽ được đoàn luật sư của Nguyên Cảnh chăm sóc đấy.

Trải qua sóng gió chọn vai nữ chính, *Vực sâu sương mù* cuối cùng cũng khai máy.

Vì là phim hiện đại nên địa điểm quay phim cũng ở ngay tại thành phố B, ngoại trừ Sở Tích, những vai khác đều là những lựa chọn đáng tin. Nam chính là

diễn viên đã ra mắt lâu năm, vừa có thực lực vừa đẹp trai - Lý Tranh Húc, nữ phụ là nữ diễn viên Đài Loan - Cầu Mỹ Như.

Lúc Sở Tích nhìn thấy tên Cầu Mỹ Như trong danh sách diễn viên thì nhúu chặt chân mày.

Lần trước chụp ảnh bìa, Cầu Mỹ Như đã giành concept "thỏ ngọc" vốn dĩ dành cho cô, cô và cô ta không ầm ĩ ra mặt, ngược lại nhận lấy concept Siren. Sau đó ảnh Siren lại trở nên siêu hot, còn thỏ ngọc Cầu Mỹ Như vì quá tuổi không hợp với tạo hình nên đã nhận không ít chế giễu.

Không ngờ lần này lại hợp tác với Cầu Mỹ Như trong phim, nhân vật của cô ta là người thân của người bị hại xuyên suốt bộ phim.

Cầu Mỹ Như debut đã lâu nên tài nguyên của cô ta từ trước đến nay không tệ, nhưng tuổi càng ngày càng lớn, cứ "yêu đương" với nam diễn viên nhỏ hơn mình mười mấy tuổi cũng không thích hợp. Đạo gần đây, cô ta muốn thay đổi hình tượng, nhưng đóng vai nữ phụ trong bộ phim bình thường thì cô ta không muốn, vì vừa ý với bộ Vực sâu sương mù của Thâm Hải nên mới nhận vai nữ phụ.

Lễ khai máy bắt đầu, hôm nay là lần đầu tiên Sở Tích nhìn thấy Lý Tranh Húc và Cầu Mỹ Như.

Là hậu bối, cô chủ động đến chào hai người.

Trong phim, Lý Tranh Húc vào vai pháp y, hợp tác với Hàn Nghi phá rất nhiều vụ án, trong phim nam chính hơn nữ chính 10 tuổi, anh luôn xem mình bề trên, tình cảm với nữ chính cứ dây dưa không rõ, mãi đến khi gần kết phim mới có ý muốn phá "ranh giới".

Lý Tranh Húc cũng lịch sự, gật đầu cười nói, "Sau này cùng nhau hợp tác thật tốt nhé."

Hôm nay, Cầu Mỹ Như luôn đeo cặp mắt kính che gần nửa gương mặt, hai người trợ lý cứ đi kè kè hai bên. Sở Tích nhìn thấy cô ta thì gật đầu, "Chào chị Cầu."

Cầu Mỹ Như lên tiếng cho có lệ, ánh mắt phía sau cặp kính râm quét một vòng từ dưới lên trên người trước mặt mình.

Ánh mắt bị che giấu sau lớp kính ngập tràn sự ghen ghét.

Có ai mà ngờ, ngôi sao bé nhỏ bị cô ta tranh concept tạp chí lại có số lượng tiêu thụ tạp chí phá kỷ lục, bây giờ lại nhận được vai nữ chính trong bộ phim của Thâm Hải.

Nếu không phải cô ta ký hợp đồng trước khi xác định nữ chính, sao cô ta có thể cam tâm làm nền cho người mà mình từng giẫm lên.

Như cái khiến cho người ta ghen tỵ chính là gương mặt tràn đầy nhựa sống kia.

Dù có bôi bao nhiêu filler, gương mặt có cấy bao nhiêu mỡ cũng không thể sánh bằng.

Cầu Mỹ Như nghĩ đến đây lại nở nụ cười lạnh lùng.

Trẻ tuổi thì sao chứ, diễn đơ thì chính là cái tội, vai nữ chính lần này đã nhận không ít lời mắng chửi từ cư dân mạng, đến lúc phim phát sóng thì sẽ không thiếu lời mắng chửi diễn xuất của nữ chính, cô ta cứ việc marketing trên đầu con nhỏ này là được.

...

Vì là ngày đầu tiên nên ngoài lễ khai máy ra đoàn phim còn có tiệc khai máy. Tiệc tùng thì phải nâng ly cạn chén, Sở Tích khó tránh khỏi việc uống rượu. Sau khi được trợ lý đưa về nhà thì cô nằm co ro trên sofa gần người, cô thấy mặt mình đỏ bừng bừng, đầu óc cũng không còn tỉnh táo nữa.

Cô ngáy người một lát, điện thoại đặt bên cạnh bỗng nhiên rung lên.

Sở Tích nhận được một lời mời video call, cô nhìn thoáng qua màn hình, là Cố Minh Cảnh. Cô bấm nút chấp nhận, "A lô."

Trên màn hình xuất hiện một gương mặt đẹp trai được phóng to của người đàn ông, khung cảnh phía sau anh là bầu trời xanh thẳm.

Cố Minh Cảnh lại ra nước ngoài công tác, hai người bị lệch múi giờ.

Cố Minh Cảnh vừa kết nối được đã nhìn thấy gương mặt đỏ bừng ỉu xiu của Sở Tích, anh nhúu mày hỏi, "Sao thế? Sao mặt em lại đỏ thế này?"

Sở Tích trừng to mắt để mình tỉnh táo hơn, "Hôm nay em có uống chút rượu."

Cố Minh Cảnh vừa nghe cô nói mình uống rượu thì hàng mày càng nhúu chặt hơn. Anh biết rõ từ lượng của cô không tốt, lúc trước cô từng cùng anh tham gia vài bữa tiệc, vì phải nói chuyện với bạn làm ăn nên anh để cô nghỉ ngơi ở khu trà nước, nhưng không đầy một lát sau đã thấy cô ngồi trên sofa giờ ly rượu, mặt mày thì đỏ bừng, bên cạnh còn có một người đang ông đang bắt chuyện với cô.

Cố Minh Cảnh, "Em uống rượu với ai thế? Sau này không có anh ở bên cạnh thì không được uống rượu đâu đấy."

Sở Tích vuốt tóc, "Đoàn phim tổ chức tiệc khai máy nên em uống một chút."

Dường như cô bất mãn với mệnh lệnh của anh, "Anh dựa vào đâu mà bảo anh không có mặt thì không được uống. Em muốn thì em uống, ai thèm nghe anh."

Cô nhìn người đàn ông đang sầm mặt, ngốc nghếch cười ha ha, "Anh giận à, anh giận cái gì, khi nào anh về nước, hai chúng ta cùng uống."

Cố Minh Cảnh nhìn Sở Tích mơ hồ trên màn hình, muốn giữ lại chứng cứ nên anh ấn nút quay màn hình.

Phía dưới góc phải màn hình có một dấu chấm đỏ, còn tính thời gian, hiển thị đang quay màn hình.

Trong màn hình, bàn tay nhỏ của Sở Tích vung lên, vô cùng phóng khoáng, "Anh một ly, em một ly, anh một ly, em một ly."

Cố Minh Cảnh, "Ừ."

Đầu óc Sở Tích có hơi choáng, cô nghĩ gì nói đó, "Anh, anh biết không, chúng ta có... siêu chủ đề CP rồi đó."

"Gọi là gì nhì, ờm, vợ chồng kinh hi."

"Em thấy cái tên này mới quê mùa làm sao, người ta nào là vợ chồng năm phút, CP biên bản, kinh hi ư, quê quá quê."

Cố Minh Cảnh giật giật khoe môi, "Không được nói tục."

Sở Tích bĩu môi, "Thế anh có biết không?"

Cố Minh Cảnh, "Anh biết rồi."

Tài khoản phụ của anh trà trộn trong group fan Gạch ngày ngày điểm danh cho cô, đương nhiên anh đã biết chuyện anh và cô có siêu chủ đề CP.

Cố Minh Cảnh vô cùng hài lòng với siêu chủ đề này, không những điểm danh siêu chủ đề của Sở Tích, mà còn điểm danh trong siêu chủ đề CP hai người.

Sở Tích nắc cụt một cái rồi nói tiếp, "Vậy anh có biết, trong siêu chủ đề, có rất nhiều truyện đen không?"

Cố Minh Cảnh nhú mày, "Ồ? Viết gì thế?"

Chấm đỏ quay video vẫn tiếp tục nhấp nháy.

Sở Tích, "Thì viết cái đó, cái đó đó, má nó, à quên, không được nói tục, thì viết về em và fan bạn trai của em, phát sinh quan hệ không đứng đắn."

"Em không hề áy áy với fan bạn trai nhé. Em đã đọc rồi, em thấy họ viết kỳ lắm, gì mà một đêm bảy tám lần, kỳ cục ghê."

Cô ngẩng đầu nhìn Cố Minh Cảnh trên màn hình, gõ gõ đầu, "Đúng rồi, anh, anh một đêm mấy lần nhì? A, Em quên mất rồi."

Mắt Cố Minh Cảnh tối lại, "Em nhớ ra chưa?"

Sở Tích lắc đầu, "Không nhớ ra, lâu lắm rồi mà."

Cố Minh Cảnh, "Thế em có muốn biết không?"

Sở Tích lại gật đầu, "Muốn chứ."

Cố Minh Cảnh, "Về nhà anh tự nói cho em nghe nhé?"

Sở Tích ngoan ngoãn gật đầu, "Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Ngày hôm sau là ngày đoàn làm phim chính thức bấm máy, Sở Tích thức dậy trong trạng thái choáng váng đầu óc.

Cô vừa soi gương vừa đánh răng, nhớ lại những chuyện sau khi mình say tối qua.

Tối hôm qua cô đã làm gì nhỉ? Hình như là cô có gọi video với Cố Minh Cảnh thì phải?

Đúng rồi, gọi video?

Minh gọi rồi nói gì với anh ấy nhỉ?

Hình như cô quên mất tiêu rồi.

Quên đi, quan tâm làm gì, cô không thèm nghĩ nữa.

Sở Tích rửa mặt xong xuôi thì được trợ lý Tiểu Nghiêm lái xe đưa đến trường quay.

Vì vai diễn của cô là cảnh sát, hơn nữa lại là cảnh sát hình sự có tính cách quật cường, không chịu thua. Trong phim Sở Tích có rất nhiều cảnh đánh nhau với các nghi phạm, nhưng các bộ phim của Thâm Hải không cho phép lạm dụng đóng thế, thế nên đoàn làm phim đã mời người chỉ đạo võ thuật cho Sở Tích. Vài ngày trước, hề có thời gian rảnh là Sở Tích cùng với thầy dạy võ học vài chiêu. Cô bỗng phát hiện ra những chiêu thức cầm nã thủ mà mình từng học cùng các chiến sĩ trong lúc tham gia Trái tim dũng cảm đã có đất dụng võ, bây giờ có rất nhiều động tác chỉ cần thầy dạy một chút là cô đã hiểu.

Hôm nay là ngày đầu tiên đoàn phim bấm máy, cảnh quay đầu tiên cũng chính là cảnh mở đầu tập một của Vực sâu sương mù, cảnh sát hình sự Hàn Nghi đang trên đường đi làm thì gặp bà nội trợ bị giật túi xách do Cầu Mỹ Như thủ vai, thế là cô vội vàng đuổi theo, cuối cùng cũng bắt được tên cướp, sau đó giải hân ta đến đồn cảnh sát, tặng cho đồng nghiệp một món quà gấp mặt.

Địa điểm quay phim là một con phố khá yên tĩnh đã được giăng dây cảnh báo xung quanh, bên ngoài có rất nhiều cư dân đi chợ buổi sáng đang vây quanh đứng xem.

Sau khi đạo diễn giải thích cảnh quay với Sở Tích và các diễn viên quần chúng xong, máy quay phim đã chuẩn bị sẵn sàng, đạo diễn giơ cái loa nhỏ lên, "1, 2, 3, action!"

Sáng sớm tinh mơ, Sở Tích và Cầu Mỹ Như - hai con người xa lạ một trước một sau cùng đi trên một con đường, bỗng nhiên có một bóng người lướt qua người Cầu Mỹ Như như một cơn gió, sau đó nhanh tay giật lấy túi xách của cô ta. Sở Tích chứng kiến toàn bộ quá trình vội vàng giơ tay hét to "đứng lại đó!" rồi đuổi theo.

Sở Tích lao nhanh về phía trước đuổi theo tên cướp, tóc đuôi ngựa ở phía sau đầu cô khẽ lắc lư theo, anh quay phim cầm máy quay ngồi trên đường trượt nhanh chóng trượt về phía trước.

Hai người vừa chạy được vài bước thì đạo diễn bỗng nhiên hô cắt.

Sở Tích chạy chậm lại vài bước mới dừng hẳn, ngơ ngác quay lại nhìn đạo diễn.

Đạo diễn, "Sở Tích chú ý biểu cảm của cô nào, cô đang đuổi theo nghi phạm chứ không phải đang thi chạy, đừng có trưng ra vẻ mặt tôi nhất định phải được hạng nhất của sinh viên đang tham gia đại hội thể thao như thế."

"Tôi biết rồi thưa đạo diễn." Sở Tích vội gật đầu đáp lại, vì cô mãi lo chạy nên không thể kiểm soát được biểu cảm của mình, thế là cô lại quay về vị trí chuẩn bị quay lại lần nữa.

Cảnh quay đầu tiên này phải nói là vô cùng vất vả, chỉ một cảnh phim mà phải quay đi quay lại khá lâu, Sở Tích lao nhanh như bay không biết bao nhiêu lần trước máy quay. Đạo diễn không hề danh là ít chủ bài của công ty điện ảnh Thâm Hải, chỉ cần cảm thấy có chút không ổn là ông ấy bắt phải quay lại ngay.

Cuối cùng, có một phân cảnh lúc nữ chính Hàn Nghi bắt được tội phạm đã mệt đến không thở nổi, đây hoàn toàn là phản ứng chân thật của Sở Tích lúc ấy.

Nhân viên trong đoàn phim nhìn Sở Tích chịu khổ chạy đến đỏ bừng cả mặt mà ai cũng thấy kinh ngạc.

Mấy nữ nghệ sĩ bây giờ ai cũng yếu điệu, yếu ớt, chỉ cần gặp cảnh quay tốn thể lực một chút là đã tìm đóng thế, còn cô lại chưa từng nhắc đến hai chữ đóng thế.

Có lẽ là cô muốn chứng minh bản thân sau scandal tuyển chọn vai chính, đúng là liều mạng thật.

Cảnh phim này cuối cùng cũng quay xong, Sở Tích cảm giác như mình vừa mới chạy marathon, hai chân cô bây giờ như muốn nhũn ra, thở cũng không thở nổi, cổ họng cứ cảm thấy ngai ngái.

Trợ lý Tiểu Nghiêm đau lòng hỏi, "Sao lại phải quay nhiều lần như thế, Tích Tích chị vẫn ổn chứ?"

Sở Tích dề xuống cảm giác tanh tanh trong miệng, "Chị vẫn ổn."

Mấy ngày quay phim tiếp theo, Sở Tích cuối cùng cũng hiểu tại sao điện ảnh Thâm Hải lại có nhiều bộ phim nổi tiếng như thế, và vì sao họ lại trở thành cây cổ thụ trong giới.

Sở với đoàn phim Ước hẹn hoa đào, chuyện Hạ Kiều ngày nào cũng đến trễ nhưng đạo diễn chỉ biết bó tay mà không làm gì được, thì trong đoàn phim Vực sâu sương mù, không một nhân viên nào dám lười biếng, không khí trong đoàn phim vô cùng nghiêm túc và chuyên nghiệp, diễn viên không dám vượt mặt đạo diễn mà luôn nghe theo lời ông, mỗi một cảnh quay trong phim đều phải tỉ mỉ soi xét.

Sở Tích không dám lơ là một giây một phút nào, ban ngày quay phim ở phim trường, tối khuya về nhà cô lại phải học thuộc lời thoại, trên kịch bản đánh dấu kín mít lời phân tích và cảm nghĩ nhân vật của cô.

Hình tượng của Sở Tích cũng khiến người trong đoàn phim kinh ngạc.

Trong dàn diễn viên chính thì cô là người không có kinh nghiệm nhất trong đoàn, danh tiếng cũng kém nhất. Nhân viên trong đoàn đa số là người của điện ảnh Thâm Hải, bọn họ đã từng quay biết bao nhiêu bộ phim của Thâm Hải, họ nghĩ rằng khi quay cảnh diễn của cô hẳn là một trận chiến sống còn, nhưng không ngờ trong mấy cảnh diễn đối với nam chính Lý Tranh Húc, cô không những không luống cuống mà ngược lại còn ngang sức ngang tài bỏ sung cho nhau.

Đóng phim là một chuyện có liên quan mật thiết đối với người hợp tác. Hai diễn viên có diễn xuất ngang nhau cùng hợp tác với nhau, lúc lên phim sẽ là một sự hưởng thụ đối với khán giả và cả diễn viên. Nếu một người diễn tốt cùng diễn với một người diễn xuất kém hơn, và nếu diễn xuất người kia vượt trội thì cảm xúc người diễn kém có thể được kéo theo, diễn xuất sẽ ổn hơn. Nhưng hiện nay có rất nhiều diễn viên "lưu lượng" là tay ngang, rất nhiều trường hợp diễn viên giỏi gặp người diễn kém thì dù họ có giỏi cách mấy cũng sẽ bị bạn diễn kéo xuống theo, có chết thì hai người cùng chết, hiệu quả sau khi thành phim vô cùng thê thảm, diễn viên gạo cội phải thực lực cũng suy tụt nữa mà thất bại.

Nhưng nhân viên đoàn phim Vực sâu sương mù dự đoán rằng lần này chắc chắn là do họ gặp may, Lý Tranh Húc với diễn xuất bức phá đã giúp "cắt chuột" Sở Tích nhập vai khá tốt, còn được đạo diễn khen mấy lần. Bọn họ chứng kiến Sở Tích vì độ chân thật của cảnh hành động mà chấp nhận quay cảnh đánh nhau thật với nam diễn viên nặng gấp hai lần mình, thâm nghĩ, hy vọng lần này Sở Tích sẽ lấy lại danh tiếng.

Vai văn có Lý Tranh Húc đảm nhiệm, còn cô thì liều mình đảm đương vai võ, lên phim chắc hẳn sẽ không kém cạnh, nhưng những cảnh phim không có Lý Tranh Húc hoặc các diễn viên kỳ cựu khác thì... mọi người vội vã lau mồ hôi.

Sở Tích và Cầu Mỹ Như có một cảnh diễn tay đôi đầu tiên của hai người kể từ sau khi bấm máy đến nay.

Cầu Mỹ Như debut đã nhiều năm, từ lúc debut đến bây giờ, cô ta đa phần chỉ đóng phim thần tượng, mấy năm nay cũng nhận được giải thưởng, nhưng chẳng phải là giải quan trọng gì. Cầu Mỹ Như lấn lộn đã nhiều năm nên diễn xuất chắc chắn không đến nỗi kém cỏi, nếu không cô ta sẽ không được nhận vai trong phim của Thâm Hải. Nhưng nếu nói cô ta diễn tốt thì lại không chắc, bằng không đã không nhận nổi một giải thưởng quan trọng nào, đến tuổi này rồi mới muốn thay đổi hình tượng.

Mấy lần trước Sở Tích diễn tốt như thế chắc chắn đều do được thom lây từ các diễn viên khác, bây giờ lại gặp phải người có diễn xuất bình thường nhất trong đoàn là Cầu Mỹ Như, chẳng phải cô ấy sẽ lộ nguyên hình hay sao.

Nhưng thật không may, lúc quay cảnh này lại trùng vào thời điểm truyền thông đến thăm đoàn phim lần đầu kể từ khi khai máy đến nay.

Mọi người trong đoàn đều tiếc nuối không thôi, lúc trước Sở Tích diễn tốt thì không có ai đến thăm đoàn, sao đến lượt diễn tay đôi với Cầu Mỹ Như lại có truyền thông thăm đoàn thế này.

Ban đầu danh tiếng cô ấy đã không tốt đẹp mấy, giờ lại bị biết bao nhiêu người trong giới nhìn chăm chăm, nếu mà diễn không tốt thì mất mặt biết bao.

Cuối cùng cũng đến ngày truyền thông thăm đoàn.

Đoàn phim hôm nay ngoại trừ máy quay của thợ quay phim ra thì còn có rất nhiều ống kính của các ký giả truyền thông đến thăm đoàn.

Hôm nay Cầu Mỹ Như đến sớm hơn mọi ngày, lúc nhìn thấy mấy ký giả cô ta còn chạy đến phòng vấn, phòng vấn xong mới chịu vào phòng hóa trang để chuyên viên trang điểm trang điểm cho cô ta. Hôm nay cô ta nhất định phải trang điểm thật tinh tế, không thể để lộ bất kỳ một nếp nhăn nào trong ống kính.

Cô ta ngắm nhìn bản thân hoàn hảo sau khi trang điểm trong gương, khoe môi cong lên nở nụ cười.

Cô ta không những phải đề bẹp diễn xuất, mà còn phải đề bẹp nhan sắc nữa.

Hôm nay truyền thông được phép thăm đoàn, nếu như diễn cùng với bất kỳ một diễn viên trong đoàn phim thì cô ta không nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng từ lúc biết hôm nay mình diễn cùng với Sở Tích thì cái không chắc kia đã biến thành nắm chắc được chín phần mười.

Cô ta sắp phải nghiền ép một em gái mới hai mươi không những ở trước mặt tất cả nhân viên đoàn phim mà còn ở trước mặt truyền thông, ngẫm lại thì thấy có chút không nở áy chứ, ha ha.

Ở bên kia, Sở Tích cầm kịch bản đọc lại một lần nữa.

Cô đã sớm thuộc lòng cảnh diễn cùng với Cầu Mỹ Như hôm nay, cô ta diễn vai người nhà của người bị hại, em trai của mình bị hung thủ dùng phương pháp cực đoan và tàn nhẫn hãm hại, thủ đoạn gây án của tội phạm vô cùng xảo huyệt, manh mối để lại ít ỏi khiến vụ án không thể phá án nhanh chóng, sắp sửa trở thành án treo. Nhân vật do Cầu Mỹ Như thủ vai và nạn nhân là hai chị em sống nương tựa lẫn nhau, vì bản án của em trai mà cô ta bồn ba suốt một năm trời. Sau đó, bên phía cảnh sát mới cho cô ta biết rằng vụ án của em trai mình rất khó để giải quyết và có khả năng sẽ trở thành án treo thì

cô ta hoàn toàn sụp đổ. Trong tổ chuyên án chỉ có Hàn Nghi do Sở Tích thủ vai là nữ, thế nên Hàn Nghi nhận nhiệm vụ an ủi người nhà nạn nhân.

Cảnh phim này khá căng thẳng, đồng thời lại có tính khiêu chiến, là cảnh diễn quan trọng trong phim đối với hai người. Cảm xúc sụp đổ của Cầu Mỹ Như phải tự nhiên không thể kìm chế, còn Sở Tích phải diễn vai người mang theo lòng áy náy mà an ủi, sau đó lại bị cảm động bởi tình cảm của người nhà nạn nhân, cuối cùng cô đưa ra quyết định quan trọng chính là phải phá án, độ khó của phân cảnh này rất cao.

Hôm nay còn có cánh truyền thông đến đây thăm đoàn nữa chứ. Sở Tích nghĩ đến đây thì hít một hơi thật sâu.

Không được căng thẳng, không được căng thẳng, chờ lát nữa diễn thì cô phải tập trung nhập vai, làm gì còn tâm trạng để ý có ký giả nào nhìn mình không chứ.

Chị gái trang điểm đi đến dặm lại trang điểm cho Sở Tích, lớp phấn phủ trong suốt xoa lên làn da trắng nõn của cô, chị gái ấy hâm mộ khen cô có làn da thật đẹp, sau đó lại nhìn Sở Tích ngoan ngoãn đưa mặt ra cho chị dặm phấn.

Cảnh diễn tay đôi đầu tiên với Cầu Mỹ Như lại gặp phải dịp truyền thông đến thăm đoàn.

Chị gái trang điểm vừa trang điểm lại cho cô vừa cổ vũ, "Lát nữa em phải cố lên nha." So với cái người lúc nào cũng cảm thấy trang điểm không đẹp, mi giả không dài, màu son không đỏ như Cầu Mỹ Như thì Sở Tích lại đáng yêu hơn nhiều. Bọn họ đâu phải đang quay phim thần tượng, kiểu trang điểm của tất cả diễn viên đều phải dựa vào nhân vật, hòa nhập cuộc sống nên phải trang điểm tự nhiên, làm gì có người nhà nạn nhân nào đang tiêu tụy, không có sức lại đánh mồi đồ thể này.

Sở Tích nở nụ cười, "Em cảm ơn chị."

Cuối cùng, Sở Tích và Cầu Mỹ Như trông có vẻ khá vui cùng nhau tập kịch bản xong, đạo diễn đã giải thích sơ cảnh diễn với hai người, đạo cụ và ánh sáng đã chuẩn bị đầy đủ, diễn viên vào vị trí, phân cảnh đầu tiên trong ngày thăm đoàn chính thức bắt đầu.

Ngoại trừ phóng viên thăm đoàn ra thì nhân viên trong đoàn hôm nay đến xem cũng nhiều hơn.

Bọn họ nhìn Sở Tích trong đồng phục cảnh sát uy nghiêm rục rờ, rồi lại thở dài thay cô.

Phân cảnh được diễn ra trong phòng tiếp khách của cục cảnh sát, đạo diễn vừa hô bắt đầu, Cầu Mỹ Như ngồi trên sofa lập tức rơi nước mắt.

Trong nháy mắt đã rơi lệ thì quả thực Cầu Mỹ Như có chút thực lực.

Thế là mọi người lại càng thấy tội nghiệp Sở Tích hơn.

Xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh. Sở Tích cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, cô đóng cửa phòng lại, cẩn thận đi đến ngồi xuống bên cạnh Cầu Mỹ Như, nhẹ nhàng gọi cô ta, "Chị Trần."

Cầu Mỹ Như rơi nước mắt run rẩy nói, "Cái gì gọi là... đã cố gắng, cái gì gọi là... có thể sẽ trở thành án treo."

Sở Tích ngồi bên cạnh cô ta, về mặt tràn đầy áy náy, "Chị Trần, trong suốt một năm nay, chúng tôi đã cố gắng hết sức." Giọng cô khẽ run, "Nhưng thủ đoạn của kẻ khả nghi thật sự quá xảo quyệt."

"Em trai tôi chỉ mới mười sáu tuổi thôi, cô có biết bởi vì muốn kiếm tiền nuôi gia đình mà nó đậu cấp ba cũng không chịu đi học tiếp mà lại ra ngoài làm công cho người ta. Nó còn nhỏ như thế nhưng lại bị kẻ ác tàn nhẫn sát hại, mấy người tốt cuộc có lòng cảm thông không hả, có không hả?"

Nói đến đây, Cầu Mỹ Như luôn khóc lóc bỗng nhiên đứng bật dậy nắm lấy cổ áo của Sở Tích, điên cuồng gào thét, "Cái gì gọi đã cố hết sức! Thế thì mấy người có tác dụng gì! Có mấy người thì làm được gì hà!!"

Mọi người giật mình vì con quát lớn bất thành linh này.

Đạo diễn ngồi sau màn hình nhú chặt mày.

Sở Tích bị cô ta nắm chặt cổ áo, vì áy náy nên không dám đối mặt với người nhà nạn nhân, đôi mắt chỉ dám nhìn xuống đất, cô hít mũi, vành mắt dần dần ửng đỏ, giọng nói vừa nãy còn run rẩy giờ đây đã trở nên nghẹn ngào, "Chị Trần, thật sự xin lỗi chị." Cô nhắm chặt đôi mắt, nước mắt lã lã rơi xuống, "Thật sự xin lỗi."

Cầu Mỹ Như nắm chặt cổ áo cô điên cuồng mà lay, tiếp tục gào thét, "Xin lỗi thì làm được gì hả, tôi muốn mấy người phá án, tôi muốn báo thù cho em trai tôi!"

...

Trong phim trường, ngoại trừ âm thanh của diễn viên ra thì xung quanh im lặng như tờ.

Phóng viên thăm đoàn, nhân viên công tác trong đoàn phim, tất cả mọi người đều im lặng xem hai người diễn.

Dáng vẻ bất lực của Sở Tích, vành mắt đỏ ửng, giọng nói thút thít và dáng vẻ âm thầm hạ quyết định lúc cuối của cô, mọi người đứng xem đến mê mẩn,

thậm chí còn có người khi xem đến cảnh cô rơi lệ mà mắt cũng đỏ theo.

Rõ là hai người đang diễn nhưng ánh mắt mọi người chỉ tập trung lên một người.

Đến khi đạo diễn hô "cut", hai người bắt đầu thoát vai rồi thì mọi người đang đứng xem mới giật mình nhận ra một điều.

Sở Tích... đã đè bẹp Cầu Mỹ Như mất rồi!

Cố tổng đi công tác rồi nha nha =>) Lêu lêu mấy người đang hóng thịt =>))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đạo diễn vừa hô "cut", bầu không khí trong phim trường bỗng trở nên kỳ lạ, cảnh này còn phải quay tiếp nên Sở Tích và Cầu Mỹ Như đứng tại chỗ, vì cả hai đều khóc nên thợ trang điểm trong đoàn phải chạy đến dặm lại trang điểm cho hai người.

Sắc mặt của Cầu Mỹ Như vô cùng khó coi.

Cô ta vốn nghĩ diễn cùng Sở Tích sẽ không phí sức, nhưng không ngờ vừa mới bắt đầu thì mọi chuyện lại không như cô ta nghĩ. Hơn nữa, chuyện đáng sợ nhất chính là, Sở Tích không lớn giọng cũng không có động tác nào khoa trương nhưng cô ta lại cảm nhận được sức ép từ đối phương, cô ta đành phải cao giọng lên, động tác càng thêm khoa trương, nhưng vẫn không làm được gì với ánh mắt mềm mỏng khéo léo ấy. Thậm chí cô ta còn cảm thấy con lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên, cảm giác bất lực trào dâng.

Nhân viên và ký giả đứng xem đều im lặng, ai cũng mang theo vẻ mặt kinh sợ.

Phân cảnh này, hai người không phải là cân sức cân tài, không hề lấy ưu thế mỏng manh ra chiến thắng, mà là một bên triệt để đè bẹp đối phương, thậm chí có thể nói là đè bẹp không còn đường trở mình.

Đây là một cảnh diễn quan trọng với độ khó khá cao, diễn xuất của hai người lại hoàn toàn khác nhau. Cảm xúc của Cầu Mỹ Như thay đổi đột ngột nhưng lại cứng nhắc, lúc nổi giận gào lên giống hệt giáo chủ gào thét. Cô ta từng diễn rất nhiều phim thần tượng, lại muốn biểu hiện tốt trong bộ phim này để thể hiện bản thân, nhưng kỹ năng diễn xuất không đủ đành phải dùng cách gào thét này, nhưng nếu tắt tiếng đi mà chỉ nhìn nét mặt thì trông cô ta khá đáng sợ, lại không nhìn ra được cảm xúc vui hay buồn.

Ngược lại là Sở Tích, cảm xúc của cô thay đổi theo từng cung bậc, mỗi một biểu cảm đều rất xuất sắc, khán giả chỉ cần nhắm mắt lại lắng nghe lời thoại đều có thể cảm nhận được sự đau lòng và bất lực của nhân vật. Điểm quan trọng chính là, trong suốt cảnh phim, khán giả đều không nhận ra được cô đang diễn chỗ nào, thoáng cái khiến họ phải nhập tâm vào bộ phim, tựa như cô chính là Hàn Nghi, và đây không phải là phim mà là một câu chuyện chân thật.

Vốn tưởng rằng diễn xuất "cút chuột" của Sở Tích sẽ bị diễn xuất thần tượng của Cầu Mỹ Như đè bẹp trước mặt nhân viên và cánh truyền thông đến thăm đoàn, nhưng lại không ngờ mọi chuyện lại đảo ngược hoàn toàn.

Sau đó người trong đoàn mới nhận ra rằng, hóa ra những phân cảnh xuất sắc của Sở Tích khi diễn cùng các nghệ sĩ gạo cội lúc trước không phải là ăn theo diễn xuất của người ta, mà là hai bên đều diễn tốt, cùng nhau giúp đỡ bổ sung cho nhau, bây giờ không có người cộng tác giỏi thì dù có diễn đôi với Cầu Mỹ Như thì người ta vẫn diễn tốt như thường.

Ký giả truyền thông ở đây hoàn toàn khiếp sợ.

Án tượng của bọn họ về Sở Tích chỉ dừng lại ở những bộ phim điện ảnh bom tấn kia, một cục cút chuột phá hỏng cả một bộ phim, chỉ cần sức một mình cô thôi đã đủ khiến dàn diễn viên nổi tiếng làm nền cho cô ngồi ngóp trong diễn xuất của mình.

Sự thay đổi này quá lớn rồi!

Nhưng gương mặt này vẫn là gương mặt hoa trắng nhỏ vừa non nớt lại vừa lẳng lơ, vẫn chân dài ngực to, vai gầy như trước, đám ký giả nghĩ mãi mà vẫn không ra, sau đó hít một hơi thật sâu.

Không... không lẽ cô đã bị linh hồn của vị ảnh hậu đã khuất nào đó nhập vào ư?

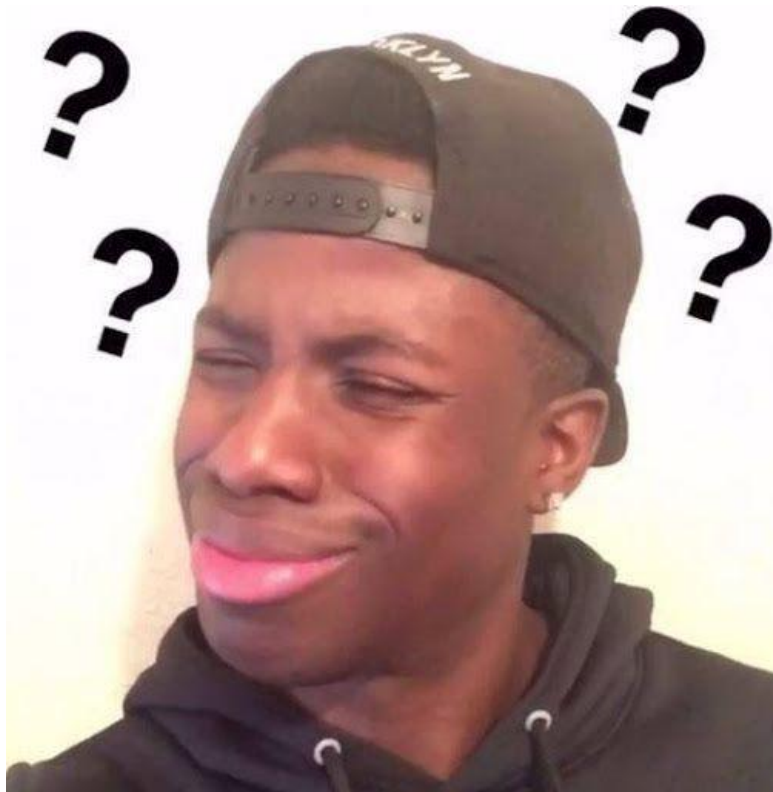
Sau đó, đến lúc phỏng vấn các diễn viên, Sở Tích nhận được rất nhiều câu hỏi từ ký giả.

"Sở Tích, cô có biết mình sinh vào ngày tháng năm nào không?"

"Sở Tích, xin hỏi cô có ấn tượng với quảng cáo đầu tiên sau khi cô debut không?"

"Sở Tích, cô có biết nhãn hiệu giày mà mình yêu thích nhất là gì không?"

"Hả?" Sở Tích bị hỏi đến ngơ ngác, vẻ mặt giống hệt meme anh da đen mặt đầy dấu chấm hỏi. Cô trả lời từng câu từng câu một, sau đó trợ lý Tiểu Nghiêm kéo cô sang một bên, thì thầm bên tai cô, "Tích Tích à, biểu hiện hôm nay của chị khác hẳn với lúc trước, mấy ký giả đó tưởng chị bị ai nhập á."

Sở Tích, "..."

Tối ngày hôm đó, cánh truyền thông thăm đoàn vào buổi sáng đã bắt đầu viết bài, mọi người không hện mà cùng khen toàn bộ diễn viên trong đoàn Vực sâu sương mù vô cùng nghiêm túc và chuyên nghiệp, nhân viên và diễn viên trong đoàn hòa thuận với nhau, cuối cùng lại khen diễn xuất hôm nay của nữ chính khiến mọi người kinh ngạc, thậm chí còn có ký giả viết hơn một ngàn chữ chỉ để khen ngợi cô.

Cư dân mạng sau khi xem tất cả các bài viết của các ký giả thì vẻ mặt lại giống hệt ông cụ đang cầm điện thoại trên tàu điện ngầm.

Sở Tích đã cho đám ký giả thăm đoàn này bao nhiêu tiền mà người ta khen cô đến cỡ này.

Cô ta làm chuyện này mà không thấy mệt ư, liệu nó có tác dụng hay không, đợi đến lúc phim được ra mắt chẳng phải sẽ lộ nguyên hình sao?

Cư dân mạng đang tính vào xia xối vài câu thì cùng lúc đó có một nhóm fan lấy gạch làm vật cổ vũ, màu chính thức là màu đỏ của gạch, xếp thành một đội hình, trật tự lướt qua phần bình luận bên dưới các bài báo bắt đầu bình luận.

[Tích bảo cố lên, Tích bảo giỏi nhất, Tích bảo chưa bao giờ làm Gạch thất vọng!]

Cư dân mạng, "... " Khẩu hiệu cũng vắn dừ.

Lần này Cố Minh Cảnh đi công tác khá lâu, mỗi ngày Sở Tích chỉ đi đi về về trong hai điểm tạo thành một đường thẳng: phim trường và nhà hoặc là phòng tập, vì vai diễn của cô là cảnh sát, hơn nữa lại là một cảnh sát có tình tình bướng bỉnh không chịu thua nên Sở Tích có rất nhiều cảnh đánh nhau với tội phạm trong phim. Để đảm bảo việc quay phim thuận lợi hơn, Sở Tích phải luyện tập trước với huấn luyện viên võ thuật, ngày nào cô cũng loay hoay bận rộn đến nỗi quên mất mình còn có một anh bạn trai bí mật đang công tác ở nước ngoài.

Có lẽ nhờ cô từng được huấn luyện viên trong quân đội dạy không ít chiêu thức cầm nã thủ cơ bản khi tham gia Trái tim dũng cảm, cho nên khi được võ sư chỉ dạy cô tiếp thu rất nhanh, động tác rất ấn ý.

Nhưng dù tập với võ sư ăn ý thế nào đi nữa thì điều kiện giữa phòng tập và phim trường khác nhau rất lớn, diễn viên đóng cùng cũng khác, lúc diễn thật cũng xảy ra khá nhiều chuyện ngoài ý muốn, mới chỉ diễn được vài cảnh mà người Sở Tích đã bầm dập khắp nơi.

Sở Tích là người phải quay cảnh đánh nhau nhiều nhất trong đoàn phim, mỗi ngày đến đoàn, cả người cô đều mang theo mùi thuốc dán nùng nặc.

Đạo diễn thấy cô quả thực rất chịu cực, lần này cô đã mang đến cho ông biết bao nhiêu sự ngạc nhiên, thế nên ông nói với cô, nếu cô có cần thì cứ dùng diễn viên đóng thế, sẽ không có ai nói gì, nhưng Sở Tích vẫn lắc đầu từ chối.

Khi cô luyện tập với võ sư để quay những cảnh phim thế này đã đau rồi, lúc Hàn Nghi đánh nhau với những kẻ tình nghi trong phim thì sẽ càng đau thêm. Cô hy vọng mình có thể hòa mình vào nhân vật, trải nghiệm ngọt bùi đắng cay của cô ấy, đây chính là cách tốt nhất.

Cảnh quay hôm nay của Sở Tích là cảnh rượt đuổi tên tội phạm bắt cóc trong nhà xưởng bị bỏ hoang, vì có một cảnh vì truy bắt tội phạm mà cô phải nhảy từ lầu hai xuống, cho nên cần phải dùng dây cáp khi quay phim.

Nhưng đến khi quay lại không phối hợp tốt với chuyên viên dây cáp, lúc Sở Tích nhảy xuống nhân viên không kịp thả dây cáp, cả người cô bị treo lơ lửng trên không trung, gặp ngay lúc trời đang trở gió lớn, trọng tâm không ổn định nên cả người cô va mạnh vào nơi đặt cục nóng điều hòa trên vách tường.

Chuyện xảy ra bất ngờ khiến mọi người hết cả hồn, cuối cùng khi Sở Tích được đưa xuống đất thì cả người cô đã đau đến nổi cuộn người lại nằm trên mặt đất, mọi người trong đoàn vội vàng chạy đến.

Sở Tích vui mặt vào lòng Tiểu Nghiêm, không nói một câu nào, trông vô cùng đáng thương.

Đoàn phim có một nhóm bác sĩ đi theo đoàn, họ lập tức kiểm tra cho Sở Tích, lại phát hiện eo của cô bị va đập mạnh. Ban đầu, bọn họ định đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, nhưng Sở Tích nằm trong lòng trợ lý một hồi rồi cô ngẩng đầu lên mang theo gương mặt đỏ bừng, hít hít mũi, tẽm mái tóc ra phía sau tai, rồi xin lỗi vì khiến mọi người bị chậm tiến độ, chắc là không bị thương đến xương cốt nên không cần đến bệnh viện, quay xong cảnh này đã rồi nói.

Lúc ấy có một nhân viên trong đoàn đã đăng bài trên diễn đàn hóng hót, "Nữ diễn viên mà khán giả không có ấn tượng tốt nhưng thực sự lại chuyên nghiệp khiến người ta đau lòng."

Nội dung bài đăng của chủ "thót" kể lại chi tiết chuyện nữ diễn viên danh tiếng nát bét bị thương khi quay phim nhưng lại rất chuyên nghiệp, bình thường thì người ta rất thân thiện, biết đối nhân xử thế, mọi người trong đoàn đều đau lòng vì cô.

Trong bài có không ít suy đoán về nhân vật chính, dường như hầu hết các nữ nghệ sĩ tuyến đầu đều đã được cư dân mạng điểm danh, thậm chí bài đăng này còn được nằm trên top của diễn đàn.

Đêm đó, Sở Tích nằm trên giường nhà mình được trợ lý Tiểu Nghiêm giúp cô thoa dầu nóng lên phần eo bị thương.

Sau khi kết thúc công việc, cô đến bệnh viện chụp x quang, bác sĩ bảo xương cốt không có vấn đề gì, nhưng phần eo bị va đập có hơi sưng lên, bác sĩ kê thuốc uống giảm đau và dầu thoa ngoài da cho cô, dặn cô không được vận động mạnh.

Toa dầu xong, Sở Tích bảo Tiểu Nghiêm về nhà.

Tiểu Nghiêm lo lắng nói, "Tích Tích, chị ở một mình có được không? Hay là em ở lại với chị nha!"

Sở Tích nằm trên giường phẩy tay với Tiểu Nghiêm, "Không sao đâu, em mau về đi, chị cũng đâu có bị liệt nửa người đi đứng không được đâu, em mau đi về đi."

"Được rồi, Tích Tích à, tối nay có gì thì chị phải gọi cho em đấy." Tiểu Nghiêm quay đầu lo lắng nhìn cô một lát rồi đành rời đi.

Sở Tích nằm trên giường thờ dài, mu bàn tay đỡ cằm, sau đó cô lấy cuốn kịch bản trên đầu giường xuống xem một lát, may là mấy ngày sau đều là cảnh nói chuyện bình thường, cô có thể tiếp tục quay.

Nằm một lát lại thấy không thoải mái, Sở Tích cố chống người dậy, nhăn mặt chuẩn bị đổi sang tư thế khác.

A a a a, eo đau quá.

Lúc cô đang đỡ lưng ngồi dậy thì chuông cửa lại vang lên.

Tối rồi mà ai đến tìm cô thế.

Nhất định là người xấu rồi!

Sở Tích định ngó lơ, tìm lý do không mở cửa cho bản thân rồi yên tâm nằm trên giường, nhưng chuông cửa cứ vang lên mãi, Sở Tích lấy gối che đầu lại, sau đó nhìn xuống điện thoại thì phát hiện có tin nhắn Wechat.

Cố Minh Cảnh, [Là anh đây, mở cửa đi.]

Sở Tích, "... Không phải người xấu mà còn hơn cả người xấu ấy chứ.

Không phải anh ấy đang công tác ở nước ngoài sao? Anh ấy về khi nào thế!

Sở Tích đành phải cắn răng chịu đau quay người bước xuống giường, tay đỡ cái eo đang bị đau, mang dép lê từng bước từng bước như một bà lão tám chục tuổi đi ra mở cửa.

Cố Minh Cảnh đứng trước cửa, cửa vừa mới mở he hé, chưa nhìn thấy Sở Tích mà anh đã ngửi thấy mùi dầu nóng nồng nặc.

Sau đó, anh nhìn thấy Sở Tích đang mặc áo ngủ giống của cu Shin - cậu bé bút chì, một tay chống nạnh, một tay mở cửa, mang theo vẻ mặt cô đầu nhỏ tủi thân nhìn anh.

**Đồ ngủ cu Shin*

Vốn dĩ lòng anh mang theo nỗi nhớ ngập tràn vì lâu rồi không gặp cô, nhưng khi nhìn dáng vẻ này của Sở Tích, Cố Minh Cảnh cố gắng kiềm chế sự xúc động muốn ôm cô ban đầu, nhíu mày hỏi, "Sao thế em?"

...

Trong phòng ngủ, Cố Minh Cảnh ngồi bên giường, còn Sở Tích thì nằm thẳng băng trên giường.

Nãy giờ Cố Minh Cảnh cứ cau mày xem kết quả khám bệnh và công dụng thuốc của Sở Tích.

Cô đã không còn là cô gái đáng thương phải mất cả buổi để chọn váy ngủ tơ tằm hai dây khiến anh vui lòng nữa, cô bây giờ chỉ mặc đồ ngủ giống cu Shin lớn vốn trước mặt anh, Sở Tích hỏi, "Anh công tác xong rồi hả? Sao tự dưng anh lại về nước thế này?"

Cố Minh Cảnh đặt bình thuốc trong tay xuống nhìn cô, "Không phải tuần trước anh đã nói chiều nay anh về nước sao?"

"Hả? À! Hi hi." Sở Tích cười xấu hổ, chột dạ dờ mắt.

Cô quên mất tiêu.

Cố Minh Cảnh biết bộ phim kỳ của cô này rất vất vả, nhưng anh lại không ngờ cô lại cực như thế, anh vừa mới ra nước ngoài một chuyến mà khi về Sở Tích đã thành ra thế này.

Anh đau lòng lắm.

Anh suýt nữa đã nghĩ sẽ khiến bộ phim này ngừng quay, nhưng nhìn thấy kịch bản ngập tràn ghi chú trên đầu giường của Sở Tích thì anh chỉ biết lắc đầu.

Cố Minh Cảnh nói, "Sau này nếu có những cảnh quay nguy hiểm thì em phải dùng diễn viên đóng thế đấy."

"Em biết rồi mà." Sở Tích đồng ý, dỗ dành ông thôi mà, ai mà không biết chứ.

Cô nằm lỳ trên giường, giật giật góc áo Cố Minh Cảnh, "Cố tổng ơi, anh Cố ơi."

Cô bỗng nhiên gọi anh như thế nhất định là có chuyện, Cố Minh Cảnh cúi đầu nhìn cô, "Sao thế?"

Sở Tích cười hi hi, "Anh chăm sóc sức khỏe* cho em được không?"

**Nghĩa đen thì đúng là massage nhưng nó cũng giống mấy tiệm massage trá hình, kích dục, mại dâm bên Việt Nam. Ý của Sở Tích cũng chỉ là massage mà thôi:)).*

Cô thấy mình đang nằm trên giường mà Cố Minh Cảnh lại đang rảnh rỗi, rất hợp để phục vụ.

Cố Minh Cảnh, "Cái gì?"

Sở Tích, "Trời ơi là massage cho em đó."

Cô giả vờ đáng yêu, "Em quay phim mệt lắm, ê ảm cả người, anh massage cho em được không? Anh chữa thương cho em đi mà."

Cố Minh Cảnh nhìn đáng vẻ tội nghiệp của cô, "Nếu em không thoải mái thì bình thường có thể gọi người đến massage cho em mà."

Sở Tích, "Gọi người thì phải tốn tiền mà." Anh thì đâu cần trả tiền.

Cố Minh Cảnh, "..."

Sở Tích nằm bò trên giường, Cố Minh Cảnh cố gắng massage vai và lưng cho cô.

Nhưng lúc đụng phải chỗ đau, Sở Tích như một con thú nhỏ bị giẫm phải đuôi, bỗng nhiên hét lên, "A a đau quá!"

Cố Minh Cảnh tránh chỗ đau, nhưng chân mày anh lại càng nhíu chặt.

Ban đầu anh nghĩ chỉ có eo bị thương, nhưng cơ thể này rốt cuộc có bao nhiêu vết thương thế.

Anh vén áo ngủ của cô lên.

Sở Tích đang híp mắt hưởng thụ, ngắm nghĩ tay nghề của Cố Minh Cảnh cũng khá đấy chứ, được Cố tổng massage một lần cũng đáng, nhưng lưng cô bỗng nhiên thấy mát lạnh.

Ngay cả mặt trước áo ngủ của cô cũng bị kéo lên trên ngực.

Sở Tích giật mình, lập tức lật người lại, "Anh, anh làm gì đó!"

"Để anh xem một chút." Cố Minh Cảnh đưa tay ra.

Sở Tích vội vàng che người lại, "Anh đâu phải là Trương Vô Kỵ đâu mà chữa thương còn đòi cời đồ!"

Cố tổng về rồi nhưng vẫn không màn ăn được gì. Lêu lêu =)))

Chị Tích có anh bồ cưng phải biết, hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bầu không khí trở nên yên tĩnh, hai người cứ nhìn nhau mà không nói câu nào.

Cố Minh Cảnh đành thả tay xuống, nhẹ giọng hỏi cô, "Có đau không em?"

Sở Tích nhìn anh, giật giật khóe môi, "Đương nhiên là đau rồi."

Hai tai Sở Tích ửng hồng, cô giải thích, "Không phải em nghĩ anh là... ừm... thì tại em ngại mà."

Cô không biết tại sao đột nhiên mình lại già mồm như thế, rõ ràng là từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới đâu phải chưa từng bị anh nhìn thấy, nhưng bây giờ cô lại thấy ngại ngùng.

Sở Tích cũng tự đau đầu với cảm giác này của bản thân.

Cố Minh Cảnh nghe thấy hai chữ "ngại ngùng" thì chân mày khẽ nhếch lên, anh chậm rãi tiến về phía cô, cất giọng bình tĩnh, "Em nói anh nghe, có cái gì để em ngại hả?"

Cơ thể Sở Tích ngã về sau khi thấy anh tới gần, độ cong càng lúc càng lớn, cô bỗng hét lên một tiếng.

Sở Tích đau đến rớt nước mắt, "Eo của em."

Bầu không khí vốn dĩ còn có chút mập mờ nhưng đã bị tiếng hét phá vỡ tan tành, Cố Minh Cảnh vội kéo Sở Tích lên, cô ôm chặt lấy anh, cảm đặt lên bả vai anh.

Cố Minh Cảnh, "Có phải đụng vào chỗ đau không em?"

Sở Tích rung rung nước mắt ôm Cố Minh Cảnh gật đầu, "Ừ, đau quá đi."

Tại vì anh nên cô mới đụng vào chỗ đau, Cố Minh Cảnh áy náy không thôi, "Anh xoa giúp em nhé?"

"Đừng đụng, đừng đụng! Anh đụng vào em lại đau." Sở Tích đau đến hít hà, vội vàng ngăn anh lại.

Cố Minh Cảnh đưa tay lên khẽ xoa gáy cô, "Anh xin lỗi."

"Sau này em không được đóng loại phim này nữa."

Sở Tích gật đầu, "Vâng." Cô tò mò hỏi, "Sao anh không bảo em đừng quay nữa, hoặc là bảo em dùng diễn viên đóng thế?"

Cố Minh Cảnh, "Anh nói em sẽ nghe hả? Đồng ý rồi thì em có làm theo không?"

"Hi hi." Sở Tích bị nói trúng tim đen, ngại ngùng cười.

Hai người cứ ôm nhau như thế, Sở Tích tựa vào vai anh, cảm nhận hơi thở thuộc về anh, cảm nhận đôi tay đang khe khẽ vỗ lưng cô, dần dần, sóng mũi cay cay.

Sở Tích, "Anh Cố."

Cố Minh Cảnh, "Oì." Anh phát hiện ra tối nay Sở Tích rất thích gọi anh là "Anh Cố."

Sở Tích hít mũi, thật thà nói, "Anh giống ba em quá."

Cố Minh Cảnh, "..."

Sở Tích nhận ra cả người anh cứng đờ, vội vàng giải thích, "Anh đừng hiểu lầm! Em không hề có ý chê anh già đâu!"

Khóe môi Cố Minh Cảnh giật giật.

Chi bằng cô đừng giải thích còn hơn.

Sở Tích phồng má, quyết định nói tiếp, "Ý em là... cảm giác thế này rất giống ba em."

Cô nhẹ nhàng thờ dài một hơi.

Lúc trước cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau, cô phải chăm sóc bà nội, không có ai có thể dựa vào, không có ai để tâm sự, cô chỉ có thể cắn răng một mình gánh vác mọi chuyện, muốn khóc cũng phải chờ đến tối trốn trong chăn rồi mới khóc, ban ngày dù cô có chịu đắng nuốt cay cũng phải cố gắng vượt qua. Bây giờ lại khác, cô không dám nói chuyện mình quay phim rồi bị thương cho nội biết, cô sợ bà cụ lo lắng, chỉ có thể nói với Cố Minh Cảnh, than thở với anh cô cực khổ thế nào, sau đó lại nghe anh an ủi vài câu, bảo cô không được quay phim nữa, sau đó lại đau lòng thay cô.

Cố Minh Cảnh lập tức hiểu ý cô ngay, rồi lại thăm mắng bản thân, Sở Tích chân thành như thế mà anh lại nghĩ đến mấy chuyện bậy bạ.

Sở Tích thẳng thắn nói, "Xin lỗi anh, thật ra em quên mất hôm nay anh về nước nên không ra sân bay đón anh."

"Không sao đâu." Cổ Minh Cảnh nghiêng đầu hôn một cái lên vành tai cô.

Sở Tích nghe thấy thế thì lại càng áy náy hơn so với việc Cổ Minh Cảnh mắng cô một trận, cô thấy mình thật quá đáng, người ta đường đường là sếp lớn mà lại trở thành bạn trai bí mật không danh không phận của cô, đi hẹn hò mà lại lén lút như làm chuyện phạm pháp, còn cô cũng không làm hết nghĩa vụ của một người bạn gái, ngay cả ngày bạn trai về nước cũng quên mất. Sở Tích càng nghĩ càng cảm thấy áy náy, cuối cùng cô cầm tay Cổ Minh Cảnh đặt lên hàng nút áo ngủ của mình, ngẩng đầu lên bày ra vẻ mặt thấy chết không sờn, "Anh nhìn đi nè, anh thích thì cho anh nhìn đó!"

Ngón tay Cổ Minh Cảnh đặt trên nút áo cô vẫn không hề động đậy, ánh mắt nhìn cô vô cùng phức tạp.

Sở Tích bị anh nhìn chằm chằm mà lúng túng, "Anh... anh không nhìn hả?"

Đầu lưỡi Cổ Minh Cảnh khẽ đẩy sang má trái, sau đó bật cười.

Nếu như là lúc này, anh muốn nhìn là sẽ nhìn ngay, anh cũng chỉ muốn kiểm tra vết thương của cô mà thôi, nhưng bây giờ anh mà nhìn thì không tránh khỏi sẽ nghĩ sang chuyện khác.

Nhưng eo cô còn bị thương mà, anh vừa đụng vào cô đã nghe răng trợn mắt, sao làm được chuyện khác.

Cổ Minh Cảnh cài lại nút áo, sửa sang cổ áo cho cô, "Lần sau rồi anh nhìn."

Quá trình quay *Vực sâu sương mù* sau đó khá thuận lợi, Sở Tích mỗi ngày đều ngâm mình trong đoàn phim, một thời gian dài vẫn không thấy cô lộ mặt, công tác bảo mật của đoàn phim vô cùng nghiêm khắc, ngay cả ánh bên lề cũng không hề lộ ra một tấm.

Fandom Gạch trong group chỉ dành xem lại ảnh cũ của Sở Tích để sống qua ngày, dù có muốn thì họ cũng chỉ biết chờ, biết nhớ trong nước mắt mà thôi.

Tích bảo chuyên tâm quay phim mới là chuyện quan trọng nhất, dù fan có nhớ cô thì cũng không thể quấy rầy Tích bảo quay phim được.

Vết thương trên eo Sở Tích đã khá hơn nhiều, nhưng mỗi ngày cô đều phải đeo đai bảo vệ, lúc quay phim cũng cẩn thận hơn nhiều.

Cô và nam chính Lý Tranh Húc càng lúc càng ăn ý, hai người không những hỗ trợ cho nhau mà thỉnh thoảng còn ngầm thi đua xem ai diễn tốt hơn.

Sở Tích đang ở trong đoàn quay phim, Phó Bạch bỗng nhiên kích động chạy đến thăm cô, còn nói mới nhận cho cô một hợp đồng quảng cáo.

Lúc cô nhìn đến sản phẩm quảng cáo thì kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm.

Là... quảng cáo xe hơi.

Ngoài quảng cáo xa xỉ phẩm ra thì có thể nói rằng quảng cáo xe hơi là một trong những hợp đồng quảng cáo cao cấp nhất của mình tỉnh, hơn nữa đa phần chỉ có những nam nghệ sĩ nổi tiếng và có địa vị mới có thể nhận được hợp đồng, tuy nữ nghệ sĩ cũng có nhưng lại rất ít. Hơn nữa độ cao cấp của quảng cáo sẽ quyết định giá cả ô tô được quảng cáo cao hay thấp. Quảng cáo ô tô cao cấp thì không phải nhờ danh tiếng của nghệ sĩ để thu hút quảng cáo, mà đa phần nghệ sĩ sẽ mượn danh tiếng bên phía nhãn hiệu, đôi bên cùng có lợi.

Với một bộ phim quan trọng của điện ảnh Thâm Hải, mặc dù lúc tuyển chọn vai nữ chính đã nhận không ít phê bình nhưng đây vẫn là bộ phim được coi trọng trong giới, có không ít công ty quảng cáo tìm đến để ký hợp đồng. Lần này thương hiệu tìm đến chính là thương hiệu xe hơi quốc tế Banz đang chuẩn bị ra mắt dòng xe sedan* "Cực Quang" mới nhất.

**Sedan được hiểu là loại xe 4 cửa, có 4 hoặc 5 chỗ ngồi, với trần xe kéo dài từ trước ra sau, ca-pô và khoang hành lý thấp hơn khoang chính, cùng với cách mở cốp hất lên. (hanoiauto.com.vn)*

SEDAN

Bên phía Banz hy vọng quảng cáo sẽ được lồng vào trong phim, xuất hiện trong các phân cảnh nhân vật chính lái chiếc xe này, đồng thời chỉ định nam nữ chính là Sở Tích và Lý Tranh húc làm người đại diện, thời gian đại diện kéo dài đến khi Vực sâu sương mù được ra mắt.

Sở Tích tra thử giá cả của xe "Cực Quang", giá niêm yết khoảng 500 ngàn tệ, cũng xem như là giá thấp nhất trong các dòng xe sedan của Banz, nhưng có nói thế nào thì đây cũng là Banz đó!

Trong nước hiện nay chưa có tiêu hoa nào cùng tuổi với cô được nhận quảng cáo xe hơi đâu.

Quảng cáo của Banz được lồng vào phim khá là phù hợp, tuy giá "Cực Quang" khá cao nhưng nam chính lại là con trai của thị trưởng thành phố, nên chiếc xe này rất thích hợp làm xe để anh lái. Vì thế, không có lý do gì mà bọn họ không đồng ý. Đoàn phim lập tức ký hợp đồng với Banz, Sở Tích và Lý Tranh húc cũng ký hợp đồng nhận quảng cáo.

Cái tốt của quảng cáo thương hiệu lớn chính là không chỉ làm nâng cao hình tượng của nghệ sĩ, hơn nữa họ không lo về chuyện tiền bạc, phí quảng cáo cũng rất rộng rãi, hợp đồng chưa ký, quảng cáo chưa quay mà bên kia đã tặng cho hai người bọn họ mỗi người một chiếc xe.

Lúc Sở Tích ký hợp đồng, cô còn tưởng mình đang mơ, đến lúc cầm được chìa khóa xe trên tay cô lại càng kích động.

Hu hu hu bằng lái chưa có mà cô đã có xe rồi.

Nhắc đến bằng lái, Sở Tích bỗng giật mình.

Má ơi, chắc bên nhân hiệu vẫn chưa biết cô không có bằng lái, làm người đại diện mà lại không biết lái xe, nếu như bị phát hiện thì hợp đồng này không biết còn giữ được không?

Phó Bạch thấy Sở Tích lo lắng thì cười giải thích, nhân hiệu cao cấp như Banz chọn người đại diện rất kỹ càng, họ yêu cầu khá cao với hình tượng của nghệ sĩ, hơn nữa họ chỉ hận không thể lấy ngày tháng năm sinh của em ra mà xem xét, chuyện em không có bằng lái bọn họ đã biết từ lâu rồi. Người ta quan tâm chính là hình tượng hy sinh vì chính nghĩa trong phim chứ không phải là chuyện em có biết lái xe hay không.

Nam nữ chính nhận được hợp đồng quảng cáo với Banz, mọi người trong đoàn ai nấy đều chúc mừng, chỉ có Cầu Mỹ Như là ngoại lệ, Sở Tích cảm thấy cô ta có vẻ như không được vui cho lắm, nhiều lần thấy cô ta lặng lẽ trốn mắt sau lưng cô.

Cô không vui tới lại càng mừng, Sở Tích cố ý quay quắt chìa khóa xe ngân nga vài câu đi lướt qua mặt Cầu Mỹ Như, nhìn cô ta dậm chân ở phía sau mà hả giận không thôi.

Đoàn làm phim tranh thủ sắp xếp lịch quay để Sở Tích và Lý Tranh Húc quay quảng cáo hai ngày. Sau khi hiểu rõ ý tưởng của quảng cáo, Sở Tích mới biết dù cô có biết lái xe thì cũng không có cơ hội biểu diễn. Hai người bọn họ ngồi trong chiếc "Cực Quang" ở trong studio quay quảng cáo, xung quanh đều là vải nền màu xanh, Lý Tranh Húc đánh vô lăng, đạp phanh giả vờ như đang chạy xe, cửa sổ bên ghế phụ mở toang, tóc Sở Tích bị quạt gió phía

sau thôi tung bay, cô chỉ về hướng kẻ xấu đang chạy trốn, "Đuổi theo!"

Người đại diện phải được giữ bí mật trước khi nhận hiệu công bố, không những nhận hiệu mà cả nghệ sĩ cũng phải giữ bí mật, nhưng Phó Bạch đã âm thầm thả tin cho fan rằng vài bữa nữa Sở Tích sẽ có một quảng cáo mới được công bố.

Sở Tích luôn ở đoàn phim quay phim không có tin tức gì, nhóm Gạch ngày ngày mòn chờ đợi tình hình của cô, lúc biết được sắp có quảng cáo thì vô cùng kích động.

[Wow wow wow, Tích bảo lại có quảng cáo mới rồi.]

[Cuối cùng lại có thể tốn tiền vì Tích bảo rồi, tôi mua băng vệ sinh với tạp chí đến chán luôn rồi hu hu hu hu.]

[Quảng cáo gì thế, mong chờ quá.]

[Mặc kệ nó là cái gì, cứ mua là được!]

[Mua! Mua! Mua!]

[Đứng đứng đứng, quảng cáo đồ ăn thức uống thì mọi người có thể mua về để ăn, mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm thì fan nữ mua về dùng, còn fan nam có thể mua về cho mẹ hoặc bạn gái, quá hoàn hảo. Tay của cô Kim Tinh.jpg]

...

Quảng cáo băng vệ sinh lần trước hầu như mọi người đều mua lẻ tẻ, bây giờ quy mô của Gạch trong group đã lớn hơn, để giúp Tích bảo giữ vững vị trí người đại diện, trong group fan đã bắt đầu góp vốn để có thể mua hàng ngay khi nhân hàng đại diện vừa đăng link.

Sở Tích không thích fan vì theo đuổi thần tượng mà tốn nhiều tiền, cho nên từ trước đến giờ cô chưa nhận bất kỳ món quà gì ngoại trừ thư của fan, fan cũng chưa bao giờ góp tiền, lần này vừa làm thì góp được không ít vốn, mọi người đều xoa tay đầy mong chờ, phải dùng lần này để chứng minh sức chiến đấu của fandom Gạch, chứng minh bên nhân hàng chọn Sở Tích là một quyết định đúng đắn.

Fan hâm mộ trong group đoán xem quảng cáo lần này là gì, khí thế ngất trời. Tối về nhà, Cố Minh Cảnh thấy tâm trạng Sở Tích rất tốt bèn hỏi cô xem quảng cáo cái gì.

Mặc dù trước khi công bố phải giữ bí mật, nhưng Sở Tích vẫn gợi ý rõ ràng cho bạn trai mình biết.

Cô cầm chìa khóa xe ra khoe với Cố Minh Cảnh, "Anh đoán thử xem?"

Cố Minh Cảnh nở nụ cười. Anh là đại cổ đông của điện ảnh Thâm Hải nên đã biết từ lâu, nhưng vẫn nể tình cô mà đoán thử, "Quảng cáo chìa khóa hả em?"

"Đây này!" Sở Tích tức giận lật logo Benz trên chìa khóa xe đưa tới trước mặt Cố Minh Cảnh, "Là cái này nè!"

"Chúc mừng em" Cố Minh Cảnh cười ôm chầm Sở Tích, vuốt ve đai bảo vệ của cô.

"Eo của em đã khỏi chưa?" Cố Minh Cảnh hỏi.

Sở Tích thuận miệng đáp, "Cũng đỡ rồi." Cô nhìn chằm chằm chìa khóa xe trong tay, "Đợi sau khi quay xong bộ phim này, em sẽ đi học lái xe. Em muốn lái xe."

Cố Minh Cảnh, "Được thôi." Anh vuốt ve eo cô cách một lớp quần áo.

Anh cũng muốn "lái"*.

Một tuần trôi qua, bên phía Sở Tích vẫn luôn hot vì sắp có thêm quảng cáo, fan Sở Tích rục rịch chuẩn bị tiêu tiền vì cô thì cuối cùng bên phía Banz đã tuyên bố người đại diện mới là cô cùng với Lý Tranh Húc.

Weibo Banz, "Chúc mừng @Sở Tích @Lý Tranh Húc có biểu hiện xuất sắc trong Vực sâu sương mù, trở thành người đại diện cho dòng xe "Cực Quang" mới ra mắt!"

Lý Tranh Húc và Sở Tích cùng lúc chia sẻ weibo của Banz.

Lý Tranh Húc đã không còn đi theo con đường "lưu lượng", fan của anh không còn hăng tiết như những fan hâm mộ của những thần tượng khác. Quảng cáo của Lý Tranh Húc cũng không cần fan tranh nhau tiêu thụ, gương mặt anh chính là "gương mặt quốc dân", lượng tiêu thụ đều là do người qua đường góp phần.

Còn fan Gạch hăng máu luôn canh giữ bên Weibo của Sở Tích cuối cùng cũng đã chờ được Sở Tích đăng Weibo về quảng cáo mới.

Tới rồi tới rồi! Nhóm fan từ lớn đến nhỏ xoa xoa tay, đang định nhắm mắt bấm vào để mua thì nhìn thấy mặt hàng quảng cáo, cả đám sững sờ.

Cái này, cái này, cái này...

Không phải đồ ăn vặt hay thức uống, cũng không phải mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm, chiếc xe thon dài trong hình với màu sơn đen khiêm tốn, không gian trong xe rộng rãi, ký hiệu Banz tỏa sáng trước đầu xe, như muốn thông báo một hiện thực tàn nhẫn --

Hu hu hu hu.

Tích bảo đúng là biết cố gắng, Gạch không mua nổi rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

*Cố Minh Cảnh *xấn tay áo*: Mọi người dạt ra để fan trai lên sàn.*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Phản ứng đầu tiên của fan Sở Tích sau khi nhìn thấy quảng cáo mới của cô là kinh ngạc, sau đó lại ầm ĩ reo hò.

Với danh tiếng của Banz, không còn là chuyện người quảng cáo cho nhãn hiệu mà là nhãn hiệu quảng cáo cho người.

[Chúc mừng Tích bảo đã trở thành người đại diện mới của Banz.]

[Hu hu hu Tích Bảo giỏi quá.]

[Sau này nhà nào độ quảng cáo với chúng ta thì cứ việc độ! Độ cho bọn họ chết luôn!]

[Thú thật với mọi người, tối nay mị đã chuẩn bị sẵn ba ngàn tệ để mua hàng, mị cứ tưởng đủ rồi, ai ngờ... mị thật ngây thơ. Liếc mắt.jpg]

[Ha ha ha ha! Lầu trên ngây thơ + 1]

[Xe này nhìn cũng đẹp đó chứ, vừa hay nhà tôi đang định mua xe ha ha ha ha.]

...

Gạch trong group fan đều đang ăn mừng, nhưng fan nhà khác thì không bình tĩnh được.

Sở Tích thông báo có quảng cáo mới, không những thu hút sự chú ý của fan nhà mình mà còn thu hút cả fan của nhà khác.

Dù gì thì trong các trận chiến fandom đều luôn có một hạng mục ganh đua chính là độ quảng cáo của idol nhà mình, so xem idol nhà nào quảng cáo nhiều nhất, idol nhà nào có quảng cáo cao cấp nhất.

Lúc trước Sở Tích chỉ có một quảng cáo băng vệ sinh, mặc dù lượng tiêu thụ khá tốt nhưng về số lượng lại không chiếm ưu thế, nhưng quảng cáo thứ hai này lại khiến người khác chú ý.

Sau đó cư dân mạng nhìn thấy giá của dòng xe sedan "Cực Quang" của Banz ít nhất là năm trăm ngàn tệ ở cột quảng cáo của Sở Tích.

Tiểu hoa quảng cáo xe sang đầu tiên trong lứa tiểu hoa cùng tuổi, ngay lập tức biến các quảng cáo hàng tiêu dùng, mỹ phẩm của đối thủ thành mảnh vụn trong chốc lát.

Giới fan chấn động, mùi chua bốc lên, thậm chí còn có người chạy đến bình luận dưới bài thông báo của Banz.

[Dựa vào đâu mà Sở Tích có thể quảng cáo Banz, phía nhãn hiệu bị mù hả???]

[Nhất định là bám víu Lý Tranh Húc rồi, ngay cả quảng cáo cũng bám cho bằng được, ha ha.]

[Cô ta quảng cáo Banz, người tiêu dùng mua Banz sẽ vì nhìn mặt cô ta mà mua xe hả? Fan nào tàn chỉ cần nhìn mặt cô ta mà mua xem xem lần này có mua nổi không? Bộ phận PR của Banz khu vực đại lục từ chức đi là vừa.]

[Có vô dụng đâu, tới lúc đó bên phòng tài vụ của phía nhãn hàng cứ thổi phồng thành tích lên là được.]

[Đúng rồi, nghe nói fan cô ta đã góp tiền để mua sản phẩm quảng cáo rồi mà, ha ha ha ha, rồi mua chưa thể?]

[Ha ha ha ha ha, fan nào tàn lại định mua thật kìa, ngạc nhiên chưa ha ha ha ha.]

...

Đối mặt với mấy kẻ anti cả người bốc đầy mùa chua này, mặc dù Gạch biết rõ bọn họ đang gato nhưng vẫn rất giận.

Bọn họ đúng cái kiểu không ăn nho được thì chê nho chua, không chiếm được thì tìm cách mắng chửi.

Nói tui tôi không mua nổi hả? Tôi thấy mấy người mới mua không nổi ấy.

Chỉ là chiếc xe năm trăm ngàn tệ thôi mà, bọn tôi không những mua mà còn mua dưới danh nghĩa Sở Tích, mua rồi sẽ quyền góp làm công ích, cho mấy người gato chết luôn! Cho mấy người tức chết luôn!

Nhóm fan ban đầu đã góp vốn xong, bây giờ lại bắt đầu một vòng góp vốn mới, hơn nữa còn đưa ra chế độ khen thưởng, ai đóng góp nhiều thì dù ở nhóm fan nào cũng sẽ được nhận danh hiệu "fan số một của năm của Sở Tích", có thể ưu tiên nhận được lịch trình của Sở Tích và xem ảnh đẹp của Sở Tích sớm nhất. Nếu sau này có hoạt động tương tác với fan hâm mộ thì sẽ để lại một vé cho "fan số một" đó.

Sau khi Sở Tích nghe thấy mấy fan lớn đang định góp tiền mua xe thì giật mình thốt lên.

Lần trước mua băng vệ sinh cũng thôi đi, bây giờ bọn họ lại muốn mua xe ư?

Bộ tiền của bọn họ là lá mít rụng ngoài đường hay sao?

Theo đuổi thần tượng vui vẻ là được rồi, sao phải nhắc đến tiền bạc làm gì.

Sao phải tranh hơn thua với mấy fandom gato kia làm gì.

Lúc Sở Tích nhìn thấy số tiền góp được cũng giật nảy mình, bao nhiêu người góp một số tiền lớn để mua hàng quảng cáo của cô, bảo cô phải làm sao để lương tâm an yên đây, tới cô cũng không ngủ ngon được.

Tối hôm đó, Sở Tích lên tiếng trong group fan, như người lớn đang phê bình trẻ con nhà mình không chịu nghe lời.

"Mọi người chỉ cần hoàn thành số liệu tuyên truyền quảng cáo là được rồi! Mọi người không được góp tiền mua xe đâu đấy!"

"Nếu bình thường các bạn mua BVS mà chọn "Miên Miên" vì mình thì mình thấy rất vui. Nếu nhà các bạn đang cần mua xe thì có thể chọn "Cực Quang" mình cũng rất vui. Nhưng vì mua hàng quảng cáo mà chọn cách này là không được, mấy bạn hiểu không?"

"Tâm lòng của mọi người mình xin nhận, mấy bạn lấy tiền góp vốn ấy mua cho bản thân mấy ly trà sữa, mấy bộ quần áo xinh đẹp đi, không cần phải tiêu tiền vì mình đâu, mình nói thật đấy."

"Mỗi một bức thư mấy bạn viết cho mình mình đều đọc hết, không có món quà nào có ý nghĩa hơn cái này đâu."

"Mọi người cứ lo học, lo làm đi, cố gắng thật tốt nhé, ngoan nè."

Cô vừa dứt lời, tất cả các fan trong nhóm đều im lặng.

Bọn họ lẫn lộn trong giới fan đã lâu, chỉ thấy có người giục số liệu, giục góp tiền, coi túi tiền của fan như hành như hẹ cắt hết bó này đến bó khác, chứ bọn họ chưa từng thấy idol nào như vậy, chủ động lên tiếng dùng tiền vì mình!

Má ơi rốt cuộc là bọn họ đã hâm mộ một idol thần tiên gì thế này!

Cô ấy không phải là người! Cô ấy chính là tiểu tiên nữ!

Chúng ta không hơn thua với bọn anti gato, nghe lời Tích bảo, không mua là không mua!

Sở Tích nhìn số tiền quyền góp trở về với ví tiền của fan, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhóm anti fan lại càng thêm điên cuồng khi thấy fan Sở Tích góp tiền mua xe được nửa đường thì rút lui.

[Ha ha ha giả vờ làm đại gia bị lộ rồi kìa.]

[Mua không nổi thì cứ nói, giả vờ góp tiền làm gì, cười chết mất.]

[Không phải mấy người được mệnh danh là sức mua kinh người sao? Sao lại tịt ngòi rồi? Quảng cáo của idol mà không ủng hộ hả?]

...

Fan Sở Tích nhìn đám anti gato này thì tức lắm, nhưng bọn họ nghe lời Sở Tích, không thêm để ý bọn kia, chỉ đành nhẫn nhịn.

Yên lặng, ngoan ngoãn, không gây war, fan "phật hệ" theo đuổi idol "phật hệ".

*Phật hệ: theo đuổi sự bình thản, không ganh đua, không quan tâm đến mọi chuyện.

Trong lúc một nhà điên cuồng châm ngòi, một nhà nhẫn nại, án binh bất động, bỗng nhiên có một tin tức đập vào mắt mọi người.

"Nghĩ vẫn phá sản? Tổng giám đốc Cố Minh Cảnh tập đoàn Nguyên Cảnh ngồi xe trị giá năm trăm ngàn tệ!"

Fan hâm mộ:???

Trong tin tức được đẩy lên đầu kèm theo một tấm ảnh, hình như là ảnh người ta vô tình chụp được, người đàn ông mặt đồ bình thường bước ra từ một nơi nào đó, sau đó anh mở cửa ghế lái ngồi vào.

Tin này được phân vào kênh kinh tế - tài chính, lại có liên quan đến xe, thế là có người rảnh rồi soi thử Cố tổng đi xe gì.

Nhưng không đào thì thôi, vừa đào lại phát hiện Cố tổng vốn có nhiều xe sang để lái nhưng lại chọn chiếc xe trị giá năm trăm ngàn tệ?

Người bình thường lái xe năm trăm ngàn tệ thì có thể gọi là khá giả, nhưng Cố tổng có giá trị con người cao như thế mà lại lái chiếc xe trị giá năm trăm ngàn tệ?

OMG! Chuyện gì thế này? Không lẽ anh ta phá sản?

Nghe thấy tin này, mọi người bị dọa đến hết hồn.

Nhưng họ kiểm tra thử, cổ phiếu Nguyên Cảnh vẫn tăng đều, báo cáo tài vụ quý trước vẫn còn rất khả quan, nhìn sao cũng không thấy giống như sắp phá sản.

Vậy thì vì cái gì? Không lẽ Cố tổng muốn trải nghiệm cuộc sống tiết kiệm, nhớ nổi đắng cay ngọt bùi ư?

Đang lúc mọi người không nghĩ ra được gì, nhóm bạn bè trong giới tài chính vừa nhìn thấy nhãn hiệu và kiểu xe mà Cố Minh Cảnh lái trong tấm ảnh thì lại sững sờ.

Là dòng xe "Cực Quang" của Banz.

Mà sao nhìn dòng xe này quen mắt thế nhỉ?

Hình như có một nữ nghệ sĩ vừa mới thông báo đại diện dòng xe này thì phải?

Tên là gì ấy nhỉ?

Sau đó, tin này được chuyển từ bảng tin tài chính sang bảng tin giải trí.

Cư dân mạng:...

Fan nhà bên số 1: Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Cố tổng thoát fan từ đời nào rồi! Anh ấy tuyệt đối không phải vì Sở Tích mà đi xe này! Máy người đừng có mà dát vàng lên mặt mình!

Fan nhà bên số 2: Mua xe này thì sao? Cũng chỉ có một chiếc thôi mà, Banz nó quan tâm chắc?

Fan Sở Tích: Vậy Cố tổng cuối cùng có thoát fan hay không đây? Hơn nữa từ đầu đến giờ bọn tôi chưa từng thừa nhận fan tịch của anh nhé. Đừng tưởng lái xe Tích bảo đại diện là được, anh có biết fan bọn tôi ghét nhất cái thể loại hờ một chút là thoát fan, hờ một chút là trèo tường như anh không?

Trong lúc mọi người đang bực bội vì tin này thì ngay sau đó, có một nhân viên trong tập đoàn Nguyên Cảnh lên tiếng. Người đó nói dàn xe cũ trong công ty đã bị đào thải, ông chủ đã vùng tiền mua lại một dàn xe mới.

Tất cả đều là dòng xe "Cực Quang" của Banz.

Nhãn hiệu quốc tế vừa chất lượng vừa đảm bảo, hơn nữa giá cả lại phải chăng, dùng làm xe công vụ cho công ty thì không còn gì thích hợp hơn.

Về phần số lượng xe được mua thì mọi người có thể nhìn vào quy mô của tập đoàn Nguyên Cảnh mà đoán.

Nghĩ đến quy mô của Nguyên Cảnh, mọi người hít sâu một hơi.

Má ơi đáng sợ quá.

Theo giới fan, nếu fan thoát fan, đặc biệt là do có tin đồn mà thoát fan thì sau này người kia sẽ thờ ơ với những tin tức của idol cũ, không mua hàng quảng cáo, không quay lưng lại với idol đã là may lắm rồi. Quảng cáo của Banz rầm rộ như thế, anh ấy không thể nào không biết Sở Tích làm người đại diện của Banz, nếu anh đã thoát fan nhưng mua nhiều sản phẩm quảng cáo của idol cũ như thế thì phải nói thế nào.

Cố tổng có thoát fan Sở Tích hay không, đây có lẽ đã trở thành câu hỏi thứ tám chưa có lời giải trên thế giới.

Mãi cho đến khi có thêm một nhân viên tập đoàn Nguyên Cảnh không nhận được lại lên tiếng.

Thoát fan cái rắm! Hai mươi vạn tệ bằng vệ sinh đã xài hết từ lâu rồi, nhưng công ty vẫn không ngừng cung cấp bằng vệ sinh "Miên Miên" cho nhà vệ sinh nữ đây!

Chuyện này vừa tung ra, Cố Minh Cảnh đã vững chắc ngồi trên vị trí fan đại gia số 1 trong giới fan.

Sở Tích luôn có fan giàu nhất trong giới, từ trước đến nay người ta chưa từng thoát fan.

Sao anh ta không đăng Weibo "đu" idol nữa?

Có lẽ là anh ta quên mật khẩu Weibo rồi.

Hu hu hu hu, gato quá, gato chết đi được.

Bảo sao fan lại hủy tiền góp vốn, cần gì fan góp vốn, chỉ cần một mình fan bạn trai của người ta thôi là đã có thể đảm đương hạng mục tiêu tiền cổ vũ cần thiết rồi, fan nhà khác có móc hết vốn liếng ra cũng không bằng nhà người ta tùy tiện cả thế.

Bọn gato chỉ xuất hiện khi hai bên không cách nhau quá xa, nhưng lúc biết đối tượng mình nhắm vào là Cố tổng Nguyên Cảnh, đám người đó đã xám xịt lui xuống.

Fan nhà khác đều gato đến chưa lẽ, chỉ có fan của Sở Tích tâm trạng phức tạp.

Người đàn ông ngay cả fan tịch cũng không có, nhưng anh đã lập ra một lịch sử "đu" idol mới trong giới fan.

Mặc dù bọn họ không ưa cái kiểu muốn làm gì thì làm của kẻ có tiền, nhưng hành động vung tiền như rác mua hàng lần này của anh lại khiến mọi người được xả giận.

Còn nhớ lúc fandom chuẩn bị góp tiền vốn không? Dù là fan hâm mộ ở phân khu nào, nếu ai đóng góp nhiều thì có thể nhận danh hiệu "fan số 1 của năm".

Lời hứa đã đưa ra, đóng góp của người ta đã khiến cả giới fan đuổi theo không kịp. Ai cũng đều thấy hết, bọn mình cũng không thể nào nói mà không giữ lời.

Cuối cùng, các fan lớn đã cùng nhau thương lượng thấu đêm suốt sáng, cuối cùng cũng có quyết định.

Chuyện cũ bọn tôi sẽ bỏ qua, hoan nghênh Cố tổng Cố Minh Cảnh gia nhập đại gia đình Gạch, trở thành Gạch danh chính ngôn thuận, đồng thời trao tặng anh danh hiệu "Fan số 1 của năm".

Thế là trong siêu chủ đề của Sở Tích, tài khoản được chứng nhận của tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh như ngồi tên lửa, vọt lên trở thành fan số 1 trên bảng công hiến.

Tại nhà Sở Tích, Cố Minh Cảnh mỉm cười khi nhìn thấy mình nhận được danh hiệu vinh dự này.

Sau khi Sở Tích biết hành động "đu idol" của Cố Minh Cảnh thì giận không chịu được, cô tức giận rút điện thoại từ trong tay Cố Minh Cảnh ra, "Anh điên rồi hả? Có ai có tiền mà tiêu xài như anh không? Bảo anh thoát fan anh không chịu thì thôi không nói, giờ còn làm ra chuyện này, anh để ý fan tịch đến vậy hả?"

Cố Minh Cảnh bắt chéo chân, đáng vẻ tao nhã, "Không lãng phí đâu, dàn xe của công ty quả thực đã dùng lâu rồi phải thay xe mới."

"Thật không?" Sở Tích nghi ngờ.

Cố Minh Cảnh, "Đương nhiên là thật rồi, không tin thì em hỏi trợ lý Cao đi."

Sở Tích cong môi nở nụ cười, "Thôi khỏi, hỏi ông ấy chỉ bằng em tự hỏi ông trời."

Sở Tích thấy anh vẫn còn cười thì đẩy anh một cái, "Anh còn cười nữa, có danh hiệu rồi nên khoái lắm đúng không? Bảo anh thoát fan anh không chịu thoát mà còn làm ra trò này, anh rảnh lắm đúng không, anh cần cái hư danh "fan số 1 của năm" này lắm hả?"

"Sao lại không?" Cố Minh Cảnh nhủ mảy, "Bây giờ anh thừa nhận là fan bạn trai tốt nhất, tương lai em giới thiệu bạn trai cho bọn họ có phải bọn họ sẽ dễ chấp nhận hơn không?"

Sở Tích nghiêng đầu nhìn anh, quay lưng lại, "Em không thèm."

Cô đưa lưng về phía Cố Minh Cảnh, cúi đầu suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên hạ giọng nói, "Xin lỗi anh."

Cố Minh Cảnh không biết tại sao cô lại xin lỗi mình, khều cô một cái, "Sao thế em?"

Cô cúi đầu nghịch móng tay, "Em thấy có lỗi với fan, cũng có lỗi với anh nữa."

"Em có lỗi với fan vì em lén lút yêu đương sau lưng bọn họ. Em cũng có lỗi với anh vì không cho anh danh phận mà còn bắt anh trốn tránh." Cô ừ ừ nói.

Cố Minh Cảnh khẽ giạt mình.

Thật ra cái chuyện danh phận này ban đầu thì đúng là anh không tiếp nhận được, nhưng mỗi lần nhìn dáng vẻ trốn trốn tránh tránh giống thám tử của Sở Tích, anh lại thấy cô rất đáng yêu.

Anh chỉ trêu cô nhưng Sở Tích lại tưởng thật.

Cố Minh Cảnh ôm cô từ đằng sau, nói, "Em đừng có buồn, anh không sao đâu?"

"Thật không?" Sở Tích ngẩng đầu nhìn anh.

"Đương nhiên là thật rồi." Cảnh tay anh vòng qua eo cô, cảm nhận vòng eo mềm mại dưới lớp áo thun.

Anh cúi đầu hôn lên vành tai cô, "Eo của em đã khỏi chưa?"

Bây giờ không có gì quan trọng bằng sức khỏe của em đâu, em yêu à, đặc biệt là eo của em đấy! =)))

Mỗi lần đọc truyện của Mộng Tiêu Nhị là mị lại mệ tim... vì không biết khi nào sẽ xuất hiện mấy cô gái thích nam chính ý, thêm một ông chú miệng thì bảo nữ chính đừng nhờ vả người khác mà hãy tự lực cánh sinh, quay đi lại nhờ nam chính giúp cháu gái mình. O, ngộ!). Thế nên, vì một trái tim khỏe mạnh, mị drop luôn bộ đó =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Anh cúi đầu hỏi, "Eo của em đã khỏi chưa?"

Đã khỏi rồi. Sở Tích đang định trả lời, bỗng dừng lại nghĩ đến điều gì, ngăn người một hồi.

Cô không trả lời anh ngay.

Thế là Cố Minh Cảnh lại hỏi tiếp, "Eo của em đã khỏi chưa?"

Sở Tích nắm lấy cánh tay đang đặt trên eo cô, vành tai mềm mại của cô khẽ ửng đỏ, cô cẩn thận hỏi lại, "Nếu em bảo đã khỏi rồi thì anh định làm gì?"

Người nói vô tâm nhưng người nghe lại có ý, cái từ "làm" này thật đúng là khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

Suýt nữa, Cố Minh Cảnh đã thuận theo lời cô mà nói "làm thịt em", nhưng lời nói đến bên môi lại nuốt xuống.

Thấy anh im lặng, Sở Tích hừ một tiếng giống như đã biết tông anh từ lâu.

Cố Minh Cảnh lại im lặng một hồi, bỗng nhiên anh chợt hỏi cô, "Chuyện em đã hứa thì sẽ giữ lời chứ?"

Sở Tích nghi ngờ, "Hứa gì cơ?"

Cố Minh Cảnh, "Mặc kệ là hứa gì, chỉ cần em đã hứa thì sẽ giữ lời chứ?"

Sở Tích không biết tại sao chủ đề bỗng chốc chuyển sang chuyện này, cô gật đầu đáp, "Chuyện đã hứa rồi thì phải giữ lời chứ, em đây rất trọng chữ tín đấy nhé."

Cố Minh Cảnh cười cười lấy điện thoại ra, đưa Sở Tích xem một đoạn video.

Cô nhìn thấy gương mặt say khướt của mình trên màn hình điện thoại, bên dưới góc phải là mặt Cố Minh Cảnh.

Sau đó hai người một hỏi một đáp.

"... Viết về em và fan bạn trai có quan hệ không đứng đắn..."

"... Gì mà một đêm bảy tám lần, kỳ cục ghê..."

"... Anh một đêm mấy lần nhĩ? A, em quên mất rồi."

"Em nhớ ra chưa?"

"Không nhớ ra, lâu lắm rồi mà."

"Thế em có muốn biết không?"

"Muốn chứ."

"Về nhà anh tự nói cho em nhé?"

"Vâng."

Anh giống như đang trêu mấy đứa nhóc con, anh hỏi một câu, cô trả lời một câu, cho đến khi Sở Tích ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, Cố Minh Cảnh ở dưới góc phải màn hình mới nở nụ cười, video đến đây là hết.

Sở Tích xem video, về mặt từ nghi ngờ biến thành xấu hổ, lại từ xấu hổ trở nên ngượng ngùng, cuối cùng gương mặt nhỏ biến thành màu gan heo.

Đối thoại xấu hổ, về mặt xấu hổ.

Tối hôm đó cô say nên chẳng nhớ gì, trí thông minh bị giảm cho nên mới gọi video với Cố Minh Cảnh rồi nói chuyện này ư? Đã thế còn bị anh quay lại?

Trong video, cô ngốc nghếch hỏi anh một đêm mấy lần, lại bị Cố Minh Cảnh nắm mũi dất đi, gì mà muốn biết không, gì mà tự anh nói cho cô biết, cô đều đã đồng ý hết.

Mất mặt quá, nhục nhã quá.

Video kết thúc, Cố Minh Cảnh nhìn về mặt đặc sắc của cô, còn trêu thêm, "Em đồng ý rồi đó."

Sở Tích bây giờ thấy mình giống như nữ sinh bị chụp ảnh khóa thân rồi bị uy hiếp, tức giận đấm sang anh, "Anh là đồ không có lương tâm, người ta uống say rồi để anh trêu như thế bộ vui lắm hả? Chuyện này sao em có thể đồng ý? Chuyện khi say sao có thể tính được?"

Cố Minh Cảnh nhún mày, "Sao lại không tính hả?"

Vốn đã đủ mất mặt rồi còn bị anh quay lại, bây giờ anh còn lấy ra uy hiếp cô, Sở Tích giận đến nỗi quay lưng đi, thầm nghĩ đàn ông không có ai tốt cả, mà nó toàn là động vật nửa người dưới. Nhưng đối với hành vi quay lại màn hình không biết xấu hổ này thì cô càng phải mặt dày hơn anh mới được.

Dù sao cô cũng không còn là thiếu nữ ngây thơ nữa, Sở Tích xoay người tức giận nhìn anh, "Đúng, em đồng ý rồi, nhưng cái em đồng ý là fan bạn trai Cố nỗ một đêm bảy lần trong truyện H đồng nhân, anh có không?"

Về mặt Cố Minh Cảnh trầm xuống, hỏi cô, "Có hay không em không biết hả?"

"À." Sở Tích vờ như hiểu ra, tiếp tục cắn răng nói, "Chắc là có, một đêm bảy lần, mỗi lần hai phút, tổng cộng mười bốn phút, đắp mặt nạ xong còn dư một phút, tuyệt quá ha ha ha ha."

Không biết câu này đâm vào huyết cười của cô hay sao mà Sở Tích cười đến to gan, thù bị quay lên đã được báo, vô cùng sáng khoái.

Người nào đó không sợ chết dám thăm dò tôn nghiêm của đàn ông, mặt Cố Minh Cảnh đen như đất nòi.

Sở Tích cười một hồi lâu mà Cố Minh Cảnh vẫn không nói lời nào.

Cả căn phòng chỉ vang vọng tiếng cười của cô, lúc này Sở Tích mới nhận ra tình hình không thích hợp, cô thu lại nụ cười, chuẩn bị chuồn êm.

Cô lảng lảng nhích ra xa chỗ anh, đang định đứng dậy chạy trốn, Cố Minh Cảnh đã đưa tay chụp lấy, Sở Tích hét lên một tiếng, ngay sau đó đầu óc choáng váng nằm lên bờ vai của anh.

"Thả, thả em xuống." Không biết là cô sợ do bị vác lên thế này hay là sợ chuyện gì khác, Sở Tích đập lên vai anh hai cái.

"Anh, anh không được đến đây! Em nói cho anh hay, anh không được tiến tới, nếu anh dám ấy ấy em, ngày mai em sẽ đi kiện anh ngay!"

"Ai cưỡng x em hả?" Cố Minh Cảnh nhú mày, một chân quỳ trên giường, nhào người về phía trước, tư thế giống hệt một con báo sẵn đang nhắm trúng con mồi ngon trên thảo nguyên.

Lòng bàn tay Sở Tích lạnh buốt.

Giọng Cố Minh Cảnh trầm thấp đầy quyến rũ, "Em không thể "ấy ấy" với fan sao?"

"Đảm bảo quý cô đây sẽ rất hài lòng."

Sở Tích nuốt nước miếng, ma xui quỷ khiến hỏi anh, "Có bảo đảm hài lòng không đấy?"

...

Vài phút sau, trong phòng ngủ.

"Em không muốn "ấy" với fan, anh đi ra đi! Đủ rồi T-T..."

Vài giờ sau.

"Anh đã bị sa thải! Sa thải! T-T..."

Cuối cùng, Sở Tích khép mắt lại trong phòng tắm.

Cô mệt quá.

Hôm sau, trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh.

Trời hôm nay rất đẹp, người có mắt đều nhìn thấy tâm trạng Cố tổng rất tốt, không những lúc sáng đi làm trên mặt anh đầy ý cười, mà còn vung tay ký duyệt mấy bản kế hoạch, tận dụng thời cơ ngàn năm có một, thư ký vội vàng lấy mấy văn kiện bị mắng lúc đã trước chất thành núi đưa lên bàn anh.

Trợ lý Cao mang cà phê vào phòng cho anh, hôm nay Cố tổng khiến cho người ta có cảm giác cả người anh vô cùng thoải mái.

Trợ lý Cao đưa cà phê xong rồi đi ra, kín đáo sờ cằm.

Cố tổng từ trước đến nay đều đi xe từ nhà mình đến công ty, sáng nay lại đi từ nhà của cô Sở Tích đến, không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, Cố tổng của ông cuối cùng cũng thành công rồi.

Ôi, đàn ông mà.

Phim trường "Vực Sâu Sương Mù", Sở Tích vừa quay xong một cảnh, cô cau mày xoa bóp cái eo đau muốn rã rời của mình.

Tiểu Nghiêm giúp cô xoa bóp eo, "Mấy ngày trước eo chị chẳng phải đã khỏi rồi sao, sao nay lại đau nữa rồi."

Mặt Sở Tích đỏ bừng, cô nhìn sang chỗ khác, "Không có gì."

Có câu vạn sự khởi đầu nan, có lần thứ nhất, thì lần thứ hai lần thứ ba cũng không còn khó nữa.

Số lần Cố Minh Cảnh lái xe từ nhà Sở Tích đến công ty đi làm đã dần dần tăng lên.

Công việc của Sở Tích hôm nay đã kết thúc, cô đã hẹn cùng Cố Minh Cảnh ăn tối với nhau.

Anh đã ngồi đợi sẵn ở nhà hàng, lúc Sở Tích vào cửa, cô giống hệt đặc nhiệm bí mật đang kiểm tra xem bên ngoài có phóng viên hay không rồi mới đóng cửa lại.

Sở Tích ngồi xuống cạnh Cố Minh Cảnh, chuyện tình bí mật này kéo dài đã lâu, mỗi lần ở bên anh cũng đều lén lén lút lút, bỗng nhiên cô bật thốt lên,

"Anh có thấy chuyện này rất kích thích hay không?"

Cố Minh Cảnh nhìn Sở Tích bịt kín mít như xác ướp, khóe môi khẽ giật giật, "Kích thích chỗ nào hả?"

Sở Tích, "Không lẽ anh không thấy yêu đương kiểu này giống như đang vụng trộm hay sao?" Cô nói, ngay sau đó lại thay đổi dáng vẻ đáng yêu, "Khi nào thì anh mới chịu ly hôn với cô ta rồi cưới em hả?"

Cố Minh Cảnh, "..."

Nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, Cố Minh Cảnh không động đũa, Sở Tích cầm điện thoại chụp vài tấm.

Cô chỉnh ảnh xong xuôi rồi đăng lên Weibo "Hôm nay chụp lười trang điểm", kể từ lần quay lại lần trước, Sở Tích đã chăm chỉ đăng Weibo hơn.

Ngoại trừ đăng bài liên quan đến làm đẹp, dưỡng da ra thì cô còn đăng mấy bài về cuộc sống thường ngày. Lúc trước fan của cô vẫn ổn định ở mức hai mươi ngàn, nhưng từ khi cô bắt đầu đăng bài về cuộc sống hàng ngày thì fan bắt đầu tăng lên, lượng fan hâm mộ bây giờ đã vượt 5 mươi ngàn. Hơn nữa lượng like và bình luận của những bài đăng về cuộc sống còn nhiều hơn mấy bài làm đẹp. Weibo làm đẹp có xu hướng chuyển thành Weibo về cuộc sống hàng ngày. Sở Tích phát hiện ra những bài viết có lượng like, chia sẻ và bình luận nhiều của cô đều có liên quan đến Cố Minh Cảnh, trong phần bình luận thì cứ một câu "anh Cún", hai câu "anh Cún".

Mấy fan tinh mắt đều phát hiện ra trong ảnh của cô có hai bộ chén đũa đặt trên bàn.

Fan hâm mộ:

[Tối nữa, tối nữa rồi, cuộc sống thường ngày của cô ấy và anh Cún lại lên rồi.]

[Thức ăn chó đến rồi, mọi người há mồm ra nào.]

[Tôi không biết vì sao một đứa FA như tôi lại theo dõi chị làm gì nữa.]

[Tôi đây muốn biết có bao nhiêu người vừa nói không ưa thấy người ta khoe tình cảm, nhưng mỗi ngày lại tự ngược mò đến Weibo của Chó Con để tìm anh Cún.]

[Tìm ngược + 1]

[Tìm ngược + 10086]

...

Sở Tích đọc bình luận mà đầu đầy vạch đen.

Nếu nói tài khoản phụ có gì phiền nào thì chính là sau khi bị lộ anh Cún, cô đăng bài nào thì fan đều tự động liên hệ với anh Cún, họ cảm thấy cô đang khoe khoang tình cảm.

Nhưng thật sự là cô đâu muốn khoe đâu, chính cô còn không để ý đến hai bộ chén đũa nữa là!

Khô quá! Làm blogger* cũng khô quá đi.

*博主: chỉ người viết blog, chia sẻ nhật ký, ghi chép mang tính cá nhân. Khác với 营销号: blogger giải trí, người đăng những thông tin liên quan đến giới giải trí.

Cố Minh Cảnh thấy cô cứ cắm đầu vào điện thoại, anh lấy đũa gõ vào chén trước mặt cô, "Ăn cơm nào."

Lúc này Sở Tích mới ngẩng đầu, cắt điện thoại vào rồi ăn cơm.

Buổi tối, vì để chứng minh mình không phải là blogger rảnh rỗi thích khoe khoang tình cảm nên Sở Tích đăng thêm một bài mới.

Là một tấm ảnh cô tự chụp trong chiếc váy ngủ dâu tây mới mua.

Cô rất thích chiếc váy này, sau khi chụp một tấm hình qua gương, làm mờ khung cảnh phía sau, che mặt mình lại rồi đăng lên.

"Áo ngủ mới. Dâu tây.jpg"

Cô gái trong ảnh mặc một chiếc váy ngủ chữ A không tay khá thoải mái, trên chiếc váy màu trắng được điểm xuyết vài quả dâu tây đỏ mọng, mái tóc được cô búi thành búi tròn, đường cong phần cổ xinh đẹp làm lộ ra cái cổ thiên nga đúng chuẩn, làn da trắng như tuyết, mềm mại mịn màng vừa nhìn vào chỉ muốn ngất một cái.

Lần này thì không khoe khoang tình cảm rồi nhé, Sở Tích hài lòng nghĩ.

Nhưng kết quả lại là:

[Má ơi, anh Cún thích kiểu này hà! Biến thái quá! (Nhưng mà mị thích)]

[Hu hu hu Chó Con, chị đã đủ tuổi chưa đấy?]

[Trời má, ai nhìn mà không muốn đè xuống chứ!]

[Cái dáng người này, ghen tỵ quá. Anh Cún có "phúc" ghê.]

Sở Tích đang hài lòng???

Mấy người này có bệnh hả!

Cô nhìn tới nhìn lui ngấm nhìn mình trong gương.

Có sao? Gì mà vừa nhìn đã muốn đè xuống ngay?

Đây rõ ràng là phong cách Kawaii Nhật Bản, người không biết mà đọc bình luận còn tưởng cô mặc mấy bộ đồ khó nói ấy chứ!

Hôm nay Cố Minh Cảnh không ở đây, nếu không cô nhất định phải hỏi anh thử.

Vì ngày mai Sở Tích có cảnh quay quan trọng nên tối nay cô muốn nghỉ ngơi thật tốt để dưỡng cảm xúc, thế là cô đuổi anh về nhà.

Bình thường nếu ngày hôm sau mà có cảnh quay quan trọng thì Sở Tích đều từ chối chuyện "ấy ấy" vào đêm trước, cũng may Cố Minh Cảnh thông cảm cho cô.

Trong lúc Sở Tích soi gương thì fan đã vào tám chuyện trong Weibo của cô.

[Dạo này Chó Con chịu đăng Weibo ghê.]

[Đã thế trong mười bài thì hết chín bài có liên quan đến anh Cún rồi.]

[Tối nay cô ấy còn đăng ảnh váy ngủ, chắc chắn, đây là đang ám chỉ lát nữa sẽ làm gì nè, ôi ngại quá, che mặt.]

[Nói thật với mọi người, dạo này lướt Weibo của Chó Con mà tôi cứ cảm thấy... sinh hoạt XX dạo này của Chó Con rất tốt.]

Nhóm fan tỏ vẻ như được khai sáng, [Đúng đúng đúng! Chính là cảm giác này, cuối cùng đã bị bạn nhìn ra rồi!]

[Nhất trí đồng ý!]

Sở Tích soi gương xong vẫn không thấy ngoại trừ vẻ dễ thương ra thì có gì khác, cô cúi đầu nhìn Weibo, vừa nhìn đã hết hồn suýt nữa làm rớt điện thoại.

Bình luận nói cuộc sống xx của cô rất tốt đã được đẩy lên đầu.

Sở Tích luống cuống tay chữ gõ chữ trả lời lại, [Không có, tôi không có, bạn đừng có nói bậy!]

Nhóm fan, [Ồ, xem chị cuống lên kìa, giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật.]

Sở Tích đỏ mặt vội vàng xóa bài đăng này đi.

Cô xóa bài xong cứ nghĩ rằng mọi người sẽ quên, nhưng Weibo đã đăng một lúc lâu, đa số các fan đều đã thấy, bắt đầu tham gia thảo luận. Cô không ngờ tài khoản phụ của mình lại bắt đầu hot một lần nữa kể từ khi đăng bài tay không đập gián kia, lượng fan tăng liên tiếp đến gần một trăm ngàn.

Weibo của cô khỏe mạnh vẫn minh như thế, không có một tấm ảnh nào quá giới hạn, bài viết ám chỉ cũng không có, chỉ có bài đăng làm đẹp và ăn uống mỗi ngày, nhưng không hiểu tại sao mỗi lần có fan mới ghé qua đều để lại bình luận đầu tiên là:

[Đây là blogger có đời sống xx tốt trong truyền thuyết đúng không?]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Trải qua chuyện lần này, ngoài biệt danh "Tay không giết dán" ra, thì nay blogger "Hôm nay chửi lười trang điểm" lại có thêm một biệt danh mới: "Đời sống XX rất tốt".

Sở Tích, "..."

Cô muốn chết đi cho rồi.

Cũng may đây chỉ là tài khoản phụ.

Trong giới có không ít chuyện các minh tinh bị lộ tài khoản phụ, Sở Tích càng xem càng thấy sống lưng lạnh toát.

Cô nhất định phải giấu tài khoản này cho thật kỹ! Cả đời này cũng sẽ không để cho người khác biết đây là tài khoản phụ của cô!

Một bên khác, Vực sâu sương mù đã bước vào giai đoạn quay nước rút cuối cùng, ngày nào cũng tiến hành quay phim không ngừng nghỉ, được một khoảng thời gian thì tất cả diễn viên đều không thể chịu nổi, đặc biệt là Sở Tích, vì phân cảnh của cô là nhiều nhất, cô mệt đến độ muốn lột đi một lớp da.

Nhưng quay phim liên tục trong một thời gian dài đã khiến Sở Tích từ một người khiến cả đoàn lo lắng nhất, bỗng chốc trở thành người khiến cả đoàn yên tâm nhất.

Bất cứ lúc nào, bất kể ra sao, chỉ cần đạo diễn vừa hô bắt đầu là Sở Tích bắt đầu nhập tâm vào nhân vật, tựa như cô chính là nhân vật Hàn Nghi. Thỉnh thoảng có vài cảnh đạo diễn đã thông qua, nhưng cô lại thấy mình có thể diễn tốt hơn nữa, thế là chủ động yêu cầu quay lại.

Đến gần kết thúc thì tần suất phân cảnh hành động ngày càng dày đặc hơn, dù có cẩn thận thế nào đi chăng nữa thì trên người Sở Tích vẫn liên tục xuất hiện các vết thương lớn nhỏ. Lúc Cố Minh Cảnh nhìn thấy mấy vết thương trên người cô thì đau lòng không thôi, nhìn cô mệt mỏi vừa đặt người xuống liền ngủ ngay, mỗi đêm anh đều giúp cô bôi thuốc, cũng không chạm vào cô. Thỉnh thoảng lúc có tinh thần, cô còn bảo Cố Minh Cảnh tập lời thoại cho cảnh quay ngày mai cùng mình.

Sở Tích đưa một cuốn kịch bản khác cho Cố Minh Cảnh, "Anh nói lời thoại mà em không đánh dấu, mấy lời của nghi phạm A ấy."

Cố Minh Cảnh mở kịch bản ra, "Đây là cảnh ngày mai hả? Cảnh gì thế em?"

Sở Tích, "Là cảnh thẩm vấn. Mau tập với em đi nào."

Cố Minh Cảnh gật đầu, "Được rồi."

Tập kịch bản mà thôi, Cố Minh Cảnh chỉ cần đọc lời thoại của nghi phạm là được, còn Sở Tích thì lại dạt dào cảm xúc, vừa đọc lời thoại vừa diễn xuất.

Nhưng Cố Minh Cảnh đọc lời thoại của nghi phạm A một hồi lại thấy có gì đó là lạ. Gì mà một lần vài trăm, không quen biết với cô này, trong nhà tôi còn có vợ con, mấy người đừng có nói với họ.

Anh nhíu mày, "Người này phạm tội gì thế?"

Bị anh phát hiện rồi, Sở Tích yếu ớt nhìn anh đáp, "Mua dâm."

Cố Minh Cảnh, "..."

Sau hơn ba tháng quay phim, Vực sâu sương mù cuối cùng cũng đóng máy.

Trong ảnh chụp tập thể lúc đóng máy, Sở Tích ôm một bó hoa tươi đứng cạnh Lý Tranh Húc ở giữa nhóm nhân viên. Làn da cô trắng nõn, khuôn mặt nhỏ hơn nhiều so với các nhân viên trong đoàn, cô đứng trong đám đông nhưng lại khiến người khác vừa nhìn vào đã chú ý ngay đến cô. Sở Tích nở nụ cười ngọt ngào động lòng người, nếu như không phải các diễn viên chính đứng cạnh nhau thì suýt nữa mọi người đã không phát hiện ra Cầu Mỹ Như đang đứng kế bên cô.

Ảnh đóng máy được đăng lên Weibo, mọi người đều đã xem, mặc dù không hài lòng về vụ tuyển chọn diễn viên chính, nhưng họ vẫn phải đầu hàng với gương mặt này và dáng người này của Sở Tích, hy vọng đạo diễn Thẩm Hải sẽ quay Sở Tích được được một tí. Người khác đóng phim của Thẩm Hải thì phải có ít nhất là 90 điểm diễn xuất, còn Sở Tích chỉ cần 60 điểm thôi là mọi người cảm ơn trời đất rồi.

Phó Bạch đã sắp xếp công việc tiếp theo của Sở Tích từ sớm, sau khi quay xong Vực sâu sương mù, cô vừa được nghỉ ngơi hai ngày đã vội vàng nhận công việc mới.

Sắp tới cô phải tham dự tuần lễ thời trang ở Paris, mang điện ảnh và truyền hình đã ổn định, cũng không thể bỏ lỡ mảng thời trang.

Tháng chín đầu thu, tất cả các người mẫu và nhà thiết kế từ khắp nơi trên thế giới đều tề tụ về Paris, xu hướng thời trang thịnh hành của năm sau đều xuất phát từ các sàn trình diễn ở nơi đây. Đạo gần đây, không ít nghệ sĩ xuất hiện trên các sân diễn trong và ngoài nước, ngành giải trí và giới thời trang có quan hệ chặt chẽ với nhau, vì lấy lòng giới thời trang sang chảnh và có thể lực, nhằm nâng cao sức cạnh tranh, không ít nghệ sĩ đã tự bỏ tiền túi để mua vé đến Paris rồi chụp vài tấm hình với các nhà thiết kế để lấy danh tiếng, sau đó chụp vài bộ ảnh thời trang đường phố, rồi đăng bài thổi phồng trong nước.

Vì ảnh bìa tạp chí "Duyệt Tú" lần trước khiến mọi người kinh ngạc trước vẻ đẹp của Sở Tích, lần này cô nhận được lời mời từ tòa soạn "Duyệt Tú" đến Paris xem trình diễn thời trang, sau đó sẽ chụp một bộ ảnh tại Paris.

Từ đó đến giờ, Sở Tích toàn nhìn Cố Minh Cảnh đi công tác nước ngoài, nên lần này cô vô cùng kích động, "Em cũng sắp được đi công tác nước ngoài rồi nhé."

"Cố lên." Cố Minh Cảnh đưa cô đến sân bay, hôn tạm biệt cô.

Lịch trình đến Paris của Sở Tích được sắp xếp rất kín, vừa đến nơi còn chưa kịp điều chỉnh chênh lệch múi giờ, cô đã vội vàng trang điểm để đến xem buổi biểu diễn đầu tiên.

Thường thì trang điểm và trang phục đều do thợ trang điểm mang theo đồ đến khách sạn mà nghệ sĩ ở để làm, Sở Tích ngồi trên ghế trang điểm, bên cạnh luôn có một nhân viên của "Duyệt Tú" quay phim. Đây cũng là một trong những nhiệm vụ của hành trình lần này, tòa soạn sẽ quay lại thời gian Sở Tích ở Paris, sau đó sẽ làm thành vài vlog để đăng lên Weibo của tạp chí.

Sau khi trang điểm xong, Sở Tích vội vàng đi đến buổi biểu diễn. Nhiệt độ Paris tháng chín đã xuống 20 độ C, bầu trời hôm nay dày đặc mây đen, lại nhiều gió giống như sắp mưa, nhiệt độ cao nhất theo dự báo thời tiết chỉ khoảng 15 độ C.

Sở Tích chỉ mặc chiếc váy mùa mới nhất của hãng C, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo khoác dày màu nâu nhạt, nhưng áo khoác chỉ dài đến đầu gối, phần bắp chân của cô vẫn lộ ra bên ngoài. Vừa đến bên ngoài nơi diễn, cô bước xuống xe, trời mưa lâm lâm và làn gió lạnh thổi đến, lạnh đến nỗi cô ôm tay co ro tại chỗ.

Xung quanh có rất nhiều người mẫu chân dài mặc quần sooc ngắn chịu được gió lạnh đi ngang qua.

Anh quay phim đi cùng đang định chụp cho Sở Tích vài tấm ảnh trước cửa nhưng khi vừa giờ máy ảnh lên lại nhìn thấy Sở Tích đang run lẩy bẩy, tóc tai thì bị gió thổi tứ tung khắp mặt, đầu anh ta hiện lên vài vạch đen.

Đến giờ đi vào, ở bên trong sân diễn, máy ảnh có mặt ở khắp mọi nơi, vào đây rồi thì tạo hình là quan trọng nhất, thế nên Phó Bạch không nể nang lột áo khoác của Sở Tích ra, "Cởi ra đi."

Sở Tích không sợ nóng nhưng lại rất sợ lạnh. Đến mùa đông, mỗi lần ra ngoài cô phải mặc ít nhất ba cái quần giữ ấm, may là chân cô nhỏ, mặc ba cái cũng không khác mấy so với người ta chỉ mặc một cái quần.

Cô thấy nhiệt độ hôm nay phải thấp hơn so với dự báo, hai hàm răng cứ lập cập va vào nhau, cô như muốn khóc, "Hu hu hu em lạnh mà..."

Phó Bạch không hề thương tiếc, "Anh cho em đến Paris để khoe phong cách hay khoe nhiệt độ hả? Cởi ra mau!"

Sở Tích hít nước mũi, nhìn mấy người bọn họ ai cũng mặc ấm quần kỹ, cô ghen tỵ chết đi được, "Nhưng em lạnh mà."

Thợ trang điểm đi theo thấy cô hít nước mũi, vội vàng rút một tờ giấy đưa qua, "Cô mau lau nước mũi đi."

"Cám ơn cô." Sở Tích nhận khăn giấy, cảm động đến lưng tròn, chỉ có thợ trang điểm là thương cô thôi.

Thợ trang điểm, "Nhanh lau đi, đừng để nước mũi làm hỏng lớp trang điểm."

Sở Tích, "..."

Phó Bạch lột áo khoác của Sở Tích xuống, đẩy cô đến chỗ kiểm vé, "Mau lên."

Từ chỗ kiểm vé đến sân trình diễn còn một đoạn đường khá dài, Sở Tích ôm tay chạy như bay trên đôi giày mười phân.

Trong sân diễn có điều hòa nên vừa bước vào cả người cô đã ấm lên nhiều, Sở Tích thở phào nhẹ nhõm, cô tìm chỗ ngồi của mình theo thư mời.

"Duyệt Tú" là tạp chí thời trang lớn nhất trong nước, có quan hệ mật thiết với hãng C trong buổi trình diễn hôm nay, Sở Tích được ngồi ở hàng đầu tiên.

Lúc Sở Tích tìm được chỗ ngồi của mình thì nhìn thấy người quen cũ ở chỗ kế bên.

Hạ Kiều.

Từ khi quay xong Ước hẹn hoa đào, Sở Tích và Hạ Kiều không liên lạc với nhau, chuyện người này vừa bôi nhọ cô lạm dụng đóng thế vừa tố về mình chuyện nghiệp vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Cô vốn nghĩ cả đời này hai người sẽ không qua lại với nhau, không ngờ hôm nay lại gặp mặt nhau.

Nhưng hôm nay bọn họ có gặp nhau cũng có thể hiểu, vị trí chỗ ngồi xem biểu diễn cũng rất được chú trọng, khách càng quý thì nhãn hiệu để lại vị trí chỗ ngồi càng tốt, và khách quý đến cùng một nước thì phía bên nhãn hiệu cũng thích sắp xếp bọn họ ngồi cùng nhau hơn.

Hạ Kiều cũng nhìn thấy Sở Tích. Hôm nay cô mặc một bộ váy cao cấp của C, kiểu tóc giống như bị gió làm rối nên có hơi lộn xộn. Lúc quay Ước hẹn hoa đào, cô vẫn là nữ phụ. Nhưng sau khi tham gia chương trình giải trí, lại được lăng xê với fan bạn trai nên Sở Tích đã vụt lên, bộ phim thứ hai được

chọn thẳng vào vai nữ chính của điện ảnh Thâm Hải.

Dù sao, bọn họ ngay cả tình cảm "chị chị em em" giả tạo cũng không được tính, Sở Tích ngồi xuống bên cạnh Hạ Kiều, hai người ăn ý không ai chào hỏi ai.

Buổi biểu diễn vẫn chưa bắt đầu, Sở Tích lôi điện thoại ra xem một chút, trên Weibo có vài blogger thời trang và blogger giải trí đã đăng bài, đều là ảnh sân bay của Hạ Kiều, nói cô được mời tham dự tuần lễ thời trang Paris.

Sở Tích chắc lưỡi, buổi biểu diễn còn chưa xem, mới bay sang Paris mà đã mua bài nhiều thế rồi, xem ra cô ta đang định làm một vở lớn.

Năm nay nghệ sĩ trong nước đến Paris không nhiều, nữ nghệ sĩ ngoại trừ mấy đại hoa ra thì tiểu hoa cùng tuổi cũng không đến bốn người, Sở Tích, Hạ Kiều, và hai người nữa mà Sở Tích không quen.

Ngoại trừ thảm đỏ ra thì tuần lễ thời trang là một trong những chiến trường độ sắc đẹp quan trọng giữa các nữ minh tinh, nhưng tuần lễ thời trang không những là nơi độ sắc mà còn độ xem ai ăn mặc thời trang nhất. Các blogger thời trang và blogger giải trí đều xoa xoa tay, chuẩn bị tổng kết trận đấu kịch liệt của năm nay.

Bốn tiểu hoa cùng tuổi, rốt cuộc ai sẽ là nạn nhân thời trang, ai sẽ là người đứng đầu.

Âm nhạc vang lên, người mẫu mở màn bắt đầu cất bước ra sân khấu.

Sở Tích khẽ nhìn sang Hạ Kiều bên cạnh, hôm nay cô ta mặc đồ còn long trọng hơn cả người mẫu trên sàn diễn, thắng bại đều đã viết lên mặt.

Sở Tích chuyên tâm xem biểu diễn.

Đợi đến khi buổi biểu diễn kết thúc, cơn mưa lất phất ở bên ngoài đã biến thành mưa dầm.

Sở Tích vừa ra khỏi cửa đã bị cơn gió ập tới lạnh run cả người.

Hu hu hu cô lạnh quá.

Bây giờ không cần phải quan tâm đến lớp trang điểm nữa, Sở Tích lau nước mũi, tội nghiệp ngẩng đầu nhìn xung quanh một hồi, cô lạnh đến nổi suýt nữa đã ngồi sụp xuống. Cuối cùng cô cũng nhìn thấy Phó Bạch cầm dù và Tiểu Nghiêm ôm áo khoác của cô từ đằng xa chạy đến.

Sở Tích rung rung nước mắt, "Hu hu hu hu sao bây giờ mọi người mới đến?"

Bọn họ đi xe về khách sạn.

Sau khi trở lại khách sạn, Sở Tích mới cảm thấy mình như được sống lại.

Cũng may là hôm nay ngoại trừ tham dự buổi biểu diễn thời trang ra thì không còn lịch trình khác, Sở Tích tẩy trang, thay đồ, rồi quần chăn ngồi trên sofa trong khách sạn, cầm ly nước gừng mà Tiểu Nghiêm nấu cho cô.

Biên tập viên của tạp chí nhìn thấy Sở Tích đông cứng vì lạnh, chỉ biết cười lắc đầu.

Sở Tích lặng lẽ gửi tin Wechat cho Cố Minh Cảnh, "Paris lạnh quá T_T"

Tám giờ tối ở thành phố B, các bài viết về lịch trình ngày đầu tiên của các minh tinh ở tuần lễ thời trang Paris đã bắt đầu được đăng lên.

Sau khi thưởng thức ảnh đẹp của các đại hoa, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người bốn vị tiểu hoa cùng đến dự tuần lễ thời trang năm nay, bắt đầu cắn hạt dưa chuẩn bị xếp hạng cho bọn họ.

Ảnh của hai vị tiểu hoa khác được đăng lên trước. Một người theo phong cách tao nhã, một người theo phong cách thanh xuân, người nào cũng xinh đẹp nên nhận được rất nhiều lời khen.

Ngay sau đó ảnh của Hạ Kiều cũng được tung ra, phòng làm việc của cô ta đăng một loạt ảnh, Hạ Kiều trong bộ váy dài chấm đất màu trắng, trông gọi cảm nhưng không kém phần sang trọng. Loạt ảnh này ngay lập tức được các blogger thời trang khen ngợi, còn có một tấm được chụp tại buổi biểu diễn, ảnh đã được chỉnh sửa, ngoại trừ Hạ Kiều ra thì tất cả những người còn lại đều được làm mờ. Nhưng fan tinh mắt nhận ra người ngồi bên cạnh cô ta chính là Sở Tích.

Hóa ra hai người này ngồi cạnh nhau trong lúc xem biểu diễn thời trang.

Vậy Sở Tích đâu? Khi nào mới có ảnh của Sở Tích? Chờ cô ấy xem sao?

Phòng làm việc của Sở Tích không chịu đăng ảnh, fan của cô ngồi xôm chờ đợi nhưng lại không có ảnh, bóng dáng Sở Tích bị làm mờ trong tấm ảnh của Hạ Kiều càng khiến người ta ngứa ngáy không nhìn được.

A a a a Tích bảo đẹp quá! Ảnh của Tích bảo khi nào mới có vậy!

Chuyện này đương nhiên khiến fan Hạ Kiều bất mãn, Hạ Kiều của bọn tôi đẹp nhất nhé!

Sở Tích của mấy người không chịu đăng hình là có ý gì? Là do khâu photoshop quá nặng hay sao? Hay là ngay cả chuyện này mà cô cũng muốn chơi nổi nữa hả?

Fan Sở Tích không cam lòng đáp trả lại ngay, trong chốc lát, fan của hai tiểu hoa kia cũng gia nhập, trận fan war của thế kỷ sắp diễn ra, thậm chí còn lên cả hot search, quần chúng hóng drama vô cùng náo nhiệt.

Hình của ba người kia đã được tung ra, tuy không tệ nhưng Hạ Kiều lại hơn hẳn một bậc.

Hơn nữa căn cứ vào bóng dáng mờ mờ trong tấm hình kia thì chỉ thấy Hạ Kiều ăn mặc rất sang trọng, còn kiểu tóc và váy của Sở Tích trông lại đơn giản hơn rất nhiều, mặc dù không nhìn ra được kiểu dáng, nhưng chỉ cần nhìn ảnh thì biết, trang phục hút mắt của Hạ Kiều có vẻ như đã dẫn trước một điểm.

Fan Hạ Kiều như đã kết luận được chiến thắng từ sớm, bắt đầu hoan hô chúc mừng.

Fan Sở Tích lại sốt ruột, bình luận thúc giục dưới Weibo của "Duyệt Tú":

Mau đưa Tích bảo của tui tôi ra!

Tích bảo xinh đẹp tuyệt trần!

Dù có ăn mặc đơn giản thì chị vẫn đẹp nhất!

Fan Hạ Kiều:

Có đăng ảnh thì cũng chỉ có Hạ Kiều bọn này đẹp nhất! Ai không phục cứ tới đây!

Mấy người dù có photoshop giỏi cỡ nào cũng không đẹp như chị bọn tôi đâu!

Fan hai nhà không ai nhường ai, trong khi mọi người đang âm ỉ thì cuối cùng ảnh của Sở Tích đã được Weibo "Duyệt Tú" đăng lên, kèm theo dòng chữ, "Lạnh quá."

Mọi người tranh cãi âm ỉ một trận nhưng lại không ngờ rằng sự mong chờ trong cuộc chiến fandom thế kỷ không phải là ảnh đẹp mà lại là một ảnh meme.

Trong tấm ảnh, dưới bầu trời âm u ở bên ngoài khu biểu diễn, Sở Tích quấn kín áo khoác, cánh tay co ro lại, mái tóc cô bị gió thổi tán loạn, có vài sợi lông xòa trước mặt, mũi của cô ửng đỏ, đôi mắt phải híp lại vì gió quá lớn, nhìn hình thôi là người xem đã có thể cảm nhận được hàm răng đang phát run của cô.

Yếu ớt, đáng thương, bất lực nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Không phải là vẻ đẹp không chút tì vết sau khi được chỉnh sửa ảnh, mà dường như chỉ tiện tay chụp lại mà thôi, cái mũi đỏ ửng và mái tóc rối bời lại chân thực đến thế, khiến người ta như tự trải nghiệm cảm giác đó, lại không nhận được mà đau lòng cho cô.

Bên tạp chí có nói thêm trong phần bình luận, "Hôm nay nhiệt độ chưa đến 15 độ C, còn kèm theo mưa, thật sự rất lạnh, bọn tôi không thể nào rời được áo khoác. Nhưng hôm nay không có buổi chụp hình, thấy mọi người đều giục nên đăng tấm này lên xem như tặng cho các fan hâm mộ vậy, các bạn xem đỡ đi nha. Cười khóc.jpg"

Lúc bấy giờ, ảnh tuần lễ thời trang của bốn vị tiểu hoa xem như đã đầy đủ.

Ba tấm ảnh được chỉnh sửa vô cùng xinh đẹp, nhưng phía góc phải lại có một tấm ảnh meme mang theo vẻ đẹp xốc xếch trong gió lạnh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Giống như tất cả cảnh diễn trước sân khấu và hậu đài phía sau trên thế giới này, ba người đại diện cho sự mơ mộng không chân thực, một người còn lại lại chân thực đến động lòng người.

Mọi người đang bận rộn độ sắc đẹp, chỉ có cô lo lạnh đến công cả tay, đúng là một cảnh tượng mới mẻ.

Cô lại dùng cách độc đáo này để giành ống kính của người khác.

Coi như cô giỏi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Sự thật chứng minh, ảnh có đẹp cỡ nào cũng đâu không lại một cái meme. Mọi người miệng thì cười ha ha, tay thì không chịu để yên, bấm vào tấm ảnh độc đáo ở góc phải màn hình trong cuộc bình chọn "Bạn cảm thấy tiểu hoa nào thắng trong tuần lễ thời trang?"

Đáng yêu quá trời quá đất à!

Đặt biệt là trong bài viết, biên tập viên nói dù có cỡ nào thì Sở Tích cũng không chịu buông tay, đúng là quá sống động a a a a tôi chết đây!

Kết quả cuộc bình chọn, Sở Tích với số phiếu cao nhất dành vị trí đầu tiên, cách vị trí thứ hai là Hạ Kiều mấy cây số.

Fan Hạ Kiều không ngờ số phiếu bên nhà mình đã sắp dẫn đầu giành chiến thắng, ảnh đẹp mà Kiều Kiều phải bỏ công photoshop rất lâu mới được lại bị cái ảnh xốc xếch trong gió lạnh của Sở Tích vượt mặt, giận không chịu được.

Dựa vào đâu chứ?

Người ta đều đăng ảnh đẹp đã qua chỉnh sửa, còn cô lại lôi tấm hình này ra là có ý gì, xem thường người khác à?

Fan Hạ Kiều giận dữ và bất bình, bọn họ còn liên hệ với fandom hai nhà còn lại cùng có mối thù chung.

Mọi người đều đang ở Paris, nhưng sao chỉ có mình cô lạnh, chẳng lẽ những người khác không thấy lạnh ư? Người ta có thể chịu đựng được, còn cô thì không à?

Cô là minh tinh, cô cảm thù lao cao như thế, đó là chén cơm của cô, cô hưởng thụ sự theo đuổi của fan hâm mộ thì cô cũng phải có tự giác của một nghệ sĩ đi chứ. Có biết bao nghệ sĩ phải quay phim trong cái lạnh rét buốt, hoặc trong cái nóng của mùa hè, người ta còn chụp ảnh ở Nam Cực nữa kìa, sao tới lượt cô thì không chịu lạnh được thế. Nhiệt độ của Paris hôm nay vừa thấp một chút xíu thôi đã đăng hình lên để than thở, vậy mà fan còn thấy đáng yêu ư? Đây rõ ràng không có sự tự giác của một người nghệ sĩ!

Fan của Hạ Kiều liên kết với fandom hai nhà còn lại bắt đầu đẩy hashtag trên hot search nói Sở Tích "bán thân"*, không chuyên nghiệp. Fan Sở Tích cũng không để yên, lập tức phản bác lại.

*Lợi dụng hoàn cảnh khó khăn của bản thân để tranh thủ sự đồng tình của người khác một cách quá lỗ.

Pháp luật quy định ngày đầu tiên đi fashion week thì phải có ảnh hả? Pháp luật quy định có ảnh thì bắt buộc phải là ảnh đẹp hả?

Biên tập viên của "Duyệt Tử" đã nói rồi, hôm nay Sở Tích không có lịch chụp ảnh, không có công việc (nghề) thì sao lại nói không chuyên nghiệp, không kính nghiệp hả. Ngoài cái áo khoác ra thì cô ấy chỉ mặc một chiếc váy lộ chân, mấy người không thấy nhân viên công tác mặc đồ kín mít kìa à? Hơn nữa, cô ấy chỉ đi xem biểu diễn chứ có phải đi biểu diễn đâu, đâu có giống mấy chị nhà mấy người ra trận hoành tráng như thế. Ảnh này là do fan bọn tôi đòi quá nên bên tạp chí mới đăng lên tặng bọn tôi chứ bộ. Một tấm ảnh bình thường lại đem ảnh siêu đẹp của chị nhà mấy người một cách thâm thương, Sở Tích đẹp quá cũng là cái tội hả?

Fandom ba nhà cùng liên hợp tác chiến, fan Sở Tích mặc dù lấy một địch ba nhưng sức chiến đấu vô cùng kinh người, trong cuộc chiến một chọi ba nhưng fan Sở Tích không hề rơi vào thế hạ phong, hơn nữa cuối cùng còn truy đuổi đến tận cùng, đánh fan Hạ Kiều đến nỗi than trời trách đất chạy trốn chết.

Gạch bỗng trở nên nổi tiếng sau cuộc chiến fandom lần này, trở thành fandom mà khi nhắc đến mọi người đều sợ hãi.

Lúc trước mọi người chỉ thấy bọn họ khiêm tốn, nghĩ là dễ ăn hiếp, ai ngờ người ta chỉ khách sáo mà thôi, hôm nay cuối cùng mới hiện rõ thực lực.

Cuối cùng, fandom Gạch đã dùng tấm ảnh trong gió lạnh của Sở Tích kết thúc cuộc chiến lần này.

Thấy chưa! Idol của bọn tôi lạnh run trong ảnh, Gạch bọn tôi vì chị nhà mà battle mạnh mẽ thế nào!

Quần chúng hóng hót, "..."

Sở Tích, "..."

Đúng là fan ruột trăm phần trăm.

Tuần lễ thời trang năm nay thời tiết không được tốt lắm, từ ngày đầu tiên đến giờ đã mấy ngày trời mưa dầm, nhiệt độ càng lúc càng thấp. Nhưng mưa dầm cũng có chỗ tốt, các blogger thời trang đã đóng góp rất nhiều phong cách đường phố ngày mưa dầm.

Ảnh chính thức chứ không phải ảnh ngó ngàng trong hành trình fashion week của Sở Tích cuối cùng cũng được tung ra. Ảnh cô chụp cùng với các nhà thiết kế vô cùng trang nhã. Còn ảnh chụp đường phố lại càng gây chú ý. Cô mặc áo sơ mi trắng phối với áo vest đen, mái tóc ngang vai được chải hết về phía sau, ánh mắt sắc sảo nhìn thẳng vào ống kính, cô trang điểm khá nhạt, có thể nói là không trang điểm, chỉ có đôi môi đỏ mọng làm bừng sáng cả

giương mặt.

Bộ ảnh tây trang vừa hot lên, nhóm fan bắt đầu ôm tim mà khóc lóc, họ biết cô đẹp rồi, nhưng không ngờ làm kiểu gì cũng đẹp, ở ngoài thì ngây thơ nhỏ nhắn, make up đậm thì biến thành hải yêu quyến rũ, bây giờ lại khoác lên mình bộ âu phục, đậm chất "công", cô gái nào xem xong cũng muốn gả cho cô hu hu hu.

Sở Tích nhìn mấy bình luận đòi gả cho cô dưới phần bình luận, và cả cái tên mới vừa thu hoạch được, "chị đại giới les": "..."

Hành trình Paris chỉ tập trung công việc vào mấy ngày đầu, biết Sở Tích chưa từng đến Paris nên bọn họ sắp xếp lịch trình mấy ngày sau khá ít, cô có thể nhân cơ hội này đi tham quan một chút.

Mấy ngày mưa dầm liên tiếp, hiếm khi có một ngày đẹp trời như hôm nay, lịch trình hôm nay là viện bảo tàng Louvre, đây là một trong những viện bảo tàng lớn nhất thế giới, ở đây lưu giữ rất nhiều tác phẩm nghệ thuật. Tác phẩm Mona Lisa của danh họa nổi tiếng thế giới Da Vinci, và pho tượng thần Venus nổi tiếng đều được trưng bày tại bảo tàng Louvre.

Du khách xếp thành một hàng dài trước bức họa Mona Lisa, khó khăn lắm Sở Tích mới quay đến trước tác phẩm, cô nhìn vào ống kính của biên tập viên Duyệt Tú nói, "Bức họa này nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi ấy."

Đã để lại thời gian du lịch nên bọn họ dứt khoát quay hẳn một vlog du lịch luôn.

Sau đó Sở Tích cầm điện thoại chụp một tấm selfie cùng với Mona Lisa, rồi đăng lên Weibo.

Cuối cùng, Gạch cũng chờ được ảnh selfie của Sở Tích, vội vàng bình luận: [Tích bảo chơi vui quá!], [Cuối cùng cũng đăng ảnh, chị có biết bọn em chờ vất vả thế nào không hả? Đồ quý hà!]

Sở Tích đọc bình luận của fan, nghĩ rồi lại nghĩ, cô gửi ảnh cho Cố Minh Cảnh, anh biết lịch trình mấy ngày sau của cô rất ít, chủ yếu là đi tham quan đó đây.

Cố Minh Cảnh trả lời lại, [Không phải em vừa mới đăng Weibo à?]

Sở Tích, [Em mới đăng thôi mà anh đã xem rồi à? Có phải anh để chế độ theo dõi đặc biệt với em không?]

Cố Minh Cảnh, [Em nói xem?]

Sở Tích nghĩ đến chuyện theo dõi đặc biệt thì cắn môi cười cười, gửi tấm ảnh mặc âu phục nhận được nhiều bình luận khen ngợi mấy ngày trước sang cho anh, [Thế tấm này anh đã xem chưa? Anh thấy em có công không?]

Cố Minh Cảnh có vẻ như đang do dự, sau đó trả lời ngắn gọn, [Em là thụ.]

Sở Tích đang mong chờ Cố Minh Cảnh khen mình, nhưng khi nhìn thấy ba chữ "em là thụ" kia liền lên cơn đau tim.

Cô hoài nghi Cố Minh Cảnh vốn dĩ chẳng hiểu mình tí nào, có ai lại thích làm bạn gái mình tụt mood như anh không chứ!

Bạn trai kiểu gì thế này!

Nhưng điều đau lòng chính là, ở trước mặt Cố Minh Cảnh, cô thật sự là thụ.

Mợ nó.

Anh đừng có mà đắc ý, một ngày nào đó, Sở mỗ ta đây sẽ làm công, Sở Tích nắm tay thành nắm đấm mà thề.

Cố Minh Cảnh, [Mai anh sẽ qua.]

Sở Tích nhú mày, [?]

[Là sao? Qua đâu?]

Cố Minh Cảnh, [Paris.]

Sở Tích giật nảy mình, không kịp chờ, ngón cái vội vàng lướt trên màn hình gõ chữ, [Anh qua đây làm gì? Đừng nói là anh qua đây vì em nha!]

Cố Minh Cảnh, [Chuyện công ty, anh qua đó ký hợp đồng.]

Sở Tích không thể tin nổi với cái lý do này, [Không thể nào, sao lại khéo như thế?]

Cố Minh Cảnh, [Ban đầu anh không định tự mình ra mặt, nhưng có em ở bên đó nên anh sang đó một chuyến.]

[À.] Sở Tích chống má, anh đến vì cô thì sao, cô cũng phải làm việc mà.

Phó Bạch không biết Sở Tích đang nói chuyện với ai mà sắc mặt thay đổi xanh xao, anh ta tiến lại gần hỏi, "Nói chuyện với ai đấy?"

"Không có ai hết." Sở Tích vội vàng che ngực lại.

Phó Bạch nghi ngờ nhìn Sở Tích.

Là người đại diện có mối quan hệ thân thiết với nghệ sĩ, dù Sở Tích luôn che giấu không chịu nói, nhưng anh ta vẫn có thể nhìn ra dấu vết.

Dạo gần đây lịch trình cá nhân trong nước thì cô trốn tránh anh ta, vừa xuất ngoại thì cứ cầm điện thoại mà mặt mày hớn hờ, có đôi khi lại tức giận trừng điện thoại, nhưng giận dữ này trông càng giống như đang làm nũng.

Quan trọng nhất là, thỉnh thoảng cô lại toát lên hơi thở thiếu nữ bong bóng màu hồng, cũng là con gái nhưng lại khác hẳn một trời một vực với Tiểu Nghiêm ế từ trong trứng.

Dù cô không yêu đương thì chắc chắn cũng có gì đó với một người khác phái.

Không biết là tên đầu heo nào nữa, Phó Bạch bỗng nhiên có cảm giác cái trắng nhà mình bị heo ăn.

Không phải là anh ta không cho cô yêu đương, nhưng nếu bị lộ ra thì không tốt. Lần sau anh ta phải nhắc nhở cô mới được.

Hơn nữa trong nước còn có một Cố tổng si tình cam tâm làm bạn trai của cô nữa mà. Anh ấy theo đuổi lâu như thế, Sở Tích không thể không có ý với anh ấy được.

Nhìn đáng vẻ như thiếu nữ hoài xuân của Sở Tích, Phó Bạch lại cảm thấy đau lòng cho Cố Minh Cảnh.

Nhưng chút đau lòng này chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất. Sao anh ta lại phải đau lòng cho một người vừa búng tay một cái đã có thể biến phòng làm việc của anh ta thành trại chăn nuôi chứ.

Bảo tàng Lourve không hổ danh là một trong bốn bảo tàng lớn nhất thế giới, Sở Tích và nhóm người đi dạo đến khi đóng cửa mà vẫn chưa tham quan hết. Trên đường quay về còn thấy một tiệm lẩu trong chuỗi cửa hàng nổi tiếng trong nước. Không ngờ cửa tiệm này lại có chi nhánh ở nước ngoài, mọi người quyết định làm một bữa lẩu. Chờ đến khi quay về khách sạn thì trời đã tối mịt.

Không ngờ Sở Tích và Hạ Kiều lại gặp nhau ngay tại cửa thang máy. Hai người cùng lúc kết thúc lịch trình hôm nay quay về khách sạn.

Nói cũng khéo, trên đời này luôn có chuyện oan gia ngõ hẹp, hai người lại có thể đặt cùng một khách sạn tại Paris, phòng của Sở Tích và Hạ Kiều lại cùng tầng, số phòng cũng khá giống nhau, một phòng là 4001, một phòng là 4007, lần trước thợ trang điểm của Hạ Kiều còn gõ lộn phòng, suýt nữa đã trang điểm cho Sở Tích luôn rồi.

"Ting" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Không biết tại sao mà Hạ Kiều cứ đứng đó, Sở Tích, Phó Bạch và Tiểu Nghiêm bước vào thang máy.

Hạ Kiều cứ đứng bên ngoài, người đại diện vẫn chưa đến, cô ta đứng trước cửa thang máy nhìn Sở Tích chằm chằm.

Trong thang máy, Sở Tích và Hạ Kiều liếc nhìn nhau.

Người đại diện đứng sau Hạ Kiều, "Kiều Kiều không vào hả?"

Hạ Kiều đưa tay phẩy phẩy trước mắt, có lẽ nghĩ thấy mùi lẩu trên người của nhóm Sở Tích, "Tôi có bệnh thích sạch sẽ."

Mặt cô ta hiện rõ sự chán ghét, giống như ăn nhầm phải ruồi, ý như buồn nôn khi đứng chung với mấy người Sở Tích trong một thang máy, ghê tởm khi hô hấp chung một bầu không khí với cô nên mới không chịu đi vào.

Không vào thì càng tốt, Sở Tích lườm cô ta một cái, đưa tay tự ấn đóng cửa thang máy.

Hạ Kiều thấy Sở Tích liếc mình, bỗng nhiên cô ta lại suy nghĩ thông suốt. Minh tỏ vẻ chán ghét không đi cùng thang máy với Sở Tích cũng được, nhưng dựa vào đâu mà để con nhỏ từng đóng vai nữ phụ rửa chân cho mình đi trước mình, còn mình lại đợi đi sau cô ta, chẳng phải mình đang tự hạ thấp bản thân hay sao?

Nghĩ đến chuyện này, Hạ Kiều nhanh chân đi vào thang máy.

Nhưng không may là cửa thang máy đang đóng lại, nên cô ta bị kẹp lại.

Hạ Kiều, "Á."

Sở Tích, "..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hạ Kiều bị kẹp cửa liền lui về sau, cửa thang máy nhanh chóng đóng lại.

Người đại diện vội vàng an ủi trước khi bà cô này nổi bão, "Em đừng tức giận, lát nữa còn làm spa nữa, hai ngày sau còn phát sóng trực tiếp với fan, tâm trạng phải luôn thoải mái, em đừng giận hại thân."

Hạ Kiều nắm tóc, nhìn trừng trừng vào số tầng hiện lên trên bảng thang máy.

Cô ta nhất định sẽ đòi lại hết!

Sáng hôm sau Sở Tích có lịch chụp ảnh ở ngoài, dạo gần đây trạng thái của cô khá tốt, lúc chụp ảnh không ít người qua đường phải ngoái đầu nhìn lại, nhiếp ảnh gia cảm thấy ảnh khen cô không ngớt. Sở Tích vừa chụp ảnh xong thì nhận được tin nhắn báo thời gian anh đáp máy bay, anh đã cố ý đặt phòng cùng khách sạn chỗ cô.

Tối nay bọn họ định đến quán bar Moulin rouge* nổi tiếng thế giới ở Paris xem biểu diễn, nhưng vì Cố Minh Cảnh đến đây nên cô phải thay đổi lịch trình của mình.

**Moulin Rouge (Cối xay gió đỏ): hộp đêm nổi tiếng bậc nhất thế giới, nơi có những màn biểu diễn nhảy sexy, những điệu nhảy ngực trần đầy nóng bỏng. Giá vé dao động từ 115 - 240 euro tùy thuộc vào show bạn chọn và hình thức phục vụ (bao gồm rượu vang và ăn tối).*

Bọn họ dùng cơm trưa tại một nhà hàng Pháp, Sở Tích dẫn đi một buổi trời, rốt cuộc cũng cúi đầu vừa khuấy ly nước vừa nói với Phó Bạch, "Phó Bạch, tối nay em không muốn đi Moulin Rouge đâu."

Phó Bạch sững sờ, "Em không đi à, vé đã mua xong rồi sao lại không đi? Sao thế? Em không khỏe hả?"

Tiểu Nghiêm gật đầu phụ họa, "Đúng đó, đúng đó, buổi diễn này nổi tiếng lắm đó chị!"

"Không phải em không khỏe." Sở Tích ngại ngùng nhìn hai người, "Tại em thấy lịch trình mấy bữa nay hơi mệt nên không muốn ra khỏi phòng."

"Em mệt hả?" Phó Bạch lo lắng, "Không thì tối nay bọn anh không đi nữa, ở lại khách sạn với em nhé?"

"Không, không cần đâu!" Sở Tích vội vàng từ chối, "Khó lắm mới mua được vé, mọi người không cần để ý đến em, em ở khách sạn nghỉ ngơi, đặt lịch làm spa là được, mọi người đi chơi vui về đi, không cần lo cho em đâu."

Phó Bạch thấy phản ứng của cô có gì đó là lạ, anh ta lại hỏi, "Em mệt muốn ở khách sạn nghỉ ngơi hả?"

Anh ta nói, "Ồ trong khách sạn là tốt nhất, nếu muốn ra ngoài, em phải biết rằng trị an về đêm ở Paris rất loạn, rất nguy hiểm đối với mấy cô gái đi một mình."

"Em không ra ngoài một mình, em ở trong khách sạn thôi." Sở Tích vội giải thích, "Em đâu quen cuộc sống ở đây, ngôn ngữ bất đồng, sao em đi ra ngoài một mình được. Mấy người bọn anh cứ đi chơi đi, đừng lo cho em."

Phó Bạch nhìn cô một lát, mặc dù cảm thấy Sở Tích có gì đó giấu mình, cuối cùng anh ta chỉ biết thở dài, "Được rồi."

Sở Tích thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Nghiêm thất vọng nhìn Sở Tích, "Tích Tích, chị không đi thật hả? Em nghe nói Moulin rouge ngoại trừ nữ vũ công còn có nam vũ công cơ bắp cuộn cuộn biểu diễn đó, nghe nói siêu siêu hot luôn, chị không đi thì tiếc lắm."

Mặt Phó Bạch đen như đất nòi.

Sở Tích nghe thấy "nam vũ công cơ bắp cuộn cuộn biểu diễn" thì ngẩng đầu lên.

Nam vũ công, cơ bắp cuộn cuộn.

Mấy show biểu diễn bây giờ coi mờ thế ư...

Nhưng cách đây một thế kỷ, tiền thân của Moulin rouge là "khu đèn đỏ" cỡ lớn ở Paris, coi mờ như thế cũng có thể lắm chứ.

Một bên là Cổ Minh Cảnh vượt đại dương sang đây, một bên là show diễn siêu hot, Sở Tích cắn răng, nắm chặt ly nước, "Chị không đi đâu."

"Được thôi." Tiểu Nghiêm chán nản đáp lại.

Lịch trình Moulin rouge bao gồm cả bữa tối nên bốn rưỡi chiều nhóm người Phó Bạch đã bắt xe sang đó.

Sở Tích thay đồ ngồi trong khách sạn chờ một lát, cuối cùng cũng nghe thấy có người gõ cửa. Cô vội vàng đặt điện thoại xuống chạy ra ngoài, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Cổ Minh Cảnh đứng ngay trước mặt.

Cả người cô tràn ngập trong cảm giác kỳ diệu khi gặp nhau tại đất khách quê người, cô để Cổ Minh Cảnh vào phòng, sau đó lại nhìn phía sau anh, "Trợ lý Cao đâu anh?"

Cổ Minh Cảnh ôm cô vào lòng, "Vừa gặp nhau mà em đã hỏi người khác rồi?"

Sở Tích cười, "Hỏi một câu cũng không được à, đồ keo kiệt."

Cổ Minh Cảnh không ăn trên máy bay, nên hai người đi ăn cơm trước, mới đầu bọn họ định dùng bữa tại khách sạn này, nhưng lúc Sở Tích bước vào thang máy, cô bỗng nhiên đổi ý, "Không được, không được, tụi mình đi ăn chỗ khác đi anh."

Cổ Minh Cảnh, "Sao thế?" Khách sạn bọn họ ở là một trong những khách sạn tốt nhất ở Paris, món ăn ở nhà hàng chắc cũng không đến nỗi nào.

Sở Tích nhìn thang máy lại nhớ đến Hạ Kiều, nhóm Phó Bạch đã đi rồi, nhưng chẳng may lát nữa gặp phải Hạ Kiều ở nhà hàng thì sao.

Ngay cả tiêu đề báo cô cũng đã nghĩ xong rồi: Thân mật đút nhau ăn tại nhà hàng, fan đại gia nào tàn vượt đại dương theo đuổi tình yêu, chuyện tình của nữ minh tinh hóm nhả bị lộ ra ánh sáng.

Sở Tích, "Anh còn nhớ Hạ Kiều không? Là người diễn vai nữ chính trong bộ *Ước hẹn hoa đào* cùng em đó, cô ta cũng ở đây, em sợ gặp phải cô ta."

Cổ Minh Cảnh bắt đầu gật đầu đồng ý, thế là hai người chuyển sang một nhà hàng cách đó không xa.

Dùng cơm xong rời khỏi nhà hàng thì trời đã chạng vạng tối, cuối cùng Paris cũng có một ngày đẹp trời sau mấy ngày mưa dầm dề, mặt trời đã lộ diện, đường chân trời vẫn còn in lại màu ráng chiều, thỉnh thoảng có vài chú chim bay qua, khung cảnh trước mắt xinh đẹp giống như một bức tranh dưới ngòi bút của một họa sĩ tài ba.

Khách sạn nằm tại trung tâm thành phố, nên hai người băng qua một con đường đã nhìn thấy sông Seine.

Anh và cô sóng vai nhau đi dọc bờ sông.

Mấy ngọn đèn dọc bên bờ sông đã được bật sáng, bên phải là những nhà thờ và các tòa nhà mang theo phong cách châu Âu cổ kính. Khi chiến tranh thế giới thứ hai xảy ra, quân Đức tấn công vào Paris, khó khăn lắm mới giữ lại được những kiệt tác kiến trúc vĩ đại trong lịch sử nhân loại này. Bên trái là sông Seine, ánh đèn đường chiếu rọi những con sóng lăn tăn trên mặt nước, thỉnh thoảng có vài con thuyền nhỏ chở du khách lướt qua, mang theo tiếng cười nói vui vẻ của bọn họ.

Tha hương ở nơi đất khách quê người cũng có chỗ tốt của nó, không ai biết ai, hơn nữa bây giờ đang là hoàng hôn, Sở Tích không cần phải đeo kính râm, đội mũ để ngụy trang, cô nắm tay Cổ Minh Cảnh cùng anh đi dạo trên bờ sông.

Tâm trạng Cổ Minh Cảnh rất tốt, anh thấy tay Sở Tích lạnh nên nắm tay cô nhét vào túi áo khoác của mình.

Sở Tích cảm nhận được sự ấm áp bên trong túi áo khoác của người đàn ông, cô cong môi nở nụ cười.

Ở đây có rất nhiều du khách và dân bản xứ đi tản bộ giống bọn cô, có khi là một nhà ba người, một nhà bốn người.

Bọn họ cứ như thế cùng nhau tản bộ, không khí vô cùng yên bình và thanh thản.

Hai người đi ngang qua một đôi đang hôn nhau.

Sở Tích nhìn sang, sau đó vội vàng quay mặt đi. Phi lễ chó nhìn*.

**Những điều sai, trái lễ nghi thì không nên nhìn.*

Cổ Minh Cảnh thấy nếu bây giờ mình mà không làm gì thì thật có lỗi với bầu không khí này, anh đi một lát rồi chậm rãi dừng bước.

Sở Tích ngẩng đầu nhìn anh, "Hử?"

Hai người đang đi dọc theo bờ sông, Cố Minh Cảnh muốn nhào người sang thì Sở Tích cũng đành phải nghiêng người theo.

"Sao thế anh?" Sở Tích tựa vào một cái cột cao trên lan can, Cố Minh Cảnh nhẹ nhàng đưa tay nhốt cô vào giữa lòng mình và cây cột.

Sở Tích biết anh định làm gì.

Tuy đang ở đất khách quê người, tuy trời đã dần sụp tối, nhưng là cô gái Trung Quốc truyền thống, cô vẫn ngại ngùng với chuyện hôn nhau ở nơi công cộng thế này.

Cố Minh Cảnh chậm rãi cúi người xuống, tiến lại gần cô.

Sở Tích ngửa người về phía sau, mặt cô nóng bừng bừng, ánh mắt bối rối liếc sang chỗ khác, ngay khi Cố Minh Cảnh định hôn thì cô bỗng vươn tay chỉ ra phía bờ sông, "Em, em muốn ngồi thuyền."

Sở Tích dút lời, mặt cô đỏ lên.

Cố Minh Cảnh đành phải dừng lại, nhìn theo hướng cô chỉ, ở bên tàu có mấy chiếc thuyền nhỏ đang đậu ở đó đón khách.

Sở Tích cứ nhìn sang chỗ mấy chiếc thuyền, "Em muốn chèo thuyền."

Cố Minh Cảnh nhìn thấy mặt cô đỏ bừng, nở nụ cười, "Được rồi."

Hai người nắm tay nhau đi sang đó, dòng sông không rộng lắm, hai người bao một chiếc thuyền nhỏ cỡ mười người, người chèo thuyền là một ông lão người Pháp râu tóc bạc trắng ước chừng năm sáu mươi tuổi.

Nụ cười của ông ấy rất thân thiện, lúc hai người lên thuyền, Sở Tích còn nghe Cố Minh Cảnh nói chuyện với ông bằng tiếng Pháp.

Sau khi ngồi xuống thì cô hỏi Cố Minh Cảnh, "Hai người vừa nói gì thế?"

Cố Minh Cảnh ngồi xuống theo cô, "Không có gì."

Sở Tích bĩu môi, "Đồ keo kiệt."

Cảnh sắc sau khi ngồi trên thuyền và khi đứng trên bờ sông không giống nhau, lúc này đứng ở trên bờ thì dòng sông và thuyền là phong cảnh, còn bây giờ ngồi trên thuyền thì người đi trên bờ sông lại trở thành phong cảnh. Chiếc thuyền chậm chậm trôi trên dòng sông, trong lúc ngồi thuyền bọn họ sẽ đi qua vài kiến trúc đặc trưng của Paris như bảo tàng Louvre, tháp Eiffel, nhà thờ Đức bà Paris. Chẳng mấy chốc, Sở Tích đã nhìn thấy tòa tháp Eiffel sáng bừng trong đêm.

Buổi sáng cô đã ghé đây thăm một lần, xem ra hiệu quả dưới ánh đèn lại càng đẹp hơn, Sở Tích gio điện thoại lên, sử dụng chức năng chụp ảnh ban đêm chụp một tấm ảnh.

Cố Minh Cảnh ngồi bên cạnh cô, anh nghiêng đầu ngắm nhìn tòa tháp, Sở Tích chụp tháp Eiffel xong, nhưng vẫn chưa thoát camera, cô đưa điện thoại sang chỗ Cố Minh Cảnh đang nghiêng đầu ngắm cảnh.

Tấm ảnh dường như không cần phải phát họa, chỉ cần cái gáy của người đàn ông và tòa tháp Eiffel bừng sáng trong đêm, Sở Tích hài lòng nhìn tấm ảnh này, cảm thấy trình chụp hình của mình đã nâng lên một tầm cao mới. Vì ảnh đã đẹp nên không cần phải chỉnh sửa gì, cô đăng thẳng lên tài khoản phụ của mình.

Bình thường không khoe tình cảm thì fan luôn soi ra rồi bảo cô khoe khoang tình cảm. Thế thì bây giờ cô quang minh chính đại khoe khoang một lần vậy.

Sau khi đăng ảnh lên, nhóm fan hâm mộ mới đầu chỉ chú ý đến tháp Eiffel, sau đó mới bị cái gáy của người đàn ông hấp dẫn.

[A a a a a a a đây là anh Cún hả?]

[Nói nhảm, không phải ảnh thì còn ai?]

[Hu hu hu Chó Con cuối cùng cũng khoe anh Cún lên rồi.]

[Tháp Eiffel đứng không? Chó Con và anh Cún đi Pháp chơi hả?]

[Trời ơi có mỗi cái gáy thôi mà mị cũng thấy đẹp trai nữa!]

[Anh Cún đẹp trai hết sức! Bảo sao trị được Chó Con của chúng ta.]

[Không liên quan nhưng mà tóc anh Cún đẹp ghê, cô gái tóc ít hâm mộ quá. Gato.jpg]

[Hu hu cảm ơn anh Cún đã khiến Chó Con trở thành blogger có đời sống XX tốt, chúc cuộc sống XX của hai người ngày càng tốt.]

Sở Tích, "..."

Vì sao một blogger làm đẹp như cô lại bị gắn liền với cụm "'sinh hoạt xx" này thế!

Đáng ghét.

Cố Minh Cảnh nhìn thoáng qua màn hình điện thoại Sở Tích, "Em chụp anh hả?"

Sở Tích vội vàng tắt điện thoại, "Em bắt cần nên lỡ chụp dính cái gáy anh thôi."

Cố Minh Cảnh, "Ồ? Thật à?"

Sở Tích le lưỡi, "Tin hay không thì kệ anh."

Trời đã sẩm tối, ông lão chèo thuyền đứng trước lắng nghe hai người nói chuyện, dù ngôn ngữ bất đồng nhưng ông vẫn nở nụ cười, dùng tiếng Pháp nhắc Cố Minh Cảnh hành trình bằng thuyền sắp kết thúc rồi.

Sở Tích hận sao mình không chịu học thêm một ngôn ngữ, cô hỏi anh, "Ông ấy nói gì thế anh?"

Cố Minh Cảnh, "Em lại đây anh nói cho nghe."

"Dạ." Sở Tích nhích sát lại gần anh.

Cố Minh Cảnh nở nụ cười, sau đó đôi môi ấm áp của anh dán lên môi cô.

"Ừm." Sở Tích tròn mắt, cảm nhận hơi thở của anh, cuối cùng cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Cây cầu lướt qua trên đỉnh đầu, bên tai là tiếng nước chảy dịu dàng, cả thế giới dường như đang xoay chậm lại, Sở Tích như không còn biết gì nữa, chỉ còn lại nụ hôn dịu dàng đến cực hạn của anh.

Đêm tối mang lại cảm giác an toàn, sự ngại ngùng và xấu hổ của cô đều biến thành hành động đáp lại nhẹ nhàng.

Không cần phải nói nhiều, hơi thở hòa quyện vào nhau, lướt qua rồi xâm nhập sâu, ông lão chèo thuyền mỉm cười quay đầu nhìn cặp đôi người nước ngoài đang hôn sâu trên thuyền của mình.

Nụ hôn này kéo dài đến khi thuyền cập bến mới kết thúc, Cố Minh Cảnh buông Sở Tích ra, anh khẽ vuốt tóc cô, nhìn ánh mắt dịu dàng trong bóng tối của cô.

Lúc ấy, trái tim anh mềm nhũn cả ra.

Hai người tiếp tục tản bộ đi về khách sạn.

Sở Tích nhìn điện thoại, Phó Bạch nhắn tin hỏi cô đang làm gì, có an toàn không.

Sở Tích trả lời rằng cô đang ở trong khách sạn, bảo anh ta cứ yên tâm.

Tiểu Nghiêm lại gửi tin nhắn Wechat sang, cô ấy nói bọn họ xem biểu diễn chắc đến 12 giờ mới về nên bảo Sở Tích ngủ trước, sau đó lại kích động khoe buổi biểu diễn hôm nay hot thế nào, cô không đi xem là tiếc lắm, còn gửi cho Sở Tích mấy tấm ảnh chụp sân khấu.

Trong đó có vài tấm vô cùng kích thích.

Sở Tích xem ảnh, tuy đêm nay hẹn hò với Cố Minh Cảnh rất lãng mạn, nhưng buổi biểu diễn của Moulin rouge rất nổi tiếng, bỏ lỡ nó thì quả thật đáng tiếc.

Nhưng nếu để cô chọn lại một lần nữa thì cô vẫn chọn Cố Minh Cảnh.

Sở Tích nhớ đến buổi tối hôm nay, hai người tản bộ dưới ánh chiều tà, ảnh chụp trên thuyền và nụ hôn kia, cô lại nở nụ cười.

Sau đó cô cúi đầu nhắn lại cho Tiểu Nghiêm, cho cô ấy chút mặt mũi, "A a a a a a a chị cũng muốn xem mấy anh đẹp trai cơ bắp biểu diễn, Khóc lóc.jpg"

Tiểu Nghiêm, "Em lên quay video lại nè, lát nữa em gửi cho chị."

Sở Tích, "Giỏi lắm, đúng là chị em tốt!"

Cố Minh Cảnh không hài lòng với kiểu vừa đi đường vừa cắm mặt vào điện thoại của Sở Tích, anh hỏi, "Em đang nói chuyện với ai thế?"

Sở Tích để điện thoại xuống, nhét tay vào túi áo khoác của anh, "Trợ lý của em."

Đến khách sạn, Sở Tích lại khôi phục lại dáng vẻ thám tử, cô không những tách ra khỏi Cố Minh Cảnh, mà mỗi một bước đi đều nhìn xung quanh xem có ai không.

Cố Minh Cảnh bắt lặc, "Không có phóng viên đâu."

Sở Tích, "Phòng cháy, phòng trộm, phòng Hạ Kiều."

Cố Minh Cảnh, "..."

Anh đưa Sở Tích về phòng rồi mới phát hiện ra không thấy người đại diện và trợ lý của cô đâu, thế nên anh hỏi, "Mấy người đại diện của em đâu rồi?"

Sở Tích, "Bọn họ ra ngoài chơi rồi, 12 giờ mới về."

Cô ôm cánh tay của anh nũng nịu, "Nếu không thì anh nghĩ sao em có thể ra ngoài một mình với anh. Mấy hôm nay anh không thể để bọn họ phát hiện ra, túi thân cho anh rồi."

Không thể công khai tình cảm với công chúng cũng được, đằng này còn phải giấu luôn cả người đại diện, mặt Cố Minh Cảnh đen thui, hừ một tiếng đáp lại.

Sở Tích bĩu môi, "Anh đừng buồn, anh có biết vì anh mà tôi nay em đã bỏ lỡ cái gì không?"

Cố Minh Cảnh nhú mày, "Bỏ lỡ cái gì?"

"Bỏ lỡ..." Lời định nói như xương cá mắc ở cổ họng Sở Tích, cô quay đi chỗ khác, "Anh đừng để ý, dù sao thì đó cũng là một hoạt động có nội dung vô cùng phong phú."

Cố Minh Cảnh thấy có nội tình nhưng anh không hỏi nữa.

Sở Tích ngẩng đầu nhìn đồng hồ thấy đã không còn sớm nữa.

Cô bối rối không biết phải làm sao để đuổi khách đây.

Mặc dù vừa nhìn vào thì chỉ thấy tình yêu của hai người thật trong sáng, nhưng kể từ khi có hoạt động không phù hợp với thiếu nhi kia thì bọn họ đã trở thành đôi vợ chồng giả, dù anh có ở lại một đêm thì cũng không sao. Nhưng đám người Phó Bạch và mấy người trong tòa soạn có thể đến gặp cô bất cứ lúc nào, nếu bị phát hiện thì không tốt lắm.

Lúc này mặt anh đã đen như đất nồi, bây giờ vì nguyên nhân này mà cô đuổi anh về, không biết người đàn ông nhỏ mọn này sẽ khó chịu thế nào nữa.

Sở Tích quyết định ra chiều quan tâm lo lắng trước, "Bị lệch múi giờ có mệt không anh?"

Cố Minh Cảnh, "Anh quen rồi."

"À." Sở Tích gật đầu, lại hỏi anh, "Anh có muốn uống gì không? Cà phê hay nước ép, em đi lấy cho anh nha."

Cố Minh Cảnh, "Nước lọc đi."

Sở Tích chạy đi rót nước cho anh.

Cô vừa đi, điện thoại đặt trên sofa sáng lên.

Cố Minh Cảnh nhìn thoáng qua, điện thoại của cô vẫn chưa khóa màn hình.

...

Sở Tích rót nước quay trở lại.

"Đây anh." Cô đặt ly nước vào tay Cố Minh Cảnh, nhìn anh uống nước, đôi mắt sáng lên, "Uống xong ly nước này thì anh về phòng anh đi nhé?"

Nhưng anh lại có gì là lạ khác hẳn với trước khi cô đi rót nước, anh đặt ly nước xuống rồi nhìn cô, "Anh đi rồi thì em làm gì?"

Sở Tích, "Dĩ nhiên là em..."

Cố Minh Cảnh, "Xem mấy anh đẹp trai cơ bắp còi trần biểu diễn?"

*Mấy anh đẹp trai cơ bắp của chị nhà đây:

Cùng đếm ngược đến màn công khai của hai anh chị nào!!! Hai chương nữa nhé! Mọi người mau mau ủng hộ cô gái nào!! =))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Cả người Sở Tích cứng đờ.

Ánh mắt cô rơi xuống cái điện thoại đang đặt trên sofa, giờ hồi hận cũng đã muộn.

Bỗng nhiên Sở Tích có cảm giác như mình đi ngoại tình rồi bị bắt gian tại giường vậy, cô vội vàng giải thích, "Anh nghe em nói, em không định đi xem buổi biểu diễn gì đó đâu."

"Người ta lên chụp hình gửi cho em thì em phải tỏ vẻ hào hứng một chút chứ!"

"Anh đừng có nhìn em như thế, anh thấy em giống kiểu người đó à!"

Sở Tích cầm điện thoại lên, thấy Tiểu Nghiêm gửi clip trai đẹp cơ bắp biểu diễn sang cho mình, cô hốt hoảng đang tính xóa nó đi thì lại bấm nhầm vào nút play.

Dưới ánh đèn sân khấu, làn da màu đồng, cơ bắp cuộn cuộn, cơ thể khỏe đẹp lại cân đối của các vũ công nam, kèm theo tiếng hét chói tai của các cô gái dưới sân khấu.

Tiếng của Tiểu Nghiêm vô cùng rõ ràng, "A a a a a đẹp trai quá!!! Má ơi đẹp trai quá a a a a a!!!!"

Cố Minh Cảnh, "..."

Sở Tích muốn khóc rồi.

Cô vội vàng tắt clip, về mặt của Cố Minh Cảnh đã khó coi vượt mức rồi.

"Đẹp không?" Anh ngồi trên sofa, cất giọng hờ hững hỏi cô.

Sở Tích thấy chỉ cần mình nói một chữ "đẹp" thôi thì tối nay chắc chắn không còn mạng nữa. Cô nuốt nước miếng, dè dặt nhìn gương mặt tuấn tú của anh.

Hôm nay anh mặc một cái áo khoác bên ngoài phối cùng quần dài, chân bắt chéo ngồi trên sofa nên lộ ra một phần cổ chân, mắt cá chân của anh trông thì mảnh khảnh nhưng lại mạnh mẽ, quyến rũ chết người.

Sở Tích nhớ đến hình ảnh trong clip mà Tiểu Nghiêm vừa gửi cho mình, rồi lại nhìn Cố Minh Cảnh trước mặt, sự chú ý của cô không đặt trên mặt cũng không phải mắt cá chân của anh, mà là tay anh, cổ tay mảnh khảnh, ngón tay thon dài.

Sự xuất hiện của anh trên đời chính là phúc lợi của hội cuồng tay.

Sở Tích nuốt nước miếng, bỗng nhiên hiểu ra cái gì gọi là nét đẹp bí ẩn của người phương Đông.

Cái gọi là "tay ôm đàn che nửa mặt hoa"* lúc nào cũng khiến lòng người rung động hơn là sự bày tỏ trực tiếp.

**Một câu trong bài thơ Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị.*

Cô thử nhích sang bên, thấy anh không từ chối cô đến gần, hai người đối mặt với nhau.

Sở Tích đưa tay quần lấy cổ anh, trả lời câu hỏi vừa nãy, "Bọn họ thì dĩ nhiên là đẹp rồi."

Cố Minh Cảnh nhướng mày.

Sở Tích vội vàng bổ sung thêm, "Nhưng dù bọn họ có đẹp cỡ nào cũng không đẹp bằng anh." Cô thấy mình như đang dở dành tên nhóc thích ghen tuông.

Câu này tuy đơn giản, thậm chí còn cảm nhận được cô đang nghịch ngợm, nhưng lại khiến người nghe vô cùng hưởng thụ. Hàng chân mày nhíu chặt của anh dần giãn ra, anh nhìn Sở Tích đang nở nụ cười nhẹ nhàng trước mặt, ánh mắt anh dần dần thắm lại.

Anh duỗi tay ghì chặt gáy cô, Sở Tích cũng phối hợp cúi đầu hôn anh.

Sở Tích không sợ, tối nay bọn Phó Bạch về trễ, ngày mai không có lịch trình nên chắc chắn sẽ ngủ nướng, cho nên sẽ không có ai đến quấy rầy cô.

Một đêm không ngủ.

Đêm nay có lẽ là ngày lễ ở bên này, ở bên ngoài bắt đầu bắn pháo hoa, hết trận này đến trận khác, tia lửa xẹt giữa màn đêm, sau khi bay lên chỗ cao nhất dường như nó đã bị dập tắt trong nháy mắt, sau đó bỗng thỉnh thoảng nổ tung trong sự mong chờ, pháo hoa rực rỡ trong bầu trời đêm mang theo vẻ đẹp khó nói chiếu vào cửa kính khách sạn.

Một bên khác, trong phòng ở tầng cao nhất, trợ lý Cao gấp một cái.

Ông đã nói rồi, cô Sở Tích ở đây mà đặt phòng khác cho Cố tổng chính là về vùi thêm chuyện.

Ngày hôm sau, những chú chim ở hàng cây bên đường đã bắt đầu lú ra lú rít chào buổi sáng.

Tuần lễ thời trang ở Paris chuẩn bị kết thúc, nhóm mình tình tham dự fashion week lần lượt hoàn thành lịch trình cuối cùng của mình.

Hôm nay Sở Tích không có lịch trình, mấy người trong ekip tới qua xem biểu diễn nên về trễ, ai nấy đều đang ngủ say trong phòng của mình.

Sở Tích vui đầu vào lòng Cố Minh Cảnh ngủ giống hệt một chú mèo con.

Cố Minh Cảnh thức dậy trước, khoe môi khê cong lên nở nụ cười, anh vuốt ve tóc cô một hồi, sau đó mới nhắn tin cho khách sạn đặt bữa sáng.

Hôm nay Sở Tích không cần phải làm việc, nhưng Hạ Kiều bên kia thì đang bận rộn.

Trong phòng 4007, người đại diện vội vàng kiểm tra gương mặt của Hạ Kiều.

Lớp kèm nền tuy mỏng nhưng có thể che khuyết điểm, nhìn cận mặt có thể nhận ra cô ta đã trang điểm qua, nhưng dưới ống kính chỉ tạo cảm giác như Hạ Kiều có làn da đẹp trời sinh, chân mày đã làm nên không cần phải vẽ, màu mắt nâu khá giống với màu tự nhiên, cùng với màu môi anh đào tạo nên lớp trang điểm hoàn mỹ.

Trang điểm nhẹ nhàng có đôi khi còn khó làm hơn cả trang điểm đậm, không uống công hai người chuẩn bị từ sáu giờ sáng, gương mặt này chính là bằng chứng cho câu "trang điểm như không trang điểm".

Hạ Kiều không những chăm chút cho gương mặt của mình, mà ngay cả mái tóc của cô ta cũng phải được gội rồi sấy khô, máy sấy thổi theo chiều ngược lại để tạo cảm giác tự nhiên giống như lúc vừa mới rời giường.

Hạ Kiều cứ soi gương mãi, "Thế này không sao chứ? Anh có chắc là nhìn không ra không?"

Người đại diện gật đầu kèm theo ánh mắt vô cùng chắc chắn, "Yên tâm đi, mọi người tuyệt đối không nhìn ra em đã trang điểm rồi đâu."

Hạ Kiều, "Thế thì tốt."

Người đại diện nhìn đồng hồ, "Sắp đến giờ bọn họ đến rồi, anh đi trước đây, em cố lên nhé, cố gắng biểu hiện nhé."

Hạ Kiều, "Được rồi, anh mau đi đi."

Người đại diện của cô ta rời đi, Hạ Kiều lại tiếp tục soi gương, cuối cùng mới nở nụ cười hài lòng.

Trong hành trình đến Paris lần này của cô ta có một công việc khá quan trọng, chính là đáp ứng yêu cầu của tòa soạn phát sóng trực tiếp quá trình trang điểm và phối đồ vào buổi sáng của mình tính cho fan hâm mộ xem. Lát nữa biên tập viên bên tòa soạn và stylist sẽ qua đây, nhưng cô ta tuyệt đối không cho phép bản thân xuất hiện trên sóng trực tiếp với dáng vẻ đầu xù tóc rối, mặt đầy dầu lúc vừa thức dậy. Thế nên, sáng sớm cô ta đã trang điểm nhẹ, lát nữa tiện thể xây dựng hình tượng nữ thần mặt mộc.

Hạ Kiều duỗi lưng một cái, hoàn hảo.

Cùng lúc đó, biên tập viên và stylist đã có mặt tại khách sạn. Vì kinh phí có hạn nên bọn họ không ở cùng khách sạn với Hạ Kiều, cho nên bọn họ theo địa chỉ mà tìm đến đây.

Biên tập viên gửi tin nhắn sang cho Hạ Kiều, "Chào Kiều Kiều, chị đã dậy chưa? Bọn em sắp đến khách sạn rồi."

Hạ Kiều nhanh chóng trả lời lại, "Vừa mới dậy, các cô mau đến đi."

Biên tập viên, "Dạ vâng."

Nhận được câu trả lời, biên tập viên thở phào nhẹ nhõm, sau đó canh thời gian, bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Buổi phát sóng trực tiếp hôm nay đã được thông báo trước trên weibo, nên từ sớm đã có fan hâm mộ ngồi chờ, trực tiếp vừa phát thì fan đã ủa vào.

Biên tập viên nhìn số người xem trực tiếp ở góc trái màn hình, phát hiện độ nóng của buổi phát sóng trực tiếp hôm nay cao hơn so với mong đợi. Từ khi nào Hạ Kiều nổi tiếng đến thế?

Biên tập viên lên tiếng chào mọi người, "Hello mọi người, bây giờ chúng ta đang ở trước cửa khách sạn, đang chờ thang máy."

Sau đó cô ta xem màn hình, phát hiện fan không thêm đề ý đến mình.

[Mong chờ Kiều Kiều.]

[Kiều Kiều cưng fan quá, lại phát sóng trực tiếp cho fan xem.]

[Chỉ có những người xinh đẹp thật sự mới dám quay trực tiếp cho fan xem mình trang điểm vào buổi sáng, Kiều của tôi là xinh đẹp nhất.]

[Fan Sở Tích nhìn đi, lần này mời các bạn nhìn cho thật kỹ! Ai còn dám nói mặt mộc của Hạ Kiều như "hàng online và hàng thực tế" là bọn này không để yên đâu đấy!]*

**见光死: hình dung hiện thực và lý tưởng khác xa nhau. Ngày nay cũng thường dùng để chỉ những mối quan hệ qua mạng xã hội. Ví dụ: bạn bè (người yêu) quen qua mạng cảm thấy rất tốt, nhưng khi gặp nhau ngoài đời lại cảm thấy người ấy không hợp với mình...*

Bên dưới có người đáp lại:

[Eo ôi sợ ghê chưa.]

[Xem thì xem, không phải tội này đã đến rồi sao.]

[Ha ha ha không biết lần trước nhà nào bị bọn tôi đánh đến la oai oái chạy trốn chết, ha ha ha ha ha, bây giờ bày đặt không để yên, má ơi cười ẻ.]

[Nếu so idol của ai đẹp thì Gạch nhà tôi đã thua bao giờ chưa?]

...

Biên tập viên xem bình luận trên màn hình mà chẳng hiểu mô tê gì.

Chuyện gì thế này?

Buổi phát sóng trực tiếp này hẳn chỉ có fan của Hạ Kiều thôi chứ, sao hôm nay hình như có người khác lẫn vào vậy?

Hơn nữa phòng trực tiếp hôm nay lại đông người náo nhiệt như thế.

Cũng may cô ta còn có điện thoại, biên tập viên vội vàng lấy điện thoại ra xem tình hình.

Cuối cùng cô ta cũng biết rõ mọi chuyện.

Hóa ra lần trước Hạ Kiều thua trong cuộc đọ ảnh tạp chí, còn bị fan Sở Tích làm cho một trận, fan Hạ Kiều càng nghĩ càng giận, sau đó bắt đầu đi cà khịa fan Sở Tích khắp nơi, nào là Sở Tích của mấy người chỉ là nữ phụ của Hạ Kiều, cô ta thắng nhờ một ảnh meme thì có gì hay, Kiều Kiều của bọn này đẹp hơn Sở Tích nhà mấy người nhiều.

Ban đầu, fan Sở Tích không thèm để ý đến fan Hạ Kiều, ai mà ngờ bọn họ càng nói càng hăng, lấy ảnh đã bị bóp méo của Sở Tích ra so với ảnh đẹp của Hạ Kiều, đim Sở Tích nâng Hạ Kiều. Lúc đấy fan Sở Tích mới không thể ngồi yên, mấy người muốn so đúng không? So thì so.

Bây giờ thì toàn là ảnh đẹp, từ trang điểm nhẹ nhàng đến trang điểm đậm, từ ảnh hiện đại đến ảnh cổ đại, rồi đến ảnh chụp selfie được đăng trên Weibo, dù fan Hạ Kiều không muốn thừa nhận nhưng có một sự thật là Sở Tích luôn thắng.

Nhóm Gạch lại một lần nữa chiến thắng một cách văn minh, đang chuẩn bị vỗ tay lui binh, thì bỗng nhiên fan Hạ Kiều lại mặt dày bám theo, bảo muốn đọ mặt mộc, nếu mặt mộc đẹp thì mới đúng là mỹ nhân.

Nhóm Gạch đầu sỏ, so thì so, ảnh mặt mộc của Sở Tích còn ít à? Da người ta đẹp trời sinh, mặt mộc búng ra sữa như mấy em gái vị thành niên, bọn tôi sợ Hạ Kiều mấy người chắc?

Sau lại xem ảnh mặt mộc của Hạ Kiều của bọn họ đưa ra thì hoàn toàn bó tay.

"..."

Má nó cái này gọi là mặt mộc hả? Môi son, đánh mắt, ngay cả lông mi giả cũng có, mấy người nói cái này là mặt mộc hả?

Đồ điên, tránh xa ra, bọn tôi không rảnh chơi với mấy người.

Dường như fan Hạ Kiều cũng biết tấm ảnh "mặt mộc" này không dùng được, từ khi debut đến nay, Hạ Kiều hình như chưa bao giờ để lộ mặt mộc. Đang lúc xấu hổ thì bỗng nhiên thấy tòa soạn đăng Weibo thông báo trong hành trình đi Paris lần này, Hạ Kiều sẽ phát sóng trực tiếp cho fan xem cách trang điểm buổi sáng.

Fan của Hạ Kiều lập tức vui vẻ ngay, dám nói Hạ Kiều bọn tôi là "hàng thực tế"? Không phải chị nhà này sắp để mặt mộc trực tiếp ư? Có giỏi thì đến đây so nè, đến đây, Kiều Kiều của bọn này đẹp chết mí luôn!

Fan Sở Tích nghe xong bày tỏ who sợ who, Hạ Kiều nhà mấy người dám phát trực tiếp không lẽ lại sợ bọn tôi không dám xem? Xem thì xem.

Thế là fan hai nhà hẹn nhau, sáng hôm nay theo dõi buổi phát sóng trực tiếp của Hạ Kiều, đọ mặt mộc với Sở Tích.

Biên tập viên sau khi tìm hiểu mọi chuyện, "..."

Bảo sao phòng trực tiếp lại có nhiều người như thế, hóa ra đám sinh vật lạ kia là fan của Sở Tích.

So xem ai đẹp thôi mà đã ầm ĩ thế này, mấy cuộc chiến fandom bây giờ đúng là khiến người ta khó hiểu.

Nhưng nhiều thì nhiều, fan Sở Tích thích xem thì cứ xem, biên tập viên thay đổi nét mặt, tiếp tục nói với máy quay, "Bây giờ chúng tôi đã vào thang máy, mọi người có mong chờ được gặp Hạ Kiều không?"

Fan Hạ Kiều:

[A a a a a, Kiều Kiều, bọn em yêu chị một vạn năm!!!]

[Điên cuồng cổ vũ cho Kiều Kiều, hôm nay Kiều Kiều nhất định xinh đẹp không thua kém ai a a a a a!]

[Làm sao bây giờ? Vừa nghĩ đến sắp được gặp Kiều Kiều là tim tôi cứ đập thành thịch!]

Fan Sở Tích: →_→

Bọn họ lặng lẽ nhấn tin trong group: "Đúng là đồ điên."

"Có cần phải thế không?"

"Hình như bọn họ bị ngốc á."

...

Cửa thang máy vừa mở ra, nhóm người nhìn theo ống kính của biên tập viên bước ra khỏi thang máy, đi vào hành lang khách sạn.

Biên tập viên ngừng đầu, dựa vào số phòng Hạ Kiều đã gửi từ trước mà tìm, vừa tìm vừa đọc thầm, "4007, 4007, 4007 ở đâu nhỉ?"

Sau đó hai mắt cô ta bừng sáng, "Tìm được rồi."

Khách sạn này được trang trí theo phong cách châu Âu, số phòng cũng được thiết kế khá độc đáo, con số trên bảng phòng cũng mang theo phong cách cổ điển cong cong lượn lượn.

Chắc là phòng này rồi, biên tập viên nhìn số phòng.

Cô nói nhỏ trong màn hình, "Đến trước cửa rồi, tôi chuẩn bị gõ cửa đây."

Fan Hạ Kiều lập tức phấn khích.

Fan Sở Tích không chút biểu cảm.

Biên tập viên nhẹ nhàng gõ cửa phòng, như đang lắng nghe động tĩnh trong phòng, cô ta còn biết nhập gia tùy tục nói một câu tiếng Pháp, "Bonjour." (Chào buổi sáng)

Fan hai nhà bắt đầu bình luận:

[Mặt mộc! Mặt mộc! Mặt mộc!]

Một lát sau, khóa cửa nhẹ nhàng vang lên. Fan hâm mộ đang xem trực tiếp nghe âm thanh này, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Fan Hạ Kiều: Tới rồi, tới rồi! Mặt mộc của Hạ Kiều nhất định không thua kém ai!!!

Fan Sở Tích: Nhanh cap màn hình, sau đó lấy ảnh mặt mộc của Sở Tích đập chết họ.

Fan hai nhà cộng thêm biên tập viên cùng nhau nín thở chờ đợi.

Tiếng khóa cửa vang lên, cửa nhẹ nhàng hé hé, sau đó mở ra.

Gương mặt tươi cười của biên tập viên cầm máy quay, câu "Kiều Kiều xinh quá" chưa kịp thốt lên đã cứng đờ khi nhìn thấy người xuất hiện trước cửa.

Cùng lúc đó, trong giao diện trực tiếp, ống kính đảo từ dưới lên trên, người đàn ông mặc áo choàng tắm bỗng nhiên xuất hiện trước cửa phòng, lọt vào màn hình trực tiếp của Hạ Kiều.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Cả thế giới như chìm trong yên lặng.

Có một người đàn ông mặc áo choàng tắm.

Ngay sau đó... tất cả fan hâm mộ như muốn điên lên.

Fan Hạ Kiều:

[A a a a a má nó chuyện gì thế này?]

[Phòng của Hạ Kiều sao lại có đàn ông, sao lại có đàn ông hả?]

[Người đàn ông này, người này, người này không phải là fan bạn trai đại gia của nhà Sở Tích sao???]

[Là Cố Minh Cảnh! Cố Minh Cảnh đó a a a!]

[Má ơi đẹp trai quá, đẹp trai quá trời quá đất à!]

[Bạn khen đẹp trai ở trên bình tĩnh lại nào! Fan đại gia của Sở Tích sao lại ở trong phòng của Hạ Kiều chứ!]

Fan Sở Tích cũng giật mình đến hồn vía lên mây.

Bọn họ cứ nghĩ là Hạ Kiều mở cửa phòng, ai ngờ người xuất hiện trong ống kính lại là người trong nhà mình chứ?

Mặc dù bọn họ cũng muốn điên lên giống fan của Hạ Kiều, nhưng họ vẫn cố giữ bình tĩnh.

Bình tĩnh, bình tĩnh, không được hốt hoảng. Chúng ta là những người đã từng gặp những chuyện còn hoành tráng hơn.

Sau đó, nhóm Gạch nhìn người đàn ông trên màn ảnh, bình tĩnh một lúc, sau đó ánh mắt trở nên lạnh lùng, nở nụ cười cũng lạnh lùng nốt.

Ồ, không phải anh ta nói anh ta là fan của Tích bảo sao, không phải tự đưa mình lên bảng vàng của fan sao, không phải là fan của một mình Tích bảo sao. Thế mà bây giờ anh ta lại xuất hiện trong phòng của Hạ Kiều.

Ha ha, lừa đảo, tất cả đều là lừa đảo!

Trong khi fan Hạ Kiều còn đang điên cuồng, fan Sở Tích đã bình tĩnh trở lại.

[Sao anh ta lại xuất hiện trong phòng Kiều Kiều của mấy người à? Cố tổng ở cùng với Kiều Kiều của mấy người chứ gì nữa.]

[Chuyện này e là Hạ Kiều cố ý rồi, bức fan bạn trai của người khác thừa nhận thân phận.]

[Cố tổng à, đã ngủ với người khác thì làm ơn đừng nhận fan tịch là Gạch có được không?]

[Anh đây là xem Tích bảo ngọc à? Anh biến Tích bảo thành gì hả? Vừa ngủ với người đối đầu với Tích bảo vừa tự nhận là fan bạn trai của Tích bảo? Anh nghĩ Gạch bọn tôi dễ ăn hiếp à?]

[Biệt đội Gạch tuyên bố, tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh - Cố Minh Cảnh bị khai trừ khỏi fandom Gạch.]

[Có tiền thì bọn tôi cũng không cần]

[Tên đàn ông này tôi từ bỏ, tặng cho Hạ Kiều với fan Hạ Kiều đấy.]

[Đúng, bọn tôi tặng lại cho mấy người đấy!]

[Trước ngực hình như còn để lại dấu vết, ồ, tôi qua tình hình chắc kịch liệt lắm đây. kkk]

...

Fan Hạ Kiều có người tiếp nhận Cố Minh Cảnh, có người cứng rắn không tiếp nhận, phòng trực tiếp vô cùng hoảng loạn.

Tại hiện trường khách sạn, biên tập viên thấy người đàn ông nhũn mỳ, trái tim cô ta khẽ run lên, không khỏi lui về sau vài bước.

"À..."

Biên tập viên chưa nói xong đã nghe thấy tiếng dép lê kéo lệt xệt.

Ngay sau đó, trước mắt biên tập viên và trên màn ảnh trong phòng trực tiếp hỗn loạn xuất hiện một người.

Cô mặc một chiếc váy ngủ ngọt ngào, mái tóc hơi rối, dáng vẻ như mới tỉnh giấc, cô còn đưa tay dụi mắt.

Cô không để ý bên ngoài, vừa dụi mắt vừa đi đến bên cạnh Cố Minh Cảnh, cô ngáp một cái ngẩng đầu nũng nịu hỏi anh, "Không phải anh bảo bữa sáng tới rồi ư?"

Sau đó cô mới nhận ra trước cửa có người, cô xoay người, gương mặt mơ mơ màng màng nhìn vào ống kính.

Làn da trắng như tuyết, cái cổ với độ cong xinh đẹp, hai "dấu dầu tây" hiện rõ trên xương quai xanh.

Là Sở Tích.

Kỳ này Gạch bị vả mặt nhẹ rồi =))) Cơ mà nếu ở ngoài đời mà như thế thì chắc là long trời lở đất luôn quá.

Mọi người ơi, hãy cho mị thấy comment của các bạn =))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Đến lúc này, biên tập viên mới nhìn lại bảng số phòng, lúc này cô ta nhìn thấy phòng "4007" mà sao bây giờ lại nhìn giống "4001" thế này.

Rất cuộc, điện thoại trong tay cô ta không giữ nổi nữa, vèo một cái bay xuống đất, màn hình hướng lên trời.

Cố Minh Cảnh và Sở Tích cùng nhìn sang màn hình điện thoại. Giao diện này Cố Minh Cảnh không quen, nhưng người trong giới như Sở Tích thì vừa nhìn đã biết ngay.

Họ đang phát sóng trực tiếp ư!

Trong phòng trực tiếp, fan Hạ Kiều và fan Sở Tích trợn mắt há mồm nhìn màn hình tối thui.

Hạ Kiều không thể nào ngờ được, buổi phát sóng trực tiếp sáng sớm của mình đã không thể tiếp tục, thay vào đó là ba hashtag nhanh chóng bay lên chiếm trọn top đầu bảng hot search.

#Sở Tích Cố Minh Cảnh#, #Sở Tích ngủ với fan#, #Sở Tích sự cố trực tiếp#

Mặc dù bên phải hashtag có gắn thêm chữ "bạo" màu đỏ sẫm* nhưng cũng không thể nào thể hiện hết độ hot chưa từng có này. Toàn bộ server bị đơ trong vài phút, cuối cùng, sau khi tên hai người vừa lên bảng tìm kiếm nóng chưa đầy mười phút đã hoàn toàn tê liệt.

*Những tin tức có lượt tương tác cao sẽ gắn chữ "bạo" bên phải.

Nhân viên kỹ thuật đối mặt với hệ thống bị đơ, vội vàng huy động lực lượng, mười ngón tay lướt như bay trên bàn phím, mắt kính phản chiếu ánh sáng xanh nhạt từ màn hình, trên trán chảy một lớp mồ hôi mỏng. Cuối cùng đứng vào thời khắc cư dân mạng nhìn thấy hot search nhưng không bấm vào được, lòng ngửa ngáy, tò mò đến cực điểm, thì server đã được mở rộng thành công.

Server vừa được mở rộng đã phải đối mặt với lượng truy cập khổng lồ, tựa như túp liều nhỏ bấp bênh trong phong ba bão táp, trong sự chèo chống đầy vất vả của nhóm nhân viên kỹ thuật.

Nguyên nhân là do biên tập viên của tòa soạn nhìn lầm số phòng, gõ cửa sai phòng, đoạn video ngắn bắt đầu từ lúc Cố Minh Cảnh mặc áo choàng tắm mở cửa phòng đến khi Sở Tích mất nhắm mắt mở với cơ thể đầy dấu hôn đứng trước ống kính mới kết thúc.

Không cần nói gì nhiều, người tỉnh mắt đều có thể nhìn ra, đây chính là khung cảnh sáng ngày hôm sau sau khi xảy ra chuyện.

Hơn nữa giọng nói ngọt ngào đầy mơ màng của Sở Tích, và cả dấu hôn mập mờ trên xương quai xanh của cô như muốn nói cho mọi người biết chuyện đêm qua giữa cô và người đàn ông bên cạnh, càng khiến người ta suy nghĩ xa vời.

Quản chúng ăn đưa bấm vào hot search mà há hốc mồm

[Trời má trời má trời má má má má!!!!]

[Nữ minh tinh và lão đại giới kinh doanh sau khi xong việc bị bắt tại trận, đây là vụ đầu tiên trong showbiz rồi, dữ dội thật!]

[Còn có dấu hôn nữa kia, trời ạ!]

[Không phải cô ta giả vờ đăng bài tuyên bố không ngủ với fan sao, ha ha ha, đúng là không ngủ với fan, là fan ngủ với cô ta mới đúng.]

[Đúng là có tiền thì muốn làm gì cũng được, mấy người đu idol chỉ biết liếm màn hình điện thoại mỗi ngày, còn người ta thì trực tiếp ngủ với idol của mấy người luôn ha ha ha ha.]

[Sở Tích có thể nhận vai của điện ảnh Thâm Hải và nhận quảng cáo của Banz chắc cũng nhờ "ngủ" mà có rồi!]

[Chúc mừng nhé, sau khi bị đại gia cũ đá đã thì cô ta đã tìm được hiệp sĩ đồ vô aka đại gia mới rồi.]

[Cũng chưa chắc là đại gia mà, đều là người trẻ tuổi, biết đâu là bạn trai thì sao.]

[Thôi đi, Cố Minh Cảnh nói anh ta là fan bạn trai thì mấy người xem anh ta là bạn trai thật à? Đối với mấy người như anh ta thì nữ minh tinh chỉ là đồ chơi mà thôi, qua tay là vứt, không lẽ muốn lấy về nhà mấy người mới chịu à.]

[Không liên quan nhưng mà Sở Tích đẹp dễ sợ, bảo sao Sở Tích được Cố Minh Cảnh để ý.]

[+1, cô ấy vừa mới rời giường chưa kịp rửa mặt mà nhìn làn da này đi, gato quá.]

[Không bàn đến mấy chuyện khác, chỉ nhớ đến cảnh cô ấy mặc váy ngủ mềm mại cất giọng nũng nịu hỏi bữa sáng đã có chưa kia, nếu tôi mà là đàn ông tôi cũng cứng nữa.]

[Giọng nói ngọt ngào đó đúng là quá đáng yêu mà.]

[Vậy tới qua Cố Minh Cảnh chắn chắn là cứng lắm đây, nếu không thì sao trên người Sở Tích lại có dấu hôn được. Cười trộm.jpg]

...

Ở một bên khác, Gạch đang la hét đòi khai trừ fan tích của Cố Minh Cảnh, nhưng từ sau khi Sở Tích xuất hiện trước màn hình, mọi người lại bỗng nhiên im lặng.

Anh ta không xuất hiện ở phòng Hạ Kiều, mà căn phòng này chính là phòng của Sở Tích.

Fan đại gia nhà mình không ngủ với Hạ Kiều, người mà tổng giám đốc Nguyên Cảnh ngủ cùng là...

Dù Gạch không muốn thừa nhận, tự lừa mình dối người bảo trai đơn gái chiếc mặc đồ ngủ cùng nhau xuất hiện ở cùng một phòng vào sáng sớm cũng không thể chứng minh tới qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng ánh mắt lại chuyển sang dấu hôn trên xương quai xanh của Sở Tích, hai dấu hôn ở vị trí mập mờ tựa như hai lưỡi dao nhọn đâm thẳng vào tim của fan hâm mộ.

Gạch đã từng cất lời giễu cợt với Cố Minh Cảnh trước khi nhìn thấy Sở Tích, "Tới qua chắc kịch liệt lắm đây."

Đúng vậy, xem ra quả thật rất chính xác, rất... kịch liệt đấy.

Nhưng không ngờ cái người bị làm kịch liệt kia lại là idol nhà mình.

Nhóm fan tuyệt vọng nhắm mắt lại, nghĩ đến mấy cảnh "kịch liệt" kia, chắc bọn họ điên mất thôi.

[Tích bảo à! Tích bảo của mị a a a a a!!!]

[Tôi khóc đây, má nó khóc thật đây, mẹ nó chuyện gì thế này! Sao lại thành ra thế này!]

[Cố Minh Cảnh rút đi! Không được đụng vào con gái tôi! Không được đụng vào con gái tôi hu hu hu hu!]

[Dù có muốn đụng thì cũng phải nhẹ nhẹ thôi chứ, làm con nhỏ bầm luôn rồi kìa, con gái tôi yếu ớt như thế sao mà chịu cho nổi hả? Hu hu hu.]

[Từ cái lần trước anh ta cưỡng hôn cô ấy là tôi biết anh ta không có ý tốt rồi, fan bạn trai cái gì, luôn mồm bảo là fan, lừa gạt tình cảm của fan chân chính bọn tôi, vừa quay đầu đã động vào Tích bảo, có fan bạn trai nào như anh không?]

[Sở Tích, không phải chị nói chị không yêu đương sao? Không phải chị không quen biết anh ta sao?]

[Ha ha ha ha, tôi cười vào, Sở Tích, chị đúng là không quen anh ta nhỉ, đúng là cái kiểu buổi sáng không quen buổi tối thì "tiếp xúc gần" ấy hả?]

[Xuất ngoại ngàn dặm xa xôi nhưng vẫn ở cùng nhau, thế trong nước chắc làm cũng không ít đầu ha, mỉm cười.jpg]

[Cùng với người khác thì thôi không nói, nhưng chị lại ở cùng Cố Minh Cảnh, người ta nói người ta là fan chị, người ta vung chút tiền lẻ mua sản phẩm chị đại diện là chị dâng mình lên ngay à? Người ta ngủ với chị vì người ta chỉ coi chị là bạn giường mà thôi, chị có biết không hả?]

[Không chịu nổi cái thể loại hám giàu, mồm thì bô bô nói cố gắng vì fan, nhưng sau lưng lại không chịu nổi cô đơn, thoát fan đây.]

[Thoát fan +1.]

...

Paris, bầu không khí trong phòng khách sạn vô cùng yên tĩnh.

Sở Tích nhìn mấy bình luận đòi thoát fan kia, xem tin Gạch thoát group trong Biệt đội Gạch, nước mắt bỗng rơi.

Sao lại như thế, sao lại bị người bên Hạ Kiều gỡ lộn phòng chứ.

Nhưng tất cả đều tại cô cả, vừa muốn fan hâm mộ lại vừa không nhận được muốn ở bên Cố Minh Cảnh, tại cô tới qua không bảo anh rời đi, chỉ vì tình yêu và chuyện cá nước thân mật này.

Bị nhiều người thoát fan cũng đáng đời cô lắm.

Tiếng nước nở khê vang lên, Cố Minh Cảnh phát hiện Sở Tích khóc, anh vội vàng rút khăn giấy lau nước mắt cho cô, sau đó đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô an ủi.

Sở Tích gạt tay anh ra, quay lưng đi khóc một mình.

Cố Minh Cảnh vừa an ủi Sở Tích vừa nhìn Phó Bạch đối diện, ánh mắt anh vô cùng lạnh lùng.

Khí thế của người đàn ông vô cùng mạnh mẽ, Phó Bạch sợ run người.

Liên quan gì tới anh ta hả!

Sau đó anh mất anh ta lướt sang Sở Tích đang khóc thút thít.

Anh ta vừa mới phát hiện Sở Tích có "chó" ở bên ngoài, kết quả cô lại mang đến cho anh ta "bất ngờ" lớn đến thế.

Bảo sao hôm qua cô không đi xem biểu diễn, hóa ra Cố Minh Cảnh đến đây, còn ngủ lại nữa chứ.

Bọn họ... lại ở bên nhau.

Phó Bạch thờ dài, bảo sao Sở Tích giấu anh ta kỹ đến thế.

Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ chính là quan hệ công chúng, Phó Bạch lo lắng xem hot search. Vẫn câu nói kia, nếu người Sở Tích quen không phải là Cố Minh Cảnh mà chỉ nuôi "sói con" thì về vấn đề quan hệ công chúng chỉ cần dựa vào phía bọn họ là được. Nhưng người đàn ông này lại là Cố Minh Cảnh, nếu không muốn để phòng làm việc biến thành chốn trại, thì vấn đề quan hệ công chúng phải được Cố Minh Cảnh chấp nhận mới được.

Phó Bạch đang đau cả đầu, bỗng nhiên có người vỗ vai mình.

Anh ta quay đầu lại nhìn, là trợ lý của Cố Minh Cảnh.

Trợ lý Cao gật đầu chào Phó Bạch, "Chào anh phó, nội dung quan hệ công chúng bên chúng tôi đã soạn xong rồi, mời anh xem qua, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta cùng thương lượng."

Bấy giờ Phó Bạch mới nhớ ra dưới tay Cố Minh Cảnh có hẳn một bộ phận quan hệ công chúng cao cấp, có thể giữ bí mật chuyện Sở Tích và anh ở bên nhau hai năm trước một cách kín kẽ.

Bên kia, Sở Tích đắm lệ ngơ ngác ngẩng đầu lên, nghẹn ngào hỏi, "Phải làm sao đây anh?"

Cố Minh Cảnh nhìn cô, nghiêm túc nói, "Chúng ta công khai đi."

Anh cũng không ngờ rằng chuyện tình cảm của mình lại công khai dưới tình huống này.

Thậm chí anh còn cảm thấy vui, lại xúc động, anh không cần phải làm... bạn trai bí mật không danh phận không phận nữa rồi.

Cuối cùng anh cũng có danh phận rồi.

Sở Tích đáp một tiếng, lại cúi đầu.

Mọi chuyện đã thế này rồi, nếu cô còn phui sạch quan hệ thì chắc chắn sẽ ôm luôn cái danh ngủ với fan hoặc fan ngủ với mình, cũng có thể là giao dịch giữa tiền và sắc.

Trong lúc hai người đang thương lượng, thì ở trong nước, cư dân mạng đã điên cuồng suy đoán xem hai đương sự sẽ ứng phó ra sao.

Đã thế này rồi, để xem Cố tổng có chịu cho Sở Tích một danh phận hay không.

Cư dân mạng căn bản chia thành hai nhóm, một nhóm cảm thấy hai người bọn họ sẽ công khai tình cảm, nhưng đa số người qua đường và anti fan của Sở Tích vào cùng một nhóm, họ thấy Cố Minh Cảnh làm sao có thể cho Sở Tích danh phận được, chỉ là đại gia chơi đùa mình tình chẳng may bị bắt gặp mà thôi. Hai người bọn họ, một người vì sắc một người vì tiền. Người ta làm fan bạn trai mua sản phẩm cô đại diện chẳng qua là vì sắc đẹp của cô mà thôi, chẳng lẽ lại muốn làm bạn trai thật? Sau này lại để một diễn viên như cô lên làm bà Cố à?

[Tôi cho fan Sở Tích ghê, idol nhà mình bị đại gia chơi vẫn chưa thấm bằng idol nhà mình bị đại gia chơi nhưng không kiếm được một cái danh phận ha ha ha ha.]

[Có lẽ sẽ thừa nhận đó, kiểu như là bạn gái nhưng đã chia tay.]

[Đáng đời loại con gái háu giàu, làm mất mặt trước nhân dân cả nước.]

[Đừng có nói Cố tổng lạnh lùng vô tình không giữ mặt mũi cho Sở Tích, thế giới của nhà tư bản tàn nhẫn hơn mọi người nghĩ nhiều.]

...

Fan Sở Tích đã giảm đi một ít, những người còn lại chỉ im lặng chờ kết quả.

Mặc dù bọn họ không muốn Sở Tích dính dáng đến người đàn ông này, nhưng ván đã đóng thuyền, Sở Tích lại là con gái, cho nên cách bảo vệ danh dự duy nhất chính là thừa nhận mối quan hệ người yêu với Cố Minh Cảnh.

Nhóm fan hâm mộ cần rằng chờ đợi.

Nếu Cố Minh Cảnh có thể thừa nhận là bạn trai của Sở Tích, bọn họ vẫn sẽ tiếp tục hâm mộ cô, cùng lắm thì bọn họ chờ hai người chia tay là được. Nhưng nếu Cố Minh Cảnh không chịu thừa nhận, còn Sở Tích cứ bám theo fan đại gia nhưng không chịu thừa nhận quan hệ với cô, vậy thì bọn họ không thể hâm mộ cô được nữa.

Mọi người đều tập trung sự chú ý lên Weibo của Sở Tích và Cố Minh Cảnh, chờ rồi lại chờ, cuối cùng Weibo của hai người cũng có động tĩnh.

Không ngờ Sở Tích lại là người đăng Weibo đầu tiên, nội dung vô cùng ngắn gọn, "Bạn trai @Nguyên Cảnh Cố Minh Cảnh"

Cô thừa nhận rồi.

Weibo vừa đăng, nhưng người đang chờ hai người công khai chuẩn bị chúc mừng thì lại bị nhóm "vì sắc vì tiền" giữ lại.

Mấy người ăn mừng hơi sớm rồi đó, mới có Sở Tích đăng Weibo thôi, còn Cố Minh Cảnh đâu, cái mà mọi người đang chờ chính là thái độ của Cố tổng mà.

Nếu chỉ có một mình Sở Tích đăng bài thừa nhận tình cảm là xong, vậy tôi cũng có thể đơn phương tuyên bố tôi là bạn gái của Cố tổng vậy.

Nghe cũng có lý nhì.

Thế là mọi người lại tập trung sang Weibo của Cố Minh Cảnh, nín thở chờ đợi.

Một giây, hai giây,... ba mươi giây.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Đối với chuyện công khai tình cảm này thường thì hai người thương lượng xong rồi cùng nhau đăng bài, Sở Tích đơn phương công khai đã hơn 3 phút rồi nhưng Cố tổng vẫn chưa đáp lại.

Không những không đăng Weibo thừa nhận, thậm chí cũng không chia sẻ bài đăng công khai của Sở Tích.

Anti-fan và người qua đường bắt đầu cười khoái chí.

Quả nhiên, chỉ có mình cô đơn phương tuyên bố mà người ta có thêm đề ý đâu, Sở Tích, cô và mặt đau không?

Cô tưởng người ta làm fan bạn trai của cô mấy ngày là người ta thích cô hả? Với đại gia đẳng cấp như người ta thì loại nữ nghệ sĩ như cô chỉ là loại chơi qua đường mà thôi, bộ cô không biết tự lượng sức mình hả?

Sở Tích thâm thật, nhân dân cả nước đều biết sau khi cô ta bị chơi thì bị người ta vả mặt không chịu thừa nhận danh phận, sau này cô ta làm sao dám ở trong giới chứ.

Trong lúc anti-fan đang vui mừng vì Sở Tích trở thành đối tượng bị chế giễu mới, nhóm fan của cô chuẩn bị yên lặng thoát fan. Thì đúng lúc này, có người tiện tay load lại, Weibo Cố Minh Cảnh không có động tĩnh gì lại bất ngờ nhảy ra gần mười bài đăng mới.

"Bạn gái @Sở Tích."

"Bạn gái @Sở Tích."

"Sao không thấy gì, bị hạn chế tương tác hả?"

"Sao vẫn chưa thấy, là do card mạng hay do giảm tương tác vậy?"

"Không đăng bài lên được sao?"

Hình như năm bài đăng liên tục không đăng lên được, người dùng tài khoản này bắt đầu trở nên nóng nảy.

"Cmn, khó khăn lắm cô Sở Tích mới nguyện ý cho Cố tổng danh phận mà Weibo lại không đăng được. Tra lằng, mi tiêu đời rồi, mi muốn biến thành trại chăn nuôi đúng không?"

"Tra lằng à, mi biết Cố tổng đang bận dỗ cô Sở không rảnh đăng Weibo mới để trợ lý đăng giùm, nên mi mới có tình không cho đăng lên đúng không?"

"Cho mi thêm nửa phút! Cố tổng của tao nhất định phải lấy được danh phận của cô Sở Tích!"

"Nể tình lão Cao đây lớn tuổi, tao ball ball mi đó Tra lằng à, mi có biết Cố tổng của tao làm bạn trai bí mật tủi thân biết bao nhiêu, mi có biết Cố tổng của tao chờ đợi cái danh phận này đã lâu rồi không?"

Chín bài đăng liên tiếp, lần lượt xuất hiện trên trang chủ của "Nguyên Cảnh Cổ Minh Cảnh", khắc sâu hoạt động nội tâm của người đăng bài thay - trợ lý Cao tự xưng lão Cao, kèm theo một lượng tin tức khá lớn.

Khó khăn lắm mới cho Cố tổng danh phận...

Cố tổng đang bận dỗ cô Sở...

Làm bạn trai bí mật tủi thân biết bao nhiêu...

Đám người cố gắng tiêu hóa ý nghĩa của những dòng chữ này, cuối cùng cũng hiểu ra.

Cố tổng đang dỗ Sở Tích, trước đó Cố tổng làm bạn trai bí mật không được công khai của Sở Tích.

Không phải "chơi" fan, không phải đối tượng mới bị chế giễu, không phải đại gia chơi qua đường với mình tình, mà là... Sở Tích cuối cùng cũng cho Cố tổng một danh phận.

Có mấy người chặc đầu mặt lắm?

Chị Tích trâu bò quá!

Cùng lúc đó, Sở Tích đen mặt nhìn Cổ Minh Cảnh rồi lại nhìn trợ lý Cao cúi đầu chuẩn bị về nhà viết đơn từ chức.

Trợ lý Cao luôn để lại cho cô ấn tượng người đàn ông lớn tuổi hay mặc vest, nho nhã hay nở nụ cười lịch sự, không biết chơi Weibo.

Nhưng không ngờ dưới bộ mặt nhã nhặn lại là một nội tâm cuồng dã đầy táo bạo thế này.

Tuần này lại vượt quá chỉ tiêu rồi, nhưng ráng để mọi người hóng đến cảnh công khai cuối cùng nè. Mau mau khen cô gái đi nào ==)))

Không công khai thì có thú vui của không công khai, công khai rồi cũng sẽ có cái hay ho khác nha, chờ xem nhé! ^^

Sẵn đây ai có bộ nam truy nào hay ho thì đề cử cho mị với, cô gái đang tìm kiếm một hồ hay ho mới ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Lịch trình ở Paris của Sở Tích cuối cùng kết thúc, cô chuẩn bị lên đường về nước.

Lúc xuất ngoại vẫn còn là tiểu hoa đang nổi xinh đẹp với con đường tương lai sáng lạn, khi trở về lại dẫn theo một người anh rể cho mọi người.

Trong giới fan đã thống nhất sẽ gọi người yêu của nữ nghệ sĩ là "anh rể", ngược lại, bạn gái hoặc vợ chính thức của nam nghệ sĩ sẽ được gọi là "chị dâu".

Sau khi Sở Tích công khai tình cảm, cô đã bị mất đi một lượng fan hâm mộ đáng kể. Đối mặt với chuyện tình cảm của idol, dù là yêu ai đi nữa thì fan hâm mộ vẫn không thể nào tiếp nhận được việc idol mình đã có người sánh đôi, đã thuộc về một người khác. Cái cảm giác này sẽ ảnh hưởng đến tình cảm mà bọn họ dành cho idol của mình, thế nên bọn họ lựa chọn thoát fan. Đây cũng chính là lý do vì sao nam nghệ sĩ đều luôn bảo mình độc thân trước công chúng hoặc nếu có kết hôn cũng đều giấu giếm.

Nhóm Gạch còn lại chỉ biết cố nén nước mắt nhìn anh rể Cổ Minh Cảnh mang theo danh phận là "bạn trai của Sở Tích".

Cảnh tượng trực tiếp ngày hôm ấy luôn quần quanh trong đầu bọn họ.

Chính là anh ta! Chính là người đàn ông này! Ý mình có vài đồng tiền dơ bẩn, ý mình đẹp trai, tên fan bạn trai này không biết đã giở trò gì mà mê hoặc Tích bảo của bọn tôi, lại còn uy hiếp Tích bảo phải cho anh ta danh phận nữa chứ. Nghĩ đến chuyện người đàn ông này còn nhận được danh hiệu "fan số một của Sở Tích" là Gạch lại đau lòng không thôi, đồ phản đồ, không ngờ trong nhóm fan bọn tôi lại có một tên phản đồ như anh!

Như ba vợ nhìn con rể, nhìn thấy cái trắng nhà mình bị heo ăn, dù anh không sai thì bọn tôi cũng phải tìm cho ra lỗi sai của anh. Fan Sở Tích không phải ngứa mắt Cổ Minh Cảnh bình thường, bọn họ chỉ hận không thể biến thành bà mẹ chồng độc ác chia rẽ đôi uyên ương này. Cổ Minh Cảnh có là ông lớn cỡ nào thì cũng chỉ là vật chứng mất mà thôi, Tích bảo của bọn tôi đang trên đà phát triển sự nghiệp, yêu đương cái rầm!

Trong lúc Gạch đang ngứa mắt mà không thể làm gì tên bạn trai này của Sở Tích, thì bỗng nhiên, một nhóm người đang vui vẻ nhảy múa lướt nhanh qua như một cơn gió.

Fan CP vợ chồng Kinh Hi

Nhóm Gạch: Cái gì đây trời???

Fan CP? Tích bảo với tên họ Cổ kia cũng có fan CP nữa á?

Thật ra thì fan CP của hai người đã xuất hiện từ khi Cổ Minh Cảnh tuyên bố mình là fan của Sở Tích, sau khi hai người công khai tình cảm thì nhóm fan này lại càng phát triển mạnh thêm.

Fan CP vợ chồng Kinh Hi sau khi biết "thuyền" mình cập bến thì vui như trúng số độc đắc, vừa liên tục phát "đường" vừa cố gắng quảng cáo với mọi người về CP của mình, cuối cùng gửi sang cho fan Sở Tích một tấm card nhỏ:

"Muốn đu CP không? Mau mau tìm hiểu vợ chồng Kinh Hi đi nào, tổng giám đốc "bá đạo" bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiền x nữ minh tinh chân dài ngực to, tình cảm dữ dội, đầu hôn mãnh liệt, quan trọng là bọn họ siêu siêu siêu siêu siêu ngọt!"

"Nói nhỏ cho mọi người biết, nếu bây giờ mọi người gia nhập vào hội CP vợ chồng Kinh Hi sẽ nhận được một bộ truyện đồng nhân cao H độc quyền, phối hợp với hình ảnh "đầu hôn" kia càng tốt, đúng kiểu siêu siêu siêu siêu H luôn nha mọi người ời."

Nhóm Gạch, "..."

Đám fan CP này biến hết đi!!!

Tin tức Sở Tích về nước vừa được tung ra, nhóm master-nim và phóng viên trong nước đã đứng đầy ở sân bay chờ chuyến bay của Sở Tích hạ cánh, để chuẩn bị cho những tấm ảnh đầu tiên sau khi Sở Tích công khai chuyện tình cảm. Trong lúc bọn họ đang tưởng tượng nếu Sở Tích xuất hiện cùng Cổ tổng thì càng tốt biết mấy, bỗng nhiên có tin đồn Sở Tích đã về nước rồi.

Đám người ngồi chờ ở sân bay không tin. Không thể nào! Bọn họ ngày nào cũng ngồi chờ ở sân bay, ngay cả một con ruồi cũng không bỏ qua thì làm sao Sở Tích có thể thần không biết quỷ không hay trở về nước như thế, cô ấy là quý hã? Hay cô ấy biết thuật dịch chuyển tức thời?

Nhóm người báo tin phải xác nhận lại lần nữa, Sở Tích đã về nước rồi, cô ấy không bị mấy người phát hiện là do người ta ngồi máy bay tư nhân của Cổ tổng trở về.

Đám người ngồi chờ ở sân bay, "..."

Có máy bay tư nhân thì ngon à!

Tin Sở Tích ngồi máy bay tư nhân của Cổ Minh Cảnh về nước không xuất hiện trên hot search, nhưng trong diễn đàn hóng hớt vẫn có bài viết nói về chuyện này, nói Cổ Minh Cảnh không giống như chơi qua đường, anh thật lòng với Sở Tích, nhưng trong diễn đàn lại vàng thau lẫn lộn, fan nhà nào cũng có, cho nên không ít người nhìn thấy loại bài này lại càng ngứa mắt.

Vì là diễn đàn hóng hớt nặc danh, ai ai cũng khoác lên một lớp mặt nạ, phong cách khác hẳn với Weibo cho nên ngôn từ càng thêm ác độc.

Đám fan Sở Tích đúng là không biết điều, đây là tổng giám đốc Nguyên Cảnh đó, là đẳng cấp nào hã? Mấy người bị ngu á?? Mấy người còn nhớ Nhạc San không? Cô ta chủ động tìm đường chết chạy theo muốn bám víu anh ta, cuối cùng chìm đến bây giờ luôn, có biết bao nhiêu nữ minh tinh mặt dày bám vào, ngay cả thân phận tình nhân cũng không vớt được. Sở Tích câu được Cổ Minh Cảnh, fan mấy người không biết quý xuống tạ ơn mà còn dám ghét bỏ anh rể nhà mình hã?

Má nó, Sở Tích sao mà hên dữ vậy? Mới bị đại gia đá chưa được bao lâu mà đã bám vào được Cổ Minh Cảnh rồi.

Cổ Minh Cảnh bị bệnh à? Hay là anh ta có đam mê đặc biệt, với thân phận của anh ta thì tìm phụ nữ nào mà không có. Sao cứ thích làm hiệp sĩ đồ vô thế nhỉ? Người người đều biết không lẽ anh ta không biết Sở Tích từng được người khác bao nuôi suốt hai năm hã? Đã thế còn được nâng đỡ đóng biết bao nhiêu bộ phim nát khiến mọi người đau mắt nữa?

Bây giờ Sở Tích nổi tiếng được một chút nên mới không có nhiều người nhắc đến chuyện này, cư dân mạng thì mau quên, mấy vết sẹo thế này ngoài trừ anti-fan ra thì không còn ai nhắc đến nữa, cứ thế mà được cô ta "tẩy trắng".

Hơn nữa, giới thượng lưu đều quen biết nhau, nói không chừng Cổ Minh Cảnh còn biết mặt đại gia tiền nhiệm của Sở Tích nữa ấy chứ!

Xem ra đây là thú vui kích thích của kẻ có tiền rồi.

Bọn họ nhớ đáng về non nót của Sở Tích trong video trực tiếp hôm ấy, là đàn ông thì đều thích kiểu này.

Chắc chắn chắc.

Sau khi Sở Tích về nước, cô luôn buồn rầu nhìn lượng fan ít ỏi trong Biệt đội Gạch gần đây.

Quả nhiên, bây giờ cô không còn được bao nhiêu fan cả.

Cô vừa về nước đã có kịch bản đưa tới, Phó Bạch đưa cho Sở Tích vài kịch bản mới để cô chọn, sau đó thay cô tìm vài chương trình giải trí, nhưng anh ta lại thấy Sở Tích cứ buồn bã như thế nên đành phải khuyên nhủ, mất fan thì có làm sao, cũ không đi thì mới không tới, chúng ta là diễn viên, đều phải lấy tác phẩm ra để nói chuyện, nếu em có tác phẩm hay thì sao phải sợ không có fan?

Sở Tích nghĩ thấy cũng đúng, thế nên, tác phẩm có thể đem ra nói chuyện của cô đâu?

Lúc trước không có bộ nào, về sau, cô chuẩn bị có tác phẩm ra mắt mọi người rồi, chính là bộ phim thần tượng cổ trang do Hạ Kiều làm nữ nữ chính - Ước hẹn hoa đào.

Sở Tích nghĩ đến bộ phim này, trong lòng lại thấy hồi hộp.

Bộ Ước hẹn hoa đào sau khi trải qua giai đoạn biên tập hậu kỳ sẽ được phát sóng trên đài Hoa quả. Bộ phim này được quay trước khi cô đăng ký học lớp diễn xuất, lúc ấy vì bóng ma tâm lý do Cổ Minh Cảnh nâng đỡ quá lớn nên cô vẫn có hơi sợ hãi chuyện đóng phim. Lúc đóng phim này cũng xem như cô bắt đầu lại từ con số không, cũng may nhờ có Lý Viễn Tân và đạo diễn ở phim trường chỉ bảo, sáng sớm cô lại đến công viên tập thoại, coi như bắt đầu từ bộ phim này, cô đã bắt đầu hiểu biết sơ sơ về diễn xuất.

Sở Tích lúc ấy chỉ là một tân thủ vừa mới bắt đầu nên vẫn còn vụng về, cô xem rất nhiều bộ phim có nhân vật tương tự vai diễn của mình, học được rất nhiều nội dung diễn xuất có liên quan, mỗi một động tác cô đều phân tích thật kỹ, cô đã thực sự đã "diễn" nhân vật ấy. Tuy ban đầu đạo diễn Trần Hải lòng với cô, nhưng một phần trong đó là do cô rất hợp với tạo hình yêu phi Lưu Ly, một phần khác là do Ước hẹn hoa đào là phim thần tượng nên không yêu cầu cao về mặt diễn xuất, cho nên cô có thể quay phim chăm chỉ là tốt lắm rồi.

Nhưng nếu để cho Sở Tích bây giờ chăm điểm diễn xuất của chính mình trong Ước hẹn hoa đào, thì cô chỉ có thể miễn cưỡng chăm cho mình bốn mươi điểm theo thang điểm một trăm.

Thế cho nên cô phải làm sao để thu hút fan hâm mộ với vai diễn bốn mươi điểm này đây?

Sở Tích nghĩ mà đau cả đầu.

Ước hẹn hoa đào là bộ phim cổ đại trọng điểm duy nhất của đài Hoa quả năm nay, nên trong đài rất coi trọng nó, khâu tuyên truyền khá đầy đủ. Trong lúc bộ phim này được quay đã có không ít tin đồn rộ lên, nào là nhà đầu tư Cổ Minh Cảnh cường hôn nữ phụ Sở Tích ở phim trường, Sở Tích bị nói không chuyên nghiệp kết quả lại phát hiện người ta ra công viên tập thoại vào sáu giờ sáng mỗi ngày, bây giờ phim đã bắt đầu được phát sóng, cho nên tất cả mọi người đều đang rửa mắt mong chờ.

Bộ phim này lại càng quan trọng đối với Hạ Kiều, trước đó, buổi phát sóng trực tiếp tại Paris vì sự cố gõ sai phòng mà Hạ Kiều không thể xây dựng hình tượng nữ thần mặt mộc, ngược lại, lại bùng nổ chuyện tình cảm của Cổ Minh Cảnh và Sở Tích, ekip Hạ Kiều tức đến muốn học máu, bây giờ bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, nhất định phải PR cho thật hot.

Về phần Sở Tích, cô lại là người lo lắng sợ hãi nhất.

Theo như những người đã phân tích trên diễn đàn hóng hớt, sau khi công khai chuyện tình cảm thì cô đã bị mất đi một lượng fan không hề nhỏ, số fan còn lại vẫn còn đang suy sụp đau lòng, Sở Tích có thể vươn mình thành công hay không đều phải dựa vào bộ phim này.

Nếu vẫn là diễn xuất "cút chuột" kia thì đừng nói là fan bị thương sau vụ công khai tình cảm, cho dù có là fan cứng, nhiệt huyết như hồi chưa công khai thì xem cô diễn xong cũng sẽ thoát fan mà thôi, dù fan hâm mộ không từ bỏ cô thì người trong giới cũng sẽ từ bỏ cô.

Có bạn trai có tiền có thế thì sao, không có fan hâm mộ, không có tác phẩm, bên ngoài người ta tôn trọng cô nhưng sau lưng cô sẽ trở thành đối tượng chế giễu.

Nhưng xem tình hình bây giờ, tỉ lệ xoay người của Sở Tích không được lớn cho lắm.

Mọi người còn nhớ tình hình phim điện ảnh của Sở Tích được công chiếu năm ấy không?

Sở Tích, cô gái có thể phá hủy một bộ phim điện ảnh vốn trăm triệu chỉ bằng sức của một mình cô.

Những chuyện thế này nếu chỉ có một hai bộ phim đầu tiên thì có thể nói đây là không gian thử sức của người mới, nhưng cô diễn biết bao nhiêu bộ rồi mà diễn xuất vẫn y như cũ, nói thẳng ra là không có diễn xuất thiên phú, mà đóng phim lại là công việc cần thiên phú nhất, không phải mỗi sáng sáu giờ tập thoại là có thể bù đắp đâu.

Sở Tích đọc mấy suy đoán này, rồi lại nhớ đến diễn xuất bốn mươi điểm trong phim mà ưa nước mắt.

Dù cho lần này không chuyển mình được cũng không cần phải sợ, cô không thể bị đánh bại, cô còn Vực sâu sương mù, cô còn sẽ nhận thêm phim mới, một ngày nào đó cô sẽ có thể nộp một bài thi khiến fan của mình hài lòng.

Ngày phát sóng Ước hẹn hoa đào, Sở Tích đồng ý với bên đoàn phim sẽ đăng Weibo tuyên truyền cho phim, cô không dám đọc bình luận, chỉ ngồi trước TV xem quảng cáo.

Cố Minh Cảnh tan làm cũng đến xem phim cùng cô.

Quảng cáo ở đài Hoa quả rất dài, Cố Minh Cảnh là chủ đầu tư nên có thể lấy được phim trước, nhưng anh vẫn quyết định cùng Sở Tích xem phim.

Anh nhìn Sở Tích vừa lo lắng vừa buồn bã ở bên cạnh, khe khẽ thở dài, "Em diễn vai gì thế?"

Sở Tích ừ ừ đáp, "Yêu phi."

Cố Minh Cảnh, "Yêu phi?"

Sở Tích nói một lèo, "Chính là loại yêu phi khuynh quốc khuynh thành, hại ước hại dân, quyền rũ hoàng đế trầm mê từ sắc không màn triều chính, bị ngàn người chỉ trích."

Cố Minh Cảnh nghe xong thì nở nụ cười.

Đạo diễn bộ phim này đúng thật là biết nhìn người.

Hại nước hại dân, quyền rũ đàn ông trầm mê sắc đẹp, có chỗ nào không đúng đâu chứ?

Hai người nói chuyện một lát, quảng cáo đã kết thúc, tập một Ước hẹn hoa đào chính thức phát sóng.

Cảnh phim đầu tiên của Sở Tích chính là cảnh ở trong cung, yêu phi Lưu Ly ngồi bên cạnh hoàng đế, nàng ta chống cằm, nhẹ nhàng nhìn cung nữ bị nàng ta phát hiện có ý đồ quyến rũ hoàng đế đang quỳ gối cầu xin tha thứ bên dưới.

Tuy Sở Tích không hề được đánh mất chuẩn kiểu vai ác cô đại, nhưng cô chỉ cần ngồi đó, với thần thái ấy, đôi mắt khẽ nhếch lên như hồ ly, khán giả vừa nhìn liền biết người phụ nữ này chính là yêu phi.

Hoàng đế dường như chỉ có ý định đánh cung nữ kia mười hèo là xong, nhưng Lưu Ly khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng vươn tay đặt lên tay hoàng đế, ánh mắt quyến rũ, nũng nịu oán giận, "Hoàng thượng ~"

Thế là hoàng đế hạ chỉ đánh chết cung nữ kia.

...

Ước hẹn hoa đào là bộ phim được chiếu trên khung giờ vàng tám giờ tối từ thứ hai đến thứ năm hàng tuần, mỗi ngày hai tập. Hai tập phim đầu tiên kết thúc vừa đúng mười giờ tối.

Nhạc kết thúc phim vang lên, Sở Tích ngẩn người ngồi trên sofa.

Cô ngẩng đầu nhìn Cố Minh Cảnh bên cạnh, khoe miệng khẽ trễ xuống, "Anh không thích xem mấy loại phim này à?."

Cố Minh Cảnh trả lời thật tình, "Ừ."

Sở Tích "À" một tiếng.

Cô đã xem hết hai tập, giống với những gì cô đã tự đánh giá bản thân lúc trước, có nhiều chỗ lộ ra diễn xuất hơi lộ, có mấy chỗ cô không nhập vai, quả thật chỉ có thể cho bốn mươi điểm.

Sở Tích hít mũi, cố gắng tự nhủ với bản thân không được nản chí.

Cố Minh Cảnh nhận ra Sở Tích không được vui, nhìn cô đầy chân thành, "Nhưng anh thấy em diễn cũng được lắm."

Sở Tích xoa mũi, "Cảm ơn anh", anh chỉ đang an ủi cô mà thôi.

Cô đưa tay ôm lấy anh, cắn một cái trên bờ vai của cái người đã từng nâng đỡ cô quá lớn.

Cố Minh Cảnh cũng để mặc cho cô cắn.

Sở Tích cắn anh rồi thì cũng dễ chịu hơn nhiều, sau đó lại tò mò hỏi anh, "Anh có xem phim hồi trước em đóng không?"

Cố Minh Cảnh, "Anh chưa xem."

Sở Tích, "..."

Phim mình đầu tư mà anh cũng không xem à.

Nhưng chuyện gì cần đối mặt thì vẫn phải đối mặt, Sở Tích điều chỉnh lại cảm xúc của mình, mở Weibo lên.

Quả nhiên, #diễn xuất của Sở Tích# đã lên hot search.

Sở Tích buồn bã nở nụ cười.

Tất cả đều do cô tạo ra, hậu quả để cô gánh chịu hết.

Mắng cũng được, chửi cũng được, cô sẽ không oán giận lấy một câu.

Sở Tích bấm vào hot search, ngay sau đó lại giật mình vì tin đầu tiên.

"Ngạc nhiên chưa! Vai yêu phi Lưu Ly của Sở Tích trong Ước hẹn hoa đào, liếc một cái, cười một cái đều là diễn, mau đến thưởng thức diễn xuất của cô ấy trong phim nào!"

Bên dưới là mấy ảnh động của cô được cắt từ phim ra.

Sở Tích nghĩ rằng chủ bài đang ca ngợi mình, cô kéo xuống mấy bài tiếp theo, từ bài đăng đến bình luận bên dưới toàn là khen cô.

[Trời ạ, Sở Tích đây sao? Cái người có thể vừa khóc vừa cười trong phim là Sở Tích sao!]

[Diễn xuất này đâu thua kém Hạ Kiêu! Chuyển sang làm fan!]

[Nụ cười này, ánh mắt này, trời ơi tôi chết đây!]

[Có phải cô ấy bị người ta bỏ bùa không, sao tiến bộ dữ vậy?]

[Sáu giờ sáng đã đi tập thoại, quả nhiên là sự thật, sự cố gắng đã có hiệu quả, mấy cô diễn viên vẫn còn đang trừng mắt bĩu môi về sau đừng nói mình đang nỗ lực nữa nhé?]

[Tôi là fan nè, ban đầu tôi đã chuẩn bị tinh thần nghe chửi rồi, không ngờ Tích bảo lại mang đến cho chúng em một bất ngờ lớn như thế. Tích bảo, Gạch yêu chị! Dù chị có quen bao nhiêu người bạn trai thì Gạch bọn em cũng sẽ không bỏ chị!]

[Cô ấy chỉ cần đứng đó thôi đã thấy hại nước hại dân rồi, lúc trước diễn mấy vai hoa trắng nhỏ ngốc nghếch làm gì vậy!]

[Nhan sắc trời cho Sở Tích, Sở Tích tương lai sáng lạn, Sở Tích dốc lòng vun lên, Sở Tích diễn xuất trâu bò, Sở Tích tốt nhất thế giới.]

...

Hà, chuyện gì thế này? Sở Tích xem mà hết hồn, sao mấy lời mắng chửi đều đang khen cô thế này!

Mấy chủ bài đăng và fan hâm mộ càng khen cô thì cô lại càng ngại.

Rõ ràng là diễn xuất của cô chỉ được bốn mươi điểm thôi mà, không đạt đủ điểm chuẩn của cô nữa là.

Sở Tích quay đầu nhìn Cố Minh Cảnh.

Có phải anh lại mua tài khoản ảo cho cô không!

Cố Minh Cảnh lấy danh dự đàn ông ra thề rằng anh không hề mua tài khoản ảo.

Fan tăng bốc idol* đúng là khiến mọi người không biết phải làm sao, cuối cùng Sở Tích không nhìn được mà bấm vào xem bình luận bên dưới bài tuyên truyền của mình vừa này.

*彩虹屁: Cách tăng bốc idol của fan, dù idol có xì hơi thì cũng có thể nói dối là cầu vồng.

Lần này đúng thật là cô diễn không tốt, chỉ có thể cho mình bốn mươi điểm, hy vọng mọi người sẽ phê bình.

Kết quả vẫn không có ai phê bình.

Sao phải phê bình? Mấy người xem, cô ấy diễn khóc là khóc, cười là cười.

Đây là Sở Tích đó! Là Sở Tích đó! Mọi người đã quên nỗi sợ hãi ở rạp chiếu phim mà cô ta gây ra cho chúng ta rồi hay sao?

Tục ngữ có câu, chỉ có người từng rơi vào tối tăm mới có thể nhận thức ánh sáng, chỉ có người biết rõ quá khứ mới có thể hiểu được lần này cô đã diễn rất tốt.

Bốn mươi điểm thì sao?

Người khác bốn mươi điểm thì chính là bốn mươi điểm, nhưng nếu Sở Tích bốn mươi điểm thì có thể là bốn mươi điểm chắc? Bốn mươi điểm của người ta mà đặt lên người cô ấy chính là tám mươi điểm! Xuất sắc!

Sở Tích tuyệt vời! Diễn xuất của Sở Tích tiến bộ quá!

...

Sở Tích xem máy bình luận này, sau khi biết rõ ngọn nguồn mặt lại càng thêm đen.

Hóa ra đây chính là kỳ vọng càng thấp thì vui mừng càng nhiều trong truyền thuyết.

Thậm chí cô không biết mình nên khóc hay nên cười, cô mới được bốn mươi điểm mà đã được khen như thế này, thế thì trước kia sẽ được bao nhiêu điểm đây...

Gạch đang hăng say đắm chìm trong sự ngạc nhiên đầy vui mừng mà Sở Tích mang lại, không ngờ cô lại hỏi về quá khứ.

À, trước kia ấy à? Chị không biết xấu hổ mà hỏi nữa à?

0 điểm về chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Phía bên đoàn phim Ước hẹn hoa đào không ngờ rằng bọn họ đã chuẩn bị PR cho mối tình đẹp để đầy thê lương của cặp đôi nam nữ chính, nhưng cuối cùng lại không hot bằng diễn xuất của Sở Tích?

Rating tập đầu của Ước hẹn hoa đào không tệ, diễn xuất của Sở Tích được lên hot search càng thu hút những người qua đường từng bị diễn xuất của cô ám ảnh bấm vào xem.

Bọn họ ngửi thấy mùi tăng bốc đầy tro trên của fan hâm mộ, Sở Tích còn không biết ngại mà nỏ diễn xuất của mình ư, chỉ có mấy tấm ảnh động thôi mà đã dám đăng bài thổi phồng diễn xuất? Tương bọn tôi không xem phim à?

Sau đó bọn họ bắt đầu xem phim

Xem một tập...

Má, hình như Sở Tích diễn cũng không đến nỗi

Bọn họ lại xem thêm mấy tập nữa

Yêu phi Lưu Ly tuy ác, mấy tập trước khiến người ta hận đến nghiến răng, càng xem lại thấy nhân vật này càng ác thì lại càng khiến khán giả đau lòng.

Nàng từng lương thiện, nhưng lại bị người được nàng đối xử tốt đâm một nhát, nàng từng nhận lấy sự đau khổ tận cùng và sự tra tấn đầy đau đớn chỉ vì muốn bảo vệ người nhà, sau lại tận mắt chứng kiến song thân chết thảm. Nàng đã dùng sự lương thiện đối xử với cuộc sống, nhưng cuộc sống lại báo đáp nàng bằng những tội ác không có điểm dừng. Nàng sống sót bỏ ra khỏi đồng thi thể của người nhà, kể từ đó, tính cách của nàng trở nên vụn vặt, chỉ cần có cơ hội thì nàng sẽ không từ thủ đoạn trèo lên trên. Mọi người chỉ nhìn thấy yêu phi Lưu Ly buông lời xàm ngôn với hôn quân giết trung thần, nhưng bọn họ không hề biết lão thần mà nàng xúi giục hôn quân giết kia đã từng chỉ thẳng mặt nàng mắng nàng họa thủy tiện phụ.

Và, hôn quân đối xử bao dung vô điều kiện với nàng, có lẽ là chút ám áp duy nhất mà cuộc đời này bố thí cho nàng, đáng tiếc hôn quân xuất hiện quá muộn, khi ấy lòng nàng đã sớm lạnh, không còn tiếp nhận được nữa.

Nhân vật này tuy đáng ghét nhưng lại khiến người ta đau lòng, thật sự đã lấy đi nước mắt của không ít người.

Lưu Ly vẫn cố chấp muốn ở bên vương gia, nhưng có lẽ nàng không thật sự thích vương gia mà đó chỉ là chấp niệm của nàng, sau đó Lưu Ly luôn bị nam chính cự tuyệt tàn nhẫn. Rõ ràng nàng hận nữ chính đến nỗi chỉ muốn ăn tươi nuốt sống nữ chính, nhưng vì nam chính mà nàng đã cho nữ chính một con đường sống. Còn nam chính vì hiểu lầm nàng muốn giết nữ chính mà đâm thẳng một nhát vào vai Lưu Ly trong ánh mắt ngỡ ngàng của nàng.

Cảnh phim mà Sở Tích diễn tốt nhất có lẽ là cảnh khi cô bị nam chính đâm một nhát kia, cô có thể tự cho mình sáu mươi điểm, và trong lòng khán giả, sáu mươi điểm này chính là điểm tối đa, nhìn cảnh tượng vai cô đầy máu nhưng vẫn mỉm cười với nam chính, phải nói là ngược đến chết đi sống lại.

[Lưu Ly à, em muốn cưới chị hu hu hu hu.]

[Chúng ta không cần tên nam chính chó chết nữa, anh ta không đáng, không đáng đâu!]

[Hôn quân mới là người yêu của chị, Lưu Ly à, sao chị không nhìn thấy chứ hu hu hu.]

[Má nó ngược quá, hần yêu nàng, nàng yêu hần, hần yêu nàng, tôi khóc chết mất.]

[Lưu Ly đừng khóc nữa, tiền của em cho chị hết nè, để em cưới chị, em muốn ở bên chị.]

[Phim này hấp dẫn thật đó hu hu.]

[Thật ra ban đầu tôi không muốn khóc đâu, nhưng nhớ đến bộ phim này do Sở Tích đóng là tôi lại khóc.]

Sở Tích, "..."

Ước hẹn hoa đào luôn nằm trong top ba các phim có rating cao nhất cùng khung giờ, so với kịch bản cũ rich nữ chủ ngốc ghêch x vương gia bá đạo, cộng thêm diễn xuất chỉ được cái về ngoài của hai người họ, thì tình yêu đơn phương nhưng không thành của cặp đôi yêu phi x hôn quân - Sở Tích và Lý Viễn Tân lại hấp dẫn hơn nhiều. Lực lượng mới vừa xuất hiện, video biên tập về cặp đôi này cũng bắt đầu chiếm đóng bảng xếp hạng video trên Bilibili.

Mặt khác, hôn quân Lý Viễn Tân cũng nhờ vào diễn xuất đang được bàn tán sôi nổi của Sở Tích mà khẳng định được bản thân.

Khán giả ngoại trừ đau lòng vì sự si tình của hôn quân dành cho yêu phi ra, bọn họ còn phát hiện diễn xuất của Lý Viễn Tân hơn hẳn một bậc so với những diễn viên trong phim, có nhiều đoạn bọn họ có thể nhận ra anh ta giúp Sở Tích nhập vai cho nên mấy cảnh tay đôi mới dạt dào cảm xúc như thế.

Anh ta hình như đóng phim đã nhiều năm rồi, lướt xem Weibo của anh ta thì trông gia đình có vẻ rất hạnh phúc. Trong một lần phỏng vấn nào đó, Sở Tích có khen anh rất tốt, thân thiện lại còn lịch sự. Vì sao một diễn viên giỏi như thế mà không nổi tiếng nhỉ!

Sau khi Ước hẹn hoa đào được phát sóng, trên các bảng xếp hạng số liệu baidu, số liệu Wechat, siêu chủ đề luôn có mặt Sở Tích và Lý Viễn Tân.

Lại thêm một bộ phim nam nữ chủ lép vế, nam nữ phụ lên hương.

Sự nghiệp của Lý Viễn Tân nhảy lên một bậc, có rất nhiều kịch bản mới được gửi sang cho anh. Diễn xuất bốn mươi điểm của Sở Tích lần này lại đáng thẳng vào lòng các nhà làm phim. Lúc trước những đoàn phim tìm đến cô đều là những bộ phim máu chó chỉ muốn ăn theo sự nổi tiếng của cô, sau khi Ước hẹn hoa đào được phát sóng, cuối cùng đã có kịch bản hay được gửi sang cho cô.

Sở Tích không vội tham gia phim mới, cô vừa gặm tảo vừa chọn kịch bản, sau lại nhìn thấy trong nhóm Biệt đội Gạch có rất nhiều fan mới xin gia nhập nhóm.

Trước đây đa số fan đều do nhan sắc và tính cách của cô thu hút, nhưng lần này có không ít người trả lời câu hỏi xét duyệt vào nhóm rằng, "Bị diễn xuất của Sở Tích thu hút."

Sở Tích cảm động đến rung rung nước mắt.

Xem ra Phó Bạch nói đúng, chỉ cần cô có tác phẩm tốt còn sợ không hút được fan ư?

Nói ra có lẽ mọi người không tin, nhưng bây giờ diễn xuất của Sở Tích đã có thể hút fan rồi đây.

Cô và Phó Bạch chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn chọn một bộ phim cách mạng kỷ niệm kháng chiến thắng lợi - Máu non sông, cô vào vai một cô sinh viên tiên tiến con nhà giàu trong thời kỳ cách mạng.

Trong ảnh thử trang phục của Sở Tích, cô mặc một bộ đồng phục tương tự Lâm Huy Nhân* lúc xưa, mái tóc được tết ra sau tai với chiếc kẹp màu trắng, trông cô rất xinh đẹp và trí thức.

*Lâm Huy Nhân là nữ thi sĩ, kiến trúc sư người Trung Quốc, và là một trong những người phụ nữ tiêu biểu được nhắc tới vào đầu thời kỳ Dân quốc.

Sở Tích xem ảnh thử trang phục của mình, ánh mắt dần tối lại.

Kể từ sau bộ Vực sâu sương mù lần trước vì chấp niệm đóng vai cảnh sát trong lòng mình, không biết có phải ý trời hay không mà bây giờ cô lại vào vai sinh viên đại học, là đại tiểu thư nhà giàu tiên tiến trong thời đại ấy.

Sở Tích lại nhớ đến đáng về được trải nghiệm cuộc sống học sinh cấp ba trong Chúng ta là bạn học lúc trước, cô nở nụ cười.

Khoảng thời gian trước khi Máu non sông khai máy, Sở Tích khá rảnh rỗi, cô từ chối vài lời mời làm khách mời thường xuyên trên show, cô định về quê thăm bà nội một chút, sau đó tiện thể làm khách mời trong một chương trình "chờ"*.

*Khi nghệ sĩ không tìm được phim thích hợp sẽ nhận phim (show) "chờ" này để duy trì độ hot hoặc cũng có thể là kiếm tiền.

Cố Minh Cảnh nghe Sở Tích nói sắp về nhà thì có hơi khó hiểu, "Về nhà?" Trong suy nghĩ của anh, nhà của Sở Tích không phải chính là căn nhà này ư?

Sở Tích lắc đầu, "Không phải, em về quê."

Bấy giờ, Cố Minh Cảnh mới hốt hoảng nhớ ra Sở Tích còn có một bà nội.

Ấn tượng gần nhất của anh với bà cụ chính là trước khi hợp đồng của anh và Sở Tích chưa kết thúc, cô khóc đến không thờ nổi, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy góc áo của anh năn nỉ anh chụp ảnh kết hôn giả với cô, rồi về quê thăm bà nội.

Lúc ấy cô nghĩ rằng mình không còn sống được bao lâu nữa, cô hèn mọn cầu xin anh, còn anh thì đã nói gì? Anh bảo cô đừng mơ đến những thứ không thuộc về mình.

Cố Minh Cảnh thầm mắng mình một câu.

Anh nắm tay Sở Tích, cười nói với cô, "Anh cùng về với em nhé."

Sở Tích nghe xong thì liên tục lắc đầu, "Không, không cần đâu."

Bà nội không xem tin giải trí, di Trần thỉnh thoảng đọc tin tức cũng bị cô gọi điện dặn trước đừng để bà nội đọc mấy tin đồn tình cảm của mình. Cho nên bây giờ bà nội chỉ biết Sở Tích vẫn còn trong giai đoạn hậu chia tay với "Tiểu Cố".

Sở Tích cũng không hiểu vì sao mình lại không muốn kể chuyện mình và Cố Minh Cảnh quay lại với nhau cho bà nội biết.

Mặc dù lần trước là giả, nhưng lần này là thật.

Giống như trước đây khi cô cảm thấy Cố Minh Cảnh lừa bà nội, lúc cô năn nỉ Cố Minh Cảnh về nhà để gạt bà nội, những lần cô ám chỉ với nội, đều với thân phận là cháu rể tương lai.

Nếu cô đưa anh về nhà thì nhất định phải có dự định kết hôn, nếu chỉ là bạn trai thì mang về nhà làm gì.

Cố Minh Cảnh không biết suy nghĩ của Sở Tích, anh chỉ không ngờ lần này cô lại kháng cự như thế, nụ cười trên mặt anh dần biến mất, "Vì sao thế?"

Sở Tích bĩu môi, yếu ớt đáp, "Bà nội không biết em đã có bạn trai." Cô nói tiếp, "Nội chỉ xem TV chứ không biết lên mạng."

Cố hòng Cố Minh Cảnh như bị nghẹn lại, "... Thế lúc trước thì sao? Sao em lại bảo anh và em..."

Sở Tích nhớ đến lúc đó, cô cúi thấp đầu, "Xin lỗi anh, nội không biết anh và em lúc trước là... mối quan hệ đó. Nội mà biết mối quan hệ của anh và em như thế chắc sẽ không sống nổi nữa. Em xin anh sau này cũng đừng nói với nội, lúc trước em luôn chụp lên anh để lừa bà nội, em nói với nội rằng anh là... bạn trai em."

Sở Tích biết chuyện này không hay cho lắm, không có đại gia nào muốn tình nhân của mình khoát lác với gia đình rằng họ là bạn trai của cô ta, cô vội vàng giải thích, "Lúc ấy em không nói dối anh là bạn trai của em với nhiều người đâu, chỉ có bà nội và di chăm sóc bà biết thôi. Sau đó chúng ta chia tay, em cũng đã nói với nội là chúng ta đã chia tay rồi."

Cố Minh Cảnh cảm giác lòng mình như bị vật gì đó néo một cái, vô cùng đau đớn. Anh hốt hoảng nhớ lại, lần đầu tiên Sở Tích được đưa đến trước mặt anh, lúc ấy cô chỉ mang đôi giày vải màu trắng. Anh chậm rãi hỏi, "Còn bây giờ thì sao?"

Sở Tích im lặng, "Em nói rồi mà, bà nội vẫn chưa biết em và anh quay lại."

Cố Minh Cảnh không hỏi thêm nữa, anh biết Sở Tích đang sợ điều gì, anh cười khổ, đưa tay xoa đầu cô.

Anh bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nếu cuộc sống sau này có gì khó khăn, anh cũng không muốn để Sở Tích phải gánh chịu một mình.

Đã có anh ở đây rồi.

Sở Tích không biết Cố Minh Cảnh đang nghĩ gì, dù sao cô cũng thấy chuyện ngày rất ngượng ngùng, cô lại gần hôn lên môi anh một cái lấy lòng.

Cố Minh Cảnh không có phản ứng.

Sở Tích lại hôn một cái, khẽ làm mấy động tác ám hiệu.

Cố Minh Cảnh vẫn không có phản ứng gì.

Cuối cùng, Sở Tích thất bại thở dài, rồi lại cảm thán, "Hôm nay anh quân tử ghê."

Lúc này Cố Minh Cảnh mới đáp lại, "Sao em?"

Sở Tích, "Em thấy hôm nay anh quân tử ghê."

"Thật à?" Cố Minh Cảnh nhướn mày cười cười, sau đó hôn đáp lại Sở Tích một cách quân tử, rồi vô cùng quân tử mà ôm cô vào phòng ngủ.

Sau đó của sau đó...

Sở Tích: cmm đồ cảm thú!!

Sau khi Sở Tích về quê, mỗi ngày cô đều cùng bà nội tản bộ, dạo chơi đó đây, thỉnh thoảng chơi vài ván cờ ca rô, rảnh rỗi thì đọc kịch bản Máu non sông, có đôi khi đọc đến vài chỗ, cô còn lấy sách giáo khoa Lịch sử cận đại ra xem lại.

Sở Tích bày bốn cuốn kịch bản ra bàn chụp hình gửi cho Cố Minh Cảnh, làm bộ than thở với anh.

Cố Minh Cảnh gửi lại cho cô một bàn làm việc chất đầy văn kiện.

Sở Tích, "... Cui như anh giỏi.

Sở Tích đọc hết kịch bản, trước khi đi ngủ lại lướt Weibo một vòng, cô sử dụng tài khoản phụ, bắt đầu lên án tội ác chồng chất của người nào đó như mọi ngày.

Fan hâm mộ: Hu hu hu ngọt quá!

Sở Tích mặt không chút cảm xúc thoát Weibo, sau đó lại nhận được vài tin nhắn Wechat.

Phó Bạch gửi tin nhắn đến, anh ta sắp xếp cho cô một show "chờ".

Một nửa quyển rũ là một chương trình thực tế nói về tình cảm của các cặp đôi minh tinh, nội dung chủ yếu quay lại cuộc sống hàng ngày của cặp đôi nổi tiếng, mỗi một tập sẽ mời một cặp đôi khác nhau, nói thẳng ra đây là chương trình dùng để khoe tình cảm.

Về mặt Sở Tích bây giờ giống hệt meme ông chú cầm điện thoại trên tàu điện ngầm, cô hỏi lại Phó Bạch, "Có phải anh gửi lộn rồi không?"

Phó Bạch, "Không đâu, anh thấy chương trình này cũng được đó chứ."

Sở Tích, "... Em tham gia với à?"

Phó Bạch, "Còn ai vào đây nữa, đương nhiên là Cố tổng rồi, mất tinh.jpg"

"Sau khi công khai tình cảm liền được khoe ra, có phải tuyệt lắm không!"

"Hai người còn có thể được đi du lịch miễn phí nữa, quá tuyệt luôn."

Sở Tích ê cả răng vì cái giọng điệu buồn nôn này của anh ta, có đánh chết cô thì cô cũng không tin Phó Bạch bình thường sẽ chủ động nhận loại chương trình này cho cô, vừa nhìn là biết kẻ chủ mưu đứng sau là ai rồi. Bảo sao mấy ngày nay anh luôn bình tĩnh như thế, không hề tỏ ra nhớ nhung cô chút nào. Hóa ra là anh đang chờ cô đây mà.

Sở Tích, "Có phải Cố Minh Cảnh lại uy hiếp biến phòng làm việc của anh thành trại chăn nuôi không?"

Phó Bạch, "Ồ? Có hả? Cố tổng đâu có uy hiếp anh, với lại bây giờ thịt heo lên giá rồi, thật ra anh thấy biến phòng làm việc thành trại chăn nuôi cũng không tệ đâu."

Sở Tích, "..."

Đúng là thương nhân mà.

Chương sau Tích bảo đất Cố tổng đi show nhé =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73

Một nửa quyển rữ có nội dung khá thú vị, chương trình không có khách mời cố định mà mỗi tập sẽ mời một cặp đôi hoặc một đôi vợ chồng nổi tiếng đến một nơi ở mới, ghi lại cuộc sống ở chung thường ngày chân thật nhất của cặp đôi ấy trong suốt hành trình.

Sở Tích và Cố Minh Cảnh công khai xong lại dắt tay nhau tham gia chương trình hiển nhiên gây xôn xao không nhỏ, chương trình vẫn còn đang trong quá trình tạo nhiệt trên mạng mà đã được mọi người thảo luận sôi nổi.

Hết cách rồi, cặp đôi tổng giám đốc "bá đạo" bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiền x bình hoa (đã không còn là bình hoa nữa) ngực to chân dài này khiến người ta rất tò mò.

Đặc biệt là lần Cố tổng công khai tình cảm bị trợ lý bug mấy bài Weibo liên tục, gì mà khó khăn lắm Sở Tích mới đồng ý công khai, Cố tổng đang dở dành Sở Tích, nghe thấy mà ê cả răng.

Có người còn thấy bất bình thay, Cố tổng đã đồng ý công khai mà Sở Tích cô lại còn ra vẻ, muốn đổ dành nữa cơ á, vừa nhìn là biết ngay loại phụ nữ mưu mô bức người ta thừa nhận danh phận, nói không chừng sau lưng cười trộm cuối cùng đã được Cố Minh Cảnh thừa nhận, tương lai được gả vào nhà giàu đã nằm trong tầm tay.

Vẫn còn có người tin rằng cặp đôi này một người hám sắc một người hám tài, chỉ vì bị lộ nên đành phải công khai yêu nhau mà thôi.

Tám giờ sáng vào ngày phát sóng trực tiếp Một nửa quyển rữ, chương trình vẫn chưa chính thức phát sóng mà số người trong phòng trực tiếp đã bùng nổ, nào là fan CP, Gạch, anti-fan, fan nhà đối thủ, có thể nói là hỗn chiến fan hâm mộ.

Đúng tám giờ ba mươi phút, chương trình chính thức phát sóng, ống kính lướt một vòng bao quát ba trăm sáu mươi độ giới thiệu cho mọi người biết địa điểm mà CP Kinh Hi sẽ ở trong ba ngày hai đêm.

Đập vào mắt khán giả là bầu trời xanh thăm thẳm, thảm cỏ xanh mướt mướt, hàng rào màu trắng, đài phun nước phong cách châu Âu, hồ nhân tạo tĩnh lặng, và cả tòa lâu đài được xây dựng theo phong cách châu Âu đang đứng sừng sững trước mặt mọi người.

Nếu những thứ kia chỉ khiến khán giả giật mình thì khi tòa lâu đài như bước ra từ trong truyện cổ tích kia xuất hiện trước ống kính, toàn bộ khán giả đều choáng ngợp.

[Mợ nó!]

[Mợ nó!!]

[Mợ nó!!!]

Ngoại trừ khán giả trung thành của chương trình ra thì hôm nay có rất nhiều người đến xem vì Sở Tích và Cố Minh Cảnh, nhưng bọn họ đều biết rõ, các cặp đôi nghệ sĩ ở mấy tập trước có đôi đi cổ trấn, có đôi đến nông trại, có đôi đến bờ biển câu cá, tóm lại đều là những địa điểm nghỉ ngơi tương đối nhỏ. Ban đầu mọi người cũng tò mò không biết Sở Tích và Cố Minh Cảnh sẽ đi đâu, không ngờ đến phiên cặp đôi này thì bùm một phát, từ xe đạp biến thành xe hơi, từ phòng nghỉ đường nhỏ nhỏ biến thành lâu đài trong truyện cổ tích.

Bình luận trên màn hình:

[Không phải kinh phí của tổ chương trình có hạn à? Đây gọi là kinh phí có hạn ư?]

[Tòa lâu đài này đẹp quá đi hu hu hu, giống hệt như trong truyện cổ tích luôn, tôi cũng muốn vào đây làm công chúa một ngày.]

[Bỏ đi má, chỉ có người đẹp thì mới có thể gọi là công chúa, còn mấy người khác bước vào chỉ là hầu gái mà thôi.]

[Lâu trên cam miệng! Không lẽ cô không cho người ta mơ mộng ư!]

[Mong chờ Tích bảo! Mong chờ công chúa nhỏ Sở Tích!]

[CP Kinh Hi tuyệt nhất!]

Nhưng tòa lâu đài này cũng khiến rất nhiều người ngửa mặt:

[Tổ chương trình bắt công quá, tại sao cặp này lại được ở trong lâu đài, tiêu chuẩn kép như thế có vui không?]

[Ghét nhất là loại chương trình nịnh trên đạp dưới thế này!]

Có lẽ tổ chương trình đã sớm biết trước sẽ có người nói như thế, thế nên bên dưới màn hình xuất hiện một dòng chữ nhỏ:

"Chương trình kỳ này do anh Cố Minh Cảnh làm nhà tài trợ độc quyền."

Đám người đang ngửa mặt, "..."

Bình luận trên màn hình:

[Ha ha ha đúng là có tiền thì muốn làm gì thì làm mà.]

[Cố tổng dùng tiền đập chết bọn vô duyên đi!]

[Chỉ cần nhìn thấy tòa lâu đài này thôi là mị đã ngủ được hương vị cung chiều rồi.]

[Cái đám nói Sở Tích hám giàu kia, Sở Tích không đến ở lâu đài của Cố tổng, không lẽ phải chen chúc trong căn phòng trọ giá rẻ với mấy người hả?]

Mọi người vừa thưởng thức cảnh đẹp vừa nói chuyện không ngừng, cuối cùng họ cùng chờ được hai nhân vật chính của kỳ này.

Chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng trước cổng tòa lâu đài, cửa xe vừa mở ra, chiếc giày màu trắng giẫm xuống đất.

Ở hiện trường, Sở Tích từ trên xe bước xuống, vừa ngẩng đầu nhìn thấy tòa lâu đài này cũng không nhận được mà hét lên.

Cô quay đầu nhìn Cố Minh Cảnh đang lấy hành lý ở cốp xe, xem ra chi phí tài trợ chuyến đi mà Phó Bạch nói cũng không tệ lắm.

Ông kính theo hai người vào lâu đài, ngay khi tiến vào trong, từ mái nhà hình vòm, chùm đèn thủy tinh, lò sưởi âm tường, tranh cổ đến đàn dương cầm đều được ông kính máy quay lướt qua một lần. Màn hình lại một lần nữa bùng nổ, [Woa, woa, woa] và [A a a a], tựa như có một đợt gào thét lướt qua.

Trong tình huống thế này, không có cô gái nào nhìn thấy cảnh này mà không hét lên, Sở Tích cúi đầu nhìn áo hoodie và quần jeans trên người mình, vỗ trán một cái, "Em thật hối hận khi không mặc váy."

Cố Minh Cảnh bắt đầu dĩ nễ nụ cười, "Không phải hối hận sáng anh đã bảo em mặc váy sao? Là do em không chịu mặc mà.""

Sở Tích nhớ đến chiếc váy phòng màu vàng nhạt hồi sáng anh bảo cô mặc, vì chê bai thẩm mỹ "thẳng nam" của anh nên cô không chịu thay, cô còn định hỏi anh trước đây mắt thẩm mỹ của anh khá lắm mà sao bây giờ trượt dài thế này, váy đó sao có thể mặc ra ngoài được. Bây giờ ngẫm lại đúng là thẩm mỹ của anh không bị xuống dốc, lâu đài này quả thật là nơi thích hợp để mặc kiểu váy phòng như thế.

Sở Tích hỏi hận dậm chân.

Khán giả trong phòng trực tiếp đều bật cười vì động tác dậm chân của Sở Tích:

[Ha ha ha ha ha đáng yêu quá!]

[Wow, Cố tổng còn phụ trách chọn quần áo ư?]

[Tích bảo không khóc, không mặc váy chúng ta vẫn là công chúa nhỏ ha ha ha ha.]

Hai người đi lên cầu thang xoắn ốc lên lầu hai đến phòng ngủ, Sở Tích nhìn thấy chiếc giường phủ màn giống hệt như trong truyện công chúa ngủ trong rừng không nhận được nhào lên, "Em thật hối hận khi không chịu mặc váy hu hu hu hu."

Cố Minh Cảnh kéo va li vào phòng.

Chiếc giường này mềm mại không tưởng, Sở Tích nhìn tấm màn công chúa trên đầu, cô lần qua lần lại trên giường, thích ý nhắm mắt lại.

Cứ tưởng tượng hôm nay mình mặc váy vậy.

Sau đó, cô cảm giác có cái gì đó đang tiến lại gần, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Cố Minh Cảnh đang kẻ sát mặt mình.

Sở Tích sợ giật bắn người, vội vàng đẩy vai Cố Minh Cảnh ra không cho anh đến gần, ánh mắt nhìn sang camera ở góc tường, "Anh muốn làm gì?"

Cố Minh Cảnh vô cùng tự nhiên đưa tay sửa lại mái tóc hơi rối của cô, "Anh hôn đánh thức mỹ nhân đang ngủ đó."

Khán giả trong phòng trực tiếp hét ầm lên.

[Gato quá đi trời ơi, nhà nước nợ tôi một người bạn trai!]

[Cố tổng hiểu Sở Tích quá!]

[Đề anh ấy hôn! Sở Tích, chị cứ đề anh ấy hôn!]

[Hôn! Hôn nhanh! Nghe mị! Người đẹp ngủ say phải để Cố tổng hôn mới tỉnh dậy được!]

Nhưng trong ống kính, Sở Tích bật dậy nhảy xuống giường, nhìn Cố Minh Cảnh với ánh mắt đầy sâu xa.

Có camera trước mặt, hôn cái gì mà hôn.

Cố Minh Cảnh xoa đầu cô.

Tham quan phòng ngủ xong, hai người bắt đầu sắp xếp hành lý. Cố Minh Cảnh vừa mở va li ra, bỗng nhiên có một thứ bật ra khiến anh hết hồn.

Sở Tích xông đến ôm lấy, "Của em!"

Đó là một cái gối ôm hình cục gạch.

Nhìn thấy cái gối ôm chiếm hết nửa cái vali, Cố Minh Cảnh nhú mày, "Em nhét nó vô hồi nào thế?"

Sở Tích ôm gối ôm, yếu ớt đáp, "Thừa dịp anh không để ý."

Cố Minh Cảnh, "..."

"Sao đi đâu em cũng mang theo cục gạch này hết vậy?" Anh khó hiểu.

Sở Tích, "Vì em... thích đây."

Cô nhìn Cố Minh Cảnh đang trầm tư suy nghĩ nhìn cái vali bị trống đi một nửa, bĩu môi nói, "Anh mất hứng hả? Em chỉ mang theo có một cái gối thôi, nếu anh không thích thì lần sau..."

Đây có lẽ là lần mâu thuẫn đầu tiên kể từ khi hai người xuất hiện trước máy quay, mấy kẻ vô duyên bị ghen từ hồi đầu chương trình cuối cũng cùng tìm được chuyện để nói, bình luận trên màn hình:

[Có phải cô ta muốn nói lần sau không mang theo gối ôm nữa đúng không?]

[Mới vừa nãy tôi còn nói ngọt, đây mới là cảnh sống chung chân thực đây.]

[Ở cạnh một người đàn ông như Cố tổng chính là thế đó, gả vào nhà giàu làm gì mà dễ thế, Sở Tích trên màn hình nhìn khép nép dễ sợ.]

[Lần trước đồ dành gì gì đó chắc là do cố ý làm cho người khác thấy thôi.]

Gạch nhìn thấy cái gối ôm kia lập tức hiểu ra Sở Tích mang theo đồ của fan, không ngờ Tích bảo đi đâu cũng mang theo nó, đang lúc cảm động thì lại thấy có vẻ như Cố Minh Cảnh không vui khi Sở Tích mang theo gối ôm.

Gạch vốn dĩ không có hảo cảm với Cố Minh Cảnh giận đến nỗi muốn lật bàn.

[Có một cái gối thôi, chiếm chỗ bao nhiêu hả! Cố Minh Cảnh không mua nổi vali à!]

[Mợ nó, con gái tôi tui thân, tui thân quá.]

[Đây là quà của fan hâm mộ, cô ấy mang cho bọn tôi thấy đó!]

[Tích bảo sao lại quen với tên đàn ông nhỏ mọn này thế hu hu hu hu hu.]

Trong lúc mọi người đang tranh cãi, thì trên màn hình, Sở Tích đã nói hết nửa câu còn lại.

Nửa câu đầu nghe có vẻ khép nép, nhưng nửa câu sau lại giống như Sở Tích đang phát cáu, "Lần sau em không để đồ của em chung với anh nữa, hừ."

Không mang theo anh thì được, nhưng nhất định phải mang theo gạch.

Sau đó, cô thấy người đang trầm tư nhìn vali trống một nửa đứng dậy, ánh mắt anh nhìn Sở Tích vô cùng cưng chiều, anh cười nói, "Không lẽ em không biết trên đời này có một vật gọi là máy hút chân không hả?"

Sở Tích, "Hả?"

Sau đó, cô nhìn Cố Minh Cảnh cúi người lấy ra một cái túi chân không từ dưới đáy vali lên, mở khóa khí, lấy ra một món đồ màu đỏ.

Món đồ bị hút chân không bắt đầu bung ra trong không khí, khôi phục lại dáng vẻ vốn có của nó.

Sở Tích há to miệng, đầu tiên nhìn gối ôm cục gạch trong lòng mình, sau lại nhìn món đồ Cố Minh Cảnh lấy ra, dần dần bung ra...

Lại là một cái gối ôm hình cục gạch!

Cố Minh Cảnh, "Anh tưởng là em không mang nên cố ý mang theo cho em, có điều làm thế này có thể tiết kiệm không gian một chút."

Sở Tích, "..."

Tiếng gào thét lại được vang lên.

[A a a a a a a!!!]

[Cố tổng có tâm quá đi trời ơi.]

[Cung ghê á, mấy người bảo Sở Tích khép nép thì nhìn lại Sở Tích xem có giống như đang khép nép hay không!]

[Không giống khép nép đâu, giống ý được cung nên kiêu ngạo hơn.]

[Ngọt quá, tôi đi chết đây.]

Đạo diễn hậu trường phát lại đoạn Sở Tích tưởng Cố Minh Cảnh không cho mình mang theo gối ôm gạch, Sở Tích hằm hừ phồng má, giống hệt bé cá nóc.

Mọi người lại thấy cô đáng yêu biết bao.

[Ha ha ha ha ha sao cô ấy giận mà cũng dễ thương quá vậy!]

[Muốn véo cho một cái ghê!]

[Đề cho cô ấy mang! Cái gì cũng đề cho cô ấy mang! Voi cũng đề cho cô ấy mang luôn!]

[Fan của Sở Tích yên tâm rồi ha!]

[Mấy kẻ nói Cố tổng hám gái đẹp đâu, có bạn gái như Sở Tích mà không ham không lẽ ham nhan sắc của mấy người chắc?]

Tại hiện trường, Sở Tích yên lặng đặt hai cái gối ôm lên giường.

Sau đó lặng lẽ nhìn Cố Minh Cảnh.

Cô sai rồi.

Sắp đến đoạn được spoil trên Facebook rồi! Hẹn mọi người tuần sau nhé ^^ Chỉ số chăm chỉ của mình chỉ còn 15% thôi, phải nạp đầy lại đã =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyến đi đến lầu đài của CP Kinh Hi được mở đầu bằng câu chuyện hai chiếc gối ôm hình viên gạch ở trên giường.

Kể từ khi tòa lầu đài được Cố tổng tài trợ cho chương trình kỳ này xuất hiện trước ống kính, loạt hành trình tiếp theo đều khiến khán giả hiểu rõ cái gì gọi là "giàu nứt đố đổ vách", "giàu không ai sánh bằng", "giàu càng thêm giàu".

Tuy chương trình này có hình thức khá tự do, chủ yếu chỉ quay lại cảnh vui chơi ăn uống của các cặp đôi, nhưng dù sao đây vẫn là chương trình giải trí, vẫn có một vài sắp xếp nhất định. Hai người sau khi dọn đồ xong xuôi thì đã đến giữa trưa, tòa lầu đài tuy mơ mộng nhưng lại không có đồ ăn sẵn, khách mời phải hoàn thành nhiệm vụ để đổi lấy nguyên liệu nấu ăn với tổ chương trình.

Nhiệm vụ rất đơn giản, hai người chơi trò chơi "Vẽ hình đoán chữ", mỗi một đáp án đúng sẽ nhận được một nguyên liệu nấu ăn từ tổ đạo diễn, câu trả lời đúng càng nhiều thì nguyên liệu nấu ăn càng phong phú.

Sở Tích và Cố Minh Cảnh được phân ra ngồi ở hai đầu sofa, tổ chương trình chỉ định Sở Tích vẽ tranh, còn Cố Minh Cảnh thì đoán.

Sở Tích vừa nghe nói mình phải vẽ thì phản đối, "Em vẽ xấu lắm."

Đạo diễn cười tủm tỉm, "Không sao, câu hỏi của chương trình rất dễ."

Các cặp đôi của mấy tập trước đều dễ dàng vượt qua trò chơi này, xác suất trả lời đúng rất cao, bọn họ nhận được rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Sở Tích, "Nhưng mà..."

Đạo diễn, "Chữ đẹp thì vẽ tranh chắc chắn cũng sẽ đẹp, cố lên!"

"Thôi được rồi." Sở Tích bĩu môi cầm lấy tấm bảng.

Câu hỏi thứ nhất, tổ đạo diễn đưa ra là "Khiêu vũ".

Mỗi câu hỏi đều có thời gian quy định, Sở Tích hình mũi, nhanh chóng vẽ lên bảng trắng vài đường gọn sóng.

Khán giả cũng không biết câu hỏi của chương trình, sôi nổi đoán xem Sở Tích vẽ cái gì.

[Sóng!]

[Biển!]

[Nước!]

Sau đó, bọn họ thấy Sở Tích lại vẽ thêm một vòng tròn trên mấy đường gọn sóng, trong vòng tròn lớn có thêm vài dấu tròn nhỏ, bên ngoài vòng tròn lớn được nối liền với mấy gọn sóng. Cô biểu thị mình đã vẽ xong, lật bảng lại cho Cố Minh Cảnh xem.

Tổ đạo diễn, "..."

Khán giả trong phòng trực tiếp, "..."

Hóa ra cô nói mình vẽ không đẹp thật sự không phải khiêm tốn.

Mọi người nhìn mấy đường gọn sóng và vòng tròn trên bảng trắng.

Má nó, cô ấy vẽ thế này quá trừu tượng rồi!

Trường phái ấn tượng hả trời!

Quả nhiên, lúc Cố Minh Cảnh nhìn thấy vòng tròn được nối với mấy đường gọn sóng trên tấm bảng thì ngơ ra.

Sở Tích ngồi đối diện nở nụ cười, vẻ mặt đầy mong chờ nhìn anh.

Cố Minh Cảnh ngẩn người, "À..."

"Trăng mọc trên biển?" Cố Minh Cảnh chần chờ trả lời.

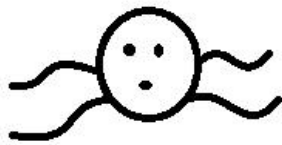
Nụ cười trên mặt Sở Tích cứng đờ.

Bình luận trên màn hình: [Cô tổng có văn hóa ghê!]

Đạo diễn nín cười công bố đáp án, "Là khiêu vũ."

Cố Minh Cảnh nhìn tác phẩm của Sở Tích, nghe thấy đạo diễn công bố đáp án, vẻ mặt ngơ ngác.

Sở Tích cúi đầu buồn bã giới thiệu tác phẩm của mình, cô lấy bút chỉ vào mấy chấm tròn nhỏ trong vòng tròn, "Đây là mắt, mũi, miệng", sau đó lại chỉ vào bốn đường gọn sóng, "Đây là tay chân đang múa."

**Ảnh minh họa của editor =))*

Cố Minh Cảnh, "..."

Bình luận trên màn hình vô cùng vui vẻ:

[Ha ha ha ha ha ha ha, tay chân đang múa! Tay chân đang múa, má ơi con cười chết mất ha ha ha ha ha ha.]

[Sở Tích đúng là quý tài hội họa.]

[Họa sĩ tâm hồn Sở Tích ha ha ha ha ha.]

[Làm sao bây giờ, không biết hôm nay hai người họ có cơm để ăn không nữa.]

[Đừng thấy người ta viết chữ đẹp, cô ấy vẽ tranh còn không bằng tôi vẽ bằng chân nữa.]

[Vẽ tiếp đi! Để cô ấy vẽ tiếp đi!]

Cơ hội nhận nguyên liệu đầu tiên đã bị lãng phí.

Cố Minh Cảnh nhìn Sở Tích đang tủi thân, khích lệ, "Không sao đâu em, tiếp tục nào."

Đạo diễn đưa ra câu hỏi thứ hai cho Sở Tích, "Microphone."

Sở Tích gật đầu, tiếp tục cầm bút nhìn bảng trắng, sau đó như chợt nghĩ ra nên vẽ thế nào thế là cô cầm bút lên.

Trước tiên cô vẽ một hình bầu dục đầu trên tròn, đầu dưới nhọn, sau đó vẽ một đường chia đôi hình bầu dục, sau lại vẽ thêm vài đường trên vòng tròn lớn.

Lần này có vẻ tốt hơn lần trước nhiều, có chút manh mối rồi.

Bình luận trên màn hình, *[Son môi hả?]*

[Kem ốc quế?]

[Microphone?]

[Đùi gà?]

Sau đó Sở Tích ngẩng đầu nhìn thời gian chưa hết, thế là bắt đầu vẽ bổ sung.

Cô lại vẽ thêm vài đường gọn sóng trên đầu hình tròn.

Bình luận màn hình: *[Lại là sóng nữa hả???]*

[Để mẹ "đu đưa" luôn đi!]

[Khụ!]

Sau đó Sở Tích lại vẽ thêm một vòng tròn lớn ở bên cạnh, bên trong vẽ thêm ba dấu chấm nhỏ, đây là cách vẽ người độc quyền của Sở Tích.

Khán giả bình luận, *[Chắc chắn là ăn luôn! Mấy người nhìn người đó đang há mồm ăn gì kia!]*

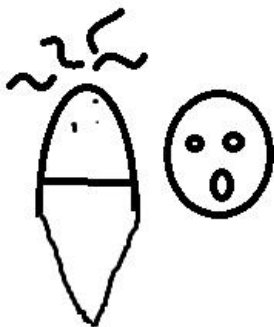
Sở Tích lật bảng vẽ lại cho Cố Minh Cảnh xem, lần này có vẽ như cô vô cùng tự tin.

Khóe môi Cố Minh Cảnh khẽ giật, "Kem ốc quế?"

Đạo diễn cố gắng tỏ ra nghiêm túc, "Microphone."

Cố Minh Cảnh nghe đáp án là microphone, lại nhìn thấy mấy đường gọn sóng kia, không nhận được mà hỏi cô, "Mấy cái đó là gì thế?"

Sở Tích bĩu môi, "Em cố ý vẽ sóng âm đó."

Bình luận trên màn hình:

[Trời má, sóng âm ha ha ha ha ha ha.]

[Hôm nay Sở Tích không dính đến sóng là không chịu nổi ha ha ha ha ha ha.]

[Sóng âm, Sở Tích đúng là quý tài.]

[Nào cùng tôi hát nào, a, sóng âm mạnh quá, nếu không quấy sẽ bị té.]

**Lời bài hát "Sound wave" của Huỳnh Lập Hành.*

[Làm sao đây? Cô ấy thế này cũng đáng yêu quá a a a a a!]

Ở những câu hỏi còn lại, Sở Tích đã biểu diễn cho nhân dân cả nước thưởng thức cái gì gọi là mạch não của họa sĩ "tâm hồn", không những người bình thường không theo kịp mà ngay cả tổng giám đốc "bá đạo" cũng theo không nổi, trò chơi kết thúc mà bọn họ chỉ lấy được mấy củ khoai tây và vài quả trứng gà.

Ngay cả tổ đạo diễn cũng hết hồn.

Rõ ràng là trò chơi tặng điểm, thế nhưng sao lại giống như tổ chương trình bọn họ đang ngược khách mời thế này.

Sở Tích nhìn chằm chằm mấy củ khoai tây với mấy quả trứng gà, khịt mũi hỏi Cố Minh Cảnh, "Anh có trách em vẽ quá xấu hay không?"

Cố Minh Cảnh, "Không đâu, em vẽ rất đẹp, là do anh không đoán được."

Sở Tích, "Thật hả?"

Cố Minh Cảnh nói dối không chớp mắt, "Đương nhiên rồi."

Bình luận:

[Ôi, đúng là đàn ông.]

Chỉ có khoai tây với trứng gà, Sở Tích đành tận dụng nó để làm cơm. Lúc cô nấu cơm, Cố Minh Cảnh ở bên cạnh rửa rau giúp cô, hai người phối hợp vô cùng ăn ý, vừa nhìn đã biết bọn họ từng nấu cơm với nhau rất nhiều lần.

Đúng lúc đang là giờ cơm, khán giả xem trực tiếp bắt đầu ăn cơm, sau đó vừa ăn vừa nở nụ cười triu mến nhìn cặp đôi cùng nhau rửa rau nấu cơm, cùng nhau rửa chén, đến khi hai người rửa chén xong thì bọn họ mới giật mình nhận ra một điều.

Cố Minh Cảnh và Sở Tích đã ăn cơm xong cũng rửa chén xong, còn họ vì quá nhập tâm mà vẫn còn đang ăn...

Chén sạch bong, đồ ăn vào bụng hết sạch...

Giảm cân công cốc rồi!)

Hoạt động buổi chiều sẽ thường sẽ dựa vào điểm đến, mấy cặp đôi đi cỏ trần ở mấy kì trước đều dạo phố, ai đi nông trại thì đến vườn hái trái cây, cặp nào đi làng chài thì sẽ đi câu. Trong khi mọi người đang tò mò nếu đến lâu đài thì sẽ làm gì, ông kính chợt chuyển sang bên ngoài tòa lâu đài, có một người đàn ông mặc đồ cưỡi ngựa từ xa đi đến, sau lưng... còn dắt theo một con ngựa!

Bạch mã!

Mấy người buổi sáng vẫn còn làm "gà vàng gào thét", bây giờ đã không hét nổi nữa.

Bây giờ người đàn ông này có lời ra một con voi thì khán giả cũng không bắt ngờ mấy.

Ồ, gato ur, gato làm quái gì, chẳng qua là phía sau tòa lâu đài mỹ lệ có chuồng ngựa tư nhân, chỉ là mặc đồ cưỡi ngựa giống công chúa thôi mà, bọn này không gato nhé.

[Để cô ấy cười đi!]

Khán giả nắm chặt lòng gato.

Sở Tích đã thay áo khoác hồ sơ sáng, mặc một bộ kỵ trang hiện ngang ngời trên lưng ngựa, hai tay nắm chặt yên ngựa.

"Em cứ theo cử động nhịp nhàng của ngựa, bây giờ em với nó là một, đừng kẹp chặt bụng ngựa, đứng rồi, tốt lắm." Cố Minh Cảnh nắm dây cương kiên nhẫn chỉ cô.

Lúc trước Sở Tích quay phim cũng đã từng cưỡi ngựa, cô biết sơ sơ kiến thức cơ bản, chủ ngựa này vừa ngoan lại dịu dàng, đến trưa là cô đã có thể tự mình cầm dây cương cưỡi ngựa vài vòng.

Cố Minh Cảnh cầm điện thoại chụp lại ảnh cho cô.

Anh chụp ảnh cho Sở Tích, máy quay lại quay anh, đám FA theo dõi bọn họ qua màn hình, bầu không khí chưa ngọt hòa quyện vào nhau, một bên là tình yêu ngọt ngào, một bên lại là vị chua đầy ghen tỵ.

Fan CP vợ chồng Kinh Hi ngày hôm nay vô cùng bận rộn, gần như đã tiến vào trạng thái điên cuồng, bên miệng chỉ biết lặp đi lặp lại một câu: *[Ngọt quá, ngọt quá đi mất.]*

Nhóm Gạch cách màn hình lau nước mắt: *[Ôi, được rồi, Tích bảo hạnh phúc là tốt rồi.]*

Đám anti và fan nhà đối thủ đã giận đến mức tắt trực tiếp.

Không ngọt! Không ngọt chút nào! Giả vờ! Đều là giả vờ trước ông kính thôi!

Loại phụ nữ từng bị bao nuôi sao có thể được Cố tổng cưng chiều như thế, không "tẩy trắng" nổi đâu!

Có thể là do buổi chiều cưỡi ngựa quá mệt, nên vừa đến tối là Sở Tích đã ngáp lên ngáp xuống muốn tắm rồi đi ngủ ngay.

Trong lúc mọi người đang xoa tay mong chờ hình ảnh buổi tối thì một căn phong xa hoa bỗng hiện lên trên màn hình

Khán giả:???

Không phải buổi sáng chỉ có một phòng thôi sao, sao buổi tối lại biến thành hai phòng thế này?

Sau đó có người giải thích, vì hai người họ chưa kết hôn, không phải quan hệ vợ chồng trên pháp luật, cho nên vì tránh làm ảnh hưởng đến nhóm khán giả thanh thiếu niên, bọn họ sẽ ngủ riêng mỗi người một phòng giống như những cặp đôi trong chương trình trước đó.

Fan CP: lật bàn.jpg

[Buổi sáng lấy một phòng ra đánh lừa bọn tôi rồi bây giờ biến thành hai phòng? Tổ chương trình chờ đấy!]

[Ở Paris đã mặc áo ngủ mang đầy dấu hôn mở cửa cho phóng viên rồi, bọn họ có cần phải ngủ riêng không?]

[Hôm nay Cố tổng chưa hôn được cái nào! Mấy người trong tổ chương trình có phải biết heo dạo này đang lên giá nên muốn đổi thành trại chăn nuôi không?]

Fan Gạch: thở phào nhẹ nhõm.jpg

Tốt rồi, tốt quá rồi, lo từ sáng tới giờ, cuối cùng cũng không cần phải tận mắt chứng kiến con gái phải ngủ cùng một giường với người đàn ông khác rồi.

Fan CP không ngờ fan Sở Tích lại đứng cùng một chiến tuyến với tổ chương trình, tức giận không thôi: Không lẽ mấy người không thấy ngọt à! Cố tổng cùng Sở Tích như thế nào, cả ngày hôm nay chưa hôn được một cái! Cố tổng dắt ngựa cả buổi chiều mà bây giờ ngay cả quyền lợi được ngủ cùng giường cũng không có ư!

Mặc dù hôm nay fan Sở Tích cũng cảm thấy thật ngọt, nhưng ngọt là một chuyện, đó là trên tinh thần yêu đương, còn tiếp xúc thân mật lại là chuyện khác.

Fan Sở Tích: Tổ chương trình làm tốt lắm! Tiếp tục cố gắng! Mấy bạn trẻ vị thành niên cả nước đang xem chương trình đây! Phản đối Cố tổng và Tích bảo có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào hay ở cùng một phòng!

Fan CP:...

Lần đầu tiên nhìn thấy có fandom ghét bỏ anh rể nhà mình như thế.

Lừa mình dối người, đây chỉ là chương trình thôi, CP Kinh Hi của chúng ta nhất định đã ôm hôn hôn ấy ấy rất nhiều lần rồi!

Fan Sở Tích: Tôi không nghe! Tôi không nghe! Tôi không nghe!

Fan CP và fan Sở Tích chiến nhau một trận, trong lâu đài, Sở Tích ôm một cái gối ôm hình viên gạch trên giường đưa cho Cố Minh Cảnh, "Tối nay anh ngủ cùng nó đi."

Gạch: "..."

Cố Minh Cảnh cười cười cầm lấy gối ôm hình viên gạch.

Sở Tích đi tắm, cô tắm xong, mặc vào chiếc váy ngủ dẫu tây, búi tóc lên, vừa đi vừa ngáp xuất hiện trên màn hình.

Cô phát hiện Cố Minh Cảnh vẫn còn ngồi trên giường.

"Anh không về phòng à?"

Cố Minh Cảnh "ừ" một tiếng, mang theo ý ám chỉ.

Sở Tích biết trải qua một ngày hôm nay anh nhất định rất muốn hôn, nhưng ánh mắt liếc sang camera ở trên tường.

Có máy quay ở đây, hôn gì mà hôn.

Nơi duy nhất không có máy quay là phòng vệ sinh, nhưng hai người cùng vào đó chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi.

Sở Tích nhìn máy quay, rồi lại nhìn chiếc váy ngủ trên người mình, thầm nghĩ lát nữa nhất định sẽ có fan tìm ra kiểu áo giống mình.

Mỗi lần có ảnh chụp đời thường của cô đều có fan tìm ra mẫu áo, có fan hâm mộ thích được cheap moment với mình tình, ngoại trừ những trang phục thiết yếu, thì trang phục hằng ngày của Sở Tích đều có giá cả phải chăng, cho nên rất được các fan hâm mộ yêu thích. Mấy bộ đồ bình dân mà cô mặc chỉ cần bị chụp được thì tất cả các cửa hàng đều cháy hàng trong một nốt nhạc, hiện tại các nhãn hiệu thời trang cũng đang thương lượng hợp đồng quảng cáo với Phó Bạch.

**Những khoảnh khắc fan hâm mộ tình cờ mặc trang phục, sử dụng sản phẩm giống với idol.*

Sở Tích rất thích váy ngủ dẫu tây này, cô cũng rất thích khi có fan mặc đồ đôi với mình, cô nghĩ như thế, nhưng càng nghĩ lại càng thấy sai sai.

Fan hâm mộ, đồ đôi.

Trời ơi!

Sở Tích lập tức nhớ ra cô đã từng đăng ảnh chụp chiếc váy dẫu tây trên tài khoản phụ, lúc ấy cửa hàng đó bán rất đắt hàng. Nếu như chuyện này mà bị lòi vào...

Cả người cô cứng đờ, sau đó cô từng bước từng bước lùi về phía nhà tắm.

Cố Minh Cảnh khó hiểu, "Sao thế em?"

Sở Tích mở hé cửa ló đầu ra, nhỏ giọng nói: "Em muốn thay đồ ngủ, anh tìm bộ khác cho em đi."

Cô vừa tắm xong nên không gắn micro, giọng cô nhỏ nên micro trong phòng không thu được tiếng. Trong lúc mọi người tò mò không biết Sở Tích nói gì, thì giọng Cố Minh Cảnh vang lên rõ ràng, "Lấy một bộ đồ ngủ khác cho em hả?"

Khán giả: "..."

Khán giả đang xem trực tiếp không biết tại sao Sở Tích lại bỗng nhiên thay đồ ngủ.

[Sao bỗng nhiên cô ấy thay đồ ngủ vậy?]

[Đúng đó, tôi thấy chiếc váy dâu tây này đẹp mà, dễ thương ghê.]

[Chắc là sợ lộ hàng chăng?]

Sau đó mọi người nhìn thấy Cố Minh Cảnh cầm một bộ đồ ngủ của Sở Tích đi vào phòng tắm.

Fan CP: *[Má ơi, ảnh đi vào rồi!]*

[A a a a a, anh đừng ra vội! Bọn em không sót ruột đâu!]

[Cố tổng cố lên!]

Fan Sở Tích:

[Cố Minh Cảnh, anh bước ra ngay!]

[Đưa có bộ đồ ngủ mà anh vào đó làm gì!]

[A a a a ra đây mau, mẹ bà nó, tôi muốn bay vô lối lã ra ghê!]

Nhưng không chờ fan Sở Tích điên lên, Cố Minh Cảnh vừa vào chưa đầy hai giây đã đi ra.

Fan CP: lẹ roi.jpg

Cố tổng, ít ra anh cũng phải vào đó hai phút chứ, tụi em còn đang tưởng tượng, nhưng mà hai giây thì anh để tụi em nghĩ ra được cái gì hả!

Fan Sở Tích: A!

Tối nay chúng ta sẽ tổ chức rút thăm trúng thưởng trên Weibo!

Tích bảo giỏi lắm!

Trong lúc fan Sở Tích đang reo hò bình luận, thì có một nhóm người nhớ lại chiếc váy ngủ dâu tây của Sở Tích hồi nãy, họ thấy chiếc váy này rất quen mắt.

[Fan Sở Tích khoan hãy ăn mừng được không! Mọi người im lặng nào!]

[Mọi người có thấy váy ngủ dâu tây của Sở Tích quen mắt không?]

[Đúng, đúng đúng, tôi từng thấy một blogger đăng rồi.]

[Đúng rồi! Tôi cũng biết có một blogger từng đăng.]

Không ngờ có nhiều người có ấn tượng với chiếc váy này đến thế, đáp án dường như đang ở trước mắt, ai nấy đều căng thẳng, kích động nói ra:

[Có phải blogger tên "Hôm nay chụy không muốn trang điểm" không?]

[Đúng rồi! Chính là blogger làm đẹp có cuộc sống sinh hoạt XX siêu tốt với bạn trai ấy!]

Fan Sở Tích đang ăn mừng:???

Cái quái gì thế này?

Ế quá nên định ém qua tuần sau, nhưng nhớ ra hôm nay 1/6, nên lấy ra làm quà tặng mọi người vậy =))

Bạn đang đọc truyện Nữ Hoàng Làm Dáng được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Chuyện này tựa như một viên đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, hai con người vốn dĩ như hai đường thẳng song song, không có bất kỳ liên hệ gì với nhau. Nhưng vào một ngày nọ, giữa hai người bỗng nhiên xuất hiện một điểm nhỏ có liên quan với nhau, mọi người lần theo manh mối này, càng tìm hiểu thì lại bất ngờ phát hiện bên dưới điểm giống nhau này còn ẩn giấu rất nhiều sự trùng hợp khác.

Nhóm fan hâm mộ giật mình vì sự trùng hợp này vừa bám tạm dừng trực tiếp, vừa ủa vào Weibo "Hôm nay chạy lười trang điểm" để tìm hiểu, người này được fan gọi yêu là Chó Con, về sau còn có một người bạn trai gọi là anh Cún.

Bọn họ dạo một vòng trên tài khoản Weibo này. Đầu tiên là bộ váy ngủ dẫu tây cùng kiểu kia, tuy người đó đã che mặt nhưng từ dáng người thì vẫn có thể đoán ra bảy tám phần.

Có người lấy ảnh Sở Tích mặc váy hai dây màu đen trên thảm đỏ ra so sánh với tấm ảnh này, ngoại trừ màu da do ánh sáng chụp nên không giống ra thì từ cổ xuống xương quai xanh rồi đến ngực đều giống hệt nhau.

Và còn có rất nhiều manh mối khác nữa.

Blogger khoe được bạn trai tặng túi, cái túi đó đã từng được Sở Tích mang theo ở sân bay, blogger nói công việc dạo này bận rộn, lịch trình thông báo Sở Tích dạo đó bận quay phim, nhưng không có bằng chứng nào chân thật bằng tấm ảnh trước đó.

Tháp Eiffel rực rỡ ánh đèn trong màn đêm, và cả cái gáy của người đàn ông kia.

Nhìn thời gian đăng ảnh, cư dân mạng nhắm tính ngày, sáng ngày hôm sau, phóng viên gõ sai phòng bắt gặp Cố Minh Cảnh và Sở Tích mặc đồ ngủ ở chung một phòng.

Nếu bấy nhiêu bằng chứng vẫn chưa đủ, có một nhóm rành công nghệ đã điều tra và phát hiện ra tài khoản chính của Sở Tích và tài khoản của blogger kia có địa chỉ IP giống hệt nhau...

A a a a a!!!

Người bùng nổ đầu tiên chính là fan "lai" - fan của cả hai bên là CP Kinh Hi và "Hôm nay chạy lười trang điểm".

Chó Con và anh Cún mà mình u mê bao lâu nay hóa ra là Sở Tích và Cố Minh Cảnh! Ôi trời ơi!

Oh my god, xem Chó Con, à không, xem mấy trạng thái Weibo dễ thương, ngọt ngào, tức giận của tài khoản phụ của Sở Tích đi, xem từng câu từng chữ của thiếu nữ đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt đi, thế này có còn cần fan CP đi viết truyện H đồng nhân nữa không? Ở đây toàn là đường hết đó! Blogger yêu thích của mì có bao nhiêu ngọt thì CP ruột của mì có bấy nhiêu ngọt!!!

Theo sau fan lai còn có fan CP vợ chồng Kinh Hi, Gạch, và cả fan của blogger không quan tâm đến chuyện bên ngoài này nữa.

Hả? Chuyện gì thế này?

Nhóm fan lai sợ sau khi mọi chuyện bị khai ra thì Sở Tích sẽ xóa Weibo nên vội vàng chụp lại màn hình để chứng tỏ đây là tài khoản phụ của Sở Tích, blogger làm đẹp có hơn hai trăm ngàn fan đó là tài khoản phụ của Sở Tích!

Fan hâm mộ: Má nó!

Fan CP mới gia nhập bấm vào Weibo nghe đồn là tài khoản phụ của Sở Tích xem thử, lướt từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng rung rung nước mắt.

Ngọt, ngọt quá đi mất.

Trong Weibo này, chủ blog không hẳn chỉ đăng về chuyện tình yêu mỗi ngày, thỉnh thoảng còn có trạng thái giận dỗi hoặc lên án bạn trai của mình. Mấy trạng thái khoe khoang tình cảm công khai thì cũng chỉ có vài bài, nhưng bầu không khí mà tài khoản này mang lại vô cùng chân thực và sinh động. Cái cảm giác chân thành, tha thiết ấy, ngay cả những dòng chữ mang theo ý giận dỗi kia phảng phất đều xuất hiện bong bóng màu hồng.

Hóa ra trong cái túi xách mà Cố tổng tặng Sở Tích đã chuẩn bị sẵn cả son môi và khăn giấy, hóa ra chuyện đón người yêu tan làm là Cố tổng chờ Sở Tích tan làm rồi cùng nhau đi ăn cơm, hóa ra Sở Tích lên than thở hai người có khoảng cách thế hệ chính là chuyện Cố tổng không biết siêu chủ đề là gì.

Hóa ra cái đêm trước khi sự kiện phóng viên gõ sai phòng kia xảy ra, hai người đã cùng nhau ngồi thuyền dọc theo sông Seine, lúc đi đến tháp Eiffel, Sở Tích đã chụp lên Cố tổng, muốn bao nhiêu lãng mạn thì có bấy nhiêu.

Có lẽ bọn họ yêu nhau đã lâu lắm rồi.

Chắc hai người cũng không biết mấy việc nhỏ nhặt đã trở thành thói quen này trong mắt mọi người lại ngọt ngào biết bao nhiêu.

Cái gì mà ham tài hám sắc, từ những dòng chữ này có thể nhận ra được mưu đồ của hai người đối với đối phương chính là tình yêu.

Là yêu đây! Tình yêu trần trụi nhưng đầy ngọt ngào!

Xin hai người cứ tiếp tục ngọt ngào như thế này nhé!

Fan CP được ăn đường ngọt đến rơi nước mắt, lúc chuẩn bị khóc đến ngất đi, fan của blogger "Hôm nay chửi lười trang điểm" cuối cùng mới có phản ứng lại.

Cái gì? Chó Con giàu nứt đổ đổ vách, tay không đập gián, dạo gần đây còn có đời sống xx khá tốt với bạn trai là anh Cún chính là Sở Tích ư?

Nhóm fan CP đang khóc thút thít cũng phải bật cười vì độ chậm tiêu của nhóm fan tài khoản phụ của Sở Tích.

[Ha ha ha ha ha đúng thế! Không sai! Chính là Sở Tích!]

[Hâm mộ mấy người được ăn "đường" sớm hơn bọn tôi đó.]

[Nào, đại gia tộc fan CP vợ chồng Kinh Hi hoành hành mọi người gia nhập.]

[Sao mọi người lại gọi Tích bảo là Chó Con thế, ha ha ha ha ha ha ha, tên Chó Con vừa dễ thương vừa đáng yêu làm sao.]

[Hóa ra hình tượng ngoài đời của Tích bảo là giàu nứt đổ đổ vách, tay không đập gián, rồi cùng bạn trai...]

Nói đến đây mọi người đều sững sờ.

Cái gì?

Sinh hoạt xx... với bạn trai... rất tốt...

Bảo sao "cup" của Tích bảo trong bộ đầm ngủ dâu tây trên ảnh có vẻ lớn hơn một chút.

Thế là nhóm fan hâm mộ lại bắt đầu rơi vào trạng thái điên cuồng.

Từ những dấu hôn trên người Tích bảo khi phóng viên gõ lộn phòng khiến hai người công khai tình cảm lần trước là mọi người đã có thể nghĩ ra ngay! Cố tổng đã gặm con nhỏ từ sớm rồi. Cố tổng trâu bò quá a a a a! Bọn em cũng không để ý đến chuyện Tích bảo không xuống giường được! Tích bảo càng ngày càng có hương vị phụ nữ chắc chắn đều nhờ công lao và khổ lao của Cố tổng ở phía sau rồi ha ha ha ha!

Sau khi biết chuyện này, khán giả lại nhìn hai người ra vẻ chia giường ngủ trong Một nửa quyền rũ.

A...

Được rồi, họ biết rồi, tất cả đều là do tổ chương trình yêu cầu cả, nếu không có máy quay, với tình cảnh kia...

Chắc chắn.

Nghĩ tới nghĩ lui, tai mọi người lại đỏ lên.

Kích thích quá trời ơi.

#Tài khoản phụ Sở Tích#, #Sở Tích hôm nay chửi lười trang điểm# lập tức nhảy lên hai vị trí đầu bảng hot search.

Có rất nhiều người qua đường nhìn thấy hot search rồi bấm vào Weibo đã bị cặp đôi này "ngược" đến phát điên, ngay lập tức bấm vào xem chương trình trực tiếp.

Thế nhưng vào lúc này, fan Sở Tích trong phòng trực tiếp mới này còn đang vui vẻ vì việc chia giường ngủ, bỗng chốc trở nên trầm mặc.

Chứng cứ về tài khoản phụ chắc chắn đến nỗi có thể vác đi đào kim cương kia, ngoại trừ Sở Tích ra thì không còn người thứ hai.

Vết thương lần trước khi Sở Tích mặc áo ngủ kèm theo dấu hôn xuất hiện trước ống kính vẫn chưa lành, bây giờ bọn họ lại bị đâm thêm một nhát.

Con gái cưng đã bị Cố Minh Cảnh đáng ghét kia chà đạp rồi.

Mọi người xem mấy bài đăng kia đi, đều do Tích bảo tự tay đăng đấy, có ngọt không?

Ngọt, không những ngọt mà còn ngọt chết người.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện đó là tài khoản phụ của Sở Tích, Sở Tích đã lên lút yêu đương từ lâu rồi, "đường" này lập tức biến thành mẫu thủy tinh cắt ngang cổ họng của bọn họ.

Không ít Gạch nhờ độ hot của Ước hẹn hoa đào mà quay về Biệt đội bắt đầu rối loạn, suy nghĩ của fan hâm mộ cũng khác nhau.

Một bộ phận fan không thể chịu nổi chuyện idol lén lút yêu đương sau lưng fan lâu như thế, bọn họ lựa chọn thoát fan.

Một bộ phận fan khác bị "đường" rù quẩn trở thành fan CP.

Nhưng đa số fan Gạch còn lại bày tỏ rằng, yêu hay không yêu là chuyện riêng của Sở Tích, cô ấy cũng không thể không yêu đương, không kết hôn sinh con cả đời được. Chúng ta chính là ánh đèn của Sở Tích, hy vọng cô ấy có thể mang đến cho mọi người những tác phẩm hay hơn, tràn đầy năng lượng hơn, mang đến diễn xuất khiến mọi người ngạc nhiên như trong Ước hẹn hoa đào.

So với tình cảnh trời long đất lở của các fandom "lưu lượng" sau khi idol công khai tình cảm, fan của Sở Tích lại có xu hướng quan trọng thực lực hơn.

Tổ chương trình Một nửa quyền rũ không tịch thu điện thoại của khách mời, Sở Tích trở mặt nhìn fan hâm mộ lôi tài khoản phụ của mình ra ngoài chỉ bằng một chiếc váy ngủ, hăng say hứng đường, cuối cùng còn đẩy tài khoản phụ của mình lên hot search.

Nếu đó chỉ là blogger làm đẹp như lúc trước thì bọn họ muốn đào ra thì cứ đào, cùng lắm thì mấy món đồ kia sẽ đẩy mạnh tiêu thụ, nhưng mà bây giờ...

Sở Tích cảm thấy như có biết bao nhiêu người đang nhìn cô bằng ánh mắt "cưng hiểu mà", cô xấu hổ chỉ muốn chui đầu xuống đất.

Làm sao bây giờ, cô không còn mặt mũi nhìn người nữa rồi.

Sở Tích tự giam mình trong phòng tắm không chịu ra ngoài.

Fan và người qua đường theo hot search mà nhảy sang phòng trực tiếp nhưng chỉ nhìn thấy căn phòng trống rỗng.

[Hình như Tích bảo đang xấu hổ...]

[Tích bảo đừng ngại, mọi người đều là người trưởng thành cả, cái cảm xúc thăng hoa giữa người yêu đó tại em đều hiểu mà.]

[Cô gái tay không đập gián vậy mà lại xấu hổ kìa.]

[Thật ra nội dung trong tài khoản phụ của Tích bảo đều rất đứng đắn, chỉ là do cư dân mạng suy nghĩ quá nhiều thôi. Cười ra nước mắt.jpg]

[Đúng đó, cô ấy đăng bài rất đứng đắn, chỉ do trí tưởng tượng của fan bay xa quá thôi 233333.]

[Không liên quan nhưng mà căn phòng này trông thật mộng mơ nha.]

[Có tổng đâu rồi? Có tổng đi đâu rồi! Cô gái của anh đang xấu hổ mà anh không chịu đi dỗ hả!]

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới ngay, máy quay sát cửa quay lại hình ảnh Cố Minh Cảnh mở cửa phòng, hình như anh nhìn vào máy quay một chút, sau đó gõ cửa phòng tắm.

Sở Tích nghe tiếng gõ cửa liền biết là Cố Minh Cảnh, rầu rĩ đáp lại "Vào đi".

Cố Minh Cảnh mở cửa đi vào, thấy Sở Tích đang cúi đầu ngồi trên nắp bồn cầu.

Anh quay người đóng cửa lại.

Ông kính lại quay về căn phòng trống rỗng, hai người kia đều vào phòng tắm hết rồi.

Mọi người ai nấy đều hiểu rõ:

[Được rồi, được rồi, không giỡn nữa, Cố tổng đi an ủi Tích bảo rồi.]

[Hai người nhất định phải thật hạnh phúc đó! Vợ chồng Kinh Hi tuyệt nhất!]

[Lặng lẽ cầu nguyện Cố tổng sẽ vào đó hôn hôn.]

Trong phòng tắm, Sở Tích ngẩng đầu nhìn Cố Minh Cảnh đi vào, cô dấu môi, "Tài khoản phụ của em bị lộ rồi."

Cố Minh Cảnh đi đến cạnh cô, "Ừ, anh thấy rồi."

Đây cũng là lần đầu tiên anh biết tài khoản phụ của cô, không ngờ nội dung đúng thật... phong phú đa dạng.

Cố Minh Cảnh lướt xem Weibo của Sở Tích, nhìn thấy cô đăng những trạng thái yêu đương thì vô cùng vui vẻ, đến khi anh nhìn thấy một trạng thái:

"Khoảng cách thế hệ thật lớn ORZ, ngay cả siêu chủ đề là gì mà ông cũng không biết."

Cố Minh Cảnh nhìn thấy hàng chữ "khoảng cách thế hệ" kia, huyết thái dương khẽ nảy lên.

Nhóm bạn làm ăn hay hợp tác với anh, bao gồm cả ông Cố đều lấy vợ nhỏ hơn cả hai ba chục tuổi, ngày ngày đưa vợ đi câu cá, tập Thái Cực, ít nhất là khi nhìn vào trông vợ chồng bọn họ vô cùng hòa hợp, có tiếng nói chung. Nhưng đến Sở Tích thì chỉ mới hơn có bảy tuổi thôi mà anh đã có "khoảng cách thế hệ" với cô rồi.

Sở Tích không biết anh đang nghĩ gì, cô đứng dậy, che mặt khóc thút thít, "Em không còn mặt mũi gặp người nữa rồi hu hu hu..."

Thấy Cố Minh Cảnh không có bất kỳ phản ứng nào, giống như chuyện này không có gì quan trọng với anh, cô vừa tức vừa nóng nảy túm lấy phần áo trước ngực anh, "Anh có biết cái tài khoản phụ đó của em luôn bị fan hâm mộ nói là vừa nhìn đã biết có cuộc sống xx tốt với bạn trai không, giờ em phải làm sao đây..."

Cố Minh Cảnh nhúm mày, "Chẳng lẽ không tốt* à?"

*Cố Minh Cảnh đang nói vấn đề xx

Sở Tích, "..."

Cô đỏ mặt, quay lưng đi như chực khóc: "Đúng rồi, anh có quan tâm đâu, dù sao anh cũng là đàn ông, người không có mặt mũi gặp người khác cũng chẳng phải anh!"

"Tài khoản phụ bị lộ đầu phải của anh, anh đứng ngoài xem kịch vui lắm đúng không, anh chỉ biết..." Cô dừng một lát, rồi lại cắn răng nói cho dứt câu, "Anh chỉ biết... suồng sã đâu có để ý đến cảm nhận của em"

Cô thút tha thút thít, hình như đang khóc thật.

"Được rồi." Cố Minh Cảnh biết cô rất nghiêm túc, nắm vai cô kéo cô quay lại, dịu dàng nói, "Anh xin lỗi, anh biết chuyện tài khoản phụ bị lộ ra rất đáng thương, đừng buồn nữa được không em?"

Sở Tích quay đầu đi chỗ khác, không thèm để ý đến anh.

Cố Minh Cảnh thờ dãi, lấy điện thoại trong túi ra đưa cho Sở Tích, "Vậy anh cho em xem tài khoản phụ của anh nhé? Được không?"

Cố Minh Cảnh mà cũng có... tài khoản phụ ư?

Không phải anh bận trăm công nghìn việc, không có thời gian chơi Weibo ư?

Điện thoại của Cố Minh Cảnh có thể mở bằng vân tay của Sở Tích, nhưng cô rất lười, bình thường cũng chẳng có ý muốn soi mói riêng tư trong điện thoại của anh, ngay cả Wechat của anh cô cũng không xem, càng không để ý đến mấy cái khác.

Cô mở điện thoại trước mặt anh, bấm vào Weibo.

Tài khoản anh đang đăng nhập chính là tài khoản phụ của anh.

Sở Tích nhìn tài khoản kia, há hốc mồm nhìn Cố Minh Cảnh đầy khiếp sợ.

Tên tài khoản là "Fan bạn trai của Sở Tích", ảnh đại diện là ảnh của cô, là nhân vật quan trọng trong siêu chủ đề của Sở Tích, level fan đã lên đến cấp 18!

Mấy ngàn bài đăng minh chứng cho việc tài khoản này đã giúp cô đưa top, cày số liệu, tuyên truyền, khống chế bình luận.

Lúc trước cô có thấy tài khoản này trên siêu chủ đề, còn nghĩ fan bạn trai của cô nhiều thật, không ngờ ẩn dưới lớp mặt nạ này lại là fan bạn trai kiêm bạn trai hiện tại của cô - Cố Minh Cảnh!

Anh theo dõi siêu chủ đề của cô! Anh còn đưa top, cày số liệu cho cô nữa!

Cố Minh Cảnh hợp thời bổ sung một câu, "Trợ lý Cao chỉ biết mặt khẩu của tài khoản chính." Ý anh là tài khoản phụ này chỉ có anh biết, mấy chuyện này đều là một tay anh làm.

Bấy giờ Sở Tích mới biết anh nói anh làm fan bạn trai không phải chỉ nói ngoài miệng rồi vùng tiền mua sản phẩm cô quảng cáo mà thôi. Trong nháy mắt, lòng cô như bị nhéo một cái, kêu lên một tiếng rồi nhào tới, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, nhón chân vòng qua cổ anh, cuối cùng thành gương mặt đỏ khóc dở cười, ngẩng đầu nhìn anh.

"Anh không được thoát fan đầu đấy hu hu hu."

Nhớ ngày đó cô còn tưởng anh chỉ nói đùa, nhảy lên đúi người ta một hai bắt người ta thoát fan.

Cố Minh Cảnh vỗ vỗ lưng cô, "Anh không thoát fan đâu."

Sở Tích gật đầu, trong lúc cô đang định tiến lên hôn anh, Cố Minh Cảnh bỗng nhiên nói tiếp.

"Nhưng anh muốn em giải thích một chút, "khoảng cách thế hệ thật lớn" với "không biết siêu chủ đề" là có ý gì hả?"

Sở Tích sững sốt, cô lơ mơ nhớ lại, hình như mình từng đăng một bài chê anh:

Khoảng cách thế hệ thật lớn ORZ, ngay cả siêu chủ đề là gì mà ông cũng không biết.

"..."

Hôn gì mà hôn, cô gấp rắc rồi to rồi.

Mấy bữa nay vẫn đang miệt mài check hồ mới, nhưng mà vẫn chưa tìm được bộ nào ưng ý. Định bụng lần này sẽ đổi gió, tìm bộ nào đó ngược ngược, gương vỡ lại lành các kiểu, mà đọc thì toàn drop, chắc lại quay về với ngọt, sủng, hề hước vậy. Mình có thể đọc ngược miệt mài, nhưng đề đào hồ thì con tằm yếu đuối này vẫn không chịu nổi. Mọi người đã ngán ngọt chưa =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Đối mặt với căn phòng trống rỗng, lượng fan đang xem trong phòng trực tiếp vẫn không hề giảm, thậm chí còn có xu hướng tăng lên theo độ nóng của hot search.

Mọi người đều đang bật chế độ hóng hót, ai nấy đều biết rõ Cố tổng vào đó để an ủi, dỗ dành Sở Tích đang xấu hổ sau khi bị lộ tài khoản phụ.

Có người cười phóng túng:

[Mọi người đoán xem bọn họ có làm luôn ở trong đó không...]

Fan hâm mộ đang lo lắng chờ đợi ngay lập tức quát lên:

[Im miệng đi!]

[Tích bảo đã xấu hổ đến mức nào rồi, mọi người đừng nói nữa!]

[Mấy chuyện này giỡn một chút là được rồi, đừng có ép con gái người ta quá, nói nữa chẳng may sau này Tích bảo không khoe tình cảm nữa thì phải làm sao!]

[Đúng đó, đúng đó, Tích bảo đừng xóa tài khoản phụ có được không, tiếp tục phát đường cho con dân đi mà.]

Sau khi fan hét lên, phòng trực tiếp lại rơi vào trạng thái yên tĩnh, fan hâm mộ lẳng lặng nhìn chăm chăm màn hình, chỉ sợ bỏ lỡ giây phút hai người bước ra.

Kết quả hình ảnh vẫn như cũ, nhưng mọi người lại loáng thoáng nghe thấy giọng nói của người đàn ông truyền ra.

"... Anh thấy rồi..."

"... Không lẽ không tốt ư..."

Mọi người?

Gì thế này?

Sau đó mọi người mới chợt nhận ra micro của Cố tổng vẫn chưa tắt.

Thế là nhóm fan yên lặng chờ đợi lại lập tức trở nên kích động.

[Má nó, micro chưa tắt kìa a a a a a.]

[Mau mau nghe xem bên trong đang nói gì!]

[Sao mị cứ có cảm giác như đang làm kẻ trộm thế này, phần khích quá, phần khích quá!]

Có lẽ Cố Minh Cảnh không nhớ mình đang gắn micro, tuy micro bị lệch nhưng vẫn truyền ra được một chút, nhóm fan mở âm lượng tối đa, nín thở vểnh tai lắng nghe. Cuối cùng, bọn họ dựa vào đoạn đối thoại mơ hồ này mà đoán được nội dung đại khái.

Vì để an ủi Tích bảo nên Cố tổng đã tự khai ra mình cũng có tài khoản phụ.

Tài khoản phụ của anh chủ yếu dùng để "đu" Sở Tích, hình như level cũng không thấp đâu.

Cố tổng còn đang đề ý vụ Sở Tích chê anh và cô có khoảng cách thế hệ trong tài khoản phụ của cô...

Đoạn đầu còn thấy ngọt ngào, cảm động, đến đoạn ghét bỏ khoảng cách thế hệ, mọi người lại bật cười như điên.

[Ha ha ha ha ha ha ha khoảng cách thế hệ, má nó chứ khoảng cách thế hệ ha ha ha ha ha ha.]

[Tích bảo, chị quá đáng lắm! Ai nói Cố tổng của bọn em không biết siêu chủ đề hả, người ta đã đưa top cho chị mà sao lại không biết siêu chủ đề hả!]

[Trời ơi, thế tài khoản phụ của Cố tổng là gì thế, mau đào ra đi.]

[Cố tổng thế mà lại dùng tài khoản phụ để "đu" Sở Tích. Một người thì dùng tài khoản phụ để khoe khoang tình cảm, một người thì dùng để "đu" idol, tình yêu thần tiên gì đây, ngọt quá đi mất!]

[Quan trọng là hai người này đều không biết tài khoản phụ của đối phương ha ha ha.]

[Tích bảo, chị tiêu đời rồi, chị dám nói chị và Cố tổng có khoảng cách thế hệ. Cố tổng của em rõ ràng chưa đến ba mươi, bảo đạo chưa già, vẫn còn tràn trề sức sống nha.]

[Cố tổng tui thân quá, Cố tổng phải hôn Tích bảo mới được vỗ về.]

[Không có âm thanh đâu! Hôn đi hôn đi, nhất định phải hôn đó!]

Trong phòng trực tiếp trở nên vui vẻ, một lát sau, cuối cùng cửa phòng vệ sinh cũng mở ra.

Nhân vật chính đã xuất hiện, đám người đang kích động mới dần tỉnh táo lại.

Bọn họ nhìn thấy Cố tổng nắm tay Sở Tích đã thay đồ ngủ đi ra, mặt Sở Tích đỏ bừng không dám nhìn vào ống kính.

Ban đầu Sở Tích đã đánh răng rửa mặt xong xuôi, nếu không có chuyện tài khoản phụ bỗng nhiên bị lộ ra thì cô đã ngủ mất tiêu rồi, bây giờ cô buồn ngủ đến díp cả mắt, Cố Minh Cảnh đưa Sở Tích lên giường nằm, anh ngồi bên giường đếm chân cho cô.

Sở Tích ngoan ngoãn nằm trong chăn, sau đó Cố Minh Cảnh cúi người, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán Sở Tích.

Anh đứng dậy, lại cúi người đếm chân lại cho Sở Tích, sau đó đi đến trước máy quay, lấy mũ che ống kính lại.

Tất cả mọi thứ diễn ra trong yên lặng và vô cùng tự nhiên, bao gồm cả động tác đếm chân, và cả nụ hôn lên trán kia nữa.

Đến khi màn hình tối đen vì bị Cố Minh Cảnh lấy mũ che đi ống kính, nhóm khán giả đang yên lặng xem trực tiếp bắt đầu có động tĩnh.

Fan vui vẻ từ khi biết Sở Tích chê hai người họ có khoảng cách thế hệ, đến khi hai người nắm tay cùng đi ra, Cố Minh Cảnh đỡ Sở Tích lên giường rồi che máy quay lại. Thời gian chỉ có mười lăm phút đồng hồ ngắn ngủi, bọn họ cách màn hình chứng kiến hết thảy, nhưng lại giống như đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào cùng cặp đôi.

Không hề có bất kỳ cử chỉ khoe khoang nào, tình cảm của bọn họ giống hệt với những dòng trạng thái mà Sở Tích đăng trên tài khoản phụ, đơn giản mà lại hết sức tự nhiên.

Ngọt, quá ngọt rồi.

Nếu như chuyện này gọi là khoảng cách thế hệ thì làm ơn cho tôi một tá đi!

Sở Tích ngủ một mạch đến sáng hôm sau mới phát hiện ra tài khoản phụ của Cố Minh Cảnh cũng không giữ nổi.

"..."

Cô bỗng thấy cân bằng hẳn.

Vợ chồng Kinh Hi đều bị lộ tài khoản phụ, một người thì mỗi ngày khoe khoang tình cảm trên tài khoản phụ, một người thì ngày ngày trà trộn trong siêu chủ đề điên cuồng đưa top, cày số liệu. Không ngờ tài khoản phụ của hai người lại có thể ăn ý, ngọt ngào như thế. Siêu chủ đề của CP vợ chồng Kinh Hi liên tục tăng fan, show Một nửa quyền rũ vốn dĩ đã hot, nhưng sau khi Sở Tích lên hot search vì lộ tài khoản phụ thì chương trình càng thu hút khán giả

hon. Đến khi kết thúc chuyến đi ba ngày hai đêm, vợ chồng Kinh Hi đã vượt lên trở thành cặp đôi quốc dân thứ hai kế nhiệm vợ chồng năm phút từng làm mưa làm gió trên bảng xếp hạng năm xưa.

Ngược lại, Phó Bạch ưu sầu nhìn fan CP của nghệ sĩ nhà mình bay đầy trời, tâm trạng ấy giống hệt như ông bố già tham dự hôn lễ của con gái nhà mình, cuối cùng chỉ biết thở dài như một ông bố.

Thôi được rồi, tình cảm ổn định là tốt rồi.

Trong lúc CP Kinh Hi trở nên hot hơn sau khi tham gia chương trình, bộ phim mới Máu núi sông của Sở Tích cũng bắt đầu khai máy.

Bộ phim này được quay ở Hải Thành, vì đã công khai tình cảm nên Cổ Minh Cảnh thường xuyên đến thăm phim trường mà không cần phải kiêng kị điều gì.

Sở Tích là nữ chính, có địa vị, có danh tiếng, đã thế cô còn có thêm một anh bạn trai đẹp trai lắm tiền, cho nên đài ngộ của cô ở đoàn phim cũng được tăng lên.

Sau đó Sở Tích lại phát hiện ra, Cổ Minh Cảnh ở đoàn phim còn được đài ngộ tốt hơn cả nữ chính là cô đây → _ →

Bởi vì người này mỗi lần đến thăm phim trường tuyệt đối sẽ không tới tay không.

Mỗi đoàn phim uống Starbuck, cơm hộp đổi thành đồ ăn của khách sạn năm sao, lần đến thăm tiếp theo anh lại mang theo trái cây tươi ngon được vận chuyển bằng đường hàng không từ Philippines đến.

Hơn nữa, cả đoàn phim đều được nhận, không keo kiệt chỉ hạn chế nhân viên công tác trong biên chế, mà từ trên xuống dưới, từ đạo diễn đến tài xế và mấy cô lao công, người nào cũng có phần.

Đến nỗi mỗi lần nhân viên trong đoàn vừa nghe Cổ tổng đến thăm là mọi người vui như trẻ con.

Ở trên mạng có rất nhiều ảnh chụp Cổ tổng đến thăm đoàn phim Máu núi sông, và những câu chuyện đầy ngọt ngào của hai người từ đoàn phim truyền ra. Nào là Cổ Minh Cảnh cùng Sở Tích quay về khách sạn, Cổ Minh Cảnh giúp Sở Tích nhặt rau mà cô không thích ăn, Cổ Minh Cảnh nổi máu ghen khi nhìn thấy Sở Tích và nam chính nắm tay nhau.

Nhóm fan CP của vợ chồng Kinh Hi mỗi ngày ăn đường đến muốn ngất đi, bắt đầu giục cưới, giục sinh em bé.

Sở Tích quay về phòng khách sạn sau khi kết thúc một ngày quay phim, phòng má phụng phịu nhìn ảnh Cổ Minh Cảnh đến thăm đoàn phim lại được lên hot search.

Lúc trước, nếu không có sự cho phép của Cổ Minh Cảnh thì cánh truyền thông sẽ không dám đăng ảnh lung tung. Mấy tấm ảnh đến thăm đoàn này có thể lên hot search rõ ràng là do Cổ Minh Cảnh mất nhắm mắt mở bỏ qua, cho phép truyền thông lên bài.

Người đàn ông này cũng chịu khó thăm đoàn ghê, quan trọng là người trong đoàn phim ai cũng mong ngóng anh đến thăm.

Sở Tích gửi Wechat cho Cổ Minh Cảnh, "Tháng này anh đừng đến nữa được không, anh ở đây làm sao em quay phim?"

Bạn trai đến thăm phim trường, trạng thái nhập vai cũng sẽ bị ảnh hưởng, Sở Tích rất xem trọng bộ phim này, sau khi trải qua quá trình tôi luyện trong Vực sâu sương mù, diễn xuất của cô ngày càng tốt hơn. Cô rất cảm ơn fan hâm mộ luôn ủng hộ cô sau khi cô công khai tình cảm với Cổ Minh Cảnh, cách đáp lại fan hâm mộ tốt nhất chính là mang đến cho bọn họ một tác phẩm hay nhất.

Chưa đầy hai phút, Cổ Minh Cảnh đã trả lời lại: "Cuối tháng đoàn phim nghỉ hai ngày, em về thành phố B nhé?"

Sở Tích cười cười, "Được ạ."

Kết thúc cuộc trò chuyện với Cổ Minh Cảnh, Sở Tích đi tắm một cái, vừa ngâm túi sữa chua vừa đọc kịch bản cho ngày mai, trong phim cô diễn vai học sinh tiên tiến, bối cảnh phim được đoàn phim chọn từ một trường đại học ở Hải Thành.

Đại học được xây dựng trong thời dân quốc, nhân vật do Sở Tích thủ vai đang là sinh viên đại học, trong sân trường có vài tòa nhà cũ được giữ lại, vừa hay làm bối cảnh cho bộ phim này.

Sở Tích rảnh rỗi nên đi dạo quanh trong khuôn viên trường, sau đó bị không ít sinh viên níu cô lại xin chữ ký và chụp ảnh cùng.

Cô vô cùng hâm mộ khi nhìn thấy đáng vẻ vui vẻ ôm cặp đến trường của bọn họ trong tấm ảnh chụp chung.

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên được cái ngày mà mình bị buộc thôi học, hôm ấy, cô đã khóc cả một đêm.

Sở Tích suy nghĩ một hồi rồi lại nhìn kịch bản đến phát ngốc, cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên mới kéo cô quay về thực tại.

Sở Tích uống sữa chua xong rồi vứt vào thùng rác, chuông điện thoại như đang rất gấp, cô vội vàng cầm lấy, màn hình hiển thị người gọi là Phó Bạch.

Đã muộn thế này mà anh ta vẫn gọi đến chắc chắn là có chuyện gì đó rất gấp.

Sở Tích nhận điện thoại: "A lô?"

Lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói đầy căng thẳng của anh ta, thậm chí Sở Tích còn cảm nhận được âm thanh run rẩy của Phó Bạch.

Phó Bạch nói: "Sở Tích, trước hết em khoảng hãy xem hot search nhé!"

Đáng tiếc đã quá chậm, Sở Tích cầm điện thoại lên, lại liếc sang ipad, vừa vặn nhìn thấy một tin tức vừa được đẩy lên.

"Sở Tích bị lộ clip sex."

Đếm ngược ngày chào tạm biệt Tích bảo và Cố tổng thôi((

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Lúc Sở Tích nhìn thấy dòng chữ kia, trong đầu cô bỗng ong lên, giọng nói của Phó Bạch càng lúc càng xa, cô không nghe thấy gì cả.

Điện thoại rơi xuống đất một cái "cạch", Sở Tích cầm ipad bấm vào tin tức.

Cô bấm vào hashtag "Clip sex của Sở Tích" đang nằm trên vị trí đầu tiên của hot search, bên phải còn có chữ "bạo" màu đỏ sẫm.

Bài đăng đứng đầu là của một blogger không có tiếng tăm gì, kèm một video kèm theo nội dung: "Đạo gần đây cư dân mạng phát hiện nhân vật nữ chính trong clip sex khá giống với tiêu hoa đang hot Sở Tích, cũng chính là bạn gái của Cố Minh Cảnh tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh, mọi người thấy sao?"

Dưới chế độ wifi được bật, video tự động mở lên.

Dưới ánh đèn mờ mờ, có một cô gái nằm trên chiếc giường đơn màu trắng, cô ta nghiêng mặt, mái tóc rối xõa tung rơi lên gối và mặt, ánh mắt mê mê khép hờ.

Trong suốt quá trình quay clip, người đàn ông chỉ để lộ cánh tay, từ cánh tay béo múp và ngón tay ngắn ngủn có thể nhận ra người kia có dáng người béo mập, trên cánh tay còn có một hình xăm lớn màu xanh.

Clip này chỉ có độ dài mười mấy giây, mức độ khiêu dâm không lớn, không lộ ra gì cả, ống kính chỉ tập trung trên nửa người trên của cô gái. Nhưng khung cảnh này, âm thanh này, chuyện bọn họ đang làm đều hiện lên vô cùng sống động, thậm chí có lẽ bởi vì không có cảnh táo bạo cho nên mới không bị gắn nhãn nhạy cảm, tốc độ lan truyền clip cũng nhanh hơn.

Góc nghiêng của cô gái trong clip, đặc biệt là khoe mắt khê xếch lên thật sự rất giống Sở Tích.

Nhưng sau khi xem xong, Sở Tích biết người trong clip không phải là mình!

Cô chỉ có một mình Cố Minh Cảnh, tuy nói anh cảm thú nhưng chỉ cảm thú một chút, anh không có đam mê biến thái quay lại clip trong lúc làm tình. Nhưng bây giờ cô không thể không thừa nhận, góc nghiêng của cô gái này giống hệt cô, đặc biệt là đối với những người chỉ nhìn cô qua màn hình thì khó mà phân biệt được. Thời đại bây giờ, cùng là một người nhưng trước khi trang điểm và sau khi trang điểm lại khác nhau như có hai gương mặt, huống chi là kiểu giống tương tự như thế này.

Chuyện này đối với những người bình thường thì khó mà phân biệt, cô gái trong clip và Sở Tích lại có nét giống đến lạ kỳ, ngoại trừ cô ra thì có lẽ những người xung quanh quen biết cô đều không thể nào phân biệt được.

Nếu không phải là loại clip này, thì khi nhìn thấy cô gái có nét mặt tương tự mình, Sở Tích nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc vì sự thần kỳ của tạo hóa. Nhưng mà bây giờ, sự giống nhau lạ thường này lại chỉ khiến Sở Tích ớn lạnh cả sống lưng.

Cô hít sâu một hơi, ngón tay khê run, ấn vào phần bình luận.

[Má ơi Sở Tích đây hả, gì mà rất giống, rõ ràng là như hai giọt nước!]

[Nghe cô ta rên mà tôi thấy cứng luôn.]

[Nhìn về mặt hưởng thụ với cái giọng này, nhất định là thoải mái lắm đây.]

[Người quay clip là ai thế? Hình xăm với cánh tay này nhìn đâu giống Cố Minh Cảnh đâu.]

[Đúng vậy, trên cánh tay Cố Minh Cảnh không có hình xăm, cũng không mập như thế, chắc chắn không phải là Cố Minh Cảnh rồi.]

[Không lẽ mọi người đã quên chuyện Sở Tích được người ta bao nuôi, cho quay rất nhiều phim nát ư? Trí nhớ của cư dân mạng kém ghê, sao từ khi cô ta dính vào Cố Minh Cảnh là không có ai nhắc đến mà để cho cô ta "tẩy trắng" thế?]

[Chắc chắn bị quay từ hồi xưa rồi, cái loại đàn bà vì muốn trèo cao mà không từ thủ đoạn sợ là không biết ngủ với bao nhiêu người rồi, ngàn người cười, vạn người chê, mặc đồ vào thì rõ là ngây thơ, cởi đồ ra thì bản thủ biết bao nhiêu.]

[Mấy người nói xem, cô ta bám víu được Cố Minh Cảnh có phải là do trình độ trên giường tốt không. Cười đều.jpg]

[Cố tổng! Mau đến xem dáng vẻ bị người ta cười của bạn gái anh nè!]

[Cố Minh Cảnh khẩu vị nặng ghê, mặt hàng rách nát này mà cũng chấp nhận được, anh ta không sợ bị nhiễm bệnh à?]

[Ha ha ha ha ha, e là cô ta tốn biết bao nhiêu công sức mới câu được Cố Minh Cảnh đấy, giắc mộng gả vào nhà giàu lần này vỡ tan tành rồi ha ha ha ha.]

[Sở Tích có bán không? Bao nhiêu một đêm thế? Ngủ với nhiều người rồi thêm một hai người cũng đâu có sao, ra giá đi để anh đây còn được ném thừ.]

...

Sở Tích đọc những lời này, cả người cô run lên.

Dù cô biết cô gái trong clip này không phải là mình, nhưng mọi người đều nghĩ đó là cô, những lời khó nghe này chính là chỉ thẳng mặt cô mà mắng.

Lòng ngực bị đè nén như không thở nổi, cả người cô giống như rơi vào đầm lầy, cô giãy dụa muốn thoát ra, nhưng tứ chi lại bị đất bùn trói buộc, biết bao nhiêu người đứng bên bờ vừa cười vừa nhìn cô, phun nước bọt vào vũng bùn này.

Hashtag đứng thứ hai trên hot search chính là "Tẩy trắng thành công, một chân bước vào nhà giàu? Những năm tháng bị bao nuôi của Sở Tích bị khơi lên."

Bài đăng văn hay chữ đẹp, cả bài tố Sở Tích trong hai năm đó chỉ là một nhân vật vô hình lại bất ngờ ra mắt, quay biết bao nhiêu bộ phim bom tấn, có bao nhiêu diễn viên nổi tiếng phải làm nền cho cô ta, phim thì quay hết bộ này đến bộ khác, tài nguyên vẫn khiến người ta giận sôi gan, giả vờ làm sen trắng giả tạo, bình luận mắng chửi đều bị xóa sạch sẽ. Không lẽ mọi người đã quên đàn tài khoản ảo của cô ả hung hăng ngang ngược thế nào rồi ư, chỉ cần cư dân mạng nói một từ "không" với Sở Tích thôi là đã bị khóa tài khoản ngay. Không lẽ mọi người đã quên chuyện Sở Tích được đại gia bao nuôi rồi nâng đỡ cô ta rồi sao?

[Lịch sử đen tối như thế lại sắp được cô ta "tẩy trắng".]

[Cô ta đúng là loại không thể thiếu đàn ông mà, bị đại gia tiền nhiệm đá liền bám vào Cố Minh Cảnh ngay.]

[Cô tưởng cô vào nhà giàu được hả? Đối với Cố Minh Cảnh thì một nữ diễn viên như cô chỉ là hàng chơi qua đường mà thôi.]

[Loại phụ nữ thế này mà không bị đóng băng hoạt động, đúng là làm suy đồi xã hội.]

[Biết đâu được Cố Minh Cảnh thích chơi lại đồ của người khác thì sao, nhìn thì ngây thơ, không biết dâm đẳng thế nào.]

[Lần trước công khai chắc cũng do Sở Tích cố tình cho người gỡ sai phòng rồi, Cố tổng bị gài bẫy đấy.]

[Không phải cô ta bảo ba cô ta là cảnh sát sao? Tôi nhớ cô ta còn đăng huy hiệu của ba lên mạng mà, con gái cảnh sát mà lại đi làm đ*, đúng là buồn nôn mà.]

...

Sở Tích xem hết những bình luận không biết là tài khoản ảo hay là của cư dân mạng, đến khi nhìn thấy bình luận nói ba cô là cảnh sát, cuối cùng không nhận được mà bật khóc.

Cô gần như mất hết sức lực, cả người chậm rãi trượt xuống, vùi đầu vào gối.

Trong đầu cô toàn là hình ảnh cô gái có gương mặt giống cô trong clip kia, những nhục nhã có liên quan đến cuộc sống cá nhân của cô, và cả quá khứ lại bị khơi lên một lần nữa.

Cô vốn dĩ tưởng rằng mọi chuyện đã tốt hơn, tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt nhất, cô thích Cố Minh Cảnh, mười tám tuổi vừa mới biết yêu,

anh xuất hiện như một vị thần, trẻ tuổi, anh tuấn, giàu có. Cô vốn dĩ đã tuyệt vọng, đã chuẩn bị tất cả những chuyện không có tôn nghiêm, nhưng anh chưa bao giờ làm nhục cô, bức ép cô, thỉnh thoảng anh còn thích trêu chọc cô.

Về sau, không biết bắt đầu từ khi nào, cô lại mang theo tâm trạng mong chờ khi biết anh sắp về nhà, sau đó chạy đi chuẩn bị sẵn áo ngủ mà anh thích nhất.

Sở Tích không biết mình đã ngồi trong bao lâu, đùi cô đã tê cả rồi, bấy giờ mới để ý điện thoại rơi trên mặt đất cứ reo mãi, màn hình hiển thị Cố Minh Cảnh gọi đến.

Sở Tích hít mũi một cái, nhấc điện thoại lên, bấm nhận cuộc gọi.

"Đó không phải là em."

"Đó không phải là em."

Hai người đồng thanh lên tiếng.

Cố Minh Cảnh nghe thấy giọng mũi sau khi khóc xong của Sở Tích, hơi thở lạnh lẽo quanh người càng thêm nồng đậm, tựa như chỉ muốn đóng băng cả không khí.

Anh vừa nhìn liền biết cô gái trong clip không phải là Sở Tích, vì không có ai biết rõ Sở Tích hơn anh.

Hot search đã được đẩy xuống, clip cũng đã được gỡ xuống, mấy chủ weibo và tài khoản ảo rõ ràng đã có chuẩn bị, biết Sở Tích là người của anh nhưng vẫn không hề kiêng kỵ.

Có lẽ bọn họ chắc chắn rằng anh sẽ nghĩ rằng người trong clip là Sở Tích, nhắc cho anh biết cô gái này từng có đại gia bao nuôi.

Nếu một người đàn ông ngấm ngầm biết chuyện này thì không sao, nhưng nếu nó bị phơi bày, mọi người đều sẽ biết người phụ nữ của anh từng làm những chuyện này, chỉ cần là đàn ông thì sẽ không thể nào giữ được mặt mũi.

Trợ lý Cao đã liên lạc với Phó Bạch, hai người mang theo một nhóm người đi điều tra trong đêm.

Sở Tích cầm điện thoại, tâm trạng vốn dĩ đã ổn định, nhưng không biết vì sao mà sau khi nghe giọng của anh thì nước mắt lại tuôn rơi như mưa.

Cô khóc, nói: "Cố Minh Cảnh, em thích anh."

Đầu bên kia im lặng một lát, sau lại truyền đến giọng nói vô cùng êm tai của người đàn ông: "Anh yêu em."

Ngày hôm sau, Sở Tích xin phép đoàn phim Máu núi sông nghỉ một ngày. Cố Minh Cảnh từ thành phố B chạy đến đây, tuy đã điều tra ra được kẻ chủ mưu là ai, nhưng những chuyện này vẫn giao cho cơ quan có thẩm quyền xử lý thì tốt hơn, thế là anh cùng Sở Tích đến cục cảnh sát.

Tiếp sau đó, công văn của cục cảnh sát và cả thông báo từ luật sư của Sở Tích đều được đưa lên.

Nhưng những tin tức này thường chỉ bị cấm trên mặt ngoài, dù có công văn của cảnh sát và thông báo từ luật sư thì cũng không thể nào dập tắt suy nghĩ của cư dân mạng, có không ít người vẫn còn tin người kia là Sở Tích, cho rằng cô báo cảnh sát chỉ làm ra vẻ mà thôi, thậm chí bắt đầu có người lên lút rao tin tức liên quan.

[Chắc chắn là cô ta rồi, đáng về y xì.]

[Nếu mà là cô ta thật thì cô ả cũng sẽ đi báo cảnh sát thôi, nếu không giả vờ đăng công văn, chẳng khác nào trực tiếp thừa nhận là mình rồi.]

[Bị gỡ thì sao, tôi đã tải về từ sớm rồi ha ha ha ha.]

[Thêm vx: xxxxxxx, xem clip sex của Sở Tích.]

[Cố Minh Cảnh đúng là rộng lượng ghê, xanh mon mồn.jpg]

May thay, đúng lúc có một video kéo dài hơn một phút đã được tìm thấy, sau đó bắt đầu lan truyền trên mạng.

Đây là clip gốc, đoạn clip mười mấy giây kia được cắt từ clip này ra. Trong clip gốc, cô gái cũng cũng cũng xoay mặt lại, góc nghiêng giống Sở Tích, nhưng khi cô ta vừa quay mặt lại, mọi người liền phát hiện ra đây không phải là Sở Tích, cô ta còn nói mấy câu với người đàn ông quay clip, không phải là tiếng Trung.

Đây là clip của một cô gái ở bên nước hàng xóm, vì góc nghiêng nhìn giống Sở Tích nên bị người có ý xấu cố ý cắt ra để hãm hại cô.

Sau khi biết rõ đó không phải là Sở Tích, video lại không có gì nổi bật, còn không bằng clip sex bình thường, mấy người chào hàng clip hot đã không

còn ai mua.

Sở Tích cuối cùng cũng được rửa oan, cô không còn dính dáng gì đến clip nhạy cảm này nữa.

Tuy sự thật chính là cô gái ở nước láng giềng, nhưng Sở Tích vẫn nhờ cảnh sát gỡ clip gốc này xuống, dù là ai thì một khi bị tung clip lên đều bị tổn thương.

Ảnh chụp lên Cố Minh Cảnh nắm tay Sở Tích cùng cô đến cục cảnh sát bị tung lên mạng.

Mọi người nhìn thấy anh nắm tay Sở Tích đến cục cảnh sát thì giật mình.

Tuy nhân vật chính của clip sex không phải là Sở Tích, nhưng chuyện Sở Tích có đại gia bao nuôi âm ỉ đến thế, là một người đàn ông không lẽ Cố tổng không quan tâm chút nào sao? Mặt anh trông không có vẻ gì là chịu đựng hay nhẫn nhịn cả?

Không lẽ Cố tổng không quan tâm người phụ nữ này từng ngủ với một lão già khủ để hay sao?

Cố Minh Cảnh, có phải anh vô tâm quá không!

Ngoại truyện về quá khứ khá dễ thương chứ không u ám đâu, có lẽ anh Cố đã thích người ta nhưng không nhận ra ấy chứ

Có thể mọi người đã biết: Hồ mới chuẩn bị lên sóng nhe! Gọi chú xưng cháu đằng hoàng nhe! =)))

Dự kiến khoảng hai tuần nữa sẽ hoàn chính văn Nữ hoàng nhé huhu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Người đứng ngồi không yên bây giờ chính là anti-fan của Sở Tích, họ cứ tưởng rằng, một khi clip nhạy cảm bị tung ra thì con đường nghệ thuật của cô sẽ bị chôn vùi, chết là cái chắc. Nhưng không ngờ clip lại được thanh minh, con đường nghệ thuật của cô không những không bị chôn vùi, ngược lại còn nhận được rất nhiều sự đồng cảm từ một lượng lớn fan hâm mộ và người qua đường. Bọn họ lần lượt bình luận [Tội nghiệp Sở Tích], [Một cô gái nhỏ bé lại bị nói xấu thế này, người tung clip đúng là đáng chết mà]. Ngay cả Cố Minh Cảnh cũng đi báo cảnh sát cùng cô ta, đúng là một người đàn ông ba tốt.

*Có sự nghiệp, có trách nhiệm với gia đình, hiếu thảo với ba mẹ.

Giương mắt nhìn Cố Minh Cảnh quá vô tâm, lịch sử đen tối của Sở Tích sắp được bỏ qua, bỗng nhiên có một bài bóc phốt xuất hiện được spam liên tục dưới các bài báo đăng tin Cố Minh Cảnh đi báo cảnh sát cùng với Sở Tích, nội dung đầy đủ cả chữ lẫn hình ảnh minh họa, thậm chí còn đặt ra bốn câu hỏi tự vấn lương tâm.

Tấm hình thứ nhất tập hợp các poster của những bộ phim có doanh thu phòng vé và bình luận bị vui đập của Sở Tích từng đóng lúc trước.

Xin hỏi là vị đại gia nào lại đầu tư cho một diễn viên không có danh tiếng gì, đóng hết bộ này đến bộ khác, càng nát thì càng đóng!

Tấm hình thứ hai gồm một loạt ảnh của những chiếc váy đậm chất tiên khí được đặt làm riêng từ các nhãn hiệu xa xỉ của Sở Tích.

Xin hỏi là vị đại gia nào lấy tiền mua váy cho Sở Tích! Dựa vào địa vị của cô ta căn bản không mượn váy từ nhãn hiệu được.

Tấm hình thứ ba là các ảnh bìa tạp chí phong cách nông thôn của Sở Tích năm xưa.

Xin hỏi là vị đại gia nào chống lưng để loại hình này lên bìa tạp chí thế! Đập mẹ bằng hiệu của người ta luôn rồi!

Tấm hình thứ tư là ảnh tài khoản ảo trước đây của Sở Tích khổng chế dư luận, "tìm" fan* bên douban, mua fan bên weibo, siêu chủ đề nhảm nhí mà cũng xuất hiện trên hot search cả năm.

*Tìm các tài khoản có tiêu chuẩn phù hợp với yêu cầu tìm kiếm, ví dụ dựa vào độ tuổi, giới tính phù hợp với nhóm fan hâm mộ, sau đó bắt đầu tiến hành phổ biến rộng rãi, từ đó trở thành fan chân chính.

Xin hỏi là vị đại gia nào đã mua hẳn một dàn nhân viên mạng cho Sở Tích thế!

Những người này mang theo mục đích thế không lột được da Sở Tích thì không bỏ qua, fan Sở Tích tiêu diệt hết nhóm này đến nhóm khác mà họ vẫn

không sợ bị ban nick, cuối cùng lại chạy đến Weibo của Cố Minh Cảnh mà múa may.

Trên Weibo chính thức của Cố Minh Cảnh chỉ đăng có hai trạng thái, từ trước đến giờ anh rất ít đăng bài, thậm chí tài khoản mà anh thường đăng nhập cũng không phải là weibo này, nhóm anti fan thấy anh không nhìn thấy những lời này, ngược lại càng không kiêng kỵ, múa may càng thêm điên cuồng, ngôn từ càng thêm quá đáng.

[Cố tổng, anh quyết mắt nhắm mắt mò đến cùng hả!]

[Cái loại phụ nữ toàn thân nhơ nhuot như Sở Tích không xứng với anh đâu!]

[Cố tổng, xin anh đọc bốn câu hỏi tự vấn lương tâm của bọn tôi đi, xin anh đấy!]

Vào lúc mọi người đều cho rằng Cố Minh Cảnh sẽ không lên tiếng, thì bỗng nhiên tài khoản Cố Minh Cảnh Nguyên Cảnh có dấu tick V đã trả lời bình luận [Cố tổng, xin anh đọc bốn câu hỏi tự vấn lương tâm của bọn tôi đi, xin anh đấy!].

Cố Minh Cảnh Nguyên Cảnh: [Xem rồi, là tôi đấy, có ý kiến gì?]

Bầu không khí bỗng chốc yên tĩnh lại.

Nhóm anti-fan tay run cầm cập, kiểm tra tới lui, xác định người trả lời vừa này không phải nick ảo mà chính là weibo đã được chứng nhận của tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Cảnh, là Cố Minh Cảnh có hàng trăm ngàn fan hâm mộ hàng thật giá thật.

Cố Minh Cảnh nói đại gia tiêu tiền như nước nâng đỡ Sở Tích chính là anh ta ư?!

Sao lại có thể như thế được, sao có thể chứ, mấy bộ váy tiền kia có thể coi là số tiền lẻ thì thôi tạm thời không nói tới, nhưng còn mấy bộ phim do Sở Tích đóng vai chính thì đúng là anh ta đang đốt tiền mà!

Cố Minh Cảnh là một thương nhân giỏi, nghe nói sau khi lên chức anh ta đã mạnh mẽ cho vài thành viên hội đồng quản trị rơi đài. Dưới sự dẫn dắt của anh, các sản phẩm dưới tay Nguyên Cảnh đều liên tục phát triển, với một bộ não như thế thì sao có thể là đại gia tiêu tiền như nước chứ!

Cho dù có muốn nâng đỡ Sở Tích, thì với bộ não của Cố tổng, muốn dùng cách gì để nâng mà không được, sao lại lấy biện pháp rõ ràng là dục tốc bất đạt như thế. Nhìn những tài nguyên và những bộ phim mà sau khi Sở Tích ở bên Cố Minh Cảnh đi, đây mới gọi là làm việc chắc chắn đấy!

Đây rõ ràng là những chuyện mà mấy ông đại gia già khù đê, ăn không ngồi rồi chỉ biết háo sắc thường làm mới đúng chứ. Mấy người nói xem đây là chuyện mà Cố tổng tốt nghiệp Ivy League danh giá sẽ làm ư?

Trông Cố tổng đâu có giống thằng ngốc đâu.

Nhưng cho dù có nhiều người không tin đi chăng nữa thì sự thật đã được phơi bày, chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một chút, tài nguyên trước đây của Sở Tích hình như đều liên quan ít nhiều đến Nguyên Cảnh, không giống như Cố tổng đang đứng ra gánh vác cho đại gia lắm tiền khác.

Cư dân mạng cảm thấy thật thần kỳ, càng nghĩ lại càng không tin, đến khi blogger giải trí đăng hình lên mạng thì dù bọn họ không muốn tin cũng không được.

Có lẽ là do Cố tổng chủ động cho đăng bài. Trong tấm ảnh, Sở Tích đang ngoan ngoãn kéo tay Cố tổng ở bãi đỗ xe.

Sở Tích trong ảnh tóc dài đến eo, nhưng suốt một năm nay, Sở Tích chỉ toàn để tóc ngắn đến ngang vai, tóc dài như thế chỉ có thể là Sở Tích vừa debut hai năm trước với tạo hình hoa trắng nhỏ. Đây là ảnh được chụp từ hai năm trước.

Đây chắc là ảnh năm đó bị phóng viên chụp rồi, lúc đó không đăng, bây giờ Cố tổng tự mình đăng, trăm phương ngàn kế chứng minh mình là đại gia lắm của chỉ biết ăn không ngồi rồi, lại còn háo sắc.

Cười ra nước mắt.jpg

Có lẽ đây chính là cuộc sống của kẻ có tiền, giản dị, vô vị, buồn tẻ.

Bọn họ như muốn hỏi anh vài câu, nhưng phải hỏi cái gì bây giờ?

Hỏi Cố tổng sao lại đốt tiền cho Sở Tích đóng phim ư?

Tiền của người ta, người ta thích xài thế nào thì xài, người ngoài quản được ư?

Hỏi Cố tổng anh nâng Sở Tích đỡ đội như thế, Sở Tích không hận anh sao?

Sao mà không hận cho được, mấy người không thấy hai năm nay anh ta bỏ ra biết bao nhiêu tiền mà Sở Tích vẫn không hé một lời, dạo gần đây không dám nâng đỡ nữa mới có thể lộ ra danh phận bạn trai bí mật ư?

Thế nên ba năm trước, khi Sở Tích vừa debut thì người ta đã ở bên Cố tổng rồi...

Fan CP vợ chồng Kinh Hi: hạnh phúc vỡ òa.jpg

Thành phố B, tại biệt thự Nam Tinh của Cố Minh Cảnh, Sở Tích phỏng má phụng phịu nhìn Cố Minh Cảnh trả lời anti-fan.

Vì bộ phim Vực sâu sương mù của cô sắp được phát sóng trên TV, nên cô xin phép đoàn phim đang quay nghỉ hai ngày để trở về tuyên truyền phim.

Vực sâu sương mù là phim hiện đại, thời gian chế tác phim rất nhanh, không giống phim cổ trang như Ước hẹn hoa đào, chỉ mỗi phần hậu kỳ và lồng tiếng thôi đã là một công trình lớn.

Cố Minh Cảnh đang nói chuyện điện thoại với người khác, hàng chân mày anh cứ nhíu chặt lại, ngữ khí cũng không được tốt lắm.

Sở Tích chờ anh cúp điện thoại rồi mới hỏi: "Sao rồi anh?"

Cố Minh Cảnh: "Không tìm được Nhạc San."

Người của Cố Minh Cảnh đã điều tra ra thủ phạm tung clip sex và mua tài khoản ảo tung tin đồn nhảm của Sở Tích ngay sáng ngày hôm sau, chính là Nhạc San.

Lúc trước, sau khi cô ta bị Nguyên Cảnh cảnh cáo vì dựa hơi Cố Minh Cảnh thì ở nhà móc meo hơn nửa năm. Bộ phim đầu tiên được thử vai sau đó chính là Vực sâu sương mù của Sở Tích, lúc ở phòng nghỉ vì muốn trút giận nên cô ta đã phá túi của Sở Tích nhưng lại bị cô ấy vạch mặt trước mặt mọi người.

Rất nhiều người trong giới đều biết chuyện này, danh tiếng của Nhạc San đi xuống hẳn, lại thêm chuyện Nguyên Cảnh không thích cô ta nên Nhạc San hoàn toàn chìm ngấm, không nhận được công việc nào.

Về sau, cô ta lại nhìn thấy Cố Minh Cảnh và Sở Tích công khai tình cảm, sự hận thù lên đến đỉnh điểm, cô ta bày ra kế hoạch tung clip sex kia ra để hủy hoại Sở Tích.

Cảnh sát và cấp dưới của Cố Minh Cảnh luôn tìm kiếm Nhạc San, nhưng bọn họ phát hiện ra người phụ nữ này dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Có lẽ cô ta đã chạy trốn rồi.

Ngoài việc Cố Minh Cảnh nhớ rõ tên của cô ta ra thì chẳng còn gì ngạc nhiên cả, Sở Tích chỉ "à" một tiếng rồi thôi.

Chuyện còn lại giao cho cảnh sát xử lý là được rồi, cô không muốn lãng phí tinh thần vì người phụ nữ này.

Sở Tích đọc hết tin tức, trong lòng cô bây giờ lại tò mò một chuyện khác.

Sở Tích leo lên ghế sofa bên cạnh Cố Minh Cảnh, gác cằm lên vai anh, hỏi: "Em có thể hỏi anh một chuyện được không?"

Cố Minh Cảnh sửa lại tư thế để cô thoải mái hơn: "Sao em?"

Sở Tích: "Sao anh lại muốn... ký hợp đồng với em thế?" Đạo gần đây cô luôn suy nghĩ đến chuyện này, "Anh luôn đắp tiền lên người em, bỏ ra biết bao nhiêu tiền nhưng chưa bao giờ thu lại được vốn, em khiến anh bị lỗ vốn mà anh chưa bao giờ mắng em, anh cũng đầu phải... đầu phải ba em đâu."

Sở Tích hỏi anh, tất nhiên, cô không tự luyến đến mức nghĩ rằng Cố Minh Cảnh làm thế là vì mình xinh đẹp nghiêng ngược nghiêng thành.

Nếu không phải cô biết rõ anh là người thế nào, có lẽ cô cũng sẽ nghĩ anh chính là thiếu gia nhà giàu bất tài vô dụng, mỗi ngày biết mơ mơ màng màng, bao nuôi mình tình.

Cố Minh Cảnh khẽ khều cằm Sở Tích: "Em muốn biết à?"

Sở Tích: "Vâng."

Ánh mắt Cố Minh Cảnh sẫm lại, cuối cùng cũng kể sơ lược cho Sở Tích nghe mấy chuyện ân oán phức tạp của nhà giàu.

Nhìn đáng vẻ chăm chú lắng nghe của Sở Tích, trong lòng anh vẫn chưa tìm được đáp án chắc chắn.

Mọi chuyện từ lúc bắt đầu đều là anh lợi dụng cô, lấy cô làm ngụy trang.

Anh vẫn còn nhớ đáng vẻ dè dặt nhưng lại đầy mong chờ của cô khi anh đưa cô cùng đi dự tiệc tối trước kia, đôi tay cô nắm chặt lấy cánh tay anh.

Anh nhìn thấy sự vui vẻ trong ánh mắt của cô, nhưng mục đích của anh lại chỉ muốn đưa cô đến cho mọi người xem, tất cả chỉ là giả vờ mà thôi.

Sau đó vì bận nói chuyện với người khác mà anh bỏ cô lại ở quầy bar, khi quay về, nhìn thấy đám đàn ông trẻ tuổi vây quanh cô, tâm trạng anh lại trở

nên u ám

Cố Minh Cảnh nói xong, chờ cô phản ứng lại.

Cô luôn cụp mắt nghe anh nói, ánh mắt hai người không giao nhau nên Cố Minh Cảnh không nhìn ra được cô đang vui hay buồn.

Cố Minh Cảnh đã chuẩn bị sẵn sàng Sở Tích sẽ khóc, sẽ giận, sẽ mắng anh khôn nạn, Anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý dù thế nào thì nhất định phải dỗ dành cô, nhưng không ngờ Sở Tích lại bỗng nhiên bật cười.

Cố Minh Cảnh kinh ngạc nhìn đôi mắt cười của cô: "Em không giận à?"

Sở Tích khó hiểu: "Sao em lại phải giận?"

Cô nói: "Em luôn cảm thấy có lỗi với anh, em khiến anh lỗ nhiều tiền như thế, nhưng bây giờ em đã biết mục đích của anh chính là để em tiêu tiền anh, ra về cho người ta xem nên trong lòng em cảm thấy tốt hơn nhiều rồi."

"Hơn nữa..." Giọng Sở Tích trở nên nghiêm túc, "Vì từ lúc bắt đầu anh và em..." cô ra hiệu bằng mắt, "... có đúng không? Nên em có hơi lo không biết anh có sở thích nuôi tình nhân bên ngoài hay không? Nếu thế thì về sau em phải làm sao đây? Bây giờ biết anh làm thế chỉ vì chuyện nhà, không có đam mê biến thái tìm kiếm kích thích ở bên ngoài là em yên tâm rồi."

Về kinh ngạc trong mắt Cố Minh Cảnh dần dần biến mất.

Trong lòng anh vô cùng phức tạp, sau lại mềm nhũn đến rồi tỉnh rồi mù, anh kéo Sở Tích ôm cô vào lòng.

Sở Tích nghe thấy giọng Cố Minh Cảnh vang lên trên đỉnh đầu: "Cô bé này."

Sở Tích vô cùng bất mãn đối với tên gọi thế này, cô bé gì mà cô bé, cô đã sớm không còn là cô bé nữa rồi.

Hơn nữa, anh chỉ xem cô là cô bé ở ngoài miệng mà thôi, về mặt hành vi thì anh có xem cô là cô bé đâu?

Bấy giờ, Sở Tích mới giận thật, phồng hai má lên như cá nóc, "Anh nói em là cô bé sao lại còn ký hợp đồng với em? Cố Minh Cảnh, anh đúng đồ vô tâm. Em không thèm làm cô bé đâu."

"Được, không làm cô bé." Cố Minh Cảnh cười ôm lấy cô, đi về phía phòng ngủ, "Thế thì làm yêu tinh nhỏ nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Dù Cố Minh Cảnh vô tâm thì cũng không thể làm bậy với một cô bé, nhưng với một tiểu yêu tinh thì anh muốn làm gì là làm nấy.

Sáng hôm sau, dù ngồi dậy vô cùng khó khăn nhưng Sở Tích vẫn cố gắng bò dậy, cô vội vàng chạy về phim trường ở thành phố Hải để tiếp tục quay phim, đến nỗi lúc Cố Minh Cảnh đưa cô ra sân bay, nghe Sở Tích trách móc anh dậy trễ, anh bỗng có một loại cảm giác giống như đang đưa vợ đi công tác, còn mình thì phải đối mặt với cảnh thui thui một mình.

Vực sâu sương mù của Sở Tích đã lên sóng, các bạn diễn từng hợp tác với cô đều đăng bài quảng cáo giúp cô, ngay cả Cố Minh Cảnh sau khi đăng bài đáp trả anti "Xem rồi, là tôi đấy, có ý kiến gì", rồi lặn mất tăm cũng đăng Weibo quảng cáo phim mới của Sở Tích mặc dù bọn họ xa nhau chưa được nửa tháng.

Sở Tích trả lời Weibo Cố Minh Cảnh, đây cũng là lần tương tác đầu tiên của hai người.

Sở Tích: [Cám ơn anh. Bắn tim.jpg]

Fan CP: [Cám ơn cái gì! Không cần cảm ơn! Kết hôn đi! Ngay bây giờ, ngay lập tức! Cục dân chính đã chuyển đến rồi, mấy người tự xem mà làm đi!]

Sở Tích: "..."

So với đợt nói xấu trước khi phát sóng Ước hẹn hoa đào lần trước thì bình luận về Vực sâu sương mù lần này đã tốt hơn nhiều.

Đặc biệt là fan nhà Sở Tích cố gắng hết sức để quảng cáo, cẩn thận và khoa trương hơn lần quảng cáo Ước hẹn hoa đào rất nhiều.

Vì sao lại khoa trương? Vì Tích bảo của chúng ta là diễn viên có diễn xuất 40 điểm đó! Bốn mươi điểm, bốn mươi điểm có nghĩa là gì, trong thời đại mà

phim thì ghép cảnh, diễn viên thì chạy số* này, đa số nữ diễn viên tuyển trên đều thuộc trình độ này cả. Tích bảo của chúng tôi có trình độ của diễn viên tuyển trên đó!

*Diễn viên nhận đóng nhiều phim cùng một lúc, thường thì họ không thể tập trung diễn xuất vào một bộ phim, chất lượng cũng vì thế mà giảm sút.

Nhưng vẫn có không ít blogger và truyền thông lên tiếng gọi nước lạnh, có vài fan hâm mộ có yêu cầu quá thấp đối với idol của mình, diễn xuất bốn mươi điểm mà không thấy ngại còn đem ra đề nỏ. Cái diễn xuất đó đặt vào phim thần tượng cổ trang thì còn có thể chấp nhận xem tạm. Nhưng còn Vực sâu sương mù là sản phẩm của Thâm Hải, chưa nói đến mấy cái khác, các nhân vật phụ trong phim đều là diễn viên gạo cội phải thực lực, dàn diễn viên chính ngay cả Cầu Mỹ Như cũng có kinh nghiệm diễn xuất mười mấy năm trong nghề, trong tình huống đó, Sở Tích có diễn xuất bốn mươi điểm của mấy người cũng đem ra khoe được hả?

Dưới sự chú ý của cư dân mạng hóng hớt, Vực sâu sương mù cuối cùng cũng lên sóng.

Tập một mở màn bằng cảnh bắt cóc của nhân vật Hàn Nghi do Sở Tích thủ vai.

Cách ăn mặc của cô vô cùng mộc mạc, vừa nhìn liền biết người này mới vừa vào xã hội không lâu. Cô cột tóc đuôi ngựa, gương mặt tự nhiên như không trang điểm, ánh mắt hiện rõ ý chí bền bỉ, không chịu khuất phục. Hành động trói chặt tên cướp của cô vừa nhanh nhẹn vừa mạnh mẽ, đồng thời cô cũng thoải mái lộ mặt trên màn ảnh, chứng tỏ cảnh này không phải do diễn viên đóng thế đóng.

Nhân vật này và nhân vật yêu phi vừa đáng thương lại vừa đáng hận trong Ước hẹn hoa đào vừa mới kết thúc không lâu tựa như hai người khác nhau, nếu như không có người nhắc, có lẽ khán giả sẽ không nhận ra hai vai này đều do cùng một người diễn.

Cảnh mở đầu gọn gàng nhanh chóng lại nhẹ nhàng khiến khán giả sáng bừng đôi mắt.

Ngày đầu tiên đi làm, nữ chính Hàn Nghi đã bắt được tên cướp mang đến cục cảnh sát trình diện. Khi mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm vì tên cướp đã bị đền tội, thì bỗng nhiên lại xuất hiện vụ án giết người ở ngoại ô, thủ đoạn của hung thủ vô cùng tàn nhẫn, ý thức phản trình sát cũng rất mạnh, theo sự điều tra của các nhân vật chính lại càng đẩy vụ án vào tình huống nan giải, hết bí ẩn này đến bí ẩn khác bắt đầu trôi lên mặt nước, một vụ án giết người trông có vẻ đơn giản nhưng không hề đơn giản tí nào.

Vực sâu sương mù là tác phẩm dựa trên tiêu chuẩn của Thâm Hải, trình độ biên kịch rất cao, các vụ án đan xen với nhau không thể phân biệt, nhìn thì cứ nghĩ là một vụ án đơn giản, nhưng thật ra lại có dây mơ rễ má với các thế lực đằng sau. So với các kịch bản phim truyền hình dài dòng và sáo rỗng hiện nay thì phải nói rằng Vực sâu sương mù thực sự là một bộ phim có tâm, tình tiết phim nhanh đến nỗi khán giả phải nhin tiểu đề xem. Lúc xem phim khán giả chỉ hận không cần phải nháy mắt, vì họ sợ bỏ lỡ chi tiết nào đó mà không theo kịp mạch phim.

Cuối mỗi tập phim đều để lại một cái kết lửng khiến mọi người vừa xem hết tập này phải mở sang tập tiếp theo ngay lập tức, xem liền một mạch rồi chỉ có thể chờ đợi đến tập ngày mai, trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu.

Rating của Vực sâu sương mù luôn đứng đầu bảng xếp hạng các phim cùng khung giờ, càng về sau càng tăng cao, rating cả nước và rating từng thành phố đều dẫn đầu, lượng xem mỗi tập đều trên trăm triệu, điểm đánh giá trên Douban gần 9 điểm, trở thành bộ phim hot nhất năm nay. Có thể nói rằng, bộ phim đã bội thu về lượt xem lẫn đánh giá.

Vực sâu sương mù chiếu từ thứ năm đến thứ hai hàng tuần, mỗi ngày hai tập, một tuần tám tập, sau khi tám tập đầu kết thúc, thần kinh căng thẳng của hàng loạt khán giả theo từng tập phim phim cuối cùng cũng được thả lỏng.

Sau đó, toàn thân kích động.

Hay quá! Hay quá! Hay quá đi mất!

Kịch bản hay lại có logic mà không bị kéo dài dòng, từ trang phục, hóa trang đến đạo cụ và bối cảnh đều vô cùng chân thật, quan trọng nhất là diễn xuất và lời thoại của diễn viên rất mạnh mẽ, diễn xuất thì sóng sau xô sóng trước, có thể nói là cả đoàn đều có khả năng diễn xuất... v.v

Mọi người đột nhiên hoàn hồn.

Nếu nói cả đoàn đều diễn tốt, thế còn Sở Tích đã từng nhận không ít chất vấn trước khi phim lên sóng thì sao?

Sau đó bọn họ giật mình nhận ra một sự thật.

Sở Tích... diễn cùng nhóm diễn viên gạo cội phải thực lực nhưng lại không hề bị... khóp...

Diễn xuất 40 điểm trong Ước hẹn hoa đào không thể nào làm được thế này.

Năm mươi? Sáu mươi? Bảy mươi? Hay tám mươi điểm?

Xem ra mấy phóng viên đến thăm đoàn phim khen Sở Tích lúc trước không phải khoác lác rồi.

Về điểm số cụ thể thì phải chờ xem thêm vài tập phim nữa mới nói được.

Fan Sở Tích sau khi xem phim xong lại kích động suýt ngất đi.

Ban đầu bọn họ nghĩ rằng diễn xuất bốn mươi điểm là đã điều không dễ dàng gì rồi, không ngờ cô lại có thể mang đến cho fan một bất ngờ lớn như thế.

Tích bảo thật biết cố gắng hu hu hu hu hu...

Mặc kệ chị được bao nhiêu điểm, dù bên ngoài có chất vấn hay đồn đoán ra sao, trong lòng Gạch bọn em chị luôn được điểm tối đa!

Dưới sự chờ đợi cực khổ của fan phim thì cuối cùng ngày thứ năm cũng đã đến, tám tập phim tiếp theo tiếp tục lên sóng.

Tuần này có phân cảnh tay đôi giữa Sở Tích và Cầu Mỹ Như, cũng là cảnh phim quan trọng, cho nên có không ít người mang theo thái độ mong chờ.

Tuần rồi diễn xuất của Sở Tích rất khá, nhưng có thể là nhờ nhóm diễn viên thực lực giúp Sở Tích nhập vai, nhưng tuần này cô có cảnh tay đôi với Cầu Mỹ Như. Tám tập trước, diễn xuất của Cầu Mỹ Như có hơi đuối so với các diễn viên khác, trang điểm quá đậm, diễn xuất hơi lố, lần này gặp phải Sở Tích, không biết hai người diễn cùng sẽ như thế nào.

Cầu Mỹ Như gặp Sở Tích, e rằng sẽ là tai họa,

Đến khi tập phim có cảnh diễn đôi của hai người được phát sóng.

Một bên là Cầu Mỹ Như hét khản cả giọng mà không có lấy một giọt nước mắt, giống hệt giáo chủ gào thét, một bên là Sở Tích diễn xuất tinh tế, dạt dào cảm xúc.

Mỗi khi khán giả nhìn thấy Sở Tích rơi nước mắt là bọn họ cũng muốn khóc theo, nhưng khi ống kính chuyển sang Cầu Mỹ Như đang gào thét thì nước mắt lại nén ngược trở về.

Sau đó, khán giả liền hiểu ra vì sao Cầu Mỹ Như bình thường háo thắng, thích lăng xê nhưng lại yên lặng không đăng bất kỳ bài quảng cáo nào trong khi phim đã chiếu được hai tuần rồi.

Cô ta dám đăng ư? Bảo sao từ lúc phim được phát sóng tới giờ, cô ta lại im như gà mổ thóc, debut đã bao nhiêu năm rồi, chỉ có một cảnh phim nho nhỏ mà lại bị Sở Tích thua mình cả một bậc nuốt trọn cả xương!

Nếu thế thì Sở Tích diễn hay không phải nhờ diễn viên giỏi giúp cô nhập vai mà là do diễn xuất của cô vốn dĩ đã tốt rồi!

Cách màn hình, khán giả bị Cầu Mỹ Như gào thét đến hoảng hồn, còn cô lại không hề bị khớp, đúng là quá giỏi.

Đề tài nghị luận của các phóng viên sau khi tham quan đoàn phim lúc trước đã trở thành hashtag trên hotsearch #Sở Tích hồn xuyên#

[Sao diễn xuất của Sở Tích lại tiến bộ dữ thế?]

[Không lẽ bà bị linh hồn của ảnh hậu nào nhập vào ư?]

[Mị cũng cảm thấy thế.]

[Tôi nói thật, lần này cô ấy diễn rất tốt.]

[Đúng đúng đúng, không những diễn tốt mà cảnh đánh nhau cũng tốt nữa, mấy cảnh đó đều lộ mặt, tôi thấy có mấy cảnh vô cùng nguy hiểm đều là cô ấy tự mình diễn hết.]

[Tôi muốn chuyển sang làm fan rồi.]

[Đúng đó, showbiz này dù có làm gì thì có tác phẩm hay mới là nhất, chuyển làm fan + 1.]

[Chuyển sang làm fan luôn, nhưng tôi vẫn muốn hỏi một câu, Sở Tích có phải bị ai nhập không vậy? Cười chảy nước mắt.jpg. Tôi không thể nào quên nổi cái diễn xuất khiến khán giả nổi hết da gà lúc trước của cô ấy.]

...

Sở Tích nhìn cái hot search bị nhập của mình thì dù không có trúng, cô vẫn thấy đau như thường.

Không rõ là vui hay buồn, nhưng cuối cùng thì diễn xuất lần này của cô đã được công nhận, thư mời của các đoàn phim rơi vào hộp thư của Phó Bạch như như lá rụng mùa thu.

Mãi cho đến khi có một idol nhận phỏng vấn khi lần đầu đóng phim đã bật mí một chuyện với ký giả, mặc dù không loại trừ nghi ngờ người này muốn ké fame.

Người đó nói trước đây đã tham gia một khóa học diễn xuất ngắn hạn ở học viện điện ảnh, và là bạn học với Sở Tích. Cô theo học rất lâu, lớp của bọn họ đều là những nghệ sĩ đã debut nên thỉnh thoảng sẽ vắng mặt, nhưng Sở Tích chưa bao giờ vắng một buổi học nào, biểu hiện trên lớp học rất tốt. Cuối khóa, cô còn nhận được danh hiệu học viên xuất sắc nhất lớp.

Phông vắn vừa tung ra, nổi nghi ngờ Sở Tích bị nhập hồn đã được phá giải.

Hóa ra là cô lên mọi người đi đăng ký học diễn xuất.

Lúc trước thì tập lời thoại mỗi sáng, sau lại đăng ký đến lớp học, thái độ của cô thật sự làm người ta không tìm ra lỗi.

Thời gian là vàng, trong lúc người ta bận rộn chạy xô kiếm tiền, cô lại yên lặng đi học, quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của mọi người, cô đã nộp một bài thi khiến mọi người hài lòng.

Lúc bấy giờ, bên phía đoàn phim của Vực sâu sương mù đã đăng clip hậu trường lên mạng.

Quá trình quay những cảnh hành động trong phim không hề nhẹ nhàng như khán giả thấy trong phim. Sở Tích đánh nhau với hai diễn viên nam to gấp đôi cô, bị người ta hung hăng ném xuống đất, cả người bầm tím. Sở Tích lăn lộn trong đám đá vụn, đầu gối và tay đều bị rách da, trong thịt còn lẫn cả cát đá. Lúc bác sĩ trong đoàn sát trùng vết thương, cô không hề rên rĩ lấy một tiếng, thậm chí còn cười an ủi người khác nói mình không đau.

Người trong đoàn phim đều cười trêu cô rằng trên người cô toàn mùi dầu nóng và cao dán. Bọn họ bảo để diễn viên đóng thế thay thì cô vẫn luôn kiên trì muốn tự mình đóng.

Cảnh khiến khán giả đau lòng nhất trong clip hậu trường không ngoài cảnh Sở Tích đeo dây cáp nhảy từ trên lầu xuống, phần eo đập vào bệ đá trên vách tường bên ngoài.

Lúc Sở Tích được thả xuống, cô đau đến co người lại, sau khi trợ lý chạy đến thì cô vùi vào người trợ lý, nhưng lại không chịu kêu đau hay bật khóc, đáng về một mối khiến người ta đau lòng không thôi.

Có người quay phim chỉ bị xây xước nhẹ ở tay thôi đã đăng Weibo than thở. Sở Tích quay phim cực khổ như thế, vết thương chẳng chịt, nhưng bất kể là tài khoản chính hay phụ cô chưa bao giờ đăng bài than thở trên tài khoản chính hay phụ. Cô nói đây đều là những chuyện mà người cầm cát sẽ phải chịu đựng.

Người qua đường nhìn mà đau lòng, fan hâm mộ người thì rung rung, người thì khóc òa.

[Tội nghiệp Tích bảo của em quá hu hu hu hu.]

[Liều mạng quá, nhìn chị mà lòng em đau như cắt, chỉ muốn xông vào ôm Tích bảo một cái.]

[Tích bảo nhìn yếu đuối nhưng lại kiên cường biết bao.]

[Em khóc luôn rồi, cảm ơn Tích bảo đã mang đến cho chúng em một tác phẩm hay như thế, cảm ơn Tích bảo đã nhận vai Hàn Nghi này.]

[Tích bảo hứa với tụi em đi, lần sau có thể liều nhưng nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt được không chị?]

[Cố tổng chắc là đau lòng lắm...]

[Không được phép nhắc đến Cố nào đó, chúng ta là fan only chứ không phải fan CP, fan only cũng phải có mặt mũi của fan only* chứ!]

*Fan only ở đây ý chỉ hâm mộ riêng một nghệ sĩ nào đó, không thích idol mình bị gắn ghép với bất kỳ người nào khác.

...

Gần hai tháng trôi qua, Vực sâu sương mù cuối cùng cũng kết thúc.

Rating cơ bản đứng đầu rating cả năm, các đài lớn bắt đầu chiếu lại, Sở Tích cũng dựa vào bộ phim này trở thành tiểu hoa đứng đầu.

Nếu theo dõi xuyên suốt bộ phim có thể thấy được tính cách của Hàn Nghi thay đổi dần, từ lúc bắt đầu có chút lỗ mãng, nghe con không sợ hổ, càng về sau thì tính cách cô càng cẩn thận, nhưng điều không thay đổi chính là sự kiên cường, từ đầu đến cuối cô luôn giữ vững sơ tâm của mình.

Dù phân cảnh tình cảm mỏng lung với nam chính mãi đến cuối vẫn không bị chọc thủng, nhưng chuyện này cũng khiến khán giả say sưa bàn tán.

Đương nhiên, tất cả đều nhờ vào diễn xuất thành công của Sở Tích.

Nếu như tám tập đầu tiên có thể chấm cho cô 50-60 điểm, đoạn giữa lên 70-80 điểm, thì sau khi xem trọn bộ, các blogger bình luận phim, blogger giải trí đều chấm cùng một điểm:

Chín mươi điểm!

Mười điểm còn lại là vì cô còn trẻ, vẫn còn khả năng và không gian phát triển.

Weibo của Sở Tích nhanh chóng tăng fan vùn vụt, Biệt đội Gạch phải mở hết nhóm này đến nhóm khác, tất cả đều là fan mới bị diễn xuất và vẻ đẹp của

Sở Tích hút fan. Fan Sở Tích trước kia luôn cẩn thận nhưng bây giờ lại vô cùng kiêu ngạo, lực lượng fan nhiệt tình giới thiệu với người qua đường vô cùng đông đúc.

Bạn muốn chuyển sang làm fan ư?

Tìm hiểu Sở Tích một chút nè.

Nét đẹp tự nhiên không qua phẫu thuật, idol cung fan, bảo vệ fan vô đối, diễn xuất siêu hay, dám đánh dám liều, tự mình làm hết chưa từng để fan hâm mộ thất vọng, đặc biệt là làm fan của cô thì không cần phải đi cãi lộn với nhà khác, những lúc bị anti thì fan chưa kịp ra tay thì đối thủ đã tự chết, để các bạn hưởng thụ cảm giác làm fan của một tiểu hoa đang hot.

Tích bảo nhà chúng tôi siêu đẹp, bình thường thì siêu cung fan, diễn xuất siêu giỏi, làm fan của cô ấy siêu thoải mái!

Xác định không muốn tìm hiểu ư?

Tấm card giới thiệu của Gạch được gửi đi khắp nơi, có không ít fan mới gia nhập nhóm, Biệt đội Gạch mỗi ngày đều trò chuyện rôm rả, cho đến khi có một fan mới gia nhập yếu ớt lên tiếng:

[Thật ra tôi thấy tấm card giới thiệu có thể ghi thêm vài điều.]

Người khác: [Ghi gì? Tích bảo của chúng ta chưa đủ ưu tú hả?]

Fan mới: [Thì viết thêm một chút về anh rể nhà chúng ta ấy, anh ấy siêu đẹp trai, siêu siêu siêu siêu siêu siêu giàu, mời mọi người tìm hiểu một chút!]

Mọi người: [...]

[Đó là acc phụ Cố tổng mới làm đấy, đá ra ngoài ngay!]

Nói trước bước không qua nên thôi mị không hứa khi nào hoàn nữa nhé =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Lúc trợ lý Cao nhìn thấy tài khoản phụ của mình lại bị fan hâm mộ của cô Sở Tích đá ra ngoài, trứng ông khề nhói đau.

Ông cũng không biết vì sao mà Cố tổng bên ngoài đẹp trai bên trong lắm tiền của ông lại bị fan hâm mộ hất hủi như thế.

Hôm nay là ngày bộ phim Máu núi sông của Sở Tích đóng máy, Vực sâu sương mù phát sóng khá thành công khiến đoàn phim càng thêm an tâm, tiệc đóng máy được đặt tại một nhà hàng năm sao nổi tiếng ở thành phố Hải.

Sở Tích đăng tám ảnh cô mặc trang phục đóng phim ôm bó hoa tươi trong buổi đóng máy lên Weibo, fan hâm mộ liên tục bình luận chúc mừng.

Cô lại gửi ảnh sang Wechat cho Cố Minh Cảnh.

Cố Minh Cảnh: [Vừa nãy em đã đăng trên Weibo rồi.]

[Anh muốn xem ảnh mới.]

Sở Tích: [...]

Cô phồng má, dứt khoát gửi một đồng ảnh cho anh, từ ảnh selfie đến ảnh anh chụp cô đều gửi hết.

Sở Tích: [Vây được rồi chứ.]

Cố Minh Cảnh nhìn đồng ảnh cười cười, sau đó anh bấm lưu lại.

Cố Minh Cảnh: [Mai anh đến sân bay đón em, ngày mốt cùng em về nhà nhé.]

Sở Tích cắn môi, cô biết "nhà" mà Cố Minh Cảnh nói chính là quê cô.

Anh muốn đi gặp bà nội.

Bây giờ Sở Tích không dám lên mạng tìm kiếm tên của cô và Cố Minh Cảnh, bởi vì kết quả toàn cho ra mấy tin đồn nhảm nhí --

"Sở Tích và Cố Minh Cảnh tương tác đầy ngọt ngào trên Weibo, tình cảm ổn định, ước mơ gả vào nhà giàu của tiểu hoa đang nổi nằm trong tầm tay?"

"Cố tổng bí mật đến thăm phim trường, nụ cười ngọt ngào của Sở Tích ám chỉ chuyện tốt sắp đến? Cùng điểm lại danh sách nữ nghệ sĩ được gả vào nhà giàu."

"Sở Tích xuất hiện ở sân bay, hành động cẩn thận che bụng nghi vẫn mang thai? Mẹ sang nhờ con liệu có thể thành công gả vào nhà giàu không?"

...

Tin tức toàn là "Gả vào nhà giàu", "Gả vào nhà giàu", giống như sau khi công khai yêu Cố Minh Cảnh, mục đích của cô chính là gả vào nhà giàu vậy.

Sở Tích buồn bực không thôi, nghĩ bụng: tôi cũng đâu có nghèo... đâu phải tôi không nuôi nổi bản thân.

Cô vừa mới mua một căn nhà trong thành phố, điều kiện khu nhà rất tốt, chờ một thời gian nữa là cô có thể đưa bà nội từ quê lên đây ở rồi. Giao thông ở gần chung cư thuận tiện, lại cách bệnh viện khá gần, tiện cho việc bà nội đi lọc thận hơn.

Cô vừa mua nhà, lại được phía Banz tặng xe nhờ làm người đại diện quảng cáo cho dòng Cục Quang lúc trước, tính ra cô cũng là thành phần có nhà có xe chứ bộ.

Trước đó Phó Bạch giúp cô đăng ký một khóa học lái xe, sau khi đóng máy trở về là cô có thể thi bằng lái rồi.

Phó Bạch nói trung tâm dạy lái xe này chỉ cần học hơn một tháng là có thể có bằng, không làm chậm trễ mấy công việc phía sau của cô.

Sau khi Vực sâu sương mù trở nên siêu hot, có vô số công việc và đoàn phim tìm đến cô, Sở Tích nhìn Phó Bạch xắn tay áo muốn làm một vỏ lớn thì không hiểu tại sao lại cảm thấy buồn buồn.

Đặc biệt là sau khi đóng máy Máu núi sông.

Cô được trải nghiệm cuộc sống của nhân vật chính, trong khói lửa chiến tranh nhưng cô ấy vẫn hiếu học, vẫn diễn thuyết trên hội trường của trường học, cùng bạn học và giáo sư tâm sự về triết lý và lý tưởng.

Cô quay phim ở trường đại học tại thành phố Hải suốt một tuần, sinh viên trong trường đều hâm mộ cô, nhưng bọn họ lại không biết cô cũng hâm mộ bọn họ biết bao nhiêu.

Đến khi điện thoại rung lên mới đưa Sở Tích quay về thực tại.

Cố Minh Cảnh: [Em không về nhà hả?]

Lúc này Sở Tích mới nở nụ cười: [Về chứ.]

Sở Tích cầm điện thoại, tiệp đóng máy đến tối mới bắt đầu, bây giờ cô phải về khách sạn trước.

Tài xế cũ đã xin nghỉ vì vợ sinh nên cô đã tuyển một tài xế tạm thời đến, Sở Tích và Tiểu Nghiêm lên xe quay về khách sạn.

"Em đã sắp xếp hành lý xong xuôi rồi chứ, ngày mai chúng ta về nhà." Sau khi lên xe, Sở Tích nói với Tiểu Nghiêm.

Tiểu Nghiêm đáp: "Em đã làm xong rồi."

Xe chạy bon bon trên đường, Tiểu Nghiêm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, chợt hỏi: "Bác tài, sao hôm nay chúng ta không đi đường cũ?"

Tài xế nói: "À, đường đó hôm nay có tai nạn nên đang kẹt xe, chúng ta đi đường vòng."

"Thế à." Tiểu Nghiêm gật đầu.

Sở Tích không nói gì, làm thử một đề thi bằng lái trên điện thoại. Cô trả lời đúng không ít câu, nội dung của đề bài cũng khá ổn. Sau khi Sở Tích thi được 98 điểm lần nữa thì ngẩng đầu lên nghỉ ngơi một tí, cô quay đầu nhìn thoáng qua khung cảnh bên ngoài.

Bỗng nhiên cô phát hiện đường đi càng lúc càng hoang vu, mà xung quanh khách sạn cô ở không có con đường nào vắng vẻ như thế cả.

Trong lòng Sở Tích khẽ run lên.

Cô và Tiểu Nghiêm bên cạnh không hẹn mà liếc nhìn nhau.

Tiểu Nghiêm nhào người hỏi thăm tài xế: "Bác tài, có phải chúng ta đi lộn đường rồi không?"

"Không đâu, bên kia đang bị kẹt xe." Tài xế nói.

Tiểu Nghiêm: "Nhưng mà, nhưng mà sao tôi có cảm giác càng ngày chạy càng xa vậy."

Sở Tích nhìn thấy một đồn cảnh sát vừa lướt qua, cô tranh thủ thời gian gửi định vị của mình sang Wechat cho Cố Minh Cảnh, sau đó nói: "Bác tài, phiền anh dừng xe, tôi muốn mua chút đồ."

Tài xế tiếp tục từ chối: "Ồ đây không thể dừng xe được."

Sở Tích lại càng có dự cảm không tốt: "Ồ đây không có bán cấm dừng xe, anh dừng xe đi."

Tài xế vẫn không thèm trả lời.

Sở Tích và Tiểu Nghiêm cùng cúi đầu nhấn tin báo cảnh sát, tài xế thấy hai người cúi đầu trong kính chiếu hậu, lập tức huýt sáo một cái. Tiếng huýt sáo vừa vang lên, phía sau xe bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông, Sở Tích chưa kịp gửi tin đi đã bị một cái khăn bịt mũi và miệng từ phía sau.

"Uhm!" Sở Tích giãy dụa theo bản năng, nhưng không tránh khỏi hít vào chất lỏng có mùi vị kỳ quái trên khăn mặt. Đầu óc cô càng lúc càng mê man, tiếng hét của Tiểu Nghiêm bên tai, nhưng tay cô vừa đụng vào tay người phía sau thì cô đã bất tỉnh.

Cô như sa vào bóng tối vô tận, thế giới tối tăm không có chút ánh sáng, như đứa trẻ sơ sinh quay về trong bụng mẹ, bên tai chỉ toàn tiếng ong ong.

Đợi đến khi mí mắt cô có thể cử động lại, cô chỉ thấy cả người đau nhức, nhất là hàm dưới, đau ê ẩm...

Sở Tích khó khăn mở mắt ra, đập vào mắt cô là vách tường đã bị ổ vàng.

Cô theo bản năng cất tiếng nói, nhưng lại phát hiện miệng mình bị khăn bịt chặt, cằm đau như bị trật khớp. Sau khi có thể mở mắt hoàn toàn, Sở Tích liền biết rõ hoàn cảnh hiện tại.

Căn phòng này giống như đã bị bỏ hoang nhiều năm, lớp sơn trên tường đã bong ra, trên mặt đất có mảnh vỡ thủy tinh, cửa phòng đã bị khóa chặt. Cả căn phòng chỉ có một cái giường cũ kỹ, còn cô thì đang nửa tựa vào giường sắt, miệng bị bịt kín, hai tay bị cột chặt bằng dây thừng ở sau lưng, dây thừng cột vào giá gỗ trên giường.

Sở Tích nghẹn ngào, cổ nhả khăn trong miệng ra nhưng vô ích.

Cô giật giạt tay, cổ tay bị dây thừng siết chặt, vì thiếu máu nên hai tay trở nên tê dại.

Sở Tích vừa sợ vừa đau, hốc mắt đỏ ửng, tình huống này khiến cô nhớ đến chuyện bị bắt làm con tin khi tham gia chương trình Trái tim dũng cảm, lúc đó cô cũng bị trói thế này.

Nhưng lúc đó đang quay chương trình nên không có ai nhét vải vào miệng cô, cũng không có ai siết chặt dây thừng khiến tay cô bị thương như thế, trong phòng còn có anh lính đóng vai phản diện cùng cô giải sầu.

Sở Tích lại nhớ đến định vị mà cô đã gửi cho Cố Minh Cảnh.

Anh đã báo cảnh sát chưa, anh sẽ đến cứu cô chứ?

Sở Tích cố gắng để mình không khóc, lúc trước tham gia chương trình, đội trưởng và đại đội trưởng cũng đã nói, khi gặp chuyện thì điều quan trọng nhất chính là tinh thần phải tỉnh táo.

Hai cánh tay bị bắt chéo sau lưng của cô sờ soạng một hồi, bỗng nhiên cô sờ được một vật khá cứng, là một cây đinh.

Giường gỗ cũ khi dùng lâu sẽ bị kêu cọt kẹt, nên người ta thường đóng đinh để siết lại.

Sở Tích không biết phải hình dung tâm trạng bây giờ của mình thế nào, có lẽ kẻ bắt cóc không đề phòng cô, cảm thấy cô không bị hù chết là may rồi, thế nên bọn chúng mới cột cô vào đây.

Sở Tích mài dây thừng vào cây đinh liên tục, trên trán đổ đầy mồ hôi. Cô tiếp tục mài một lát, ngay lúc dây thừng có dấu hiệu nói lỏng ra, cô bỗng nghe thấy có tiếng người ở bên ngoài.

Máu toàn thân Sở Tích xông thẳng lên đầu, cả người run lên.

Tiếng nói chuyện càng lúc càng đến gần, Sở Tích dừng tay lại, sau đó cánh cửa vừa mở ra, hai tên đeo khăn màu đen bước vào.

Một tên nhuộm tóc vàng chói, một tên cầm máy ảnh trong tay.

Sở Tích rút người về sau, miệng của cô bị bịt kín, không thể nói chuyện, hai người đàn ông đều bịt khăn nên cô không nhìn rõ mặt của họ.

Tên tóc vàng đi tới, bỗng tháo khăn bịt miệng của cô ra.

Sở Tích được mở miệng, nhưng cái cằm lại đau đến nỗi muốn rơi ra.

Cô không nói gì, chỉ biết sợ hãi nhìn hai tên đàn ông này.

Tên tóc vàng bỗng bật cười: "Biết có gào lên cũng vô dụng nên không gào chứ gì?"

"Cô có gào rách cổ họng thì cũng không có người đến cứu cô đâu."

Tên cầm máy chụp hình sáng bừng đôi mắt: "Má nó, nó còn đẹp hơn trên TV nữa."

Tim Sở Tích đập thành thạch, như dự cảm được chuyện gì, cả người cô co rút về phía sau.

"Nhìn cái miệng này xem..." người đàn ông cười gằn vươn tay về Sở Tích, "Chờ lát nữa còn phải giúp ông đây, nhớ rên cho sướng vào đấy."

Sở Tích nhìn máy chụp hình bỗng nhiên hiểu rõ, cả người cô run lên vì sợ, liều mạng đá chân giầy dựa, "Không được tới đây, rút đi! Mau rút đi!"

Tên tóc vàng tiến lên định cời quần cô ra. Trong lúc cấp bách, Sở Tích dồn hết sức lên chân, tên này thử hai lần nhưng không thể lại gần, ngược lại còn bị Sở Tích đá cho hai cái.

"Mẹ mày!" Tên tóc vàng nổi giận, giơ tay lên tát cô.

Sở Tích bị đánh lệch cả mặt, tai phải ù lên, suýt nữa là cô đã bật khóc, nhưng cô cố gắng nhịn xuống không được khóc.

"Nó không chịu phối hợp thì làm cũng không sợ đâu, hơn nữa còn phải quay phim nữa mà." Tên cầm máy chụp hình nói.

Đường như tên tóc vàng đánh xong một cái đã hả giận, nhìn dáng vẻ chật vật của Sở Tích, chắc chắn: "Đẹp thế này, để ông đánh ông cũng không nổi."

Tên cảm máy ảnh còn nói: "Ông đây còn đang mong chờ được phục vụ bằng miêng, không chừng lát nữa lại cắn đứt chym của ông ấy chứ?"

Tên tóc vàng vỗ đầu, "Má nó tao quên mất, không phải mày có thuốc ư? Cho nó uống, lát nữa nó không cầu mày làm nó mới lạ."

Tên cầm máy ảnh: "Đề tao đi lấy thuốc."

Tên tóc vàng: "Tao đi tè đã ha ha ha ha ha ha."

Hắn đưa tay vuốt ve gương mặt Sở Tích: "Ngoan ngoãn chờ anh về nhà."

Hai người đi ra ngoài, dường như không hề nghĩ đến một người phụ nữ yếu đuối như Sở Tích sẽ nghĩ cách chạy trốn.

Cả người Sở Tích không nhận được run lên, cô nuốt nước miếng, má phải đau rất. Cô biết nếu bỏ lỡ cơ hội này thì sẽ không còn cơ hội nào khác, cô dùng hết sức bình sinh, giãy khỏi dây thừng vừa bị cô mài mòn. Không kéo dài thời gian, cô cầm dây thừng đi đến cửa sổ, nhớ lại cách dùng dây thừng trốn thoát giống lần trước.

Lúc đi đến cạnh cửa sổ, mắt cô hoa cả lên.

Đây là một nhà máy bị bỏ hoang ngoài ngoại ô, chỗ cô đang đứng là lầu ba.

Sở Tích nhìn thoáng qua cánh cửa phòng, lại nhìn xuống dưới, cuối cùng cô quyết định, nhanh chóng buộc dây thừng vào ống nước.

Cô ép mình không được nhìn xuống dưới, cố gắng nhớ lại bài học trốn thoát bằng dây thừng trước đó. Lúc cô trượt đến lần hai thì dây thừng đã hết, Sở Tích nắm lấy ống thoát nước tiếp tục trượt xuống, đến khi cách mặt đất còn hai mét thì cô bắt cần ngã xuống, hai chân chống mạnh xuống đất.

Cô mặc kệ con đau, cắn răng đứng dậy, chạy ra ngoài bán sừng bán chết.

Nghe thấy tiếng hô hoán của hai tên đàn ông trên lầu, Nhưng cô không dám quay đầu lại mà cầm đầu chạy thẳng.

Sở Tích còn nghe thấy tiếng xe.

Mắt Sở Tích chưa xót, bên tai là tiếng hô hoán, cô đã nghĩ đến cái chết. Cô thà rằng mình chết đi.

Đây là một nhà máy bỏ hoang, Sở Tích chạy vào một con đường nhỏ, hai tên đó không thể chạy xe vào được, ở đây như mê cung, khắp nơi vừa âm u vừa kinh dị. Sau đó Sở Tích phát hiện mình chạy đến ngõ cụt, phía trước không còn đường trốn.

Cô lại nghe thấy tiếng xe chạy, vội nhấc một hòn đá to lên.

Từng bước từng bước, tiếng bước chân ngày càng đến gần, Sở Tích nâng hòn đá lên, lưng dựa sát vào tường.

Tiếng bước chân ngày một gần.

Mồ hôi trên trán Sở Tích tuôn ra, cuối cùng cô cũng nhìn thấy người trước mặt.

Cố Minh Cảnh, trợ lý Cao, và cả cảnh sát nữa.

Nhìn thấy cả người Sở Tích chặt vật, anh vội vàng lao đến.

Cô ném hòn đá trong tay đi, ngay sau đó bị Cố Minh Cảnh ôm chặt, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi.

Cảm nhận được cái ôm đầy ấm áp của người đàn ông, bấy giờ cô mới òa khóc thành tiếng, khóc mãi không chịu dứt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Cố Minh Cảnh ôm lấy Sở Tích đang khóc thút thít, anh nhìn đáng vẻ chặt vật cộng thêm má phải sưng vù của cô, ánh mắt rét lạnh.

Trợ lý Cao hiếm khi nào nhìn thấy vẻ mặt như thế này của anh, dù ông đã làm việc bên cạnh anh đã lâu nhưng vẫn không nhận được mà rung mình sợ hãi.

Thấy con tin không sao hết, cảnh sát đi theo bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Lúc này vì căng thẳng nên Sở Tích vẫn không cảm giác được, bây giờ tinh thần đã được thả lỏng, cô chỉ thấy đầu đau từng cơn, má phải vừa đau vừa rát, lỗ tai cứ ù ù, cổ tay bị siết chặt cũng bắt đầu thấy đau, chân chống tiếp đất càng đau hơn. Có lẽ là do thuốc mê vẫn chưa hết hiệu lực, trước mặt Sở Tích lại trở nên mờ hồ, hai chân cô mềm nhũn, bất tỉnh trong lòng Cố Minh Cảnh.

...

Sở Tích mê man không tỉnh, bác sĩ nói vết thương trên người cô đều là vết thương ngoài da không có gì nghiêm trọng, chủ yếu là do thuốc mê của đám bắt cóc dùng có tác dụng rất mạnh, có khả năng tổn thương đến hệ thần kinh, thêm vào đó cô bị hoảng sợ, phải chờ cô tỉnh lại mới có thể quan sát tình huống khôi phục rõ ràng.

Lúc Cố Minh Cảnh nghe thấy mấy chữ "có khả năng tổn thương đến hệ thần kinh", hàng chân mày của anh nhíu chặt đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi.

Trợ lý Cao vội vàng chạy từ sở cảnh sát đến bệnh viện, gật đầu báo cáo với Cố Minh Cảnh, "Cố tổng, đã bắt được người rồi."

Cố Minh Cảnh "ừ" một tiếng, nhìn Sở Tích vẫn còn mê man trên giường bệnh, lại nhớ đến mấy kẻ cầm đầu kia, sắc mặt ảm đạm đáng sợ.

"Luật sư đã chuẩn bị xong chưa?" Cố Minh Cảnh lại hỏi.

Trợ lý Cao gật đầu ngay: "Đều là các luật sư giỏi chuyên phụ trách những vụ án thế này, sắp cứ yên tâm."

Cố Minh Cảnh: "Thế thì tốt." Anh đáp lại, tựa như đang nói chuyện rêu rĩa bên ngoài, ánh mắt của anh chưa từng rời khỏi Sở Tích đang nằm trên giường bệnh, anh đưa tay vuốt ve trán cô.

Trợ lý Cao nhìn Sở Tích sắc mặt tái nhợt trên giường bệnh, quay người rời khỏi phòng bệnh.

Đoàn luật sư của Nguyên Cảnh chỉ chuyên về các vụ án kinh doanh thương mại, chuyện lần này thuộc về án hình sự, thế nên Cố Minh Cảnh trực tiếp mời nhóm luật sư khác, mỗi một người đều có hồ sơ đẹp, đều là những người có thể biến đen thành trắng, nói sống thành chết ở trên tòa.

Người đã bị bắt hết, sau khi cảnh sát bắt được hai tên bắt cóc kia không lâu, bọn họ lần theo manh mối tìm được Nhạc San và một người đàn ông khác trong căn phòng cho thuê trong thành phố.

Trong phòng bừa bãi kim tiêm, hai người còn đang cần thuốc, thấy cảnh sát phá cửa xông vào chưa kịp phản ứng lại đã bị còng tay.

Tên tài xế cũng đã bị sa lưới.

Mục tiêu của bọn bắt cóc là Sở Tích, trợ lý Tiểu Nghiêm bị bọn họ trói lại rồi ném vào một góc hẻo lánh trong nhà máy, đã được cảnh sát cứu thoát sau đó.

Nhạc San thú tội không e dè.

Tin đồn clip sex của Sở Tích bị lên hot search lần trước cũng là do một tay cô ta làm, nhưng Sở Tích tránh được "thao nước bản" clip sex, sự nghiệp không bị hủy hoại mà bộ phim được phát sóng sau đó càng hot như mặt trời ban trưa. Có lẽ ma túy đã hủy hoại ý thức và tinh thần của một người, sự ghen ghét đến cùng cực đã biến thành sự hận thù, cuối cùng Nhạc San và bạn trai "qua đường" tự tay bày ra vụ bắt cóc này.

Clip lần trước không phải của mày, thế thì lần này tao quay một clip cho mày làm nhân vật chính, phá hủy mày hoàn toàn.

Trợ lý Cao nhớ đến dáng vẻ tiêu tụy của Nhạc San trong sở cảnh sát lại thấy lạnh sống lưng.

Trước đây cô ta là một minh tinh xinh đẹp, bây giờ thì người không ra người quý không ra quý.

Chỉ có thể trách bản thân cô ta mà thôi.

Đoàn luật sư Cố Minh Cảnh mới mời đến đã bắt đầu chuẩn bị, họ đều là những luật sư nổi tiếng, bình thường rất khó mời một trong những người bọn họ, bây giờ lại có thể tập hợp thành một nhóm, mấy tên kia lo mà chuẩn bị sống trong ngục tù không ánh sáng mặt trời suốt quãng đời còn lại đi.

...

Phòng bệnh tư nhân trong bệnh viện vô cùng yên tĩnh.

Sở Tích cảm giác như mình đã bơi trong bóng tối rất lâu rồi, chờ đến khi cô bơi vào bờ thì đã mệt đến không còn sức.

Mí mắt cô khẽ mở ra một đường nhỏ, đập vào mắt là giấy dán tường màu vàng nhạt.

Cô cảm thấy cả người mình đau đớn như vừa bị đập nát rồi lắp ráp lại, cuống họng khô rát, cô khẽ động nhẹ nhàng lên tiếng.

Cố Minh Cảnh đang gọt lê, nghe thấy tiếng cô anh vội ngừng đầu lên, lại thấy Sở Tích đang tròn mắt nhìn trần nhà.

"Em tỉnh rồi hả?" Anh xúc động, buông dao và lê xuống.

"Vâng." Sở Tích khẽ động muốn ngồi dậy, Cố Minh Cảnh vội vàng lấy gối cho Sở Tích dựa lưng, cô ngồi trên giường đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thì phát hiện trời đã tối.

Sở Tích vẫn không muốn nói chuyện, chỉ ngây ngốc ngồi đó, Cố Minh Cảnh sờ trán cô, thấy cô cứ ngẩn người thì vô cùng lo lắng, vội vàng gọi bác sĩ.

Sở Tích vừa tỉnh lại không lâu đã bị bác sĩ và y tá vây quanh đẩy cô đi làm kiểm tra.

Đợi đến lúc làm kiểm tra về, cô ngồi bên giường bệnh, vừa ăn lê anh gọt, vừa nghe anh nói chuyện.

TV được bật lên, đài Hoa quả đang chiếu lại Nhà nhỏ của chúng ta, vừa hay chiếu đến tập Sở Tích đến làm khách.

Không biết Sở Tích đang xem TV hay đang nghe Cố Minh Cảnh nói chuyện, chờ đến khi anh nói xong, cô mới hỏi: "Là sao?"

Thế là Cố Minh Cảnh lại giải thích thêm lần nữa.

Sở Tích nghe xong, trong đầu đều là câu nói "có khả năng gây thương tổn đến não bộ", cô quên mất phải nuốt miếng lê trong miệng.

Bảo sao, bảo sao mấy mục kiểm tra vừa này đều là kiểm tra đầu.

Sở Tích sững sờ nhìn Cố Minh Cảnh: "Có nghĩa là... em có thể bị ngốc hả?"

Cố Minh Cảnh nhìn cô trấn an: "Còn phải tiếp tục theo dõi, nhưng tình huống này rất hiếm gặp, trên cơ bản thì sẽ không có vấn đề gì cả."

Sở Tích không thèm nghe anh nói, trong đầu chỉ có câu ma chú "Đầu óc bị hỏng, mình sẽ bị ngốc."

Điện thoại của cô sau khi được cảnh sát tìm về được đặt trên đầu giường, Sở Tích vội cầm điện thoại lên làm một bài kiểm tra bằng lái xe.

Sai mười một câu, tám mươi chín điểm.

Trước khi bị bắt cóc cô còn làm được chín mươi tám điểm, bây giờ chỉ được tám mươi chín điểm thôi.

Rõ là chỉ số thông minh của cô đã bị giảm rồi.

Sở Tích nhìn số 89 to đùng kia, cả người như rơi vào tuyệt vọng.

Cô ôm đầu: "Em phải làm sao đây, phải làm sao đây hu hu hu hu..."

Cố Minh Cảnh ngay lập tức đã thấy hối hận vì nói cho cô biết: "Làm gì có, em vừa mới tỉnh lại không lâu đã làm bài thi liền nên mới không được điểm cao, mấy cái khác không sao cả, mấy khả năng đó chỉ là một ngàn phần trăm mà thôi."

Sở Tích cúi đầu, hận nghiêng rằng mấy tên dám bắt cóc mình, nghĩ đến chuyện ngày đó, lòng cô vừa bất an, lại nôn nóng.

Cố Minh Cảnh ngồi bên giường vỗ lưng giúp cô.

Sở Tích ôm eo Cố Minh Cảnh, vùi đầu vào lòng anh, chớp mũi khẽ hít lấy mùi hương thoang thoang bên người anh, cô cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của anh, cuối cùng cũng thấy yên tâm.

Sở Tích hít mũi, buồn bực hỏi: "Nếu sau này em bị ngốc thật, anh có còn thích em không?"

Cố Minh Cảnh cười: "Ngốc cỡ nào anh cũng thích."

Sở Tích giận dỗi ngực anh: "Anh phải nói là "em sẽ không ngốc đâu" chứ! Sao lại nói ngốc cỡ nào anh cũng thích được!"

Cố Minh Cảnh cầm tay cô, để mặc cô phát cáu.

Sở Tích bắt mặn hừ hừ, phụ nữ có đôi khi thích hẹp hòi như thế, cô hỏi tiếp: "Vậy nếu như em xấu đi thì sao, anh còn thích em không?"

Cố Minh Cảnh không trả lời ngay mà hỏi lại cô: "Thế nếu như anh phá sản thì sao? Anh không còn một đồng nào hết?"

"Phá sản thì có sao." Sở Tích lẩm bẩm, nói một câu kinh điển trong phim: "Em nuôi anh!"

Cố Minh Cảnh cười: "Em nuôi anh bằng cách nào?"

Sở Tích không ngờ người đàn ông này còn thích hỏi đến cùng, cô liếc sang TV, chương trình đang chiếu đến đoạn cô đang ở trên con đường làng nhỏ, lái chiếc xe ba bánh chở đầy bắp vừa chất vừa ngàu.

Sở Tích chỉ vào TV: "Em chạy xe ba bánh nuôi anh!"

"Mặc dù em chưa có bằng lái, nhưng em lái xe ba bánh rất giỏi."

"Em hứa là em có thể nuôi anh nổi!"

Cố Minh Cảnh vừa muốn cười lại vừa cảm động, anh nâng cằm Sở Tích ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô.

Anh trả lời câu hỏi vừa nảy của cô: "Trong mắt anh, em luôn đẹp nhất."

Ồn quá, ồn quá ồn!

Sở Tích nghe câu này mà ớn lạnh đến nổi cả da gà, chưa kịp mĩa mai thì đôi môi ảm áp của anh đã ập tới.

Anh cẩn thận hôn cô, hôn đến ớn óc.

Chuyện Sở Tích bị bắt cóc đã bị lên hot search, cư dân mạng chấn động, nhưng lúc đó Sở Tích còn đang choáng váng, chờ đến khi cô tỉnh lại thì hot search đã đổi thành "Sở Tích có lên", "Cầu nguyện cho Sở Tích."

Biệt đội Gạch sau khi nghe thấy Sở Tích bị bắt cóc thì sợ đến hồn vía lên mây, nghe thấy cô đã được cứu ra hiện đang nằm viện thì ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt.

[Tích bảo nhất định phải khỏe đó hu hu hu hu hu.]

Fan hâm mộ biết Sở Tích chỉ còn một bà nội tuổi đã cao, bên cạnh chỉ có thể dựa vào Cố Minh Cảnh, thế là nhóm Gạch từ trước đến nay không ưa gì Cố Minh Cảnh thái độ lập tức trở nên mềm nhũn.

[Cô tổng, xin anh chăm sóc tốt cho Tích bảo.]

[Xin anh đó Cố tổng hu hu hu hu hu.]

[Tích bảo của tôi chỉ là một cô gái yếu đuối, sao lại gặp phải chuyện này thế hu hu hu hu hu, người xấu đáng chết!]

Sau khi Sở Tích tỉnh lại, nhìn thấy fan hâm mộ quan tâm mình như thế, cô vội đăng một bài: "Tôi chỉ bị thương ngoài da thôi, không sao cả."

Weibo vừa đăng đã nhảy lên hot search, tuy bọn họ không biết tình huống cụ thể nhưng đều cảm thấy yên lòng.

Qua vài ngày sau, cảnh sát thông báo tình hình cụ thể của vụ án bắt cóc vô cùng độc ác lần này.

Cư dân mạng bị thu hút bởi thông tin trong thông báo "Người bị hại Sở Tích đã tự mài dây thừng, trượt xuống từ lầu ba trốn thoát, trong lúc chạy trốn đã gặp cảnh sát đến cứu viện".

Ồ, sau giống tình tiết trong Trái tim dừng cảm thế này.

Cô vốn dĩ không phải cô gái yếu đuối, phải là một cô gái dũng cảm, kiên định thế nào mới có thể bình tĩnh trong tình huống đó, nhớ lại kinh nghiệm trước đó mà tự mình trốn thoát.

Mọi người vừa thấy bất ngờ khó tin, vừa cảm động, lại vừa đau lòng, hốc mắt đều ửng đỏ.

Tích bảo, mẹ yêu con!

Sở Tích nghỉ ngơi hơn một tháng, trong thời gian đó, cô đến trung tâm lái xe thi lấy bằng lái.

Mặc dù trước đó thi thử chỉ được 89 điểm, nhưng đến lúc thi thật, cô phát huy rất tốt, được 99 điểm.

Cố Minh Cảnh bảo vệ Sở Tích rất chặt chẽ, Phó Bạch nhìn một xấp thư mời trong tay mà do dự.

Không biết Sở Tích khi nào mới bắt đầu công việc lại nữa.

Anh ta gửi Wechat hỏi Sở Tích.

Cố Minh Cảnh cũng thấy câu hỏi của Phó Bạch trên điện thoại của Sở Tích, anh nói: "Không gấp, em nghỉ ngơi nhiều một chút."

Sở Tích cắn môi.

Khi quay Máu núi sông ở thành phố Hải, trong lòng cô đã uom mầm một hạt giống. Trong lúc nghĩ tình duyên sau khi bị bắt cóc, hạt giống kia như đã nảy mầm, gầy vào lòng người vô cùng ngứa ngáy.

Sở Tích hít một hơi, nói: "Cố Minh Cảnh."

Cố Minh Cảnh: "Sao thế em?"

Sở Tích cúi đầu "Em muốn học đại học."

Hôm nay có bất ngờ nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Muốn đi học là chuyện tốt.

Về chuyện này, Cố Minh Cảnh đương nhiên sẽ ủng hộ quyết định của Sở Tích. Nhưng liên quan đến chuyện học trường gì thì hai người lại có ý kiến khác nhau.

Cố Minh Cảnh nghĩ Sở Tích nói đi học có nghĩa là ra nước ngoài du học, bỏ ra chút thời gian, tốn chút tiền để đánh bóng bản thân. Bên Anh và Mỹ đều có rất nhiều trường đại học nổi tiếng, anh chỉ cần tặng cho nhà trường hai tòa nhà, quyền góp vật tư và một vài cái khác là có thể đưa Sở Tích vào học.

Trong lúc anh đang phân vân vì nếu cô đi du học thì bọn họ phải chia xa, Sở Tích lại nói với anh rằng cô muốn tham gia kì thi đại học trong nước.

Tuy Cố Minh Cảnh du học ở nước ngoài, không thi đại học ở trong nước nhưng anh biết rõ đây là một kì thi vất vả và tàn khốc thế nào. Hàng triệu học sinh trên cả nước bắt đầu học từ khi còn nhỏ, cố gắng mười mấy năm trời cũng chỉ vì cuộc thi này.

Cố Minh Cảnh nhìn cô: "Em quyết định rồi hả?"

Sở Tích gật đầu, kiên định đáp: "Vâng!"

Cô nhìn ánh mắt vẫn còn đang do dự của anh rồi nói tiếp: "Không phải là em đột nhiên nổi hứng đâu, em đã suy nghĩ rất lâu rồi. Em quyết định sẽ tiếp tục học lên, mặc kệ học cái gì cũng được. Em luôn cảm thấy đời người như thế thì mới hoàn chỉnh. Nếu bà nội và ba mẹ mà biết nhất định cũng sẽ rất vui, em không muốn sống hết đời với cái mức tốt nghiệp cấp ba. Lúc trước thành tích của em rất khá, tham gia chương trình thì phát hiện em vẫn nhớ rõ rất nhiều kiến thức, nếu mời gia sư chuyên nghiệp về dạy kèm hẳn là sẽ đậu đại học."

Sở Tích kéo tay Cố Minh Cảnh, hít một hơi thật sâu: "Anh sẽ ủng hộ em đúng không?"

Cố Minh Cảnh cười, đưa tay sờ gáy cô, "Vậy là em không quay phim luôn hả?"

Sở Tích: "Ít nhất đến trước khi thi tốt nghiệp em sẽ không quay phim, về sau nếu rảnh thì sẽ nhận phim sau."

Được người tìm kiếm ngôi sao phát hiện rồi đưa vào showbiz là chuyện bất ngờ, người kia nói với cô chỉ cần quay một cái quảng cáo là có thể kiếm được hai ngàn tệ, thế nên cô mới đồng ý. Sau đó, cô lại ngây ngô đại độ mà đi theo Cố Minh Cảnh hai năm. Sở Tích không thể nói ghét cũng không thể nói thích công việc này, nhưng nếu đã bước chân vào showbiz rồi thì cô phải làm tốt công việc của mình, thế cho nên sau đó cô mới cố gắng nâng cao diễn xuất để chứng minh bản thân. Nhưng cuộc sống không phải chỉ có một con đường, bây giờ cô muốn được lựa chọn, nhân lúc vẫn còn trẻ nên tiếp tục học là việc quan trọng nhất. Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, dù ôn thi đại học một năm không "come back", hoặc sau này nếu đi học không còn thời gian rảnh để quay phim, không có nhiều tác phẩm hay, không còn hot được như bây giờ thì cô cũng sẽ không hối hận.

Cô tiếp nhận hào quang hiện tại, nhưng cũng không hề sợ hãi tương lai tầm thường.

Cố Minh Cảnh nhìn ánh mắt lấp lánh mang theo sự quật cường, cảm thấy cô bé của anh như đang tỏa sáng.

"Có thể sẽ rất vất vả đấy, em đã chuẩn bị xong chưa?"

Sở Tích: "Vâng!"

Sở Tích đi đến phòng làm việc, ngại ngùng nói với Phó Bạch cô định nghỉ ngơi một năm để chuẩn bị thi đại học.

Phó Bạch nghe xong cũng không ngạc nhiên mấy: "Học viện Hý kịch Trung ương hay Học viện Điện ảnh Bắc Kinh?"

Sở Tích, "Ặc, cái đó tính sau đi anh."

Cô không để hai trường này vào danh sách ưu tiên, đa số các nghệ sĩ trong giới đều học ở khoa diễn xuất, quanh năm suốt tháng vẫn quay phim bên ngoài, trong trường không có mấy người, nhiều lắm thì cuối kỳ bọn họ về trường một chuyến.

Phó Bạch gật đầu: "Thôi được rồi, em cố lên nhé, hai trường này không đòi hỏi cao ở các môn văn hóa."

Sở Tích không biết vì sao mà Phó Bạch bình tĩnh như thế, bây giờ cô đang hot, nhờ Vực sâu sương mù mà cô được đề cử giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất ở giải thưởng cuối năm. Trước đó Phó Bạch đã chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ có cơ hội tốt như thế, mà cô lại đột nhiên nói muốn nghỉ ngơi một năm, đáng lẽ Phó Bạch phải tức giận mới đúng.

Trong phòng làm việc của Phó Bạch chỉ có cô là nghệ sĩ trụ cột, nếu cô tạm dừng công việc thì phòng làm việc không còn ai gánh vác, e là lại quay về trạng thái nghèo đói trước đó.

Sở Tích áy náy: "Phó Bạch, xin lỗi anh nhiều lắm, anh mắng em đi."

Phó Bạch nở nụ cười thần bí: "Có gì mà xin lỗi, em không thấy phòng làm việc hôm nay trống trơn à?"

Sở Tích quan sát bốn phía, phát hiện ở bên ngoài có nhiều nơi bị trống, người cũng chỉ còn lại có mấy móng.

"Đây là..."

Phó Bạch: "Cố tổng muốn sửa sang lại."

Sở Tích nghe xong liền hoảng hốt: "Cố Minh Cảnh định biến chỗ này thành trại chăn nuôi thật hả?!"

Phó Bạch: "..."

"Không phải đâu." Anh ta bỗng nhiên nghi ngờ không biết có phải Sở Tích bị ngốc bởi thuốc mê trong vụ bắt cóc lần trước không nữa, "Cố tổng đầu tư cho phòng làm việc chúng ta, chuẩn bị khuếch trương quy mô."

Anh ta đưa cho Sở Tích một xấp ảnh: "Đây đều là thực tập sinh mới tuyển của chúng ta đó, em thấy sao?"

Sở Tích nhìn ảnh, bấy giờ mới yên lòng, nhẹ nhàng gật đầu: "À."

Cô lại muốn quay về cảm ơn Cố Minh Cảnh rồi.

Một năm tiếp theo của Sở Tích chỉ có một bộ phim Máu núi sông đang chờ phát sóng, dù không nhận thêm công việc nhưng cô được đề cử giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất ở lễ trao giải cuối năm, nên cô vẫn phải tham gia. Thế nên, Sở Tích vẫn chưa thể hoàn toàn nghỉ ngơi được. Cô vẫn chưa thông báo tin tức mình muốn nghỉ ngơi một năm, sau vụ bị bắt cóc lần trước, fan hâm mộ rất quan tâm đến tình hình của Sở Tích. Bọn họ biết lần này chắc chắn là cô đã bị tổn thương tâm lý rất nặng nên phải tĩnh dưỡng, dù quan tâm nhưng họ cũng không đành lòng quấy rầy cô. Cơ mà lâu lắm rồi không thấy Sở Tích lộ diện, fan hâm mộ chờ đợi vất vả, cuối cùng cũng đợi đến lúc Sở Tích xuất hiện, đăng một trạng thái mới.

Bài đăng chỉ có một tấm ảnh, là một cuốn "Đề thi trong năm năm và đề tham khảo ba năm" đang mở để sẵn trên bàn.

Fan hâm mộ liền hiểu ý cô, khó tin nhìn ảnh Sở Tích đăng.

Fan của cô đều biết chuyện thôi học năm ấy, lúc trước khi cô tham gia show, bọn họ đều thấy cô học rất giỏi, rất hiểu học, bỗng nhiên cô đăng tấm ảnh này, vậy có nghĩa là...

Tích bảo muốn thi đại học thật rồi!

Mặc dù những ngày sau đó cô sẽ bế quan ôn thi đại học, có nghĩa là fan hâm mộ sẽ không được gặp cô trong một thời gian dài, nhưng thần tượng muốn hoàn thành ước mơ nâng cao bản thân của mình, là fan thì dù có nhớ cô đến đâu cũng đâu có lý do gì mà không ủng hộ chứ.

[Tích bảo cố lên! Học thật giỏi, thi thật tốt nhé chị!]

[Cô ấy định thi vào Học viện Điện ảnh hả? Thật ra tôi thấy Tích bảo diễn tốt lắm rồi. Cười ra nước mắt.jpg]

[Tích bảo luôn luôn muốn nâng cao bản thân, chị cứ làm chuyện mình thích, Gạch luôn luôn ủng hộ chị!]

[Hu hu hu hu, nhìn idol cố gắng như thế, cún cấp ba lết đi học bài đây.]

[Cún đại học bò đi ôn thi tiếng anh cấp sáu đây.]

[Cún nghiên cứu sinh lết đi đọc luận văn đây.]

[Cún tiến sĩ bò đi... đếm xem còn bao nhiêu sợi tóc đây.]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha.]

Weibo Sở Tích lại lên hot search, cư dân mạng biết chuyện cô muốn thi đại học thì vô cùng ngạc nhiên.

Cô ấy vừa mới hot, danh tiếng đang tốt, sao không nhân cơ hội này nhận thêm vài bộ phim nữa mà lại bế quan ôn thi đại học thế.

Sở Tích có thi thì cũng chỉ thi học viện Điện ảnh thôi, trong showbiz có biết bao diễn viên nhí cũng thi trường này, tất cả đều vừa đi diễn vừa ôn tập, mấy tháng cuối cùng thì chạy nước rút chứ có ai bế quan như cô đâu?

[Chắc kiến thức căn bản yếu, cô ấy nghỉ học bao năm rồi mà, điểm của Học viện điện ảnh đối với học sinh chăm chỉ học hành thì khá đơn giản, nhưng đối với một người nghỉ học đã lâu thì phải chuẩn bị cho thật tốt.]

[Lúc trước tham gia show còn xây dựng hình tượng học sinh xuất sắc mà, bỗng nhiên thấy nghỉ ngơi quá...]

[Vi xinh đẹp nên bị đám đầu gấu ghen ghét bạo lực học đường phải thôi học thì mị tin, nhưng hình tượng xinh đẹp học giỏi bị buộc thôi học thì có hơi quá rồi.]

[Không cần thiết, không cần thiết đâu.]

[Dù nói thế nào thì muốn học tiếp là chuyện tốt, cố lên nhé.]

...

Sở Tích không quan tâm đến mấy bình luận đó, cô an tâm chuẩn bị cho kỳ thi, mãi đến lễ trao giải cuối năm mới xuất hiện. Cô diện một chiếc váy màu xanh đậm đẹp đến mê người, dựa vào vai diễn Hàn Nghi trong Vực sâu sương mù giành được giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất, danh xứng với thực.

Tháng hai năm sau, Sở Tích lại xuất hiện ở địa điểm thi tại Học viện hí kịch và Học viện điện ảnh, giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất cũng đã lấy được, mấy bài kiểm tra này đối với Sở Tích chỉ là góp mặt cho có mà thôi. Cư dân mạng đang đoán xem cô sẽ chọn Học viện điện ảnh hay Học viện hí kịch. Chi thi hai trường này thôi mà cô lại bế quan lâu như thế, có lẽ học hành cũng không tốt lắm.

Đến tháng ba, bộ phim Máu núi sông do Sở Tích đóng vai chính đã được phát sóng, rating cao ngất, diễn xuất của cô được phát huy một cách hoàn mỹ.

Mọi người: Được rồi, học không giỏi, nhưng năng lực lại rất tốt.

Mãi cho đến kỳ thi đại học diễn ra mà Sở Tích vẫn chưa lộ diện, thậm chí khi đi thi không thấy có thí sinh nào nói mình thi cùng với Sở Tích, quả thực là vô cùng khiêm tốn.

Cuối tháng sáu, kết quả thi đã được công bố.

Năm nào cũng vậy, mọi người đều rất quan tâm đến điểm thi của các minh tinh, Sở Tích cũng vui vẻ khoe thành tích của mình trên weibo.

Ngữ văn 120 điểm, Toán 127 điểm, Tiếng Anh 131 điểm, tổng điểm Lý Hóa Sinh 265 điểm, tổng điểm 643 điểm.

Fan Sở Tích: [Má nó!]

Người qua đường hóng hót: [Má nó!!!]

Sở Tích: "Hu hu hu hu hu..."

Sau khi tra điểm, cô ôm chầm lấy Cố Minh Cảnh, vành mắt ửng đỏ, không uống một năm cô thức khuya dậy sớm ôn tập, sự cố gắng của cô đã không uổng phí rồi.

Cố Minh Cảnh cũng rất vất vả, anh như phụ huynh đi theo cô trong suốt thời gian này, có những tối sau khi tan tầm anh còn phải giảng bài cho cô nghe.

Khi các ngôi sao nhí thi cùng đợt với cô vẫn chưa đăng bài khoe thành tích xuất sắc, điểm thi tốt nghiệp của Sở Tích đã lên hot search.

Ba chữ số, số 6 đứng đầu.

Bảo sao cô ấy lại bế quan một năm.

Lúc trước còn có người nói cô chỉ đi thi Học viện điện ảnh thôi mà cũng bế quan một năm, thành tích học tập chắc kém lắm, bây giờ đã thấy chưa, mặt có đau không?

[Điểm khá thế này mà nộp đơn Học viện điện ảnh thì hơi tiếc nhì.]

[Tích bảo quá giỏi, mẹ yêu con!]

[Ha ha, học sinh xuất sắc ư, hơn 600 điểm cũng không vào được hai trường đỉnh kia đâu, học sinh xuất sắc ư?]

Bấy giờ, mọi người đều không nhịn nổi, có người đáp trả ngay:

[Nói người ta không giỏi, vậy mấy người khoe bằng khen ra đây xem nào.]

[Người ta bế quan một năm thi được nhiều đây điểm, có nhiều người có bế quan lâu năm cũng không thi được đâu đó.]

[Đừng để ý đến mấy đứa hay gây sự đó, e là fan nhà đối thủ đó.]

Thành tích của Sở Tích được tung lên mạng, sau khi vui mừng một phen, cô vội vàng ở nhà tập trung chọn trường đại học.

Ngay từ đầu cô đã không muốn thi vào Học viện điện ảnh, cô đi thi chủ yếu là sợ không đậu nổi đại học thành phố B. Cô phải học ở thành phố B, đây là lời hứa của cô với Cố Minh Cảnh, và Sở Tích đã đồng ý với anh.

Thành tích hiện tại của cô ngoại trừ 2 trường top không vào được kia, thì những trường đại học ở thành phố B đều không thành vấn đề.

Cuối cùng đã có kết quả trúng tuyển, trường học đúng là nguyện vọng 1 của cô, nhưng chuyên ngành thì không phải.

Sở Tích ngồi trước máy tính, nhìn hai chữ chuyên ngành "Tài chính" trên kết quả trúng tuyển mà ngơ ngàng.

Lúc cô đăng ký nguyện vọng đã từng tham khảo sách và tờ rơi hướng dẫn điền nguyện vọng. Cô phát hiện nội dung không khác nhau là mấy, điều kiện gia đình sinh viên bình thường thi học Công nghệ thông tin, nếu người nào có sản nghiệp để thừa kế thì sẽ chọn Tài chính.

Nhưng mà nhà cô không có sản nghiệp để thừa kế...

Nhưng với kết quả trúng tuyển thế này, nếu đã trúng tuyển thì phải chọn, cô không có cơ hội để đổi ý, nghe nói trường này nếu muốn đổi chuyên ngành rất khó.

Cố Minh Cảnh một tay vịn thành ghế, một tay chống lên bàn máy tính, "Em không vui à?"

Sở Tích nấp máy đôi môi: "Đây chuyên ngành của người có tài sản trong nhà mới học."

Cố Minh Cảnh nhú mày: "Sao em lại không có hả?"

Sở Tích: "Hả?"

Anh lấy chiếc nhẫn từ sau lưng ra, Sở Tích đang ngồi trên ghế, còn anh quỳ một gối trước mặt cô: "Gả cho anh em liền có ngay, không phải ư?"

Sở Tích: "..."

Cũng đúng nhỉ.

Còn 1 chương, lên luôn không? =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Kết hôn là một quá trình tác chiến khá dài. Từ lúc chuẩn bị nhà tân hôn, chụp ảnh cưới, đến ngày tổ chức hôn lễ chính thức cũng phải mất ít nhất là nửa năm. Chuyện chọn chuyên ngành của Sở Tích đã kết thúc, tháng chín bắt đầu khai giảng, cô nhắm tính thì chỉ còn có hơn hai tháng, về mặt thời gian thì không kịp để cưới.

Thế nên Sở Tích cảm thấy kết hôn vào kỳ nghỉ đông khá thích hợp, cô có thể mời các bạn học mới. Thậm chí, cô còn cảm thấy cưới vào kỳ nghỉ đông cũng còn quá sớm, cô vẫn còn đang đi học, chờ đến khi cô tốt nghiệp rồi kết hôn vẫn chưa muộn.

Ai ngờ Cố Minh Cảnh lại nói với cô rằng anh đã chuẩn bị xong cả rồi, ngày lành đã chọn, tháng sau kết hôn, tháng sau nữa đi tuần trăng mật, sau khi trở về vừa đúng dịp khai giảng.

Sở Tích tròn mắt há mồm nhìn ngày làm lễ kết hôn, bỗng có cảm giác mình đã lên nhầm thuyền giặt.

Cô nhìn chiếc nhẫn lấp lánh nặng trĩu trên tay, lập tức tháo nó ra: "Anh dám lên em chuẩn bị ngày cưới, anh tự tin đến thế ư? Anh có nghĩ đến nếu như em không chấp nhận lời cầu hôn của anh thì phải làm sao không?"

"Nửa năm trước anh đã bắt đầu chuẩn bị rồi, vì em học hành vất vả quá nên anh không nói với em." Cố Minh Cảnh cầm nhẫn đeo vào tay cho cô, "Không phải Niên Niên đã đồng ý rồi sao, sao em có thể đổi ý chứ?"

"Thế cũng không được, em đồng ý gả cho anh chứ không đồng ý gả ngay lập tức." Sở Tích nghe anh gọi Niên Niên thì có hơi bối rối, "Không được gọi em là Niên Niên nữa." Cô khó chịu, "Hơn nữa, dù em không đổi ý, nhưng mà còn bà nội em, nội em vẫn chưa đồng ý mà!"

"Thế nên là không được."

Cố Minh Cảnh nghe xong thì nở nụ cười, vuốt ve gương mặt Sở Tích, "Ngày lành là do anh và bà nội của Niên Niên cùng nhau chọn đó."

Sở Tích: "..."

Hiểu luôn.

Lần đầu tiên khi anh biết biệt danh của cô từ bà nội, Sở Tích đồng âm với giao thừa nên biệt danh là Niên Niên, anh rất là thích tên này của Sở Tích, từ đó cứ gọi tên cô. Mỗi lần Sở Tích nghe thấy người không phải là trường bối mà gọi biệt danh của mình là tai cô lại đỏ lên. Cô đe dọa, dụ dỗ Cố Minh Cảnh rất lâu anh mới không gọi cái tên điệu đà này mỗi ngày nữa. Nhưng thỉnh thoảng anh sẽ gọi cô là Niên Niên, đặc biệt là khi màn đêm buông xuống, mỗi khi nghe thấy là mặt cô lại đỏ đến tận mang tai.

Năm ngoái cô đã đưa Cố Minh Cảnh về quê ra mắt bà nội, nói cô và Tiểu Cố sau khi chia tay đã quay lại với nhau. Sau hai năm chỉ được nhìn ảnh, cuối cùng bà nội đã gặp được người thật nên rất chỉ là hài lòng.

Nhưng sau đó, khi bà nghe Cố Minh Cảnh vô tình nhắc đến chuyện Sở Tích có nốt ruồi dưới móng thì đã đánh Sở Tích một trận. Bà lão là người truyền thống, dù không đánh Cố Minh Cảnh nhưng thái độ không còn tốt như trước nữa.

Sau đó nữa, Sở Tích bận ôn thi, vì gia sư ở trong thành phố nên cô buộc phải ở lại nội thành. Cố Minh Cảnh thường xuyên đi thăm bà nội, không biết anh cho bà nội uống bữa mê thuốc lú gì mà đến khi cô cùng anh về ăn Tết, bà nội thân với Cố Minh Cảnh hơn, dường như không còn quan tâm đến chuyện nốt ruồi kia nữa, suýt nữa đã ném cháu gái ruột sang một bên.

Lúc ấy Sở Tích có cảm giác như bị bà nội cho "thất sủng", ai ngờ bây giờ bà và Cố Minh Cảnh đã quyết định chuyện chung thân của cô luôn rồi.

Đây là ép duyên đấy.

Sở Tích mặc dù bất mãn với chuyện anh lên quyết định ngày cưới, nhưng cô vẫn dẫn Cố Minh Cảnh đến nghĩa trang viếng ba mẹ mình.

Ngày hôm đó trời rất âm u, mưa cứ rơi lác đác, Sở Tích đặt bó hoa tươi xuống, nhìn hai người trên ảnh mà bật khóc.

Hôm nay cô đã dẫn theo con rể của ba mẹ đến.

Cô muốn xin lỗi ba mẹ, cô từng có bắt đầu như thế với Cố Minh Cảnh, nhưng tình huống năm đó cô thật không biết phải làm sao. Cô không còn đường để chọn, hóa đơn tiền viện ngày ngày hồi thúc, không có tiền thì bác sĩ không thể kê đơn thuốc. Cô muốn bà nội được sống tiếp, nếu có thể cứu sống bà thì cô sẽ cố gắng hết sức. Ba mẹ đã không cần cô rồi, cô không muốn về sau chỉ còn mình cô trợ trợ trên thế giới này.

Bây giờ mọi thứ dường như đã phát triển theo chiều hướng tốt, bà nội lọc thận hai lần một tuần, bệnh tình đã ổn định hơn. Cô cũng đã thi đậu một trường đại học có tiếng, và cô sắp kết hôn với người đàn ông đang đứng bên cạnh này.

Cô hy vọng ba mẹ sẽ tha thứ cho lựa chọn lúc ấy của cô.

Cố Minh Cảnh nghe thấy tiếng khóc của Sở Tích, một tay che dù một tay cầm khăn đưa cho cô.

Anh nhìn đôi vợ chồng trung niên trên bia mộ, trong lòng âm thầm nói ra lời hứa hẹn thường dùng trong hôn lễ, về cuộc sống tương lai sau này của anh và Sở Tích.

Cố Minh Cảnh không dễ nói ra lời hứa hẹn, nhưng một khi anh đã hứa thì luôn luôn làm được.

Buổi tối khi về nhà, mưa đã tạnh dần, trong không khí mang theo hơi lạnh và ẩm ướt, tươi mát lại dễ chịu.

Di Trần làm một bàn đồ ăn, Cố Minh Cảnh khen tay nghề của di rất tốt. Di ấy cười đến không ngậm được miệng, khiến bà nội Sở Tích cũng cười theo, gấp rất nhiều đồ ăn cho Cố Minh Cảnh và Sở Tích.

Lúc chiều Sở Tích khóc nhiều nên bây giờ không có khẩu vị, bà nội thấy đôi mắt cô ửng đỏ, biết cô viếng mộ về nên buồn, bà không ép cô ăn nhiều, lại thương cô buổi chiều ăn ít nên tối đó bà cố ý nấu đồ ăn khuya cho cô.

Sở Tích ăn bữa khuya xong, người già thường ngủ sớm, bà nội ngáp một cái rồi quay về phòng, Sở Tích cũng đi lên lầu.

Cô tắm rửa rồi về phòng, Cố Minh Cảnh đang ngồi xem gì đó trên giường cô.

"Anh xem gì thế?" Sở Tích đi qua xem thử, trong phòng có tất cả những đồ từ bé đến lớn của cô, không biết Cố Minh Cảnh lấy ở đâu ra ảnh hồi nhỏ của cô.

Tấm ảnh thứ nhất là kỷ niệm một trăm ngày của cô, gương mặt trái xoan của cô lúc nhỏ lại khá bầu bĩnh, có một cánh tay bên cạnh đỡ cô ngồi trên chiếc ghế sofa kiểu cũ, trên trán được chấm một nốt tròn đỏ, cười đến vô cùng đáng yêu.

Sở Tích tí cầm lên vai anh, chỉ vào cánh tay trong hình, "Đó là ba đang đỡ em."

Cố Minh Cảnh thấy cô rất đáng yêu, sau đó anh lật từng tấm ảnh.

Hai người cùng nhau xem ảnh.

Sở Tích lúc sáu tháng được ba ôm ngồi lên đùi, mẹ cô ngồi bên cạnh, cô nhìn vào ống kính mỉm cười, lộ ra hai cái răng sữa ở hàm dưới.

Cô nhóc một tuổi trong ảnh vẫn chưa biết đi, cô ngồi dưới đất, tóc được búi hai bên. Cô lúc hai tuổi mặc một chiếc váy, trên tay cầm quả bóng bay màu đứng trước bụi hoa.

Càng về sau ảnh càng nhiều, hơn nữa phía sau mỗi bức ảnh đều có ghi lại kỷ niệm ngày tháng bằng bút máy.

Sở Tích đeo cặp nhỏ trên vai được mẹ đưa đi nhà trẻ, cô mặc váy lên sân khấu biểu diễn ngày quốc tế thiếu nhi, có ảnh không biết tại sao cô lại gào khóc, có ảnh cô được ba ôm chơi xe điện đung trong công viên, còn có ảnh được chụp khi đi du lịch, một nhà ba người chụp ảnh trước cảnh tham quan, có rất nhiều tấm ảnh Sở Tích được người đàn ông đội lên đầu.

Sở Tích trong những tấm hình đó đều cười đến ngọt ngào, ngũ quan của cô rất giống ba, gương mặt lại giống mẹ, từ nhỏ đã có thể đoán được là mỹ nhân.

Ảnh chụp của cô được xếp theo tuổi, đến khi Sở Tích mười một tuổi, anh đã không còn thấy người đàn ông cao lớn trong những tấm ảnh trước đó nữa.

Ảnh chụp sau đó cũng rất ít, đều là ảnh Sở Tích nhận giấy chứng nhận lên trung học, lên phổ thông. Cô bé trong ảnh không còn lớn nữa, lúc nhìn vào ống kính cũng không còn cười tươi như trước mà chỉ mỉm cười.

Cố Minh Cảnh chỉ nhìn thấy hình ảnh người mẹ xinh đẹp ở vài tấm ảnh trước đó, bà ấy dường như trở nên tiều tụy rất nhiều, cánh tay khoác lên vai cô bé mới cao bằng ngực bà, bên tóc mai đã có vài sợi bạc.

Càng về sau, anh cũng không còn nhìn thấy người phụ nữ ấy nữa.

Sau khi xem hết ảnh, anh khép cuốn album lại.

Sở Tích vẫn tỉ mỉ cầm lên vai anh, cô có hơi mệt mỏi.

Trong lòng Cố Minh Cảnh có hơi rối bời, anh biết chuyện của Sở Tích, nhưng khi nhìn những tấm ảnh này, bản thân anh như đang cùng cô trải qua đoạn quá khứ ấy.

Anh xoay người ôm lấy Sở Tích, còn cô yên lặng tựa đầu vào lòng anh.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ánh đèn phòng dịu dàng và ấm áp, qua một lát sau, Sở Tích mới lên tiếng.

Cô nín lặng phẫn áo trước ngực anh, hỏi: "Có khi nào bọn họ ghét em, không chịu quan tâm em nữa không anh?"

Cố Minh Cảnh biết "bọn họ" mà cô nói chính là ba mẹ.

Anh khó hiểu, hỏi lại: "Tại sao?"

Trong mắt Sở Tích lại hiện lên một tầng sương mù, "Vì lúc trước... em có quan hệ như thế với anh."

Giọng cô nghẹn ngào: "Nhưng mà lúc đó em quá thật không biết phải làm sao cả, bệnh viện cứ hỏi đóng tiền, không ai chịu cho em mượn tiền, em chỉ hận sao người nằm trên giường bệnh không phải là em. Em không thể nào chộp mất được, em biết chuyện giữa em và anh là không đúng, nhưng em thật sự không biết phải làm sao cả."

Cô đưa tay lau nước mắt, "Mỗi tối em đều nằm mơ, mơ thấy sau khi ba biết chuyện giữa em và anh thì ba không cần em nữa, ba nói ông không muốn thấy em, xem như ông chưa từng sinh ra đứa con gái này."

"Em cầu xin họ tha thứ cho em, em muốn được họ tha thứ."

Cố Minh Cảnh nghe cô nói mà đau lòng không thôi, anh bỗng nhiên hiểu rõ, năm ấy cô bé này đã phải gánh vác một áp lực tâm lý lớn thế nào, đôi vai gầy yếu này phải chống đỡ cái gì.

Cô chỉ mới mười tám tuổi mà thôi.

Anh cũng hiểu cô đã lo lắng và sợ hãi thế nào vì sự bắt đầu không hề tốt đẹp giữa hai người.

Anh trầm mặc bản thân mình năm xưa, sau đó ôm lấy gương mặt đầm nước mắt của Sở Tích, nghiêm túc nói với cô: "Bọn họ luôn yêu em, em là niềm tự hào của họ."

Sở Tích rơi nước mắt lác đác, "Không, em không phải."

Cố Minh Cảnh: "Sao lại không phải? Năm nay em đã chăm sóc bà nội rất tốt. Em quay phim cũng rất tốt, vượt qua bao nhiêu người mà giành được giải thưởng. Em đi học lại cũng có thể đậu đại học A, sao bọn họ không tự hào vì em chứ?"

"Anh cũng tự hào về em." Anh nói.

Sở Tích: "Nhưng mà em..."

Cố Minh Cảnh: "Lúc ấy em đã không còn con đường nào khác, nếu họ biết thì chỉ đau lòng vì em, sẽ càng đau khổ hơn vì họ không thể ở bên cạnh em, không thể cùng em vượt qua, sao họ có thể chán ghét em được chứ, đồ ngốc."

Sở Tích yên lặng nghe anh nói, sau đó thấp giọng hỏi: "Thật sao anh? Ba mẹ sẽ không mặc kệ em, sẽ tha thứ cho em đúng không anh?"

Cố Minh Cảnh: "Họ sẽ không tha thứ cho em."

Sở Tích sững sờ.

Cố Minh Cảnh lại nói: "Bởi vì cho đến bây giờ, ba mẹ chưa từng trách em."

Sở Tích im lặng, chỉ hỏi, "Sao anh lại biết?"

"Vì anh có thể hiểu được cảm nhận của họ." Cố Minh Cảnh bỗng nắm lấy bàn tay của cô, anh nhìn cô, nghiêm túc nói, "Anh xin lỗi vì đã để em trải qua chuyện đó một mình. Anh xin lỗi vì khiến chúng ta có một bắt đầu không mấy tốt đẹp, nhưng anh muốn biến sự bắt đầu không mấy tốt đẹp ấy có một

quá trình và cái kết hoàn mỹ. Anh muốn sau này dù có khó khăn vất vả thế nào thì anh vẫn sẽ luôn ở bên cạnh em."

"Xin hỏi cô Sở Tích, cô có nguyện ý làm vợ của Cố Minh Cảnh hay không?"

Sở Tích bật khóc gật đầu.

Ngày cưới không đổi, bất mãn trong lòng Sở Tích cũng không còn.

Anh đã chuẩn bị xong mọi thứ, đứng ở đó vờn tay ra, chỉ chờ cô bước đến.

Hoàn chính văn

Hầy, cuối cùng cũng phải nói lời chia tay vợ chồng Tích bảo rồi.

Ấy quên mất, còn tới 16 ngoại truyện nữa cơ =)))

Dù sao cũng cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng Tích bảo trong suốt quá trình vuron lên trở thành Nữ diễn viên xuất sắc nhất, tìm được người đàn ông yêu thương mình suốt đời.

Cảm ơn mọi người luôn theo dõi và ủng hộ mình. Hy vọng sẽ gặp mọi người ở những hồ tiếp theo nhé.

Sau khi hoàn chính văn rồi mình sẽ nghỉ một tuần, sau đó sẽ bắt đầu tiếp tục đăng ngoại truyện nhé. Và vì sở thích cá nhân nên mình xin phép được đăng 10 ngoại truyện về quá khứ trước nhé ^^ (Cô gái muốn nói lời tạm biệt với đôi vợ chồng trẻ và baby, nên sẽ đẩy quá khứ lên trên và kết thúc bằng ngoại truyện hạnh phúc).

Một lần nữa cảm ơn mọi người.

27/06/2020

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chuyện xưa 1

Khi Sở Tích theo trợ lý Cao đến gặp Cố Minh Cảnh lần đầu, lòng bàn tay cô đã ướt đẫm mồ hôi.

Cô đi sau lưng trợ lý Cao, bước chân lên thảm lông mềm mại được trải trên hàng lang khiến Sở Tích cảm thấy không được chân thật.

Có nữ nhân viên mặc đồ công sở lướt qua, bọn họ cầm văn kiện trong tay, gương mặt trang điểm kỹ càng, đôi môi đỏ hồng ướt át, trên người thoang thoảng hương nước hoa ngọt ngào. Bọn họ mỉm cười chào trợ lý Cao, sau đó ánh mắt dừng trên người Sở Tích đi sau ông.

Sở Tích lại càng cúi đầu thấp hơn.

Cô nhìn những đôi giày gót vừa cao vừa mảnh trên chân bọn họ.

Tầm thăm yên lặng hút đi âm thanh gót giày giẫm trên sàn nhà.

Sở Tích lại nhìn đôi giày vải trên chân mình, khoe môi khê cong cong.

Trước khi đến đây, trợ lý Cao đã dự định thay đổi phong cách ăn mặc của cô, đưa cô đến một studio trang điểm. Nhưng sau khi Sở Tích mang giày cao gót chưa được hai giây đã trượt chân ba lần thì ông đành từ bỏ, những trang phục mà stylist phối lên người cô cứ giống như mấy đứa nhóc con lên mặc quần áo của người lớn vậy. Thế là cuối cùng trợ lý Cao đưa cô đi thẳng đến đây.

Sở Tích vừa nghĩ như thế, đi một mạch đến cửa văn phòng.

Trợ lý Cao gõ cửa.

Sở Tích nhìn cánh cửa gỗ đen mun trông có vẻ khá nặng nề kia, cả người bỗng chốc trở nên căng thẳng, cô nuốt nước miếng, ngón tay nắm chặt đầy lo lắng.

Người ấy có dáng vẻ ra sao?

Trước đó trợ lý Cao có nói với cô rằng Cố tổng độc thân, không có vợ cũng không có bạn gái, cho nên cô mới đồng ý đến đây.

Trong đầu Sở Tích tự động nhớ đến rất nhiều câu chuyện, người đàn ông hơn bốn mươi có nếp nhăn nơi khóe mắt, sự nghiệp thành công, sau khi li hôn với vợ thì mệt mỏi không muốn bước vào cuộc sống hôn nhân lần nữa, hết bận rồi lại cảm thấy cô đơn, cho nên cần an ủi.

Hoặc có thể là một phú thương bụng phệ, đầu hói, có vài đứa con riêng, năm tháng trôi qua khiến người ta cảm thấy mệt mỏi, thích vùng tiền để trao đổi xác thịt với những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Trợ lý Cao đẩy cửa ra.

Sở Tích cảm thấy mình vô lý đến buồn cười.

Mặc kệ anh ta ra sao, cô đã không còn sự lựa chọn nào cả, không phải sao?

Là anh ta muốn chọn cô chứ không phải cô chọn anh ta.

Trợ lý Cao vừa bước vào liền gật đầu chào người đàn ông trong phòng, sau đó ông nghiêng người giới thiệu Sở Tích luôn đi sau lưng ông, "Cố tổng, đây là Sở Tích."

Trước khi tới đây trợ lý Cao đã dạy cô phải làm thế nào, Sở Tích khom người cúi đầu chào, giọng nhỏ còn hơn muỗi kêu, "Chào anh Cố."

Người đàn ông "ừ" một tiếng xem như đáp lại cô.

Sở Tích thấy bất ngờ khi lời chào của mình được đáp lại, cô ngẩng đầu, lặng lẽ đánh giá người đàn ông đối diện.

Người đàn ông bắt chéo chân ngồi trên ghế sofa bằng da, ánh mắt cô lướt từ dưới lên trên, đập vào mắt cô đầu tiên chính là quần âu ôm lấy đôi chân thon dài, tiếp theo là âu phục mở rộng, áo sơ mi trắng như tuyết được ủi phẳng lì bên trong, không có bụng phệ, dù cách một lớp áo cũng rất dễ nhìn ra dáng người của anh rất tốt.

Ánh mắt Sở Tích lại tiếp tục lướt lên trên, sau đó lại bất ngờ nhìn thẳng vào đôi mắt cũng đang nhìn mình của anh.

Sở Tích bối rối vội vàng dời mắt.

Người đàn ông này trẻ thật.

Mấy ngày nay cô chỉ tiếp xúc với trợ lý Cao, qua từng hành động của ông, cô cảm thấy người đàn ông có thể khiến trợ lý Cao kính trọng nhất định là người đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường, rất có thủ đoạn.

Nhưng không ngờ rằng "Cố tổng" trong miệng trợ lý Cao lại nhỏ tuổi hơn ông rất nhiều.

Hơn nữa, chỉ một cái liếc mắt vừa nãy, Sở Tích cũng không thể nào xem thường người đàn ông anh tuấn này.

Trợ lý Cao khề ho một tiếng như đang nhắc nhở cô.

Sở Tích vội hoàn hồn, "à" một tiếng, lấy thẻ căn cước của mình ra, đặt lên bàn trà chậm chạp đẩy về phía người đàn ông đối diện, "Anh Cố, đây là thẻ căn cước của tôi."

Trợ lý Cao nói cô trông rất trẻ, Cố tổng không có sở thích biến thái với trẻ vị thành niên, cho nên muốn kiểm tra tuổi một chút.

Sở Tích đẩy thẻ căn cước đến, người đàn ông cầm lấy xem một lát, sau đó trả lại cho cô.

Cô thấy người đàn ông hồ hững ném cho trợ lý Cao một ánh mắt, sau đó trợ lý Cao bảo cô có thể đi rồi.

Thời gian quá nhanh, Sở Tích chưa kịp phản ứng lại thì đã đứng ở trước cửa tòa nhà với trợ lý Cao.

Trợ lý Cao, "Cô Sở Tích tôi đã gọi xe giúp cô rồi, cô đứng đây chờ một lát, xe sẽ tới ngay thôi."

Sở Tích nhìn vào tòa nhà, "Vâng..."

Trên mặt trợ lý Cao hiện lên nụ cười chuyên nghiệp, "Tôi sẽ thông báo cho cô ngay khi Cố tổng quyết định."

"Vâng, cảm ơn ông." Sở Tích chào tạm biệt ông rồi đi đến bệnh viện.

Bệnh viện ở thành phố lúc nào cũng đông đúc, mỗi ngày còn phải chứng kiến biết bao nhiêu cảnh sinh ly tử biệt. Phòng ICU buổi chiều có thời gian thăm bệnh ngắn, Sở Tích mặc đồ bảo hộ rồi đi vào thăm bà nội.

Bác sĩ phụ trách đến tìm cô, bảo rằng tình huống hiện tại của nội cô không được lạc quan cho lắm, cần phải mổ nhanh, nếu càng kéo dài về sau thì sẽ

càng nguy hiểm. Bọn họ đã cố gắng giảm phí tổn xuống mức thấp nhất có thể, nếu không đóng viện phí tiếp thì buộc phải rời khỏi phòng ICU rồi xuất viện.

Sở Tích đi đến trước giường bệnh, bà lão luôn hôn mê, trên người cắm đầy ống. Cô ngồi xuống, cầm tay bà nội, vừa nhìn thấy dáng vẻ hôn mê nằm trên giường cắm đầy ống lên người của bà, đôi mắt Sở Tích lại rung rung, "Nội ơi, nội mở mắt ra nhìn Niên Niên một chút thôi có được không?"

Bà lão không có phản ứng, chỉ có tiếng nhỏ giọt tí tách của ống truyền dịch, và những con số hiện lên trên dụng cụ lạnh lẽo trong phòng ICU biểu hiện vẫn còn sự sống.

Sở Tích ghét nơi này, cô ghét bệnh viện, cô đã từng phải đưa tiền mẹ mình ở nơi đây.

Cô muốn bà nội được sống tiếp, bác sĩ nói, chỉ có phẫu thuật thì bà mới có thể sống tiếp. Cô không muốn sống một mình trên đời này đâu.

Sở Tích nhìn bà nội trên giường bệnh, lại nhớ đến cái người mình gặp lúc sáng, cô bất chợt khóc nức lên, "Nội ơi, con nên làm gì bây giờ, con phải làm sao đây nội? Con thật không còn cách nào nữa, xin nội tình lại một chút thôi có được không hu hu..."

Mặc dù khác với tưởng tượng của cô, nhưng bản chất của sự việc sẽ không vì tuổi tác và vẻ ngoài của nhân vật chính mà thay đổi. Cô biết rõ người đàn ông kia cần cô để làm gì, cô biết rõ thứ mà mình dùng để trao đổi là gì, cô biết chỉ cần cô bước vào, đó chính là một dấu vết khó phai, cô sẽ không thể quay đầu lại được.

Thời gian thăm bệnh nhanh chóng kết thúc, lúc y tá đến gọi Sở Tích rời khỏi lại thấy cô đang khóc đến đau lòng.

Cô y tá đã quen với nước mắt ở nơi đây, "Mau đi đi, đã hết giờ rồi."

Đêm đó, trợ lý Cao gọi điện đến.

Sở Tích dờ dẫm nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, nhưng cô lại không có can đảm bấm nút nghe.

Lòng cô chưa bao giờ lo lắng đến thế, trong nháy mắt, cô bỗng hy vọng trợ lý Cao sẽ nói với cô rằng người đàn ông kia không hài lòng với cô, tạm biệt. Nhưng hóa đơn viện phí lại khiến cô tỉnh táo lại, vừa hi vọng trợ lý Cao nói với cô rằng người đàn ông kia khá ưng cô.

Điện thoại vẫn kiên nhẫn vang lên, không biết qua bao lâu, cuối cùng Sở Tích vẫn bấm nút nhận.

Cả người cô dựa sát vào tường, yên lặng nghe giọng nói của trợ lý Cao, sau đó cô trượt xuống ngồi xõm trên mặt đất.

"Dạ vâng, cảm ơn ông." Sở Tích hít mũi đầy chua xót.

"Không có gì đâu cô Sở, mai gặp lại." Giọng trợ lý Cao vô cùng nhẹ nhàng.

Sở Tích cúp điện thoại, vùi mặt vào gối.

Trong nhà không có ai, cô có thể khóc thật to.

Mấy ngày sau, Sở Tích bận đến nỗi quên mất cả thời gian.

Người đại diện mới là Diệu Ngọc đã đưa cô rời khỏi công ty quản lý cũ. Sở Tích bị bắt ngồi lên một cái ghế, mấy người vây quanh làm tóc, trang điểm cho cô, giày cao gót ban đầu không mang được bây giờ vẫn phải mang, áo thun của cô không biết đã bị ném vào góc nào, quần áo trên người vừa sờ vào liền biết là hàng đắt tiền.

Cuối cùng, Stylist nhìn vào kiệt tác của bản thân qua gương, nở nụ cười đầy hài lòng.

Trợ lý Cao đưa địa chỉ và mật khẩu của căn hộ cho cô, ông nói, Cố tổng có thể không ở đây, nhưng cô nhất định phải ở đây, nhất là khi Cố tổng muốn ở chỗ này.

Sở Tích nhận lấy, yên lặng gật đầu.

Trong lúc bận rộn, cô nhìn ra chút thời gian để đến bệnh viện một chuyến, đóng tiền đầy đủ, nhờ bác sĩ nhanh chóng sắp xếp phẫu thuật.

Sở Tích vừa rời khỏi bệnh viện, Diệu Ngọc đã gửi lịch trình sắp tới sang cho cô. Tất cả đều là những tài nguyên mà công ty cũ sắp sửa đóng cửa của cô dù có mò cũng không mò đến được mép rìa.

Trợ lý Cao hỏi cô đã giải quyết việc riêng xong hết chưa, bảo cô chuẩn bị một chút, tối nay Cố tổng sẽ qua đó.

Sở Tích nắm chặt điện thoại.

Cô ngồi xe đến căn hộ kia, bác sĩ đã đồng ý nhanh chóng sắp xếp phẫu thuật. Chuyện của cô đã được giải quyết, bắt đầu từ bây giờ, cô phải trả lại

những thứ mà cô đã đạt được.

Cô bỗng thấy hối hận không thôi, cô muốn chạy trốn, muốn chiếc xe này cứ chạy mãi chạy mãi như thế, cứ để cô chạy thẳng một mạch.

Nhưng cô không thể chạy trốn, dạo gần đây cô đã hiểu biết chút ít về người đàn ông này. Cô phát hiện ra mình căn bản không thể trốn thoát khỏi tay anh.

Sở Tích không chạy trốn, cô quay trở về căn hộ ấy.

Trợ lý Cao bảo tối nay anh ta mới đến, Sở Tích tự nấu cho mình một tô mì, vánh mắt đỏ ửng cho thêm hai quả trứng vào.

Cổ họng cô cứ nghẹn ngào, nuốt mì cũng thấy khó, nhưng cô vẫn cố ăn hết tô mì.

Sở Tích đi soi gương, nhìn vào gương sửa soạn lại bản thân một chút, cố gắng khiến mình trông thật bình thường.

Sau đó, cô thần thờ ngồi trên giường lớn, ngồi đến khi trời tối sẫm, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng mở cửa.

Cổ Minh Cảnh mở cửa, nhìn căn phòng khách trống rỗng, tiện tay treo áo khoác lên kệ chỗ cửa ra vào rồi thay giày.

Hôm nay người đàn bà kia dẫn cháu của bà ta đến công ty. Tin tức của bà ta cũng nhanh nhạy thật, biết anh nuôi "mèo" bên ngoài nên cố ý đến thăm dò để báo cáo lại cho ông Cố.

Cổ Minh Cảnh thuận theo ý bà ta, đầu tiên là đi uống rượu, sau đó dĩ nhiên sẽ quay về "kim ốc" của mình bắt đầu cuộc sống "mơ màng trong con say".

Người ngoài đều nhìn thấy anh uốn say mềm được đưa lên xe, nhưng chỉ có người trong xe mới biết, sau khi Cố tổng lên xe, ánh mắt anh tỉnh táo thế nào.

Cổ Minh Cảnh ngửi mùi rượu trên người mình thì nhú mảy, anh định đi tắm, khi bước vào phòng ngủ, cuối cùng cũng nhìn thấy chủ nhân của "kim ốc".

Chủ nhân ngồi trên giường, dáng vẻ hình như khác hẳn so với lần đầu tiên anh gặp cô. Ekip của anh cũng có lòng thật, từ hoa trắng nhỏ xinh đẹp đã biến thành hoa trắng nhỏ xinh đẹp có thể mê hoặc công tử bột rồi.

Cổ Minh Cảnh vừa đi tới, cả người Sở Tích như kéo căng ra.

Cô không nhận được mà lùi về sau, lúc trước có trợ lý Cao nên cô lớn gan được một chút, nhưng bây giờ đang là buổi tối, chỉ có hai người bọn họ, Sở Tích biết mình phải lên tiếng nhưng cô lại không nói nên lời.

Cô sợ.

Cổ Minh Cảnh nhìn thấy sự phòng bị trong đôi mắt của hoa trắng nhỏ, nhưng anh không có hứng thú đoán suy nghĩ của cô, chỉ hờ hững nhìn cô một lát. Phòng để đồ và phòng ngủ thông với nhau, Cổ Minh Cảnh đi vào lấy đồ để tắm.

Người đàn ông đến rồi lại đi.

Trái tim Sở Tích cứ "thình thịch" nháy nhót liên hồi.

Cô nhớ đến ánh mắt và phản ứng vừa nãy của người đàn ông, bỗng nhiên cảm thấy bất lực.

Người đàn ông xuất hiện đã khiến cô sợ hãi, anh ta đi rồi cô còn sợ hơn.

Vì sao anh ta chỉ đến nhìn cô một cái rồi bỏ đi, ánh mắt hờ hững như thế, anh ta tức giận ư?

Chắc chắn là tức giận rồi, không lẽ mi không biết thân phận của mi sao, không chào hỏi một câu, cứ co ro ở trên giường để phòng như thế cho ai nhìn hả?

Sở Tích hoảng hốt, ngày đầu tiên đã chọc giận đại gia, cô phải làm thế nào đây.

Cô không thể vứt bỏ "công việc" của mình, cô không thể để cuộc giải phẫu đã được sắp lịch của bà nội bị "ngâm nước" nữa.

Trong lúc Sở Tích luống cuống tay chân, Cổ Minh Cảnh đã thay sang bộ đồ ở nhà bước ra.

Nhìn người đàn ông kia lại xuất hiện, cô buộc mình phải bước xuống giường, mang dép, lẻ từng bước một đi sang đó dưới ánh nhìn chăm chú của người đàn ông.

Cô lấy hết can đảm, chủ động đưa tay ôm lấy cổ anh, cúi đầu, đỏ mặt gọi:

"Anh Cố."

Chương 85: Chuyện xưa 2

Cố Minh Cảnh nghe tiếng "anh Cố" này mà lòng ngứa ngáy.

Anh đưa tay nâng cằm cô lên.

Cầm Sở Tích bị kéo lên, cô không dám nhìn thẳng vào anh, tiếp tục nhỏ giọng như mèo con, "Anh Cố."

Cố Minh Cảnh cười một tiếng.

...

Đồng hồ sinh học của Cố Minh Cảnh rất đúng giờ, ngày hôm sau anh đã rời giường từ sớm, nhưng không hề làm người trên giường tỉnh giấc.

Lúc Sở Tích thức dậy, căn phòng đã không còn ai, chăn của người bên cạnh cũng lạnh ngắt, giống như từ tối qua tới giờ chỉ có một mình cô.

Cô ngồi dậy, mang theo cơn đau khắp người như muốn nhắc nhở tối qua cô không hề ở một mình.

Sở Tích như chết lịng bước xuống giường, giẫm chân trần đi đến phòng tắm.

Cô xả nước vào bồn rồi ngồi xuống.

Vòi nước ào ào xả vào bồn tắm càng lúc càng nhiều, cuối cùng tràn ra sàn. Sở Tích ôm đầu gối ngồi trong làn nước, cô cứ ngẩn người nhìn về phía trước, một lát sau, cô cảm nhận được thứ còn sót lại của đêm qua trôi ra khỏi cơ thể mình.

Là thứ không thuộc về cô.

Lúc này, Sở Tích mới bật khóc.

Mấy ngày sau đó, ngày nào Cố Minh Cảnh cũng đến đây. Sở Tích dùng hết vốn kiến thức ít ỏi về chuyện đó để ứng phó anh, nhưng cô lại thường xuyên phải cắn chặt bật khóc thút thít. May mà sau đó cô đến tháng, lần đầu tiên đến kì đèn đỏ mà Sở Tích lại vui như thế. Cô gọi cho trợ lý Cao, áp ứng nói mấy hôm nay mình không tiện, nhờ ông ấy nói với Cố tổng mấy ngày sau hãy tới có được không.

Trợ lý Cao hiểu ý, ông bảo sẽ báo lại với Cố tổng. Sở Tích nghe thế thì vui mừng cúp điện thoại. Cô vừa nghĩ cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, thì trợ lý Cao lại gọi đến, ông bảo sau khi Cố tổng tan làm sẽ mời cô cùng đi ăn cơm, nên mời cô chuẩn bị trước.

Sở Tích vừa nghe điện thoại xong, sự vui vẻ vừa nãy đã không còn nữa, cả người ỉu xìu như cọng bún thiêu.

Không ấy được thì chuyển sang ăn cơm à?

Ăn cái gì mà ăn! Cô không muốn đi ăn với anh ta!

Nhưng người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Sở Tích đành cam chịu đi vào phòng thay đồ chọn một bộ đồ mà stylist đã phối sẵn cho cô, sau đó tự trang điểm nhẹ nhàng cho mình.

Xong xuôi, cô nhìn vào gương, đưa ngón trỏ và ngón cái lên khẽ kéo khóe môi mình lên, ép gương mặt buồn bã thành một gương mặt tươi cười.

Thấy sắp đến giờ hẹn, cô bảo tài xế lái xe đến Nguyên Cảnh.

Vì thế, khi Cố Minh Cảnh vừa tan làm đã thấy có người đang buồn chán đứng chờ mình. Cô vừa chờ anh vừa cúi đầu nghịch giày của mình, đến khi nhìn thấy anh thì vội vàng chuyển sang gương mặt tươi cười.

Sở Tích đi tới, khoác tay Cố Minh Cảnh, "Anh Cố."

Cố Minh Cảnh "ừ" một tiếng, "Đi thôi."

Ăn gì là do Cố Minh Cảnh quyết định, hai người đi đến một nhà hàng tư gia, Sở Tích mất tự nhiên ngồi trên ghế, nhìn Cố Minh Cảnh đang cùng nhân viên phục vụ gọi món ở phía đối diện.

Ghi món xong, nhân viên khép menu lại rồi rời đi. Đồ uống được mang lên đầu tiên, nhân viên phục vụ đặt một ly nước có màu sắc rất đẹp xuống trước

mặt Sở Tích.

Cố Minh Cảnh uống một hóp nước chanh trong ly của anh, bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Sở Tích, thế nên anh lên tiếng, "Của em đấy."

Anh nghĩ rằng cô thích uống mấy món này nên đã gọi cho cô một ly yogurt dâu đá xay.

Từ khi đến kỳ đèn đỏ, tay Sở Tích luôn đặt ở dưới bụng, cô nhìn mấy viên đá chìm chìm nổi nổi trong ly thủy tinh mà sững sờ.

Cố Minh Cảnh không biết hôm nay cô đến kỳ đèn đỏ ư? Hay là trợ lý Cao vẫn chưa nói với anh? Hay là trợ lý Cao nói rồi nhưng anh đã quên, hoặc cũng có thể là anh nhớ nhưng không quan tâm đến chuyện phụ nữ lúc này có được uống lạnh hay không.

Bất kể là khả năng nào thì Sở Tích cũng chỉ muốn khóc.

Nhưng cô không được khóc, anh Cố đã có lòng gọi riêng cho cô, ăn cơm mà vẫn không quên gọi cho cô đồ uống mà con gái hay thích, thật cảm động biết bao nhiêu. Nhưng hai người bọn họ vẫn còn xa lạ, quan hệ lại khá đặc biệt, cho nên Sở Tích không có can đảm nói với anh mình không muốn uống cái này.

Cố Minh Cảnh nhận ra Sở Tích đang chần chừ, anh hơi nhíu mày, "Em không thích hả?"

"Không có." Sở Tích vội vàng trả lời, cô cầm ống hút hút liền một hóp, "Cám ơn anh Cố."

Dòng chất lỏng ngọt ngào nhưng lạnh buốt chạy thẳng vào dạ dày của cô, dâu tây và sữa chua phối hợp vô cùng khéo léo, nếu như không phải đang trong tình huống đặc biệt, thì nhất định Sở Tích sẽ thích món này.

Nhân viên phục vụ bắt đầu lên món.

Sở Tích ăn một bữa cơm mà không cảm nhận được mùi vị gì, mọi sự chú ý đều tập trung lên người Cố Minh Cảnh ở phía đối diện. Người đàn ông này khi dùng cơm trông rất ưu nhã, trong bữa ăn, chỉ cần anh nhìn về phía đối diện, Sở Tích liền cầm ly yogurt dâu uống một hơi chỉ vì sợ anh phát hiện ra cô không thích món này.

Bữa cơm kết thúc, ly yogurt dâu đã bị Sở Tích uống hơn một nửa, cuối cùng chỉ còn dư một phần ba. Mỗi lần cầm ly lên, cô chỉ làm ra vẻ là đang uống, nhấp môi một cái rồi thôi.

Cô sợ mình mà uống hết thì Cố Minh Cảnh lại gọi cho cô thêm một ly nữa. Nếu mà thế thật thì chắc cô chết mất.

Sau khi ăn xong, hai người đứng dậy, Sở Tích cảm thấy có một dòng nước ấm từ dưới bụng mình tuôn ra. Đồ uống lạnh nhanh chóng có phản ứng lên cơ thể, bụng dưới cô đã bắt đầu đau âm ỉ.

Cô lấy cớ đi vệ sinh để thay băng, cơn đau dưới bụng bắt đầu tăng lên. Cô nhìn sắc mặt tái nhợt của mình trong gương, lúc này ăn cơm nên son đã trôi sạch, đôi môi trắng bệch không còn tí máu.

Sở Tích lấy son ra tô lại, cố gắng để mình trông có khí sắc hơn.

Cô không dám để Cố Minh Cảnh chờ lâu, vội vàng đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Quả thật tối nay Cố Minh Cảnh không có dự định đến căn hộ, anh bảo tài xế đưa cô về rồi đi luôn. Sở Tích mỉm cười tạm biệt Cố Minh Cảnh, sau khi chiếc xe vừa rời đi, cô lập tức ôm bụng ngồi xổm xuống.

Dưới bụng như có một cái máy khoan, khắp bụng và eo của cô đều đau nhói, bàn tay thì lạnh buốt, cả người không có chút sức lực nào. Vì tất cả hơi sức của cô đều đã dùng hết để giả vờ bình thường trước mặt Cố Minh Cảnh lúc nãy rồi.

Sở Tích ngồi một lát, sau đó cố gắng đứng dậy, lê từng bước một, vịn tường đi vào thang máy.

Cô choáng váng trở về phòng, vừa ngã lên giường liền kéo chăn lên, cả người cuộn lại như con tôm.

Bụng dưới đau như có dao găm, trán Sở Tích đổ một tầng mồ hôi lạnh, cô đưa tay che lấy bụng mình, cắn chặt răng, nhưng vẫn không nhịn được mà rên rỉ vài tiếng.

Đau quá.

Khi chiếc xe chậm rãi rời đi, Cố Minh Cảnh vô tình nhìn vào kính chiếu hậu.

Kết quả anh lại nhìn thấy Sở Tích ở phía sau đã khom người ngồi xổm trên mặt đất.

Tài xế bẻ lái, chiếc xe rẽ ngoặt, hình ảnh Sở Tích ngồi xổm trên đất trong kính chiếu hậu đã biến mất.

Cố Minh Cảnh nhớ lại, anh cảm thấy hôm nay Sở Tích có gì đó bất thường.

Hôm nay lúc trợ lý Cao nói chuyện với anh thì anh đang xem văn kiện nên không nghe rõ, chỉ biết rằng mới có mấy ngày thôi mà cô nhóc này đã dám xin nghỉ.

Anh cho phép cô nghỉ, nhưng người phụ nữ kia mấy ngày nay thổi gió bên tai ông Cố không ít nên anh phải tiếp tục mà làm, nếu cô xin nghỉ ban đêm, vậy thì đổi thành ăn tối vậy.

Cố Minh Cảnh nghĩ thế, bỗng nhiên anh gọi taxi quay xe lại.

Anh quay về căn hộ, mở cửa, phòng khách không có mở đèn nên anh chỉ có thể mò mẫm trong bóng tối.

Cô ra ngoài rồi à? Cố Minh Cảnh nghĩ có lẽ Sở Tích đã ra ngoài, anh không vui nhàu mày lại.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, bỗng nhiên anh nghe thấy có tiếng người đang đau đớn rên rỉ mang theo tiếng nước nở từ phòng ngủ truyền ra.

Cố Minh Cảnh thả nhẹ bước chân, nhẹ nhàng bước tới phòng ngủ, cửa phòng không đóng, trong phòng cũng không bật đèn.

Cố Minh Cảnh nhìn thấy trên giường nổi lên một cục tròn to, giống hệt như con tôm, âm thanh này giờ đều phát ra từ đây.

Cố Minh Cảnh ấn mở ngọn đèn với ánh sáng dịu dịu, "Sao thế?"

Sở Tích hoảng sợ đến mức hồn vía lên mây. Cô vội vàng chui ra khỏi chăn, nhìn người đàn ông đang đứng ở cửa.

Cố Minh Cảnh cũng nhìn thấy Sở Tích, mặt cô trắng bệch, chỉ có mũi và khóe mắt ửng đỏ, còn mang theo vệt nước mắt.

Cố Minh Cảnh đi tới hỏi cô, "Sao thế?"

Sở Tích biết bây giờ cô không thể lừa được anh nữa, chỉ biết cúi đầu trả lời, "Em đau bụng."

Cố Minh Cảnh hỏi, "Sao lại đau bụng?" Anh nhớ rõ hồi chiều khi tan làm anh còn nhìn thấy cô đang nhàm chán nghịch giày mà.

Sở Tích quay mặt đi, lí nhí nói, "Em tới kỳ."

Cố Minh Cảnh nghe thấy ba chữ ấy cũng sửng sốt, anh nhớ đến chuyện trợ lý Cao xin cho cô nghỉ phép lúc sáng, và ly yogurt dâu anh gọi cho cô hồi tối.

Anh còn nói mới có mấy ngày mà cô nhóc này đã dám xin anh cho nghỉ, nhưng kết quả cô lại không dám làm gì, không dám từ chối anh, cũng không biết từ chối anh, lại còn cố uống ly nước kia.

Cố Minh Cảnh bỗng cảm thấy ảo não.

Cô không dám, còn anh lại không suy nghĩ cẩn thận.

Trong lòng anh lại dâng lên một cảm giác tội lỗi khi bắt nạt cô bé đáng thương.

Nỗi sợ hãi đã làm tê liệt con đau trong phút chốc, nhưng bây giờ bụng Sở Tích lại bắt đầu âm ỉ đau.

Cô ngồi trên giường ôm bụng, hốc mắt đỏ lên không biết vì đau hay vì tủi thân, "Xin lỗi anh Cố."

Cố Minh Cảnh nhìn thấy đáng yêu và đáng thương như chú mèo con yếu ớt của cô, lòng anh như bị ai đó nhéo một cái, anh cầm điện thoại gọi trợ lý mua thuốc giảm đau tới.

Nghe thấy anh gọi điện thoại, Sở Tích ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt ngân ngấn nước đầy mơ hồ.

Cố Minh Cảnh đi rót một ly nước ấm, rồi đặt nó vào tay Sở Tích, "Em uống đi."

Sở Tích không nói gì, cầm ly nước ấm Cố Minh Cảnh đưa cho cô, uống một hơi hết ly, giống hệt như lúc uống ly yogurt dâu hồi tối.

Thuốc vẫn chưa được đưa tới, mặc dù Sở Tích không nói gì, nhưng Cố Minh Cảnh nhìn vẻ mặt cố gắng kiềm chế của cô trước mặt anh liền biết tác dụng của nước ấm không đủ, cô vẫn đau.

Anh trở nên bực bội, không phải bực vì cô đau, mà bực vì cô vì mình mới đau như thế, còn anh lại không biết phải làm gì.

Không biết khi nào trợ lý mới mua được thuốc.

Cuối cùng Cố Minh Cảnh ngồi xuống mép giường, kéo Sở Tích đang co ro lại vào lòng mình.

Bàn tay ấm áp của anh len vào, đặt trên bụng cô, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng xoa xoa.

Thấy cô cứng đờ người, Cố Minh Cảnh đổi tư thế để cô dễ chịu hơn, sau đó mắt tự nhiên hỏi, "Em có đỡ hơn chút nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chuyện xưa 3

Cảm nhận được sự ấm áp từ tay anh, mặt Sở Tích đỏ như quả cà chua, cô ừ một tiếng rồi đáp, "Em đỡ nhiều rồi."

Kỳ đèn đỏ của Sở Tích vừa hết, công việc mà người đại diện Điều Ngọc sắp xếp cho cô đã liên tiếp tới tay. Cô sắp quay một bộ phim điện ảnh. Lúc Sở Tích nhìn thấy tên đạo diễn và danh sách các diễn viên khác thì không nói nên lời: "Em, em..."

Trong lòng Điều Ngọc thầm nghĩ, Cố tổng vì muốn nâng đỡ cô bé này mà không tiếc vốn liếng, nhưng về mặt lại vô cùng bình tĩnh: "Em chuẩn bị kỹ một chút, sắp phải vào đoàn rồi."

Trước đó, Sở Tích mới chỉ diễn vai quần chúng được đôi ba lần ít ỏi, thế mà bây giờ bỗng nhiên lại nhận được một đồng kịch bản, nên đầu óc cô có hơi choáng váng.

Sau khi phía đoàn phim công bố, ngay lập tức, cô gái đứng giữa poster phim trở thành tiêu điểm.

[Trâu bò thế, mới debut đã được làm nữ chính rồi.]

[Nhìn cũng xinh đấy chứ.]

[Xinh thì xinh thật, nhưng có gánh nổi vai nữ chính này không? Thiên tài diễn xuất à?]

[Phải nói là có người chống lưng mới đứng.]

...

Lần đầu tiên Sở Tích được lên hot search, cái cảm giác ấy vô cùng kỳ diệu, cô trốn trong phòng, nhìn lượng fan trên weibo tăng gấp đôi mà vui vẻ không thôi, mặc dù cô không biết là thật hay giả.

Nhưng điều khiến cô càng vui vẻ chính là sau sự kiện "kỳ đèn đỏ", gần nửa tháng nay Cố Minh Cảnh không đến, giống như anh đã quên mất vẫn tồn tại một người là cô đây.

Quên thì tốt, quên thì tốt. Sở Tích chấp tay trước ngực cầu nguyện, tốt nhất là anh quên một mạch đến hai năm sau là cô có thể bái bai anh rồi.

Sở Tích lại đến bệnh viện thăm bà nội, bác sĩ nói cuộc phẫu thuật diễn ra khá suôn sẻ, tình trạng khôi phục của bà rất tốt, mấy ngày nữa là bà nội có thể tỉnh lại.

Lần này khi rời khỏi bệnh viện, bước chân của Sở Tích nhẹ nhàng hẳn. Lúc đi ngang qua một trung tâm thương mại trên đường về, cô còn tạt vào đó đi dạo một vòng.

Lầu hai có một cửa hàng gia dụng nổi tiếng, Sở Tích muốn mua bộ chăn ga gối đệm mới. Trong căn hộ không phải màu xám thì là màu đen, khiến người ta có cảm giác ngột ngạt, hơn nữa nó còn gọi lại ký ức không mấy tốt đẹp của cô, cho nên Sở Tích muốn đổi hết đi.

Cô vừa bước vào cửa hàng đã vừa ý với set bốn món trải giường hình nhóc Maruko nền trắng. Cô đưa tay sờ thử tấm ga trải giường mềm mại này, không nhìn được mà bắt đầu tưởng tượng đến cảnh sau khi đổi ga giường màu này thì phòng ngủ sẽ sáng sủa hẳn ra, sau đó trang trí thêm vài món nữa, thế mới giống phòng của một cô gái, nhưng với điều kiện đầu tiên chính là, Cố Minh Cảnh không đến đây.

Đã hơn nửa tháng không thấy anh rồi, chắc là anh sẽ không đến nữa đâu.

Sở Tích mua set trải giường kia. Trong trung tâm thương mại có đặt mấy cái máy gấp thú, Sở Tích nhìn mấy con lông xù nằm bên trong mà kim lòng không động, cô bỏ tiền vào rồi bắt đầu gấp thú.

Hôm nay Sở Tích khá may mắn, chỉ trong chốc lát mà cô đã gấp được bốn con gấu nhỏ.

Lúc cô xuống lầu một thì gặp một cửa hàng vừa khai trương ngày hôm nay nên có chương trình giảm giá, vừa hay hôm nay là lễ tình nhân, có nhân viên tặng hoa hồng cho khách hàng đi ngang qua. Xã hội bây giờ rất phát triển, vì khuyến khích thanh niên mua hàng, ngoại trừ Thất tịch và 14 tháng 2 ra thì còn có rất nhiều ngày lễ tình nhân khác. Sở Tích cũng chẳng biết hôm nay là ngày lễ tình nhân nào nữa, lúc đi ngang qua thì bốn nhân viên đứng bên ngoài cửa hàng tiến đến, mỗi người tặng cho cô một cành hoa. Sau khi Sở Tích nhận lấy một cành thì ra hiệu với nhân viên phía sau rằng mình đã có rồi, nhưng

bọn họ vẫn mỉm cười nhét hoa vào tay cô.

Thế là Sở Tích cầm hoa, búp bê và bộ trái giường quay về nhà.

Cô bỏ bộ trái giường vừa mua vào máy giặt giặt trước. Máy giặt có chức năng sấy khô, nên vừa giặt xong, Sở Tích đã đổi sang bộ trái giường nhóc Maruko ngay. Xong việc, hai tay cô chống hông, hài lòng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo đó là bốn con gấu bông cô gấp được ở máy gấp thú, Sở Tích đặt chúng lên đầu giường, mỗi bên hai con, ở giữa thì cô đặt gối của mình.

Sau này gấu bông sẽ ngủ cùng cô!

Cuối cùng là đến hoa hồng được tặng, Sở Tích nhìn bốn cành hoa hồng vẫn còn đọng nước trên những cánh hoa xinh đẹp kia, cô tìm một lọ hoa rồi chế nước vào, cắm hoa vào trong lọ, đặt lên bàn trang điểm trong phòng ngủ của mình.

Hoàn hảo, Sở Tích nhìn căn phòng sau khi được trang trí lại đã trở nên tươi sáng hơn rất nhiều.

Làm xong mọi chuyện, Sở Tích lấy một hũ sữa chua từ trong tủ lạnh ra, vừa ăn vừa đọc kịch bản.

Từ trước đến giờ cô chưa từng đóng phim, dù gì trong nhà cũng không có ai, cô bắt đầu diễn theo kịch bản, nhưng rồi lại bị chính mình chọc cười.

Dạo gần đây Cố Minh Cảnh rất bận, mấy lão hồ ly thành viên hội đồng quản trị đã bị người phụ nữ ở nhà cũ thu mua, nên rất khó đối phó.

Cố Minh Cảnh xem hết phần tài liệu cuối cùng thì trời cũng đã sập tối, nhân viên đều đã tan làm hết rồi. Đôi mắt có hơi cay cay, anh khẽ ấn hàng chân mày.

Đúng rồi, trợ lý Cao đâu nhỉ?

À, hình như hôm nay trợ lý Cao xin nghỉ, ông ấy nói gì mà hôm nay là lễ tình nhân nên ông ấy muốn ở nhà với vợ.

Đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khi Cố Minh Cảnh nghĩ đến "lễ tình nhân" thì lại ngẩn người.

Mấy bữa nay hình như anh đã quên cái gì đó.

Chờ khi anh lấy lại tinh thần thì đã tự lái xe đi về phía căn hộ.

Lúc Cố Minh Cảnh nhận ra, anh dứt khoát đập mạnh chân ga.

Nhưng anh lại rẽ sang hướng khác, dù sao thì hôm nay cũng là lễ tình nhân, nếu anh đến tay không thì không hay cho lắm.

Anh đâu phải là người đàn ông keo kiệt.

Sở Tích đọc kịch bản có hơi mệt, cô ăn qua loa cho qua bữa, sau đó ôm gối ngồi trên sofa xem phim.

Cô chọn một bộ phim kinh dị, vì để tạo bầu không khí nên cô không mở đèn, kéo rèm kín mít.

Bộ phim này là bộ phim kinh dị nhất trong những năm gần đây, nhưng không biết vì sao mà đánh giá trên mạng lại không được cao cho lắm. Suốt phim không thấy ma xuất hiện nhưng lại khiến khán giả sợ hãi, Sở Tích xem mà toát mồ hôi lạnh, adrenalin tăng vọt.

Bộ phim vừa chiếu đến đoạn nữ chính đang trốn trong phòng, sau đó tiếng bước chân xuất hiện xuyên suốt bộ phim lại xuất hiện, tiếng bước chân ngày một gần, sau đó chốt cửa căn phòng nữ chính đang trốn nhẹ nhàng xoay tròn mở khóa từ bên ngoài.

Sở Tích nhìn chăm chăm màn hình, nghe thấy tiếng mở cửa trong phim, sợ đến nỗi ôm chặt cái gối ôm trong ngực.

Căn phòng trong phim đã bị nữ chính khóa trái, "cái thứ" kia ở bên ngoài vẫn tiếp tục xoay cửa nhưng không mở được. Sở Tích đang chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm thì bỗng nghe thấy có tiếng mở cửa.

Trái tim cô lại nảy lên, cô nhìn lên màn hình đầu tiên, cửa phòng của nữ chính vẫn yên lặng, nếu không phải có người mở cửa phòng của nữ chính, thế thì âm thanh này...

Sở Tích nhìn sang cánh cửa nhà mình.

Cô nhìn thấy khóa cửa được vặn mở, sau đó, cánh cửa nhẹ nhàng hé ra.

Sở Tích: "Á á á!"

Cố Minh Cảnh: "..."

Anh vừa vào cửa thì phát hiện trong nhà không bật đèn, TV lại đang mờ, sau đó anh lại nhìn sang sofa, nhìn thấy Sở Tích đang ôm chặt gối ôm với vẻ mặt đầy hoảng sợ.

Về mặt Sở Tích khiến anh có cảm giác như cô vừa thấy cái gì đó ghê gớm lắm vậy

Cố Minh Cảnh nhú mồm, ánh mắt chuyển sang TV.

Cô đang xem cái gì thế này?

Sau khi Sở Tích nhìn thấy Cố Minh Cảnh, con sợ vẫn không thua kém gì so với lúc gặp quý, cô thấy anh nhìn mình rồi lại nhìn TV, thế là cô cũng nhìn sang.

Mặt cô bỗng đen như đất nồi.

"..."

Má nó, trên TV đang diễn gì thế!

Trong phim, nam chính và nữ chính như cùi khô bốc cháy, tình cảm trào dâng mãnh liệt từ cửa kéo đến trên giường.

Vì đây là phim đã được phân loại nên cảnh quay khá bạo dạn.

Cuối cùng Sở Tích cũng biết vì sao phim này lại bị đánh giá thấp ở trên mạng như thế, mà nó, cái tiếng bước chân xuyên suốt một tiếng đồng hồ, hóa ra lại là tiếng bước chân của nam chính? Đến cảnh cao trào nhất phim lại để cho khán giả xem cảnh này ư?

Cố Minh Cảnh nhìn cảnh phim không thích hợp với thiếu nhi trên TV, rồi lại nhìn Sở Tích đang trợn mắt há mồm, vẻ mặt vô cùng tức giận.

Sở Tích như muốn phát điên lên.

Cô không có mà! Thật sự không phải đâu! Phải làm sao để giải thích với đại gia rằng mình không có lén lút xem phim cấm trẻ em sau lưng anh đây!

Sở Tích cầm chặt remote, muốn bấm lùi lại đoạn phim kinh dị trước đó để lấy lại sự trong sạch cho mình, nhưng vì quá kích động mà tay cô run lên bấm nhầm nút tắt.

Màn hình TV tối đen như mực.

Thế này lại càng giống cảnh sau khi bị bắt tại trận, luống cuống tắt TV rồi.

Sở Tích nhìn chằm chằm phía dưới TV, khóc không ra nước mắt

Cố Minh Cảnh mở đèn, im lặng không nói gì.

Sở Tích cúi đầu, sự chú ý của cô không nằm ở chỗ tại sao Cố Minh Cảnh lại bỗng nhiên xuất hiện, mà là phải làm gì để chứng minh sự trong sạch của bản thân. Cô định đi rót cho anh một ly nước trước, thế nên đi thẳng vào phòng bếp lấy nước, nhưng khi cô bưng nước ra thì phòng khách đã không còn ai nữa.

Không ở phòng khách, vậy thì anh đi đâu rồi?

Phòng ngủ ư?

Ban đầu khi Sở Tích nghĩ đến phòng ngủ thì khá là bình tĩnh, nhưng sau lại nhớ đến đáng về phòng ngủ hiện giờ, cô còn hoảng sợ hơn lúc nãy.

Sở Tích cầm ly nước đi vào phòng ngủ, quả nhiên, Cố Minh Cảnh đang đánh giá căn phòng.

Nước trong ly tạt lên tay cô, "Anh, anh Cố, nước đây ạ."

Cố Minh Cảnh quay đầu lại nhìn cô.

Mặt Sở Tích đỏ như gấc.

Nụ cười của anh như mang hàm ý sâu xa.

Ga giường Maruko, hoa tươi, ngoại trừ mấy con gấu bông đặt trên đầu giường có hơi chường mắt ra thì tổng thể trông vô cùng quyến rũ, đồng thời rất hợp với không khí ngày hôm nay.

Cô bé biết hôm nay là lễ tình nhân cho nên cố tình trang trí phòng ngủ để chờ anh đến ư?

Sau đó nghĩ rằng anh sẽ không đến cho nên cô mới buồn chán xem phim?

Sở Tích nhìn nụ cười khó hiểu của Cố Minh Cảnh, cô không biết anh đang cười chuyện gì, nhưng mình tự tiện trang trí phòng thành thế này, lẽ ra anh phải tức giận mới đúng chứ.

Nhưng tạm thời gác chuyện căn phòng sang một bên, Sở Tích chỉ muốn giải thích chuyện bộ phim để lấy lại sự trong sạch cho mình, "Anh Cố, bộ phim kia, em..."

Cố Minh Cảnh: "Sau này đừng xem nữa." Phim này không phù hợp với thiếu nhi, mặc dù cô bé trước mặt này đã đủ tuổi để xem nhưng anh cảm thấy cô vẫn không nên xem thì hơn.

Sở Tích ngoan ngoãn gật đầu, "Dạ vâng."

Sau khi gật đầu cô mới nhận ra không đúng, sao lại là, "Sau này đừng xem nữa", rồi còn "Dạ", đây không phải là tự cô thừa nhận ư!

Mặt Sở Tích đỏ bừng, cuống quýt giải thích, "Không phải, em, em..."

Cố Minh Cảnh: "Em trang trí phòng đẹp lắm."

Sở Tích ngẩng đầu: "Dạ?"

Cố Minh Cảnh đi đến trước mặt cô, ôm lấy eo cô. Sau đó, anh lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền, đeo lên cổ Sở Tích.

Dưới ánh đèn, viên kim cương trên mặt dây chuyền càng thêm chói mắt.

Cố Minh Cảnh, "Sau này không cần phải bày biện thế này đâu, đây là quà tặng em, quà ngày lễ."

Sở Tích cảm nhận sự lạnh lẽo của sợi dây chuyền trên cổ, về mặt ngơ ngác.

Ai? Bày biện gì? Ngày lễ gì?

Nhưng những nghi vấn này vừa đến miệng liền bị cô nuốt trở xuống, Sở Tích cắn môi, cuối cùng cũng mở miệng lấy lòng anh, "Cảm ơn anh Cố."

Tâm trạng của Cố Minh Cảnh trở nên rất tốt.

Bốn con gấu bông bị hất xuống sàn nhà một cách mạnh bạo, Sở Tích nằm thở dốc trên tấm ga trải giường Maruko mình vừa đổi.

Nếu bây giờ cô mà bảo đổi ga giường thì chắc Cố Minh Cảnh sẽ đánh gãy chân cô mất.

Không ngờ ga giường Maruko của cô cũng không thể thoát khỏi số mệnh, vẫn bị người lớn gian ác đầu độc.

Sở Tích vuốt ve bé Maruko trên tấm ga trải giường, khẽ khép mắt lại.

A ~ buồn quá.

Hé lô, còn ai đang theo dõi không, hãy cho tôi thấy cánh tay của các bạn nàooooo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chuyện xưa 4

Kể từ ngày đầu tiên khi Cố Minh Cảnh đến nơi ở của tình nhân, thì tin đồn đại thiếu gia nhà họ Cố tìm tình nhân đã được truyền đi khắp nơi. Người trong Cố gia và các nhân viên cấp cao của Nguyên Cảnh đều bàn tán xôn xao, nhưng chuyện này cũng chỉ giới hạn trong vài cuộc trò chuyện lén lút của một số người. Dẫu sao thì kiểu thiếu gia nhà giàu vừa có tiền lại vô dụng như Cố Minh Cảnh thì nuôi "tình nhân" ở bên ngoài cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, nhưng đối với gia đình có gia giáo nghiêm khắc nhiều năm như Cố gia thì lại rất hiếm thấy. Trong lúc tin tức ở bên ngoài dần dần dấy đi, bỗng nhiên lại có một quả bom nặng ký được ném ra --

"Tình nhân nhỏ" mà Cố Minh Cảnh bao nuôi lại là một nữ minh tinh? Anh ta mỗi ngày chỉ biết chơi bởi lâu lâu còn chưa tính, Nguyên Cảnh sắp phải

nhường lại cho người khác rồi mà anh ta vẫn không biết tiến thủ, bây giờ đầu óc còn chập mạch, vung mấy trăm triệu chỉ để cho cái cô mình tình chìm đắm đi đóng phim điện ảnh?

Dù không làm việc đường hoàng thì cũng không thể nào ngu ngốc như thế chứ. Sau khi tin tức này được tung ra, ban đầu có rất nhiều người không tin, nhưng không lâu sau, quả bom nặng ký này ngay lập tức đã được chứng thực.

Phim điện ảnh do anh đầu tư cuối cùng đã tung poster dàn nhân vật chính, nữ chính chính là cô mình tình kia, ảnh của cô ta được xếp chính giữa các diễn viên kỳ cụ.

Nếu trước đó chỉ có vài người âm thầm bàn tán, thì lần này có thể nói rằng nó đã hoàn toàn biến thành tin đồn, không những người nhà họ Cố và nhân viên Nguyên Cảnh biết mà ngay cả những người trong giới kinh doanh đều biết.

Trong lúc tin đồn đang được lan truyền khắp nơi, mọi người lại rất tò mò với cô tiểu minh tinh khiến Cố Minh Cảnh thấy sắc mờ mắt, vừa giờ tay đã ném ra mấy trăm triệu này. Cô ta tên là Sở Tích, thông tin trên Baika rất ít, ngay cả ảnh chụp cũng chỉ có vài tấm, toàn là những tấm chụp quảng cáo trước khi cô bám vào Cố Minh Cảnh. Nhưng nhìn ảnh có thể nhìn ra dáng người hoa trắng nhỏ xinh đẹp, vừa nhìn liền biết là gu của loại công tử nhà giàu chơi bờ liễu lỏng như Cố Minh Cảnh. Trong mắt Cố Minh Cảnh, cô ta là hoa trắng nhỏ ngây thơ vô tội, nhưng trong mắt người khác thì lại chưa chắc.

Debut chưa được nửa năm mà đã bám vào đại thiếu gia nhà họ Cố, bò lên giường anh ta với tốc độ ánh sáng để củng cố địa vị, bò lên giường không lâu đã có thể thổi gió bên tai khiến Cố Minh Cảnh đầu tư cho cô ta một bộ phim điện ảnh, thủ đoạn vừa nhanh vừa chuẩn như thế này thì mấy cô khác chỉ có hít khói. Hoa trắng nhỏ ngây thơ nhưng tâm cơ lại sâu đến nỗi khiến người người giận sôi gan. Nếu cô ta mở lớp dạy chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ minh tinh và hot girl mạng chen nhau đến đăng ký.

Trợ lý Cao đang báo cáo lại những tin đồn dạo gần đây, Cố Minh Cảnh nghe đến đoạn người ta muốn Sở Tích mở lớp dạy cách làm thế nào để đại thiếu gia một lòng một dạ với cô thì anh bật cười thành tiếng.

Trợ lý Cao biết Cố Minh Cảnh cười cái gì, ông cũng khẽ nhếch khóe môi, sau đó lại hỏi: "Cố tổng, tiệc tối bên Viên gia, anh định...?"

Cố Minh Cảnh thôi cười, anh ngồi trên ghế, mười ngón tay đan vào nhau, híp mắt như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cuối cùng mới nói: "Đi, dẫn theo Sở Tích."

Dường như trợ lý Cao đã lường trước câu trả lời: "Vâng, Cố tổng."

Sở Tích vừa mới vào đoàn chưa đầy hai tuần, lần đầu tiên cô nhận vai chính, mọi thứ đều đang trong thời gian thích ứng, khó khăn lắm cô mới cảm thấy bản thân hiểu đôi chút về việc đóng phim thì bỗng nhiên nhận được tin cô phải quay về thành phố B để tham dự tiệc tối cùng Cố Minh Cảnh.

Sở Tích do dự: "Tôi... có thể không đi không?"

Trợ lý Cao cười khéo léo: "Cô Sở Tích thấy sao?"

Sở Tích ủ rũ cúi đầu thật thấp.

Trợ lý Cao: "Tôi đã giúp cô xin đoàn phim nghỉ phép rồi, cô không cần phải lo lắng, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, cô Sở Tích chỉ cần có mặt cùng với Cố tổng là được."

Sở Tích im lặng đáp: "Vâng ạ."

Cô vừa mới quen việc ở đoàn phim được một chút thì đã phải xin nghỉ phép, sau đó lại quay về đoàn, mọi người đều đã thích ứng với công việc, nếu cô muốn làm quen lại để tìm cảm xúc thì e là càng thêm khó.

Nhưng tất cả đều do Cố Minh Cảnh quyết định thay cô, ngay cả bộ phim này cũng là do Cố Minh Cảnh đầu tư, thế cho nên cô mới có thể đường hoàng nghỉ phép, không cần phải quan tâm đến bất cứ người nào trong đoàn phim như thế.

Sở Tích vừa bay về thành phố B đã bị đưa đến một salon cao cấp để thử trang phục và trang điểm.

Người đàn ông gầy gầy để tay lan hoa chỉ trong salon xoay cô tới lui, sờ tới sờ lui để trang điểm cho cô, sau đó bảo trợ lý đẩy ra một loạt lễ phục cho cô thử từng bộ một.

Sở Tích thử một bộ, trợ lý Cao sẽ chụp lại một tấm ảnh, Sở Tích nhìn thấy ông gửi ảnh qua điện thoại cho một người khác.

Không cần nghĩ cũng biết là gửi cho Cố Minh Cảnh.

Ban đầu, Sở Tích còn phản khởi thử những chiếc váy xinh đẹp này, dù sao cũng hiếm có cô gái nào mà không thích váy đẹp, nhưng sau đó vì thử quá nhiều, cô hoa cả mắt chóng cả mặt. Mỗi lần chụp ảnh, trợ lý Cao còn bắt cô phải cười một cái.

Sở Tích không cười, cô cười không nổi nữa rồi, phụng phịu phồng má như đang ầm ức lắm.

Trợ lý Cao nhìn dáng vẻ ảm ức này của cô trông cũng khá là dễ thương, thế nên ông gửi cho Cố Minh Cảnh một tấm

Cố Minh Cảnh ngắm Sở Tích mặc váy tiên nữ nhưng lại trưng ra vẻ mặt ảm ức thì lại thấy cô rất đáng yêu, nghĩ rằng cô thử đồ chắc cũng mệt rồi, dù sao tấm ảnh đầu tiên cô cũng đã cười tươi roi rói, thế nên anh bảo trợ lý Cao không cần phải thử nữa, để Sở Tích chọn bộ mình thích là được.

Sở Tích nghe thấy Cố Minh Cảnh bảo cô chọn một bộ mình thích là được thì ngơ ra, sau đó lại nổi giận.

Bảo cô chọn bộ mình thích vậy sao anh lại bắt cô thử nhiều như thế làm gì? Người đàn ông này nghĩ cô thay đồ vui lắm hả? Đồ bệnh hoạn!

Nhưng bây giờ cô giận mà lại không dám nói gì, Sở Tích hỏi stylist để tay lan hoa chỉ kia trong số váy này thì cái nào mặc nhất.

Stylist để tay lan hoa chỉ vội vàng lấy một chiếc váy ra: "Đây là chiếc váy..."

Sở Tích cũng không thèm nhìn: "Tôi lấy cái này."

Không phải anh bảo tôi chọn ư? Tôi chọn cái mặc nhất cho anh đau lòng chết luôn!

Trợ lý Cao nén cười.

Đúng là một cô nhóc.

Ngày hôm sau, Sở Tích mặc chiếc váy đắt nhất kia, mang đôi giày gót nhọn cao mười tấc, một tay thì ôm cánh tay Cố Minh Cảnh, một tay cầm ví cầm tay, tham dự buổi dạ tiệc trong miệng trợ lý Cao.

Sở Tích mặc một chiếc váy màu xanh nhạt làm bằng vải sa mềm mại, nổi bật trong đám váy áo đỏ đỏ hồng hồng, cộng thêm làn da trắng nõn, sau khi mặc vào trông cô lại càng giống tiểu tinh linh.

Cố Minh Cảnh nhìn thấy cô thì đôi mắt sáng rực lên, sau đó lịch sự mở cửa xe cho Sở Tích.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình giống hệt cô bé lọ lem ngồi vào chiếc xe bí ngô, nhưng cô vốn dĩ không có hứng thú gì với loại tiệc tối như thế này. Cô chỉ nghĩ xem ở đó có đồ ăn hay không vì cô đang đói. Song, khi cô vừa xuống xe, khoác tay Cố Minh Cảnh đi theo sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ vào bên trong bữa tiệc, nhìn thấy nam nữ trong bữa tiệc thì lại luống cuống.

Phía trên đầu là chùm đèn thủy tinh đẹp lộng lẫy, nhân viên bê mâm phục vụ rất có trật tự, nam nữ đứng trong bữa tiệc thuận tay nâng ly trò chuyện vui vẻ với nhau, ở một góc nhỏ còn có ban nhạc đang đánh đàn.

Lúc Cố Minh Cảnh và Sở Tích xuất hiện tại bữa tiệc, Sở Tích nhìn những vị khách bên trong, còn người ở bên trong không biết là ai phát hiện ra hai người bọn họ, đưa mắt nhìn sang, sau đó tất cả mọi người đều nhìn họ, có công khai, có lén lút.

Mọi người nhìn thấy Cố Minh Cảnh đầu tiên, sau đó không hẹn mà cùng dồn ánh mắt lên người cô gái đang khoát tay anh, tỉ mỉ quan sát cô từ trên xuống dưới.

Đây là tiểu minh tinh đã bám vào Cố Minh Cảnh đây ư? Không những khiến Cố Minh Cảnh đầu tư cho cô ta đóng phim điện ảnh, mà còn khiến anh đưa cô đến bữa tiệc tư nhân thế này?!

Đầu tư đóng phim thì thôi không nói, chỉ là chút tiền mà thôi, nhưng bây giờ không phải là từ bí mật chuyển sang công khai, thẳng thắn tuyên bố thân phận của mình bên cạnh Cố Minh Cảnh ư?

Trên đời này có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, nhưng phụ nữ vừa có tâm cơ vừa ngây thơ xinh đẹp thế này thì lại rất hiếm. Thủ đoạn quyền rũ đàn ông thế này mà không viết sách, không mở lớp dạy thì đúng là phí của trời.

Sở Tích cảm nhận được những ánh mắt lia tới trên người mình, cô lập tức đứng ngồi không yên, tựa như mình là món đồ triển lãm mà ai cũng muốn nhìn.

Cố Minh Cảnh cũng nhận ra những ánh mắt kia, nhưng anh không thèm để ý, chỉ mỉm cười dẫn cô gái bên cạnh đi vào chào hỏi chủ nhân của bữa tiệc hôm nay.

Hai người đi đến gần, những ánh mắt kia đồng loạt dời đi, tiếp tục nói chuyện với người đối diện mình, vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Cố Minh Cảnh nói chuyện với chủ nhân bữa tiệc, Sở Tích ở bên cạnh yên lặng nghe Cố Minh Cảnh bắt chuyện với chủ nhà họ Viên.

Cô cứ cảm thấy Cố Minh Cảnh bây giờ không giống với Cố Minh Cảnh mà cô từng biết.

Trong ấn tượng của cô, Cố Minh Cảnh là một người đàn ông mạnh mẽ. Lần đầu tiên gặp anh, anh ngồi ở nơi đó nhưng lại khiến cô muốn nghẹt thở, trợ lý Cao và những người thân cận với anh đều sợ anh, ngay cả trên giường cũng thế, động tác rõ là dịu dàng nhưng lại khiến cô sợ hãi, còn bây giờ thì sao, Sở Tích nhủ này nghe anh cười.

Anh giấu đi khí thế của mình, không biết anh nói gì mà người đàn ông đứng bên cạnh cười ha ha, Sở Tích nghe loáng thoáng vài câu, cô có thể cảm giác được Cố Minh Cảnh bây giờ nói chuyện không có trình độ, nông cạn lại thô bỉ, người đàn ông đối diện anh thoạt nhìn thì có vẻ như đang cười với anh, nhưng thật ra, ông ta đang cười nhạo anh.

Thật ra thì chuyện này không có gì đáng ngại, Sở Tích không quan tâm họ đang nói gì, không quan tâm tại sao Cố Minh Cảnh lại thay đổi thành người khác, nhưng có một điều khiến cô không chịu được, chỉ một chút thôi, chính là...

Tay Cố Minh Cảnh lại đặt ở trên hông của cô!

Sau khi anh đứng lại thì ôm hờ eo cô, nhưng khi nói chuyện với người đối diện, tay anh dần dần trượt xuống dưới, không biết là cố ý hay vô tình mà trượt xuống trên hông cô.

Sở Tích cảm thấy có lẽ là anh vô ý, nhưng khi Cố Minh Cảnh bắt đầu vuốt ve hông cô, thậm chí còn bóp nhẹ một cái, cô liền cảm thấy đây không còn là vô ý nữa.

Anh điên rồi sao!

Anh không biết có bao nhiêu người đang nhìn ư!

Vì thân phận này mà cô không dám nhìn mặt ai, không lẽ anh cũng muốn thế ư!

Sở Tích không thể nhịn nổi, nhích người sang một bên ý muốn thoát ra nhưng Cố Minh Cảnh lại nắm chặt lấy eo cô.

Chủ nhân bữa tiệc như phát hiện ra hành động của hai người, mỉm cười kết thúc cuộc nói chuyện.

Sở Tích lập tức quay người đi.

Người phía sau còn đang uống rượu trò chuyện với nhau, dường như không quan sát bọn họ, nhưng từ lúc Sở Tích bước vào cô đã biết, ngay lúc quay người kia không biết có bao nhiêu người đang chế giễu họ.

Tuy thân phận cô có hơi ngượng ngùng nhưng dù sao ở bên ngoài cũng phải giữ chút mặt mũi, Cố Minh Cảnh làm thế không những khiến anh mất mặt mà còn khiến cô nhục nhã.

Sở Tích hấp háy cánh mũi, vành mắt đỏ ửng.

Cố Minh Cảnh biết rõ Sở Tích khó chịu, anh đặt tay lên eo cô đầy lịch sự

Nhân viên phục vụ bụng thức ăn đến, anh cầm một miếng bánh xinh đẹp, xé lớp giấy bên ngoài rồi đưa đến bên môi Sở Tích.

"Được rồi." Anh nói nhỏ, giống như đang an ủi cô gái bị tủi thân, lại giống như nói với cô rằng kịch đã diễn xong, giải lăm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Phần không tên 89

Miếng bánh được đưa đến bên miệng, thái độ của anh lại rất dịu dàng, Sở Tích ngửi thấy mùi ngọt ngào của miếng bánh gato, biết mình không có tư cách cáu kỉnh, nên cô mở miệng, khẽ cắn một cái.

Cố Minh Cảnh nhìn cô ăn nên tâm trạng khá tốt.

Anh cầm một ly rượu, cũng đưa cho Sở Tích một ly. Cô đang định đưa tay ra nhận thì Cố Minh Cảnh như nghĩ đến điều gì đó, lấy ly rượu về.

Sau đó, dưới ánh mắt khó hiểu của Sở Tích, anh đổ rượu vang trong ly ra, đổi thành coca cola rồi mới đưa lại cho cô.

Sở Tích: "..."

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, Sở Tích phát hiện ra hình như Cố Minh Cảnh có lai lịch không nhỏ, không ít người đến bắt chuyện với anh. Lần đầu đến nơi thế này nên cô có hơi lúng túng, hơn nữa cô cứ có cảm giác những người kia nhìn cô mang theo ánh mắt đầy soi mói và tò mò. Trong bữa tiệc cô chỉ quen mỗi Cố Minh Cảnh, vị trí bên cạnh anh bây giờ đã trở thành khu vực an toàn của cô, nên cô cứ bám sát theo anh, một tắc cũng không rời.

Đang nói chuyện với Cố Minh Cảnh là một người đàn ông trẻ tuổi, hai người dường như rất vui vẻ, đến nỗi Cố Minh Cảnh nói với Sở Tích luôn khoác tay anh: "Tôi có chút việc nên phải đi đây chút, em qua bên kia nghỉ ngơi, ăn chút gì đi."

"Dạ?" Sở Tích nhỏ giọng hỏi, cô ngẩng đầu lên thì Cố Minh Cảnh chỉ tay về phía quầy bày các món điểm tâm bên kia.

Sở Tích biết Cố Minh Cảnh đang muốn đuổi cô đi để cô tự qua đó một mình, cánh tay khoác tay anh siết chặt hơn: "Em..."

Cố Minh Cảnh, "Sao thế?"

Anh nhìn mấy miếng bánh gato xinh đẹp bên kia, "Đi đi, qua đó ngồi chút đi, thức ăn ở đây rất ngon, tôi đứng đây một lát sẽ qua đó."

Trong mắt Sở Tích hiện rõ sự kháng cự và không tình nguyện, cô cắn môi nghe anh nói, định lắc đầu nói với anh rằng cô sợ nhưng bất ngờ nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông kia, anh ta đang nhìn cô, nở nụ cười nghiêng ngả.

Sở Tích bỗng nhiên nhận thức được giá trị con người mình trong mắt người khác, cô khẽ rút cánh tay đang khoác tay Cố Minh Cảnh ra, trong lòng thở dài một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn ly rượu vang trong tay mình, nhẹ nhàng đáp lại, "Vâng ạ."

Cố Minh Cảnh chợt phát hiện Sở Tích như bị bao phủ trong sự ngọt ngào, đè nén, anh đang định mở miệng thì cô đã lên tiếng, "Em qua đó đây, anh Cố."

Cố Minh Cảnh cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục nói chuyện cùng bạn.

Sở Tích một mình đi qua quầy điểm tâm, chọn một miếng bánh nhỏ, yên lặng ăn.

Trong lúc đó, có người đi đến lấy đồ ăn, thấy Sở Tích đang đứng ở đây thì hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt như cười như không.

Thậm chí còn có người lườm cô, tựa như cô là cái gì đó dơ bẩn làm họ phải đi đường vòng, sau đó còn dùng âm lượng vừa đủ để Sở Tích nghe, nói với người bên cạnh: "Đồ gái háms tiền."

Sở Tích hít mũi, cổ họng như nghẹn lại, khó khăn lắm mới nuốt được miếng bánh gato nhỏ.

Một lát sau, lại có hai cô gái lạ mặt cầm ly rượu đi về phía cô.

Sở Tích nhìn bốn phía, xác định xung quanh mình không có người khác, vì vừa trải qua chuyện vừa này nên cô không khỏi lùi về sau một bước.

"Chào cô, cô là Sở Tích có đúng không?" Một cô gái mặc váy đỏ cười nói.

Sở Tích: "Các cô biết tôi ư?" Cô kinh ngạc vì câu "chào cô" của cô gái mặc váy đỏ và vẻ mặt tuy không thân thiết lắm nhưng không hề có ý cười khinh bỉ nào.

Cô gái tóc ngắn đi cạnh cô gái váy đỏ cũng cười theo: "Phim mới của cô đã được quảng bá rộng rãi, bọn tôi đều thấy poster chính thức rồi."

"À" Sở Tích gật đầu, đây là lần đầu tiên kể từ khi debut đến nay có người nhận ra cô. Thấy hai cô gái này không có địch ý, cô cũng dần thả lỏng hơn.

Cô gái váy đỏ chuyển tầm mắt sang váy Sở Tích: "Váy này của cô là hàng đặt may của V đúng không, đẹp rồi tôi có thấy người mẫu biểu diễn trên sân thời trang mặc, màu xanh này đẹp quá."

Sở Tích cũng cúi đầu nhìn váy mình, sau đó lại nhìn váy của hai người đối diện, dù cô không phân biệt được nhưng vẫn có thể nhận ra sự chênh lệch ấy. Cô nở nụ cười, khách sáo nói: "Váy của các cô cũng đẹp lắm"

Hai người nghe xong thì cười ngại ngùng, cô gái váy đỏ nhìn xung quanh Sở Tích, bỗng hỏi: "Hôm nay Cố tổng đi cùng cô à, sao không thấy anh ấy?"

Sở Tích trả lời thật tình: "Anh ấy đang nói chuyện với người khác."

"Thế à." Hai người gật đầu, cô gái tóc ngắn lấy điện thoại trong túi xách ra, nói với Sở Tích, "Bọn tôi có thể add Wechat với cô không?"

Cô gái váy đỏ thấy Sở Tích đang do dự, vừa cười vừa nói: "Đội phim của cô mà hot lên, tôi còn có thể nói tôi có quen biết với nữ chính nữa chứ."

Sở Tích ngại ngùng, lấy điện thoại ra: "Thế thì mấy cô add đi."

Bọn họ add bằng cách quét mã, nhưng không biết do mạng hay vì nguyên nhân khác mà mã hai chiều không quét được. Sở Tích đang định nói nếu không thì chờ một lát rồi hãy add lại, cô gái váy đỏ bỗng lấy điện thoại từ tay cô, "Để tôi thử lại lần nữa."

Hai người chụm đầu vào điện thoại của cô không biết làm gì, còn Sở Tích lại bị chặn ở bên ngoài.

"Này, hai người..." Sở Tích đưa tay lấy điện thoại lại, hai cô gái kia lập tức trả điện thoại lại cho cô.

"Cám ơn cô nhé, bọn tôi đi trước đây." Hai cô gái kéo tay nhau rời đi, không có ý muốn trò chuyện với Sở Tích nữa.

Sở Tích nhìn giao diện Wechat hiện lên hai người bạn mới.

Cô lướt một vòng trang chủ nhà bọn họ, vài tấm ảnh du lịch và công việc, hình như hai người này đều là người mẫu.

Thật kỳ lạ. Sở Tích thầm nói, bỏ điện thoại vào trong ví cầm tay.

Lúc này, nhạc công đã đổi nhạc, như đang nhắc nhở mọi người bắt đầu bước vào giai đoạn tiếp theo của bữa tiệc, trong đại sảnh dần dần có các cặp đôi nam nữ dắt tay nhau cùng nhảy một điệu xã giao.

Sở Tích đứng lâu trên giày cao gót nên đau chân, cô cầm ly Coca cola của mình tìm một ghế sofa ngồi nghỉ.

Mọi người đều đi khiêu vũ, không còn ai để ý đến cô nữa, Sở Tích ngắm nhìn những cặp đôi đang khiêu vũ, cảm thấy thoải mái hẳn.

Cô uống cạn Coca trong ly để cao, đang định đi rót thêm một ly nữa thì trước mắt xuất hiện một ly rượu, bên trong sóng sánh màu đỏ đậm của rượu vang.

Sở Tích ngẩng đầu lên.

Một người đàn ông đứng trước mặt cô, mặc âu phục đi giày da, trông có vẻ trẻ hơn Cố Minh Cảnh một chút, khỏe mẽ anh ta đang mỉm cười.

Đôi mắt người đàn ông hẹp dài, sóng mũi thẳng tắp, da trắng, tướng mạo trông rất sang trọng, nhưng lại khiến người ta cảm giác trông anh khá lơ đãng oải.

Anh ta thấy Sở Tích không nói gì, dứt khoát cầm ly rượu trong tay Sở Tích đặt lên mâm của nhân viên phục vụ, sau đó đưa một ly chứa đầy rượu cho Sở Tích.

Sở Tích, "Anh là?"

Người đàn ông hươ hươ ly rượu, "Cô được Cố Minh Cảnh dẫn đến hả?"

Sở Tích gật đầu, "Vâng." Lần đầu tiên cô thấy có người dám gọi thẳng tên anh như thế.

Anh ta nâng ly rượu với Sở Tích, "Sao anh ta có thể bỏ cô một mình ở đây thế, đồ đàn ông nhảm tâm."

Tuy không biết người này là ai, nhưng cô phải đứng cùng chiến tuyến với Cố Minh Cảnh, thế là Sở Tích đáp: "Anh Cố có việc bận, nên tôi đến đây nghỉ ngơi."

"Ồ? Thế à." Người đàn ông nhàu mày, không biết là có tin hay không.

Sở Tích quay đầu đi chỗ khác, anh ta tin hay không thì cũng mặc kệ.

Người đàn ông không có ý định rời đi, lại nâng ly rượu với Sở Tích.

Lúc này Sở Tích mới hiểu ra anh ta muốn cụng ly với cô, Sở Tích nâng ly rượu lên chạm vào ly anh ta một cái, đang định uống thì lại nhìn thấy chất lỏng bên trong ly, cô bỗng dừng lại.

Ra đường không được uống bất kỳ thức uống nào của người khác đưa là kiến thức thông thường, ly rượu này là của người đàn ông này đưa cho cô.

Anh ta nhìn thấy Sở Tích đã nâng ly đến bên môi, nhưng sau vài giây sừng sốt thì lại đặt xuống.

Anh ta bật cười, "Sao thế? Sợ tôi bỏ thuốc à?"

Sở Tích bị người ta nói trúng tim đen, bối rối quay đi chỗ khác, "Không, không phải."

Anh ta cười tươi hơn, "Không sao cả, con gái ra ngoài đường mà biết bảo vệ mình là chuyện tốt. Cố Minh Cảnh dẫn cô đến đây nhưng lại bỏ mặc cô, cô chỉ có thể tự bảo vệ bản thân, không phải sao?"

Sở Tích không biết phải nói gì, mặt mày đỏ bừng, thầm nghĩ sao tên đàn ông này chưa chịu đi thế.

Người đàn ông đặt ly rượu xuống, bỗng nhiên vươn tay ra: "Tôi có thể mời cô nhảy một điệu không, cô Sở Tích?"

Khiêu vũ ư? Ánh mắt Sở Tích nhìn về phía sàn nhảy.

Cô lắc đầu, "Cám ơn anh nhưng tôi không biết nhảy."

Người đàn ông vẫn đưa tay ra: "Không sao đâu, đơn giản lắm, tôi sẽ chỉ cho cô."

Sở Tích, "Không cần đâu, tôi muốn ngồi nghỉ một lát, anh tìm người khác đi."

Người đàn ông bỗng ngồi xổm xuống trước mặt Sở Tích, "Uống rượu thì sợ tôi bỏ thuốc, vậy thì cô nhảy cùng tôi một bản đi, tôi đâu có cơ hội để hại cô, có đúng không."

"Phải làm sao cô mới tin tôi là người tốt đây?"

Lời này khiến Sở Tích vô cùng lúng túng: "Tôi chưa từng nói anh bỏ thuốc mà."

Người đàn ông vẫn đưa tay ra, "Vậy sao cô không chịu khiêu vũ cùng tôi?"

Sở Tích tiến thoái lưỡng nan, không biết phải nói sao, nhìn tay của anh ta, cắn môi đưa tay mình ra: "Tôi cũng chưa nói anh là người xấu."

Người đàn ông bật cười, kéo Sở Tích vào sàn nhảy.

Trong sàn nhảy, mọi người nhìn thấy hai người tiến vào thì có hơi sững sốt, nhưng chỉ trong nháy mắt, bọn họ lại tiếp tục hòa mình vào âm nhạc.

Sở Tích liên tục đổ mắt, một tay của cô bị người này cầm lấy, sau đó tay anh ta đặt lên eo cô.

"Nào, theo tôi." Anh ta chỉ dạy rất cẩn thận, Sở Tích cúi đầu đi theo bước chân anh, từng bước từng bước tiến rồi lùi, chỉ trong chốc lát, cô đã tìm được cảm giác.

"Giỏi lắm." Anh ta khen cô.

Sở Tích hừ một tiếng, giống như đang nói cái này không khó tẹo nào.

Hai người nhẹ nhàng khiêu vũ.

Sau khi Cố Minh Cảnh rời đi thì không biết tại sao cứ nhớ đến Sở Tích, trong đầu luôn quanh quẩn hình ảnh cô hụt hẫng buông tay mình ra, và bóng lưng yên lặng rời đi của cô.

Người đối diện nói gì anh cũng không để ý.

Anh bỗng nhiên có hơi hối hận vì mình không suy nghĩ kỹ mà đã bỏ cô ở ngoài đại sảnh một mình, trừ anh ra thì cô có quen ai đâu, trong giới này thì luôn có thói quen nịnh trên đạp dưới.

Cố Minh Cảnh tìm lý do cho mình, thoát khỏi hai người đàn ông đang nói chuyện tung tóe nước miếng, ánh mắt nhìn về phía khu điểm tâm đầu tiên.

Không có ai cả.

Anh nhìn một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên sàn nhảy.

Cô gái mặc chiếc váy màu xanh, trẻ trung tươi sáng động lòng người, cảm giác vô cùng nhẹ nhàng, đúng là chói mắt.

Anh thấy Sở Tích khoát tay lên tay công tử nhà họ Ngụy, hai người hòa mình vào điệu nhảy Waltz đầy tao nhã.

Ngụy Tô Dương giờ tay lên, Sở Tích xoay một vòng.

Khi Sở Tích xoay tròn, Cố Minh Cảnh nhìn thấy gương mặt mang theo ý cười của cô, đôi mắt sáng bừng như đang chứa một bầu trời sao.

Hiếm khi anh thấy Sở Tích cười như thế trước mặt mình, cũng chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt sáng lấp lánh như thế của cô.

Gương mặt Cố Minh Cảnh như phủ thêm một tầng sương lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chuyện xưa 5

Miếng bánh được đưa đến bên miệng, thái độ của anh lại rất dịu dàng, Sở Tích ngửi thấy mùi ngọt ngào của miếng bánh gato, biết mình không có tư cách cáu kỉnh, nên cô mở miệng, khẽ cắn một cái.

Cố Minh Cảnh nhìn cô ăn nên tâm trạng khá tốt.

Anh cầm một ly rượu, cũng đưa cho Sở Tích một ly. Cô đang định đưa tay ra nhận thì Cố Minh Cảnh như nghĩ đến điều gì đó, lấy ly rượu về.

Sau đó, dưới ánh mắt khó hiểu của Sở Tích, anh đổ rượu vang trong ly ra, đổi thành coca cola rồi mới đưa lại cho cô.

Sở Tích: "..."

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, Sở Tích phát hiện ra hình như Cố Minh Cảnh có lai lịch không nhỏ, không ít người đến bắt chuyện với anh. Lần đầu đến nơi thế này nên cô có hơi lú lút, hơn nữa cô cứ có cảm giác những người kia nhìn cô mang theo ánh mắt đầy soi mói và tò mò. Trong bữa tiệc cô chỉ quen mỗi Cố Minh Cảnh, vị trí bên cạnh anh bây giờ đã trở thành khu vực an toàn của cô, nên cô cứ bám sát theo anh, một tắc cũng không rời.

Đang nói chuyện với Cố Minh Cảnh là một người đàn ông trẻ tuổi, hai người dường như rất vui vẻ, đến nỗi Cố Minh Cảnh nói với Sở Tích luôn khoác tay anh: "Tôi có chút việc nên phải đi đây chút, em qua bên kia nghỉ ngơi, ăn chút gì đi."

"Dạ?" Sở Tích nhỏ giọng hỏi, cô ngẩng đầu lên thì Cố Minh Cảnh chỉ tay về phía quầy bày các món điểm tâm bên kia.

Sở Tích biết Cố Minh Cảnh đang muốn đuổi cô đi để cô tự qua đó một mình, cánh tay khoác tay anh siết chặt hơn: "Em..."

Cố Minh Cảnh, "Sao thế?"

Anh nhìn mấy miếng bánh gato xinh đẹp bên kia, "Đi đi, qua đó ngồi chút đi, thức ăn ở đây rất ngon, tôi đứng đây một lát sẽ qua đó."

Trong mắt Sở Tích hiện rõ sự kháng cự và không tình nguyện, cô cắn môi nghe anh nói, định lúc đầu nói với anh rằng cô sợ nhưng bất ngờ nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông kia, anh ta đang nhìn cô, nở nụ cười nghiêng ngả.

Sở Tích bỗng nhiên nhận thức được giá trị con người mình trong mắt người khác, cô khẽ rút cánh tay đang khoác tay Cố Minh Cảnh ra, trong lòng thở dài một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn ly rượu vang trong tay mình, nhẹ nhàng đáp lại, "Vâng ạ."

Cố Minh Cảnh chợt phát hiện Sở Tích như bị bao phủ trong sự ngột ngạt, đè nén, anh đang định mở miệng thì cô đã lên tiếng, "Em qua đó đây, anh Cố."

Cố Minh Cảnh cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục nói chuyện cùng bạn.

Sở Tích một mình đi qua quầy điểm tâm, chọn một miếng bánh nhỏ, yên lặng ăn.

Trong lúc đó, có người đi đến lấy đồ ăn, thấy Sở Tích đang đứng ở đây thì hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt như cười như không.

Thậm chí còn có người lườm cô, tựa như cô là cái gì đó dơ bẩn làm họ phải đi đường vòng, sau đó còn dùng âm lượng vừa đủ để Sở Tích nghe, nói với người bên cạnh: "Đồ gái hách tiên."

Sở Tích hít mũi, cổ họng như nghẹn lại, khó khăn lắm mới nuốt được miếng bánh gato nhỏ.

Một lát sau, lại có hai cô gái lạ mặt cầm ly rượu đi về phía cô.

Sở Tích nhìn bốn phía, xác định xung quanh mình không có người khác, vì vừa trải qua chuyện vừa nãy nên cô không khỏi lùi về sau một bước.

"Chào cô, cô là Sở Tích có đúng không?" Một cô gái mặc váy đỏ cười nói.

Sở Tích: "Các cô biết tôi ư?" Cô kinh ngạc vì câu "chào cô" của cô gái mặc váy đỏ và vẻ mặt tuy không thân thiết lắm nhưng không hề có ý cười khinh bỉ nào.

Cô gái tóc ngắn đi cạnh cô gái váy đỏ cũng cười theo: "Phim mới của cô đã được quảng bá rộng rãi, bọn tôi đều thấy poster chính thức rồi."

"À" Sở Tích gật đầu, đây là lần đầu tiên kể từ khi debut đến nay có người nhận ra cô. Thấy hai cô gái này không có địch ý, cô cũng dần thả lỏng hơn.

Cô gái váy đỏ chuyển tầm mắt sang váy Sở Tích: "Váy này của cô là hàng đặt may của V đúng không, đẹp rồi tôi có thấy người mẫu biểu diễn trên sân thời trang mặc, màu xanh này đẹp quá."

Sở Tích cũng cúi đầu nhìn váy mình, sau đó lại nhìn váy của hai người đối diện, dù cô không phân biệt được nhưng vẫn có thể nhận ra sự chênh lệch ấy. Cô nở nụ cười, khách sáo nói: "Váy của các cô cũng đẹp lắm."

Hai người nghe xong thì cười ngại ngùng, cô gái váy đỏ nhìn xung quanh Sở Tích, bỗng hỏi: "Hôm nay Cố tổng đi cùng cô à, sao không thấy anh ấy?"

Sở Tích trả lời thật tình: "Anh ấy đang nói chuyện với người khác."

"Thế à." Hai người gật đầu, cô gái tóc ngắn lấy điện thoại trong túi xách ra, nói với Sở Tích, "Bọn tôi có thể add Wechat với cô không?"

Cô gái váy đỏ thấy Sở Tích đang do dự, vừa cười vừa nói: "Đội phim của cô mà hot lên, tôi còn có thể nói tôi có quen biết với nữ chính nữa chứ."

Sở Tích ngại ngùng, lấy điện thoại ra: "Thế thì mấy cô add đi."

Bọn họ add bằng cách quét mã, nhưng không biết do mạng hay vì nguyên nhân khác mà mã hai chiều không quét được. Sở Tích đang định nói nếu không thì chờ một lát rồi hãy add lại, cô gái váy đỏ bỗng lấy điện thoại từ tay cô, "Để tôi thử lại lần nữa."

Hai người chụm đầu vào điện thoại của cô không biết làm gì, còn Sở Tích lại bị chặn ở bên ngoài.

"Này, hai người..." Sở Tích đưa tay lấy điện thoại lại, hai cô gái kia lập tức trả điện thoại lại cho cô.

"Cám ơn cô nhé, bọn tôi đi trước đây." Hai cô gái kéo tay nhau rồi đi, không có ý muốn trò chuyện với Sở Tích nữa.

Sở Tích nhìn giao diện Wechat hiện lên hai người bạn mới.

Cô lướt một vòng trang chủ nhà bọn họ, vài tấm ảnh du lịch và công việc, hình như hai người này đều là người mẫu.

Thật kỳ lạ. Sở Tích thầm nói, bỏ điện thoại vào trong ví cầm tay.

Lúc này, nhạc công đã đổi nhạc, như đang nhắc nhở mọi người bắt đầu bước vào giai đoạn tiếp theo của bữa tiệc, trong đại sảnh dần dần có các cặp đôi nam nữ dắt tay nhau cùng nhảy một điệu xã giao.

Sở Tích đứng lâu trên giày cao gót nên đau chân, cô cầm ly Coca cola của mình tìm một ghế sofa ngồi nghỉ.

Mọi người đều đi khiêu vũ, không còn ai để ý đến cô nữa, Sở Tích ngắm nhìn những cặp đôi đang khiêu vũ, cảm thấy thoải mái hẳn.

Cô uống cạn Coca trong ly để cao, đang định đi rót thêm một ly nữa thì trước mắt xuất hiện một ly rượu, bên trong sóng sánh màu đỏ đậm của rượu vang.

Sở Tích ngẩng đầu lên.

Một người đàn ông đứng trước mặt cô, mặc âu phục đi giày da, trông có vẻ trẻ hơn Cố Minh Cảnh một chút, khoe môi anh ta đang mỉm cười.

Đôi mắt người đàn ông hẹp dài, sóng mũi thẳng tắp, da trắng, tướng mạo trông rất sang trọng, nhưng lại khiến người ta cảm giác trông anh khá lơ đãng oái.

Anh ta thấy Sở Tích không nói gì, dứt khoát cầm ly rượu trong tay Sở Tích đặt lên mâm của nhân viên phục vụ, sau đó đưa một ly chứa đầy rượu cho Sở Tích.

Sở Tích, "Anh là?"

Người đàn ông hươ hươ ly rượu, "Cô được Cố Minh Cảnh dẫn đến hả?"

Sở Tích gật đầu, "Vâng." Lần đầu tiên cô thấy có người dám gọi thẳng tên anh như thế.

Anh ta nâng ly rượu với Sở Tích, "Sao anh ta có thể bỏ cô một mình ở đây thế, đồ đàn ông nhảm tâm."

Tuy không biết người này là ai, nhưng cô phải đứng cùng chiến tuyến với Cố Minh Cảnh, thế là Sở Tích đáp: "Anh Cố có việc bận, nên tôi đến đây nghỉ ngơi."

"Ồ? Thế à." Người đàn ông nhú mày, không biết là có tin hay không.

Sở Tích quay đầu đi chỗ khác, anh ta tin hay không thì cũng mặc kệ.

Người đàn ông không có ý định rời đi, lại nâng ly rượu với Sở Tích.

Lúc này Sở Tích mới hiểu ra anh ta muốn cụng ly với cô, Sở Tích nâng ly rượu lên chạm vào ly anh ta một cái, đang định uống thì lại nhìn thấy chất lỏng bên trong ly, cô bỗng dừng lại.

Ra đường không được uống bất kỳ thức uống nào của người khác đưa là kiến thức thông thường, ly rượu này là của người đàn ông này đưa cho cô.

Anh ta nhìn thấy Sở Tích đã nâng ly đến bên môi, nhưng sau vài giây sững sờ thì lại đặt xuống.

Anh ta bật cười, "Sao thế? Sợ tôi bỏ thuốc à?"

Sở Tích bị người ta nói trúng tim đen, bối rối quay đi chỗ khác, "Không, không phải."

Anh ta cười tươi hơn, "Không sao cả, con gái ra ngoài đường mà biết bảo vệ mình là chuyện tốt. Có Minh Cảnh dẫn cô đến đây nhưng lại bỏ mặc cô, cô chỉ có thể tự bảo vệ bản thân, không phải sao?"

Sở Tích không biết phải nói gì, mặt mày đỏ bừng, thầm nghĩ sao tên đàn ông này chưa chịu đi thế.

Người đàn ông đặt ly rượu xuống, bỗng nhiên vươn tay ra: "Tôi có thể mời cô nhảy một điệu không, cô Sở Tích?"

Khiêu vũ ư? Ánh mắt Sở Tích nhìn về phía sàn nhảy.

Cô lắc đầu, "Cám ơn anh nhưng tôi không biết nhảy."

Người đàn ông vẫn đưa tay ra: "Không sao đâu, đơn giản lắm, tôi sẽ chỉ cho cô."

Sở Tích, "Không cần đâu, tôi muốn ngồi nghỉ một lát, anh tìm người khác đi."

Người đàn ông bỗng ngồi xổm xuống trước mặt Sở Tích, "Uống rượu thì sợ tôi bỏ thuốc, vậy thì cô nhảy cùng tôi một bản đi, tôi đâu có cơ hội để hại cô, có đúng không?"

"Phải làm sao cô mới tin tôi là người tốt đây?"

Lời này khiến Sở Tích vô cùng lúng túng: "Tôi chưa từng nói anh bỏ thuốc mà."

Người đàn ông vẫn đưa tay ra, "Vậy sao cô không chịu khiêu vũ cùng tôi?"

Sở Tích tiến thoái lưỡng nan, không biết phải nói sao, nhìn tay của anh ta, cắn môi đưa tay mình ra: "Tôi cũng chưa nói anh là người xấu."

Người đàn ông bật cười, kéo Sở Tích vào sàn nhảy.

Trong sàn nhảy, mọi người nhìn thấy hai người tiến vào thì có hơi sững sốt, nhưng chỉ trong nháy mắt, bọn họ lại tiếp tục hòa mình vào âm nhạc.

Sở Tích liên tục đỏ mặt, một tay của cô bị người này cầm lấy, sau đó tay anh ta đặt lên eo cô.

"Nào, theo tôi." Anh ta chỉ dạy rất cẩn thận, Sở Tích cúi đầu đi theo bước chân anh, từng bước từng bước tiến rồi lùi, chỉ trong chốc lát, cô đã tìm được cảm giác.

"Giỏi lắm." Anh ta khen cô.

Sở Tích hừ một tiếng, giống như đang nói cái này không khó tạo nào.

Hai người nhẹ nhàng khiêu vũ.

Sau khi Cố Minh Cảnh rời đi thì không biết tại sao cứ nhớ đến Sở Tích, trong đầu luôn quanh quẩn hình ảnh cô hệt hững buông tay mình ra, và bóng lưng yên lặng rời đi của cô.

Người đối diện nói gì anh cũng không để ý.

Anh bỗng nhiên có hơi hối hận vì mình không suy nghĩ kỹ mà đã bỏ cô ở ngoài đại sảnh một mình, trừ anh ra thì cô có quen ai đâu, trong giới này thì luôn có thói quen nịnh trên đạp dưới.

Cố Minh Cảnh tìm lý do cho mình, thoát khỏi hai người đàn ông đang nói chuyện tung tóe nước miếng, ánh mắt nhìn về phía khu điểm tâm đầu tiên.

Không có ai cả.

Anh nhìn một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên sàn nhảy.

Cô gái mặc chiếc váy màu xanh, trẻ trung tươi sáng động lòng người, cảm giác vô cùng nhẹ nhàng, đúng là chói mắt.

Anh thấy Sở Tích khoát tay lên tay công tử nhà họ Ngụy, hai người hòa mình vào điệu nhảy Waltz đầy tao nhã.

Ngụy Tô Dương giờ tay lên, Sở Tích xoay một vòng.

Khi Sở Tích xoay tròn, Cố Minh Cảnh nhìn thấy gương mặt mang theo ý cười của cô, đôi mắt sáng bừng như đang chứa một bầu trời sao.

Hiếm khi anh thấy Sở Tích cười như thế trước mặt mình, cũng chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt sáng lấp lánh như thế của cô.

Gương mặt Cố Minh Cảnh như phủ thêm một tầng sương lạnh lẽo.

Chương 90: Chuyện xưa 6

Âm nhạc dừng lại, điệu nhảy cũng kết thúc.

Sở Tích xoay vòng vòng đến chóng cả mặt, lúc kết thúc mới phát hiện ra nụ cười đã treo trên gương mặt mình từ lúc nào.

Cô vội vàng thu lại nụ cười, nhìn người đàn ông đối diện đang mỉm cười, cô có hơi mất tự nhiên. Người này vừa giới thiệu anh ta họ Ngụy, tên là Tô Dương.

Nhạc công chuẩn bị đổi sang một khúc nhạc khác, Ngụy Tô Dương lại vươn tay về phía cô, "Một bài nữa nhé."

Sở Tích lập tức lắc đầu, "Không, không cần đâu."

Lần này Ngụy Tô Dương không mời nữa, anh ta thu tay lại.

Hai người cùng rời khỏi sàn nhảy, bấy giờ Sở Tích mới nhớ tới Cố Minh Cảnh, chẳng biết anh đã nói chuyện với người ta xong chưa nữa. Cô đang định đi tìm anh, nhưng khi nhìn thấy người đứng trước mặt mình thì bỗng ngất ra, vô thức lùi về sau một bước, va vào lồng ngực Ngụy Tô Dương ở phía sau.

Ngụy Tô Dương vội vàng đỡ lấy cánh tay Sở Tích: "Cẩn thận."

Cô đứng vững người lại, nhìn người đàn ông với vẻ mặt vô cảm trước mặt, cô bỗng nhiên có cảm giác như bị bắt gian tại trận, cô vội vàng tránh tay Ngụy Tô Dương rồi chạy đến bên cạnh Cố Minh Cảnh, "Anh Cố."

Ngụy Tô Dương cũng nhìn thấy Cố Minh Cảnh, sau đó lại nhìn Sở Tích đang tránh mình, anh ta bèn nở nụ cười, "Cố tổng hết bận rồi à?"

Cố Minh Cảnh cúi đầu nhìn Sở Tích bên cạnh mình trước, sau đó khoác tay lên vai cô, đổi sang vẻ mặt cà lơ phớt phơ, "Lâu rồi không gặp Ngụy tổng, tôi vừa mới đến đã thấy anh vui vẻ thế rồi."

Ngụy Tô Dương nhìn Sở Tích rồi nói, "Từ trước đến nay Cố tổng là người biết thương hoa tiếc ngọc, nhưng sao hôm nay lại dẫn con gái nhà người ta đến rồi bỏ mặc ở bên ngoài, trông cô đơn quá."

Cánh tay khoác lên vai Sở Tích khẽ siết chặt, "Thế thì cảm ơn Ngụy tổng, mảnh đất ở Nam thành sau này còn phải nhờ Ngụy tổng giúp đỡ."

"Đĩ nhiên rồi." Ngụy Tô Dương cười một tiếng, không biết đang nghĩ gì, nhưng cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với Cố Minh Cảnh. Anh ta nhét tay vào túi quần rồi rời đi, lúc đi ngang qua Cố Minh Cảnh, nhìn thấy Sở Tích im lặng, ngoan ngoãn như con thỏ con núp sau lưng anh, anh ta bỗng nói: "Cô này hình như không giống với mấy cô ngày xưa của Cố tổng nhỉ, ừm, cũng không giống với mấy lời đồn bên ngoài, Cố tổng đôi khẩu vị từ khi nào thế?"

Cố Minh Cảnh nghe xong thì nhún mày, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, anh giả vờ không đứng đắn ôm lấy bả vai Sở Tích: "Dạo gần đây tôi thích ăn ngọt."

Ngụy Tô Dương mỉm cười rồi đi.

Sở Tích yên lặng dùng bả vai gánh đỡ trọng lượng cánh tay của Cố Minh Cảnh, cúi đầu nghe đoạn đối thoại giữa anh và Ngụy Tô Dương, lúc nghe đến câu cuối cùng thì bỗng giật mình.

Không giống mấy cô trước đây.

Lúc trước anh có nhiều phụ nữ lắm ư?

Sở Tích nghĩ đến đây lại cảm thấy buồn cười, Cố Minh Cảnh là ai kia chứ, anh không có phụ nữ mới là bất thường áy.

Cô đang nghĩ như thế thì cánh tay đang khoác lên vai cô của Cố Minh Cảnh lại dời xuống dưới.

Lúc này Sở Tích mới nhớ ra vừa nãy mình đã cùng khiêu vũ với Ngụy Tô Dương, có lẽ Cố Minh Cảnh đã nhìn thấy. Cô hối hận tự trách vì sao mình lại đi theo Ngụy Tô Dương, mặc dù chỉ nhảy một điệu nhảy, nhưng chỉ cần Cố Minh Cảnh không đồng ý thì nó sẽ trở thành chuyện không đúng.

"Anh Cố." Sở Tích không biết phải giải thích như thế nào, cô cảm thấy mình không có gì để giải thích, bởi vì mọi chuyện cũng chỉ như anh thấy.

Cố Minh Cảnh lạnh lùng nói: "Đi thôi."

Anh xoay người rồi đi, lúc này Sở Tích mới phát hiện đôi chân dài của người đàn ông sải bước với tốc độ rất nhanh, cô mang giày cao gót chạy bước nhỏ theo sau mới có thể đuổi theo anh.

Cố Minh Cảnh chào tạm biệt với chủ nhân bữa tiệc, Sở Tích đi theo Cố Minh Cảnh ra khỏi bữa tiệc, tài xế dừng xe trước cổng, hai người ngồi vào băng ghế sau.

Bầu không khí trong xe bỗng nhiên trầm xuống, người đàn ông bên cạnh như thay đổi hẳn, ngoại trừ có vẻ ngoài giống với tên công tử nhà giàu cà lơ phất phơ trong bữa tiệc vừa nãy ra thì khí chất khác hẳn. Sở Tích cố chịu đựng bầu không khí ngột ngạt ở trong xe, cô biết Cố Minh Cảnh đang tức giận.

Nhất định là anh giận cô chạy đi khiêu vũ với người khác ngay khi anh rời đi.

Sở Tích tự biết đuối lý, dọc đường đi cô không dám nói chuyện, trong xe vô cùng yên tĩnh, chiếc xe chạy thẳng đến căn biệt thự mà Cố Minh Cảnh hay ở.

Cố Minh Cảnh xuống xe trước, Sở Tích ngồi trên xe không biết có nên đi xuống hay không.

Lẽ ra cô phải về chung cư mới đúng.

Tài xe mở cửa xe cho Sở Tích, dùng tay ra hiệu "mời" cô xuống xe.

Sở Tích nhìn tài xế: "Không về chung cư à?"

Tài xế gật đầu, "Cô Sở Tích xuống xe trước đã."

Sở Tích đành phải bước xuống xe, thấy Cố Minh Cảnh đã đi được một đoạn, cô hoảng hốt nhìn bóng lưng anh, cuối cùng cắn răng nhắc váy đuổi theo, "Anh Cố."

"Anh Cố."

Sở Tích chạy bước nhỏ đến sau lưng Cố Minh Cảnh, anh đang mở cửa nhà.

Cửa vừa mở ra, Cố Minh Cảnh quay đầu lườm cô gái sau lưng mình một cái.

Sở Tích đi theo Cố Minh Cảnh bước vào nhà, đèn tự động sáng lên, Cố Minh Cảnh thay dép lê, Sở Tích tìm thử nhưng không có đôi dép dư nào cho cô cả.

Cô đã đứng một buổi tối, lúc này còn chạy theo anh, bắp chân đau muốn chết, nhưng Cố Minh Cảnh bây giờ lại không thèm để ý tới cô, cơ thể cô khó chịu nên trong lòng cũng không vui vẻ gì.

Có một khoảnh khắc, Sở Tích chỉ muốn đá đôi giày trên chân xuống, bảo mình không làm nữa.

Cô cũng là đứa con gái được ba mẹ cưng chiều từ nhỏ, cô cũng biết cáu kỉnh, cũng biết tùy hứng. Từ trước đến nay, anh luôn nắm quyền chủ đạo trong mối quan hệ giữa hai người, mà tình hình bây giờ, anh có khác gì so với đám bắt nạt cô ở trong trường chứ?

Hơn nữa, rõ ràng là anh vứt bỏ cô một mình, cô chẳng làm gì cả, có người đến mời nên cô mới khiêu vũ một bài.

Nhưng cô không thể đá rớt giày, cũng không thể nói mình không làm nữa, Sở Tích nghĩ đến những chuyện mà mình đã trải qua lúc nhỏ, từ lúc còn là hòn ngọc quý trên tay ba, được ba đội đầu dân đi mua đồ chơi, đến đáng vẻ như bây giờ, nước mắt cứ thế tí tách rơi xuống.

Cố Minh Cảnh vừa nghe Sở Tích đuổi theo sau anh gọi anh "anh Cố", tuy có hơi do dự nhưng vẫn không quay đầu lại.

Anh cũng không biết mình bị làm sao nữa, anh đâu cần phải gần gũi với một cô bé, nhưng mỗi khi anh muốn quên đi, thì nụ cười của Sở Tích khi được Ngụy Tô Dương xoay vòng lại hiện lên vô cùng chói mắt.

Cảm thấy tức ngực, Cố Minh Cảnh nhìn căn phòng khách lạnh như băng, lại quay đầu nhìn Sở Tích.

Nhưng Sở Tích đứng sau đã khóc đến nỗi không thở nổi, cô khóc vô cùng yên lặng, tiếng thút thít yếu ớt khe khẽ, nên anh không nghe thấy.

Sở Tích không nói không rằng mà chỉ biết khóc.

Con giận trong lòng Cố Minh Cảnh đã biến thành bối rối khi nhìn thấy nước mắt của Sở Tích, "Em khóc gì chứ?"

Sở Tích im lặng dùng mu bàn tay lau nước mắt.

Cố Minh Cảnh thấy cô cứ khóc thì lại càng hoảng hốt, "Tôi hỏi em đó, sao lại khóc? Em thích khiêu vũ lắm hả?"

"Không có." Lúc bấy giờ Sở Tích mới nấc lên thành tiếng, "Anh, anh không ở đó... hức... một mình em... anh ta mời rượu em... em không... hức... anh ta lại mời em... hức..."

"Được rồi." Cố Minh Cảnh cắt ngang lời cô, Sở Tích vừa khóc vừa nói cũng khó, Cố Minh Cảnh đã hiểu đại khái, đúng là do anh không suy nghĩ thấu đáo để lại cô một mình.

Trong lòng anh dâng lên một chút chua xót, rút khăn lau nước mắt trên mặt cô.

Sở Tích còn đang nức giọng, Cố Minh Cảnh cố gắng lau khô nước mắt cho cô, cũng may hôm nay cô đánh mắt không đậm lắm, cũng không khóc đến nổi lấm lem mặt mày.

Sở Tích vẫn còn mang giày cao gót nên cô cao hơn bình thường rất nhiều, cô đứng ngang tầm Cố Minh Cảnh.

Dưới ánh đèn trong phòng khách, chiếc váy trên người cô vẫn đẹp như thường, sắc xanh nhạt càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô.

Cố Minh Cảnh vứt khăn tay, đi đến trước mặt Sở Tích, lúc cô nức lên cái cổ cũng khẽ run lên làm hiện lên xương quai xanh xinh đẹp.

Cố Minh Cảnh đưa tay nắm lấy eo Sở Tích, một tay kéo bàn tay đang lấm tẩm mồ hôi của cô.

"Thế thì nhảy cùng tôi nhé." Cố Minh Cảnh cúi đầu, cất giọng đầy quyến rũ.

Sở Tích vẫn cúi đầu nhìn xuống đất, cô khóc thút thít, giọng nói đã bết nghẹn ngào, cô nhẹ nhàng lắc đầu: "Em... em không muốn..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chuyện xưa 7

Dường như Cố Minh Cảnh không ngờ đến việc Sở Tích sẽ từ chối anh.

Bàn tay anh đang ôm lấy eo cô bỗng chốc cứng đờ.

Sở Tích nhận ra phản ứng của anh, cô vội vàng hít mũi một cái, nói lí nhí: "Chân em đau."

Cố Minh Cảnh nhìn xuống chân Sở Tích, sau đó lại nhớ đến cảnh cô mang giày cao gót chạy lộc cộc đuổi theo anh lúc nãy.

Anh có chút hối hận, vội tìm một đôi dép lê nữ trong tủ giày ra, Sở Tích thấy anh có dép thì vui vẻ không thôi. Lúc đôi chân được giẫm lên đôi dép lê mềm mại, cô mới có cảm giác thoát khỏi mũi dao.

Sở Tích thay giày ra, nước mắt cũng đã ngừng rơi, cô dè dặt nhìn Cố Minh Cảnh, cắn môi hỏi anh, "Anh Cố, anh còn muốn khiêu vũ không?"

Cố Minh Cảnh lại nắm lấy tay Sở Tích.

Trong màn đêm yên tĩnh, hai người ở trong phòng khách, không có nhạc công trợ giúp, không có ánh đèn lộng lẫy, cũng không có sàn nhảy, Sở Tích đứng thẳng người, nắm tay Cố Minh Cảnh, bước từng bước theo bước nhảy của anh.

Lúc xoay tròn, làn váy cô tung bay, xinh đẹp tựa như một bức tranh.

Sở Tích bỗng nhớ đến bộ phim Người đẹp và quái vật, nhớ đến cảnh Belle cùng quái thú khiêu vũ trong tòa lâu đài vắng vẻ, điều khác biệt chính là, người đàn ông trước mặt cô rất đẹp trai.

Hai người cuối cùng cũng nhảy xong một bản.

Sở Tích cảm nhận được hơi thở người đàn ông phả lên đỉnh đầu cô, cô bèn ngẩng đầu nhìn anh.

Lần đầu tiên cô cảm thấy Cố Minh Cảnh không hề đáng sợ như cô nghĩ.

Đêm đã khuya.

Sở Tích không có quần áo ở đây, sau khi tắm xong, cô đành phải mặc đồ ngủ của Cố Minh Cảnh. Vì quần anh quá rộng nên khi cô mặc vào nó cứ tuột xuống mông, còn áo anh thì lại dài, mặc vào cứ như đang mặc đồ hát hí kịch, Sở Tích dứt khoát cắt quần đi rồi bước ra ngoài.

Vừa nãy Cố Minh Cảnh phải nhận điện thoại nên anh đi vào thư phòng làm việc một lát, bây giờ anh mới đánh răng rửa mặt.

Sở Tích ngồi trên giường chờ anh, chẳng hiểu sao mà cô lại cảm thấy hồi hộp.

Một lát sau, Cố Minh Cảnh vắt khăn trên vai, vừa lau tóc vừa bước ra.

Sở Tích thấy anh tiến đến, cả người hơi hơi ngả về phía trước.

Ánh mắt Cố Minh Cảnh lướt xuống đôi chân thon dài trắng nõn lộ ra dưới vạt áo ngủ của cô, vẻ mặt như đang suy nghĩ.

Sở Tích đỏ mặt: "Anh Cố."

Cố Minh Cảnh ngồi ở mép giường, lấy điện thoại từ trong túi áo ra đưa Sở Tích, "Mấy cô này là bạn em à?"

Bạn nào? Sở Tích khó hiểu nhận lấy điện thoại của Cố Minh Cảnh xem thử.

Trên giao diện Wechat, Sở Tích vừa liếc mắt một cái đã nhận ra ảnh đại diện của hai người liên lạc gần đây nhất.

Đây không phải là hai cô gái tôi nay vừa add Wechat của cô sao?

Sở Tích ấn vào giao diện trò chuyện, sau khi đối phương add Cố Minh Cảnh thì nội dung gửi đến vô cùng táo bạo. Tin nhắn đầu tiên đã gửi số đo ba vòng, sau đó còn gửi kèm theo ảnh bikini mát mẻ, bày tỏ mong muốn được cùng Cố tổng "tìm hiểu sâu" một chút.

Cố Minh Cảnh không trả lời bọn họ, chỉ hỏi tại sao bọn họ có thể add Wechat của anh. Bên kia trả lời lại rằng, họ là bạn của Sở Tích, nhờ cô ấy mà add được.

"Bọn họ không phải là bạn em!" Sở Tích giật mình, cuống quýt giải thích.

Rất cuộc cô cũng biết vì sao hai người kia quết mã kết bạn hoài mà không được, sau đó lại giật điện thoại cô làm gì rồi, hóa ra muốn add cô là giả, muốn lấy phương thức liên lạc với Cố Minh Cảnh mới là thật.

Cố Minh Cảnh à một tiếng rồi nhìn Sở Tích, hàng mày cau lại như không được vui, "Thế nên em đưa phương thức liên lạc của tôi cho mấy kẻ không quen biết ư?"

Sở Tích, "Em không có!"

Cô kể hết mọi chuyện xảy ra tối nay cho Cố Minh Cảnh nghe, anh nghe xong thì gật đầu, không biết có tin hay không.

Sở Tích hết sức áy náy, "Em xin lỗi, anh cứ xóa bọn họ đi."

Cố Minh Cảnh nhú mày, "Sao lại phải xóa?"

Sở Tích ngẩng đầu, "Hà?"

Cô bỗng nghĩ đến tin nhắn báo số đo ba vòng mà hai người kia gửi cho Cố Minh Cảnh, ảnh bikini mát mẻ và cả những dòng tin nhắn trên chộc bạo dạn ấy.

Không lẽ Cố Minh Cảnh có hứng thú thật ư?

Từ khi Cố Minh Cảnh sở mông cô ở nơi đông người, anh luôn tỏ ra mình là thiếu gia nhà giàu phóng đảng, lỗ mãng, khiến người ta cảm thấy anh là người dễ "dụ dỗ", cho nên mới có biết bao oanh oanh yến yến nhào đến.

Sở Tích lại nghĩ đến câu nói của Ngụy Tô Dương nói với Cố Minh Cảnh lúc nãy, "Cô này không giống với mấy cô trước."

"Cô này" chính là cô, nếu thế thì "mấy cô trước" đâu?

Không hiểu sao Sở Tích lại cảm thấy bức bối trong lòng, cô không muốn nghĩ nữa, phụng phịu nói: "Vậy thì thôi."

Có lẽ Cố Minh Cảnh ở bên ngoài mới là Cố Minh Cảnh thật, là người dễ "dụ dỗ", từng có rất nhiều "cô trước". Cô cũng chỉ là một trong số đó, không biết lúc nào sẽ trở thành người "trước", có lẽ là tháng sau, có lẽ là tuần sau. Dù sao cũng có vô số người đang đứng xếp hàng đưa đến tận cửa, anh lại không có tổn thất gì.

Cố Minh Cảnh nhìn cô, hai người không tiếp tục đề tài này nữa.

Anh tắt đèn phòng, chỉ chừa lại đèn ngủ ở đầu giường.

Nhiệt độ trong phòng dần dần tăng lên, Cố Minh Cảnh nghe thấy Sở Tích không nhịn được mà kêu đau, anh chống người lên nhìn cô.

Anh có thể nhận ra cô đang kháng cự, đây là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất, dù cô không biểu hiện rõ nhưng có rất nhiều chi tiết nhỏ không thể lừa

người, vì không chuẩn bị tốt nên cô đau.

Sở Tích cắn mu bàn tay của mình, quay đầu đi chỗ khác tránh ánh mắt của anh.

Cô cũng không biết mình đang khó chịu cái gì, rõ ràng là cô không có tư cách để khó chịu, nhưng mỗi khi anh đến gần, cô lại không nhìn được mà nhớ đến "mấy cô trước", rồi lại nhớ đến hai cô người mẫu gửi tin nhắn cho anh, sau đó cô lại cảm thấy buồn nôn, chỉ muốn tránh xa anh ngay lập tức.

Cái cảm giác như bị bỏ rơi thật sự không dễ chịu tí nào, Sở Tích đau đến độ hít một hơi thật sâu, sau đó nghiêng đầu vùi mặt vào gối, cố nhịn không bật thành tiếng.

Theo kinh nghiệm của cô, chỉ cần cô nhịn một chút, chờ thêm một chút nữa là tốt rồi.

Nhưng kỳ lạ là Cố Minh Cảnh không làm tiếp.

Anh hít sâu vài hơi, cố ngăn lại cơn khô nóng trong lòng, đưa tay miết cằm Sở Tích, kéo gương mặt nhỏ nhắn đang vùi trong gối của cô ra đối mặt với anh.

"Nhìn tôi." Cố Minh Cảnh nói.

Hai người nhìn nhau, Cố Minh Cảnh có chút không vui, còn Sở Tích lại bướng bỉnh.

Cố Minh Cảnh lật người, ôm cô ngồi tựa lên đầu giường cho dễ nói chuyện.

Cố Minh Cảnh, "Em không vui à?"

Sở Tích: "Không có."

Cô biết đàn ông khi chưa được thỏa mãn thì không dễ chọc, hôm nay cô còn khiến anh mất hứng, khóe miệng cô khẽ trĩu xuống.

Cô nói, "Em xin lỗi, nếu anh cảm thấy em làm anh mất hứng thì anh có thể đi tìm người không khiến anh mất hứng."

Cố Minh Cảnh cất cao giọng, "Sao?"

Sở Tích: "Dù sao thì anh cũng có rất nhiều người, thiếu em cũng không chết ai." Hơn nữa, cô dám chắc chắn mình là người có kỹ thuật kém nhất trong số đó.

Cố Minh Cảnh nghe cô nói liền hiểu ra cô có ý gì.

Anh nở nụ cười, cơn giận trong lòng cũng biến mất tăm.

Sở Tích nghe thấy Cố Minh Cảnh cười thì lại càng bức bối.

Đi! Đi ngay đi! Mau lấy cái thứ đáng ghét của anh ra ngoài đi!

Không ngờ Cố Minh Cảnh lại hôn môi cô trước, sau đó nhân lúc Sở Tích còn đang mơ màng không biết anh định làm thì mạnh mẽ xâm nhập.

Tiếng kêu đau của Sở Tích đã bị anh nuốt vào miệng, chờ đến khi cơn đau dần qua đi, sau khi hòa hợp với nhau, anh cúi xuống bên tai cô thì thầm vài câu.

Sở Tích nghe xong, khóe môi khẽ cong lên.

Không biết Sở Tích đang xấu hổ hay là vui vẻ mà hai má cô đỏ bừng, cô tránh né nhìn sang chỗ khác, sợ anh nhìn ra tâm tình của mình.

Cố Minh Cảnh thấy cô đã thả lỏng, anh kéo chăn qua trùm lên đầu hai người.

Sở Tích ở thành phố B vài ngày thì nhận được tin tức từ bệnh viện, bà nội đã tỉnh lại sau khi phẫu thuật.

Cô vội vàng chạy đến bệnh viện, bà cụ vừa tỉnh nên không nói được nhiều, chỉ nhìn Sở Tích ngồi bên giường mà rơi nước mắt không ngừng.

Khí chất là cái không thể lừa được người, sau khi tỉnh lại, bà nhìn Sở Tích, cảm thấy hình như cô bé đã trở thành người lớn rồi.

Bà cụ lại hỏi chuyện tiền thuốc men, Sở Tích ậm ừ cho qua chuyện, lúc cô rời khỏi bệnh viện thì lại đau đầu không thôi.

Bây giờ bà vẫn còn yếu cho nên cô mới có thể lấp liếm cho qua, sau này không thể qua loa được nữa rồi.

Sở Tích nghĩ tới nghĩ lui, cô định chụp một tấm selfie với Cố Minh Cảnh để trông sao cho giống ảnh người yêu chụp với nhau.

Nhưng nghĩ lại, nhiệm vụ này nói thì đơn giản nhưng với cô thì nó lại khó như chinh phục đỉnh Everest vậy.

Bảo Cố Minh Cảnh chụp selfie với cô đúng là suy nghĩ viển vông, đã thế còn phải chụp ảnh như người yêu, đây không phải là cô đang tự tìm đường chết ư.

Cố Minh Cảnh chỉ cần hỏi đại một câu là cô đã á khẩu rồi, sao lại muốn chụp hình với tôi? Tôi chụp với em thì được lợi gì? Lại còn phải chụp selfie giống như người yêu, em có ý gì với tôi?

Sở Tích đành tìm vài tấm ảnh của Cố Minh Cảnh, quyết định nhờ đến photoshop, ghép đầu hai người lại với nhau.

Nhưng, suy nghĩ thì khá hay nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc, kỹ thuật PS của cô quá cùi, vừa nhìn vào liền biết ngay đây là ảnh ghép.

Cô thất vọng nhìn "ảnh chụp chung" thất bại trên máy tính, cuối cùng quyết định liều đến cùng, bắt đầu triển khai chiến lược chụp lên, nhân dịp Cố Minh Cảnh không chú ý, cô sẽ chụp lên ảnh.

Địa điểm có cơ hội cao nhất chính là ở trên xe, Cố Minh Cảnh tan làm chuẩn bị đi ăn cơm cùng với cô, hai người cùng ngồi ở băng ghế sau.

Mặc dù đã tan làm nhưng Cố Minh Cảnh vẫn cầm máy tính bảng tiếp tục làm việc. Sở Tích nhìn anh một lát, sau đó lặng lẽ lấy điện thoại ra, mở sẵn chế độ selfie.

Cô không dám giơ điện thoại lên cao mà chỉ để ở trên đùi, góc chụp từ dưới hướng lên trên, nhưng góc chụp này có rất nhiều hạn chế, toàn màn hình chỉ có mặt cô, không chụp được mặt Cố Minh Cảnh, mà vừa nhìn vào liền biết đây là ảnh chụp lên vì làm gì có cặp đôi nào chụp ảnh thế này.

Sở Tích cứ lè mà lè mề nhìn Cố Minh Cảnh dán mắt vào máy tính bảng, thế là cô cầm điện thoại giơ lên cao từng chút một, khi giơ đến góc chụp selfie bình thường, cô hơi ngửa đầu về sau một chút, vừa vận làm lộ mặt Cố Minh Cảnh.

Tốc chiến tốc thắng, Sở Tích ấn nút chụp ảnh, không gian yên tĩnh trong xe bỗng nhiên vang lên một tiếng "tách".

Sở Tích!!!

Cố Minh Cảnh hiển nhiên đã nghe thấy, anh ngẩng đầu lên hỏi: "Em đang chụp gì đó?"

Sở Tích không ngờ mình lại quên tắt tiếng, cô vội vàng cất điện thoại, "Em, em selfie."

Cố Minh Cảnh thấy cô bối rối cất điện thoại vào, có hơi nghi ngờ, "Thế sao em không chụp nữa?"

Sở Tích, "Bên em... ánh sáng bên em không tốt, chụp không đẹp."

Cố Minh Cảnh "Ừ" một tiếng.

Anh nhìn ngoài cửa sổ, bên mình thuận sáng, có lẽ bên Sở Tích bị ngược sáng nên chụp không đẹp.

Anh bỏ máy tính bảng xuống, xòe tay ra trước mặt Sở Tích, "Đưa điện thoại cho tôi."

Sở Tích sợ hãi: "Dạ?"

Cố Minh Cảnh, "Đưa điện thoại của em đây."

Sở Tích nghĩ có lẽ Cố Minh Cảnh đã phát hiện ra âm mưu của mình, cô sợ đến toát cả mồ hôi lạnh. Cố Minh Cảnh cứ xòe tay ra như thế, cô nuốt nước miếng, run rẩy lấy điện thoại ra nhưng không đưa ngay cho Cố Minh Cảnh mà che màn hình lại, xóa tấm ảnh mình vừa chụp lúc nãy.

Cô đưa điện thoại cho Cố Minh Cảnh, "Anh Cố, em, em không có ý mà."

"Có ý cái gì?" Cố Minh Cảnh thuận miệng hỏi, anh nhận điện thoại của Sở Tích, sau khi mở camera lên thì quay sang Sở Tích.

"Để tôi chụp cho em, bên đây đủ sáng."

Sở Tích sững sờ.

Cố Minh Cảnh nhìn vẻ mặt ngờ ngác của Sở Tích trên màn hình điện thoại, lại phát hiện bên dưới có mấy hiệu ứng xanh xanh đỏ đỏ, thế là anh chọn một cái, trên gương mặt Sở Tích liền xuất hiện râu mèo và lỗ tai mèo.

Cố Minh Cảnh thấy hiệu ứng này rất thích hợp với Sở Tích, thấy cô vẫn còn sững sờ, anh hỏi: "Cứ thế mà chụp hả?"

Sở Tích nghe thấy thế thì sống lưng khẽ run lên, không biết có nên cười hay không, sau đó cô chậm chạp giơ hai ngón tay trái lên mặt làm kiêu.

Cố Minh Cảnh ấn nút chụp.

Về sau anh càng nhìn lại càng thích các hiệu ứng trên mặt Sở Tích, bảo sao mấy cô gái thích selfie như thế. Sở Tích thấy Cổ Minh Cảnh cười bí ẩn, đang định đưa tay hỏi anh có thể đưa điện thoại lại cho cô không thì anh lại giơ điện thoại lên quay sang mặt cô.

Lần này Cổ Minh Cảnh đổi sang hiệu ứng thỏ con.

Trên đầu Sở Tích lập tức hiện lên hai cái lỗ tai thỏ.

Dường như Cổ Minh Cảnh đã chụp đến nghiện, "Chụp thêm mấy tấm nữa nào."

Sở Tích ừm một tiếng, khóc không ra nước mắt.

Sau đó cô bị anh chụp gần hơn mấy chục tấm ảnh chân dung ngây thơ nhìn mà muốn độn thổ.

Lỗ tai thỏ, lỗ tai mèo, lỗ tai chó, kiểu nào cũng có.

Sở Tích nhìn mấy tấm ảnh chân dung trẻ con của mình, cô lại phát hiện thêm một đam mê biến thái của Cổ Minh Cảnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chuyện xưa 8

Sở Tích yên lặng ghi lại đam mê biến thái của Cổ Minh Cảnh vào sổ tay. Cô vốn nghĩ chụp một tấm ảnh thế là xong chuyện, mãi cho đến khi cô nhận được một hộp chuyển phát nhanh do Cổ Minh Cảnh tặng.

Anh từng tặng cho cô rất nhiều thứ như túi xách, đồ trang sức, thế nên lần này Sở Tích cũng không có gì bất ngờ khi nhận được quà. Cô ngồi trên sofa mở nắp hộp gập ra, khi nhìn thấy món đồ bên trong thì có hơi sững sốt, sau đó lấy ra một cái bôm cài tóc hình tai mèo độc đáo, rồi lại nhìn vào hộp quà một lần nữa, cả người bỗng choáng váng.

Bôm cài tóc tai mèo, tai thỏ, đủ các loại bôm tóc, còn thêm cả mấy bộ đồ siêu tiết kiệm vải.

"..."

Sở Tích nhìn lướt qua đồng hồ trong hộp.

Có đôi khi sở thích biến thái được tích lũy quá nhiều, nhiều đến nỗi một quyển sổ nhỏ không ghi hết thì sẽ trở thành biến thái cụ.

Sở Tích nghĩ tới nghĩ lui, nhìn danh bạ điện thoại, cô cắn môi, đổi tên "Anh Cố" thành "Biến thái cụ".

Sau ba tháng, bộ phim của Sở Tích cuối cùng cũng đã quay xong, đội nhân viên đóng clapboard tuyên bố đóng máy, cả đoàn phim bắt đầu chúc mừng công việc đã kết thúc, nhưng Sở Tích vẫn còn mơ màng cứ như đang nằm mơ.

Cô đã quay những gì? Cô đã quay xong rồi ư?

Lúc trước, khi vừa quay phim được nửa tháng, Sở Tích được Cổ Minh Cảnh xin đoàn phim nghỉ phép hai tuần. Sau khi quay về thì phân cảnh của cô đã chất thành đống, cô phải quay phim liên tục để theo kịp tiến độ. Cô thường xuyên ở trong trạng thái đứng trước ống kính, chưa kịp chuẩn bị bắt đầu thì đạo diễn đã báo đã quay xong.

Tiết đóng máy cô cũng không kịp tham gia mà đã bị Cổ Minh Cảnh gọi về thành phố B.

Sở Tích cứ tưởng anh gọi cô về có chuyện gì gấp, nhưng hóa ra anh sắp đi công tác ở Úc, anh muốn đưa cô đi theo, hộ chiếu của cô cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Sở Tích há hốc mồm khi nghe được tin mình sắp đi công tác với anh.

Anh đi công tác mà cô cũng phải đi theo cùng ư.

Sở Tích chưa từng ra nước ngoài bao giờ, khi nghe tin mình sắp được đi Úc thì cô vui lắm, nhưng sau đó cô lại nghĩ đến chuyện mình phải theo Cổ Minh Cảnh đi công tác, cả người cô bỗng chốc ỉu xìu.

Cố Cố Minh Cảnh ở bên cạnh, cô lại càng cảm thấy áp lực, cảm thấy mất tự nhiên, bất cứ lúc nào cô cũng ở trong trạng thái sẵn sàng đợi lệnh, chuyện gì cũng phải nhìn sắc mặt và suy nghĩ của anh. Giống như học sinh tiểu học nhìn thấy chủ nhiệm vào lớp khi hết tiết, giáo viên bảo mọi người có thể tự do hoạt động, nhưng cô lại cứ nhìn chằm chằm nên chẳng ai dám hó hé.

Cô thà ở nhà một mình mà tự do không bị ai quản thúc còn hơn là đi Úc công tác với Cố Cố Minh Cảnh.

Cố Cố Minh Cảnh cứ tưởng Sở Tích sẽ rất vui, nhưng không ngờ cô lại im lặng giống như là không muốn... không muốn đi công tác với anh vậy.

Trong căn hộ, Cố Cố Minh Cảnh nhìn về mặt do dự của Sở Tích: "Em không muốn đi à?"

Anh hỏi thẳng như thế lại khiến Sở Tích giật mình, cô muốn trả lời rằng, tôi không muốn đi với anh, nhưng nghĩ lại nếu cô nói thẳng như thế thì không tốt lắm, chỉ biết ấp úng: "Em không giỏi tiếng Anh, sợ gây thêm phiền phức cho anh. Hơn nữa chị Diệu Ngọc có nói vài ngày nữa sẽ sắp xếp công việc cho em, tạm thời đổi ý cũng không tốt cho lắm, nên em không đi thì tốt hơn."

Cố Cố Minh Cảnh híp mắt: "Em không muốn đi thật ư?"

Sở Tích phụng phịu, không nói lời nào mà chỉ nhìn anh.

Thật ra, thông thường khi đàn ông nói như thế thì người con gái sẽ đổi ý nói rằng mình muốn đi, vì anh dù có chết em cũng đi. Nhưng Sở Tích lại không muốn đi, thế nên cô đánh bạo không trả lời lại, xem như giữ vững câu trả lời mình không muốn đi vừa này.

Cố Cố Minh Cảnh có chút nóng nảy, dưa hái xanh quá cũng không tốt, mặc kệ là lý do gì nhưng rõ ràng là Sở Tích không muốn đi cùng anh.

"Vậy thì em đừng đi." Anh hờ hững lên tiếng, ở căn hộ có bàn để máy tính trên giường, nên Cố Cố Minh Cảnh ngồi ở trên giường làm việc.

Bị Cố Cố Minh Cảnh lạnh nhạt, cô ngấm nhìn sườn mặt đầy nam tính của anh, nghĩ rằng chắc tối nay anh cũng không có nhu cầu nên cô xoay người bước xuống giường, "Em đi làm cả phê cho anh."

Cô bay vọt ra khỏi phòng như một bóng ma, vừa ra ngoài thì cả người trở nên linh hoạt hơn, nắm chặt tay làm động tác chiến thắng.

Ôi! Quà nhiên tự do đều phải dùng cảm đầu tranh mới có được! Không được sợ hãi thì sẽ làm được!

Sở Tích ra ngoài một lúc lâu mà vẫn chưa thấy quay lại, ở trong phòng ngủ, Cố Cố Minh Cảnh cúi đầu day day hàng chân mày, rồi lại thờ dài một hơi. Anh tựa vào đầu giường, tiện tay cầm điện thoại đang đặt bên cạnh gối nằm lên xem.

Sở Tích không mang điện thoại theo mà để ở bên gối.

Không biết có phải do Sở Tích từ chối không chịu đi công tác cùng anh hay không, mà khi nhìn thấy điện thoại cô, anh bỗng làm ra một chuyện vô liêm sỉ mà từ trước đến nay anh không bao giờ làm thế. Vừa làm anh vừa nghĩ có phải mình bị điên hay không mà lại... muốn xem trộm điện thoại của Sở Tích.

Mặt khẩu vô cùng đơn giản, anh chỉ nhập một lần mà đã thành công, "234567".

Không biết tại sao mà nhịp tim Cố Cố Minh Cảnh bỗng đập nhanh hơn, thậm chí anh còn lo lắng nữa khi Sở Tích mang cả phê vào thì anh nên làm gì.

Nhưng anh lập tức đập tan sự lo lắng này, anh làm gì mà phải sợ, anh chỉ đang kiểm tra điện thoại của cô thôi mà, đây là chuyện đương nhiên.

Sau đó, Cố Cố Minh Cảnh yên tâm xem trộm điện thoại của Sở Tích.

Đầu tiên là album ảnh, Sở Tích không thích selfie, ảnh mới nhất của cô là mấy tấm ảnh chụp tai thú anh chụp bữa trước, Cố Cố Minh Cảnh xem mà buồn cười, sau đó gửi ảnh sang điện thoại mình.

Tiếp theo là Wechat, Cố Cố Minh Cảnh mở giao diện trò chuyện và danh sách bạn bè của cô ra, tất cả đều không có gì đặc biệt, cùng lúc đó có một chuyện khiến tâm trạng anh khá vui chính là phát hiện ra Sở Tích để khung đối thoại với anh lên đầu, để tên là "Anh Cố."

Anh nghe cái tên "Anh Cố" này rất nhiều lần từ miệng Sở Tích, nhưng khi nhìn thấy nó ở đây lại có một cảm giác khá đặc biệt.

Ít ra anh đã biết cô bé này bình thường thật lòng gọi anh là "anh Cố", không có chuyện bằng mặt không bằng lòng.

Tâm trạng Cố Cố Minh Cảnh tốt hẳn, anh rời khỏi Wechat, bấm vào Weibo và QQ, cuối cùng đi đến danh bạ điện thoại.

Anh lướt một vòng danh bạ, danh sách người liên hệ của cô không có mấy người, tất cả đều được lưu thẳng bằng tên, Cố Cố Minh Cảnh lướt một loạt xuống dưới, bỗng nhiên anh chú ý đến một cái tên khá kỳ lạ.

"Biến thái cụ?"

Cái tên này có hơi suồng sã, hình dung một người vừa biến thái lại vừa già, nhưng lại có cảm giác vô cùng thân mật, đồng thời đây còn là một người đàn ông.

Anh biết Sở Tích gọi anh là "Anh Cố" một cách trang trọng, nhưng anh lại không ngờ cô sẽ gọi người khác là "Biển thái cụ".

Cố Minh Cảnh nhú mày, nhếch môi cười lạnh lùng, vì muốn biết cái tên "biển thái cụ" này là ai cho nên anh dứt khoát bấm gọi.

Màn hình hiển thị giao diện đang kết nối, sau khi vừa vang lên tiếng "bíp", anh lại nghe thấy điện thoại của mình reo vang.

Cố Minh Cảnh: "..."

Lúc bung cà phê vào phòng cho Cố Minh Cảnh, Sở Tích bỗng nhiên phát hiện bầu không khí trong phòng trở nên kỳ lạ.

Cô đặt cà phê lên đầu giường, "Anh Cố, cà phê xong rồi đây."

Cố Minh Cảnh nhìn ly cà phê còn đang bốc hơi, rồi lại nhìn sang Sở Tích.

"Em tới đây." Anh ra lệnh.

"Dạ." Sở Tích cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng chỗ nào không đúng thì cô lại không nói ra được, thế là chỉ đành lễ mễ bước qua.

Cố Minh Cảnh cứ nhìn cô, anh thấy cô run lên, trên cánh tay nổi một lớp da gà.

Sở Tích không biết mình lại làm sai chuyện gì, cô chưa từng thấy ánh mắt biển thái như thế của Cố Minh Cảnh. Và cô cũng không biết mình sắp phải trải qua chuyện biển thái cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Chuyện xưa 9

Năm đầu tiên dưới trướng Cố Minh Cảnh, Sở Tích tham gia vô số hoạt động nghệ thuật lớn nhỏ, cô còn quay hai bộ phim.

Bộ phim đầu tiên đã được công chiếu, khán giả hiếu kỳ kéo nhau đến rạp chiếu phim để xem thử gương mặt mới xuất hiện bất ngờ này, đáng tiếc là kết quả chỉ tìm hiểu được mặt tiêu cực. Lúc trước tuyên truyền rầm rộ như thế, kích thích khẩu vị của khán giả, gương mặt trông rõ xinh, ban đầu bọn họ còn nghĩ sắp có một tiểu hoa mới ra mắt, cuối cùng khi xem thấy diễn xuất không ăn khớp với các diễn viên gạo cội thì mới biết hóa ra chỉ là "bom xịt". Bộ phim này là một tác phẩm được chủ đầu tư ném tiền nâng nữ chính, ngược lại không hề có tâm với khán giả.

Sở Tích biết mình đã phá hư bộ phim, hơn nữa còn phá nát bát, cô vô cùng hoảng sợ, không biết phải nói thế nào với Cố Minh Cảnh. Cô nghĩ Cố Minh Cảnh có lẽ chỉ hận không thể giết chết cô, nhưng lại không ngờ anh lại không tỏ vẻ gì mà tiếp tục cung cấp cho cô biết bao nhiêu tài nguyên khủng.

Bây giờ cô đã hiểu được phần nào tính cách của anh, cô có thể đoán ra được anh vui hay giận qua gương mặt nghiêm túc ấy. Cho nên dựa vào phản ứng của anh, cô hoàn toàn không cảm nhận được cơn giận từ anh.

Người ngoài đều đang đồn đại gia sau lưng Sở Tích chính là chân ái của cô, không những là chân ái mà nào anh ta còn bị ủng nước nữa.

Sở Tích nhìn hai chữ "chân ái" trong những tin đồn trên diễn đàn mà chỉ biết câm nín.

Cố Minh Cảnh không phải là chân ái của cô đâu, bọn họ chỉ là đôi bạn cùng giường mà thôi.

Nhắc đến Cố Minh Cảnh, hình như lâu rồi Sở Tích chưa gặp anh.

Nhìn khung trò chuyện với "anh Cố" được ghim trên đầu Wechat, có mấy lần cô muốn nhắn tin hỏi anh đang bận gì, nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị cô dập tắt ngay lập tức.

Cô làm gì có tư cách hỏi Cố Minh Cảnh đang làm gì, cô đâu phải là bạn gái của anh mà đòi kiểm tra công tác.

Lúc cô đang chuẩn bị đi tắm rồi ngủ thì nhận được điện thoại của trợ lý Cao, nhìn thấy màn hình hiển thị người gọi đến là trợ lý Cao, cô còn nghĩ tối rồi mà lại gọi cho cô thì chắc chắn là ông ấy có chuyện gấp.

Sở Tích nghe máy, quả nhiên, xảy ra chuyện thật.

Trợ lý Cao nói Cố tổng bị tai nạn giao thông, hiện anh đang nằm ở bệnh viện XX, bắt đầu từ ngày mai, cô Sở Tích phải tạm dừng tất cả công việc để cùng tới đến bệnh viện chăm sóc cho anh ấy.

Kể từ khi bộ phim điện ảnh của mình thất bại, Sở Tích luôn cảm thấy áy náy với Cố Minh Cảnh. Cho nên vừa nghe thấy anh bị tai nạn giao thông thì lòng cô như muốn xoắn lại, vừa cúp điện thoại, trợ lý Cao đã gửi địa chỉ bệnh viện và số phòng bệnh sang cho cô.

Tuy trợ lý Cao nói tạm thời Cố Minh Cảnh không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Sở Tích vừa nghĩ đến bốn chữ "tai nạn giao thông" là hồn vía lên mây. Cả đêm cô trằn trọc không ngủ được, sáng hôm sau đã vội vàng chạy đến bệnh viện ngay, cô còn ghé vào tiệm hoa trước cửa bệnh viện để mua một bó cúc họa mi.

Sở Tích tìm theo địa chỉ trợ lý Cao gửi đi đến một bệnh viện tư nhân, trên đường đều có các vệ sĩ áo đen đứng gác từng cụm. Sở Tích cứ nghĩ mình sẽ bị chặn lại, nhưng những vệ sĩ kia hình như đều biết mặt cô. Cô ôm bó cúc họa mi đi thẳng một đường, đến khi lên phòng bệnh Cố Minh Cảnh ở tầng mười hai, Sở Tích vừa ra thang máy thì trợ lý Cao đã đứng đợi sẵn.

"Trợ lý Cao." Trong mắt Sở Tích ngập tràn lo lắng.

"Cô Sở Tích, qua đây với tôi." Lúc trợ lý Cao nhìn thấy bó hoa cúc trong tay Sở Tích, lông mày dựng đứng lên. Ông dẫn Sở Tích đi đến phòng bệnh, vệ sĩ ở đây nhiều hơn ở những chỗ vừa rồi, tất cả đều mặc áo đen đeo kính râm. Sở Tích cầm hoa cúi đầu đi theo trợ lý Cao suốt dọc đường, cuối cùng cũng đến trước cửa phòng bệnh.

Sở Tích nhìn cánh cửa phòng bệnh đóng chặt, hốc mắt ửng đỏ.

Đã nằm viện thế này rồi nhất định là có chuyện rồi, lúc trước cô từng gặp mấy bệnh nhân bị tai nạn giao thông ở bệnh viện, cả người bị cấm đủ loại ống, cơ thể không trọn vẹn, cứ nằm im không nhúc nhích ở đó, đáng thương cực kỳ.

Bộ phim anh đầu tư cho cô đã thất bại, đang lúc cô không biết phải làm gì để đối mặt với anh, kết quả anh lại bị tai nạn giao thông. Sở Tích cảm thấy cơ hội lập công chuộc tội của mình đã đến rồi, cô biết tình huống gia đình của anh có hơi phức tạp, nên mặc kệ Cố Minh Cảnh bán thân bắt toại hay thiếu tay cụt chân gì đó, cô đều sẽ chăm sóc cho anh thật tốt, ít nhất là cô sẽ chăm sóc cho anh đến khi hợp đồng giữa hai người kết thúc.

Sở Tích đang định gõ cửa phòng nhưng trợ lý Cao đã ngăn lại: "Cố tổng đang nghỉ ngơi."

Sở Tích: "Vậy bây giờ tôi có thể vào thăm anh ấy không?"

Trợ lý Cao nhìn cô rồi gật đầu, vặn mở cửa phòng bệnh.

Cô rón rén bước vào trong, trợ lý Cao đóng cửa lại.

Sở Tích ôm bó hoa trong lòng, cô cứ nghĩ Cố Minh Cảnh đang hôn mê nằm trên giường bệnh bị cấm đầy ống trên người. Nhưng cô lại thấy anh mặc đồ bệnh nhân màu xanh trắng, ngồi tựa lên đầu giường, máy tính đặt trên cái bàn nhỏ được dựng lên ở trên giường, anh vừa nhìn máy tính vừa cầm ly nước đặt bên cạnh lên uống một hớp.

Sở Tích há to miệng, "Anh, anh Cố."

Cố Minh Cảnh quay đầu lại nhìn thấy Sở Tích đi đến, anh "ừ" một tiếng đáp lại.

Sở Tích bước từng bước đến đầu giường anh: "Anh Cố."

Cô ngơ ngác nhìn Cố Minh Cảnh, trừ đôi môi hơi trắng bệch ra thì trông tinh thần anh có vẻ rất tốt.

Cố Minh Cảnh nhận ra Sở Tích đang nhìn mình chăm chú, ngẩng đầu hỏi: "Sao thế?"

Sở Tích nhìn thấy anh vẫn còn khỏe thì vành mắt đỏ hoe: "Em còn tưởng anh không xong rồi."

Cố Minh Cảnh nhìn bó hoa cúc trong tay Sở Tích: "..."

Sở Tích đặt hoa cúc lên tủ đầu giường của anh, kiểm tra tay chân của anh xem có thiếu cái nào hay không. Cũng may tay chân vẫn còn đủ, trái phải mỗi bên một cái.

Ban đầu Cố Minh Cảnh còn cảm thấy buồn cười, nhưng khi nhìn thấy hốc mắt đỏ ửng của Sở Tích anh lại bỗng có chút cảm động, anh như đang an ủi cô, "Tôi không sao cả."

Sở Tích nhìn trên trán anh có băng một miếng băng nhỏ, sau đó nhìn từ cổ áo đến lồng ngực của anh hình như cũng bị băng lại, cô xót xa hỏi anh: "Anh bị thương thế nào?"

Ban đầu Cố Minh Cảnh định nói với cô ngoại trừ trán ra thì không còn chỗ nào bị thương cả, nhưng không biết vì sao, lời đến bên miệng lại bị anh nuốt xuống.

Nhưng quả thực anh không bị thương ở đâu cả, nếu không nhờ anh cảnh giác.

Đôi mắt Cố Minh Cảnh tối sầm lại.

Người bên nhà lớn ngày càng táo toan, tự tay bày ra vụ tai nạn giao thông này để lấy mạng anh, đáng tiếc anh đã biết kết hoạch của bọn họ từ sớm, nhưng anh không vạch trần mà thuận nước đẩy thuyền, sau khi chuẩn bị mọi sự an toàn thì để vụ tai nạn này xảy ra, sau đó anh nhập viện.

Bên ngoài đều truyền tin Cố Minh Cảnh bị tai nạn nghiêm trọng, đầu bị chấn thương nặng, xương sườn đâm vào phổi, nhưng chỉ có người thân cận anh mới biết được, trán anh chỉ bị trầy xước một chút xiu.

Để tăng tính chân thật, anh phải nằm viện, thậm chí còn quấn băng trên ngực, anh muốn ở lại bệnh viện đợi thêm một thời gian nữa, để tiện quan sát sắc mặt của những người không kịp chờ đợi đã lộ đuôi kia.

Nhưng ở bệnh viện lại rất nhàm chán, hể rảnh là Cố Minh Cảnh lại nhớ đến Sở Tích, vì vậy anh bảo trợ lý Cao dẫn Sở Tích đến đây để anh giải sầu.

Trợ lý Cao sợ tiết lộ thông tin nên không nói với Sở Tích bệnh tình thật sự của Cố Minh Cảnh, nhưng lại sợ dọa đến cô nên ông cũng không kể bệnh tình được truyền ra bên ngoài của anh. Thế nên ông để Sở Tích tự do phát huy trí tưởng tượng, cuối cùng cô lại tưởng Cố Minh Cảnh sắp tiêu đến nơi rồi.

Cố Minh Cảnh nhìn gương mặt đầy lo lắng của Sở Tích, anh bắt đầu nói dối mà không chớp mắt: "Gãy hết hai cái xương sườn."

Gãy xương, hơn nữa còn là xương sườn, Sở Tích vừa nghe đã thấy nghiêm trọng Cô chạy đi hỏi bác sĩ, bác sĩ là người tình ý, thấy Sở Tích không biết bệnh tình thực tế của Cố Minh Cảnh liền thuận miệng trả lời những câu hỏi của cô, nào là không được cử động lung tung, tốt nhất là đừng nên xuống giường, ra ngoài phải dùng xe lăn, không thể ho cũng không thể cười, anh bị thương nghiêm trọng thế nào, yếu ớt ra sao.

Sở Tích quay về phòng bệnh, trong mắt cô, Cố Minh Cảnh bỗng trở thành động vật nằm trong danh sách bảo vệ của quốc gia. Cô âm thầm hạ quyết tâm, cô đã khiến anh lỗ nhiều tiền như thế nên nhất định phải chăm sóc anh cho thật tốt.

Sở Tích vội vàng đỡ Cố Minh Cảnh để anh nằm xuống, không cho anh lộn xộn.

Trợ lý Cao gõ cửa, mang bữa sáng vào phòng.

Hóa ra Cố Minh Cảnh vẫn chưa ăn sáng, người đàn ông vừa nãy còn tự cầm ly nước lên uống bây giờ bỗng dưng không còn sức nữa. Anh dựa vào đầu giường, chờ Sở Tích cầm muỗng dứt cháo cho mình, cô đưa lên miệng thổi cháo cho nguội, sau đó mới dứt cho anh.

Sở Tích cho anh ăn sáng xong, rút khăn lau miệng cho anh.

Cố Minh Cảnh rất hưởng thụ đãi ngộ này, nhưng lúc nãy anh vừa uống nước, còn mới ăn cháo nên không lâu sau đã muốn đi vệ sinh.

Anh định bước xuống giường để đi vệ sinh.

Nhưng vừa mới ngồi dậy đã bị Sở Tích bắt nằm xuống, "Anh Cố, anh đừng ngồi dậy."

Cố Minh Cảnh có hơi xấu hổ, "Tôi đi vệ sinh."

Sở Tích nghe xong thì ngêch mặt ra, mặt đỏ bừng bừng, sau đó mới nói: "Nhưng bác sĩ nói anh tốt nhất là không nên xuống giường."

Cô bắt đầu tìm kiếm ở trong phòng, sau đó nhìn thấy một chai nước khoáng đang đặt ở trên bàn trà.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Cố Minh Cảnh, Sở Tích cầm chai nước khoáng lên, mở nắp ra đổ hết nước trong chai vào chậu cây cảnh bên ban công, sau đó mím môi nói, "Anh không thể xuống giường được, nếu không thì, anh giải quyết ở trên giường đi."

Cô đưa cái chai cho Cố Minh Cảnh: "Anh có thể giải quyết vào đây nè."

Cố Minh Cảnh nhìn cái miệng chai bé tí của chai nước khoáng, mặt đen như đất nòi.

Bộ cô chưa bao giờ nhìn thấy hay cô chưa từng dùng nó hả, trong mắt cô anh chỉ bằng cái miệng bình này thôi hả.

Anh kiên quyết ngồi dậy, "Tôi muốn xuống giường."

Sở Tích biết Cố Minh Cảnh đang ngại: "Anh không thể xuống giường được, chuyện này chỉ có anh biết, em biết thôi. Em cam đoan sẽ không nói cho người khác biết, có được không?"

Cố Minh Cảnh nhìn vẻ mặt lo lắng của Sở Tích thì thờ dãi, anh vươn tay ra, "Không sao đâu, em đỡ tôi đi là được."

Sở Tích: "Không được, hay anh cứ giải quyết ở trên giường..."

Cố Minh Cảnh cắt ngang lời cô, nhìn chai nước khoáng trong tay Sở Tích, vẻ mặt khó nói: "Em thấy có thể ư?"

Sở Tích khó hiểu, nhìn miệng chai cả buổi, đột nhiên hiểu ra ngay.

Mặt cô đỏ bừng lên, sau đó ngoan ngoãn đỡ anh xuống giường.

Cố Minh Cảnh nương theo cô đi vào nhà vệ sinh.

Hai người đứng trước bồn cầu, bầu không khí trở nên quỷ dị.

Sở Tích nhìn một hồi mới mở miệng: "Anh Cố, em ra ngoài trước."

Cố Minh Cảnh im lặng một lát mới nói "Được."

Sở Tích đứng bên ngoài cửa chờ một lát, khi nghe thấy tiếng xả nước bên trong mới gõ cửa đi vào.

Cố Minh Cảnh định rửa tay nhưng anh không đưa tay lên được, Sở Tích cầm tay anh đưa vào vòi nước, bóp nước rửa tay ra rồi xoa bọt lên tay anh.

Bọt bong bóng rất tròn, tay hai người thân mật tựa sát vào nhau, tay anh thon dài, tay Sở Tích lại nhỏ nhắn, da thịt kè sát, đặc biệt là lòng bàn tay, nhón nhột.

Sở Tích xoa xoa, mặt lại đỏ lên.

Cô rửa tay trái của anh xong, Cố Minh Cảnh lại đưa tay phải sang cho cô rửa. Sở Tích lại bắt đầu rửa tay phải cho anh, nhưng lần này cô bỗng thấy có gì đó sai sai.

Anh không tự rửa tay được, thế sao lúc này có thể cời quần đi tiêu? Không lẽ anh có khả năng đặc biệt ư.

Sở Tích nghiêm túc rửa tay phải dính đầy xà phòng của Cố Minh Cảnh, đối với câu hỏi không có lời giải đáp này, cô có nghĩ cỡ nào cũng không nghĩ ra, thế là đành từ bỏ.

Được rồi, không nghĩ nữa.

Cô cũng đâu có cái thứ đáng ghét đó, cô không biết, không rành, cũng không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Chuyện xưa 10

Trong thời gian nằm viện, Cố Minh Cảnh vô cùng nhàn rỗi, thậm chí Sở Tích cảm thấy anh không phải nằm viện mà là đang dưỡng lão mới đúng, sáng thì xem tin tức, làm việc trên máy tính một lát, buổi chiều xem TV hoặc đọc sách, xế chiều lại ngồi xe lăn đi dạo một vòng công viên bên dưới bệnh viện, buổi tối lại làm việc một chút rồi đi ngủ.

Sau vài ngày, vết thương trên trán của anh đã lành hẳn, không để lại một vết sẹo. Sở Tích nhìn cái trán nhẵn nhụi của anh sau khi tháo băng thì thở dài một hơi, sau đó lại nhớ đến hai cái xương sườn bị gãy của anh, vẻ mặt lại trở nên lo lắng.

Không biết đến khi nào anh mới khỏe lại.

Thời tiết hôm nay rất tốt, làn gió mát lạnh thổi qua khung cửa sổ đã được mở rộng, rèm cửa sổ nhẹ nhàng tung bay, Cố Minh Cảnh ngồi trên sofa xem TV, còn Sở Tích thì đang ngồi gọt lê bên cạnh anh.

Cô dùng dao nhỏ gọt vỏ lê, vỏ trái cây mỏng nên dễ đứt, nhưng nếu gọt mạnh quá sẽ gọt luôn cả phần quả. Quả lê tròn trịa chậm chậm xoay tròn trong tay cô, vỏ gọt không mỏng cũng không dày, lúc gọt xong, vỏ lê kéo dài không đứt đoạn, thành phẩm cuối cùng vô cùng hoàn mỹ.

Sở Tích đưa lê đã gọt cho Cố Minh Cảnh: "Anh Cố."

Cố Minh Cảnh nhìn miếng lê trắng muốt được Sở Tích đưa tới, mặc dù anh đang xem TV nhưng trong lòng đang đang suy nghĩ, sau khi anh bị tai nạn không biết người bên nhà lớn đã có động tĩnh chưa, bây giờ không có khẩu vị gì: "Không cần đâu, em ăn đi."

Sở Tích đành "Dạ" một tiếng, ôm quả lê gặm như hamster.

Một lát sau, trợ lý Cao bước vào, ông nhìn cảnh đẹp ý vui của đôi trẻ trên sofa rồi nở nụ cười, sau đó mới gõ lên khung cửa.

Trợ lý Cao có chuyện muốn nói với Cố Minh Cảnh, có lẽ là chuyện cơ mật của công ty nên Sở Tích tự giác đi ra ngoài.

Hôm nay trợ lý Cao ở lại trong phòng bệnh khá lâu, mãi một lúc lâu ông mới bước ra ngoài.

Đội đến khi Sở Tích đi vào, gương mặt Cố Minh Cảnh tràn ngập ý cười như đang có chuyện gì đó rất vui vậy.

Sở Tích ngồi xuống, Cố Minh Cảnh ngửi thấy hương lê ngọt ngào trên người cô, bỗng nhiên lại có khẩu vị: "Em gọt cho tôi một quả lê đi."

Quả nhiên, bên nhà lớn đã có người không thể kiềm chế được nữa, tất cả mọi việc đều phát triển theo dự đoán của anh.

Sở Tích oán thầm người này đúng là kỳ lạ, vừa nãy gọt cho anh thì anh không ăn, bây giờ lại bảo muốn ăn, làm gì có người nào trước sau bất nhất như anh chứ, nhưng cô chỉ dám oán thầm, papa đại gia đã ra lệnh, cô không thể nào từ chối, thế là cầm một quả lê lên gọt cho anh.

Cô chỉ nghĩ như thế, nhưng lúc gọt lê lại phân tâm, lưỡi dao sắc bén xuyên qua vỏ lê cắt vào ngón cái tay phải của cô.

Sở Tích thấy ngón tay cái bỗng mát lạnh, cúi đầu nhìn thấy máu đang chảy ra, cô mới bắt đầu cảm thấy đau.

"Á!" Sở Tích vội vàng ném con dao và quả lê xuống, đau đớn cầm lấy ngón tay của mình.

Cố Minh Cảnh cũng giật nảy mình, nhìn máu trên sàn nhà, rồi lại nhìn máu chảy từ kẽ tay của Sở Tích.

Anh bất chấp mình bây giờ đang là bệnh nhân gãy hai cái xương sườn trong mắt Sở Tích, vội la lên, "Cắt phải tay rồi hả? Để tôi xem nào!"

"Anh Cố, anh đừng nhúc nhích, đừng động mà, vết thương sẽ vỡ ra mất!" Sở Tích nhớ rõ lời bác sĩ dặn, vừa chịu đau vừa nhắc nhở Cố Minh Cảnh không được động đây, sau đó cô tự mình đứng dậy đi ra ngoài xử lý vết thương.

Cố Minh Cảnh ngồi trên sofa nhìn bóng lưng ra khỏi phòng bệnh của Sở Tích mà giật mình.

Cũng may đang ở bệnh viện, vết thương trên tay Sở Tích được xử lý kịp thời. Ngón tay cô bị mất một lớp da, vết thương khá dài nhưng may là không sâu lắm, không cần phải khâu lại, bác sĩ rửa vết thương cho cô, bôi thuốc rồi lại dùng gạc băng ngón tay cái cô lại giống hệt đòn bánh chưng.

Cố Minh Cảnh đến cửa phòng khám, nhìn bác sĩ đang băng lại vết thương cho Sở Tích ở trong phòng, không biết có phải chạm vào vết thương hay không mà cô cau mày, cố gắng chịu đau.

Bác sĩ băng ngón tay Sở Tích rất kỹ. Cô nhìn ngón tay đã được băng chặt đến nỗi không động đậy được của mình, cảm ơn bác sĩ rồi chuẩn bị đi ra ngoài, bất gặp Cố Minh Cảnh đang đứng trước cửa.

Sở Tích: "Anh Cố, sao anh lại đứng đây, sao anh đến đây được?"

Cố Minh Cảnh đi thẳng vào phòng hỏi bác sĩ: "Tay cô ấy có sao không?"

Bác sĩ nói: "Không sao cả, tôi đã băng lại rồi, vết thương không sâu lắm nên không cần khâu lại, mấy ngày nữa là lành thôi."

Cố Minh Cảnh nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm.

Sở Tích kinh hãi nhìn Cố Minh Cảnh bỗng nhiên hoạt động linh hoạt như thế.

Anh, sao anh ấy bỗng dưng khỏe lại thế!

Cố Minh Cảnh nắm lấy cánh tay trái không bị thương của cô lùi về phòng bệnh.

Trong đầu Sở Tích toàn dấu chấm hỏi: "Anh, anh Cố?"

Cố Minh Cảnh khép cửa phòng lại, chặn Sở Tích ở trên tường, sau đó kéo tay trái của cô đưa vào vạt áo của anh rồi luồn vào.

Khi chạm vào cơ bụng rắn chắc của anh, Sở Tích vội vàng muốn rút tay về, nhưng anh vẫn nắm lấy tay cô di chuyển lên ngực mình.

Lúc ngón tay Sở Tích chạm vào làn da trên ngực của anh, cô sửng sốt. Sau đó, cô bắt đầu tìm kiếm trên lồng ngực anh.

Băng gạc đâu rồi? Không phải anh bị gãy hai cái xương sườn sao? Vết thương anh nằm đâu?

Sở Tích sờ soạng lồng ngực cường tráng của anh nhưng không tìm ra vết thương nào cả.

Cô ngẩng đầu nghi ngờ nhìn anh: "Anh Cố, vết thương của anh đâu rồi?"

Cố Minh Cảnh lấy tay Sở Tích ra, che miệng khẽ ho: "Vốn dĩ không có."

Sở Tích: "Thế..."

Cố Minh Cảnh: "Lừa em thôi."

Sở Tích cảm thấy như sấm sét giữa trời quang, khóe môi run run không nói nên lời.

...

Trong phòng bệnh chỉ có âm thanh phát ra từ TV, nhưng TV đang chiếu gì thì chẳng ai quan tâm cả.

Sở Tích ngồi yên một chỗ, không nói lời nào.

Cố Minh Cảnh trong lòng có hơi bực bội.

Anh lừa cô, nhưng không ngờ sau khi cô biết thì lại yên lặng không có phản ứng gì, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng cô cứ trầm mặc, không còn chốc chốc lại hỏi anh có muốn ăn trái cây không, chốc chốc lại kể chuyện trên mạng cho anh nghe như trước nữa.

Cuối cùng, Cố Minh Cảnh lại là người mở miệng trước: "Em không có gì muốn nói hả?"

Sở Tích cứ im lặng cúi đầu nhìn ngón tay cái bị băng của mình, nghe thấy Cố Minh Cảnh hỏi, cô nói lí nhí: "Anh Cố, sau này đừng gạt em nữa."

Cố Minh Cảnh biết mấy ngày nay mình sai bảo cô bé này có hơi quá đáng, đi vệ sinh cũng bắt cô đỡ, cô không vui cũng đúng, thế là anh trả lời lại: "Được."

Sở Tích lại nói tiếp: "Mấy hôm nay em rất lo cho vết thương của anh, sợ anh dưỡng thương không tốt." Bấy giờ cô mới biết mình lo lắng thừa rồi.

Cố Minh Cảnh quay đầu nhìn sườn mặt Sở Tích.

Cái cô để ý không phải là anh gạt cô, mà là anh để cô lo lắng vô ích.

Cố Minh Cảnh cảm thấy mình tội lỗi đầy mình.

Cuối cùng anh nói: "Sau này sẽ không như thế nữa."

Đây là lần đầu tiên anh an ủi người khác, nhưng Sở Tích lại không nhận ra anh đang an ủi mình.

Sở Tích buồn buồn "ừ" một tiếng.

Mặc dù cô không biết vì sao Cố Minh Cảnh chỉ bị trầy da một chút đã phải nằm viện, nhưng anh không phải là người rảnh rỗi như thế, anh nằm viện là có lý do của anh. Nhưng cô cũng không hỏi nhiều.

Thời gian đã không còn sớm, nhân viên đã đưa bữa tối đến, Sở Tích dọn thức ăn lên bàn cho Cố Minh Cảnh xong thì nói: "Anh Cố, nếu không có gì thì em về trước đây."

Lúc trước đều do cô giúp Cố Minh Cảnh ăn cơm, ăn xong rồi đẩy anh đi tản bộ rồi mới quay về nhà. Bấy giờ Cố Minh Cảnh đã không sao, cô cũng không cần phải ở lại nữa.

"Đừng đi." Cố Minh Cảnh gọi cô lại, "Ở lại ăn với tôi đi."

Đồ ăn ở bệnh viện tư nhân khá phong phú, nghe nói đầu bếp tiêu chuẩn năm sao, phần ăn đủ hai người ăn.

Sở Tích: "Em về nhà ăn sau."

Cố Minh Cảnh đưa đũa cho cô: "Ngồi xuống."

Sở Tích đành phải ngồi xuống, "Vâng."

Cô định cầm đũa ăn cơm, nhưng lúc cầm đũa mới phát hiện ra vấn đề nan giải.

Ngón cái bên tay phải của cô bị băng kín không động được, chỉ còn lại bốn ngón, không thể nào cầm đũa được.

Sở Tích thử bốn ngón còn lại, nhưng đồ ăn rơi lung tung trên bàn ăn.

Cô đổi sang dùng tay trái, nhưng năm ngón tay trái lại không bằng bốn ngón tay phải, bọn nó không chịu nghe lời cô.

Cố Minh Cảnh nhìn Sở Tích liên tục đấu tranh với bản thân ở phía đối diện.

Anh lấy đũa khỏi tay cô, đưa muỗng cho cô: "Em dùng cái này đi."

Sở Tích cầm muỗng bằng tay trái: "Dạ."

Cô nhắm trúng món khoai tây băm sợi, định đưa tay dùng muỗng múc, nhưng thử hai lần, khoai tây đều được xúc vào muỗng, đến khi đưa lên miệng thì lại rớt xuống mâm.

Cô không gấp đồ ăn được, người đàn ông đối diện hình như cũng không có ý giúp cô, tự mình thưởng thức bữa ăn một mình, Sở Tích chỉ biết gặm dỗi mồm một miếng cơm đưa vào miệng.

Cô đang suy nghĩ xem mấy ngày tới phải làm sao, dưa muối đều không dùng được, e là đói chết mất.

Đói thì đói thôi, cùng lắm thì cô gặm bánh mì, Sở Tích thờ dãi trong lòng, trên đời này chỉ có bà nội mới lo lắng cô ăn có no hay không, những người còn lại chẳng ai quan tâm cô cả.

Cố Minh Cảnh đặt dưa xuống, dường như anh đã ăn xong.

Sở Tích chỉ ăn vài miếng cơm, thấy anh ăn xong nên cũng bỏ muối xuống: "Anh Cố, anh ăn xong rồi thì em về đây."

Cố Minh Cảnh không đồng ý, anh ngồi xuống bên cạnh cô, cầm chén cô lên, lấy dưa của cô gấp khoai tây băm sợi đưa đến bên miệng cô.

Sở Tích: "Dạ?"

Cố Minh Cảnh: "Ăn đi, tôi đút em."

...

Sau cùng, Sở Tích bị Cố Minh Cảnh đút ăn no đến mức không thể đi nổi.

Anh chê cô ăn ít, một hai nhét đồ ăn cho cô, Sở Tích chưa kịp nuốt xuống thì anh đã đút tiếp rồi.

Được Cố Minh Cảnh đút ăn, vốn dĩ Sở Tích cảm động lắm nhưng sau đó lại trở nên sợ hãi.

Thằng cha này bộ kiếp trước làm ở trại nuôi heo à, có phải đút người ta ăn cơm đến ngien rồi không?

Cố Minh Cảnh giờ chén lên uy hiếp cô: "Nhanh lên, còn một miếng cuối cùng."

Sở Tích gặm dỗi lác đầu: "Em, em không ăn nổi nữa."

Cố Minh Cảnh: "Một miếng cuối cùng, ăn miếng này rồi nghỉ."

Sở Tích không tin: "Vừa nãy anh cũng nói thế!"

Cố Minh Cảnh nhú mày: "Có ăn hay không?"

Dưới uy hiếp của anh, Sở Tích đành há miệng.

Cố Minh Cảnh hài lòng nhìn Sở Tích ăn sạch chén cơm.

Anh đặt chén xuống, Sở Tích chưa kịp thở ra, Cố Minh Cảnh lại bung nước đến.

"Uống nước đi."

Sở Tích chỉ thấy bây giờ mình đứng lên thôi cũng khó nữa, đồ ăn nó lên tới tận cổ, nuốt nước miếng thôi mà cô cũng sợ, bây giờ còn bị ép uống nước nữa.

Cô cầu xin nhìn Cố Minh Cảnh, bây giờ cô còn buồn hơn cả lúc Cố Minh Cảnh chỉ lo ăn không chịu quan tâm đến cô nữa.

Cố Minh Cảnh nhìn vẻ mặt méo mào của Sở Tích, hỏi: "Sao thế?"

Sở Tích: "Anh Cố, anh đang cho heo ăn hả hu hu hu hu..."

Chuẩn bị quay lại với cuộc sống của đôi vợ chồng son thôi nàooooo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Ngoại truyện 1

Tháng chín, mùa tựu trường.

Các trường đại học lần lượt kết thúc kỳ nghỉ hè của mình, đồng thời chuẩn bị chào đón nhóm tân sinh viên nhập học. Trước cổng trường treo đầy các băng rôn chào mừng tân sinh viên, các đàn anh, đàn chị trong bộ đồ tình nguyện vội vàng vàng giúp các bạn sinh viên mới chuyển hành lý. Trang web của trường vẫn rầm rộ đưa tin về các tân sinh viên như mọi năm. Và, tấm ảnh của một sinh viên mới đăng ký nhập học được trang web của đại học A cập nhật bỗng trở nên siêu hot.

Bên cạnh tấm bảng viết địa điểm đăng ký nhập học của khoa Tài chính đại học A, có một sinh viên mới đang cúi đầu kí tên.

Cô ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, mái tóc được búi lên cao, làn da trắng mịn, chỉ cần nhìn một bên mặt thôi là mọi người đã biết chắc người này nhất định sẽ trở thành hoa khôi của trường năm nay.

Nếu như là bình thường thì chắc chắn mọi người sẽ ồn ào đòi xin thông tin, tên tuổi và chuyên ngành của cô đàn em này trên diễn đàn của nhà trường. Nhưng trước mùa khai giảng năm nay, các bạn học đều đã thấy tên cô trên danh sách sinh viên nhập học, nên mọi người đều ngầm hiểu.

Hashtag #Sở Tích đăng ký nhập học# lại leo lên hot search.

Đây là lần đầu tiên Sở Tích xuất hiện sau lễ cưới khiêm tốn của mình và tổng giám đốc Nguyên Cảnh - Cố Minh Cảnh, tin này hiển nhiên thu hút không ít sự chú ý của mọi người. Thật ra, lễ cưới không hẳn là khiêm tốn, vì toàn bộ lễ cưới của hai người đều không công khai với bên ngoài. Nhưng chỉ cần nhìn thấy bối cảnh hôn lễ do các khách mời tham dự tiết lộ đã biết đó một đám cưới đầy mơ mộng như trong truyện cổ tích.

Trước đó, Sở Tích quyết định tạm dừng sự nghiệp đang phát triển của mình để tiếp tục việc học được rất nhiều fan hâm mộ ủng hộ, nhưng mọi người đều cảm thấy khá buồn và tiếc nuối vì không thể gặp cô trên TV thường xuyên. Nhưng hôm nay khi nhìn thấy ảnh Sở Tích đăng ký nhập học, người trong ảnh không hề có sự chênh lệch tuổi tác so với các bạn học xung quanh, lúc cô ký tên cũng không giấu được ý cười trong đôi mắt, bọn họ lại vô thức mỉm cười theo tấm ảnh.

Tấm bảng "khoa Tài chính" bên cạnh Sở Tích thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

Lúc trước cô chỉ thông báo mình đậu đại học A, và đây là lần đầu tiên bọn họ biết cô chọn chuyên ngành gì.

[Khoa Kinh tế - Tài chính, chị ấy định học tài chính hả? Chị Tích giàu quá.]

[Mấy người nói xem hai người bọn họ đã làm chứng minh tài sản trước hôn nhân chưa?]

[Người ta có chồng là tổng giám đốc, hèn chi đi học tài chính ha ha ha ha ha ha ha.]

[Để tôi tưởng tượng một tí về kịch bản hoa xinh đẹp dựa vào chồng, sau khi tốt nghiệp tiếp nhận công ty của chồng khiến nhà chồng phá sản!]

[Cũng có thể là dựa hơi chồng sau khi tốt nghiệp thì về tiếp quản công ty chồng, âm thầm tâu tán tài sản của chồng, sau đó đá bay lão chồng mà hưởng thụ cuộc sống thăng hoa sung sướng, bao nuôi sói con.]

[Hóa ra mục đích Sở Tích học ngành tài chính là vì gấp nghề tài sản của Cố tổng 2333333.]

[Vậy mà tôi còn nói Cố tổng cưới vợ đẹp là do gấp nghề vẻ đẹp của Sở Tích chứ.]

[Lâu trên tốt nghiệp khoa biên kịch của Học viện Hý kịch trung ương hả?]

[Ôi ôi ôi tôi muốn thấy nữ cường nhân Tích tổng.]

Tại biệt thự Nam Tĩnh, sau khi đăng ký nhập học thì Sở Tích trở về nhà, lúc nhìn thấy những bình luận bên dưới hot search: "..."

Hôm nay khai giảng, cô cố ý không cho Cố Minh Cảnh đưa mình đi là muốn khiêm tốn một chút, nhưng không ngờ cô không bị bạn bè không chụp ảnh mà lại bị nhiếp ảnh gia của trường chụp lại, kỹ thuật chụp ảnh ấy phải nói là giống hệt thành phẩm hoàn mỹ của fan hâm mộ.

Cố Minh Cảnh cũng đang xem, ngoại trừ bình luận "tâu tán tài sản, đá bay lão chồng, hưởng thụ cuộc sống sung sướng bao nuôi sói con" kia khiến anh hơi nhũn nhũn ra thì còn lại khá là vui vẻ.

Sở Tích: "Cảm anh cười đấy!"

Cố Minh Cảnh miễn cưỡng giấu đi nụ cười.

Sở Tích cảm thấy mình rất chi là oan uổng, cô như mèo con xù lông: "Anh biết rõ là nguyện vọng một của em không phải là ngành Tài chính mà, em không có ý gấp nghề tài sản của anh đâu!"

Cố Minh Cảnh không quan tâm mấy mà chỉ mỉm cười: "Em có ngáp nghé cũng chả sao cả, của chồng đều là của em hết."

Sở Tích thật sự cảm thấy cạn lời khi nhìn vẻ mặt không quan tâm của Cố Minh Cảnh: "Em không có ham tài sản của anh mà, anh có thể đàn ông chút không?"

Cố Minh Cảnh cười bước đến trước mặt cô, nâng cằm cô lên: "Anh bảo là, em có ngáp nghé cũng không sao hết."

Sở Tích nhìn Cố Minh Cảnh đang cười, hừ một tiếng, cắn chặt răng.

Gương mặt cô bỗng xụ xuống nhìn về phía anh: "Anh không sợ hả?"

Cố Minh Cảnh: "Sợ cái gì?"

Sở Tích, "Anh không sợ em học xong thì sẽ về tiếp quản công ty anh, âm thầm tẩu tán tài sản của chồng, sau đó đá bay lão chồng mà hưởng thụ cuộc sống thăng hoa sung sướng, bao nuôi sói con còn trẻ hơn cả anh ư?"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha." Sở Tích nói xong cũng ôm bụng cười như nắc nẻ.

Mặt Cố Minh Cảnh đen như đất nồi, không có lấy một nụ cười.

"Em dám ư." Anh nghiêng răng.

Sở Tích cuối cùng cũng gỡ hòa được một ván, trong lòng cô thoải mái hơn nhiều, cô ngẩng đầu nhìn anh: "Sao em lại không dám chứ?"

Cô còn thêm thắt một tí trong bình luận "bao nuôi sói con" vừa nảy thành "bao nuôi sói con còn trẻ hơn cả anh", Sở Tích thấy mình cũng giới đầy chứ.

Bây giờ Cố Minh Cảnh chỉ muốn véo cái mặt dương dương tự đắc của Sở Tích. Nhưng mỗi lần làm thế, đầu ngón tay anh còn chưa kịp chạm vào là cô đã bắt đầu ôm đầu gào to bạo lực gia đình.

Thế nên anh giận dữ bế ngang cô lên.

Sở Tích luôn có dự cảm không lành mỗi khi bị anh xách lên như xách gà con thế này, cô giãy dụa: "Bỏ em ra, hôm nay em mới khai giảng, mệt mỏi cả ngày rồi, không cho anh đụng vào em."

Cố Minh Cảnh không thêm để mấy chiêu giãy dụa của Sở Tích vào mắt: "Gọi chồng xem nào."

Sở Tích lại rất ngoan ngoãn gọi theo: "Chồng ơi."

Cố Minh Cảnh nghe xong, cánh tay siết chặt hơn: "Nếu đã là chồng em thì sao anh lại không thể?"

Sở Tích bị anh vác ngang lên, đầu chúi ra đằng sau còn cái mông thì đưa ra trước, vẻ mặt bị phẫn bị Cố Minh Cảnh vác vào phòng.

Sau này cô không mang sói con trẻ tuổi ra kích thích anh nữa. Sở Tích tuyệt vọng nghĩ.

Sau này...

Sự thật chứng minh, tiếp xúc thân mật giúp tình cảm vợ chồng càng thêm thắm thiết. Trong bầu không khí dịu dàng đầy ắp, Sở Tích ngáp một cái, vùi đầu vào lồng ngực Cố Minh Cảnh, cô đang định đánh một giấc đến sáng ngày mai, nhưng bỗng nhiên nhớ ra một việc, vội vàng bừng tỉnh.

Cô cựa quậy, dùng cùi chỏ chống người dậy, nhìn Cố Minh Cảnh đầy mong chờ.

"Chồng ơi."

Cố Minh Cảnh làm bộ ngồi dậy, "Em vẫn chưa mệt à? Một lần nữa nhé?"

"Đừng mà!" Sở Tích hoảng sợ vội vàng kéo kín áo ngủ.

Cố Minh Cảnh hứng thú nhìn cô: "Sao thế em?"

Sở Tích không nhìn vào mắt anh mà chỉ cúi đầu, ngón tay vẽ vòng tròn trên ga giường, "Em muốn nói về chuyện ở lại trường."

Cố Minh Cảnh hiểu ý của cô.

Hôm nay là ngày đầu tiên Sở Tích nhập học, tối nay cô quay về nhà nhưng anh biết hôm nay cô đã chuẩn bị sẵn ga trải giường và chăn đem đến trường.

Ký túc xá nữ ở đại học A mới xây, điều kiện khá tốt so với ký túc xá của các trường đại học trong nước. Một phòng bốn người, diện tích rộng rãi, giường ngủ bên trên, bàn học bên dưới, nhà vệ sinh riêng, cửa ra vào ký túc xá có thể nhận diện bằng khuôn mặt.

Cố Minh Cảnh chờ Sở Tích nói tiếp.

Ngón tay Sở Tích vẫn còn vẽ vòng tròn trên ga giường, một lát sau cô mới lên tiếng: "Em muốn ở lại ký túc xá."

Cô nghĩ Cố Minh Cảnh sẽ không đồng ý, nếu cô đến ở ký túc xá thì nhà anh thiếu mất một cô vợ rồi.

Làm gì có ai vừa cưới xong đã bỏ chồng ở nhà thui thui một mình đâu chứ.

Sở Tích đang đoán xem Cố Minh Cảnh sẽ dùng cách gì để từ chối yêu cầu của mình, nhưng lại nghe thấy anh nói "Được."

"Hả?" Sở Tích cứ ngỡ mình nghe lầm, không thể tin được ngẩng đầu lên.

Cố Minh Cảnh đưa tay xoa đầu cô: "Em có thể ở lại ký túc xá, nhưng thứ bảy và cuối tuần, những ngày bình thường nếu hôm sau không có tiết thì đều phải về nhà."

Mấy chuyện này dù Cố Minh Cảnh không nói thì Sở Tích cũng định làm thế, nhưng bây giờ lại do chính miệng anh nói ra, anh đồng ý thoải mái như thế, Sở Tích vẫn không thể tin được, "Thật, thật hả anh?"

Cố Minh Cảnh, "Anh đã lừa em bao giờ chưa?"

"Muốn đi học thì cứ học thật tốt, muốn ở ký túc xá thì cứ ở, em muốn làm gì thì cứ yên tâm mà làm, nhưng nếu điểm cuối kỳ mà dưới 85 điểm thì đừng có quay về nhà gặp anh đấy."

"Hu hu hu vâng ạ." Sở Tích cảm động nhào đến ôm lấy cổ anh.

Uổng công cô lo lắng sợ Cố Minh Cảnh không vui, thật là xấu hổ. Chồng cô tâm lý quá đi mất.

Sở Tích bám lên người Cố Minh Cảnh tựa như chú ếch con, cô ôm anh một lát, sau đó đỏ mặt hỏi anh: "Một lần nữa nhé?"

"Hình như em, ờm, vẫn có thể."

Mọi người đều đã biết chuyện Sở Tích là tân sinh viên của đại học A, ngoại trừ ngày đầu tiên khai giảng thỉnh thoảng có người đến xin chữ ký ra thì các bạn học đều tỏ ra bình thường khi gặp Sở Tích trong sân trường, không có gì đáng kinh ngạc.

Sở Tích tham gia hai câu lạc bộ, một câu lạc bộ kịch nói và một câu lạc bộ trượt ván. Cô mua một cái ván trượt về mới tập có hai ngày mà đã té đến dập cả móng, sau đó cô không tham gia nữa, còn về câu lạc bộ kịch nói thì...

Trong phòng tập, Sở Tích ngồi xếp bằng ở dưới đất, ngẩng đầu nhìn các bạn đang tập luyện.

Cô tập kịch với các bạn nghiệp dư trong câu lạc bộ giống như đại thần max level đến tàn sát thôn dân thủ vậy, thực sự không tìm ra người hợp tác phù hợp, cuối cùng cô dứt khoát trở thành giáo viên hướng dẫn của câu lạc bộ kịch nói.

Sở Tích cảm khái không thôi: "Không ngờ Sở Tích tôi đây cũng có một ngày dạy người khác diễn xuất."

Kịch bản mà bọn họ chuẩn bị diễn lần này chính là "Đại học A trăm tuổi" do chính thành viên trong câu lạc bộ chấp bút viết, là một trong những tiết mục sẽ được biểu diễn trong đêm liên hoan kỉ niệm ngày thành lập trường.

"Cát." Sở Tích xem một nửa rồi bảo mọi người dừng lại, cô chỉ ra cho các bạn trong nhóm thấy những chỗ không đúng.

Ngày kỷ niệm thành lập trường sắp đến, mọi người đều chăm chỉ luyện tập đến bảy giờ tối, lúc rời khỏi phòng tập thì trời cũng đã sập tối.

Hôm nay là thứ sáu, ngày mai không có tiết nên hội trường câu lạc bộ đề nghị mọi người cùng nhau đi ăn tối. Sở Tích nhớ ra Cố Minh Cảnh bảo sẽ đến đón cô nên cô từ chối nói rằng mình muốn về trước.

Mọi người đều đi liên hoan, chỉ có một mình Sở Tích đeo túi xách rời khỏi phòng tập, chưa được vài bước đã nghe thấy có người gọi cô từ sau.

"Sở Tích chờ đã."

Sở Tích quay đầu lại, có bóng người đang đi về phía cô.

Là nam chính trong Đại học A trăm tuổi, nam thần của khoa công nghệ thông tin.

Sở Tích, "Sao thế?"

Nam thần đưa tay về phía cô, "Thế sinh viên của cậu rơi ở trong phòng tập nè."

Sở Tích nhìn sang, trong tay nam thần đứng là thẻ sinh viên của cô.

"Cám ơn cậu nhiều." Sở Tích vội vàng nhận lấy rồi cảm ơn cậu ta.

Sở Tích thấy cậu ta cũng đeo ba lô đi ra bèn hỏi: "Cậu không đi liên hoan hả?"

Nam thần cười, "Tôi có bài tập phải nộp nên phải về để làm bài."

"À." Sở Tích gật đầu.

Ký túc xá nam và ký túc xá nữ cùng hướng với nhau, hai người thuận đường đi chung một đoạn, trời dần tối, hai bên đường đã bắt đầu lên đèn.

Từ đằng xa, Cố Minh Cảnh đã nhìn thấy Sở Tích và nam sinh viên trẻ tuổi vừa đi vừa cười nói vui vẻ với nhau, bóng hai người sóng đôi bên nhau dưới ánh đèn đường.

Nam sinh viên kia khá cao, cũng khá đẹp trai, hai người sánh bước bên nhau trông cực kỳ giống... mấy cặp đôi thường gặp trong sân trường đại học.

Cố Minh Cảnh híu mắt lại.

Đến ngã rẽ, Sở Tích chào tạm biệt với nam thần, đi được vài bước thì nhìn thấy Cố Minh Cảnh đang đứng chờ cô.

"Hi hi hi." Sở Tích đeo ba lô chạy chậm tới, nhảy đến trước mặt Cố Minh Cảnh, "Hôm nay em tập ra trễ."

Cố Minh Cảnh, "Người vừa nãy là ai vậy?"

"Ai?" Sở Tích nghĩ nghĩ rồi nói, "Cái người đi cùng em ấy à, đó là nam chính trong vở kịch lần này của bọn em đấy, khoa Công nghệ thông tin."

"Đi, về nhà thôi anh." Sở Tích nói xong mỉm cười kéo tay anh.

Nhưng Cố Minh Cảnh không hề động đậy.

Lúc này Sở Tích mới ngẩng đầu nhìn anh.

"Đừng nói là anh đang ghen với nam sinh viên đó nha..."

Cố Minh Cảnh quay sang chỗ khác, "Anh không ghen."

Sở Tích phồng má phụng phịu.

Hai người cùng nhau đi đến bãi đỗ xe, lại đi ngang qua thánh địa tình yêu của các cặp tình nhân nổi tiếng của đại học A.

Dưới màn đêm, có không ít cặp đôi đang thân mật với nhau, vì có truyền thuyết nói rằng nếu cặp đôi nào hôn nhau ở thánh địa tình yêu thì tình cảm sẽ được kéo dài mãi mãi.

Sở Tích từng kể chuyện này với Cố Minh Cảnh, lúc nghe xong anh lại cho rằng truyền thuyết này quá ngây thơ, chỉ có những sinh viên miệng còn hôi sữa chưa biết mùi đời mới tin mà thôi.

Sở Tích gật đầu, cô cũng cảm thấy chuyện này rất ngây thơ.

Lúc trước mỗi khi cùng anh đi ngang qua đây, anh chỉ nhìn thẳng rồi đi một nước, nhưng hôm nay, Cố Minh Cảnh chỉ đi được nửa đoạn đường đầu, đến đoạn giữa anh bỗng nhiên ngừng lại, xoay người.

Sở Tích, "Sao thế... um."

Cố Minh Cảnh nâng gáy cô lên rồi hôn lên môi cô.

Dưới ánh đèn đường mờ mờ, hai người lại trở thành một trong những cặp đôi hôn nhau ở thánh địa tình yêu đầy ngây thơ trong miệng người nào đó.

Chắc là anh bị kích thích khi nhìn thấy cô và nam thần đi cạnh nhau như một cặp đôi.

Ban đầu, Sở Tích chỉ biết trợn mắt nhìn anh, sau đó khẽ kêu lên một tiếng rồi bắt đầu đáp lại.

Người đàn ông này không chịu nhận mình già đây mà. Cô nhắm mắt lại rồi nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ngoại truyện 2

Năm nhất đại học, Sở Tích được nghỉ hè hai tháng, cô tranh thủ quay một bộ phim, tuy là vai nữ chính nhưng đất diễn không nhiều, thời gian hai tháng vừa vặn quay xong.

Nghe thấy Sở Tích tiếp tục đóng phim, Biệt đội Gạch vốn dĩ đang u uất lập tức vui như Tết.

Cuối cùng bọn họ cũng đã đợi được ngày này rồi!

Fandom Gạch bây giờ đã an tĩnh, không còn ganh đua như trước, mỗi ngày chỉ dựa vào phim cũ và ảnh tham gia sự kiện của Sở Tích để sống qua ngày. Sở Tích thi thoảng đăng trạng thái mới trên Weibo cũng khiến group fan kích động một hồi lâu, bây giờ cô tiếp tục quay phim, bọn họ không vui mới lạ ấy.

Nghỉ hè năm hai, Sở Tích bắt đầu tìm chỗ thực tập hè.

Vì lí do chuyên ngành nên sinh viên khoa bọn họ từ năm nhất đã bắt đầu gửi sơ yếu lí lịch thực tập hè, chờ đến khi năm cuối tốt nghiệp thì cột kinh nghiệm thực tập sẽ phong phú hơn. Đại học A là đại học danh tiếng, khoa của bọn họ cũng nổi tiếng không kém nên hồ sơ của các bạn học trong khoa đều gửi đến các công ty lớn hoặc sở giao dịch chứng khoán. Mặc dù kiến thức chưa vững, có đi thực tập cũng chỉ có thể làm việc vặt hoặc gõ báo cáo, nhưng tích lũy kinh nghiệm mới là chuyện quan trọng. Sở Tích cũng gửi sơ yếu lí lịch đến mấy công ty nhưng cuối cùng hồ sơ của cô... đều nằm trong hộp thư của Cố Minh Cảnh.

Bọn họ gửi thư trả lời cho Sở Tích không phải là thư từ chối mà là bọn tôi cảm thấy tập đoàn Nguyên Cảnh thích hợp với cô hơn, chúng tôi đã giúp cô chuyển tiếp mail cho Nguyên Cảnh rồi.

Sở Tích như muốn phát điên, "Sao bọn họ lại không nhận em!"

Cố Minh Cảnh uống một hớp cà phê, nhìn bản sơ yếu lí lịch được viết khá tốt của Sở Tích trong hòm thư của mình, ung dung đáp, "Vì bọn họ hoài nghi em là gián điệp thương mại của Nguyên Cảnh."

Sở Tích, "..."

Cố Minh Cảnh có hơi tò mò, "Sao em không gửi hồ sơ cho Nguyên Cảnh?"

Sở Tích đáp lại anh bằng vẻ mặt "anh nghĩ xem là tại sao."

Cố Minh Cảnh cười cười, "Em không đến công ty anh thật hả?"

Sở Tích không còn cách nào khác, bây giờ có nộp hồ sơ chỗ khác cũng không còn kịp nữa rồi, nếu Cố Minh Cảnh dám để cô vào công ty thì cô ngại gì mà không đi.

Sở Tích nhận thẻ công tác của Nguyên Cảnh, đến phòng tài vụ thực tập.

Cô phát hiện các đồng nghiệp ở phòng tài vụ đều đối xử với cô rất bình thường, không hề có chuyện đối xử đặc biệt. Dù sao bọn họ đều là sinh viên xuất sắc từ các trường đại học danh tiếng, vượt qua bao nhiêu vòng cạnh tranh mới được tuyển vào đây. Các thực tập sinh khác làm gì thì Sở Tích làm cái đó, mặc dù đa số chỉ được giao đánh máy nhưng cô vẫn học được rất nhiều thứ, lãnh đạo bên phòng tài vụ rất tốt, cô hỏi gì bọn họ cũng đều kiên nhẫn trả lời lại.

Nhân viên bên phòng tài vụ ban đầu chỉ nghĩ rằng bà chủ đến công ty thực tập là muốn tạo tình thú với tổng giám đốc, cô ấy muốn đến thử nghiệm đau khổ của nhân gian thuận tiện thì sát công ty chồng. Ban đầu bọn họ đối xử với cô rất khách sáo, không dám giao việc nhiều cho cô, nhưng sau đó họ phát hiện ra, Sở Tích lại là người có năng lực làm việc mạnh nhất trong nhóm thực tập sinh lần này.

Phòng tài vụ ở tầng bảy, văn phòng Cố Minh Cảnh ở tầng hai mươi bốn, hai người căn bản không hề chạm mặt nhau.

Nhưng hôm nay phòng tài vụ có bảng báo cáo phải giao cho bên thư ký ở tầng hai mươi bốn, mấy người khác đang bận nên Sở Tích xung phong nhận việc đi giao giấy tờ.

Bầu không khí ở tầng hai mươi bốn hôm nay vô cùng ngột ngạt, không có tiếng nói chuyện mà chỉ có tiếng bàn phím và tiếng bấm chuột vang lên, và còn cả tiếng chạy của máy in.

Văn phòng tổng giám đốc, mấy vị quản lý cấp cao mang theo vẻ mặt nom nớp đi vào, sau đó lại lê lét đi ra.

Trợ lý Cao thấy vị quản lý cấp cao mềm nhũn cả người thì bước đến đỡ ông ta, "Ông không sao chứ."

"Không sao, ông cứ bận việc của ông đi." Quản lý cấp cao vuốt mồ hôi trên trán, ổn định trên đôi chân đang nhũn ra, sau đó vịn tường rời đi.

Hôm nay là ngày các quản lý của các khu vực toàn cầu báo cáo với tổng bộ, công ty con bên Nam Mỹ vì nhóm quản lý lười biếng mà xảy ra vấn đề. Sau khi Cố tổng cách chức vài quản lý cấp cao ở bên đó xong thì tâm trạng vẫn không tốt lên, mấy quản lý ở nơi khác đều nơm nớp lo sợ, không ít người bị ăn mắng.

Ngay cả thư ký đưa tài liệu vào cũng mang cái mặt đưa đám đi ra.

Cố Minh Cảnh gọi điện nội bộ yêu cầu mang vào cho anh một ly cà phê, sau khi cà phê được pha xong lại bị nhóm người bên phòng thư ký đùn đẩy nhau, cuối cùng cô thư ký xinh đẹp nhất đưa cà phê đến trước mặt trợ lý Cao.

"Cao đại ca ơi, anh đưa vào cho Cố tổng có được không?" Cô ta vừa nói vừa chớp chớp hàng mi như cánh bướm khẽ đập.

Sau đó...

Cô thư ký này quá mức xinh đẹp, trợ lý Cao nhìn ly cà phê trong tay, thờ dài đầy bất lực.

Ông cũng không dám đưa vào cho Cố tổng đâu, chẳng may Cố tổng không vui cắt luôn tiền thưởng của ông thì phải làm sao, ông còn phải nuôi vợ con nữa.

Ô tô kê T - T.*

*Tiếng Hàn là □□□: làm sao đây, bên Trung phát âm là 欧多克: [ōduōkè], giống bên mình hay nói là "ô tô kê" ấy.

Trợ lý Cao cầm ly cà phê, mặt ủ mảy chau ngẩng đầu lên thì bắt gặp một bóng hình xinh đẹp, trong nháy mắt đã làm lu mờ nhóm thư ký bình thường hay ganh đua sắc đẹp với nhau xông thẳng vào tầm mắt của ông.

Đôi mắt trợ lý Cao sáng bừng bừng.

Lên đến tầng hai mươi bốn, Sở Tích cảm thấy bầu không khí ở đây ngọt ngào hơn ở phòng tài vụ của bọn cô rất nhiều, không biết sao Cố Minh Cảnh có thể làm việc ở đây mỗi ngày được nhỉ. Cô vừa đưa bảng báo cáo cho phòng thư ký xong đang định xoay người rời đi thì lại nghe thấy có người gọi cô từ phía sau.

"Cô Sở Tích --, cô Sở Tích --"

Sở Tích quay lại thì nhìn thấy trợ lý Cao, trong tay ông cầm ly cà phê bước tới chỗ cô, mặt mày như đang đón gió xuân, đáng vẻ kia phải nói là vô cùng sinh động. Nếu như chỉ nhìn vẻ mặt của ông mà quên mất người vừa nãy gọi tên cô là ai, cô còn tưởng trợ lý Cao đang chạy về báo bối quý giá giải cứu thế giới ấy chứ.

Quả thật trợ lý Cao đã xem Sở Tích như chứa cứu thế, đặc biệt là lúc này, ông nhìn Sở Tích cứ như toàn thân cô đang tỏa hào quang lấp lánh.

Thật ra việc quan trọng không phải là đưa cà phê, mà là làm sao để Cố tổng nguôi giận, cô gái nhỏ có thể cứu cả thế giới này xuất hiện thì mọi chuyện trở nên dễ dàng rồi.

Sở Tích, "Sao thế? Có chuyện gì hả trợ lý Cao?"

Trợ lý Cao cười tủm tỉm, "Bà chủ lên đưa bảng báo cáo à?" Sau khi Sở Tích kết hôn với Cố Minh Cảnh, trợ lý Cao gọi cô một tiếng là phu nhân, hai tiếng là bà chủ, vừa nãy là việc công, Sở Tích chỉ là một thực tập sinh cho nên ông mới gọi cô là cô Sở Tích.

Sở Tích gật đầu.

Trợ lý Cao hỏi tiếp, "Cô thực tập ở phòng tài vụ sao rồi? Công việc có mệt không? Cấp trên thế nào? Cô có gì không hài lòng không?"

Sở Tích "à" một tiếng rồi đáp, "Vẫn ổn, rất tốt."

Đang trong giờ làm việc mà buồn đưa lê thì không tốt lắm, Sở Tích nói, "Nếu không có gì thì tôi xuống lầu đây."

"Áy, cô chờ đã." Trợ lý Cao vội vàng cản Sở Tích lại, vòng vo nãy giờ mới chịu vào thẳng vấn đề.

Ông đưa ly cà phê cho Sở Tích, "Bà chủ có thể giúp tôi một việc được không, làm ơn giúp tôi mang ly cà phê này vào phòng làm việc cho Cố tổng."

Sở Tích nhìn ly cà phê trong tay ông ta, khó hiểu, "Sao ông không đưa vào?"

Trợ lý Cao, "À --"

Sở Tích khó hiểu nhìn ông.

Phòng thư ký của Cố Minh Cảnh nhiều người như thế mà không ai đi đưa cà phê lại để cho trợ lý Cao làm, sau đó ông lại để cô đi đưa cà phê.

Cô cũng đâu phải là em gái bung trà nước mà ông lại bảo cô đi đưa cà phê. Hơn nữa, bây giờ là giờ làm việc, cô đi đưa cà phê cho chồng thì không tốt lắm đâu.

Sở Tích cúi đầu nhìn ly cà phê còn đang bốc hơi, "Không có độc chứ."

"Không có, không có đâu." Trợ lý Cao bị dọa đến vội vàng phủ nhận, về mặt thể thẩm nhìn Sở Tích, nhưng lại không nói rõ đầu đuôi, đáng vẻ ông ấy như muốn quỵ với Sở Tích, "Cô Sở Tích à, lão Cao đây nhờ cô đó, lão Cao nhờ cô đó."

"Được rồi." Sở Tích thờ dãi, cô bị vẻ mặt đáng thương của ông làm cảm động, nhận lấy ly cà phê trong tay trợ lý Cao, "Để tôi đi đưa."

Lúc Sở Tích cầm ly cà phê bước vào, hầu như tất cả mọi người trong phòng thư ký đều ló đầu ra khỏi vị trí công tác của mình. Sau đó, bọn họ sùng bái nhìn sang vẻ mặt công thành danh toại của trợ lý Cao.

Không hổ danh là trợ lý vàng mã.

Lão Cao ngẫu quá!

Sở Tích gõ cửa bước vào văn phòng của Cố Minh Cảnh, anh đang làm việc trên máy tính nên không chú ý đến cô.

Vừa vào văn phòng Sở Tích đã cảm nhận được bầu không khí ngọt ngào hơn cả bên ngoài, những lúc Cố Minh Cảnh tức giận mới như thế, cô nhanh chóng hiểu ra ngay vì sao vừa nãy mấy người trợ lý Cao không dám mang cà phê vào.

Sở Tích nhẹ nhàng đặt ly cà phê lên bàn làm việc của anh, "Cố tổng, cà phê của anh đây."

Sở Tích vừa đưa cà phê xong định quay người rời khỏi thì lại nghe Cố Minh Cảnh nói, "Tại sao đến giờ này mới mang vào, mấy người làm việc lúc nào cũng lè mề vậy hả?"

Sở Tích quay đầu nhìn lại, Cố Minh Cảnh vẫn nhìn vào máy tính chứ không ngẩng đầu lên, hình như anh quá tập trung nên không nghe thấy tiếng cô.

Anh cứ tức giận thế này thì không tốt cho sức khỏe, Sở Tích quay lại, hai tay chống lên bàn làm việc của anh, cả người nhẹ nhàng nhào sang chỗ anh, "Thật xin lỗi, Cố tổng giận rồi à."

Cố Minh Cảnh sững sờ khi nghe thấy giọng nói trên đầu gối thế này, trầm nghĩ tầng hai mươi bốn này lại có nữ nhân viên to gan dám làm loạn với anh, đang định bảo từ hôm nay trở đi cô không cần đi làm nữa, vừa ngẩng lên thì lại nhìn thấy gương mặt đang mỉm cười của Sở Tích.

Nhìn thấy Sở Tích, luồng áp suất thấp quay quanh Cố Minh Cảnh bỗng chốc giảm xuống.

Vì đi làm nên cô mặc đồ công sở, áo sơ mi trắng kèm theo áo vest bên ngoài, váy ngắn ôm sát phối hợp với giày cao gót. Cô đã cởi bỏ lớp ngây thơ mà thay vào đó là vẻ đẹp của một người phụ nữ nơi công sở, rất hợp với bộ âu phục trên người Cố Minh Cảnh.

Sở Tích nhìn lướt máy tính của anh: "Sao thế? Sao mà bọn họ không dám mang cà phê vào cho anh thế?"

Cố Minh Cảnh kéo Sở Tích ngồi lên đùi anh, "Chút chuyện làm ăn thôi."

Anh kể sơ qua một lượt cho Sở Tích nghe.

Sở Tích nghe xong thì gật đầu, "Hừ, làm việc tốt thì sẽ được thưởng, nhưng lười biếng thì phải bị sa thải. Đáng đời lắm!"

Cố Minh Cảnh không có phản ứng gì, chỉ nghịch ngón tay của cô.

Sở Tích quay đầu nhìn anh, "Anh không giận hả?"

Cố Minh Cảnh, "Giận cái gì." Sở Tích vừa bước vào thì cả căn phòng đều như bừng sáng, giống như cô nói, nhân viên lười biếng kia đã bị cách chức, vì phát hiện sớm nên tổn thất không lớn, mấy chi nhánh khác đều phát triển rất tốt, anh nghĩ như thế thì không còn gì để tức giận nữa.

Thật kỳ diệu, cơn giận tích tụ trong lòng khi vừa nhìn thấy cô thì lập tức tan thành mây khói.

Cố Minh Cảnh không giận, Sở Tích thấy mình có thể nói là thành công rồi, phòng tài vụ còn có nhiều việc bận.

Sở Tích đang định quay về phòng tài vụ, nhưng từ khi Sở Tích xuất hiện trước mặt Cố Minh Cảnh, trong lòng anh chỉ toàn là đôi chân dài được đôi tất chân bao lại bên dưới chiếc váy ngắn ôm sát kia. Lúc cô ngồi xuống váy lại càng ngắn hơn, đầu ngón tay anh khẽ lướt qua, cảm xúc kia rất tốt.

Sở Tích khẽ run lên, cô muốn đứng dậy, "Thế em về làm việc nhé."

Cố Minh Cảnh cầm ngón tay nhỏ bé của cô, dùng sức ngăn lại không cho cô đứng lên, giọng nói hơi khàn, "Chờ một lát đã."

Sau khi Sở Tích bùng ly cà phê đi vào, trợ lý Cao và mấy người bên phòng trợ lý luôn luôn chú ý đến động tĩnh phòng làm việc, chỉ hận không thể dán lên cửa mà nghe.

Cầu cho Sở Tích vào đó đỡ Cố tổng thành công.

Nhưng phòng tổng giám đốc cách âm quá tốt, bọn họ không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì.

Nhưng chỉ đưa mỗi ly cà phê thôi mà hơn mười phút rồi mà Sở Tích vẫn chưa ra.

Hai mươi phút trôi qua, Sở Tích vẫn chưa ra.

Nửa tiếng trôi qua, Sở Tích vẫn chưa ra.

Một tiếng trôi qua, lúc mọi người đang bận làm việc, Sở Tích bước ra.

Mọi người lặng lẽ ngẩng đầu nhìn cô.

Sở Tích mắt nhìn thẳng đi thẳng một mạch, nhưng nếu để ý thì có thể phát hiện cô có gì đó khang khác.

Nhưng cô vừa ra khỏi phòng tổng giám đốc, có thể chứng minh rằng nguy hiểm ở chỗ Cố tổng đã được loại trừ, tầng hai mươi bốn trở nên linh hoạt hơn, đợi đến khi Sở Tích hoàn toàn khuất bóng, phòng thư ký mới bắt đầu tùm lại tám chuyện.

"Sao cô ấy vào đó lâu như thế?"

"Cô có thấy son môi của Sở Tích không còn nữa không. Hồi này tôi nhớ lúc cô ấy lên đây có tô son mà."

"Đúng đó, tóc cũng hơi rối nữa."

"Mặt cũng đỏ nữa."

"Áo sơ mi hình như cũng nhàu hơn lúc mới vào."

"Từ thế lúc bước ra của cô ấy nữa, tôi thấy cứ là lạ thế nào ấy."

"Tôi cũng thấy thế."

"Cố tổng chắc là tốt lên rồi, hôm nay anh ấy dọa chết người ấy."

"Chắc là ổn rồi, có gì mà Cố phu nhân không giải quyết được đâu."

"Sau này để cô ấy lên đây thường xuyên một chút hi hi."

...

Bầu không khí cuối cùng cũng không còn nặng nề nữa, mọi người thấp giọng bàn luận, chỉ có mỗi trợ lý Cao dựa lưng vào tường, nhìn về phía phòng làm việc của Cố Minh Cảnh, nở nụ cười gian tà.

Mọi người ơi, mai lên một chương nữa hen ^^!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Ngoại truyện 3

Vào năm thứ ba đại học, khi giáo viên môn chuyên ngành giảng đến bài quỹ chứng khoán có đề nghị nếu bạn học nào có ý tưởng thì có thể tự phân tích thị trường rồi đầu tư thử. Sở Tích đầu tư một khoản tiền để thực hành và kiếm được không ít lãi. Ngoài ra, công việc thực tập của cô ở Nguyên Cảnh rất tốt, là nhân viên mới tài năng, nếu cô không phải là bà chủ thì có lẽ trường phòng đã gửi offer cho cô rồi.

Sở Tích đầu tư thành công, còn được lên tạp san của khoa bọn họ, ngay sau đó lại được bạn học đăng lên mạng.

[Ai nói Sở Tích học tài chính sẽ làm thua lỗ tiền của chồng đâu, ra đây chịu đòn mau!]

[Ha ha ha ha ha Sở Tích giỏi quá!]

[Nghe sinh viên trong trường nói Sở Tích luôn là học sinh xuất sắc, trong danh sách học bổng hay khen thưởng đều có tên cô ấy.]

[Cố tổng hạnh phúc thiệt, lúc trước ai cũng bảo anh ấy cưới phải bình hoa. Người ta rõ ràng là cô vợ vừa xinh đẹp vừa biết kiếm tiền đây, ảnh hời quá còn gì.]

[Thử hỏi có ai không muốn lấy một người vợ vừa xinh đẹp vừa biết kiếm tiền như Sở Tích chứ.]

[Hâm mộ Cố tổng quá, tôi cũng muốn cưới một người vợ biết kiếm tiền như Sở Tích.]

[Cố Minh Cảnh, mỗi thù đoạt vợ không đội trời chung!]

[Đúng vậy! Mỗi thù đoạt vợ không đội trời chung!]

[Cầm dao trên tay, giết Cố cầu!]

...

Tuy số tiền Sở Tích kiếm được không bằng một case nhỏ nhất của Nguyên Cảnh, nhưng Cố Minh Cảnh vẫn trở thành đối tượng ghen tỵ của tất cả nam giới toàn quốc.

Khi Cố Minh Cảnh đọc được mấy bình luận này: Vợ là của anh, người khác dù có muốn anh cũng không nhường.

Sở Tích biểu hiện tốt, Cố Minh Cảnh cũng nở mày nở mặt hơn, cảm giác vui mừng giống như người cha già chứng kiến con gái mình trưởng thành.

Nhưng vừa nhắc đến từ "cha", Cố Minh Cảnh lại thấy rầu.

Hai người họ nên có con rồi.

Lúc trước khi kết hôn, anh thấy Sở Tích còn trẻ mà anh vẫn chưa có cảm tình đặc biệt đối với sinh vật yếu ớt như trẻ con, thế nên hai người chưa có kế hoạch sinh con. Nhưng khi vừa bước qua tuổi ba mươi, bạn bè xung quanh bắt đầu kết hôn rồi sinh con. Vòng bạn bè vẫn luôn là nơi khoe xe hoặc khoe nhà thì bây giờ lại biến thành nơi khoe con. Hồi trước, mỗi lần bạn bè ra ngoài tụ tập uống rượu luôn là không say không về, bây giờ chỉ cần ở nhà gọi điện thoại đến là bọn họ vội vàng cầm chìa khóa ra về ngay.

"Hôm nay là ngày đầu tiên con gái tôi đi mẫu giáo, tôi không về là không được."

"Hôm nay tôi đăng ký khóa giáo dục* sớm cho con trai, tôi đã hứa sẽ đón thằng nhóc rồi."

*早教班: giáo dục sớm, khác với nhà trẻ, đối tượng học sinh từ 0-6 tuổi và ba mẹ của bé. Ba mẹ bé sẽ thông qua các hoạt động, giao lưu với giáo viên để học hỏi kinh nghiệm và phương pháp dạy con... Thời gian tham gia lớp học khoảng một đến hai giờ, trong ba tháng hoặc ngắn hơn.

"Con gái tôi khóc đòi ba ở nhà, tôi phải về với con bé."

...

Mọi người đều rời đi trong nháy mắt, chỉ còn lại Cố Minh Cảnh và mấy người bạn theo chủ nghĩa độc thân.

"Ồ, sao thế, người ta trong nhà đều có con trai con gái cả rồi, cậu và nữ sinh viên nhà cậu định theo đuổi lối sống DINK* à." Mấy người bạn độc thân trêu anh. Từ khi Sở Tích lên đại học, bọn họ đã đổi biệt danh cô từ "cô bé đáng thương" sang "nữ sinh viên nhà cậu."

*Double Income, No Kids: thu nhập gấp đôi, không con cái.

Cố Minh Cảnh quăng sang đó một ánh mắt đầy dao găm.

Bạn bè ai nấy đều ngậm miệng nín cười.

Cố Minh Cảnh dần dần cảm thấy trong nhà nếu chỉ có anh và Sở Tích thì có hơi lạnh lẽo.

Về phía Sở Tích, bà nội Sở hiện đang ở trong một căn hộ do cô mua ở trong thành phố, di Trần vẫn chăm sóc bà như cũ, bình thường Sở Tích đến thăm bà cũng tiện hơn.

Nhưng thời gian trôi qua, dù luôn lọc thận nhưng cơ thể bà lão ngày càng yếu, tần suất lọc thận càng lúc càng nhiều.

Hai năm đầu kết hôn vẫn rất bình thường, bà nội Sở biết Sở Tích muốn học lên cao, nhưng càng về sau, bà càng lúc càng mong chất hơn.

Di Trần thường kể với Sở Tích mỗi lần bà nội nhìn mấy đứa bé ở trong khu chung cư nhà mình thì luôn tỏ vẻ hâm mộ, bà Sở mặc dù không công khai giục Sở Tích nhưng cô biết bà luôn muốn được ôm chắt.

Cô nghĩ đến tuổi mình, cũng không còn nhỏ nữa...

Sau đó, Sở Tích về nhà, bắt ngừ ăn khóp với dự định của Cố Minh Cảnh.

Cô sắp sửa bước sang năm thứ tư rồi, thời gian lên lớp cũng không còn nhiều nữa, tất cả mọi người đều bận thực tập, chuẩn bị du học hoặc là thi nghiên cứu sinh. Học kỳ sau bắt đầu bận bịu với luận văn tốt nghiệp, Sở Tích tính thử, từ lúc chuẩn bị đến khi mang thai thật thì ít nhất cũng phải mất nửa năm đến một năm, chờ đến sang năm tốt nghiệp mà Cố Minh Cảnh vẫn không cố gắng hoặc cố cố gắng để cô mang thai thì thai kỳ vẫn còn nhỏ, không ảnh hưởng đến chuyện tốt nghiệp.

Sau khi hai người quyết định bắt đầu chuẩn bị mang thai, trong nhà không còn trừ "ba con sâu" nữa.

Một tuần thì Sở Tích ở trường học hết một nửa thời gian, một nửa còn lại cô ngủ ở nhà. Nói là chuẩn bị mang thai nhưng thật ra chỉ là quyết định tạm thời. Sau khi quyết định thì Sở Tích lại trở nên bận rộn, cô cảm thấy không có gì khác so với ngày thường, tâm trạng đều rất tốt, có đôi khi cô còn quên bằng chuyện này.

Mãi cho đến hai tháng sau.

Lúc ngừ thấy mùi móng heo kho tàu mới bán trong căn tin đại học A, Sở Tích cảm thấy dạ dày hơi khó chịu.

Ban đầu cô cũng nghĩ không sao, có lẽ là bị cảm nên trong người không thoải mái, sau đó khi mấy cô bạn cùng phòng tám về chuyện "mùa dâu" thì Sở Tích mới phát hiện ra có gì đó sai sai.

Tháng này cô đã tới mùa dâu chưa?

Không phải, tháng rồi mới đúng, tháng rồi cô có đón "dâu" không...?

Nghĩ đến đây, Sở Tích chợt hoảng hốt.

Không nhanh đến vậy chứ!

Cô lật đật chạy đến tiệm thuốc mua hai que thử thai, về đến nhà, cô làm theo giấy hướng dẫn...

Sở Tích nhìn hai vạch trên que thử thai, ngồi phịch trên ghế sofa.

Cô chụp lại hai vạch này rồi gửi sang cho Cố Minh Cảnh.

Vừa nhìn thấy ảnh này, suýt chút nữa Cố Minh Cảnh đã nhảy dựng lên, anh vừa vui vẻ lại vừa căng thẳng. Ngoại trừ lần kết hôn ra thì nhân viên trên tầng hai mươi bốn chưa bao giờ nhìn thấy Cố tổng vui vẻ như thế. Ngay sau đó, anh lập tức cùng Sở Tích đến bệnh viện làm kiểm tra.

Kết quả kiểm tra giống với kết quả trên que thử thai, cô đã mang thai được bảy tuần, thai nhi và mẹ đều khỏe mạnh.

Lúc kiểm tra còn có siêu âm, hai người nhận được mấy tấm ảnh tối đen như mực, bác sĩ nói điểm đen đó chính là thai nhi.

Ra khỏi bệnh viện, Sở Tích nhìn ảnh chụp, tay không tự chủ vuốt ve bụng mình, cảm xúc khá là phức tạp.

Cô vui vì mình sắp được làm mẹ, nhưng lại thấy lo lắng không biết nên làm gì tiếp theo.

Sở Tích nhìn Cố Minh Cảnh không giấu được ý cười ở bên cạnh.

Bọn họ chỉ mới chuẩn bị thôi mà nhanh như thế đã có rồi, nhanh như thế đã có rồi.

Thằng cha này, đúng là... má nó giỏi thật.

Cố Minh Cảnh che chở cô cẩn thận từng li từng tí, "Chậm một chút nào, cẩn thận một chút."

Sở Tích hừ một tiếng.

Người nào đó quá giỏi, em bé tới quá nhanh nên những kế hoạch Sở Tích đã sắp xếp xong xuôi hoàn toàn bị rối loạn.

Sau khi mang thai, Sở Tích không ở lại ký túc xá nữa, may là không còn nhiều môn, đi lại cũng không mệt, cô cũng đã hoàn thành kỳ thực tập, việc học lại khá nhàn. Theo thời gian, cả người cô không hề mập lên mà chỉ có phần bụng hơi tròn một chút.

Vì trang phục thu đông khá dày, nên bạn bè chỉ nghĩ là do cô ăn nhiều hoặc béo lên.

Đến kỳ nghỉ đông, có người qua đường chụp lại ảnh Sở Tích đang đi dạo cửa hàng mẹ và bé với cái bụng hơi nhỏ ra.

Mấy năm nay Sở Tích chỉ đóng phim khi được nghỉ hè, đa phần cô chỉ đóng vai khách mời hoặc lướt qua. Cô không xuất hiện trong giới nhưng trong giới vẫn luôn lưu truyền truyền kỳ về cô, ảnh chụp vừa xuất hiện trên mạng thì ngay lập tức đã lên hot search.

Bị người qua đường chụp lén, Sở Tích dứt khoát đăng một tấm hình lên Weibo, trong ảnh là cái nón và đôi tất nhỏ cô vừa mua ở cửa hàng mẹ và bé hôm nay.

Cố Minh Cảnh chia sẻ bài đăng của cô, kèm theo một trái tim.

Bài đăng của hai người chẳng khác nào thừa nhận chuyện mang thai.

Sở Tích và Cố Minh Cảnh kết hôn đã được mấy năm, mấy năm nay cô đi học cũng rất khiêm tốn. Mọi người biết chuyện cô mang thai liền vội vàng chúc phúc, đồng thời bày tỏ suy nghĩ, con của hai người chắc là đẹp lắm đây.

Nhưng những người lúc trước ghen tỵ với Cố Minh Cảnh càng lúc càng gato.

Anh không những cưới được một cô vợ vừa xinh đẹp vừa biết kiếm tiền mà vợ anh bây giờ còn sinh con cho anh nữa.

[Mợ nó, Cố Minh Cảnh, anh có tài đức gì hả!]

Fan Gach nhìn phần bụng nhô ra của Sở Tích mà choáng váng, bây giờ đa phần fan lưu lại đều là Gạch lâu năm, tâm trạng bọn họ bây giờ giống như khi Sở Tích kết hôn, vừa xúc động lại vừa chua xót.

[Hu hu hu Tích bảo sắp làm mẹ rồi.]

[Dù thế nào thì cũng xin chúc mừng Cố tổng và Tích bảo nha!]

[Tôi cứ cảm thấy mình u mê Tích bảo mới như ngày hôm qua vậy, chớp mắt một cái mà Tích bảo đã có em bé rồi.]

[Nhưng mà Tích bảo còn chưa tốt nghiệp mà.]

[Đúng ha, Tích bảo đang học năm tư, nửa học kỳ sau là sinh em bé rồi, cô ấy có thể tốt nghiệp đúng hạn không nhỉ?]

[Chắc là xin dời ngày tốt nghiệp rồi.]

[Đúng vậy, có thể hoãn tốt nghiệp mà, chờ mong con gái mị dẫn chồng và bé bi chụp ảnh tốt nghiệp ha ha ha.]

...

Fan hâm mộ đoán Sở Tích sẽ hoãn tốt nghiệp, Cố Minh Cảnh nhìn cái bụng ngày càng rõ của Sở Tích cũng có dự định như thế, bây giờ cô cứ an tâm dưỡng thai, sang năm tốt nghiệp là vừa.

Sở Tích nghe Cố Minh Cảnh định khuyên cô hoãn tốt nghiệp thì không vui.

Từ lúc mang thai, tính tình của cô không được tốt lắm, cô nhéo Cố Minh Cảnh một cái, "Hoãn cái gì mà hoãn, em không muốn hoãn tốt nghiệp. Ai nói mang thai thì không thể tốt nghiệp hả? Em mang thai không phải tại anh sao mà anh còn không biết xấu hổ bảo em hoãn tốt nghiệp."

Cố Minh Cảnh chỉ biết chịu đựng để Sở Tích đâm đá, anh cũng không muốn để Sở Tích hoãn tốt nghiệp, nhưng học kỳ năm cuối vô cùng bận rộn, nào là chọn đề tài luận văn, viết luận văn, nộp luận văn, bảo vệ luận văn, tất cả đều rất tốn sức. Quan trọng nhất là, bác sĩ dự tính ngày sinh đúng ngay ngày sinh viên khoa Tài chính nộp và tiến hành bảo vệ luận văn.

Đây là khoảng thời gian bận rộn nhất của sinh viên, có những người bận rộn đến nỗi stress rụng cả tóc, hơn nữa lúc ấy Sở Tích đã là một bà bầu vác cái bụng to chờ đến ngày chuyển dạ, nói không chừng lúc ấy cô đã sinh rồi cũng nên, làm sao có thời gian để bận mấy chuyện này.

Cố Minh Cảnh đau lòng cho Sở Tích, anh không dám để cô mạo hiểm như thế.

Sở Tích lại không nghĩ như vậy, cô vốn đã lớn tuổi hơn mấy bạn học chuẩn bị tốt nghiệp, nếu cô lại hoãn tốt nghiệp một năm, thế thì cô lại càng già rồi.

Cố Minh Cảnh tài quá nên đưa em bé tới sớm, làm rối loạn hết mọi kế hoạch ban đầu của cô, nếu như hoãn tốt nghiệp một năm thì loạn càng thêm loạn.

Hơn nữa, chỉ sinh em bé thôi mà, mất có vài ngày, đâu cần phải chuyển bé xé ra to.

Cố Minh Cảnh vẫn khuyên Sở Tích hoãn tốt nghiệp, một năm thôi, sang năm tốt nghiệp em vào Nguyên Cảnh rồi muốn làm gì thì làm, ông xã có tiền để cho em và con tiêu xài.

Sở Tích đã quyết, nghe Cố Minh Cảnh cứ khuyên, cô phát cáu, lại tui thân, chớp một cái hai mắt đã đỏ hoe, "Em không sinh nữa."

Cố Minh Cảnh sùng sốt, "Cái gì?"

Sở Tích ôm bụng quay sang chỗ khác, hít mũi một cái, "Anh mà bảo em hoàn tốt nghiệp nữa là em không sinh."

Câu nói ngây thơ thế này lại có lực sát thương khá lớn đối với Cố Minh Cảnh. Bây giờ anh đánh cô không được, mắng cô cũng không xong. Sở Tích cứng đầu y hệt nghe con, Cố Minh Cảnh nhìn Sở Tích, im lặng cả buổi trời, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, "Được rồi."

Sở Tích biết Cố Minh Cảnh lo lắng chuyện gì, vuốt ve bụng thương lượng với nhóc con trong đấy, "Thời gian còn lại không sao cả, nhưng con không được ra ngay ngày mẹ bảo vệ luận văn đâu đấy có biết không? Nếu không sau này mẹ đánh mông con đấy, nghe chưa?"

Khai giảng, Sở Tích vẫn đi học như bình thường, giáo viên có hơi ngạc nhiên khi biết cô không hoàn tốt nghiệp.

Mấy thai phụ khác mỗi ngày chỉ lười biếng tản bộ đường thai, còn Sở Tích thì ngày ngày dán mắt vào máy tính xem tài liệu, mỗi lần Cố Minh Cảnh nhìn thấy đều hết hồn hết vía.

Trợ lý Cao nhìn đáng vẻ hồn vía lên mây của Cố tổng mỗi ngày, rồi lại nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Sở Tích, ngoại trừ bụng cô có hơi lớn ra thì không khác bình thường là mấy, chắc chắn.

Hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp rồi.

Không đúng, ai là thái giám chứ?

Giai đoạn đầu thai kỳ của Sở Tích vô cùng thuận lợi, cô thấy may mắn vì không nghe theo Cố Minh Cảnh hoàn tốt nghiệp. Là do anh chuyện bé xé ra to, cô chỉ mang thai thôi mà.

Ngày dự sinh càng lúc càng đến gần, hạn chót nộp luận văn tốt nghiệp cũng sắp đến, sau khi gửi bản thảo luận văn cho giáo viên hướng dẫn và nhận được góp ý sửa chữa, mỗi ngày Sở lại bắt đầu bận rộn sửa lại luận văn.

Mấy lần kiểm tra trước, bác sĩ có nói Sở Tích có khả năng sinh non, Cố Minh Cảnh đếm từng ngày tới ngày dự sinh, thấy Sở Tích bụng lớn lại sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh chỉ hận không thể thay cô sửa luận văn, chỉ là luận văn tốt nghiệp thôi mà. Nhưng kết quả lại bị Sở Tích đuổi đi.

Hai ngày cuối cùng của hạn chót nộp luận văn, Sở Tích gần như đã hoàn tất mọi thứ, chỉ còn lại mấy biểu đồ cần phải sửa lại nên cô không bận mấy.

Hôm nay là cuối tuần, cô dậy sớm, chuẩn bị lát nữa sẽ sửa luận văn hoàn chỉnh rồi gửi nộp.

Cố Minh Cảnh bụng đồ ăn sáng vào.

Thường thì thăng nhô hay đá cô vào mỗi buổi sáng, nhưng hôm nay nó lại không đá nữa, Sở Tích ngồi trên giường im lặng cảm nhận một lát.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng Cố Minh Cảnh bụng bữa sáng vào.

Sở Tích ngẩng đầu nhìn anh, "Hình như em có hơi đau bụng."

Bữa ăn sáng trong tay Cố Minh Cảnh rơi xuống sàn nhà một cái rầm.

Sau đó tiếng ầm ầm vang lên không dứt.

Người đàn ông luống cuống tay chân thay đồ, tìm chìa khóa, không biết va phải bao nhiêu thứ, sau đó ôm lấy Sở Tích chạy đến bệnh viện.

Cố Minh Cảnh dùng tốc độ đua xe đưa Sở Tích đến bệnh viện, thấy anh lái quá nhanh, Sở Tích còn bảo anh chạy chậm lại.

Trong bệnh viện tư nhân, phòng bệnh đã sớm chuẩn bị xong, Sở Tích nằm trên giường bệnh, trên bụng còn đang dán miếng kiểm tra tim thai.

"Bác sĩ, tình hình cô ấy sao rồi?" Cố Minh Cảnh không chờ nổi mà hỏi bác sĩ về tình hình Sở Tích.

Bác sĩ nói, "Ngày dự sinh chưa đến, bây giờ chỉ có thể quan sát tần suất từng cơn đau của bệnh nhân, không bài trừ khả năng sinh non, xin Cố tổng bình tĩnh."

Làm sao Cố Minh Cảnh có thể bình tĩnh cho được, cái gì mà không bài trừ khả năng sinh non, anh lo lắng đi tới đi lui trong phòng bệnh, chỉ hận người mang thai không phải là anh.

Ngược lại Sở Tích ở trên giường bệnh lại hoàn toàn đối lập với anh.

Cô luôn yên lặng đếm số cơn co thắt tử cung của mình, bây giờ tuy có đau nhưng lại không đau nhiều, vẫn còn nằm trong phạm vi cô chịu được, khoảng cách giữa các cơn co thắt cũng khá dài.

Không lẽ cô sẽ sinh trong hôm nay ư?

Sở Tích cảm thấy thật kỳ diệu, cô cười, bỗng nhiên lại nhớ đến một chuyện khác.

Cô sắp sinh rồi, thế thì luận văn của cô phải làm sao đây!

Không đến hai ngày nữa là hạn chót, mà cô hình như sắp sinh rồi! Làm sao còn thời gian sửa luận văn!

Sở Tích lấy lại tinh thần, ngồi dậy.

Cố Minh Cảnh tưởng cô có chuyện gì, "Sao thế em?"

Sở Tích vỗ đùi, "Anh có máy tính không? Đưa máy tính cho em!"

Cố Minh Cảnh tưởng mình nghe nhầm, "Cái gì???"

Sở Tích, "Em cần máy tính, mau lấy máy tính trong nhà đến cho em!"

Cô cần gấp, Cố Minh Cảnh đành gọi điện cho trợ lý Cao mang máy tính ở nhà đến cho cô.

Trong lúc đó, Sở Tích lại đau lần hai, lần này cơn đau nặng hơn lần trước.

Cố Minh Cảnh lo lắng đi theo đếm số lần co thắt của Sở Tích, không biết vì sao mà giờ này cô lại đòi máy tính, chờ đến khi trợ lý Cao mang máy tính đến, thấy cô đặt máy tính lên bàn nhỏ trên giường bệnh, bắt đầu gõ lạch cạch sửa luận văn của mình, mặt Cố Minh Cảnh lại đen như đất nồi.

Sở Tích nhìn máy tính không chớp mắt, tranh thủ từng phút từng giây, thừa dịp khoảng cách giữa hai cơn đau còn dài, cô có thể nhịn được, nhất định phải nộp cho xong bài luận văn này, năm nay cô nhất định phải tốt nghiệp!

Cố Minh Cảnh đưa tay định cầm laptop của Sở Tích đi, "Em bây giờ..."

Sở Tích, "Anh đừng đụng vào!"

Cố Minh Cảnh lại định khuyên cô, "Em khoan hãy..."

Sở Tích, "Em sắp xong rồi!"

Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng tí tí vang lên từ máy điện tâm đồ, và cả tiếng bàn phím lạch cạch của Sở Tích.

Thình thoảng khi cô sửa bài thì từ cung lại bắt đầu co thắt, thế là cô dừng lại nghỉ một lát, đợi đến khi hết đau cô lại vội vàng tiếp tục.

Cố Minh Cảnh không đụng vào Sở Tích được, anh đành đi tìm bác sĩ.

Bác sĩ nhìn sản phụ đang chăm chỉ làm việc trên giường, "À, theo lý mà nói thì có thể làm việc."

Cố Minh Cảnh, "..."

Cố Minh Cảnh càng lúc càng muốn điên, lúc anh sắp không nhịn được nữa thì cuối cùng Sở Tích đã sửa luận văn xong.

Cô bấm gửi đi, trên mặt cuối cùng cũng nở nụ cười hài lòng, thở phào nhẹ nhõm.

Cố Minh Cảnh bỏ nhào sang, "Sao rồi, bây giờ em thấy thế nào?"

Sở Tích càng lúc càng thấy cơn đau càng nặng, tần suất co thắt cũng tăng, hình như cô sắp sinh thật rồi.

Lúc bị đẩy vào phòng sinh, cô chịu đau kéo cổ Cố Minh Cảnh xuống hôn anh một cái, "Yên tâm đi. Em bảo đảm sẽ để anh lên làm ba mà."

Tác giả có lời muốn nói:

Cố tổng: Sao tôi thấy lời vợ tôi có gì đó là lạ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Ngoại truyện 4

Lúc được đưa vào phòng sinh, trông Sở Tích có vẻ rất thoải mái, Cố Minh Cảnh nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng sinh, hy vọng Sở Tích mẹ tròn con vuông.

Nhưng anh đợi suốt mấy tiếng đồng hồ lại nhận được tin Sở Tích khó sinh.

"Cái gì! Ông nói gì?" Cố Minh Cảnh túm lấy cổ áo của bác sĩ ra ngoài thông báo, khi nghe thấy hai chữ "khó sinh", anh chỉ muốn giết người ngay.

Trợ lý Cao vội vàng chạy đến, "Cố tổng bình tĩnh, bình tĩnh nào."

Bác sĩ lại vội vàng quay vào phòng sinh.

Sao Cố Minh Cảnh có thể bình tĩnh cho được, anh chỉ hận không thể đá vỡ cánh cửa phòng sinh, thậm chí hình như anh còn lơ mơ nghe thấy tiếng la khóc của Sở Tích ở bên trong.

Mỗi một giây trôi qua dường như kéo dài cả một năm, trong đầu anh đã nghĩ đến vô số khả năng.

Kết quả của vô số khả năng ấy đều là giả thiết nếu sau này Sở Tích không còn nữa thì anh phải làm gì.

Thậm chí anh đã nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ có bác sĩ đi ra rồi hỏi anh muốn giữ lại người lớn hay đưa bé, anh chỉ muốn túm cổ ông bác sĩ kia rồi quát cho một trận lớn hay bé cái gì, ông đây chỉ cần người lớn, dù đưa bé có thể nào thì mấy người phải trả lại cho tôi một Sở Tích khỏe mạnh, hăng hái hoạt bát như xưa.

Trợ lý Cao nhìn người lần đầu làm cha đang lo lắng ở bên cạnh, chỉ biết thở dài, yên lặng cầu nguyện.

Mỗi một giây kéo dài tựa như một năm chậm chạp trôi qua, cuối cùng trong phòng sinh cũng có người đẩy cửa bước ra.

Lần này là một y tá.

Cố Minh Cảnh nhếch nhác xông tới trước mặt y tá, "Sao rồi, vợ tôi sao rồi?"

Y tá gỡ khẩu trang xuống, cười nói, "Chúc mừng gia đình, mẹ tròn con vuông, là một bé trai."

Cố Minh Cảnh nghe thấy bốn chữ "mẹ tròn con vuông", dây cung đang căng ra cuối cùng cũng đã được buông lỏng, anh sụp ló trên ghế chờ.

Trợ lý Cao vui vẻ ra mặt, "Chúc mừng Cố tổng!"

Sở Tích nằm lại trong phòng sinh hai tiếng để theo dõi, không còn dấu hiệu xuất huyết nữa nên cô được đưa về phòng bệnh.

Vì cô sinh non, lại khó sinh cho nên bác sĩ đã dùng kẹp sản khoa để hỗ trợ, em bé hiện đã được đưa vào khoa sơ sinh để theo dõi.

Sở Tích ngủ một giấc đã tỉnh, lúc cô mang thai, mỗi khi thức giấc cô hay sờ bụng mình trước, bây giờ cô lại quen tay sờ bụng, phát hiện ra bụng đã xẹp xuống rồi.

Cuối cùng Cố Minh Cảnh cũng chờ đến khi Sở Tích tỉnh lại, "Em tỉnh rồi."

Sở Tích nhìn khắp nơi, "Cố Bảo Bảo đâu anh?"

Cố Bảo Bảo là tên gọi yêu của bé con do Sở Tích đặt lúc mang thai, tuy Cố Minh Cảnh cảm thấy cái tên này quá ấu trĩ nhưng thấy Sở Tích thích, anh cũng chiều theo ý cô.

Bây giờ hể mà nhắc đến thằng cu nhỏ giầy vò Sở Tích khiến cô khó sinh là Cố Minh Cảnh lại tức giận, "Con đang ở khoa sơ sinh."

Sở Tích vừa nghe thấy "khoa sơ sinh" liền hết hồn, cô nhớ rõ lúc mình sinh Cố Bảo Bảo bị khó sinh, bác sĩ còn nói nếu cứ tiếp tục như thế thì em bé sẽ bị ngạt thở, phải dùng kẹp sản khoa. Lúc đó Sở Tích đã nghĩ, dù có liều mạng thì cô cũng phải sinh con ra, kết quả bé con vẫn bị đưa đến khoa sơ sinh.

Tâm trạng của Sở Tích sau khi sinh vô cùng yếu ớt, vừa nghĩ đến chuyện Cố Bảo Bảo đang ở khoa sơ sinh là cô lại bật khóc, "Sao Bảo Bảo lại... hu hu."

Cố Minh Cảnh luống cuống tay chân lau nước mắt giúp cô, "Em đừng khóc mà, Bảo Bảo không sao cả, con bị vàng da nên phải nằm trong lồng ấp mấy ngày." Hôn nữa, vì bị kẹp sản khoa kẹp nên đầu con có hơi bị méo.

Để chứng minh Cố Bảo Bảo vẫn khỏe, Cố Minh Cảnh đã nhờ y tá bên khoa sơ sinh gửi video sang cho cô.

Sở Tích xem video, Cố Bảo Bảo đang ngủ ở trong lồng ấp, thằng nhóc bé tí đỏ hỏn, lại còn yếu ớt như thế, cô nhào vào lòng Cố Minh Cảnh lau nước mắt.

Cố Minh Cảnh vỗ nhẹ lên lưng cô.

Cố Bảo Bảo nằm trong lòng ấp ba ngày. Lúc y tá bế bé giao lại cho Cố Minh Cảnh, đầu bé còn hơi méo, nhưng bác sĩ bảo không sao hết, sau này nằm ngủ nhiều thì đầu bé sẽ tròn lại thôi.

Lúc trước khi tham gia khóa học mẹ bầu cùng với Sở Tích, Cố Minh Cảnh đã học cách bế em bé, lúc ấy chỉ được ôm búp bê, bây giờ được ôm con bằng xương bằng thịt, anh mới nhận ra thằng nhóc này yếu ớt biết bao nhiêu.

Cố Minh Cảnh nhìn bé con đang ngủ say trong lòng mình.

Nếu thằng nhóc này không gãy vò khiến Sở Tích khó sinh, có lẽ anh sẽ thương nó hơn một chút.

Một tháng sau, đã đến thời gian bảo vệ luận văn tốt nghiệp của khoa Tài chính đại học A.

Nửa năm cuối không có môn học, bạn bè cùng lớp ngoại trừ ở cùng ký túc xá ra thì mọi người đều đã lâu không gặp nhau, giáo sư vẫn chưa đến nên mọi người ở trong phòng học lủi rủ trò chuyện với nhau.

Sau đó, chủ đề bàn tán không hện mà gặp một câu hỏi giống nhau.

"Đã sinh chưa nhỉ?"

"Không biết nữa, trên mạng cũng không thấy có tin gì."

"Có tổng thất chặt khâu bảo mật thông tin ghê."

"Bạn cùng phòng của cô ấy có biết không?"

"Hôm nay cô ấy sẽ đến để bảo vệ luận văn chứ?"

"Cô ấy giỏi ghê, không thèm hoãn tốt nghiệp luôn."

"Năm nay Nguyên Cảnh có đến trường tuyển dụng, nhưng mà khó ghê hu hu hu hu."

...

Bạn học lục tục vào lớp, mọi người đang bàn tán rôm rả, bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện trước cửa phòng học.

Không biết là ai nhìn thấy đầu tiên, sau đó mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa phòng học.

Đầu tiên là mặt, sau đó ánh mắt mọi người đều tập trung lên bụng của người kia.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền màu hồng đất, phần rút dây ở eo làm tôn lên vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Thế nên là...

Cuối cùng mọi người đã biết được đáp án:

Sinh rồi!!!

Đã sinh rồi!!!

Sở Tích bị bạn bè nhìn đến mất tự nhiên, rồi lại nhìn thấy nhóm bạn cùng bảo vệ luận văn của mình đang vây tay với cô.

Sở Tích vội vàng đi tới dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người.

Cô ngồi xuống, ba người còn lại trong nhóm đã không kịp chờ đợi mà tùm lại.

"Cậu sinh rồi mà cũng không nói cho bọn mình biết!"

"Con gái hay con trai thế?"

"Hu hu hu cậu vừa sinh xong đấy à? Lừa nhau à, sao cậu vẫn gầy như thế chứ hu hu hu."

"Hôm trước cậu nhắn tin trong nhóm bảo hôm nay sẽ đến bọn mình còn không tin, ai ngờ cậu lại đến thật."

"Sao cậu ra ngoài được, cậu không ở cữ hả?"

Sở Tích bị hỏi đến ngại ngùng, cô khẽ vén sợi tóc bên tai, trả lời lại, "Mình sinh rồi, là con trai, đã hết ở cữ rồi."

Cố Minh Cảnh không muốn tin tức bên ngoài ồn ào ảnh hưởng đến cô đang ở cữ, cho nên bây giờ tuy cô đã ra tháng nhưng vẫn chưa thông báo với bên ngoài rằng cô đã sinh.

Hôm trước cô vừa ra tháng, hôm nay lại đi bảo vệ luận văn. Ban đầu Cố Minh Cảnh không đồng ý cho cô đi, nhưng vì Sở Tích kiên trì, bình thường bụng của cô hay xuất hiện trong khuôn viên trường, tin tức nhất định sẽ truyền đi rất nhanh, xem như cô gián tiếp công bố với mọi người rằng mình đã sinh rồi.

Luận văn của nhóm Sở Tích làm rất tốt, phần bảo vệ cũng đã hoàn thành, chuyện cuối cùng sau bốn năm đại học đã hoàn tất, phần còn lại cũng chỉ còn chờ tốt nghiệp, mỗi người đều có tương lai riêng.

Sở Tích bảo vệ luận văn xong, cô đến căn tin trường học ăn cơm rồi đi dạo một vòng, quả nhiên, chưa về đến nhà thì ảnh bên lề của cô đã được lên hot search.

#Sở Tích đã sinh#

Blogger giải trí đăng ảnh chụp cô ở trường hôm nay lên mạng, kèm theo nội dung "Sở Tích lộ diện sau khi công bố mang thai, hôm nay cô ấy âm thầm xuất hiện ở trường đại học A để tham gia buổi bảo vệ luận văn tốt nghiệp, tay chân mảnh khảnh, nghi vấn đã sinh!"

Vì cô xuất hiện quá đột ngột, thêm việc trông cô không giống như vừa mới sinh nên có người nói cô nhờ người mang thai hộ. Vừa tốt nghiệp lại vừa sinh con, sao cô có thể gánh nổi.

Sau đó, có một y tá ở một bệnh viện tư nhân lên tiếng, Sở Tích tự mình sinh con, trước khi được đẩy vào phòng sinh, Sở Tích còn đang bận sửa luận văn tốt nghiệp của mình.

Cư dân mạng: [Ha ha ha ha ha ha ha.]

Lúc trước khi tuyên bố mình mang thai, mọi người đều nghĩ Sở Tích sẽ hoãn tốt nghiệp, nhưng không ngờ cô vừa thuận lợi tốt nghiệp vừa sinh con trong một năm, cuộc sống hoàn mỹ khiến không ít người gato.

Sở Tích và Cố Minh Cảnh cùng nhau đăng một tấm ảnh chụp bàn tay bé xíu của Cố Bảo Bảo lên, fan hâm mộ đều khen thật là đáng yêu.

Sở Tích cười cười, fan hâm mộ đúng là rất nể tình, một tấm ảnh chỉ có bàn tay nhỏ xíu thì sao có thể nhìn ra thằng bé dễ thương hay không chứ.

Cô về đến nhà thì Cố Minh Cảnh cũng đã về, di giúp việc nói Cố Bảo Bảo bú xong nên đã ngủ rồi.

Sở Tích và Cố Minh Cảnh cùng nhau vây quanh cái nôi của con, mở ra nhìn Cố Bảo Bảo đang ngủ say bên trong.

Hôm nay, bàn tay nhỏ của Cố Bảo Bảo được mọi người khen đáng yêu, Sở Tích nhìn đầu con rồi chắc lưỡi, chán nản nói, "Sao em thấy đầu con vẫn còn méo nhỉ?"

"Ừ, có hơi méo." Cố Minh Cảnh khẽ cười, nhưng không sao cả, đầu thằng bé bây giờ đã tròn hơn lúc mới sinh rồi. Bác sĩ bảo lúc bé ngủ thì chú ý một chút, trong vòng ba tháng là có thể tròn lại.

Sở Tích nghe thấy Cố Minh Cảnh đồng tình thì tự dưng thấy giận, đẩy anh ra, "Anh có lương tâm không hả, có ông ba nào mà ghét bỏ con trai mình như anh không?"

Cô bảo méo thì anh phải bảo là không méo để an ủi cô mới đúng, sao lại thuận miệng nói theo cô vậy hả.

Cố Minh Cảnh dở khóc dở cười, nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Sở Tích, anh thấy sau khi làm mẹ, cô ngây thơ hơn nhiều, anh chỉ biết nói, "Không méo, tròn rồi, đầu con nhìn đẹp lắm."

Sở Tích nghe xong lại càng giận thêm, "Đồ lừa đảo! Vừa nãy anh còn nói đầu con méo, mà bây giờ lại đổi giọng rồi, anh là đồ lừa đảo! Đầu con méo thế mà anh nói là tròn, có phải bình thường anh cũng lừa em như thế không hả?"

Cô nhớ đến chuyện Cố Minh Cảnh nói với đáng người của cô sau khi sinh đã khôi phục rất tốt, "Bị em nói trúng tim đen rồi chứ gì, bình thường anh chắc chắn lừa em như thế, em đã sinh con rồi thì sao đáng người có thể đẹp được, anh chỉ biết gạt em!"

Cố Minh Cảnh muốn cười mà không dám cười, không ngờ bây giờ mình nói thật cũng không được, nói dối cũng không xong. Anh có cảm giác như mình đang đổ dành con gái, đang định giải thích thì Cố Bảo Bảo trong nôi bị tiếng của ba mẹ đánh thức, chếp chếp miệng rồi òa khóc.

Hai người vội vàng đỡ dành thằng bé, Sở Tích bế Cố Bảo Bảo lên cho con bú.

Cố Bảo Bảo được nuôi bằng sữa mẹ và sữa bột, sau khi Sở Tích cho con bú xong, thằng nhóc được di bế đi ngủ.

Vì cho con bú nên ngực Sở Tích bị ướt, cô định thay quần áo, trùng mắt nhìn Cố Minh Cảnh còn đang ở trong phòng. "Anh đi ra ngoài đi, em muốn thay đồ."

Đời nào Cố Minh Cảnh chịu ra ngoài, làm gì có chuyện vợ thay đồ mà chồng phải tránh chứ. Sau khi cho con bú xong, cô lại càng khiến người ta cảm thấy rùng rợn trong người, hô hấp càng thêm nặng nề. Cố Minh Cảnh chủ động cầm khăn ướt đi tới, "Để anh lau cho em nhé?"

Sở Tích quay mặt sang chỗ khác, "Anh ra ngoài đi, dù sao em cũng đã bị mất dáng rồi, xấu xí lắm, không lọt vào mắt xanh của tổng giám đốc Cố đâu."

Tia sáng trong mắt Cố Minh Cảnh khẽ lóe lên, nhưng mặt anh lại vô cùng trấn tĩnh, "Đúng vậy, mặt xấu, dáng người cũng không đẹp."

Sở Tích quay lại nhìn anh với vẻ mặt không dám tin nổi.

Nghe đi, đây là tiếng người nói sao?

Cố Minh Cảnh ra vẻ không sao cả, "Thế nên vì sao anh phải tránh chứ, anh đâu có hứng thú đâu."

Sở Tích tức đến bật khóc, cô vất vả lắm mới sinh được Cố Bảo Bảo, bây giờ lại bị ba nó chê. Sở Tích hung hăng đẩy Cố Minh Cảnh ngã xuống, cuộn tay đâm xuống người anh, "Em mặc kệ, anh nhất định phải có hứng thú! Dù là dáng vẻ thế nào thì anh cũng phải có hứng thú!"

Cố Minh Cảnh nở nụ cười, trở mình đổi vị trí hai người, cúi người hôn lên mắt Sở Tích, vội vàng dỗ dành cô, "Anh lừa em thôi, anh xin lỗi mà, em đừng giận nhé? Anh rất có hứng thú, luôn luôn có hứng thú mà."

Vành mắt Sở Tích đỏ lên, cô quay đầu sang chỗ khác bày tỏ không thêm tin anh.

Cố Minh Cảnh đành tự mình ra trận để chứng minh, cô đẹp hơn trước khi sinh rất nhiều, dáng người cùng mượt mà hơn trước, mỗi khi giờ tay nhắc chân đều vô cùng quyến rũ, anh có hứng thú, đến cuối cùng, Sở Tích bắt đầu hối hận, ước gì anh đừng có hứng thú.

Còn hai ngoại truyện nữa là chính thức nói lời tạm biệt đôi vợ chồng trẻ rồi. À, hai ngoại truyện cuối cùng có khách mời xuất hiện nhé. Mọi người đoán xem là ai nào!! ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Ngoại truyện 5

Cố Minh Cảnh tự nhận rằng, sau khi kết hôn với Sở Tích, hai vợ chồng luôn thẳng thắn với đối phương chứ không hề giấu giếm nhau điều gì. Anh biết Sở Tích có một nốt ruồi nhỏ ở trên người, biết lúc cô đi học từng có người theo đuôi cô. Anh cũng biết hết mật mã của tất cả các thẻ của Sở Tích. Anh rất thích cái cảm giác vợ chồng hòa làm một không có gì giấu giếm nhau thế này, nhưng dạo gần đây, anh phát hiện Sở Tích có điều gì đó giấu anh.

Hoặc có thể nói là, Sở Tích có bí mật của riêng mình.

Cố Minh Cảnh phát hiện ra manh mối từ những việc nhỏ nhặt thường ngày.

Lúc lên giường, Sở Tích cứ như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cô không hề để tâm đến chuyện anh đang "làm việc" ở trên. Thỉnh thoảng, cô chột giờ tay ra trước mặt giống như đang sờ soạng cái gì đó, hai tay vừa dờ vừa đẩy, động tác trông giống như đang tập Thái Cực, nhưng có lúc lại không giống lắm.

Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, cái quan trọng nhất là tài xế trong nhà có báo với anh rằng mấy ngày gần đây bà chủ toàn tự lái xe đi ra ngoài nhiều lần, cứ mỗi lần như thế thường kéo dài đến vài giờ, nhưng cô lại không nói mình đi đâu.

Chuyện này khiến Cố Minh Cảnh bắt đầu cảnh giác, tối đến anh vờ như thuận miệng nhắc đến chuyện này với cô, hỏi cô hồi sáng đi đâu. Sở Tích lại cứ giả ngu với anh, cuối cùng mới nói là cô vừa quen mấy người bạn mới, cô đi uống trà chiều với bọn họ.

Cố Minh Cảnh không phản đối chuyện Sở Tích kết bạn, nhưng là bạn bè thì cứ thoải mái làm quen, cứ lén lút lút thế này ngược lại càng khiến cho người ta nghi ngờ.

Sở Tích không nói không có nghĩa Cố Minh Cảnh sẽ không đi điều tra. Rất nhanh, anh đã tìm ra chỗ mà Sở Tích hay lái xe đến.

Câu lạc bộ giải trí cao cấp xxx, nơi đây cung cấp các hạng mục như đánh bài, tắm hơi, KTV cho khách hàng.

Lúc nhìn thấy năm chữ "câu lạc bộ giải trí", anh như muốn lên cơn đau tim. Sở Tích đến mấy chỗ đó làm gì, phòng tắm hơi, đánh bài, KTV đâu có cái nào cô thích?

Ngay sau đó, trợ lý Cao truyền đến tin mật báo, nói cho anh biết câu lạc bộ này không chỉ cung cấp những trò giải trí này, mà dạo gần đây chỗ đó còn tổ chức những buổi biểu diễn của các người mẫu nam nổi tiếng trên mạng, rất được các nhóm phụ nhân giàu có yêu thích.

Cố Minh Cảnh nghe xong thì chỉ cảm thấy nực cười, vô lý, Sở Tích là loại người này ư? Ở nhà có anh cô ngắm vẫn chưa đủ hay sao mà phải đi xem ba cái biểu diễn đó? Cơ bụng anh không sẵn chắc hay do buổi tối anh không dồn hết sức hả?

Mãi đến khi trợ lý Cao nhẹ nhàng cập nhật cho Cố tổng một câu tục ngữ nước nhà: Hoa nhà không thơm bằng hoa dại ven đường.

=..=

Cố Minh Cảnh bắt đầu đứng ngồi không yên.

Anh tan làm sớm quay về nhà, quả nhiên Sở Tích không có ở nhà, Cố Bảo Bảo đang được đi bảo mẫu chăm sóc.

Cố Bảo Bảo đã hơn bốn tháng rồi, cái đầu lúc mới sinh bị kẹp sản khoa làm méo giờ đã tròn trở lại dưới sự cố gắng của người lớn trong nhà chỉnh sửa khi bé ngủ. Gương mặt được di truyền ưu điểm của ba mẹ, vừa nhìn liền biết tương lai sẽ có không ít cô nàng đổ gục vì thằng nhóc. Nhưng bây giờ bé vẫn còn nhỏ, vẫn chưa gieo họa cho cô nào, mọi người gặp bé chỉ có thể khen đáng yêu mà thôi.

Nhưng một cậu bé đáng yêu như thế lại chỉ được đi bảo mẫu bé mà không thấy bóng dáng mẹ đâu cả, thấy ba về, bé duỗi tay đòi ba ôm.

Cố Minh Cảnh bế con trai từ đi bảo mẫu, ôm con vào lòng dỗ dành, anh nhú mồm hỏi, "Vợ tôi đâu rồi?"

Đi bảo mẫu thật thà đáp, "Cô chủ cho Bảo Bảo bú xong liền đi ra ngoài, cô ấy vừa mới đi thôi."

Sở Tích đồng thời vừa tốt nghiệp vừa sinh con, bé còn nhỏ nên vẫn còn bú sữa mẹ, thế nên cô vẫn chưa đi làm vội, định đợi đến khi Cố Bảo Bảo cai sữa rồi tính tiếp.

Cố Minh Cảnh vừa bế con vừa gọi điện thoại cho Sở Tích.

Điện thoại vừa được kết nối thì giọng nói đầy ngọt ngào của cô truyền đến, "Em nghe nè chồng."

Cố Minh Cảnh vẫn như mọi ngày, "Em đang ở đâu đấy Niên Niên?"

Sở Tích, "Em đang ở nhà mà."

Cố Minh Cảnh nghe xong thì mặt xị xuống, "Thật sao?"

Sở Tích, "Dạ... đúng."

Cố Minh Cảnh, "Anh cũng đang ở nhà đây."

Cố Bảo Bảo đưa tay vỗ vỗ lên ngực Cố Minh Cảnh, rồi lại đập chân, giọng ê a non nớt truyền đến tai Sở Tích.

Điều này chứng tỏ Cố Minh Cảnh đang ở nhà, không những đang ở nhà, mà anh còn đang bế con.

Sở Tích, "Chồng ơi, em xin lỗi."

Sở Tích nhanh chóng chạy về nhà, vừa vào cửa đã nhìn thấy Cố Minh Cảnh đang bế con ngồi trên sofa yên lặng chờ cô.

Nếu trên đầu anh có thêm vài lọn tóc xoắn nữa thì trông anh giống hệt người vợ tào khang bế con ngồi chờ ông chồng suốt đêm không về nhà.

Cố Minh Cảnh, "Em đi đâu đấy?"

Sở Tích biết mình đuối lý, cúi đầu trước Cố Minh Cảnh, "Em đi uống trà chiều với mấy người bạn."

Cố Minh Cảnh nhú mồm, "Ồ, thật hả?"

Sở Tích gật đầu.

Cố Minh Cảnh, "Em nghĩ là anh sẽ tin ư?"

Sở Tích bĩu môi.

Cố Minh Cảnh đặt con trai xuống, bước tới trước mặt Sở Tích, hỏi gần, "Em còn định giấu anh đến khi nào?"

Anh nâng đầu cô lên để cô nhìn anh, "Anh không đẹp trai à?"

Sở Tích lắc đầu lia lịa, "Ông xã đẹp trai nhất."

Anh cầm tay cô đặt lên bụng mình, "Ở đây không rắn chắc ư?"

Sở Tích lắc đầu lia lịa, "Dáng người ông xã tốt nhất."

Cố Minh Cảnh cười gượng, lên án cô, "Vậy em còn có gì không hài lòng? Há? Anh vì cả nhà mà cực khổ kiếm tiền, sao em lại muốn vượt rào hả?"

Sở Tích mù mờ không biết Cố Minh Cảnh bị gì, nhưng sao cô lại có cảm giác như mình ra ngoài ăn chơi bị chồng bắt gặp thế này, "Hả?"

Cố Minh Cảnh cầm tay cô, "Anh không tốt chỗ nào, em nói đi."

Sở Tích ngơ ngác nhìn anh, không biết thằng cha này bị cái gì kích thích, cuối cùng cô cúi đầu nhận sai, "Em chỉ đi đánh mạt chược thôi mà, sao anh lại thế chứ."

Cố Minh Cảnh???

Về mặt Cố Minh Cảnh cứng đờ, "Em ra ngoài đánh... mạt chược hả?"

Sở Tích ngẩng đầu đáp, "Đúng rồi, chứ anh nghĩ em ra ngoài làm gì hả?"

Cố Minh Cảnh, "Ồ..."

Anh lại hỏi tiếp, "Thế câu lạc bộ giải trí cao cấp XXX thì sao?"

Sở Tích, "Trong đó có một phòng chuyên phục vụ đánh bài mà, anh có biết bàn mạt chược tự động không?"

Lúc bấy giờ Cố Minh Cảnh mới nhớ ra trong phần giới thiệu văn tắt của câu lạc bộ cờ bài, tắm hơi, KTV có hai chữ cờ bài.

"..."

Sở Tích nhăn mũi, "Em bị anh gọi về, bên kia ba thiếu một thế nào bọn họ cũng mắng em chết mất."

Khóe môi Cố Minh Cảnh run run, "Em học chơi mạt chược từ khi nào thế?"

Bị anh túm được rồi nên cô chỉ còn cách khai ra hết, "Em mới học mấy bữa trước thôi."

Cố Minh Cảnh đã hiểu ra mấy động tác kéo đẩy trên không trông giống như tập Thái Cực nhưng lại không phải Thái Cực là gì rồi, cô đang xoa bài, đánh bài, ù bài chứ gì nữa.

Cố Minh Cảnh cũng đã biết mỗi tối Sở Tích lăm bằm trong miệng là cái gì rồi. Sở Tích là con ngoan trò giỏi từ bé, lúc trước chỉ nhìn thấy người ta chơi mạt chược trong quán trà, bây giờ cô đã học được, nên có hơi nghiện bài, mấy cái cô lăm bằm trong miệng buổi tối đều là thanh nhất sắc, âm công*.

*Thanh nhất sắc: chỉ các bài trong tay đều là vạn, hoặc văn, hoặc là điều.

Âm công: khi có bốn quân bài giống nhau (như Nhất vạn, nhất vạn, nhất vạn, nhất vạn) gọi là công/chiếu, có thể hạ xuống "trình làng" để bốc tụ hoa (đểигра 2 quân 2 phía bìa và để úp 2 quân giữa, khi ù phải lật 2 cây xấp lên cho mọi người xem). (wikipedia)

Cố Minh Cảnh nhéo mũi Sở Tích, "Sao em không nói thẳng với anh ngay từ đầu hả? Uống trà chiều? Em nghĩ anh dễ bị lừa thế à?"

Sở Tích ngượng ngùng giải thích, "Tại em thấy nói uống trà chiều nghe tao nhã hơn mà. Đánh bài đầu phải là chuyện gì hay ho, chẳng may anh không đồng ý cho em đi thì sao?"

"Em cũng biết nó không phải chuyện gì hay ho à?" Cố Minh Cảnh cười xùy, "Thế sao em không để tài xế đưa đi, một mình lén lút lút làm gì?"

Sở Tích, "Vì mấy người bạn đánh bài của em đều là nhân vật công chúng, em thấy càng khiêm tốn càng tốt, càng ít người biết càng tốt."

Cô bỗng thấy tò mò, nhớ lại dáng vẻ lúc nãy của Cố Minh Cảnh, "Anh vẫn chưa trả lời em đâu đấy, anh tưởng em đi đâu hả?"

Cố Minh Cảnh né tránh ánh mắt cô, che miệng khề ho, "Không có gì hết."

Sở Tích không tin, "Thật ư?"

"Được rồi." Cố Minh Cảnh lảng sang chuyện khác, anh ôm eo Sở Tích, "Sao rồi? Có thắng không em."

Sở Tích nghe thế thì dẫu môi, "Thua riết."

Cố Minh Cảnh bật cười, "Chơi chút chơi thì được, chứ nghiện thì không được đâu nhé."

Sở Tích nói, "Làm gì có."

Cô đầu có chơi mỗi ngày, lâu lâu cô mới đi một lần, đã vậy hôm nay còn bị anh bắt được, hơn nữa mỗi lần đi chơi cô đều cho Cố Bảo Bảo bú xong rồi mới đi. Thằng bé bây giờ đã lớn một chút nên không cần phải cho bú nhiều cử, nên cô mới rảnh ra ngoài chơi một tí.

Ánh mắt Sở Tích dừng trên người Cố Bảo Bảo bị hai vợ chồng quên mất đang đạp chân tự chơi một mình ở trên sofa.

Thời gian định chơi mệt chợp vì Cố Minh Cảnh về nhà sớm đã biến thành thời gian thân thiết với con trai.

Cố Minh Cảnh đặt con trai lên giường xem sách vải, Sở Tích xoa xoa đầu con, "Tròn lại rồi nè anh." Lúc sinh thằng bé bị kẹp sản khoa làm đầu bị méo, làm cô lo chẳng may đầu thằng bé bị méo mãi thì phải làm sao bây giờ, may là bây giờ đầu bé con đã tròn lại rồi.

Ánh mắt Cố Minh Cảnh đầy dịu dàng, "Ừ."

Cố Bảo Bảo đã biết lật, Sở Tích nhìn con một hồi, bỗng nhiên thở dài.

Cố Minh Cảnh, "Sao thế em?"

Sở Tích, "Lúc trước vẫn chưa thấy gì, bây giờ nhìn con lớn thêm một chút là em lại thấy mình già rồi."

Cố Minh Cảnh cười vỗ lưng cô, đang định bảo không phải cô già đi mà là cô đã trưởng thành, nhưng Sở Tích lại nói tiếp, "Nhưng dù em có già cỡ nào thì anh vẫn luôn già hơn em, hừ."

Khóe môi Cố Minh Cảnh run rẩy.

Dường như hôm nay Sở Tích có hơi đa sầu đa cảm, cô nựng bé con một lúc, lại quay sang hỏi anh, "Ông xã à, tên Cố Bảo Bảo có phải hơi kỳ không?"

Cố Minh Cảnh nghe thấy thế chỉ muốn nói cuối cùng em cũng phát hiện à. Lúc trước Sở Tích một hai đòi đặt tên con là Cố Bảo Bảo, tính tình ngang như cua không ai theo kịp. Kể từ khi cô mang thai, Cố Minh Cảnh luôn cố gắng chiều theo ý cô nên chỉ đành đồng ý.

Cố Minh Cảnh vẫn giữ lại mặt mũi cho Sở Tích, không dám nói tên này khó nghe, "Chỉ là tên gọi thân thương thôi mà, không sao cả."

Sở Tích, "Bây giờ anh thấy con bé thế nên có gọi gì cũng không sao, nhưng chờ đến khi con lớn hơn chút, một đứa con trai cao mét tám nhưng lại gọi tên thân mật là Cố Bảo Bảo thì sao, chắc chắn người ta sẽ trêu thẳng bé!"

Sở Tích càng nghĩ càng tức, đấm Cố Minh Cảnh một cái, "Đều tại anh cả! Lúc em đặt tên con sao anh không cản em lại? Tại anh đấy!"

Cố Minh Cảnh nói thật cũng không được, nói dối cũng không xong. Anh làm sao dám cản cô, lúc cô mang thai, anh chỉ cần nói không một cái thôi là bà bầu này đã nước mắt như mưa, đừng nói là Cố Bảo Bảo, dù có là Cố Chó Con thì với khí thế lúc trước của Sở Tích, anh cũng chỉ biết đồng ý mà thôi.

Sở Tích lại càng phát cáu.

"Tại anh, tại anh cả." Cố Minh Cảnh nắm tay Sở Tích, "Nếu không thì mình đổi tên cho con, dù sao con vẫn còn nhỏ mà, mình đổi một cái tên sau này nó có lớn thì vẫn không thấy mất mặt, nghe thật mạnh mẽ vào."

Sở Tích gạt đầu, "Không những mạnh mẽ mà còn phải 'bá đạo', người ta vừa nghe liền biết đó là con của Sở Tích em đây."

Cố Minh Cảnh cười, "Được rồi, thế em muốn đổi thành tên gì?"

Sở Tích, "Để em nghĩ đã."

Cô ngắm nhìn gương mặt ngây thơ đang gặm trống lắc tay của Cố Bảo Bảo, cô suy nghĩ một hồi, hai mắt bỗng sáng bừng lên.

Cố Minh Cảnh, "Em nghĩ ra chưa?"

Sở Tích, "Rồi."

Cố Minh Cảnh, "Đặt tên là gì?"

Sở Tích phấn khởi không thôi, "Anh thấy đặt tên con là Cố Bá Thiên được không?"

"Có mạnh mẽ, có ngầu, có đẳng cấp không?"

Cô vừa dứt lời, Cố Minh Cảnh vẫn không có phản ứng gì, nhưng Cố Bảo Bảo đang gặm trống lắc tay bỗng nhiên ngo ra, sau đó khóc ré lên.

Dù bọn họ có đồ cỡ nào cũng vô dụng.

Chào mọi người, ba con là Cố Minh Cảnh, mẹ con là Sở Tích, tên con là Cố Bá Thiênnnnnnn ==)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Lâm Dáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Ngoại truyện 6

Cố Minh Cảnh đã hiểu câu nói "Một lần mang thai, ngốc ba năm" rồi.

Người phụ nữ này trước khi được đẩy vào phòng sinh vẫn còn sửa được luận văn tốt nghiệp, ấy thế mà vừa sinh con xong thì trí thông minh lại bị trượt dài.

Mà người ta đâu có ý thức được chuyện đó.

Từ sau khi bị Cố Minh Cảnh bắt tại trận và thắng thắn với anh xong, Sở Tích không còn lên lút đi đánh mặt chược nữa mà đã quang minh chính đại đi đánh mặt chược.

Ba người đánh mặt chược vô cùng khiêm tốn, thế nhưng trong giới giải trí, 1+1+1 luôn lớn hơn 3, một người thì dễ tránh khỏi tai mắt của cánh săn ảnh, nhưng đây đến ba nữ nghệ sĩ, đặc biệt là ba người này lại là nhân vật dễ thu hút sự chú ý.

Không lâu sau, một blogger giải trí không có tiếng tăm gì bỗng nhiên đăng lên một bài hóng hót, "Trời ơi! Ba cô nghệ sĩ này thế mà dám tụ tập làm chuyện này!"

Ảnh đi kèm theo là ảnh được chụp ở trước cửa câu lạc bộ giải trí cao cấp XXX, ba cô gái đeo kính đen, tay cầm túi vui vẻ trò chuyện cùng nhau, phía sau còn có một anh trai đi theo. Ba người phụ nữ cùng đi với nhau vô cùng khí thế, hơn nữa lại đeo kính đen, trông giống hệt mấy bà vợ của lão đại xã hội đen ra ngoài dạo phố.

Fan hâm mộ vừa nhìn liền nhận ra ba bà "vợ của đại ca" này là ai.

Diệp Tô, Lương Yên, còn có cả Sở Tích nữa!

Chuyện Diệp Tô và Lương Yên quen nhau thì mọi người đều biết, vì trước đó hai người đã từng tham gia show Cuộc sống mới của các ông chồng. Hai người họ còn cùng nhau ra sức "chèo thuyền" CP của hai ông chồng nhà mình trên show, nhưng còn Sở Tích, sao cô ấy lại đi cùng với Diệp Tô và Lương Yên thế!

Quả nhiên, xinh đẹp, giỏi giang luôn hấp dẫn lẫn nhau.

Hình ảnh này phải nói là đẹp mũ N luôn rồi!

Mấy chị có muốn đầu tư làm một show mới không thế!

Show này không cần nội dung đâu, mấy chị cứ ngồi yên một chỗ để bọn em ngắm là được rồi!

Thấy chiều hướng dư luận ngày càng lệch hướng, blogger giải trí kia trở nên sốt ruột. Ai bảo mấy người ngắm gái đẹp hả, nhìn kỹ đi, xem bọn họ bước ra từ chỗ nào kìa! Câu lạc bộ giải trí đấy, thấy chưa, là câu lạc bộ giải trí đấy! Là câu lạc bộ giải trí cung cấp dịch vụ đánh bài, tắm hơi, KTV đấy!

Ba người phụ nữ đã có chồng mà còn đi câu lạc bộ giải trí, giống cái gì hả!

Fan hâm mộ:... Blogger này bộ đến từ thế kỷ trước à.

Phụ nữ kết hôn thì không được đi đánh bài, tắm hơi, hát KTV à!

Chồng người ta không ai nói gì, blogger mấy người không thấy mình giống mấy thím thích ngồi lê đôi mách, thích núp gầm giường nhà người khác hả?

Mấy người có tin fan hâm mộ bọn tôi mỗi người phun một bãi nước miếng nhàn chìm mấy người luôn không?

Nhưng ba người phụ nữ này hẹn nhau để làm gì thực sự khiến mọi người tò mò.

KTV?

Fan hâm mộ vừa nhớ đến giọng ca chết người của Lương Yên thì rùng mình.

Không thể nào, không thể nào, người nào muốn sống sẽ không đi hát KTV với Lương Yên.

Tắm hơi ư?

Má ơi, chỉ cần nghĩ đến cảnh ba người này cùng nhau vào phòng tắm hơi là đã thấy kích thích rồi!

Nhóm fan lớn lại bắt đầu ra tay, tranh "đồng nhân" đã được vẽ ngay lập tức. Trong phòng tắm hơi sương khói lượn lờ, ba người phụ nữ ngồi cạnh nhau trò chuyện vui vẻ, sương mù che khuất vị trí quan trọng nhất, fan hâm mộ xem tranh mà bắt đầu suy nghĩ viên vông, "bóng" bễ tung tóe.

Nhìn thấy bức tranh này, Sở Tích đỏ mặt bừng bừng, sau khi thương lượng với Diệp Tô và Lương Yên xong thì ba người cùng đăng Weibo.

Sở Tích, "Chưa thấy người ta chơi mạt chược hả?"

Lương Yên, "Chưa thấy người ta chơi mạt chược hả?"

Diệp Tô, "Chưa thấy người ta chơi mạt chược hả?"

Vì ảnh tuần ra chỉ có ba người nên fan hâm mộ chỉ nghĩ đến tắm hơi và KTV chứ không nghĩ đến mạt chược.

[A a a a nhóm tiên nữ hội tụ để chơi mạt chược, mấy chị mới có ba người thôi, thiếu mất một tay kia! Mấy chị có thiếu người chơi không!]

[Rốt cuộc là người nào may mắn được chơi cùng mấy chị vậy!]

[Hu hu hu hu Tích bảo/ Đại Tô/ Yên Yên, hay là mấy chị chơi rút thăm trúng thưởng đi, ai may mắn thì được chơi cùng mấy chị.]

[Ý kiến hay đó! Cầu xin mấy chị rút thăm trúng thưởng.]

Kể từ sau khi biết ba người chơi mạt chược cùng nhau, thì nhân vật thứ tư được chơi mạt chược cùng với họ không thể nghi ngờ đã trở thành đối tượng gato của tất cả fan hâm mộ, người này kiếp trước chắc chắn đã giải cứu cả dải ngân hà.

Câu lạc bộ giải trí XXX, phòng 888 truyền đến tiếng xào mạt chược lách cách.

Người đánh mạt chược cùng với ba vị tiên nữ của showbiz, người mà kiếp trước đã giải cứu cả dải ngân hà, đối tượng bị tất cả fan hâm mộ gato chính là Phó Bạch, người đại diện của Sở Tích.

Đạo gần đây mỗi lần ra đường, Phó Bạch đều phải đeo khẩu trang, anh ta sợ fan nhận ra sẽ đập anh ta chết tươi.

Trên bàn mạt chược, Sở Tích suy nghĩ một hồi, cuối cùng lại bỏ đi ý định đánh thanh nhất sắc*: "Nhị điều***".

*Thanh nhất sắc: tất cả bài đều là vạn, hoặc là điều/sách, hoặc là văn...

***Một trong những quân bài của mạt chược: 3 loại bài nạc (điều/sách, văn, vạn); tài phao; bộ khung; bộ hoa và bốn mùa.

Cô vừa ném bài, phía đối diện kích động reo lên, "Cống!*"

*Cống/ chiếu (VN): bốn quân bài giống nhau như Nhất vạn, nhất vạn, nhất vạn, nhất vạn. Khi đã có sẵn ba quân giống nhau trong tay (phỗng) cộng thêm 1 quân do người nào đánh ra quân thứ tư, hay tự bốc.

Sở Tích, "..."

Lương Yên hưng phấn đẩy ba thẻ bài mà mình đã chờ lâu đến nỗi suýt nữa là cô ấy đã từ bỏ nó, rồi cầm lấy thẻ bài Sở Tích vừa đánh ra, bốn thẻ bài ngay ngắn nằm cùng một chỗ.

Quy tắc mạt chược, gặp cống là phải chung tiền, Sở Tích đành rút hộp tiền nhỏ trước mặt mình ra, mới bắt đầu đánh thì tiền cô vẫn còn đầy, bây giờ chỉ còn lại vài tờ.

Cố Minh Cảnh bảo cô muốn đánh thì phải đánh cho giỏi, đừng có để thua mãi, tốt xấu cũng phải thắng một lần cho anh xem. Bây giờ làm sao cô dám ăn nói với anh đây hu hu hu hu...

Sở Tích chung tiền xong lại bắt đầu tập trung vào ván bài.

Đến lượt Sở Tích đánh, trong tay cô chỉ còn một thẻ cửu điều và tứ điều, còn thiếu hai thẻ bài nữa là gom được "thanh nhất sắc". Cô bắt đầu kích động, thua mãi rồi bây giờ cuối cùng cũng sắp thắng được một lần, thẻ bài nhị điều vừa nãy của cô đã để cho Lương Yên cống. Cho nên lần này cô cẩn thận

hơn, suy nghĩ giữa cửu điều và tứ điều một hồi, cuối cùng cô rút thẻ cửu điều đánh ra.

"Cửu điều."

Cô vừa đánh xong liền cẩn thận quan sát về mặt ba người còn lại.

Lương Yên không có biểu cảm gì, Phó Bạch cũng không, còn Diệp Tô thì ván bài này hình như không gặp may cho lắm. Không được phồng, cũng không được cống, mà về mặt cô ấy cũng không có cảm xúc gì.

Sở Tích đang định thở phào thì Diệp Tô luôn im lặng bỗng nhiên hô lên, "Ừ."

Sở Tích:???

Cái gì? Cô có nghe lầm hay không?

Diệp Tô đẩy hết các thẻ bài trước mặt mình ra, mười ba thẻ bài đi theo từng đôi một, cộng thêm thẻ bài cửu điều của Sở Tích vừa đánh ra, vừa vắn là "bảy đôi*".

*Một cách ù trong mạt chược, có người gọi là ù pe pe. Mười ba thẻ bài trong tay cộng thêm một quân bài ù là mười bốn, gồm bảy cặp giống nhau ví dụ như: nhất vạn nhất vạn, cửu vạn cửu vạn...

Nhìn ván bài tưởng chừng như không được đẹp của Diệp Tô, không phồng, không cống, còn cô ấy thì vẫn cứ bình tĩnh bốc bài, hóa ra là có "bảy đôi" còn ăn tiền hơn cả "thanh nhất sắc".

Còn Sở Tích lại là người giúp cô ấy ù *bảy đôi*, theo thông tục gọi là đốt pháo*, là kẻ xui xẻo nộp tiền cho người ta.

*Người nào đánh ra giúp người khác ù thì phải chung tiền gấp đôi, 2 người còn lại chung bình thường

Sở Tích: T-T

Một ván bài kết thúc, ngoại trừ Sở Tích ra thì ba nhà còn lại đều lần lượt ù.

Bốn đôi tay bắt đầu xào bài, tiếng mấy thẻ bài mạt chược lại va vào nhau lách cách.

Tuy rằng có máy xào mạt chược tự động, nhưng sự vui sướng khi chơi mạt chược không phải chỉ nằm ở chỗ đánh bài mà còn nhờ vào việc xoa bài nữa. Một ván bài đã kết thúc, tất cả những thẻ bài đã bốc hay chưa bốc đều bị đẩy dờ một cách nhẹ nhàng, mấy thẻ bài bắt đầu thay đổi vị trí trong tay bốn người chơi, cuối cùng được xếp thành bốn dãy dài, ném xúc xắc, một ván bài mới lại bắt đầu.

Bốn người bận rộn xếp bài, vừa xếp vừa trò chuyện rôm rả.

Lương Yên nhìn Sở Tích, "Ông xã cô biết cô đi đánh mạt chược với bọn tôi thì nói gì?"

Trình độ xếp bài của Sở Tích vẫn chưa được nhuần nhuyễn nên là người xếp bài chậm nhất trong bốn người, cô đáp, "Anh ấy nói nếu muốn thì cứ quang minh chính đại mà chơi, nhưng đừng thua cả gia tài là được."

Lương Yên, "Ha ha ha ha ha vậy sau này làm sao bọn tôi dám thắng cô được."

Diệp Tô lại nhìn sang Lương Yên, "Cô chơi mạt chược Lục Lâm Thành không nói gì sao?"

Lương Yên, "Anh ấy có thể nói gì, đương nhiên là bảo tôi đừng chịu thua, ráng thắng mang tiền về nhà rồi. Đùng rồi, còn Kỳ Hằng thì sao? Anh ấy buồn bán đám bình cổ thẻ nào rồi?"

Diệp Tô nhớ đến Kỳ Hằng thì cười, "Cũng tạm, bán đi kiếm lời được một chút, nhiều tiền hơn tôi đóng phim."

Nghe đến đó, Phó Bạch lại nhìn sang Diệp Tô.

Cát-sê của Diệp Tô trong giới khá cao, Kỳ Hằng bán một chuyến đồ cổ còn kiếm được nhiều hơn Diệp Tô đóng một bộ phim, nhưng khi đến miệng Diệp Tô lại thành "cũng tạm", "kiếm được chút lời".

Kiếp trước chắc là anh ta đã tạo nghiệp nên kiếp này mới đánh bài cùng với ba phú bà. Cũng may lần nào cũng có Sở Tích đỡ hạng chót giúp anh ta nên anh ta vẫn nằm trong vùng không thua cũng chả thắng.

Ba người phụ nữ này mỗi lần đánh bài đều phát huy rất ổn định, có lẽ thời gian sau khi sinh càng lâu thì trí thông minh khôi phục càng nhiều. Trình độ đánh bài nhuần nhuyễn của ba người cơ bản được xếp theo thứ tự, Diệp Tô cao nhất, Lương Yên đứng thứ hai, Sở Tích vừa sinh Cố Bảo Bảo xong thì đứng chót bệt.

Ván vừa rồi Sở Tích ôm lòng tham muốn ù "thanh nhất sắc" kết quả lại thua thê thảm. Lần này cô chỉ muốn được ổn định, cuối cùng lại ù nhỏ, lúc gom tiền, cô vui đến nỗi cười tít cả mắt.

Diệp Tô thấy Sở Tích cười thì nói, "Cố Bảo Bảo nhà cô cười lên giống cô y đúc."

Sở Tích, "Thật ư? Giống tôi thật ư?" Thằng bé lúc mới sinh mặt nhăn nhúm lại nên không nhìn ra, bây giờ Cố Bảo Bảo đã lớn được một tí, đầu cũng không còn bị méo nữa, giống Cố Minh Cảnh như đúc từ một khuôn mà ra, chỉ có đôi mắt là trông giống Sở Tích. Sở Tích cũng vì thế mà rầu rĩ không thôi, thằng con mà cô mang nặng đẻ đau sinh ra chỉ giống cô mỗi đôi mắt, còn lại đều giống thằng cha của nó.

Lương Yên cũng cười nói, "Không phải cô đăng ảnh thằng bé lên vòng bạn bè sao, trông cu cậu giống cô lắm."

Sở Tích nghe thấy thế thì rất hài lòng, "Giống tôi mới được chứ."

Mấy cô vừa nhắc đến con cái cứ như mở máy hát, trò chuyện rôm rả từ sữa bột đến giáo dục sớm. Biết bao nhiêu chủ đề liên quan đến con cái, ba người nói không ngừng nghỉ, càng nói càng hăng, càng nói càng high, hoàn toàn quên mất sự có mặt của Phó Bạch, sau cùng, họ còn chốt luôn hôn sự từ bé cho con nhà mình.

Phó Bạch cũng muốn tham gia cuộc trò chuyện nhưng lại không biết phải nói gì, chỉ thấy hình ảnh mình mờ dần rồi mờ dần, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Một người đàn ông độc thân như anh ta sao lại ở đây đánh bài chung với ba người phụ nữ đã kết hôn sinh con thế này.

Sở Tích giải thích câu hỏi này như sau: Vì anh an toàn, ông xã của bọn tôi đều yên tâm.

Phó Bạch, "..."

Vấn bài kết thúc trong cuộc trò chuyện vui vẻ của ba người phụ nữ, thắng thua đã không còn quan trọng, quan trọng là họ đã chơi vui vẻ, còn được kết thông gia từ bé cho con mình.

Sở Tích về nhà, hưng phấn kể lại cho Cố Minh Cảnh biết chuyện mình đã đính hôn sự từ bé cho Cố Bảo Bảo.

Cố Minh Cảnh hỏi, "Là nhà ai thế em?"

Sở Tích hưng phấn đáp, "Nhà Diệp Tô đó anh!"

Cô hứng chí bùng bùng kể lại quan hệ thông gia ba nhà cho Cố Minh Cảnh nghe, "Con trai chúng ta đính hôn cho con gái nhà Diệp Tô, con trai Diệp Tô đính hôn với con gái Lương Yên, còn thằng nhóc con vẫn còn đang lật của nhà Lương Yên sẽ đính hôn với con gái của chúng ta."

*Đoạn này tác giả hơi loạn, đoạn trên Sở Tích báo đính hôn con trai với nhà Lương Yên, nhưng đoạn này lại nói là Diệp Tô. Nên mình để là Diệp Tô luôn.

Cố Minh Cảnh lắng nghe quan hệ phức tạp này, cuối cùng hỏi một câu, "Thế con gái của chúng ta đâu?"

Sở Tích bỗng chốc yên lặng.

Đúng rồi nhỉ, con gái mình đâu.

Cố Bảo Bảo vẫn còn đang ti sữa, con gái đâu?

Sở Tích. "Sinh!"

Nhà Lương Yên và Diệp Tô đều có em gái, cô cũng phải sinh một đứa con gái.

Cố Minh Cảnh lắc đầu.

Lúc Sở Tích sinh Cố Bảo Bảo bị khó sinh, đời này anh không muốn trải qua cảm giác bất lực không làm được gì chỉ đứng chờ tin ở ngoài phòng sinh nữa, cho nên anh nghĩ có Cố Bảo Bảo là đủ rồi. Tuy con gái thơm thơm mềm mại, vừa nghĩ đến đã thích nhưng nếu vì con gái mà để Sở Tích đi qua quỹ môn quan một lần nữa thì anh không muốn.

Sở Tích, "Không được, thông gia từ bé đã chốt rồi, không có con gái không lẽ anh để thằng cu đang lật nhà Lục Lâm Thành ế hay sao?"

Lúc sinh, cô vẫn luôn mê mẩn cho nên không hề biết cảm nhận của Cố Minh Cảnh.

Anh bất động, tựa như đã quyết tâm rồi, con trai đang lật của Lục Lâm Thành có ế cũng không liên quan đến anh. (Lục Lâm Thành đang vác dao chạy đến.)

Sở Tích cọ cọ vào lòng anh, "Em cũng đâu có nói là muốn ngay bây giờ đâu, ông xã ơi."

Cô lại hôn một cái lên môi anh, "Chờ Cố Bảo Bảo lớn thêm chút nữa là được mà."

Cô bám lên người Cố Minh Cảnh như con lười, nháy mắt với anh, "Ông xã không muốn có thêm một cô con gái hả? Một cô con gái đáng yêu giống hệt em nè."

Cố Minh Cảnh xoay người áp cô dưới thân, "Tiểu yêu tinh."

Sở Tích bật cười khanh khách né tránh nụ hôn của anh.

Lúc Cố Bảo Bảo hai tuổi, Sở Tích mang thai lần hai.

Lần này là mang thai ngoài ý muốn, sau khi biết chuyện, Cố Minh Cảnh vô cùng hối hận, lập tức chạy đi buộc ga-rô. Nếu anh mà để cho Sở Tích mang thai lần nữa thì anh chính là đồ khốn.

Cố Minh Cảnh không còn cách nào khác, có cũng đã có rồi, không thể nào phá được, thôi thì sinh thôi chứ biết làm sao bây giờ, đâu phải anh không nuôi nổi.

Sở Tích rất có lòng tin lần này sẽ là con gái, lúc cô có bầu rất thích ăn cay, còn thích ăn trái cây thơm ngọt, cho nên cô chuẩn bị mọi thứ đều theo tiêu chuẩn của con gái, cộng thêm trái tim thiếu nữ bộc phát giữa chừng, tất cả đều là màu hồng và màu vàng đáng yêu. Cố Minh Cảnh cũng hi vọng lần này là con gái, một cô con gái đáng yêu giống Sở Tích.

Sự mong đợi này kéo dài đến khi Sở Tích sắp sinh.

Lúc Sở Tích sinh Cố Bảo Bảo bị khó sinh đã dọa Cố Minh Cảnh sợ hết hồn, lúc sinh đứa thứ hai lại vô cùng thuận lợi, vào phòng sinh được vài tiếng thì y tá đã đi ra chúc mừng mẹ tròn con vuông.

Lúc này Cố Minh Cảnh mới thở phào nhẹ nhõm, Cố Bảo Bảo đứng bên cạnh anh kéo tay anh ngẩng đầu hỏi, "Cô y tá ơi, mẹ con sinh em gái hay em trai vậy."

Y tá bị tấn công bởi sự dễ thương này, "Chúc mừng cực cung nha, mẹ sinh cho con một em trai đấy."

Cố Minh Cảnh, "Em trai ư!"

Cố Bảo Bảo, "Em trai ư!"

Trong phòng bệnh, Sở Tích buồn bã nhìn đứa bé đang ghé vào ngực mình bú sữa.

Lúc sinh xong, bác sĩ thông báo là con trai rồi ôm đứa bé đến cho cô xem, cô chỉ hận không thể nhét thẳng cu vào bụng rồi sinh lại lần nữa.

Cố Minh Cảnh chỉ biết an ủi, "Con trai cũng tốt mà em."

Có Cố Bảo Bảo rồi nên tên đứa thứ hai cũng dễ đặt hơn, Sở Tích không cần động não liền đặt là Cố Bối Bối.

Sở Tích chu môi, nhìn Cố Minh Cảnh đang ở bên cạnh an ủi, sống mũi cay cay muốn khóc, sinh trai hay gái đều do người ba quyết định cả.

Sở Tích, "Cố Minh Cảnh này."

Khi cô gọi cả họ và tên của anh là biết có chuyện, Cố Minh Cảnh đáp, "Ơi?"

Sở Tích, "Nhà anh có ngôi vị hoàng đế phải kế thừa hay sao vậy, để em sinh nhiều con trai thế làm gì hả?"

Cố Minh Cảnh, "..."

Cố Bối Bối bú xong liền ngủ, bé được đặt vào trong nôi.

Cố Bảo Bảo ghé vào nôi ngắm nhìn em trai, vì có liên hệ huyết thống nên thẳng thóc rất có cảm tình với bé con, "Ba ơi, hồi nhỏ con cũng giống vậy hở ba?"

Cố Minh Cảnh gật đầu, "Đúng vậy."

Sở Tích lại bảo, "Không đúng."

Ba mẹ mỗi người cho cậu một đáp án, Cố Bảo Bảo vừa ngơ ngác quay đầu, không biết phải nghe theo ai, "Ơ?"

Sở Tích, "Em trai đầu tròn, còn con đầu méo."

Cố Minh Cảnh, "..."

Cố Bảo Bảo đưa tay sờ đầu mình, "Nhưng đầu con đâu có méo đâu."

Cố Minh Cảnh ôm Cố Bảo Bảo đến giải thích cho cậu hiểu, "Vì lúc mẹ sinh con phải chịu nhiều cực khổ, đầu con quá lớn nên không ra được, bác sĩ phải kẹp đầu con để mẹ dễ sinh con hơn. Sau này con với em trai phải bảo vệ mẹ cho tốt có biết không?"

Cố Bảo Bảo nghe thấy thế thì rung rung nước mắt sờ cái đầu tròn trịa của mình, "Thật, thật sao ạ?"

Cố Minh Cảnh, "Ba lừa con làm gì?"

Cố Bảo Bảo òa khóc, ôm cái đầu tròn đầy tội lỗi của mình nhào vào lòng Sở Tích, "Mẹ ơi con xin lỗi."

Sở Tích xoa đầu cu cậu, trách Cố Minh Cảnh, "Không sao, mẹ yêu con mà."

Cố Bảo Bảo hít nước mũi, chân thành nói, "Mẹ ơi, sau này con nhất định sẽ bảo vệ mẹ."

Sở Tích cười, trong lòng vô cùng cảm động, gật đầu đáp, "Ừa."

Cố Bảo Bảo lại nhìn Cố Bối Bối trong nôi, cậu nhóc nói tiếp, "Còn em trai nữa, em trai sẽ cùng con bảo vệ mẹ."

Sở Tích xúc động đến rơi mù, cười đáp, "Được."

Cố Bảo Bảo chơi một lát rồi cũng thiếp đi.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, chốc lát chỉ còn lại tiếng hít thở của hai đứa trẻ.

Cố Minh Cảnh ngồi bên giường Sở Tích, kéo cô vào lòng cúi đầu hôn cô một cái, sau đó mới nói, "Em vất vả rồi."

Sở Tích vui vào lòng anh, "Không sao, Bảo Bảo có hơi vất vả, nhưng Bối Bối lại rất thuận lợi."

Cố Minh Cảnh, "Đều vất vả cả."

Anh cầm tay Sở Tích, mười ngón tay đan vào nhau, Cố Minh Cảnh nhỏ giọng nói, "Em nhìn xem, có hai đứa con trai cũng tốt mà đúng không? Con lớn rồi thì có thể cùng anh bảo vệ em."

Hốc mắt Sở Tích ươn ướt, sau lưng mình là ông xã, bên cạnh là hai đứa nhóc, cô gật đầu, "Vâng."

Cố Minh Cảnh hôn lên tay cô, "Ngủ đi, em nghỉ ngơi cho thật tốt."

Sau khi sinh Sở Tích cũng khá mệt mỏi, cô buồn ngủ ngáp một cái rồi nằm xuống.

Hai đứa nhóc đang ngủ, mẹ bọn trẻ cũng đang ngủ, Cố Minh Cảnh mỉm cười nhìn Sở Tích, cúi đầu hôn lên môi cô.

"Anh yêu em." Anh thì thầm.

27/10/2019 – 8/8/2020

Cuối cùng cũng đã đến lúc nói lời chia tay thực sự với cặp đôi đáng yêu này rồi. Tuy quãng thời gian đầu Sở Tích gặp đủ mọi khó khăn, nhưng cuối cùng thì Tích bảo cũng đã có hạnh phúc của riêng mình rồi. Và bây giờ cũng không có ai dám bắt nạt chị nữa, vì đã có ba siêu anh hùng đứng ra bảo vệ cô gái đáng yêu này rồi. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ và bình luận động viên mình suốt thời gian qua nhé 3 ^^! Và hy vọng rằng mọi người vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ mình nè. Mãi iuuuu.

Truyện sẽ được beta lại và đóng thành ebook sau nhé ^^.

Finished Read!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Làm Dáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.